

မဟိန္ဒစာပေ

ပြစ်မှု

မဂ္ဂဇင်း

BURMESE
CLASSIC

ပင်လယ်စားပြ
ဗိုလ်မှတ်ဆိတ် နှင့်
ရတနာသိုက်
(စာ - ၂၁)

Graphic: Soe Win Htur

၁၉၆၁ ခုနှစ်မှ စတင်၍ စာရေးဆရာ ပုလိပ်အရာရှိတစ်ဦး တည်း

မောင်မောင်မြင့်အေး စီစဉ်မွမ်းမံတည်းဖြတ်သည်။

မဂ္ဂဇင်း

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

ဦးသန်း(လာဘ်မိုးစွေ)၊ နန္ဒာမိုးကြယ်၊ စိုးစိုး။

ဒေါ်ပြုံး(မြ-၀၀၉၅၅)မှ ထုတ်ဝေ၍ စန္ဒာညွန့် ပုံနှိပ်တိုက်(မြ-၀၀၀၁၃)၊ အမှတ်-၁၇၁၊ မြေညီထပ်၊ လမ်း(၄၀)၊ အထက်ဘလောက်၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့မှ ပုံနှိပ်သည်။

(အုပ်ရေ - ၁၀၀၀ ၊ တန်ဖိုး - ၁၅၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိသည်)

အယ်ဒီတာအဖွဲ့ နှင့် ကြော်ငြာ ဖြန့်ချိရေး

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

တိုက်-၂၇၊ အခန်း-၁၂၊ မြေညီထပ်၊ ၅၂-လမ်း(အောက်)၊

ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၀၉-၄၂၁၀၀၅၉၂၅၊ ၀၉-၅၀၉၂၄၇၇

အရမ်း ခုနစ်မှ စတင်၍ စာပေဆရာ ပုလိပ်ကဏ္ဍရှိတစ်ဦး တည်ထောင်ခဲ့သည်။

မြစ်

မဂ္ဂဇင်း

မာတိကာ

၂၀၁၅ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ၊ အမှတ် (၂၃၉)

BURMESE
CLASSIC

ကဗျာ ပြစ်မှု

ကိုကိုလွင်၊ မြဟန်သိန်းမောင်၊ မောင်စစ်ကြည်(ပန်စာရေး)
ရွှေညာစိုင်းနီ၊ နန္ဒာစိုကြယ်၊ နွယ်ဦးမွန်(ကျွန်းမိ)
ခက်လိုင်းကျော်၊ သွေးရည်

ဥပဒေ ပြစ်မှု

မားနုန်ရာထွေး အမှန်ရွှေနိုင်ပါစေ
စလင်း-ဦးအောင်သိန်း ၃၈
ပြည်ပုံကားချေ မတင်ဆက်လိုက်ရသော်လည်း(၇)
သုသိဏ် ၄၁
ကော်လံစား သတင်းထောက်(၂)
မောင်ကြည်မော်-စက ၄၆
ယာဉ်တိုက်မှုတွင် စွဲချက်တင်ခြင်း
နတ်တလင်းချစ်လွင် ၅၇
လောင်းကစားကိရိယာ ဆိုသည်မှာ
ဦးဝင်းလှိုင်(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ) ၁၀၉
အမှုတွေပြောအေးစေမယ့် ဥပဒေအမေးအဖြေ
ဦးစောလှိုင် ၁၁၂
ဆယ့်ခြောက်နှစ်... ကုက္ကိယပုံရိပ်
အောင်မြတ်ဦး ၂၀၅

ကာတွန်း ပြစ်မှု

အောက်တိုဘာအောင်ကြီး၊ ဝိမန်းလေး(တောင်ငူ)
မြင့်သန်း(မင်္ဂလာဒုံ)၊ သခွတ်၊ ပေါက်ကုဦး၊ စောဟန်၊
ပြေရိုင်း၊ သူရိန်

ရယ်စရာ ပြစ်မှု

ပြစ်မှုခံရ ရယ်စရာ

ကိုရွှေတေးသား ၂၉

သာဓိဇဉ်းကမ်း ထိန်းသိမ်းသူများ တာဝန်ကျေအောင်
ဝင်းဇော်(သုံးဆယ်) ----- ၂၂၃

စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ယှဉ်ပြိုင်မှုဥပဒေ...
ကေတီအောင်သိန်း ----- ၂၂၅

ပြည်နှင်စစ်ပေးသည်မှာ
မြတ်မင်း ----- ၂၂၉

မျက်မြင်သက်သေနှင့် တရားစီရင်ရေး
ကေတီအောင်သိန်း ----- ၂၂၁

မင်္ဂလာဦး လူသတ်မှု
မဉ္ဇူခင်(သာယာဝတီ) ----- ၁၉၄

ဥပဒေသတ်မှတ်ချက်ထက် ပို၍ခံလိုက်သူ
တင့်ထူး(ဇေယျဝတီ) ----- ၂၀၀

မချို ငိုသောနေ့
သိုက်နွယ် ----- ၂၀၈

စိတ္တလေ့သတ်သမား
ဘနင်း(မြန်မာပြန်) ----- ၂၁၆

ဝေမာန်ကရန်ငြိုး
နန္ဒဝင်းကျော်ခေါင် ----- ၂၃၂

ဘဝစံဥပဒေ
ထွန်းအောင်ရင် ----- ၂၄၄

ထောင်ကျသွားတဲ့သရဲ
ပန်းတနော်-နောင်လတ် ----- ၂၄၈

ရသ ပြစ်မှု

အမာခံဖောက်သည်
ကျော်ကြီး ----- ၅၁

ကာမန္တတွင် သက်ဆင်သိသော သမင်ဖို
ခင်မောင်အေး(မန္တလေး) ----- ၅၅

ကုမ္ပဏီပိုင်ငွေ ဖောက်ဖျက်ခံရမှု
ဦးဦးသိန်း ----- ၈၈

အတ္တသံတိုင် နောက်ကွယ်မှ
ဥညာဦး(အိမ်မဲ) ----- ၉၂

အဆိပ်ခရီးသမ်း
နန္ဒာမိုးကြယ် ----- ၁၁၄

ရေမှသိုးနှင့် တောနီးကောင်
မြဝင်း ----- ၁၁၈

နတ်ရန်သံ အနီးအဝေး
ကျော်မင်းနိုင် ----- ၁၂၄

ဝင့်ကြေးတုံတင် နို့ခဲယီလွှင်
လေးမောင် ----- ၁၃၂

ပျောက်ဆုံးသွားသော သားကောင်တစ်ကောင်
မောင်မြင့်မား(ဘိုကလေး) ----- ၁၇၆

အထက်မီး အောက်မီး
ထူးထူးစံ ----- ၁၈၄

ထိုမျက်နှာမျိုးရှိသောသူ
ဌာအောင် ----- ၁၈၈

နိုင်ငံရပ်ခြားသတင်း ပြစ်မှု

အတိတ်မှ ဖြစ်ရပ်မှန်မှခင်းများ
လှမိုး(ပညာရေး) ----- ၃၃

မယုံနိုင်စရာ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်လို...တကယ်ဖြစ်ရင်
ဦးတိုး(တက္ကသိုလ်) ----- ၆၇

လုံးဝအောင်မြင်ခြင်းမရှိခဲ့သော...လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်မှုကြီး
ကေတီအောင်သိန်း ----- ၁၆၅

အောင်စစ်စစ်မှ စာရေးနှင့် လူများကို အရလိုက်သတ်မှု
ဦးဦးသိန်း ----- ၁၆၇

ရေခဲမီးကို ပြုပြင်စဉ် ပြောအောက်ခွံ...
မြသိန်း ----- ၁၈၇

အသေခံရသူဟောင်းခွံမှ သမိုင်းကြောင်းနှင့်...
ကေတီအောင်သိန်း ----- ၁၉၃

ဘရာဇီးအတွက် ဟိုက်ခရိုဂျင်ဘတ်စ်ကားစတင်...
မောင်မောင်ခန်းထွေး ----- ၂၃၇

အပေရိုကန် စစ်တက္ကသိုလ်များသို့ နိုင်ငံတကာ...
မောင်မောင်ခန်းထွေး ----- ၂၄၇

အခန်းဆက် ရသပြစ်မှု

ထောင်မှူးများ အလိုရှိသည်(၉၉)	
ပဟိစော	၇၂
အတိတ်အကြောင်း ဟောင်းသည်မရှိ(၂၆)	
မင်းဟိန်းထိပ်	၇၈
ခံဝံ့မိုက်(၅)	
ကျော်မြသန်း	၉၈
ထောက်ကျော်ပေါ်သစ်နှင့် ကြွေလွင့်သော်လည်း(ဇာတ်သိမ်း)	
ဂြိုဟ်ဦးလူ	၁၄၄
ဝစ်ကောင်ကျွေး သုံးကောင်စား ကင်းပေါက်(၂)	
ကျွေးညှိစိမ့်	၁၄၄
ဂြိုက်ခြေခတ်လမ်းကို စွန့်ပြီးသော် . . . (၁၅)	
ကျော်ဆွေဝင်း(ရွှေအင်း)	၁၆၈

စာပေသုခုမ သတင်းလွှာ

ဥရုမသတင်းလွှာ	
ခမ်းကေ	၂၅
ဂြိုဟ်မှုစာအုပ်စင်	
ဂသစ်နီ	၂၇

တစ်မျက်နှာ ပြစ်မှု

အပြန်ပြန် အလှန်လှန်	
ခိုင်မမ(ပညာရေး)	၁၅၃
ဒုတိယ ခေါင်းလောင်းသံ	
ကိုကိုလှ(ကမာမြေ)	၂၀၇
အလင်းမဲ့သားကောင်	
မိုင်လှမြင့်(အိမ်မဲ)	၂၁၅
မေတ်မိတဲ့ သတိပေးစာ	
ဦးကောင်းထူး	၂၃၁
ပဲ့တင်သံ	
အာကာထက်ရှား	၂၄၃

မျက်နှာဖုံး ဆောင်းပါးပြစ်မှု

ဗိုလ်မှတ်ဆိတ်၏ ရတနာသိုက်	
လှမိုး(ပညာရေး)	၆၁

ဗေဒင် ပြစ်မှု

သိသာစေကြောင်း မင်္ဂလာနိမိတ်ကောင်း	
ဒေါက်တာ ဧယုနွယ်	၂၂၆

အယ်ဒီတာအဖွဲ့နှင့် ကြော်ငြာဖြန့်ချိရေး

လာဘ်မိုးစွေ စာပေ

တိုက်-၂၇၊ အခန်း-၁၂၊ မြေညီထပ်၊

၅၂-လမ်း(အောက်)၊

ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၀၉-၄၂၁၀၀၅၉၂၅၊ ၀၉-၅၀၉၂၄၇၇

အုပ်ရေး - ၁၀၀၀၊ တန်ဖိုး - ၁၅၀၀ ကျပ်

မျက်နှာဖုံးဂရပ်ဖစ်	- စိုးဝင်းထွန်း
အတွင်းဖလင်	- မျိုးဝင်းကျော်
ကွန်ပျူတာစာစိ	- တင်မိုးခိုင်
စာအုပ်ချုပ်	- ရှုကီး(၁၁၄) လမ်း
အတွင်းပန်းချီ	- ကျော်ဦး၊ KN၊ ဝံလွင်မောင်၊ ဖိုးအောင်၊ အောင်နိုင်လတ်၊ ပညတ်၊ KL၊ သန့်ဇော်သစ်၊

“ကြားရတာတော့
 စိတ်မကောင်းဘူး မခင်တင့်
 ဒါပေမဲ့ မခင်တင့်တို့ရဲ့
 မွေးချင်းတွေ အရေးဖြစ်နေလို့...”
 မင်းသိန်းထိတ်-----၇၈

“ဟုတ်လား...သမီးရယ်၊
 မိခင် ဘာမှမဖြစ်ရပါဘူးကွယ်၊
 အိမ်ကထွက်သွားတာ
 ခုထိ ပြန်မရောက်လို့ပါ”
 ဗညားဦး(အိမ်မိ)-----၉၂

“ဒီလိုတော့...
 ဘယ်ဖြစ်မလဲ အစ်ကိုကြီးရာ
 နှစ်ယောက်အတူ ရှိနေတာပဲ
 နှစ်ယောက်ခလုံးကို တွေ့သင့်တာပေါ့”
 ကျော်ဖြူနန်း-----၉၈

“ဪ...မဟုတ်ဘဲ မရှိတော့လည်း
ခံရတာပဲပေါ့နော်၊
အသက် မပေးတာတောင်
ကံကောင်းတယ်လို့...”

နန္ဒာဖိုးကြွယ်-----၁၁၄

“ဟေ့ကောင်တွေ
အမဲလိုက်သမား လုပ်နေပြီး
တစ်ဦးမှ အသုံးမကျဘူး၊
ဟေ့...သန်းညို၊ ငါ့မိန်းမကြီး လာကိုင်စမ်း”

မြဝင်း-----၁၁၅

“ဧည့်မရှိ၊ ကမ်းမရှိ
ခင်း...လုပ်နေတာ ကြာပြီ၊
ခင်းသွားမယ့်နေရာကို သိတယ်၊
ပဲဇူးစုနားက အရက်ဆိုင်ကို သွားတာနေမယ်”
ကျော်မင်းနိုင်-----၁၁၆

“ဟုတ်တယ် ဘိုလေးရဲ့၊
သားကောင်သားတွေကို ခွင့်ပွင့်ဝယ်ပြီး
မြို့က ဓားသောက်ဆိုင်တွေ
ပြန်သွင်းနေတဲ့ ကိုဝင်းနိုင်ကြီးသမီးလေ”

လေးမောင်-----၁၃၂

“ဘုရား...ဘုရား
မိခံပယ် တကယ်များ
ငါ့ဆီ ပြန်လာတာလား၊
ငါ့အထင်လွဲမိတာကို ရှင်းပြမလို့လား...”

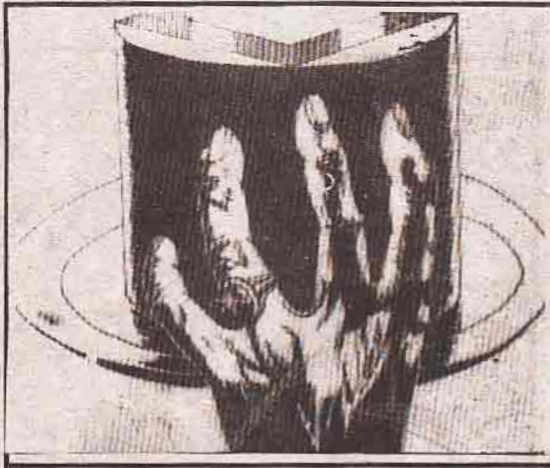
ကြွေးနိုးလူ-----၁၄၄

“အေး...မှတ်ထား၊
နင်ထောင်ကျအောင်
မတရားသက်သေ လှိုက်သွားခဲ့တဲ့
လှမောင်ကြီး ဆိုတဲ့လူပဲ”

မကွေးညိုစိန်-----၁၅၄

“ဟိတ်ကောင်...နေလွမ်း
ဆရာထိန်တို့ ငါတို့တတွေဟာ
ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
အဲဒီလိုလုပ်ရမယ့်လူတွေ မဟုတ်ဘူးကွ”
ကျော်ဆွေဝင်း(ရှေ့နှင်း)-----၁၆၈

“မောင်ထူး...နောက်ဆုတ်
ဒါ...တောဝက်တွေရဲ့
မေးရှိက်သံကွ၊
တို့အလာကို ဆော်ဖို့ ချောင်းနေတာကွ”
မောင်ဖြူမား(ဘိုကလေး)-----၁၇၆

“ဘာ...သက်သေပြချရာလိုသလဲ၊
အဲဒီကောင်မျက်နှာ မှတ်မိနေတာပဲ၊
သူ့ပုံပန်း ပြောလိုက်ရင်
ပြီးချောပေါ့၊ တကတည်း...”
လူနှောင်-----၁၈၈

- * ရိုးသားသူသည်
ဖွေးလက်နေ၏။
- * နိုးကြားသူသည်
ရှေ့ဆက်နေ၏။
- * ကြိုးစားသူသည်
တိုးတက်နေ၏။
- * ရိုးသား...
နိုးကြား...
ကြိုးစား...
ဘယ်အရာကများ
ဤစွမ်းအားကို
ဟန့်တားပိတ်ပင်နိုင်နဲ့နည်း...။

လောကဗေဒ
မဟာအင်ဒာ
နွယ်စီးမင်းကြီး၏

မြတ်ဗုဒ္ဓ

* ပိုးမှန်မှ ပျိုးသန်မှာပို့
"အုံးအင်" ညံ သံစဉ်သွဲ့
စိမ်းလဲ့လဲ့ကောက်ပင်များ
ဖွင့်ထားလို့ ဝေဝေစည်။

* လယ်ကွင်းစပ် ညဉ့်ဦးယံ
သွ့အသံလွင်လွင်ကြား
ဟင်းစားရာ လူတစ်သိုက်ရဲ့
ကြိမ်ရိုက်ချက် ပြင်းလှသွား
စားသူငယ် သူဘဝ
သုမနကျောပြင်ဟာ
ပြောတင်တာ ခံရပြီ။

မိုးဇာတ်ဝင်္ဌန်း

ပဲနင့် လှေသား

လွှမ်းမိုးသည်

- * ရှေ့မှလှော်၍
ရေပေါ်ရုပ်ပြေး လှေကလေး။
- * နောက်ကပဲ့၍
တည်မတ်ဦးတည် လှေကလေး။
- * ပဲနင့်လှေသား ညီညွတ်အားဖြင့်
တို့များ ကမ်းခြေဆိုက်ရမည်။

အကြောင်းရင်း ဟောပြောချက်

- * ခြေချလို ကြွေကျရတယ်။
- * ဖျက်ဆီးလို ပျက်စီးရတယ်။
- * ဆုတ်ပြလို စုတ်ပြရတယ်။
- * ခွဲခြားလို ကွဲပြားရတယ်။

- * ပိခြေလို ပိကြေရတယ်။
- * ဟောက်ခွဲလို ပေါက်ကွဲရတယ်။
- * အကြောင်းကြောင်းကြောင့် အကျိုးဖြစ်တာ သူ့အလိုလိုဆိုတာ လောကကြီးမှာ မရှိပါ။ ။

* တစ်ကျိုက် နှစ်ကျိုက်
သုံးလေးကျိုက်နှင့်
သောက်လိုက်တုန်းခဏ
ချိုမြိန်...။

* ပါးစပ်ထဲရောက်
ရင်ထဲရောက်မှ
ဖောက်ပြန်ပြောင်းလဲ
အာခါးကသည်
သကြားခဲလည်း မတတ်နိုင်။

မိုးခါးရေ မေ့မိသွားပြန် နှစ်ခြင်း

ပုဆိန်ရိုး နိဗ္ဗာန်ရိုးကြွယ်

- * အဆီကို နှင်းကန်စားလို့
အသားကိုလည်း နှင်းပြုမျိုး။
- * အစာဝပေမယ့်
အာလှရယ် သူမပြေဘု
ထပ်ခါလေ သားကောင်ချောင်းတယ်
မညောင်းဘူးဆို။
- * ကြောင်ကြီးရယ်တဲ့ မြီးတံတို
ခရိုနီ လက်သစ်။
- * တိုပြည်မှာ ကြောင်ဝင်စား
များလှတဲ့ ခေတ်။ ။

ဘိုက်တင်အတွန့်လူ

ဂိုဂိုပွင်

- * မိဘကျေးဇူး
မဆပ်ပူးသေး။ စိတ်ကူးအတွေးမရှိ။
ဇနီးမယား။ သမီးသားရဲ့
ကြီးပွားအရေး။ စီးပွားရေး
ဝမ်းစာအရေး။ ကျန်းမာရေး
ကုသိုလ်အရေး။ အမှုကြီးမတွေး
အရေးမထား။ မလေးစား
အိပ်စားကာမ တွယ်ဖက်သူ...
- * မဒီကညာ လိုင်ကြွတဲ့
ဘိယာဆိုင်မှာ
“နှစ်လုံးရောဂါ” “သုံးလုံးနာ”ကို
မဟာနည်းအပိုင်မျိုးစုံပြ
ဆရာကြီးစတိုင်ပျိုးပုံက
ပြေတီဦးနေတိုးအေး၊ ပွေးပွေးအဆုံး...
- * တီးဟောကပ်ဆိုင်မှာ
ဗြူးလောက်အောင်ထိုင်ကာ
ဇာတ်ကဗျာအကြောင်းအစ
ရပ်ရွာအကြောင်းအဆုံး...
- * လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တာကာ
ရက်ရှည်ထိုင်လာ
ကနတ်ပန်းရောင်းပုံအစ
လုပ်ငန်းပေါင်းစုံအဆုံး။ အကုန်လုံးသိ
မသိတာ မရှိပါ
ကဝိမဟာလိုလို၊ အဘိဓမ္မာလိုလို
အို...အို လက်ကိုင်ထားပြန်သတဲ့...
- * မကြားအထင်နဲ့
တရားမဝင်တဲ့စကား။ ကိုလူအားကြီး
နားထောင်သူသာ။ ရှိနေပါစေ
ကမ္ဘာကြီးမှာ အပ်ကျတာအစ သိသလိုမျိုး...
- * ဪ...အချိန်ကုန်ခံ
လေစုံကန်ပြီး ဟိတ်ဟန်ကြီးစွ
ကိုတတ်ပရယ်
လောကကောင်းမှု၊ ကျိုးမပြု
သူမိသားစု၊ ကျိုးမပြု
ကိုယ်ကိုယ်ကိုလည်း ကျိုးမပြု
အိုက်တင်တုန့်
လူဟုဆိုရုံပါလားကွယ်...

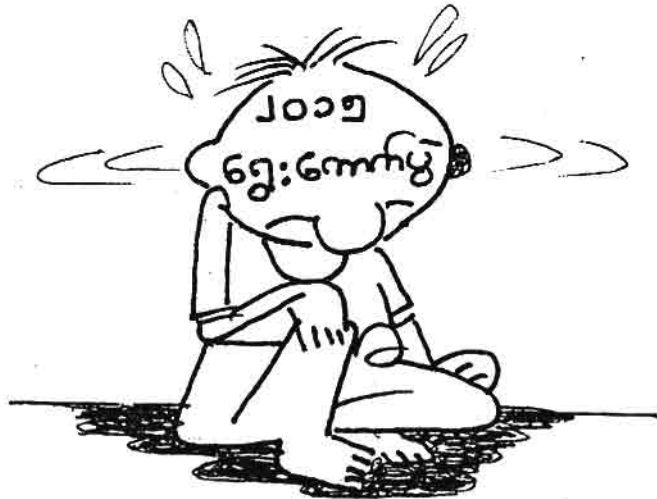
မိမိတို့အတွက်

- * ကောက်ကျစ်ယုတ်မာ
လိမ်တာ ညာတာ
နိုးတာ ဝှက်တာ
လှတာ ယက်တာ
ဣဿာ မစ္ဆရိယ
ဝိသနာဗီဇနဲ့
“သေနက၊ ပက္ကသ
ကာမိန္ဒ ဒေဝိန္ဒ”တဲ့
မိထိလာပြည်က အမတ်ကြီးများ...။
- * မိမိရဲ့ သဘောသရုပ်
အပြောအလုပ်မှာ မလျော်
အကြိမ်ကြိမ်ချွတ်ချွတ်လည်း
သက်တော်ရှည် ဘုန်းကြီးစွ
ရာဇဇာဏ်မဆုံး
ဇာတာကပေစာထဲ
ထားရနေရာမြဲ
(သုတို့တွေ ယခုထိ)
ပန်းပန်လျက်ပဲ...။

ကော့ကော့ကော့ကော့ ၁၀၅ ၁၅

ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံ
ဥပဒေ ပြင်ဆင်ရေး

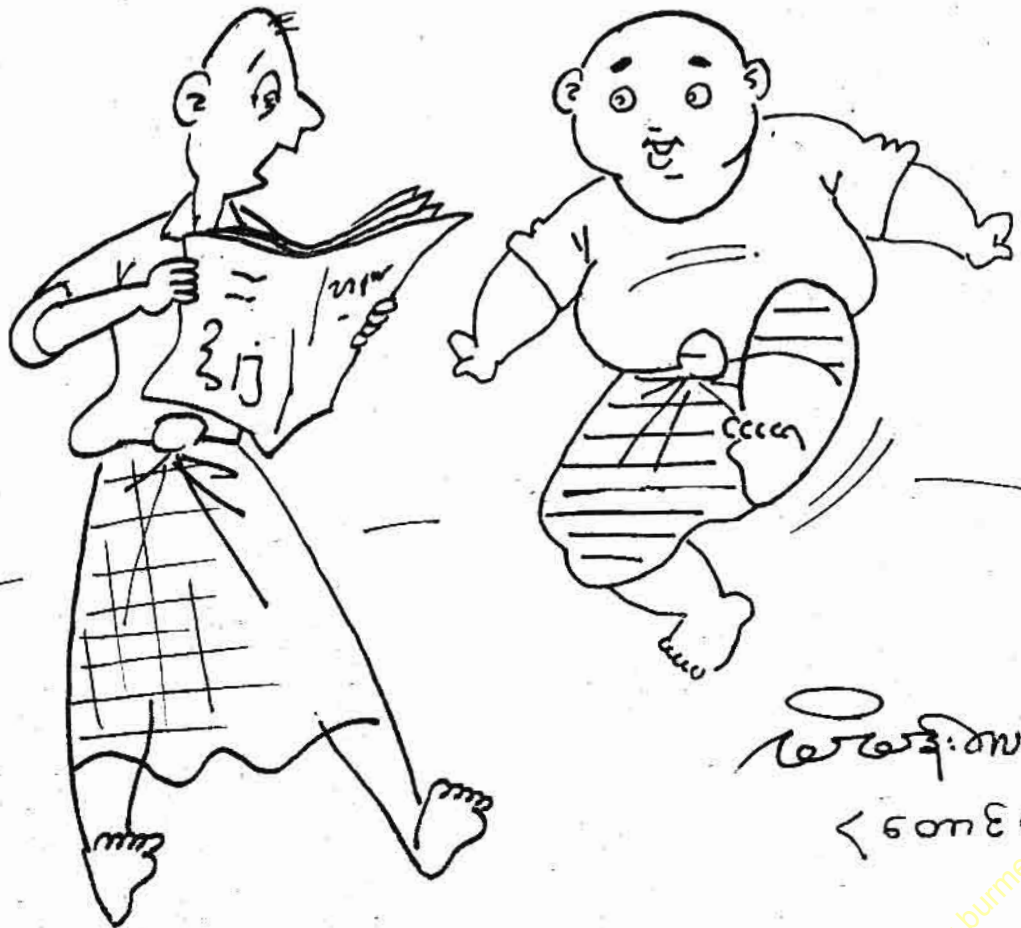
ပုဒ်မ
၄၃၆
ပြင်ဆင်ရေး

ပုဒ်မ
၅၃၂
ပြင်ဆင်ရေး

၁၀၀၈
ဖွဲ့စည်းပုံ
ပြင်ဆင်
ရေး

လှူနယ်ထဲက ကာတွန်း: ဆရာတွေရဲ့
လက်ရာတွေ ဖြောင်ဖြောက် ပေမယ်... ဖြောက်
စိတ်ရှိသေး လို့ ထင်ပါရဲ့.. နာမည်မှန်တွေ
အမျိုးမျိုး ဖြောင်း ရေး လို့... ဟိုး

အဲဒီလိုပဲ: —
<တောင့်ရဲ့>

မျက်နှာမြင်ချစ်ခင်ပါစေ၊ အသံ
ကြားရင်သနားပါစေဆိုတဲ့
လူစားမျိုးလား၊ ဟင်....

မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်
သူသေသေတောမာ
ရင်၊ ပြီးရောလို့ပြော
တဲ့လူစားမျိုးပါ။

လုပ်ငန်းပြီးစေရန်
ခဲပေးကုန်ပြီ... အ...

ဟာ.. ဘယ်သူ
ခဲပေးသတဲ့လဲ

သူတို့သား
သမီးတွေ
ပေါ့..

ငွေဆိုတာလျှာရဲ့
အပန်းကြီးကြီးပဲ၊
ရယ်ရယ်တယ်
ဒီငါ့ကို
ဒေါ်လာအပန်းကြီး
ပေးတောင့်
မကောင်းဘူး

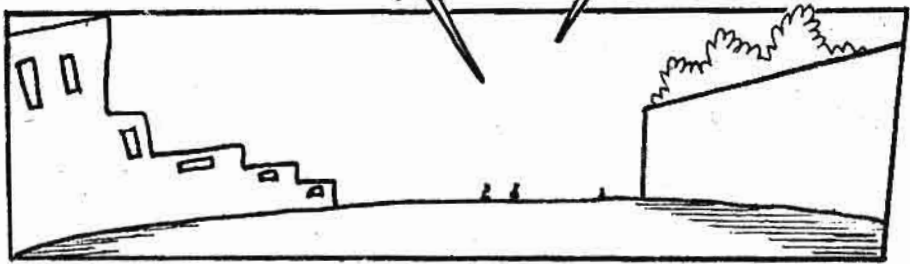

CHK

တစ်နှစ်၊ တစ်နှစ်
လူတွေ သူတို့ရဲ့
တစ်နေ့ ညီး ဘူး

ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို
လို့ ဘာဖြစ်လို့
မသိရဘူး၊ တ
၊ ဝါ

သုတ၊ အရက်
ရော ငါးတစ်လေ...

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

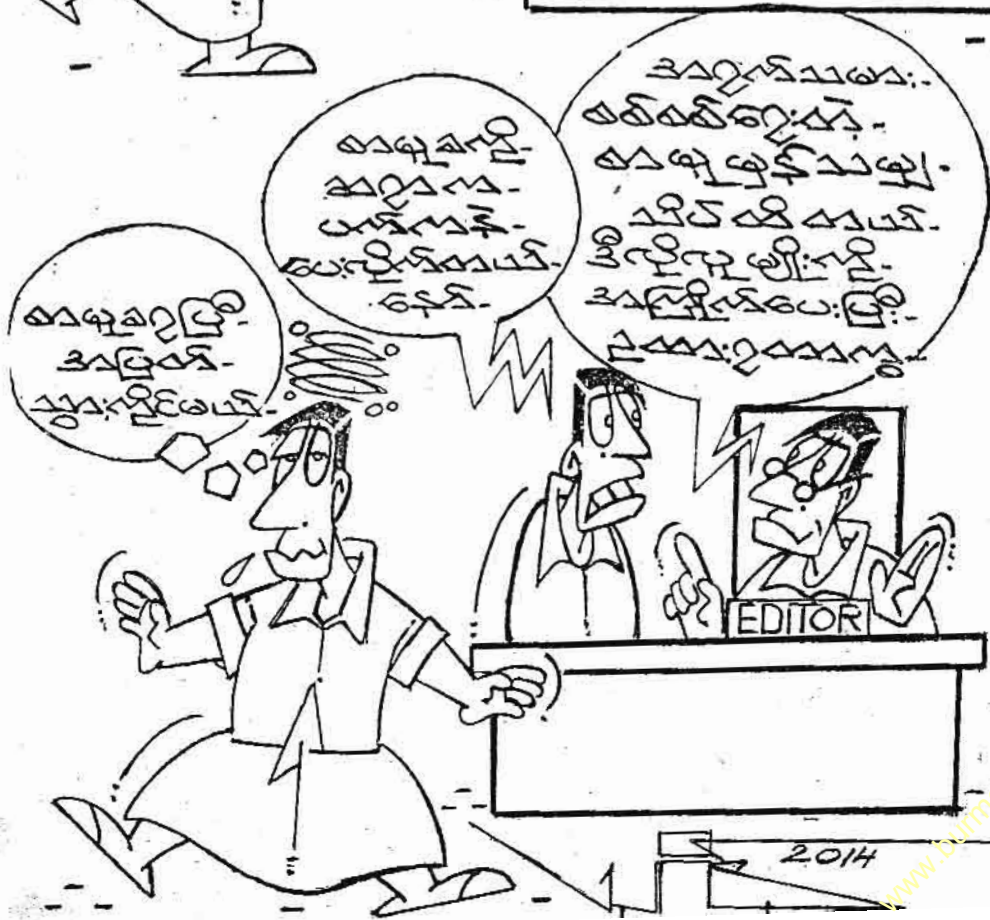
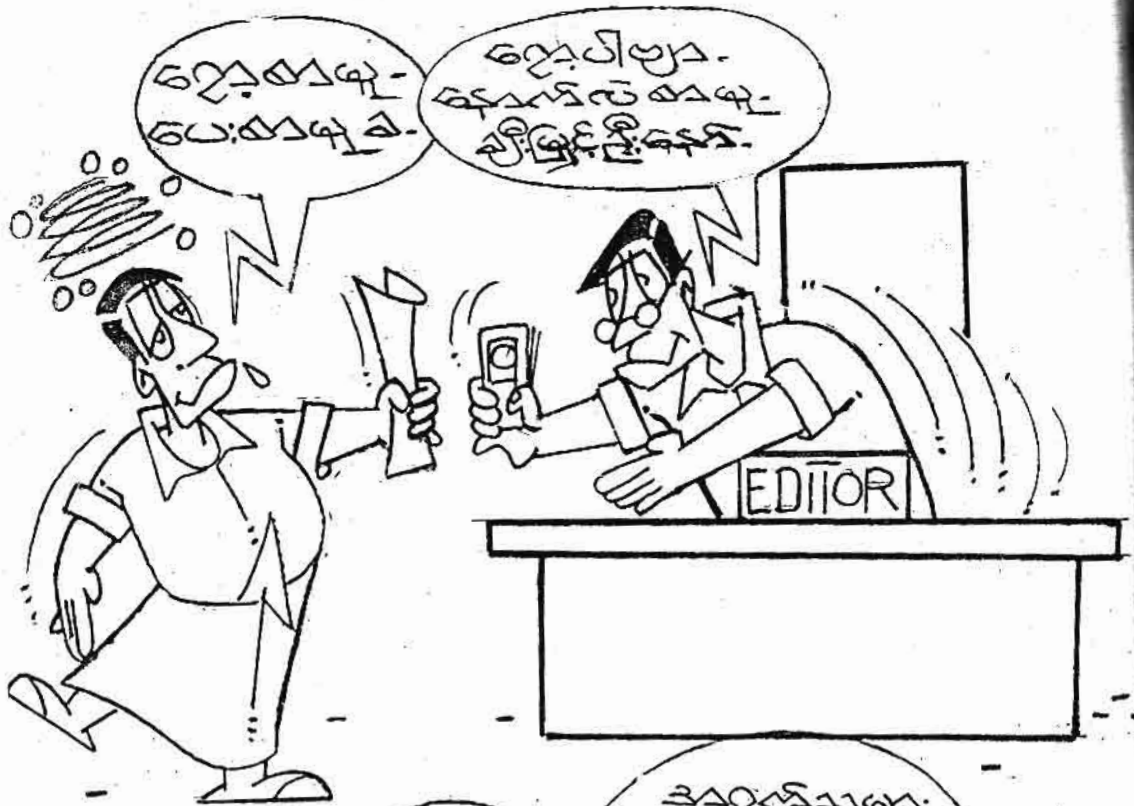
အခုတစ်ခါ ယောကျ်ားတို့ဟာ
အပြစ်မဲ့ ခါးမှန်နှုတ်ပစ်
အပြစ်မဲ့ ဟာသာပစ်...

ယောကျ်ားတို့ဟာ
အပြစ်မဲ့ ခါးမှန်နှုတ်ပစ်
ပစ်ပစ် အခုအခု
ပစ်ပစ်...

အခုတစ်ခါ ယောကျ်ားတို့ဟာ

House of Literature မကြာခင် ဖွင့်တော့မည်

စာပေအဖွဲ့အစည်းများ၊ စာရေးဆရာများနှင့် စာပေလောကသားများ၏ စာပေနှင့်ပတ်သက်သည့် လှုပ်ရှားမှုများ ပြုလုပ်နိုင်မည့် House of Literature ဖွင့်လှစ်ရန်အတွက် ရန်ကုန်မြို့၊ ဗိုလ်မြတ်ထွန်းလမ်းနှင့် ၄၆ လမ်းကြား၊ ကုန်သည်လမ်းမပေါ်ရှိ ယခင် ဂါဒီးယန်းသတင်းစာတိုက်ဟောင်းနေရာကို လျာထားသတ်မှတ်ကြောင်း သတင်းရရှိပါသည်။

House of Literature ကို စာပေဆိုင်ရာအဖွဲ့အစည်းများ ခြေချနိုင်မည့် ရုံးခန်းအဖြစ်လည်းကောင်း၊ စာရေးဆရာများ စာပေရေးသားဖန်တီးနိုင်မည့် နေရာအဖြစ်သော်လည်းကောင်း၊ စာအုပ်မိတ်ဆက်ပွဲများ၊ စာပေဟောပြောပွဲများ၊ စာအုပ်စာပေဆိုင်ရာလှုပ်ရှားမှုများ ပြုလုပ်နိုင်မည့် နေရာအဖြစ် တစ်စုတစ်စည်းတည်း အသုံးပြုနိုင်ရန်ရည်ရွယ်ပြီး မြန်မာနိုင်ငံတွင် ပထမဆုံးဖွင့်လှစ်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုသို့ ဖွင့်လှစ်နိုင်ရန်အတွက် နော်ဝေနိုင်ငံ Hedda Foundation ၊ မြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာအသင်း၊ မြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာသမဂ္ဂနှင့် PEN Myanmar တို့မှ ပူးပေါင်းလျက် ဩဂုတ်လ၌ အပြီးအစီးပြုလုပ်နိုင်ရန် ကြိုးစားနေကြောင်း သတင်းရရှိပါသည်။

ဒသမအကြိမ် သုတစွယ်စုံ စာပေဆု ဆုရသူများကြေညာ

စွယ်စုံမီဒီယာဂရု(ပီ)၏ သုတစွယ်စုံစာအုပ်တိုက်က ချီးမြှင့်သည့် ဒသမအကြိမ် သုတစွယ်စုံ စာပေဆုအတွက် ဆုရရှိသူများ၏စာရင်းကို ဆုရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့က ၈.၅.၂၀၀၅ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ပြန်ကြေညာလိုက်သည်။

ဆုရရှိသူများမှာ သုတစွယ်စုံတစ်သက်တာစာပေဆုအတွက် ဒေါက်တာမောင်မောင်ညို၊ စာပဒေသာဘာသာရပ်အတွက် ကျော်သူ၏ “ကျွန်တော်သာ သမ္မတကြီးဖြစ်ခဲ့ရင်”၊ လူမှုစီးပွားဘာသာရပ်အတွက် နေဇင်လတ်၏ “ရွှေရတုလက်ရွေးစင် ဆောင်းပါးများ (၁)နှင့် (၂)၊ လူငယ်စာပေအတွက် တင်စိန်(ပထဝီဝင်)၏ “ဖေ့စ်ဘွတ်စ် သက်ရောက်မှု၊ နိုင်ငံရေးစာပေအတွက် မြတ်ခိုင်၏ “ဦးခင်ညွန့်နှင့် အင်တာဗျူး”၊ ဝိဇ္ဇာဘာသာရပ်အတွက် ပန်းချီလှတင်ထွန်း၏ “မြန်မာပန်းချီရေးစာကြောင်း”၊ အသုံးချသိပ္ပံဘာသာရပ်အတွက် ပါမောက္ခ ဒေါက်တာခင်မကြီး၏ “ပြည်သူ့အတွက် ဆေးဝါးဗေဒ”တို့ ဖြစ်ကြကြောင်း သတင်းရရှိပါသည်။

သက်ကြီးစာပေပညာရှင် ဆရာကြီး ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်းအား ဂါရဝပြုပူဇော်ပွဲ

မြန်မာစာပေလောက၌ အညာကျေးလက် ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုရှည်ကြီးများ၊ သမိုင်းနောက်ခံ ဝတ္ထုရှည်ကြီးများဖြင့် ထင်ရှားကျော်ကြားလှသည့် စာပေဆုများရှင်၊ တစ်သက်တာစာပေဆုရှင်၊ မြန်မာစာပေပညာရှင် စာရေးဆရာကြီး ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်းအား ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ဂါရဝပြုပူဇော်ကန်တော့ပွဲကို ၁၃.၅.၂၀၁၅ (တနင်္ဂနွေနေ့) မွန်းလွဲ ၂:၀၀ နာရီက ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ၄၄ လမ်း(အောက်)ရှိ ဗုဒ္ဓဝိဟာရဓမ္မာရုံတွင် ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့သည်။

အဆိုပါ ဂါရဝပြု ပူဇော်ကန်တော့ပွဲသို့ စာနယ်ဇင်းလောကအသီးသီးမှ အမှတ်တရ အမှာစကားများ ပြောကြားကာ ဆရာကြီးဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်းမှ ကျေးဇူးတင်စကား၊ ဆုံးမဩဝါဒစကားကို ပြောကြားခဲ့သည်။ အဆိုပါ ပူဇော်ကန်တော့ပွဲကို မြတ်ပန်းရံစာပေတိုက်မှ ကြီးမှူးလျက် လေအန်ကုန်းစာပေရပ်ဝန်းနှင့် စာပေသမားအသီးသီးတို့ ဝိုင်းဝန်းစုပေါင်းခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း သတင်းရရှိပါသည်။

MRTV နှင့် HOME တို့ ပူးပေါင်းတင်ဆက်မည့် ရုပ်သံအစီအစဉ်များ

မြန်မာ့အသံနှင့် ရုပ်မြင်သံကြားတွင် တင်ဆက်ပြသရန် မြန်မာ့ရုပ်သံနှင့် HOME (House of Media & Entertainment) တို့ ပူးပေါင်းတင်ဆက်ကြမည်ဟု သိရသည်။

အဆိုပါ အစီအစဉ်များ၌ “ရင်တွင်းပြဿနာ” နှင့် ‘Channel Zero’ ရုပ်သံဇာတ်လမ်းတွဲများ ရိုက်ကူးမည့် ဒါရိုက်တာဟိန်းစိုး၊ “တမ်းတမ်းတတဖြစ်ခဲ့ရသော ရုပ်ရှင်သီချင်းများ” စီစဉ်သူ ဦးအောင်လွင်၊ “ရင်တွင်းပြဿနာ” ဇာတ်လမ်းတွဲတွင် အဓိကပါဝင်သရုပ်ဆောင်မည့် နိုင်နိုင်နှင့် “မြန်မာ့အပြန်သဘာဝရေစီးကြောင်း” ကို စီစဉ်တင်ဆက်သူ တစ်ဦးဖြစ်သည့် ဦးသူရ (ခ) ဇာဂနာတို့က ၆. ၅. ၂၀၁၅ ကန်တော့ပွဲပေးအခမ်းအနား၌ အစီအစဉ်များ နှင့် ပတ်သက်သည်များကို ရှင်းလင်းခဲ့ကြကြောင်း သိရှိရပါသည်။

မွေးနေ့အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ကျပ်သိန်း ၈၀ လှူဒါန်းသည့် မေခလာ

တေးသံရှင် မေခလာသည် မွေးနေ့အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် အလှူငွေ ကျပ်သိန်း(၈၀)လှူဒါန်းခြင်းကို ၂. ၅. ၂၀၁၅ (ကဆုန်လပြည့်နေ့)က ရန်ကုန်မြို့ရှိ နယူးဗရာဟိုတယ်တွင် ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ထိုအခမ်းအနား၌ ပုလဲမြို့သစ်၊ သယ်န်းကျွန်းကြီး မိဘမဲ့ပညာမြေဘုန်းတော်ကြီးပညာသင်ကျောင်းသို့ ငွေကျပ်သိန်း ၃၀၊ မြန်မာနိုင်ငံ ခရစ်ယာန် မျက်မမြင်ကျောင်း၊ တွံတေးမြို့ရှိ စိတ္တသုခကုသိုလ်ပြုကျောင်း၊ ၁၀ မိုင်ကုန်းရှိ အောင်စေတီကျောင်းနှင့် သန္တိသုခ လူမှုကူညီရေးအသင်း(ပြင်ဦးလွင်)တို့သို့ ငွေကျပ် ၁၀ သိန်းစီ၊ Hope For Peace, Hope For Children နှင့် စာနယ်ဇင်း နာမကျန်းရန်ပုံငွေအဖွဲ့တို့သို့ ငွေကျပ်ငါးသိန်းစီ၊ စုစုပေါင်း ငွေကျပ်သိန်း(၈၀)တိတိ လှူဒါန်းပေးအပ်ခဲ့ပါကြောင်း သတင်းရရှိပါသည်။

ပြေတီဦးနှင့် အိန္ဒြာကျော်ဇင်ဦးဆောင်သည့် အနုပညာရှင်များ၏

စတုဒိသာအလှူနှင့် တရားအလှူပွဲ

အကယ်ဒမီ ပြေတီဦးနှင့် အကယ်ဒမီ အိန္ဒြာကျော်ဇင်တို့ ဦးဆောင်၍ ရုပ်ရှင်အနုပညာရှင်များစွာ ပါဝင် လှူဒါန်းခဲ့သည့် စတုဒိသာအလှူနှင့် တရားအလှူပွဲကို ၂. ၅. ၂၀၁၅ ကဆုန်လပြည့်နေ့၌ ရွှေတွင်းကွင်းတွင် ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

အဆိုပါအလှူပွဲ၌ အကယ်ဒမီ ပြေတီဦး မိသားစုက ကော်ရည်ခေါက်ဆွဲ၊ ပြေတီဦးပညာရေးဖောင်ဒေးရှင်း rd mpk a&f ef m' s y ၏ FVIVID FASHION က ကော်ပြန့်စိမ်း၊ AYA Bank မိသားစုက ထောပတ်ထမင်း၊ သိန်းဌေး ရုပ်ရှင်နှင့်ဗီဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးက မုန့်ဟင်းခါး၊ ခရေဖြူရုပ်ရှင်နှင့် ဗီဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးက Sandwich ၊ သရုပ်ဆောင်ညီညီတာနှင့် မေဇင်အေး မိသားစုက နို့ပေါင်မုန့်၊ အချိန်တိုင်း နေရာတိုင်း မိသားစု (ဒါရိုက်တာ အကယ်ဒမီ ဝိုင်း၊ နိုင်နိုင်၊ ပြေတီဦး၊ စိုင်းစည်တွမ်ခမ်း၊ ကျော်ကျော်၊ ထွန်းအိန္ဒြာဗို၊ မိုးဟေကို၊ အေးမြတ်သူ၊ ဖွေးဖွေး)တို့က ကြာဆံကြော်များကို စတုဒိသာအလှူအဖြစ် ပရိသတ်အများအပြားအား ကျွေးမွေးလှူဒါန်းကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ဆရာတော် အရှင်ဆေကီန္ဒ၏ တရားအလှူပွဲကိုပါ ကျင်းပခဲ့ကြောင်း သတင်းရရှိပါသည်။

အဓိက (ရစည်းတင်ပြသည်)

ပန်ဝါညနှင့် ရသစာစုများ

ဤစာအုပ်တွင် ဝဋ်ကြေးရိုလျှင် ကြေပါစေ၊ နှင်းမူ၊ သံယောဇဉ်ကြိုးကလေးတစ်ချောင်း၊ မျောက်မင်းအူသံ၊ အနန္တမေတ္တာရှင်အဖေ၊ ကြို့လင့်တော့မနှင်းဆီ၊ ကဉ္စနု၊ မင်းသားကြီး၊ လွမ်းစုံရူးသည့်ပန်ဝါည၊ သရုပ်ဆောင်ကောင်းသည့် လူတစ်ယောက်၊ ရင်ထဲမှ သူငယ်ချင်းများ၊ မေတ္တာဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ်၊ ဘဝနှင့်ရင်း၍ ရသောအသိ၊ ရွှေရောင်အိပ်မက်များ၊ အမေ့နှံလုံးသားမှာ ကျွန်တော်ရှိနေပါတယ်ဟူသော ရသစာရများပါဝင်သည်။ ဆရာနန္ဒာမိုးကြယ်နှင့် ဆရာမောင်ညီဦး(က- စ- လ)တို့က အမှာစာရေးသားပေးထားကြပြီး အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်စာပေမှတန်ဖိုး ၁၃၀၀/-ကျပ် သတ်မှတ်လျက် ထုတ်ဝေဖြန့်ချိလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

ဝင်းမှ လူဆိုးများ

ဆရာအင်းစိန်အောင်ဦးသည် အင်းစိန်ထောင်၊ မန္တလေးထောင်၊ မြင်းခြံထောင်၊ နောင်ချိုရဲဘက်စခန်း အသီးသီးသို့ ရောက်ရှိသွားကာ ထောင်တွင်း၏ ခါးသီး မှုများကို လက်တွေ့မျက်တွေ့ ခံစားခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ ဤစာအုပ်ကို ဇီထောင်မှလွတ်မြောက်ပြီး (၇)လပိုင်း လောက်နှင့် ပြည့်စုံစွာ ခြယ်မှုန်းရေးသားနိုင်သည်က အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှသည်။ ကိုယ်တိုင်ခံစားရမှုမှ ပေါက်ဖွားဖြစ်ပေါ်လာသည့်အတွက် ဖတ်ရှုရသူအဖို့ အကျဉ်းထောင်၏ ရက်စက်မှုအပေါင်းကို စိတ်မချမ်းသာဖွယ်ရာ တွေ့မြင်ခံစားရပေသည်။ စာရေးသူကိုယ်တိုင်ကလည်း “အကျဉ်းသားများ၏ နေ့စဉ်ဘဝကို နားလည်လာလိမ့်မယ်။ ထို့အတူပဲ အကျဉ်းထောင်တွေကို ခေတ်နဲ့အညီ ဘယ်လိုပြုပြင်ရင် ကောင်းမလဲ ဆိုတဲ့ အတွေးတစ်ခုလည်း ရလာလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ကြောင်း” အမှာစာ ရေးထားပေသည်။ ဤစာအုပ်အား ကောင်းခန့်စာပေမှ တန်ဖိုး ၃၀၀ဝ/- ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိလိုက်ရာ ထောင်အတွေ့အကြုံများ အပေါ် စိတ်ဝင်စားသူတို့ လက်မလွှတ်တမ်း ဖတ်ရှုသင့်သော စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ် ဖြစ်ပေသည်။

ဆောင်းပါးများစုစည်းမှု)

ဤစာအုပ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ စာရေးသူက အပြုံး ဆိုသည်မှာ နှလုံးသား၏ ပကတိခံစားချက်ကို ရုပ်ပိုင်း ဆိုင်ရာ သဘာဝဖြစ်စဉ်အရ ပုံဖော်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အောင်မြင်သူတို့အပြုံးကို မကြာခဏတွေ့ရတတ် ကြောင်း၊ အားကစားပြိုင်ပွဲများတွင်ဖြစ်စေ၊ စာမေးပွဲ အောင်စာရင်းကြည့်ရာတွင်ဖြစ်စေ၊ အလုပ်ခန့်စာ နှို သူများကိုဖြစ်စေ၊ ချစ်သူထံမှ အဖြေရသူများကိုဖြစ် စေ တွေ့မြင်ဖူးကြောင်း၊ အောင်မြင်သူတွေ့မှ ပြုံးကြ

မှာလား။ ပြီးနေတဲ့သူများ အောင်မြင်ကြတာကိုရော သတိထားမိပါလားလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မေးခွန်းထုတ်မိကြောင်း တင်ပြထားသည်။

ဤစာအုပ်တွင် အရောင်ရှိသော စကားလုံးများ၊ သင့်ခြေသံတို့မှသည် ဝန်ဆောင်မှုနှင့် ညီယူနိုင်စွမ်းအထိ အက်ဆေးစာစုပေါင်း ၂၄ ပုဒ်တို့ကို ဖော်ပြထားပြီး တစ်ပုဒ်ချင်းစီ၌ ဘဝဒဿနများကို တွေ့မြင်ဖတ်ရှုရမည်ဖြစ်သည်။ ဤစာအုပ်အား ရွက်စိမ်းစာပေမှ တန်ဖိုး ၂၀၀၀/-ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

အင်ပင်-သန်းဌေးအောင်၏ လက်ခုပ်သံနှင့် ပြုံးစိစိရာ သရော်စာစုများ

ဤစာအုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ ဆရာမောင်ငြိမ်း သူ(ကြိုပင်ကောက်)က ၎င်း၏အမှာစာတွင် -

“သူ့စာတွေအားလုံးတွင် ‘ခနီးခန့်’က အနည်းငယ်သာပါရှိပြီး ‘ပြုံးစိစိ’က များစွာပါရှိပါသည်။ ထို့အတူ အားလုံးကို ခြုံ၍ သုံးသပ်ကြည့်ပါက ‘သရော်စာ’များဟုလည်း သတ်မှတ်နိုင်ပါသည်။ အပုဒ်တိုင်း၌ တွေးခေါ်စရာများ ပါရှိလေရာ ပြုံးတော်မူကြပေလိမ့်မည်”

ဟူ၍ ရေးသားထားပေသည်။ အင်ပင်သန်းဌေးအောင်သည် စာပေဗိမာန်လူငယ်စာပေ ပထမဆုကို ရရှိထားသူဖြစ်ရာ ကလောင်စွမ်းမသေးလှကြောင်း ကောက်ချက်ချနိုင်ပေသည်။ ဤစာအုပ်တွင် လက်ခုပ်သံ၊ ယုံယုံကြည်ကြည်လုပ်လို့၊ ကျွန်တော်သောကြာကြီး၊ လိုင်စင်သက်တမ်းတိုးသူရယ်၊ ကန့်လန့်ကာ နောက်ကွယ်မှာ၊ ဖြတ်လမ်း၊ ဆိုကြတီးကြ ကသည်ည၊ နာမည်ပြောင်းခြင်း၊ စက်ဆရာ၊ ဘိသိက်ဆရာ၊ ထင်မိယောင်မှာ၊ စိတ်ဟူသော ထိုအရာ၊ မတွေးရဲသော အတွေး... စသည့် ပြုံးစိစိရာ သရော်စာ ၁၃ ပုဒ်တို့ကို ဖော်ပြထားပေသည်။ ဤစာအုပ်အား ပန်းချီသန့်ဇော်သစ်၏ ကယ်ရီကေးချား လက်ရာဖြင့် ရန်အောင်စာပေမှ တန်ဖိုး ၁၀၀၀/-ကျပ် သတ်မှတ်ကာ ဖြန့်ချိလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

ကိုမြင့်ထွန်း (Quality) ၏ ကျိန်စာနှင့် ရသစာတမ်းများ

ဆရာကိုမြင့်ထွန်း(Quality) သည် စာပေတိုက်ပိုင်ရှင်၊ ထုတ်ဝေသူတစ်ဦးဖြစ်သော်ငြား စာပေချစ်စိတ်ကြီးမားသူ၊ စာရေးကောင်းသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ခေတ်နှင့် ထင်ဟပ်သော စူးရှထက်မြက်သော စာကို ဖတ်သူတို့ရင်ထဲရောက်အောင် ရေးတတ်နိုင်စွမ်းရှိပုံကို ဤ ‘ကျိန်စာနှင့် ရသစာတမ်းများ’ စာအုပ်က သက်သေခံထားပေသည်။

ဤစာအုပ်တွင် ‘ရှက်တတ်ကြပါ၊ ကုသိုလ်ကံအကျိုးပေးများ၊ အတ္တလျော့ပေးကြပါ၊ မင်းဆိုးမင်းညစ်ဘေးမှ ကင်းဝေးကြပါစေ၊ နိုင်ငံတော်သီချင်းထဲက ဓမ္မ၊ ခြေ ခြေ မြေ၊ ဇရာ၊ အချိန်ရဲ့ ဆုံးမစကား၊ ကျိန်စာ၊ ပရဟိတလုပ်ငန်းဟူသည်၊ ဆရာကျေးဇူး၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ရိုးသားမှုဂုဏ် ... စသဖြင့် ရသစာတမ်းပေါင်း ၁၂ ပုဒ်တို့ကို ဖော်ပြထားသည်။ ဤစာအုပ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ စာရေးသူက -

“ပြည်သူတို့နှင့် ထပ်တူထပ်မျှ ခံစားရေးသားရသော စာတို့တွင် မရိုးသားသူတို့အပေါ် ဒေါသသံကနေမည်မှာ သေချာပါသည်။ သို့သော် မတတ်နိုင်။ စိတ်ထဲကလာသည့်အတိုင်း ရေးမိသဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာလည်း တွေးမကြောက်တော့။ ထို့ကြောင့် စာအုပ်ခေါင်းစဉ်ကို ကျိန်စာနှင့် အခြားရသစာတမ်းများ ရဲရဲတပ်လိုက်ပါသည်။”

ဟု ဆိုထားပေသည်။ ဤစာအုပ်အား ပန်းချီမျိုးမြင့်၏ မျက်နှာပုံးဖြင့် Quality Publishing House က တန်ဖိုး ၁၀၀၀/-ကျပ်ဖြင့် ထုတ်ဝေဖြန့်ချိလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

ပြန်မူစာအုပ်ခွင့်ပြုခြင်း၊ ပြန်မူစာအုပ်ခွင့်ပြုခြင်း၊ ပြန်မူစာအုပ်ခွင့်ပြုခြင်း၊ ပြန်မူစာအုပ်ခွင့်ပြုခြင်း

ပြန်မှ ဆင်ရ ရမခရာ

မြတ်တော်သား

အရက်ဖြတ်မလား

အရက်ဖြတ်တာလား...။

တချို့က ရုတ်ခြည်း ပြုန်းစားကြီးဖြတ်ရတာ မလွယ်
ဘူး လူကိုကောင် ဒုက္ခဖြစ်စေသတဲ့။ နည်းနည်း နည်းနည်း
နှင့် မျှဉ်းပြီးဖြတ်ရသတဲ့။

တချို့ကပြန်တော့ စိတ်က အခရာပါလို့ပြောတယ်။
တိုယ့်စိတ်ကို စိုက်ယံစောင့်ကြည့်တဲ့အလုပ်၊ တစ်နည်းအား
ဖြင့် တရားစာနီးဝင်တဲ့အလုပ်၊ တရားထိုင်တဲ့အလုပ် ဒါတွေ
ဆို လုပ်ရင်လည်း အရက်ပြတ်စေတဲ့ နည်းတစ်နည်းတဲ့။

မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကျတော့ “သူတော်ချင်းချင်း
တင်းလွေ့လွေ့၊ ပေါင်းဖက်တွေ့” တတ်တဲ့အတွက်
အသောက်သမားအပေါင်းအသင်းတွေကို ရှောင်တယ်။
တစ်နေရာရာသွားပြီး အားကစား၊ ဒါမှမဟုတ် ဝါသနာပါ
အလုပ်တစ်ခုခု (စာရေးတာ၊ စာဖတ်တာ၊ ပန်းချီဆွဲ
တာ၊ သီချင်းဆိုတာမျိုး) ရှာကြလုပ်တယ်။ ဒါလည်းမဆိုး

ပါဘူး။

မိတ်ဆွေ စာရှုသူကော အရက်သောက်တတ်ပါ
သလား။

အရက်စွဲနေတယ်ဆိုရင်ဖြင့် ပြတ်အောင် မဖြတ်ချင်
ဘူးလား။

အရက်ပြတ်ချင်ရင် အရက်ဖြတ်ရတာ လွယ်ပါ
သော်ကော...။

ဟုတ်ကဲ့...

စာရေးသူ အရက်ဖြတ်တာ ခုဆို အကြိမ်တစ်ရာ
မကတော့ပါဘူး။

အရက်ဖြတ်တာများ ဘာခက်တာမှတ်လို့၊ ဟုတ်
တယ်...ဟုတ်။

□□□

အလွဲလွဲ အချော်ချော်

ဆေးလိပ်သောက်ခြင်းသည် ကျန်းမာရေးကို ဆိုးရွားစွာ ထိခိုက်နိုင်သဖြင့် “ဆေးလိပ်ကြောင့် ဖြစ်ပွားတတ်သော ရောဂါများ” အမည်ရှိ ပညာပေးစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဆေးလိပ်သောက်သော လူတစ်ယောက်သည် ဆေးလိပ်အလွန်သောက်သော မိတ်ဆွေအား ဝယ်ပေးလိုက်လေ၏။ သည်လိုနှင့် တစ်လခန့်အကြာတွင် ဗြိလယ်တစ်နေရာ၌ သူတို့နှစ်ဦးသည် အမှတ်မထင် ဆုံမိကြလေသည်။

လက်ဆောင်ပေးသူ ။ ။ ဟာ...တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ သူငယ်ချင်းရယ်။ အရင်နဲ့တောင် မတူဘူး။ ဝဝ ဖြူးဖြူးနဲ့ တွေ့ရပြင်ရတာ ကျက်သရေရှိလိုက်ပါတ်။ ကေန္တကိုယ်လက်ဆောင် ပေးလိုက်တဲ့ စာအုပ်ဖတ်ပြီး သူငယ်ချင်း ‘ဖြတ်’ လိုက်ပြီ ထင်တယ်။

သောက်သုံးသူ ။ ။ သေချာတာပေါ့ သူငယ်ချင်းရယ်။ ကိုယ်တကယ်ပဲ ဖြတ်လိုက်ပါပြီ။

လက်ဆောင်ပေးသူ ။ ။ ကြားရတာ မင်္ဂလာရှိလိုက်ပါတ်ကွယ်။ ဆိုစမ်းပါဦး။ ဘယ်လိုများ ဖြတ်လိုက်သလဲဆိုတာ။

သောက်သုံးသူ ။ ။ သူငယ်ချင်းဆီကရတဲ့ စာအုပ်ကိုဖတ်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ကိုယ်စာဖတ်တဲ့အလုပ်ကို လုံးဝ ဖြတ်ပစ်လိုက်တယ်လေ။

□□□

တိတိကျကျ

စတိုးဆိုင်များ၌ ပစ္စည်းပစ္စယများ ရောင်းချရာတွင် ‘တစ်ခွန်းချေး’သည် စကားများများမပြောရသဖြင့် ရောင်းသူ၊ ငယ်သူအတွက် အလုပ်ဖြစ်နေ၏။ ယင်းကို အားကျသော ဗေဒင်ဆရာတစ်ယောက်က သူ၏ဟောခန်း၌ စာတန်းတစ်ခု ချိတ်ဆွဲထားလေရာ -

“တိကျစွာ ဟောမည်။ မမှန်လျှင် ငွေပြန်အပ်မည်။ မေးခွန်းတစ်ခွန်းအတွက် ၅၀၀/- ကျပ် ကျမည်”

ဟူ၍ ဖြစ်၏။ တစ်နေ့ အဆိုပါဟောခန်းသို့ အသည်တစ်ယောက် ရောက်လာကာ မေးခွန်းနှစ်ခု မေးလာသဖြင့် ငွေ ၁၀၀၀/- လာဘ်တင်လိုက်၏။ မေးမည်သူမှ ဗေဒင်ဆရာ၏ မဟာကြေးနှုန်းကို သိပ်ဘဝင်မကျ။ သည်အတွက် -

မေးသူ ။ ။ မေးခွန်းတစ်ခွန်းကို ၅၀၀/- ကျပ်ဆိုတော့ ဆရာဈေးက များမနေဘူးလား။

ဗေဒင်ဆရာ ။ ။ မများပါဘူး။ ကဲ... မေးခွန်းတစ်ခုကို ဖြေပြီးပြီ။ နောက်တစ်ခွန်းပဲ ကျန်တော့တယ်နော်။

□□□

မခံစားနိုင်တော့ဘူး

တစ်ညနေခင်း၌ ရပ်ကွက်အေးချမ်းသာယာရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေးကောင်စီရုံးတစ်ရုံးသို့ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရောက်ရှိလာပြီး ရပ်ကွက်လူကြီးဖြစ်သူအား ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသော ကိစ္စတစ်ခုအား တိုင်ကြားလေ၏။

အမျိုးသမီး ။ ။ ကျွန်မနာမည် ခင်မျိုးဦးပါရှင်။ ဟောဒီလမ်းထဲက အမှတ်(၁၀)မှာနေတဲ့ အမျိုးသားတစ်ယောက်ဟာ ညဆိုလူမှန်းမသိ မူးမူးလာပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကိုအားမနာဘဲ သူမိန်းမကို ရိုက်လေ့ရှိပါတယ်ရှင်။ ပတ်ဝန်းကျင်က လာဖျောင်းဖျာရင်လည်း ပမာမခန့်လုပ်တတ်လို့ အဲဒီလူကို ဆရာကြီးတို့ ခေါ်ယူဆုံးမ အရေးယူပေးစေချင်ပါတယ်။

လူကြီး ။ ။ ကောင်းပြီ ကလေးမ။ ကျုပ်တို့ ချက်ချင်းပဲ ခေါ်ယူဆုံးမကြည့်ပါ့မယ်။ မရရင်တော့ အရေးယူသင့် ယူရမှာပေါ့။ ဒါထက် အဲဒီ အမျိုးသားက ဘယ်သူလဲ။

အမျိုးသမီး ။ ။ နာမည်က ကိုတိုးရီတဲ့။ ဟာသ်ကဲ့ ကျွန်မရဲ့ ယောက်ျားပါ။

□□□

ပြတ်ပြတ်သားသား

- မလူ ။ ။ သူငယ်ချင်း ... မင်းမိန်းမကို မင်း
အလုပ်ခန့်ထားတဲ့ ဒရိုင်းဘာက အလစ်
သုတ်ပြေးသွားတယ်လို့ ကြားရတယ်။
စိတ်မကောင်းဘူးကွာ။
- မလူ ။ ။ ကုသိုလ်ကံပဲပေါ့ကွယ်။
- မလူ ။ ။ မင်းအတော်စိတ်ဓာတ်ခိုင်တာပဲ။ ငါ
သာ မင်းနေရာမှာဆိုရင် တစ်ခုခုကို
ပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်ပစ်တယ်။
- မလူ ။ ။ ဟ ... ငါလည်း ဘယ်နေလိမ့်မလဲ
ကွာ။ ပြတ်ပြတ်သားသားလုပ်ပစ်တာ
ပဲပေါ့။
- မလူ ။ ။ ကောင်းကွာ။ ဒီလိုမျိုး စိတ်ဓာတ်ရှိမှ
ပေါ့။ ကိုင်း ... ပြောစမ်းပါဦး။ ဘယ်
လိုမျိုး ပြတ်သားလိုက်တယ်ဆိုတာ။
- မလူ ။ ။ ဒရိုင်းဘာကို သုံးလစာ လစာပေးပြီး
အလုပ်က ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်လေ။

□ □ □

ကွဲပြားစွာ ခွဲခြားပါ

ရန်ကုန်မြို့လယ်သို့ မောင်းနှင်မည့် ဘတ်စ်ကား
သည် တာမွေဈေးမှတ်တိုင်တွင် စုပြုံကျောက်ချလျက်
သည်များကို သူထက်ငါ အလှအယက် ခေါ်တင်နေ၏။
“လာနော် ... လာလာ၊ အပေါ်လမ်းက သွား

“လာ ... လာ .. ဒီကားပေါ်ကိုတက်။ အထက်
သွားမှာ”

စပါယ်ယာများ၏ အပြိုင်အဆိုင် ခေါ်ငင်မှုကြောင့်
သည်တို့မှာ ကိုယ်နှင့်အကြောင်းသင့်ရာ၊ လမ်းသင့်ရာ
ပေါ်သို့ တက်ကြလေသည်။ ထိုအခိုက် ယောဂီဝတ်စုံ
ဆင်ဆင်လျက် တောင်ဝှေးတစ်ချောင်းကိုကိုင်ကာ ကား
တိုင်သို့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် လျှောက်လာသည်။
သွင်ကိုကြည့်ရသည်မှာ မြို့ထဲသို့ ခရီးဆက်မည်ပုံပင်

ဤ၌ ကားစပါယ်ယာသည် ထုံးစံအတိုင်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်
အား စကားခေါ်လိုက်၏။

“ဆရာကြီးက အောက်လမ်းလား”

“ဟေ ... ဘာကွ၊ ဘာပြောတယ်။ ထပ်ပြောစမ်း။
ထပ်ပြောစမ်း ... ဟောဒီတောင်ဝှေးနဲ့ ခေါင်းရှစ်စိတ်ကွဲ
အောင် ခွဲချလိုက်မယ် ဘာမှတ်လဲ။ ဘယ်နှယ် ... လူကို
များ အထက်လမ်းဆရာမှန်း ဘာမှန်းမသိ။ အောက်လမ်း
လား ... တဲ့။ တောက် ... သဘောက်မသား”

ကားဂိတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ရယ်မောသံများ လွှမ်း
သွားတော့၏။

□ □ □

သူဆေးခဲ့သူ

တစ်နေ့သ၌ ဆေးခန်းတစ်ခန်းသို့ လူနာတစ်
ယောက် ရောက်ရှိလာ၏။

ဆရာဝန် ။ ။ ဘာဖြစ်သလဲ ပြောပါဦး။

လူနာ ။ ။ ကျွန်တော်က ညဘယ်အချိန်အိပ်ရာ
ဝင်ဝင် မနက်ဆိုရင် ၆ နာရီဆို ပုံမှန်
အိပ်ရာက ထလေ့ရှိတယ်ဆရာ။ အဲ

သလို ထတဲ့အခါမှာ ခါတိုင်းခါတိုင်း ဘယ်လိုမှ မဖြစ်ပေမဲ့
ပြီးခဲ့တဲ့ သုံးလေးရက်လောက်က စပြီးတော့ ၆ နာရီထိုး
လောက် အိပ်ရာကထထိုင်း ဘာအလုပ်မှ လုပ်လို့မရ
လောက်အောင် နာရီဝက်လောက် ခေါင်းထဲမှူးနောက်
နောက်ကြီး ဖြစ်လို့နေတယ်ဆရာ။ ဆေးသောက်လည်း
မပျောက်ဘူး။ နာရီဝက်လောက်နေပြီးမှ သူ့အလိုလို ပြေ
သွားတယ်။ အဲဒါ ကျွန်တော့်ဝေဒနာအတွက် ကူညီပါဦး
ဆရာရယ်။

ဆရာဝန် ။ ။ သည့်အတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့။ ဘာဆေး
မှလည်း စားစရာမလိုဘူး။ ပုံမှန်ထနေ
ကျ ၆ နာရီမှာ မထဘဲ နောက်ထပ်
နာရီဝက်ပေါင်းလို့ ၆ နာရီ ၃၀ လောက်
မှပဲ ထလိုက်ပါ။

□ □ □

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်

ဒလနှင့် ပန်းဆိုးတန်း၊ ပန်းဆိုးတန်းနှင့် ဒလ ပို့ဆောင်ပေးနေသော ကူးတို့သင်္ဘောကြီး နှစ်စီးအနက် တစ်စီးပေါ်တွင်ဖြစ်၏။ ရုံးချိန် ကျောင်းချိန်မို့လားမသိ။ ခရီးသည်တွေက အများသား။ ထို့ပြင်တစ်ဝ သင်္ဘောဈေးသည်တွေကလည်း တစ်ပုံတစ်ပင် အထိုင်ရောင်းချသည့် ဝက်သားတုတ်ထိုးသည်၊ ကွမ်းယာသည်၊ အသုပ်သည်၊ မုန့်ဟင်းခါးသည်၊ မာလကာသီးသည်တွေ ရှိသလို လက်ပွေ့ရောင်းချသည့် ဂျာနယ်သမားများ၊ စီးကရက်၊ သကြားလုံး ရောင်းချသူများ၊ အစွန်းချွတ်ဆေးရောင်းသူများ၊ ကလေးလက်ဆောင် ရောင်းသူများ၊ ဗေဒင်ဟောစာတမ်းရောင်းသူများ၊ အဆောင်ပုံတော်ရောင်းသူများ၊ သတိပေးစာတမ်းရောင်းသူများ အစရှိသဖြင့် စုံလင်ပါပေ၏။

ဈေးသည်တစ်ဦး ။ ။ ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်အခု ကြေညာရောင်းချပေးမယ့် ပစ္စည်းကလေးကတော့ ကျန်းမာရေးဌာနက သတိပေးထုတ်ပြန်ထားတဲ့ တွဲဖက်မစားသောက်သင့်တဲ့ အစားအစာကလေးတွေ ဖော်ပြထားတဲ့ ကတ်ပြားကလေးပါပဲခင်ဗျာ။ ကတ်ပြားတစ်ခုမှ နှစ်ရာပဲ ကျပါတယ်။ ပလတ်စတစ်လောင်းပြီးသားပါခင်ဗျာ။ မီးဖိုချောင်မှာ ချိတ်ဆွဲထားရင်ဖြင့် အစားအတွက် အများဖက်ရမယ့်ဘေးက ကင်းလွတ်ပြီး မိသားစု ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့နိုင်ပါလိမ့်မယ်ခင်ဗျာ။

မာရေးဌာနက သတိပေးထုတ်ပြန်ထားတဲ့ တွဲဖက်မစားသောက်သင့်တဲ့ အစားအစာကလေးတွေ ဖော်ပြထားတဲ့ ကတ်ပြားကလေးပါပဲခင်ဗျာ။ ကတ်ပြားတစ်ခုမှ နှစ်ရာပဲ ကျပါတယ်။ ပလတ်စတစ်လောင်းပြီးသားပါခင်ဗျာ။ မီးဖိုချောင်မှာ ချိတ်ဆွဲထားရင်ဖြင့် အစားအတွက် အများဖက်ရမယ့်ဘေးက ကင်းလွတ်ပြီး မိသားစု ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့နိုင်ပါလိမ့်မယ်ခင်ဗျာ။

နမူနာအဖြစ် ပြောရရင်ဖြင့် တွဲဖက်စားသောက်မိတဲ့အခါ အသက်အန္တရာယ်ကို ဖြစ်စေနိုင်တာက မှီနဲ့ ကဏန်းပါခင်ဗျာ။ ညံ့ရွက်နဲ့ အရက်ပါခင်ဗျာ။ ဝက်ဆီနဲ့ ဗျိုင်းအောက်သားပါခင်ဗျာ။ နောက် ..."

(ထို 'နောက်' ဆိုသည့် စကားနောက်ပိုင်း၌ အဆိုပါဈေးသည်အား မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်နေသော ခေါင်းရွက်ဗျပ်ထိုး ဈေးသည်နှစ်ဦး ရှိလေ၏။ ထိုဈေးသည်နှစ်ဦးကား ဘဲဥပြုတ်သည်နှင့် ဖရဲသီးစိတ်ဈေးသည်တို့ ဖြစ်ကြလေသတတ်။)

□ □ □

အကြောင်းကို ရှာလေသော်

အခြေခံပညာ မူလတန်းကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် ဖြစ်၏။ ပထဝီဘာသာရပ်ကို သင်ကြားပြသသော ဆရာမသည် စေတနာရှေ့ထား၍ အာပေါက်လုမတတ် သင်ကြားနေသော်ငြား ကျောင်းသားတစ်ယောက်မှာမူ စာသင်ခန်း၏ ထောင့်တစ်နေရာတွင် အိပ်ငိုက်လျက်ရှိ၏။ ညက မိမိယုံဇာတ်ကား အကြည့်ကောင်း၍ အိပ်ငိုက်နေခြင်းဖြစ်လေရာ သင်ခန်းစာထဲ၌ အာရုံဝင်ဟန် မတူပေ။ သို့ဖြစ်၍ ပထမဆရာမလည်း သင်ခန်းစာကို ခေတ္တရပ်ကာ -

ဆရာမ ။ ။ ဟိုကျောင်းသား ... ခဏထစမ်းမင်း ဆရာမ အခုသင်နေတဲ့ အကြောင်းကို မှတ်သားထားရဲ့လား။

ကျောင်းသား ။ ။ မှတ်သားထားပါတယ် ဆရာမ။

ဆရာမ ။ ။ ကိုင်း ... ဒါဖြင့်ရင် ပြောစမ်းပါဦး။ အာရပ်နိုင်ငံတွေမှာရှိတဲ့ သဲကန္တာတွေထဲ ခရီးသွားကြတဲ့အခါ ဘာကြောင့်များ လူတွေဟာ လမ်းမလျှောက်ကြဘဲ ကုလားအုတ်တွေ စီးသွားကြတာလဲ။

ကျောင်းသား ။ ။ (ဟိုဟိုသည်သည် တွေးတောရင်းမှ) အင်း ... အဲ ... ဘာကြောင့် သဲကန္တာရထဲ လမ်းမလျှောက်သလဲ ဆိုတော့ သူတို့ခြေထောက်တွေ သဲဝဲစားမှာကြောက်လို့ပါ ဆရာမ။

မြို့မေတ္တာခံယူမူ

ကိုရွှေတောသာ

အတိတ်မှ ဖြစ်ရပ်မှန်မှုခင်းများ

လှမိုး(ပညာရေး)

ကျွန်တော်သည် ၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလထုတ်၊ “ပြစ်မှု” မဂ္ဂဇင်းကြီးတွင် ၁၉၅၇ ခုနှစ်၊ မေလအတွင်း ဇွတ်ဖြူအနီး ကမ်းလွန်ပင်လယ်ပြင်တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သော စားပြတိုက်မှုနှင့် လူအများအား အစုလိုက်အပြုံလိုက် သတ်မှုကြီးအကြောင်း ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ဤအမှုကြီးသည် ကျွန်တော်တို့မြန်မာနိုင်ငံ၌ ပြည်တွင်း စစ်ပိုင်းခဲစခါ၊ တစ်နည်းအား မုန်တိုင်းလွန်ကာစအချိန်တွင် ဟိုးဟိုးကျော်ခဲ့သော အမှုကြီးဖြစ်ပါသည်။ ဤလူသတ်၊ စားပြတိုက်မှုကြီးမှာ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံသမိုင်းနှင့် မူခင်းသမိုင်းတွင် မကြုံဖူး၊ မကြားဖူးသော ထူးထူးခြားခြားရက်စက်မှုကြီး တစ်ခုဟုမှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့သဖြင့် ဟိုမူခင်းကြီးအကြောင်းကို ထိုစဉ်ကာလက ထုတ်ဝေသောသတင်းစာ ဂျာနယ်များမှ ထုတ်နုတ်ရေးသား ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။

ထိုအမှုကြီးကို ကျူးလွန်သူများနှင့် စားပြတိုက်၊ အသတ်ခံရသူများမှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တွေ့မြင်သိနေကြသူ ဒေသခံများဖြစ်ပါသည်။ စားပြတိုက်၊ လူသတ်ရာမှ ရရှိသည့်ပစ္စည်းများမှာလည်း တစ်သက်တာစားမကျန်သောအောင် တန်ဖိုးကြီးမားသော

စိန်၊ ရွှေ၊ ရတနာပစ္စည်းများ မဟုတ်ပါ။ ဒေသထွက် ရာဘာပြားများသာ ဖြစ်ကြသည်။ အသတ်ခံရသည့် ဦးရေမှာလည်း တစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ ၁၃ ယောက်အသတ်ခံရသဖြင့် လွတ်လပ်ရေးရပြီးစ တိုင်းပြည်

နုနုတွင် ရက်စက်လွန်းသော ရေးသားဖော်ပြရန်ပင် လက်တွေ့နှင့်သော မူခင်းကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းရက်စက်သည့် လူအစုလိုက်၊ အပြုံလိုက်သတ်မှုကြီးအား ကျူးလွန်သူများမှာ စားပြ၊ လူသတ်များ မဟုတ်ကြ။ ထိုစဉ်က နိုင်ငံလုံး

အာဏာကိုရရှိထားသော ဖ.ဆ.ပ.လ အစိုးရက တရားဝင်လက်နက်တပ် ဆင်ပေးထားသော ရပ်ရွာကာကွယ်ရေး အဖွဲ့ဝင်များဖြစ်ပြီး၊ ထိုအဖွဲ့ဝင်များကို ပြုစောထီးတပ်ဖွဲ့ဟု တရားဝင် ကင်ပွန်းတပ်ထားခဲ့ပါသည်။

ထိုလူသတ်မှုကြီးကြောင့် ထိုစဉ်က နိုင်ငံတော်အာဏာကို ရရှိထားသော ဖ.ဆ.ပ.လ အစိုးရအားလည်း နိုင်ငံတကာမှ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ဝေဖန်ခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်က ဒီမိုကရေစီဝါဒ ကျင့်သုံးနေခဲ့သော မြန်မာနိုင်ငံတွင် အစိုးရအဖွဲ့အပြောင်းအလဲပင် ဖြစ်စေနိုင်သဖြင့် တုန်လှုပ်ခဲ့ရသောမူခင်းဖြစ်၏။ ထိုမူခင်းကြီးကို ဖတ်ရှုခဲ့ကြသော ကျွန်တော်ကျောင်းသားဟောင်းအချို့ကမူ ထိုအမှုကြီးကဲ့သို့ သည်းထိတ်ရင်ဖိုဖွယ်၊ စိတ်ဝင်စားဖွယ်အမှုမျိုး ဗြိတိသျှမြန်မာနိုင်ငံခေတ်က ဖြစ်ခဲ့ပါသလားဟု မေးမြန်းခဲ့ကြပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဗြိတိသျှကိုလိုနီခေတ်က မြင်းခြံခရိုင်တွင် အုတ်အော်သောင်းတင်းဖြစ်ခဲ့ရပြီး၊ ကျေးရွာတစ်ရွာလုံး စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုခံရသော လူသတ်မှုကြီးတစ်မှုအား ရေးသားဖော်ပြခဲ့ရပါသည်။ ထိုအမှုမှာ ဗြိတိသျှမြန်မာနိုင်ငံ ဘုရင်ခံ ဆာဟာကုတ်ဘတ္တလာလက်ထက်တွင် အတော်အသင့်ပွဲဆူခဲ့ရသော အမှုကြီးဖြစ်ပါသည်။ ထိုအမှုကြီး၏ဖြစ်စဉ်ကား အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

၁၉၂၃ ခုနှစ်တွင် မြန်မာနိုင်ငံ ဘုရင်ခံအဖြစ် ဒုတိယအကြိမ်ရောက်လာခဲ့သော ဆာဟာကုတ်ဘတ္တလာသည် မြန်မာနိုင်ငံ ယူနီဗာစတီသိပ္ပံကျောင်း(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)တော်ကြီးအား ခေတ်မီတက္ကသိုလ်ကြီးအဖြစ်

ဘက်စုံပြုပြင်ဆောင်ရွက်စေရန် ယူနီဗာစတီသိပ္ပံကျောင်း ရန်ပုံငွေတစ်ရပ် ထူထောင်ရန် စီမံခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က မြန်မာနိုင်ငံမှ ထုတ်ဝေသောသတင်းစာကြီးများတွင် ဘုရင်ခံ ဆာဟာကုတ်ဘတ္တလာကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ရေးထိုး၍ ယူနီဗာစတီသိပ္ပံကျောင်းအတွက် ရန်ပုံငွေထည့်ဝင်ရန် ခိုးဆော်သော မေတ္တာရပ်ခံလွှာ ထည့်သွင်းဖော်ပြစေခဲ့သည်။

ဤသို့ မေတ္တာရပ်ခံလိုက်သည်အခါ ရန်ကုန်မြို့နှင့် အခြားမြို့ကြီးနှစ်မြို့သုံးမြို့မှ ငွေရှင်၊ ကြေးရှင်အချို့နှင့် ထိုစဉ်က မြန်မာနိုင်ငံတွင် ငွေလုံးငွေရင်းများ မြုပ်နှံထားကြသော အရင်းရှင်ကုမ္ပဏီကြီးများဖြစ်သော ဧရာဝတီ ဖလော်တီလာ ပြည်တွင်းရေကြောင်းသွားလာရေးကုမ္ပဏီ၊ ဘီအိုစီ ရေနံထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီ၊ ဘုံဘောဘားမားထရိုက်ဒင်းကော်ပိုရေးရှင်း သစ်ထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီ၊ စတီးဘားသားသစ်ထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီ စသော ကုမ္ပဏီများက အတော်အသင့်ရန်ပုံငွေ ထည့်ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ယူနီဗာစတီသိပ္ပံကျောင်းတော်ကြီး ဘက်စုံပြုပြင်ရန်အတွက် လိုအပ်သောရန်ပုံငွေ မရရှိခဲ့ပေ။

သို့ဖြစ်၍ ဗြိတိသျှအမျိုးသားတိုင်းမင်းကြီးများ၊ အရေးပိုင်များ (ခရိုင်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး)၊ ပုလိပ်(ရဲ)မင်းကြီးများ၊ ခရိုင်ရာဇဝတ်ဝန်(ခရိုင်ရဲမှူး)များ နယ်ပိုင်များ၊ မြို့ပိုင်များ (မြို့နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးများ)က ဘုရင်ခံအလိုရှိသော ရန်ပုံငွေရရှိရန် ချက်ချင်းစီမံကြတော့၏။

မြို့နယ်များတွင် အာဝါဒေးပွဲ

တော်များကျင်းပပြီး လောင်းကစားပိုင်းများကို တရားဝင်ဖွင့်စေခဲ့သည်။ ဤသို့ လောင်းကစားပိုင်းများအား တရားဝင်ဖွင့်သဖြင့် ယူနီဗာစတီသိပ္ပံကျောင်းကြီးအတွက် ရန်ပုံငွေအထိုက်အလျောက် ရရှိလာသော်လည်း ဤလောင်းကစားပိုင်းများကြောင့် ကျေးလက်နေ တောင်သူလယ်သမားများမှာ မိမိကိုယ်ပိုင်လယ်ယာများ၊ ဒိမ်များ၊ မိမိတို့မိသားစုပိုင် ငွေကြေး၊ လက်ဝတ်ရတနာများကို ရောင်းချ၍လည်းကောင်း၊ ပေါင်နံ၍လည်းကောင်း၊ လောင်းကစားပိုင်းများတွင် အချိန်ဖြုန်းကြတော့သည်။ သို့ဖြစ်၍ အချို့တောင်သူလယ်သမားများ၊ ယာသမားများမှာ အိုမဲ့၊ အိမ်မဲ့၊ လယ်မဲ့၊ ယာမဲ့၊ ပစ္စည်းမဲ့ဘဝ ရောက်ခဲ့ကြရ၏။

ဤသို့ လောင်းကစားပိုင်းများပြုလုပ်၍ ရန်ပုံငွေရှာခြင်းကို ပြည်သူအများနှင့် သတင်းစာကြီးများက မြင်းခြင်းထန်ထန် ကန့်ကွက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုရန်ပုံငွေရရှိရေး လောင်းကစားပိုင်းများကြောင့် ခိုးမှု၊ လုယက်မှု၊ ဓားပြတိုက်မှု၊ ပြန်ပေးဆွဲမှု၊ လူသတ်လုယက်မှု စသော ရာဇဝတ်မှုများတိုးတက်လာခဲ့တော့သည်။ ဤရန်ပုံငွေရရှိရေး လောင်းကစားပိုင်းများ၏ ဂယက်သည်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တစ်နံတစ်လျားရှိ မြို့ရွာနယ်ပယ်အများတွင် အထူးဂယက်ရိုက်ခတ်ခဲ့ရသည်။

ယခုရေးသားဖော်ပြမည့် မှုခင်းကြီးမှာ မြင်းခြံခရိုင်အတွင်း ဖြစ်ပွားခဲ့သော လူသတ်၊ လုယက်မှုကြီး တစ်မှု ဖြစ်ပါသည်။ အထက်ဖော်ပြပါ ရန်ပုံငွေရှာဖွေသည့် လောင်းကစားပိုင်းများဒဏ်ကြောင့် မြင်းခြံခရိုင် ကျေး

ထက်ဒေသအများတွင် နေထိုင်ကြသော တောင်သူအများမှာ အထူးထိခိုက်ကြသည်။ လောင်းကစားပိုင်းများကြောင့် ကျေးလက်နေရွာသူ၊ ရွာသားအများမှာ လယ်ပွဲ၊ ယာပွဲ၊ အိုးပွဲ၊ အိပ်ခဲဘဝ ရောက်ကြရသည်။ ထိုစဉ်က နီးလေဝသပုန်ကန်ခြင်းလည်း မရှိခဲ့ရာ မြင်းခြံခရိုင်အဖို့ ၁၉၂၈ ခုနှစ်သည် တံဆိုးမိုးမှောင်ကျသော နှစ်ဟု ဆိုရပေမည်ဖြစ်၏။ စပါးပိုက်တောင်သူများ၊ ငါးနှင့်အခြားသီးနှံပိုက် တောင်သူများ သားလုံးမှာလည်း ပိုးခေါင်သဖြင့် ထူးထူးခြားခြား အခက်ကြုံရ၏။ ထိုအခက်မှာ ရွှေပေါင် ငွေတိုးယူကြသော တိုင်းရင်းသားငွေတိုးချေးစားသူများနှင့် ချစ်တီးများအတွက် အကွက်ဖြစ်တော့၏။

မြင်းခြံမြို့တောင်ဘက်၊ ခုနစ်ပိုင်းခန့်ကွာဝေးသော ထနောင်းတိုင်ရွာသူကြီး ဦးဘိုးလှိုင်သည် သူပိုင်တိုက်ကြီး၏ဒေသကထပ်အား ရွှေပေါင်ငွေချေးစားသော ချစ်တီးများအား ငှားရမ်းထားခဲ့သည်။ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ဆင်းရဲတွင်းနက်လာသော မြန်မာတောင်သူလယ်သမားများ အခက်သည် ငွေချေးစားသော ချစ်တီးများအတွက် အချက်ဖြစ်လာသည်။ မြင်းခြံမြို့ပေါ်တွင် ငွေချေးရန် ရုံးခန်းဖွင့်ထားသော ချစ်တီးအဖွဲ့သည် အထက်တော်ပြုပါ ထနောင်းတိုင်ရွာတွင် ငွေချေးကိစ္စဆောင်ရွက်ရန် ချစ်တီးနှစ်ယောက်အား တာဝန်ချထား၏။ ဤတို့သို့ ငွေချေးရန် အလုပ်ခန်းခွဲဖွင့်ထားခြင်းအားဖြင့် ထနောင်းတိုင်ကျေးရွာအနီးအနားမှာ ရွာသူရွာသားအများသည် မြင်းခြံသို့ တကူးတကမသွားကြတော့။ ထနောင်းတိုင်ကျေးရွာရှိ

ချစ်တီးထံတွင် ရွှေပေါင်ငွေချေးလုပ်ငန်း လုပ်ကြတော့၏။

အထက်တော်ပြုပါ ထနောင်းတိုင်ရွာသူကြီးဦးဘိုးလှိုင်တိုက်တွင် မြင်းခြံမှ ချစ်တီးနှစ်ယောက်က လာရောက်နေထိုင်ကြသည်။ ညအိပ်ခြင်း မပြုကြ။ နံနက်စောစောတွင် မြင်းခြံမြို့မှ ထနောင်းတိုင်သို့ ရွှေပေါင်ငွေချေးဆောင်ရွက်ရန် တာဝန်ဖြင့် လာကြ

သူတို့သည် သိုင်းတတ်
 ပြောက်သူများဖြစ်၍
 သာမန်လုယက်သူများကို
 ဂရုပြုစရာမလိုဟုလည်း
 ပြောထားလေ့ရှိရာ
 ထနောင်းတိုင်နှင့်
 အခြားကျေးရွာများမှ
 လက်စလက်နဂိုသူ
 အများက တစ်စုံတစ်ရာ
 မစဝံ့ကြ။ သို့သော်
 ချစ်တီးနှစ်ယောက်
 ပိုက်၍ပြန်လေ့ရှိသော
 ရွှေတိုရွှေစအထုပ်ကိုမူ
 အထူးစိတ်ဝင်စားကြသည်။

သော ချစ်တီးနှစ်ယောက်သည် ညနေရောက်လာသည်နှင့် ကျေးလက်တောင်သူများပေါင်နှံသည် လက်ဝတ်လက်စား ရွှေတိုရွှေစများကို ထုပ်ပိုး၍ မြင်းခြံသို့ ပို့လေ့ရှိသည်။ အပေါင်ခံထားသော အဖိုးတန်ပစ္စည်းများကို ထနောင်းတိုင်တွင် ညအိပ်မထားပေ။ ဖောက်တွင်းသူ လူဆိုးစားပြုများ ရန်ကို ကြောက်ရသဖြင့် ညနေရောက်သည်နှင့် မြင်းခြံသို့ ချစ်တီးနှစ်ယောက်ကိုယ်တိုင် သယ်ဆောင်၍ ပို့လေ့ရှိ၏။

သူတို့နှစ်ဦးသည် သိုင်းပညာတတ်သည်ဟုဆိုကြ၏။ ညနေဆိုင်ပိတ်သည်နှင့် ရှားသစ်နှစ် တုတ်ရှည်ကြီးတစ်ချောင်းကိုထမ်းကာ မြင်းခြံသို့ပြန်ကြတော့၏။ ဤသို့ချစ်တီးနှစ်ယောက် ရွှေထုပ်ကိုပိုက်၍ မြင်းခြံသို့ နေ့စဉ်ပြန်လေ့ရှိသည်ကို ထနောင်းတိုင်နှင့် ရွာနီးချုပ်စပ်မှ ရွာသူရွာသားအများက သိကြသည်။ ချစ်တီးများအား သက်ဆိုင်ရာမှ သတိပေးကြသော်လည်း သူတို့သည် သိုင်းတတ်ပြောက်သူများဖြစ်၍ သာမန်လုယက်သူများကို ဂရုပြုစရာမလိုဟုလည်း ပြောထားလေ့ရှိရာ ထနောင်းတိုင်နှင့် အခြားကျေးရွာများမှ လက်စလက်နဂိုသူအများက တစ်စုံတစ်ရာ မစဝံ့ကြ။ သို့သော် ချစ်တီးနှစ်ယောက် ပိုက်၍ပြန်လေ့ရှိသော ရွှေတိုရွှေစအထုပ်ကိုမူ အထူးစိတ်ဝင်စားကြသည်။

တစ်ညနေတွင်မူ ထနောင်းတိုင်ရွာမြောက်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ရှိသော ကိုင်းမြောက်ရွာမှ မောင်အေးခေါင်းဆောင်သော ရွာသားငါးယောက်သည် ကိုင်းမြောက်ရွာမလှုပ်မကင်း၍ ထန်းတောသို့ လူစုလူဝေးဖြင့် လာ

ရောက်၍ ထန်းရည်သောက်ကြ၏။ အချိန်အတော်အသင့်ကြာသောအခါ ထန်းရည်မူးကြ၏။ ထိုစဉ်က မောင်အေးမှာ အသက် ၂၇ နှစ်အရွယ်သာ ရှိသေး၏။ အထက်ဆောင်းပါးတစ် နေရာတွင် ဖော်ပြခဲ့သည်အတိုင်း မြင်း ခြံခရိုင် တစ်ခုရှိလုံးမှာ ယူနီဗာစတီ သိပ္ပံကျောင်း ရန်ပုံငွေရရှိရေးအတွက် ပြုလုပ်ခဲ့ကြသော ကစားရိုင်းများ၏ ဂုဏ်မှာ အထူးရိုက်ခတ်လာခဲ့ပြီ ဖြစ် ၏။ မောင်အေးတို့နေထိုင်သော ကိုင်း မြောက်ရွာ တစ်ရွာလုံးရှိ လူငယ်၊ လူ ရွယ် အများလည်း အာဝါဒေးပွဲ၊ လောင်းကစားရိုင်းများကြောင့် ဘဝ ပျက်ရတော့မည့် အခြေအနေ ရောက် ကြသည်။ မိမိတို့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ပိုင်သော လယ်ယာများ၊ ခိုင်းနားများ၊ အိမ်ခြံမြေများ၊ ရွှေတိုရွှေစ ဒေများ အား အထက်ဖော်ပြပါ ချစ်တီးများထံ ပေါင်နှံကြရတော့သည်။ မောင်အေး ခေါင်းဆောင်သော ကိုင်းမြောက်ရွာ သားများသည် ထန်းရည်သောက်နေ ကြရာမှ အရှိန်တက်လာသည်။ သူတို့ ကျေးရွာမှ တောင်သူလယ်သမားများ၊ သူတို့ဆွေမျိုးသားချင်းများ၏ လယ် ယာများ၊ အိုးအိမ်များ၊ နွားများအား ချစ်တီးများထံ၌ တရားမျှတမှုမရှိသော အတိုးနှုန်းနှင့် ငွေချေးရသည် ကိစ္စ များ၊ လယ်ယာခြေနှင့် ရွှေတိုရွှေစများ ကို ချစ်တီးများ ချေးဖြတ်သည့်အတိုင်း ဖြင့် ပေါင်နှံခဲ့ရသည်များကို စကား ရောက်သွားကြသည်။ အနှစ်နှစ်အလ လ ငုံ့ခံလာကြရသည်။ မတရားမှုများ ကို ထန်းရည်မူးလာကြသောအခါ တစ် ယောက်တစ်မျိုး စကားဦးတည်ရာ ပြောကြသည်။ စိတ်လွတ်လက်လွတ်

ဖြစ်လာသည်။ နာမည်နှင့်လိုက်အောင် အေးသည်ဟု ဆိုရမည့် မောင်အေး ပင် ချစ်တီးများ၏ မတရားမှုများကို ထုတ်ဖော်ပြောကော့၏။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဟု ဆိုရပေ တော့မည်။ ယနေ့ကင်းကိုင်းရွာ သူကြီး ဘိုးလှိုင်တိုက်တွင် မြင်းခြံချစ်တီးတိုက် မှ အပေါင်ဆိုင်ခွဲအဖြစ် ဖွင့်ထားသော ချစ်တီးနှစ်ယောက်သည် မိုင်မီတ်၌ ထုံစံအတိုင်း အပေါင်ခံပစ္စည်းများပါ သော လွယ်အိတ်နှင့် ငွေထုပ်အား တစ်ဦးကသယ်ဆောင်၍ တစ်ဦးက ရှားသားနှစ်တုတ်ရှည်ကြီး တစ်ချောင်း ကိုင်ကာ ကိုင်းမြောက်ရွာဘက်သို့ လာ နေသည်ကို ထန်းရည်မူးနေကြသော မောင်အေးတို့အဖွဲ့က မြင်ကြရသည်။ အချိန်မှာ နေဝင်စအချိန်ဖြစ်သည်။ ယာတော၊ လယ်တောများမှ ယာ သမားများ၊ နွားကျောင်း၊ ထင်းခွေ၊ ဟင်းရွက်ခူးထွက်ကြသော ရွာသူရွာ သားများလည်း မိမိတို့ရွာသို့ ပြန်သွား ကြပြီးဖြစ်ရာ တောရပ်ရွာခြေမှာ လူ ခြေတိတ်ခဲပြီဖြစ်သည်။ ကျေးငှက် ဘာရကားများလည်း အိပ်တန်းတက် ခဲ့လေပြီ။ သို့ဖြစ်၍ ထန်ရည်မူး၍ သွေးဆူနေကြသော မောင်အေးတို့ သူစုသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရှားသား နှစ်တုတ်ရှည်ကြီးကို တမ်းပြန်လာ သော ချစ်တီးနှစ်ယောက်ကို မြင်သည် နှင့် ကြိုတင်ကြစည်ထားခြင်းမရှိဘဲ ထိုချစ်တီးများအားရိုက်၍ ပစ္စည်းများ လုယူရန် အကြံပေါ်လာကြသည်။ အထက်ဆောင်းပါး တစ်နေရာတွင် ဖော်ပြခဲ့သည်အတိုင်း ချစ်တီးနှစ် ယောက်မှာ သိုင်းပညာတတ်မြောက် ကြသည်ဟု လိုသဖြင့် အလစ်

လုယူကြရန် စီစဉ်ကြသည်။

ချစ်တီးနှစ်ယောက် ပြန်လာ သည့် လူသွားလမ်းကလေး ဘေးရှိ ချိုက်တောများအတွင်း မောင်အေးတို့ လူစုသည် ပုန်းခိုနေကြပြီး ချစ်တီး နှစ်ယောက် အနီးရောက်လာမှ ရုတ် တချက်လွက်ပြီး ချစ်တီးနှစ်ယောက် အား ဝိုင်းရိုက်ခဲ့ကြတော့သည်။ ချစ်တီး နှစ်ယောက်မှာ သိုင်းတတ်ထားသည့် သတင်းကြားထားကြသော မောင်အေး တို့လူစုသည် သူတို့ ရုတ်တရက်ရှာ ဖွေတွေ့သော တုတ်များ၊ သူတို့တွင်ပါ လာသော စားများဖြင့် မသေမချင်း ထိုး ခတ်၊ ရိုက်နှက်ကြတော့သည်။ ရှာသား နှစ်တုတ်များ ကိုင်ဆောင်လာသော ချစ်တီးနှစ်ယောက်မှာ ရုတ်တရက် အလစ်ဝင်ထိုးခတ်ကြသော မောင်အေး တို့လက်ချက်ကြောင့် သူတို့တတ်သည့် ကိုယ်ခံသိုင်းပညာ မပြနိုင်ဘဲ သေဆုံး ကြရတော့သည်။

ပုလိပ်(ရဲ)နှင့် လူအများမတွေ့ နိုင်စေရန် ချစ်တီးနှစ်ယောက်၏ အလောင်းအား လူသွားလမ်းနှင့် မနီး မဝေးရှိ ချုံများအတွင်း တွင်းတူး၍ မြှပ်နှံထားကြသည်။ ကိုင်းမြောက်ရွာ ရောက်သည်နှင့် ချစ်တီးနှစ်ယောက်၏ လွယ်အိတ်အတွင်းမှ တွေ့ရသော ရွှေ တိုရွှေစ၊ လက်စွပ်၊ နားဆွဲ၊ ရွှေဒင်္ဂါ များ၊ နားတောင်း၊ ရွှေကြယ်သီးများ အား ကျေးရွာရှိအိမ်တိုင်း ဝေပေးကြ သည်။ ထိုစဉ်က မှတ်တမ်းအရ ကိုင်း မြောက်ရွာမှာ အိမ်ခြေ ၂၀ သာရှိ၏။ တစ်ရွာလုံးမှာလည်း လူသတ်တရားမ များဖြစ်ကြသည့် မောင်အေးတို့ ဆွေ မျိုးသားချင်းများသာ ဖြစ်ကြသည်။

ကျေးရွာရှိအိမ်တိုင်း ဝေစုပေးပြီး

ဤလူသတ်လူယက်မှုနှင့် ပတ်သက်
 တစ်စုံတစ်ရာ ပေါက်ကြားခြင်း မရှိ
 ဆုရန်၊ နှုတ်လိုကြစေရန်လည်း မှာ
 ကြားထားကြသည်။ မြင်းခြံရှိ ချစ်တီး
 ဆိုက်မှတာဝန်ရှိသူ ချစ်တီးများက
 ဆည်း အချိန်တန်၍ ထနောင်းတိုင်
 ဆူးရွာမှ ပြန်ရောက်မလာသော ချစ်
 တီးနှစ်ယောက်အတွက် စိတ်ပူလာကြ
 သည်။ သို့ဖြစ်၍ မြင်းခြံဂတ်တံ (ရဲ
 ဇနီး)သို့ သွားရောက်၍ သတင်းပေး
 ဆိုကြားကြသည်။ ထိုချစ်တီးနှစ်
 ယောက် ရုတ်တရက် ရန်ကုန်သို့ဆင်း
 သွားခဲ့သည်ဟုထင်သဖြင့် ရန်ကုန်
 ချစ်တီးတိုက်သို့လည်း ကြေးနန်းရှိ၍
 သေးမြန်းကြသည်။ ရန်ကုန်ချစ်တီး
 ဆိုက်ကလည်း ချစ်တီးနှစ်ယောက်
 ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်လာခြင်း မရှိ
 ကြောင်းကြေးနန်းဖြင့်ပြန်ကြားခဲ့သည်။
 သို့ဖြစ်၍ မြင်းခြံပုလိပ်(ရဲ)ဌာနမှ
 တာဝန်ရှိသူများသည် ထနောင်းတိုင်
 ဆူးရွာအနီးအနားမှ ကျေးရွာများမှ
 ဆက်စလက်နရှိသော ရာဇဝင်လူဆိုး
 များအား ခေါ်ယူစစ်ဆေးခဲ့ကြသည်။
 ဆစ်တံတစ်ရာသတင်း မရရှိကြ။ ပုလိပ်
 (ရဲ)သတင်းပေးများကလည်း ဤချစ်
 တီးနှစ်ယောက် ပျောက်ဆုံးနေမှုနှင့်
 ပတ်သက်၍ သတင်းတစ်စုံတစ်ရာ
 မပေးနိုင်ကြ။ ပုလိပ်(ရဲ)တို့သည် ပိုက်
 စိတ်တိုက်စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုများ ပြုခဲ့ကြ
 သော်လည်း သဲလွန်စမရ၊ ခြေရာ
 မျောက်ခဲ့၏။ ဤတွင် ပျောက်ခြင်းမလှ
 မျောက်နေသော ချစ်တီးနှစ်ယောက်
 သည် ထနောင်းတိုင်ကျေးရွာနှင့် ကိုင်း
 မြောက်ရွာကြားရှိ 'ဒေါင်းအင်း'အတွင်း
 ရေဆင်းချိုးရာမှ ရေနစ်သေကြ
 သလောဟု ယူဆခဲ့ကြပြန်သည်။ သို့

ဖြစ်၍မြင်းခြံခရိုင် ပုလိပ်(ရဲ)အဖွဲ့သည်
 ကျေးရွာသားအများကို ဆင့်ခေါ်၍ ရေ
 လုပ်သားများအသုံးပြုသော ပိုက်များ
 ဖြင့်ဆွဲ၍ ပိုက်စိပ်တိုက် ရွာဖွေကြ
 သည်။ ရေလုပ်ကျွမ်းကျင်သော လူများ
 အားလည်း ခေါ်ယူ၍ နေ့စဉ်ရက်ဆက်
 ကြိုးစားရှာဖွေခဲ့ကြသည်။ သို့သော်
 လည်း ချစ်တီးနှစ်ယောက်၏အလောင်း
 မတွေ့ရ။ မည်သည့်သဲလွန်စမှ မရ
 ဖြစ်ခဲ့သည်။
 တတိယနိုင်သလောက် စုံစမ်းစစ်
 ဆေးမှုများ ပြုလုပ်ကြသည်။ မည်
 သည့်သဲလွန်စမှမရ။ ပုလိပ်အရာရှိ
 များသည် ထနောင်းတိုင်နှင့် အနီး
 အနားရှိ ကျေးရွာများမှ ရွာသူရွာသား
 အများအား ဆင့်ခေါ်၍ တောနင်းရှာ
 ဖွေမှုများ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသော်လည်း တစ်
 စုံတစ်ရာ အထက်ဖော်ပြပါ အမှုနှင့်
 ပတ်သက်၍ သတင်းအချက်အလက်
 မရရှိကြ။ ဤသို့ဖြင့် ရက်၊ လ ကူး
 လာခဲ့တော့၏။ တိုင်းပုလိပ်မင်းကြီး
 (ရဲမှူးကြီး)ကလည်း မြင်းခြံခရိုင် ပုလိပ်
 (ရဲ)အဖွဲ့အား ဖိအားပေးခဲ့သည်။ သို့
 ဖြစ်၍ မြင်းခြံခရိုင် ပုလိပ်(အဖွဲ့)အဖို့
 စိတ်အားယပ်စရာဖြစ်လာခဲ့ရတော့၏။
 ဤသို့အတွင်း သေဆုံးသူ ချစ်
 တီးနှစ်ယောက် ငှားရမ်းနေထိုင်သော
 တိုက်ပိုင်ရှင် ထနောင်းတိုင်ရွာသူကြီး
 ဦးဘိုးလှိုင်သည် ထူးဆန်းသော အိပ်
 မက်ဆန်းတစ်ခု မြင်မက်ခဲ့သည်။
 ယင်းအိပ်မက်တွင် ကိုင်းမြောက်ရွာကို
 လိုက်ပါက ချစ်တီးနှစ်ယောက်သတ်မှု
 မလွဲမသွေပေါ်မည်ဟု မြင်မက်သည်
 ဟု သတင်းများထွက်လာသည်။ သို့
 ဖြစ်၍ ပုလိပ်(ရဲ)နှင့် ရွာသူကြီး ဦးဘိုး
 လှိုင်ခေါင်းဆောင်သော ရွာသားအများ

သည် ကိုင်းမြောက်ရွာသို့ လိုက်ပါသွား
 ကြသည်။ ရွာအဝင်တွင် ရေအိုးရွက်
 လာသော မိန်းမတစ်ယောက် အိပ်
 ကပြီပေါ့မှာ ရေအိုးကိုအချ သူ
 လှဲချည်အလက်ဆင်မှ လိပ်ထားသော
 ရွှေဒါးငါးမျှားပြားကလေး မှတ်တရက်
 ထွန်းကျအာသည်ကို သူကြီးဦးဘိုး
 လှိုင်နှင့်အဖွဲ့သည် အထက်ဖော်ပြပါ
 မိန်းမကို စစ်ဆေးရာမှ ချစ်တီးနှစ်
 ယောက်သတ်မှု ပေါ်သည်။
 ဤတွင် သူကြီးက တရားခံများ
 ကိုဖမ်း၊ သက်သေခံပစ္စည်းများကို
 သိမ်းပြီး၊ ပုလိပ်လက်အပ်ခဲ့သည်။
 ပုလိပ်(ရဲ)နှင့် တာဝန်ရှိသူများသည်
 ယင်းအမှုကို စနစ်တကျ စစ်ဆေးကြ
 သည်။ ထို့နောက် ပုလိပ်(ရဲ)နှင့်အဖွဲ့
 သည် ဆေးဘက်ဆိုင်ရာပါရဂူများနှင့်
 အလောင်းကို တူးဖော်စစ်ဆေးကြ
 သည်။ တရားခံအားလုံးကလည်း
 ဖြောင့်ချက်ပေးကြသည်။
 ဤသို့ဖြင့် ပုလိပ်နှင့်တာဝန်ရှိ
 သူများသည် ထိုအမှုအား နိုင်မာစွာ
 တည်ဆောက်၍ မြင်းခြံခရိုင် စက်ရှင်
 တရားရုံးသို့ တင်ခဲ့သည်။ အမှုမှာ
 လည်း နိုင်မာစွာ တည်ဆောက်ထား
 နိုင်ခဲ့သဖြင့် လူသတ်တရားခံအားလုံး
 အား သေဒဏ်ချမှတ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုကြ
 ပါကြောင်း။

လှမိုး(ပညာရေး)

- ကျမ်းကိုး
 (၁) ကျွန်တော်မြန်မာ့ကရင်
 လူထုဦးလှ
 (၂) ဗြိတိသျှအစိုးရ အစီရင်ခံစာများ။

မှားမှန်ကျေထွေး ဘာမှန်ရွေးနိုင်ပါစေ

စလင်း-ဦးအောင်သိန်း

“ဆရာ ကျွန်တော်ဝင်ခွင့်ပြုပါ”

ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုမရှိသော်လည်း တွေ့ဖူးမြင်ဖူးနေသည့် ရှေ့နေလေးဖြစ်ပါသည်။ ဝင်ခွင့်ပြုပြီး ထိုင်ရန်ပြောလိုက်ပါသည်။ လူငယ်ရှေ့နေလေး စကားစရန် ခက်နေဟန်တူသည်။

“အေး... ဆရာ ဘာကူညီရမလဲပြော”

လူငယ်ရှေ့နေလေးအတွက် စကားလမ်းခင်းပေးလိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ကျွန်တော် ရာဇဝတ်မှုတစ်မှုမှာ တရားလိုဘက်က လိုက်ပါတယ်။ ဥပဒေအရာရှိနဲ့ တွဲလိုက်တာပါ။ ပုဒ်မ-၄၅၂ ပါ။ တရားခံနှစ်ယောက်ပါ။ အဲဒီအမှုမှာ တရားသူကြီးက ခံဝန်နဲ့ တစ်နှစ်အတွင်း ကောင်းမွန်စွာနေစေဆိုပြီး အမိန့်ချပါတယ်ဆရာ။ တရားလိုက မကျေနပ်လို့ ဆက်တက်ချင်တယ်ပြောတယ်။ အဲဒါ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတာ အခက်တွေ့နေလို့ပါ”

လူငယ်ရှေ့နေလေးက မသိ၍ မသိကြောင်း ရိုးသားစွာ မေးခြင်းဖြစ်သည်။ အချို့ရှေ့နေလေးများ မသိလျှင် မသိပါဟု ရိုးရိုးမပြော။ အမှုက ဒီလိုဖြစ်နေတာ၊ ဟိုလိုလုပ်တာနဲ့ ဒီလိုလုပ်တာ ဆရာအမြင် ဘယ်လိုရှိလဲ။ ဟိုရှေ့နေကြီးက ဒီလိုပြောတယ်။ အဲဒါတော့ လက်မခံဘူး။ သဘောမတူဘူး။ စသည်ဖြင့် သွေးထိုးစမ်းတတ်ကြသည်။ “ကောင်းမယ်ထင်တာလုပ်ပေါ့”ဟုပဲ ပြောလိုက်ရသည်။

ခံဝန်နဲ့ပတ်သက်လို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၂(၁)တွင် “အသက် နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်ထက် မငယ်သူ မည်သူ့ကိုမဆို ထောင်ဒဏ်(၇)နှစ်ထက် မပိုသောပြစ်ဒဏ် ထိုက်သင့်သည့် ပြစ်မှုနှင့် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်သည့်အခါ၊ သို့မဟုတ် အသက်နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်ထက်ငယ်သူ မည်သူ့ကို

မဆို သို့မဟုတ် မည်သည့်မိန်းမကိုမဆို သေဒဏ်၊ သို့မဟုတ် တစ်သက်တစ်ကျွန်းဒဏ် မထိုက်သင့်သည့်ပြစ်မှုနှင့် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်သည့်အခါ၊ ထို့ပြင် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူမှာ ယခင်က ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းခံခဲ့ဖူးကြောင်း မထင်ရှားသည့်အခါ ၎င်းအား ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခဲ့သည့် တရားရုံးက ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ၏အသက်၊ အကျင့်စာရိတ္တ၊ သို့မဟုတ် ယခင်ကအခြေအနေများနှင့် ပြစ်မှုကျူးလွန်ရင်း အကြောင်းအချက်များကို ထောက်ထား၍ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူကို ကောင်းမွန်စွာ ကျင့်ကြံနေထိုင်စေရန် အစမ်းသဘော လွှတ်ထားသင့်သည်ဟု ထင်မြင်လျှင် အဆိုပါတရားရုံးသည် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူအပေါ် ချက်ချင်း ပြစ်ဒဏ်တစ်ရပ်ရပ်ချမှတ်ရမည့်အစား ဆင့်ဆိုသည့် ကာလ (သုံးနှစ်ထက်မပိုသည့်)အတွင်း တရားရုံးက ညွှန်ကြားသည့်အခါ တရားရုံးသို့ ရောက်ရှိ၍ ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခြင်းကို လက်ခံပါမည်။ ထို့ပြင် ထိုကာလအတွင်း ငြိမ်ဝပ်စွာနှင့် ကောင်းမွန်စွာနေထိုင်ပါမည်ဟူ၍ အာမခံသူများပါသည်ဖြစ်စေ၊ မပါသည်ဖြစ်စေ ခံဝန်ချုပ်ဆိုစေလျက် ၎င်းအားလွှတ်စေရန် ညွှန်ကြားနိုင်သည်။

ပြစ်မှုကျူးလွန်သူတစ်ဦးအပေါ် ဤပုဒ်မအရ အမိန့်တစ်ရပ် ချမှတ်ပြီးသည့်အခါ တရားလွှတ်တော်သည် မိမိထံ အယူခံဝင်ခွင့်ရှိ၍ အယူခံတင်သွင်းလာသည့်အခါတွင် ဖြစ်စေ၊ မိမိ၏ပြင်ဆင်မှုအာဏာများကို သုံးစွဲသည့်အခါတွင်ဖြစ်စေ ဆိုခဲ့သည့်အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပေးနိုင်ပြီး ထိုအမိန့်အစား ပြစ်မှုကျူးလွန်သူအပေါ် ဥပဒေနှင့်အညီ ပြစ်ဒဏ်စီရင်နိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူအပေါ် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခဲ့သည့် တရားရုံးကချမှတ်နိုင်သော ပြစ်ဒဏ်ထက် ကြီးမားသည့် ပြစ်ဒဏ်ကို တရားလွှတ်တော်က ဤပုဒ်မခွဲအရ ချမှတ်ရ။

အပိုဒ်(၁)ရဲ့လိုရင်းအချက်ကတော့ အသက်နှစ်ဆယ့်
နှစ်အထက်ဆိုလျှင် (၇)နှစ်ထက်မပိုသော ပြစ်ဒဏ်၊
အသက်နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်အောက်ဆိုလျှင် သေဒဏ်၊ တစ်သက်
ထက်ကျော်ဒဏ် မထိုက်သော ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်နိုင်သည့် အမှုများ
အသက်အရွယ်၊ ကိုယ်ကျင့်တရား၊ ယခင်က ပြစ်ချက်
တရားမရှိသူများကို ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်မည့်အစား ခံဝန်ချုပ်ဖြင့်
စစ်ထားနိုင်သည်ဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ပြစ်မှုနယ်-၅၅ သည် ထောင်ဒဏ် (၇)နှစ်အထိ ချမှတ်
သော ပုဒ်မဖြစ်သည်။ နာကျင်စေမည်ဟု စိုးရိမ်ကြောက်
ဆောင် မတရားတားဆီးရန်အလို့ငှာ ပြင်ဆင်ပြီး အိမ်ကျော်
ဖြစ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေတွင် ခံဝန်ဖြင့် အစမ်းလွှတ်
သောကဲ့သို့ ဆိုဆုံးမ၍လွှတ်နိုင်ကြောင်းလည်း ပြဋ္ဌာန်းချက်
သည်။ ခံဝန်ချုပ်စေခြင်းသည် ပြစ်ဒဏ်စီရင်ခြင်းဖြစ်သည်။
ဆိုဆုံးမ၍လွှတ်ခြင်းသည် ပြစ်ဒဏ်စီရင်ခြင်းမဟုတ်။ ပြစ်
ဒဏ်စီရင်ခြင်းမဟုတ်သည့်အတွက် ပြစ်ဒဏ်တိုးရန် ပြင်ဆင်မှု
မပြုသွင်းခွင့်မရှိ။ ခံဝန်ချုပ်စေခြင်းမှာ ပြစ်ဒဏ်စီရင်ခြင်းဖြစ်၍
ပြစ်ဒဏ်တိုး မြှင့်ရန်အတွက် ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းနိုင်သည်။

“ဆရာ...ဒါဆို ကျွန်တော် ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းရမှာ
မို့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာ”

ရှေ့နေလေးကတော့ ကျေနပ်သွားသည် အမှုအရာဖြင့်
 ညီဆက်သွားသည်။ ဥပဒေအခြေခံရှိပြီးသားမို့ အပွေးမြင်
 အဝင်သိနိုင်သော်လည်း သာမန်အရပ်သူအရပ်သားများ
 လည်ကောင်းမှ နားလည်ပါလိမ့်မည်။ ရှင်းလင်းပေးမှ ဖြစ်
 ထင်သည်။

ပုဒ်တီး၊ ပုဒ်မများ မပါ။ မလာဆိုင်းပေါ့။ ဦးစလင်းတို့
 မသိသေး၊ မှတ်မိစအချွယ်က တညောင်မှာ ကိုသာတင့်ရဲ့ ဆိုင်း
 နှယ်။ သူ့ဆိုင်းလည်း တီးမှုတ်နေတာတွေ့ဖူးပါတယ်။ လွန်
 ဆဲ နှစ် ရဝ လောက် ဆိုပါတော့။

သူ့ပိုင်းမှာ ဆိုင်းပိုင်းမပါဘူး။ ပိုင်းတာဆိုလို့ ကြေးနောင်
အပ်ပါတယ်။ သူက ခေါင်းဆောင် ပိုင်းဆရာဆိုတော့ အဲဒီ
ကြေးနောင်ပိုင်းတီးတယ်။ မောင်း၊ နဲ့၊ စည်းဝါး၊ လင်းကွင်း၊
မှတ် စသည် လူခြောက်ဦးလောက်ပါတယ်။ အဲဒီခေတ်က
ဆယ့်ရှစ်ကောင် အတော်ရှားသေးတယ်။ အလှူတွေဆို

အောက်လင်းတတ်မီးအိုးကြီးတွေ သုံးကြတာ။ လေသိုးရ
တယ်။ ဆီထည့်တဲ့အိုးမှာပဲ လေယိုးလို့ရတဲ့ လေထိုးတံ
ပါတယ်။ ဆိုင်းရိုင်းမပါတဲ့ ဦးသာတင့်ဆိုင်းကတော့ နားထောင်
ရတာ ဆိုင်းရိုင်းပါတာနဲ့တော့ မတူဘူးပေါ့။

ခုလည်း ဥပဒေမှာ ပုဒ်ထီး၊ ပုဒ်မ မပါတော့ ဦးသာ
တင့်ဆိုင်းလိုများ ဖြစ်နေမလား မသိဘူး။ ထားပါတော့လေ။
အလွယ်နားလည်စေချင်တဲ့ စေတနာပါ။

ပြစ်မှုမှာ အယူခံဆိုတာ ပြစ်မှုပြစ်ဒဏ်လျော့ပေးဖို့ တရားခံဘက်က တင်သွင်းရတယ်။ မြို့နယ်ကဆိုတော့ ခရိုင်ပေါ့။ ခရိုင်ရုံးကချမှတ်တဲ့ အမှုဆို တိုင်း၊ ဒေသကြီး၊ ပြည်နယ် တရားလွှတ်တော်ကို တင်ရတယ်။ တစ်ကြိမ်ပဲ အယူခံတင်ခွင့်ရှိတယ်။ အယူခံမှာ ချမှတ်တဲ့အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှုပဲ ဆက်တက်ရတယ်။

အပြီးအပြတ် လွှတ်တဲ့အမိန့်ကိုလည်း တရားလိုဘက်က အယူခံပဲတင်ရတယ်။ မြို့နယ်ကလွှတ်လွှတ်၊ ခရိုင်ကလွှတ်လွှတ် တိုင်းဒေသကြီး ပြည်နယ်တရားလွှတ်တော်ကိုပဲ တင်ရတယ်။ ပုဂ္ဂလိကအနေနဲ့ တက်ခွင့်မရှိဘူး။ ဥပဒေရုံးက တစ်ဆင့်ပဲ တင်သွင်းရတယ်။

ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်တဲ့အပေါ် ပြစ်ဒဏ်တိုးဖို့ တရားလိုဘက်က အထက်အဆင့်မြင့်ရုံးကို ပြင်ဆင်မှုတင်ရတယ်။ စွဲချက်တင်တာနဲ့ပတ်သက်လို့ ပုဒ်မအတိုးအလျှော့အတွက် မြို့နယ်ရုံးကနေ ခရိုင်ရုံးကို တရားလိုဘက်၊ တရားခံဘက် နှစ်ဖက်လုံးက ပြင်ဆင်မှုတက်ရတယ်။ တက်ခွင့်ရှိတာပြောတာ။

ပြစ်ဒဏ်တိုးတာဆိုရင်၊ မြို့နယ်ရုံးအမှုဖြစ်ပါက တိုင်း
ဒေသကြီး၊ ပြည်နယ်တရားလွှတ်တော်ကိုပဲ တင်ရတာ။ ခရိုင်
ရုံးကိုပဲတင်ရတာ။ အဲဒီလောက်သိထားတာမျှဆိုရင် မဆိုးပါဘူး။

မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီ (မဆလ)ခေတ်က
ရပ်ကွက်၊ ကျေးရွာ တရားရုံးတွေရှိတယ်။ မြို့နယ်အဆင့်
မဟုတ်တဲ့ တိုက်နယ်မြို့လေးတွေမှာ အမှုစစ်တာတွေရှိတယ်။
မြို့နယ်ကနေပြီး လွှဲပေးတာ။ တိုက်ရိုက်အမှုဖွင့်တာလက်ခံပြီး
စစ်ဆေးတာမျိုးတော့ မရှိပါဘူး။ အဲဒီခေတ်က ရပ်/ကျေး၊
မြို့နယ်၊ တိုင်းတရားရုံးချုပ်လို့ တရားရုံးအဆင့်ခွဲထားတာ။
ခရိုင်မရှိဘူး။

မြို့နယ်တရားရုံးက အပြီးအပြတ်လွှတ်တဲ့ အမိန့်ကို တိုင်း/ပြည်နယ်တရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှုဆိုပြီးတင်တယ်။ အမှုကို လက်ခံကြားနားပြီး ပြစ်ဒဏ်စီရင်တာတွေရှိတယ်။ ချူနေ

အမှားရယ်၊ အမှုကိုလက်ခံတဲ့ တရားရုံးအမှားရယ် အမှားနှစ်
ထပ်ကွင်းဖြစ်သွားတာပေါ့။ တရားရုံးချုပ်ရောက်တော့ စီရင်
ပိုင်ခွင့်အာဏာ အပ်နှင်းမထားဘဲ (စီရင်ပိုင်ခွင့်မရှိ) ဆုံးဖြတ်
တော့ ပယ်ဖျက်လိုက်တာပေါ့။ တရားလိုရှေ့နေအမှားကြောင့်
အမှုသည် ဒုက္ခဆိုးဆိုး(လှလှမဟုတ်) တွေ့ရပြီပေါ့။

ဦးသာကုန် မောင်ပုံ ဇောင်းမဟုတ်တဲ့။ တရားလိုဘက်
က ရှေ့နေကြီးအမှားဟာ ငွေကုန်၊ အချိန်ကုန်၊ အကျိုးမရှိ
ဖြစ်သွားတာပေါ့။ ငွေကုန်တာ ရှာလို့ရတယ်။ အချိန်ကုန်တာ
ငွေကြေးဘယ်လောက် ချမ်းသာချမ်းသာ ပြန်ရှာလို့မရနိုင်ဘူး။
အယူခံမှု၊ ပြင်ဆင်မှုဆိုတာ ကာလစည်းကမ်းသတ်တွေရှိ
တယ်။ တရားရုံးချုပ်က ဆုံးဖြတ်တော့မှ ရှေ့နေ ကိုယ့်အမှား
ကိုယ်သိပြီး မြို့နယ်တရားရုံးက အပြီးအပြတ်လွှတ်တဲ့ အမိန့်
ကို တရားရုံးချုပ်အယူခံဖို့ အချိန်မရတော့ဘူး။ ကာလစည်း
ကမ်းသတ်ကျော်သွားပြီ။ ပုံမှန်အတိုင်း မှန်ကန်စွာတင်တယ်။
နှစ်ဖက်မလျှောက်လဲချက် ကြားနာတယ်။ အမှုမနိုင်ဘူးဆို
တာက တာဝန်ပြော ခံသာသေးတယ်။ အမှုသည်ကို ရှင်းပြ
လို့လက်ခံနိုင်သေးတယ်။ အယူခံမှုပြင်ဆင်မှု မှားတင်မိလို့
အမှုပယ်ခံရတာက အမှုသည်ကိုရှင်းပြလို့ လက်ခံနိုင်စရာ
မရှိဘူး။

၂၀၀၉၊ ၂၀၁၀ ခုနှစ်လောက်က ဦးစလင်းရဲ့တပည့်
ရှေ့နေလေး ရန်ကင်းတရားရုံးမှာ ကြုံရတာ ဆွေးနွေးတင်ပြ
ပါဦးမည်။ ဦးစလင်းက အမှုလက်ခံပြီး တင်ညှိတွေကို ဟိုရုံး၊
ဒီရုံး အမှုကိုစုဆောင်ရွက်ဖို့ ဟာခံပေးတာ။ ဦးစလင်းရဲ့
ကိုယ်စား ဆောင်ရွက်တာမို့ သူတို့ရဲ့လုပ်ဆောင်မှုကို ဦးစလင်း
က တာဝန်ခံရတာပေါ့။ ရန်ကင်းတရားရုံးမှာ တရားမမှု ရက်
ချိန်းအမှတ်မှားလာတာ။ သူမှတ်လာတဲ့အတိုင်း ရက်ချိန်း
သွားတော့ တရားလိုရှေ့နေမလာလို့ အမှုပယ်လိုက်တယ်
တဲ့။ သူလည်း မျက်လုံးပြူးသွားတာပေါ့။ ရုံးကို ဒိုင်ယာရီပြ
ပေမယ့် မရတော့ဘူး။ တရားမမှုမှာ မီးသေဆုံးဖြတ်ချက်
ဆိုတာတွေရှိတော့ အမှုသစ်ခွဲဖို့ဆိုတာ ခက်တယ်။ ပယ်တဲ့
အမှုမှာ တရားရုံးက တရားပြိုင်ကို ချေလွှာတင်ဖို့ရက်စိုက်
ပေးထားတာ။ တရားလိုဘက်က ပျက်ကွက်လို့ အမှုကို ပယ်
လိုက်တာတဲ့။ တပည့်မလေးပြောပြလို့ သိရတာ။

“ဟဲ့...ဒါဆို တရားပြိုင်ဘက်က ရှေ့နေကောင်လေး
တင်တာလည်း မှားတယ်။ အဲဒီအပေါ်မှာ တရားရုံးက လက်
ခံပြီး အမှုကို ပယ်တာလည်း မှားတယ်”

“ဟုတ်လား ဆရာ”

တပည့်မလေး မျက်နှာအနည်းငယ်ကြည်လင်လာသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ဥပဒေမှာက ကြားနာရန်(Healing)၊ ချိန်
ဆိုထားသည့်နေ့(Date)မှာ ရုံးချိန်းပျက်ကွက်မှ အမှုကိုပယ်
ခွင့်ရှိတာ။ ချေလွှာတင်ရမယ့်ရုံးချိန်းဟာ ကြားနာရန်ချိန်းတာ
မဟုတ်ဘူး။ အမှုကိုပြန်ဖွင့်ပေးဖို့ လျှောက်လွှာသွားတင်”

“ဖြစ်ပါ့မလား ဆရာ”

“ဥပဒေအရ လုပ်တာပဲ ဘာမဖြစ်ရမလဲ။ နို့မဟုတ်ရဲ့
အမှုသည်နဲ့ ရှင်းလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး”

ဓမ္မရတီမူ စွဲဆိုထားခြင်းဖြစ်၍ အဆင်မပြေပါက ကြာ
ထဲက ရှေ့နေတိုက်ဆင်ရမည်ကိုး ပေါ်သွားနိုင်သည်။ တပည့်
ကျော်လေး လျှောက်လွှာသွားတင်သည်။ ရုံးက ကာမှမပြော
ဘဲ လျှောက်လွှာလက်ခံထားသည်ဟု ဆိုသည်။ လိုရမည်
အမှုပယ်တဲ့အမိန့် ကူးထားဆိုပြီး ထပ်ကူးပိုင်းလိုက်သည်။
အထက်ရုံးတက်မယ့် အငြိမ်လက္ခဏာတွေမှ လျှောက်လွှာ
ပတ်သက်လို့ တစ်ဖက်ကို အကြောင်းကြားမယ်။ နှစ်ဖက်
တင်ပြချက်အပေါ် ကြားနာပြီး အမိန့်ချမည်ဆိုပြီး ရက်ချိန်းပေး
တယ်တဲ့။

တရားပြိုင်ရှေ့နေလေးတင်တဲ့ လျှောက်လွှာဥပဒေ
မညီညွတ်တဲ့အကြောင်း၊ အဲဒီအပေါ်လိုက်နာပြီး ချမှတ်တဲ့
အမိန့်ဟာလည်း ဥပဒေနဲ့မညီ ဖြစ်သွားကြောင်း လျှောက်လွှာ
တင်ပြရသည်။ ဥပဒေအတိုင်းအကားနဲ့ လျှောက်ထားတာ
ဆိုတော့ တရားရုံးက ငြင်းလို့မရဘူး။

ဒါပေမယ့် ရှေ့နေအမှားကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာတာ
(ရုံးချိန်းအမှတ်မှားတာလေ)ဆိုတော့ တာဝန်ခံဦးစလင်း စရိတ်
ကုန်ကျသွားရတာပေါ့။ အမှုသည်ဆီက တောင်းဖို့တော့
မပြောနဲ့ လေသံလေးတောင် မဟရဲပါဘူး။

(မှတ်ချက်။ ။ ဤဆောင်းပါးအတွက် ဆက်လက်
တင်ပြပါမည်။ စိတ်လည်းချမ်းသာ၊ ကိုယ်ကျန်းမာ၍ တော
ရန်တွေလည်း ကင်းစင်ဝေကြပါစေ ...)

စလင်း-ဦးအောင်သိန်း

၀၉-၅၄၀၁၉၇၀

ဝန်းချို စံလွင်မောင်

ပြည်ဖိုးကားရှေ့ မတင်ဆက်လိုက်ရသော်လည်း အမှန်တကယ်ကပြခဲ့သည့် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်

■ သုသိဏ်

(ယခင်လမှအဆက်)

ပြီးခဲ့သော ဇာတ်လမ်းအကျဉ်း

—ဝန်ကြီးဌာန၊ ဝန်ကြီး၏ နေအိမ်မှ ရွှေထည် လက်ဝတ်ရတနာအတုများနှင့် ရောထားသည့် စိန်အစစ်နားကပ်တစ်ရပ်၊ စိန်လက်စွပ်နှစ်ကွင်း၊ စိန်ကြယ်သီးတစ်ရပ်၊ ရွှေတုံးလေးတစ်တုံးနှင့် ငွေငါးရာတို့ကို ရွေး၍ ခိုးယူ

သွားမှုအား လျှို့ဝှက်စုံစမ်းဖော်ထုတ်ရန်၊ ရန်ကုန်တိုင်းညွှန်ကြားရေးမှူးရဲမင်းကြီး ဦးဆက်က ကမာရွတ်ရဲဌာန၊ လိုင်ရဲဌာနတို့မှ နယ်စီးလုံခြုံရေးမှူး ဦးမောင်မောင်သန်အား တာဝန်ပေးအပ်ခဲ့ပါသည်။ နယ်စီးလုံခြုံရေးမှူးသည် အခင်းဖြစ်အရပ်သို့ သွားရောက်စစ်ဆေးခဲ့ပြီး၊ အင်းစိန်စုံထောက်ဌာန

သို့ အကူအညီတောင်းခံခဲ့ရာ လက်ဗွေပါရဂူအဖွဲ့က အခင်းဖြစ်အရပ်ရှိ လက်ဗွေရာများနှင့် အိမ်သားအား လုံး၏ လက်ဗွေရာများ လုံခြုံရေးကင်းမှ တပ်ဖွဲ့ဝင်များ၏ လက်ဗွေရာများကို နှိပ်ယူခဲ့ပါသည်။

ထိုအချိန် ဝန်ကြီးသည် ရုံးဆင်းပြန်ရောက်လာပြီး ဆက်မလုပ်ကြရန်

ညွှန်ကြားသဖြင့် ပြန်လာခဲ့ကြပါသည်။
နောက်တစ်နေ့တွင် ဝန်ကြီးကတော်
ခေါ်၍ သွားရောက်ခဲ့ရာ ဝန်ကြီး
ကတော်နှင့်အတူ ဆေးရုံကြီးသို့ လိုက်
လာသူ အတွင်းဝန်ကတော် ဒေါ်နီလာ
သည် အိမ်သာတက်ချင်၍ ဝန်ကြီး
ကတော်၏ကားကို ခေါ်သွားကာ ဝန်
ကြီးကတော်အိမ် ပြန်သွားပြီး အိမ်သာ
တက်ခဲ့ကြောင်း၊ မွေးစားသမီး မဇာ
ခြည်နှင့် ယာဉ်မောင်းတို့လည်း သိ
ကြောင်း၊ မေ့နေသဖြင့် မနေ့က
မပြောမိ၍ ယနေ့မှ ခေါ်ပြောရခြင်းဖြစ်
ကြောင်း ပြောပြခဲ့ပါသည်။

နယ်စီးလုံခြုံရေးမှူးသည် အတွင်း
ဝန်ကတော် ဒေါ်နီလာ၏ လက်ဗွေကို
ဥပယ်တံမျဉ်ဖြင့် ရယူခဲ့ပြီး လက်ဗွေ
ပါရဂူထံပေးခဲ့ရာ ဒေါ်နီလာ၏ လက်
ဗွေရာသည် အခင်းဖြစ်အရပ်မှ စိန်
ရွှေရတနာများထည့်ထားသည့် အစီ
ပေါ်မှ လက်ဗွေရာများနှင့် တူညီနေ
ကြောင်း ထင်မြင်ချက်ပေးခဲ့ပါသည်။
ဝန်ကြီးကတော်က တိုင်စာ လက်မှတ်
ရေးထိုးပေးသဖြင့် အမှုရေးဖွင့်ကာ
နယ်စီးလုံခြုံရေးမှူးကိုယ်တိုင် လျှို့ဝှက်
စွာ စစ်ဆေးခဲ့ပါသည်။

အတွင်းဝန် ဦးမြင့်မောင် အိမ်သို့
သွားရောက်ကာ ခဲရာခဲဆစ် ရှာဖွေစစ်
ဆေးခဲ့ရာ သက်သေခံပစ္စည်းတစ်စုံ
တစ်ရာ မတွေ့ရှိဘဲ ဦးမြင့်မောင်၏
သေတ္တာထဲမှ နိုင်ငံခြားငွေ အချို့တွေ့ရှိ
သိမ်းဆည်းခဲ့ပါသည်။ ဒေါ်နီလာအား
ကျောက်တံတားရဲဌာနသို့ ခေါ်ယူစစ်
ဆေးခဲ့ရာ ခင်ပွန်း ဦးမြင့်မောင်ပါ
လိုက်ပါလာခဲ့ပါသည်။ ဦးမြင့်မောင်
ဝန်ကြီးထံဖုန်းဆက်ရန် ဖုန်းလိုက်ရှာ
နေစဉ် နယ်စီးလုံခြုံရေးမှူးအား ဒေါ်နီ

လာအား တိတိတဆိတ် ဆိပ်ကမ်းရဲ
ဌာနသို့ ခေါ်ယူကာ စစ်ဆေးခဲ့ပါသည်။

နယ်စီးလုံခြုံရေးမှူး၏ ဆက်
သွယ်အကူအညီတောင်းခံချက်အရ
အင်းစိန်စုံထောက်ဌာနမှ လက်ရေး
ပါရဂူအဖွဲ့ရောက်ရှိလာပြီး ဒေါ်နီလာ၏
လက်ဗွေများရယူကာ စစ်ဆေးခဲ့ရာ
အခင်းဖြစ်အရပ် ရတနာပစ္စည်းများ
တည့်ထားသည့် အစီပေါ်မှ လက်ဗွေ
ရာများ နယ်စီးလုံခြုံရေးမှူးဥပယ်
တံမျဉ်ဖြင့်ရယူလာသော လက်ဗွေရာ
များနှင့် ယခုရယူသည့် ဒေါ်နီလာ၏
လက်ဗွေရာများ တူညီနေကြောင်း
ထင်မြင်ချက် ပေးခဲ့ပါသည်။

နယ်စီးလုံခြုံရေးမှူးသည် ဆိပ်
ကမ်းရဲဌာန၌ ကိုးနာရီကျော် အချိန်
ကြာအောင် ဒေါ်နီလာအား စစ်ဆေး
ခဲ့သော်လည်း ဒေါ်နီလာက ငြင်းကွယ်
ထွက်ဆိုခဲ့ပါသည်။ နယ်စီးလုံခြုံရေးမှူး
က ကျောယား၍ မျဉ်းလုံးဖြင့် အယား
ဖြေခဲ့ရာမှ ဒေါ်နီလာက မျဉ်းလုံးဖြင့်
ရိုက်မည်စိုးရိမ်ခဲ့ပါသည်။ နယ်စီးလုံခြုံ
ရေးမှူးသည် ဒေါ်နီလာ၏ အားနည်း
ချက်ကို သိရှိသွားပြီး မျဉ်းလုံးနှင့်
စစ်ဆေးခဲ့ရာမှ ဒေါ်နီလာက သူ
ခင်ပွန်း၊ သူ့ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်း
သိက္ခာမကျအောင် လုပ်ပေးမည်ဆိုပါ
က အမှန်အတိုင်း ထွက်ဆိုပေးမည်ဟု
ပြောဆိုလာခဲ့ပါသည်။ နယ်စီးလုံခြုံရေး
မှူးသည် ၎င်းထံလာရောက်သည့် ရဲ
မင်းကြီးဦးဆက်ထံ တိုက်ရိုက်ထွက်ဆို
ပေးဖို့ ပြောကြားလိုက်ပါသည်။ ထို
အချိန် ရဲမင်းကြီးရောက်ရှိလာ၍ ဆိပ်
ကမ်းရဲဌာန ကင်းဂတ်၏ အလေးပြု
အော်သံ ကြားလိုက်ရပါသည်။

(တစ်ဆယ့်ခုနစ်)

လောဘရမ္မက် ဘဝဗျက်

ကားစက်ရပ်သံကြားရပြီး ဆိပ်
ကမ်းရဲဌာနကင်းဂတ်မှ “အလေးပြု”
ဟု အော်သံကြားလိုက်ရပြီးနောက်
ခဏအကြာ ရဲမင်းကြီးဦးဆက် ကျွန်ုပ်
တို့ရှိရာ ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

ကျွန်ုပ်က ရဲမင်းကြီးကို အလေး
ပြုလိုက်ရာ မင်းကြီးက ပြန်ပြောပြီး
“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ” ဟု စမေး
ပါသည်။ ကျွန်ုပ်က ဒေါ်နီလာ ပြောခဲ့
သည့်အတိုင်း ရှင်းပြလိုက်ပြီး ဒေါ်နီ
လာက မင်းကြီးရှေ့မှာပဲ အမှန်အတိုင်း
ပြောဆိုမယ်လို့ ပြောထားကြောင်း
သတင်းပို့လိုက်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည်

ဇနီးအကြောင်းတွေးမိပြီး

ဇနီးကို သနားနေမိသည်။

ယခုအချိန်သည်

၁၂ နာရီကျော်ပြီဖြစ်၍

အနီးအနားပတ်ဝန်းကျင်တွင်

စားစရာ၊ သောက်စရာ

တစ်စုံတစ်ရာ ဝယ်ယူ၍

ရနိုင်မည့်ပုံမပေါ်တော့။

ထိုနောက် ကျွန်ုပ်သည် အလိုက်
 သိစွာ လိုရုံးခန်းထဲမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ပါ
 သည်။ ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးက ကျွန်ုပ် ထို
 ခန်းထဲက မထွက်ခွာမီ လိုက်မည်
 ထပ်၍ ကျွန်ုပ်က ခြေဟန်၊ လက်ဟန်
 နှင့် နေခဲ့ဖူးလုပ်ပြတော့မှ ထိုင်ခုံတွင်
 ဖြန့်ထိုင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏
 ဇနီး အပြင်ထွက်လိုက်လိုသည် ကိစ္စ
 ဦးစားလိုက်မိမှ ကျွန်ုပ်ရင်ထဲ၊ ကျွန်ုပ်
 ဇီဝိတ်ထဲ မကောင်းဖြစ်သွားသည်။
 ကျွန်ုပ်၏ဇနီးသည် သာမန်အရပ်သူ
 ဖြစ်၍ တစ်နေ့ကုန်၊ တစ်ညလုံး မစား
 သောက်ရတော့ ဆာလောင်မွတ်
 သိပ်နေပေလိမ့်မည်ပေါ့။ ကျွန်ုပ်၏ ဇနီး
 တဲ့သို့ပင် ဒေါ်နီလာလည်း ဆာလောင်
 နှုတ်သိပ်နေပေလိမ့်မည်။ ဒေါ်နီလာ
 သည် ည ၁၀ နာရီခွဲလောက်တုန်းက
 ထမင်းဆာကြောင်း ဖွင့်ပြောပြီး ထမင်း
 ကျွေးဖို့ ပြောခဲ့သည်မဟုတ်လား။
 ကျွန်ုပ်က အမှုပေါ်ပေါက်အောင် ဖော်
 ထုတ်ရမည့် ကာလမို့ ဒေါ်နီလာ၏
 အလိုဆန္ဒကို မလိုက်လျောခဲ့ခြင်း ဖြစ်
 သည်။ ကျွန်ုပ်၏ဇနီးကမူ မိုက်ထဲ၌
 အမှန်တကယ် ဆာလောင်မှု ဖြစ်ပွား
 နေပါလျက် အောင့်အီးသည်းခံကာ
 ထင်ပါရမီ ဖြည့်ခဲ့ရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဇနီးအကြောင်း
 တွေးမိပြီး ဇနီးကို သနားနေမိသည်။
 ဆရာအချိန်သည် ၁၂ နာရီကျော်ပြီဖြစ်
 ၍ အနီးအနားပတ်ဝန်းကျင်တွင်
 စားစရာ၊ သောက်စရာ တစ်စုံတစ်ရာ
 လယ်ယူ၍ရနိုင်မည့်ပုံမပေါ်တော့။ အစား
 အသောက် တစ်စုံတစ်ရာဝယ်၍ရမည်
 ဆိုလျှင် ဇနီးကိုရော၊ ဒေါ်နီလာကိုပါ
 ထဝကြီးကျွေးလိုက်ချင်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်မှာတော့ အမှုပေါ်ပေါက်

ကျွန်ုပ်သည်
 ဆိပ်ကမ်းရဲဌာန
 အပြင်ဘက်တွင်
 ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်
 လမ်းလျှောက်ရင်း
 ကောင်းကင်ကြီးကိုလည်း
 မော့ကြည့်မိသည်။
 ဆောင်ဦးကာလဖြစ်၍
 ကောင်းကင်တွင်
 မိုးသားတိမ်တိုက်တွေ့မရှိ။

မြဲဖြစ်၍ အပျော်ကြီးပျော်နေမိသည်။
 အပျော်လွန်တော့လည်း အစား
 အသောက်ကို သတိမရ။ ဆာလောင်
 မွတ်သိပ်မှုဖြစ်၊ ခဲရာခဲဆစ်ကလေး
 မွေးဖွားလိုက်ရသည် မိခင်သည် မွေး
 ကင်းစကလေးကို ကြည့်ပြီး ပျော်နေ
 သည့်အပျော်မျိုးထက် ကျွန်ုပ်၏အပျော်
 က သာမည်ထင်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဆိပ်ကမ်းရဲဌာန
 အပြင်ဘက်တွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်
 လမ်းလျှောက်ရင်း ကောင်းကင်ကြီးကို
 လည်း မော့ကြည့်မိသည်။ ဆောင်ဦး
 ကာလဖြစ်၍ ကောင်းကင်တွင် မိုးသား
 တိမ်တိုက်တွေ့မရှိ။ လပြည့်ခါနီး၍
 ထင်သည်။ လမင်းကြီးက အပြည့်အဝ
 နီးပါး ကြည်ကြည်လင်လင် ထွန်းလင်း

တောက်ပလို့နေသည်။ ကောင်းကင်
 တစ်ပြင်လုံး ကြယ်ရောင်၊ လရောင်တို့
 ထွန်းလင်းတောက်ပနေသဖြင့် ကြည့်ရှု
 ရသည်မှာ စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်း
 လှသည်။

မြောက်ပြန်လေ တစ်ချက်သွေး
 လိုက်သဖြင့် စိမ့်သလိုဖြစ်သွားသော်
 ညည်း ကျွန်ုပ်သည် အအေးကြိုက်သူ
 ဖြစ်၍ သဘောကျကာ မြောက်ပြန်
 လေကို တဝကြီးရှုရှိုက်လိုက်မိ၏။
 ကျွန်ုပ်သည် အအေးကြိုက်လွန်းသူဖြစ်
 ၍ ရန်ကုန်ဆောင်းတွင် အနွေးထည်
 ဝတ်ခဲ့သည်။ ဆောင်းဦးပေါက်မို့ ကျွန်ုပ်
 အတွက် နေလို့ထိုင်လို့ ကောင်းရုံပဲ
 ရှိသည်။ ကျွန်ုပ် ယခုဝတ်ဆင်ထား
 သော သတ္တလတ်ရဲဝတ်စုံက ကျွန်ုပ်
 အတွက် နွေးပင် နွေးနေသေးသည်။

ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ ကျွန်ုပ်၏ဇနီး
 ရောက်လာသဖြင့် “ပြီးပြီလား ..”
 ဟု မေးလိုက်ရာ မင်းကြီးခေါ်ခိုင်း
 ကြောင်း ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လင်
 မယား မင်းကြီးရှိရာသို့ အမြန်လျှောက်
 လာခဲ့ပါသည်။

“တပည့်ရေ ... ခုတို့ ဒေါ်နီ
 လာအိမ်သွားကြရအောင်။ ကားပေါ်
 တက်ကြ ...” ဟု မင်းကြီး ဦးဆက်
 က ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ဇနီးနှင့် ဒေါ်နီ
 လာတို့အား ကားနောက်ခန်းသို့ တက်
 ခိုင်းလိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်က ကားရှေ့ခန်း
 တွင် တက်ခဲ့ပါသည်။ မင်းကြီးသည်
 ကားလေးကို ကမ်းနားလမ်း အတိုင်း
 ကိုယ်တိုင်မောင်းလာခဲ့ပြီး လမ်းမတော်
 လမ်းထဲ ချိုးကွေ့မောင်းနှင်ခဲ့ရာမှ ပြည်
 လမ်းအတိုင်း မောင်းဝင်ခဲ့ပါသည်။
 ပြည်ထောင်စုရိပ်သာရှေ့တွင် ကားပေါ်
 လိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ကားပေါ်မှ

ဆင်းကာ ဒေါ်နီလာ၏အိမ်သို့ သွား
ရောက်ခဲ့ကြပါသည်။

အိမ်တံခါးဝတွင် စောင့်နေသော
အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦးက “အတွင်းဝန်
ပြန်မရောက်သေးဘူး။ ကလေးတွေ
တော့ အိပ်နေကြပြီ မမ” ဟု ဆီးပြော
ပါသည်။ ည ၁၂ နာရီခွဲကျော်ပြီ ဖြစ်
သော်လည်း အတွင်းဝန်ဦးမြင့်မောင်
သည် သူ့ဇနီးကို လိုက်လံစုံစမ်းရှာဖွေ
နေဟန် ရှိပါသည်။

ဒေါ်နီလာက မင်းကြီးဦးဆက်
နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ လင်မယားအား ဧည့်
ခန်းထဲ ထိုင်ခိုင်းထားခဲ့ပြီး ဧည့်ခန်းထဲ
ဝင်သွားပါသည်။ ခဏအကြာ ဒေါ်နီ
လာသည် အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာ
ပြီး ဝန်ကြီးအိမ်မှ သူ့ခိုးယူခဲ့သည့်
လက်ဝတ်ရတနာများကို မင်းကြီးအား
ပေးအပ်ပါသည်။ လက်ဝတ်ရတနာ
များကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ထုပ်ထား
ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ မင်းကြီးက ထိုလက်
ဝတ်ရတနာထုပ်ကိုလှမ်းပေးရင်း “စစ်
ကြည့် ...” ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် လက်ဝတ်ရတနာ
ထုပ်ကို ဖြေပြီး စစ်ဆေးကြည့်ခဲ့ရာ
စိန်နားကပ်တစ်ရံ၊ စိန်လက်စွပ်နှစ်
ကွင်း၊ စိန်ကြယ်သီးတစ်စုံနှင့် ရွှေတုံး
လေးတစ်ခုတို့ကို တွေ့ရှိရပါသည်။

“မင်းကြီး အကဲခတ်အာရုံထဲပါ
တဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေကတော့ စုံပါ
တယ်။ ငွေငါးရာကျပ်လို့သေးလို့ ငွေ
ငါးရာကျပ်ပါမှ ဖြစ်မယ်”

“ငွေငါးရာက ကျွန်မ သုံးလိုက်
လို့ ကုန်သွားပြီ။ ပေးစရာမရှိတော့
ဘူး” ဟု ဒေါ်နီလာက ဆောင့်ကြီး
အောင့်ကြီး ဝင်ပြောပါသည်။

“ထားလိုက်တော့ ငါ့တပည့်။

ဒေါ်နီလာကို ခေါ်မသွားနဲ့။ သူ့အိမ်မှာပဲ
ထားခဲ့လိုက်။ ဒေါ်နီလာကို လွှတ်လိုက်
ပြီ။ မင်း ဒီပစ္စည်းတွေကို ခုညဉ့်တွင်း
ချင်း ဝန်ကြီးကတော်ကို သွားပေး။
ပိုက်ဆံငါးရာကတော့ ဒေါ်နီလာ ပြော
သလိုသာ ပြောပြလိုက်”

“ဒီကိစ္စကို မနက်ကျမှ ငါ
အတွင်းဝန်ဆီ အစီရင်ခံလိုက်မယ်။
ဒါနဲ့ မင်းကားရော ...”

ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်၏ကား ကျောက်
တံတား ရဲဌာနရှေ့မှာ ရပ်ထားခဲ့
ကြောင်း ပြောပြတော့ မင်းကြီးဦးဆက်
က ကျွန်ုပ်တို့လင်မယားကို ကျောက်
တံတားရဲဌာနသို့ လိုက်ပို့ပါသည်။
ကျွန်ုပ်တို့လင်မယားလည်း ကျွန်ုပ်၏
ကားနှင့်ပင် ဝန်ကြီးကတော်အိမ်သို့
သွားရောက်ခဲ့ကြပါသည်။ အားနာနာ
နှင့် ဝန်ကြီးကတော်ကို နှိုးခိုင်းပြီး
သိမ်းယူလာခဲ့သည့် လက်ဝတ်ရတနာ
ပစ္စည်းများကိုပါ အပ်နှံရင်း၊ ငွေငါး
ရာကိစ္စပါ ပြောပြလိုက်ပါသည်။

ဝန်ကြီးကတော်၏ မျက်နှာမှာ
မျက်နှာငွေလဖြစ်ပြီး အပျော်ကြီး
ပျော်နေရှာပါသည်။ ဝန်ကြီးကတော်
က ရှိတာအကုန်ချကျွေးသဖြင့် ဆာ
ဆာနှင့် ကျွန်ုပ်တို့လင်မယား စားခဲ့ကြ
ပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့ကြပါသည်။

(တစ်ဆယ့်ရှစ်)

တရားသံဝေ ရလေမဆုံး

ကျွန်ုပ်၏ဇနီးသည် ဝန်ကြီး
ကတော်အိမ်မှ စိန်ရွှေငွေပျောက်ဆုံးမှု
ကြီးကို သူ့ရှေ့တွင် ကျွန်ုပ် စုံစမ်းစစ်
ဆေးခဲ့ပုံများ၊ အတွင်းဝန် ဦးမြင့်မောင်
တို့လင်မယား၏ မောက်မာ

ခရိုင်ဝန်ကြီး ဦးမြင့်နောင်က
ကျွန်ုပ်ကို လှမ်းခေါ်ခြင်းနှင့်
ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်စိုးရိမ်တာ
တစ်ခုတော့ရှိပါသည်။
ခရိုင်ဝန် ဦးမြင့်နောင်၏မရီး
ဒေါ်နီလာက ကျွန်ုပ်က
မရိုက်ပါဘဲလျက်
ရိုက်စစ်သည်ဟု
လိမ်လည်တိုင်ကြားမှာပဲ
စိုးရိမ်သည်။

ဒေါ်နီလာ၏ခေါင်းမာခွဲပုံများနှင့် ကျွန်ုပ်
အပြင်ထွက်နေစဉ် ဒေါ်နီလာက မင်း
ကြီးဦးဆက်ရှေ့တွင် ဝန်ကြီးကတော်
၏ စိန်ရွှေငွေတို့ ခိုးယူပုံ ပြောပြချက်
များကို ပြန်လည်ပြောပြပြီး ကျွန်ုပ်အား
ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ်၊ ချီးမွမ်းခန်း
ထုတ်နေပုံမှာ မပြီးတော့ပါလေ။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအမှုကို သုံးရက်
အတွင်း ပေါ်ပေါက်အောင် ဖော်ထုတ်
ခဲ့ပြီးနောက် နှစ်ရက်အကြာတွင်
အင်းစိန်ခရိုင်ဝန် ဦးမြင့်နောင်က
ကျွန်ုပ်ထံသို့ စကားပြော ဖုန်းဆက်ပြီး
သူ့ရုံးသို့လာရန် ခေါ်ပါသည်။ အင်းစိန်
ခရိုင်ဝန် ဦးမြင့်နောင်သည် သူ့မိမိ
ဒေါ်နီလာအဖမ်းခံရသည် ကိစ္စဖြင့်
ကျွန်ုပ်အား မကျေမနပ်ဖြစ်နေသလား
မသိ၊ ကျွန်ုပ်မှာလည်း ကျွန်ုပ်သဘော
နှင့် ကျွန်ုပ်လုပ်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်။ ရန်ကုန်

အင်းမင်းကြီးဦးဆက်၏ လျှို့ဝှက်
ဆာဝန်ပေးချက်အရ လျှို့ဝှက်စုံစမ်း
ဆက်ထုတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ဆောင်ရွက်ချက်အချို့
သည် ရာဇဝတ်ကျင့်ထုံး ကိုဥပဒေ၊
ပြန်မာနိုင်ငံတော် ရဲလက်စွဲ ဥပဒေတို့
နှင့် ညီညွတ်မှု မရှိမှန်း၊ မသိမဟုတ်
သိပါသည်။ လျှို့ဝှက် စုံစမ်းထောက်
ချမ်းရခြင်း၊ ဖော်ထုတ်ရခြင်းဖြစ်သည့်
အတွက် ထိုသို့မဆောင်ရွက်ခဲ့လျှင်
ဤအမှုလုံးဝပေါ်ပေါက်ရန် အကြောင်း
မရှိပါ။ ကြက်ခေါင်းဆိတ်ခံ အတွင်း
ခန့်ဦးမြင့်မောင်နှင့် ခေါင်းမာလွန်းသည့်
ဒေါ်နီလာတို့ကြောင့် အလုပ်ဖြစ်အောင်
ဆောင်ရွက်ခဲ့ရပါသည်။

အမှန်တကယ်တော့ ကျွန်ုပ်
အနေနှင့် ဤအမှုစစ်ဆေးရသည်မှာ
ဆူးကြားသီးရသည့် ဘူးသီးဖြစ်ခဲ့ရပါ
သည်။ ဆူးရှည်သည့် နှစ်နာသူဖြစ်၍
ကျွန်ုပ်အဖို့ တော်တော်သည်။ ဆူးရှည်
သည့် နှစ်နာအောင်လုပ်သူဖြစ်ခဲ့လျှင်
လည်း ကျွန်ုပ်နောက်ဆုတ်မည်မဟုတ်
ပါ။ တရားဥပဒေနှင့်အညီ ဆူးတို
ဘက်ကရပ်တည်ကာ ဆူးရှည်ဘယ်
လောက်စူးစူး အစူးခံကာ အမှုမပေါ်
ပေါ်အောင် ဖော်ထုတ်မည်သာဖြစ်ပါ
သည်။ နှစ်နာသူ၏ဘက်မှ အစဉ်ထာ
ဝရ ရပ်တည်ရမည်မှာ ရဲအလုပ်တာ
ဝန်သာ မဟုတ်ပါလား။

ခရိုင်ဝန်ကြီး ဦးမြင့်နောင်က
ကျွန်ုပ်ကို လှမ်းခေါ်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်
၍ ကျွန်ုပ်စိုးရိမ်တာ တစ်ခုတော့ရှိပါ
သည်။ ခရိုင်ဝန် ဦးမြင့်နောင်၏ မရိုး
ဒေါ်နီလာက ကျွန်ုပ်က မရှိက်ပါဘဲ
လျက် ရိုက်စစ်သည်ဟု လိမ်လည်တိုင်
ကြားမှပဲ စိုးရိမ်သည်။ သက်သေ

အမျိုးသမီးရဲအရာရှိ ဒေါ်သီတာအေး
ရှေ့တွင် စစ်ဆေးခြင်းမှန်သော်လည်း
အမျိုးသမီးရဲအရာရှိ လုပ်သူသည်
ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးဖြစ်နေကြောင်း ခရိုင်ဝန်
ဦးမြင့်နောင်သိနေမှာ ကျွန်ုပ်စိုးရိမ်နေ
သည်မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်ုပ် အင်းစိန်ခရိုင်ဝန် ဦးမြင့်
နောင်၏ ရုံးရောက်တော့ ခရိုင်ဝန်
ဦးမြင့်နောင် အဆင်သင့် စောင့်နေ
သည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ခရိုင်ဝန်
ဦးမြင့်နောင်က သူမရိုး ဒေါ်နီလာ၏
အိမ်သို့ ကျွန်ုပ်သွားရောက်ရှာဖွေမှုနှင့်
ပတ်သက်၍လည်းကောင်း၊ သူမရိုး
ဒေါ်နီလာအား တစ်ညနေလုံး တစ်ည
လုံး ခေါ်ယူစစ်ဆေးခဲ့မှုနှင့် ပတ်သက်
၍လည်းကောင်း၊ တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ
မေးမြန်းခြင်း၊ ပြောဆိုခြင်း မရှိဘဲ
ကျွန်ုပ်အား ငါးကျပ်တန်တစ်ထုပ်ကို
ထုတ်ပေးပါသည်။ ထိုသို့ ထုတ်ပေး
ရင်း “ဒီငွေငါးရာဟာ မရိုး ဒေါ်နီလာ
ဝန်ကြီးကတော် အိမ်က ယူလာတဲ့ငွေ
အတွက် ဒေါ်နီလာ သုံးပစ်ခဲ့တာကို
ဒေါ်နီလာက အစားပြန်ပေးတာဖြစ်
ကြောင်း၊ ဒီငွေငါးရာကို ဝန်ကြီး
ကတော်အား ပြန်ပေးပေးရန် ဖြစ်
ကြောင်း” ပြောကြားသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်
က လက်မှတ်ထိုး ယူလာခဲ့ပါသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ရုံးသို့ မပြန်တော့
ဘဲ အင်းစိန်မှ ဝန်ကြီး၏အိမ်သို့ တန်း
လာခဲ့ပါသည်။ ဝန်ကြီးအိမ်သို့ ရောက်
သည့်အခါ ဝန်ကြီးကတော်ကို အခန့်
သင့်တွေ့ရသဖြင့် အကျိုးအကြောင်း
ရှင်းပြပြီး ဝန်ကြီးကတော်အား ငွေငါး
ရာကို ထုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။

“မမကို ပြန်ပေးမနေနဲ့ မောင်
လေး။ မမက ရေအဆုံး ကုန်းတစ်

ဝက်လို့ သဘောထားပြီးသား။ စိန်
ထည်တွေနဲ့ ရွှေတုံးပြန်ရအောင် သုံး
ရက်နဲ့ ဖော်ထုတ်ပေးတဲ့ မောင်လေးကို
သိပ်ကျေးဇူးတင်နေတာ။ စိန်နဲ့ ရွှေ
ပြန်ရတာကို ဝမ်းသာလို့မဆုံး ဖြစ်နေ
တာ။ ဒီငွေငါးရာကို မမက ဘောက်
ဆူးပေးတယ်လို့ သဘောထား။ မောင်
လေးပဲ ယူသွားပေတော့”

ကျွန်ုပ်က ဝန်ကြီးကတော်ပေး
သည့်ငွေကို လက်မခံဘဲ “ရဲအလုပ်
ရဲလုပ်တာဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုငွေကို
လက်ခံခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ် ရဲတပ်ဖွဲ့မှ ထုတ်
ပယ်ခံရမည်ဖြစ်ကြောင်း” ရှင်းပြခဲ့ပြီး
အမြန်ပြန်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်
သည် ငွေငါးရာ ဝန်ကြီးကတော်အား
သွားပေးသည့် ကိစ္စကို ရဲမင်းကြီး
ဦးဆက်အား ဖုန်းဆက် တင်ပြခဲ့ပါ
သည်။ မင်းကြီးကလည်း နိုင်ငံခြား
ငွေများကို ပြည်ထောင်စုဘဏ်သို့ အပ်
နှံရန် ညွှန်ကြားသဖြင့် ကျွန်ုပ်သွား
ရောက်အပ်နှံခဲ့ပါသည်။ ယင်းအမှုနှင့်
ပတ်သက်၍ ဝန်ကြီးသည် လွန်စွာ
စိတ်ဆင်းရဲသွားခဲ့သဖြင့် အမှုကို
တရားမစွဲစေတော့။ ပိတ်သိမ်းခိုင်း
သဖြင့် ပိတ်လိုက်ရပါသည်။

ဤအမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်
သင်ခန်းစာများစွာ ရရှိခဲ့ပါသည်။
အတွင်းဝန် ဦးမြင့်မောင်သည် ဤအမှု
နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဇနီးဒေါ်နီလာနှင့် ကွာ
ရှင်းလိုက်ကြောင်း ကြားသိလိုက်ရ
သည်။ ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်မချမ်းမသာမှု
ရောဂါ ကြာရှည်ကြာမျော ခံစားနေရ
ပါတော့သည်။

သုသိင်္ဂ

ကျော်လံစား ဘဝင်းထောက်

မောင်ကြည်မော်(စက)

“ထုံးစံအတိုင်း ချစ်တီးပဲကုလား
ဟင်း သွားဝယ်။ ပူပူနွေးနွေး စားရ
တာ မြိန်ရှက်တယ်နော်”

မန်းချောင်းမှာ ဆရာတက္ကသိုလ်
စိန်တင်နှင့် ရေချိုးကြ၏။ သောင်ပြင်
ဖွေးဖွေး၊ ကျောက်သား၊ ကျောက်ဆစ်
အတွင်း ယိုစီးကျသော မန်းချောင်း။
အနောက်ရိုးမတောင်တန်း၊ ကျီးအို
ကျီးဝ စီးဆင်းလာခြင်းပင်။ ကျောက်ပုံ
သဏ္ဌာန် ဆင်နွှာမောင်းမှ စဉ်ဆက်

မပြတ် စီးဆင်းမှု မန်းချောင်းအမည်
တွင်ပေသည်။

ကျောက်ဆင်သိုက် ထွက်သော
ရေအား မုန်းချောင်းဟု အသိအမှတ်
ပြုကြ၏။ ဧရာဝတီမြစ် အနောက်
ဘက် ထာဝစဉ်စီးဆင်းသော မုန်း
ချောင်း။ မန်းချောင်း၊ မင်းဘူး၊ ဝံကု၊
ပွင့်ဖြူမြို့နယ် တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။

အိုင်မဆည်၊ မယ်ဇလီဆည်
များ ရွေးခေတ်ကပင် တည်ဆောက်

ထား၏။ တောင်သူလယ်သမား အ
ထားရာ စပါးစိုက်ကွင်းများ မြင်တွေ့
နိုင် သည်။ နွေစပါး၊ မိုးစပါး သာမက
ကုလားပဲ၊ နေကြာ၊ ဝါ၊ ပဲတီစိမ်း
ပဲစင်းငုံ မြေပဲထွက်ရာ ဒေသဖြစ်သည်။
စာရေးဆရာ တက္ကသိုလ်
တင် စကုမြို့ မကြာခဏရောက်
၏။ ချစ်တီးပဲကုလားဟင်း နှစ်သက်
စွာ မှီဝဲလေ့ရှိသည်။ အခြားသား
ကျွေးမွေးနိုင်ခြင်း မရှိပေ။ မန်းချောင်း

အမှတ်စဉ် ၈၀၀ ကို ချီးရတာကို
ကြည့်ရဲ့ချမ်းမြေ့တာ အမှန်။

ဆရာကိုခင်ညို။ ကိုအောင်
ကြည် ကိုတင်အောင်ဆန်း၊ ကိုသန်းနွဲ့၊
ကြည်မြင့်(မြေလတ်ညိုလင်း) မကြာ
အာ အိမ်သို့ရောက်လာ၏။ ဘကြီး
အောင်တတင်းကုပ်မှာ မွေ့လျော်ကြ
သည်။ ချစ်တီးပဲကလားဟင်း တစ်
အိမ်တည်းဖြင့် ချစ်စိမ့်မွှေးကြိုင်ကာ
အရသာ ရှိလိုက်ပါဘိ။

သတင်းသမား၊ စာပေသမား
အချင်းချင်း သောင်းပြောင်းထွေလာ
နဲ့ထလေ့ ရှိ၏။ ဘဝအတွေ့အကြုံ
အခက်အခဲ၊ အကျပ်အတည်း
အနည်းလှပေ။ လူ့သမိုင်းဖြစ်စဉ်များ
ဆက်ထုတ်သော သတင်းသမားများ
ဖြစ်သည်။ ခေတ်အဆက်ဆက် လူမှု
အဖွဲ့အစည်းပြန်မှု ကြုံတွေ့ရစမြဲပင်။

သတင်းတစ်ပုဒ် ဖော်ပြပေးရန်
အသွယ်ကူပေ။ ရာဇဝတ်မှုခင်း အရှုပ်
အရှင်း၊ နိုင်ငံရေး မတည်ငြိမ်မှု ထာဝ
စဉ် ဖြစ်ပွားရန်အခက်သား။ အခက်
အခဲ၊ အကျပ်အတည်းများ ရင်ဆိုင်
ရဆင့်ကစား သတင်းဦး၊ သတင်းထူး
ထိပ်မှန်ကန်ရေး အလေးထားသည်။
စကားရွာမမြဲလေးသို့ . . .

ပေးပို့သောစာ ရရှိပေမယ့်
သတင်းစာတွင် မဖော်ပြနိုင်ကြောင်း
အသိပေးအပ်ပါသည်။ အောက်မှာ
အယ်ဒီတာဟု ဖော်ပြထား၏။ ဗမာ့
ဆတ်သတင်းစာမှ၊ မိုးကြိုးဦးအုန်းခင်
ထုတ်ဝေလျက်ရှိ၏။ ဝါရင့်သတင်းစာ

ဆရာကြီးမို့ သတင်းခေါင်းစဉ်၊ ဖွဲ့နွဲ့
ရေးသားမှု အောင်မြင်သူဖြစ်သည်။

သတင်းစာတိုင်းတွင် ပြည်သူ့
ဆန္ဒ၊ ပြည်သူ့အသံ၊ မကျေနပ်မှုမှန်
သမျှ ပွင့်လင်းစွာ ဖော်ထုတ်ကြ၏။
လူ့တာဝန်ဝတ္တရား၊ ကျူးလွန်မှုများ
လွှမ်းမိုးသော ကာလဖြစ်သည်။ ကာ
ယကံရှင် အမျိုးသမီး တွေ့ကြုံခံစားမှု
အယ်ဒီတာထံ ပေးစာဖြစ်သလို မြို့
နယ်သီးခြား ရေးသားခြင်း မရှိပေ။

စာရေးသူအဖို့ စိတ်ဝင်စား၏။
သတင်းဖြစ်ရပ်အမှန်၊ ထိမ်ချန်မတိမ်
မြုပ်လိုပေ။ သီးသန့် ဘောင်ခတ်ဖော်
ပြထားခြင်းပင်။ ကိုခင်ညိုက မင်းရွာ
ကျောင်းဆရာဖြစ်၏ . . . စကုမြို့
အနောက်ဘက်၊ သမီး၊ လက်ခုတ်ပင်
ကျေးရွာအနောက်ဘက် စကားရွာ
တွေ့မြင်ရသည်။

“သတင်းသမားဆိုတာ အနံ့ခံ
ရွာဖွေရမယ်၊ မြို့နယ်ဒေသ မဖော်ပြ
ပေမယ့် ထူးဆန်းတဲ့ အချက်အလက်
စုံစမ်းစစ်ဆေးရမှာ သတင်းသမား
တာဝန်ပါ”

အသက်ငယ်ရွယ်ပေမယ့်သတင်း
အမှန် ဖော်ထုတ်ရမည်။ မြို့နယ်တိုင်း
စကားရွာ အမည်ရှိမှာ သေချာ၏။
ဆင်တူရိုးမှာ၊ တိုက်ဆိုင်မှု ရှိ၊ မရှိ
သိဖို့လိုသည်။ လမ်းခုလတ်မို့ စုံစမ်း
မေးမြန်းရန် လွယ်ကူလှပါဘိ။ ကိုခင်
ညို ညနေစောင်း ပြန်ရောက်လာ
ချေပြီ။

စကားရွာ မမြဲလေး အမှုအခင်း

အစအဆုံး ရေးမှတ်လာ၏။ သိကြတဲ့
အတိုင်း ထန်းရည်ချိုမြမြ၊ ငှက်ခါး
တောင်အရသာ မှိတ်သုတိုင်း စွဲလမ်း
တာ အဆန်းမဟုတ်ပေ။ မှုခင်းရာဇ
ဝတ်အုပ် ညနေစောင်း သွားနေကျ
လမ်း ခရီးနှင့်လေ့ရှိသည်။ ယမကာ
ရစ်ရွှေရည် မမှီဝဲဘဲ မနေနိုင်ဖြစ်
တော့၏။

စကားရွာ အလှပဂေး ဖျိုမျစ်နု
နယ် အလှသွေးဖြာနေသည်။ တော
ခလေး၊ တောသဘာဝ မပြုပြင်ဘဲနှင့်
ပင်ကိုအနေအထား စွဲမက်စရာပင်။
လယ်၊ ယာ၊ ကိုင်း၊ ခြံမြေလုပ်ငန်းခွင်
ပြီးတာနှင့် သနပ်ခါးအဖွေးသား လိမ်း
ခြယ်ထား၏။ ကျေးရွာ ကွမ်းတောင်
ကို အမျိုးသမီးဖြစ်သည်။

ရာဇဝတ်အုပ်မင်း နှစ်သက်မြတ်
နိုးသော မြူအိုးထဲက ထန်းရည်မှိတ်
လိုက်၏။ မကြာမီ သွားလာဝင်ထွက်
နေကျ မမြဲလေးအိမ်သို့ ရောက်သွား
ပြီး “အမှုစစ်ဆေးစရာရှိလို့ ခေါ်
ဆောင်ရာလိုက်ခဲ့ပါ”ဟု ဖွင့်ဟသည်။
ရဲအရာရှိမို့ ငြင်းဆန်ရန် အခက်သား။

ကျေးရွာအနောက်ဘက် တော
ချုံပုတ်ရှိရာ ခေါ်ဆောင်သွား၏။ နေ
ဝင်ဖျိုးဖျိုးမှ လူအသွားအလာ မရှိ
သလောက်ပင်။ ကြိုတင်ကြံထားသူ
အဖို့ ကာမဂုဏ်အာရုံဇောနှင့် အတင်း
အဓမ္မ ကျင့်ကြံစော်ကားတော့၏။
ကာယကံရှင် မနှစ်မြို့စေကာမူ ကြီး
နိုင်ငယ်ညည်း ကြီးစိုးနေတုန်းပင်။

မကြာမီ မမြဲလေးနှင့် ပူးလာ

လက်ထပ်မှု ပျက်သုဉ်းသွားသည်။ လူ့ သတင်း လူချင်းဆောင် ပျံ့နှံ့သွား၏။ အင်္ဂလိပ် အရှက်ခက်လှပါတကား။

မမြလေး မကျေနပ်မှု မှေးမှိန် ကွယ်ပျောက်မည် မထင်။ အချိန်ရှိ သရွေ့ အနိုင်ကျင့်စေကားမှု မည် သူမျှ မတွေ့ကြုံလိုပေ။ ချစ်ဦးသက် လျာကပင် လူ့ကျင့်ဝတ်တရားနှင့် အညီ ထိန်းသိမ်းခဲ့တာအမှန်ပင်။ မိဘ နှစ်ပါးမသိအောင် ပူဆွေငိုကြွေး၊ အပူ မီးပွားလို့မဆုံးသော ကာလဖြစ်သည်။

အမှုမှန် ဖြစ်လင့်ကစား တိုင် ကြားရန် အခက်သား။ ရာထူးဂုဏ်ရှိန် ကြီးမားသူ၊ ငွေများတရားနိုင်၊ ကာယ ကံရှင် ဖြစ်သော်လည်း မဝံ့မရဲ ထိန်း ချုပ်ထားရ၏။ အပြစ်မဲ့ တောသူများ ရေတိမ်နှစ်ရရှိသည်။ ကမ်းမမြင်၊ လမ်းမသိ အမှုဖော်ထုတ်ရေး မလုံး ပန်း၊ မကြိုးစားနိုင်တာ အမှန်ပင်။

မြန်ပြည်တစ်လွှား သတင်းစာ များ မိုးကြိုးသတင်းစာ ရေးသားမှုဖြင့် အမှုအခင်း ပြန်လည် ထွက်ပေါ်လာ ခြင်းပင်။ ထိမ်ချန်ကွယ်ဝှက်ထားသော အဖြစ်မှန်း သိရှိသွားချေပြီ။ တရားလို မဖော်ထုတ်ပေမယ့် သတင်းသမား တာဝန်နှင့်အညီ ရေးသားတင်ပြရ စမြဲပင်။

သတင်းစာဟူသည် လူ့သမိုင်း ကောက်ကြောင်း ဖြစ်ရပ်မှန်သမျှ အသိပေးကြေညာရစမြဲပင်။ သက် ဆိုင်ရာဝန်ထမ်းများ လာရောက်စစ် ဆေး၏။ မမှန်မကန် ရေးသားလျှင် တရားဥပဒေနှင့်အညီ အရေးယူ ဖမ်း

ဆီးမည်။ ရာဇဝတ်အမှု တရားခံပေါ် ထွက်လာ၏။ ကျောသား၊ ရင်သား မခွဲခြား။ ရာထူးဂုဏ်ရှိန် ကြီးမားစေ ကာမှု ဥပဒေကို ချိုးဖောက်သူအား အရေးယူသည်။

သတင်းသမား၊ စာသမား၊ သတင်းရေးသားရုံသာမက ဝတ္ထု အဖြစ် သိကုံးဖွဲ့နွဲ့၏။ ပြည်သူလူထု အဆင်မပြေမှုများ ကာကွယ်စောင့် ရှောက်ရမှာ ရဲဝန်ထမ်း တာဝန်ဝတ္တ ရား ဖြစ်သည်။ ကျောသား၊ ရင်သား မခွဲခြား စည်းကမ်းမဲ့သူအား အပြစ် ပေး၊ အရေးယူမှာ သေချာ၏။

မိုးကြိုးသတင်းစာ အတိုအထွာ ဖော်ပြပေးသလို နယ်ခံသတင်းသမား ဖြစ်ရပ်စုံလင်၊ တိကျမှန်ကန်၊ သတင်း ထူး၊ သတင်းဦး ပြန်လည်တင်ပြပေး သည်။ ဖတ်ရှုရသူတိုင်း စံပြဖွယ်၊ လိုက်နာကျင့်သုံးသင့်ကြောင်း ပြောဆို လေ့ရှိ၏။ ဒီအတိုင်း ငြိမ်သက်နေလျှင် အမှုမှန် ထွက်ပေါ်လာမှာ မဟုတ်ပေ။

နိုင်ငံခြားကမ္ဘာသတင်း ပြည် တွင်း အဖြစ်သနစ် နိုင်ငံရေး၊ လူမှု ရေး၊ စီးပွားရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ ပညာ ရေး အပြောင်းအလဲများ ထင်ဟပ် ဖော်ထုတ်ပေး၏။ အတွေးအမြင်၊ ရှုထောင့်စုံလင် ဖတ်ရှုမှတ်သားနိုင် သည်။ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု၊ ဆုတ်ယုတ် ခြင်း သိရှိရသည်။

ပရဟိတ ကိုယ်ကျိုးစီးပွား ဖြစ် ထွန်းရေး အလေးမထားပေ။ လူတန်း စားအလွှာအသီးသီး အနီးကပ် ထိတွေ့ဆက်ဆံသော အလုပ်ဖြစ်၏။

သတင်းရေးခ၊ သတင်းစာတိုက် အာ ကသာ အခကြေးငွေပေးလျက်ရှိသည်။ စာမူခ၊ သတင်းရေးသား ကိုယ့်အတွက်မဟုတ်၊ အများအဆံ ပြေချောမွေ့ရေး ကြိုးပမ်းအားထုတ် ခဲ့၏။ ဝါသနာဗီဇ၊ စိတ်ဝင်စားမှု စွဲ လွှတ်မှာ မဟုတ်ပေ။ မြတ်နိုးလေးစား သော အလုပ်၊ စာရေးစာဖတ်ရလွယ် ကြည်နူးချမ်းမြေ့၏။ ဖော်ပြသော သတင်းစာ ကြိမ်ဖန်များစွာ ဖတ်စွဲ သည်။

သန်းထွန်းနှင့် ကျွန်တော် မင်ရင်းနှီး၏။ စာသင်ကျောင်းအနီး ကြိမ်ဖန်များစွာ တွေ့ဆုံကြသည်။ လက်ပံတန်းမြို့မှ ရွှေ့ပြောင်းလာခြင်း ပင်။ ဘာသာရပ်တိုင်း မကျွမ်းကျင် မတတ်မြောက်ပေ။ ပဉ္စမတန်းမအောင် ဘဲနှင့် ဆဌမတန်း သင်ကြားနေသူ

၁၉၉၈ ခု စာပေဗိမာန် လူထု စာပေ ဒုတိယဆု 'မေတ္တာရန်ခွေး' စာပေနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများဖြစ်၏။ သန်းထွန်း အတွင်းစိတ်သန္တာန် စိတ် မြန်လက်သွက်သည်။ အနီးကပ်နေ မှီသူဘဝဖြစ်စဉ် အစအဆုံးသိထား၏။

သူ့ဘဝအဖြစ်သနစ် ဝတ္ထု အဖြစ် ဖွဲ့နွဲ့သည်။ အဖြစ်မှန် ရေးသား မှု လွယ်ကူစေ၏။ သူ့စာသင်ကျော မှာ သင်ကြားနေတုန်းပင်။ လူငယ်အ တူပေမယ့် ဘဝပေးကြံမှုမှာ ကွဲပြား ခြားနားလှပါတိ။ မိဘနှစ်ပါး စွန့်ခွာ အပြင်လောကသို့ ကျင့်လည်ရသည့်

ကျောင်းသားကြီးတစ်ဦး သာစကား လက်မခံလိုပေ။ အိမ်

ချစ်လျက် ခြောက်လုံပြုသေနတ်လူ
ဆောင်လာ၏။ မကျေနပ်သူအား ပစ်
ဆတ်ရန် စီမံသည်။ စာသင်ခန်းထဲမှ
အချိန်မီကာယဆရာ တားဆီးပိတ်
ခင် ကာကွယ်၏။

ကာယကံရှင် သေနတ်မထိမှန်၊
သန်းထွန်းခြေသလုံး ကျည်ဆန်ထိမှန်
သွားသည်။ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူ
များ သေနတ်သံထွက်ပေါ်လာသဖြင့်
ဝိုင်းတုံ့ကြည့်ရှု၏။ ဘယ်သူမပြု မိမိ
အမှုအခင်းပင်။ ခြုံလယ်ကောင်မို့
စိတ်ဝင်စားကြသည်။

စာရေးသူ စားပွဲခုံပေါ် စာရွက်၊
ဘော့ပင် အသင့်ရှိနေ၏။ ထူးဆန်း
သော အဖြစ်သနစ် သတင်းရေးရန်
စီမံသည်။ မကြာမီ စစ်ကား အိမ်ရှေ့
သို့ ရပ်နား၏။ အကြောင်းကိစ္စ မရှိဘဲ
နှင့် ယခုလိုလာရန် အကြောင်းမရှိပေ။

“စာသင်ခန်းထဲက ယမ်းငွေ
အလူလူ မရေးသားပါနှင့်။ အဲဒါကြို
တင်အသိပေး တားမြစ်တာနော်”

ရေးသားလိုသော စိတ်ဆန္ဒများ
လွင့်ပါးသွား၏။ တားမြစ်မှုအား မထိ
မိခြင် ဥပေက္ခာပြုလို့မရမှန်း သတိပြု
မိသည်။ သတင်းထူး၊ သတင်းမှန်၊
သတင်းဦး၊ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးသွား၏။
သတင်းသမားအဖို့ ရေးချင်သော်
လည်း ရေးခွင့်မရပေ။

နေအိမ်တွင် မော်တော်ကား
ခရိုင်ဘာ ကိုလှမြင့် နေ၏။ သူမိုးကြီး
သတင်းထောက် ဖြစ်သည်။ မည်သူမျှ
သတင်းမရေးဘဲ နေကြ၏။ ကဗျာ

အတိုအထွာ ရေးစပ်သော လူငယ်
ကျောင်းသား လှမြင့်ရှိသည်။ မြေလတ်
ညိုလင်း ကလောင်အမည်ပင်ဖြစ်၏။

ဆိုင်းမဆင့်၊ ဗုံမပါ၊ လူသိမပေး၊
စာသင်ခန်းထဲက ယမ်းငွေတလူလူ
အစအဆုံး ခရေစေ့တွင်းကျ ရေးသား
သည်။ မိုးကြိုးသတင်းစာတွင် စာလုံး
အမည်းနှင့် ဖော်ပြ၏။ နာမည်ချင်း
တူတာမို့ ပေးပို့သောသတင်း ဖော်ပြ
ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

သတင်းသမား ဖြစ်ရပ်အမှန် တိ
ကျစွာ သိကျုံးဖွဲ့နွဲ့ ရေးသားနိုင်၏။
ဒါပေမယ့် အခြေအနေ လက်တွေ့ကျ
ရသည်။ သက်ဆိုင်ရာမှ ကြိမ်းမောင်း
ခြောက်လှန့်သဖြင့် စာသင်ကြားမှု
ပျက်ပြယ်သွား၏။ အမှန်တရား၊ သစ္စာ
စကားပင် ဖြစ်သည်။ အမှန်အကန်
ဘာကြောင့် လက်မခံရသနည်း။

သတင်းထောက်၊ ထမင်းပျောက်
ဟု ဆိုကြ၏။ လူငယ်ကျောင်းသား
ဝေးရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းသွားသည်။ မြေ
လတ်ညိုလင်း သတင်းအစအန လုံးဝ
မကြားမိပေ။ ထိုအတူ သန်းထွန်းဘဝ
မည်သို့ပုံနှိပ် ခရီးဆက်သွားမှန်း တွေး
ဆလို့မရတာ အမှန်ပင်။

လူငယ်ပီပီ အကောင်းအဆိုး၊
အမှားအမှန် မဆုံးဖြတ်ပေ။ စိတ်ခံစား
မှုနှင့်အတူ ခန္ဓာကိုယ် ကျူးလွန်ဖောက်
ပြား၏။ အမြင်မကြည်နေစဉ် အဆိုး
မြင်ဝါဒ လွှမ်းမိုးနေမှာ ဖြစ်သည်။
ပညာသင်ကြားရမယ့်အချိန် လမ်းခု
လတ်မှာပင် ဖိပင်လယ်အတွင်း သက်

ဆင်းရဲ၏။

ပညာမဲ့ စာမတတ်မြောက်သူ
အဖို့ အဖြည့်ခံလူတန်းစား ကျင်လည်
တော့သည်။ လူ့ဘဝ အစမကောင်း၊
အနှောင်းမသေချာပေ။ စာဖတ်အား
ကောင်းလာလေ အသိဉာဏ် ဖွံ့ဖြိုး
ထိုးတက်လာမည်။ မိမိကံကြမ္မာ မိမိ
ကိုယ်တိုင် ဖန်တီးခြင်းပင် ဖြစ်၏။

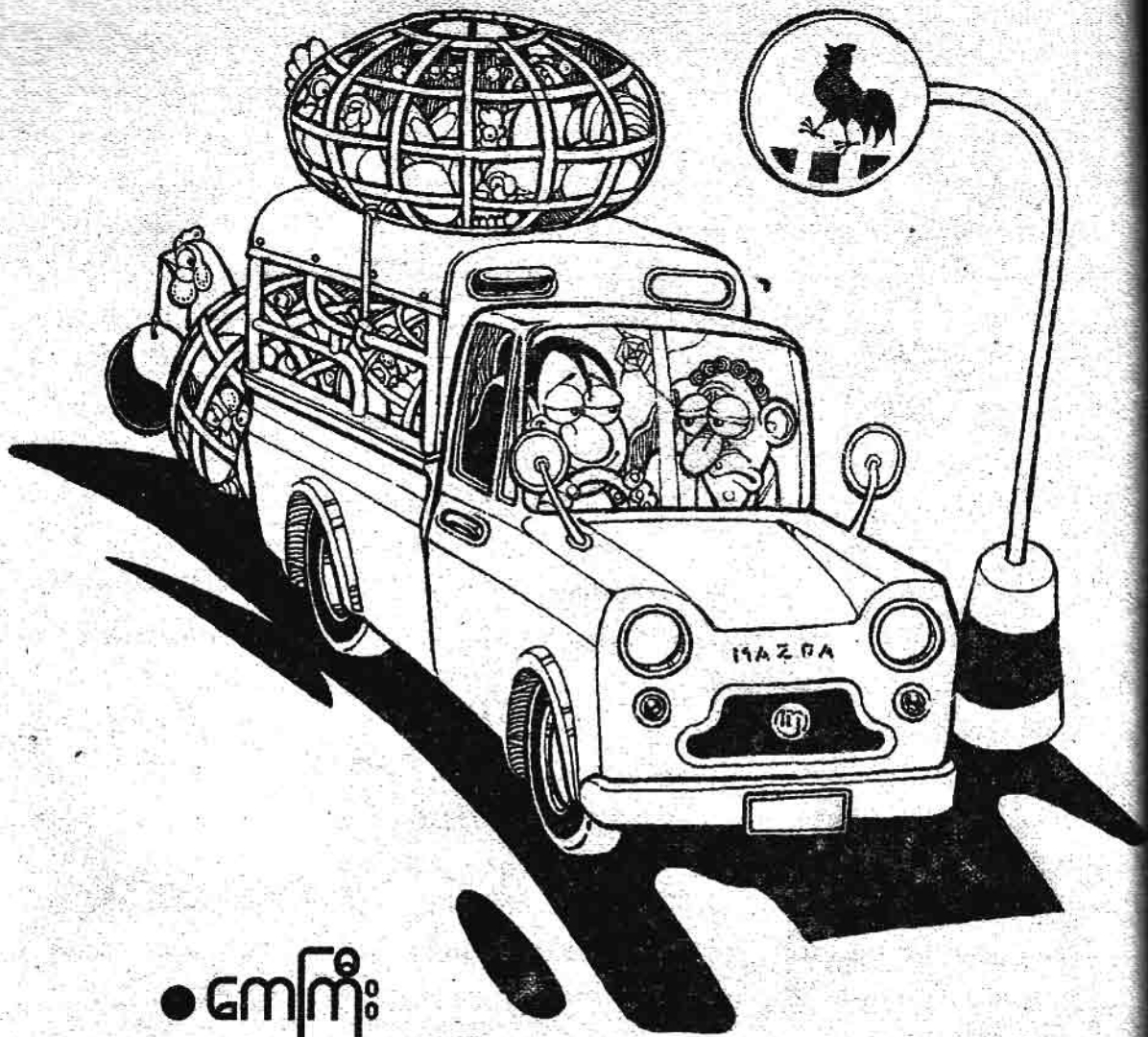
မကောင်းတာလုပ်၊ မျက်မှောက်
မှာပင် ရောင်ပြန်ထင်ဟပ်စမြဲပင်။
ဆယ်ကျော်သက်၊ မြီးကောင်ပေါက်
မနောက်မွေ့နှောက်သဖြင့် ဝစီကံ၊
ကာယကံ ထမြောက်ခြင်း ဖြစ်၏။ လူ
ဘဝတွင် စာမေးပွဲနှစ်မျိုး နှစ်စားရှိ
သည်။ ပညာရေး ခိုင်မာတောင့်တင်း
ဖို့ လိုအပ်သည်။

ခုတိယ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း
လက်မှုပညာ ကျွမ်းကျင်အောင် သင်
ကြားရ၏။ အချိန်သည် လူကိုမစောင့်
ပေ။ ထာဝစဉ် လုံ့လဝီရိယ၊ ဇွဲသတ္တိ၊
မလျော့သောအားမာန်၊ ရည်မှန်းချက်
ပန်းတိုင်၊ မဆုတ်မနစ်တက်လှမ်းရမှာ
မိမိတာဝန်ဖြစ်၏။

အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှု အစ
စာသင်ကျောင်းက ဖြစ်သည်။ လူငယ်
အကျိုးပြုစာပေများ ဖတ်ရှုမှတ်သား
လိုက်နာကျင့်သုံးတာ အကောင်းဆုံး
ပင်။ ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်
ကြိုးစားသင့်ပေသည်။

မောင်ကြည်မော် (စက္က)

● ကြီးကြီး

ဘမ္မာဝံဇာတိ

ကိုကြက်ရိုး လေးဘီးကား
ကြက်ရိုးထဲကိုရောက်တော့ နံနက်
၉ နာရီ ခွဲနေပြီ။ ဒီအချိန်ဆို မွတ်
တားဘိုင် ရှိလောက်သေးရဲ့လို့ တွေး
မိတယ်။

မွတ်တားဘိုင်ဆိုတာ ကြက်ရိုး
ကနေ ကြက်တွေပေါ်ပြီး ရန်ကုန်မြို့
ထဲက စားသောက်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်
ကိုပို့ရင်း စီးပွားဖြစ်နေတဲ့ အဝယ်
တော်ကြီးတစ်ယောက် ဆိုပါတော့။

သူ့ပုံစံက ကုလားဆိုပေမယ့်
ဖြူဖြူသန့်သန့်၊ ခုံခုံ၊ မုတ်ဆိတ်မွေး
စစနဲ့။ ကာယဗလအားကစားကို
လည်း လိုက်စားတဲ့သူဆိုတော့ အိန္ဒိယ
လိုနိုင်ငံမျိုးမှာသာ မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့

ဆာဆိုရင် အမိတာဘလွမ်းတို့၊ ရှာ
ရွာခမ်းတို့လို ဇီးနဲ့အမတို့၊ ရှုမီလာ
နင်းထိုးထိုးနဲ့ တွဲနေရမယ့် စူပါမင်းသား
ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကံအား
ထောက်စွာ မြန်မာပြည်မှာလာပြီး ကြီး
ပြင်းရတော့ သူ့မျှာ ကြက်တွေနဲ့ပဲ
ရင်းနှီးနေရတော့တယ်။

ပြီးတော့ သူဟာ ဘာသာရေး
ဆည်း အလွန်ကိုင်းရှိုင်းတဲ့သူ ဖြစ်တဲ့
အတွက် သူ့ဘာသာအရ ကြက်တွေ၊
ဆဲတွေကို ကိုယ်တိုင် ဟာလာ (Halal)
ထုပ်ရမှ ကျေနပ်တယ်။ သူ့လက်
ချက်နဲ့ပဲ ကောင်းကင်ဘုံရောက်သွား
တဲ့ ကြက်တွေဟာ တစ်နေ့တစ်နေ့
ဘယ်နည်းလိမ့်မတုံးဗျာ။

ဒီလိုသတ္တဝါတွေရဲ့ သံသရာ
ကောင်းကျိုးကို ဆောင်ရွက်ပေးလို့နဲ့
ထူပါရဲ့။ သူ့ရဲ့စီးပွားရေးဟာ အခု
ခေတ်ဆောက်နေတဲ့ ကွန်ဒိုတိုက်ကြီး
တွေလို တစ်နေ့တခြား ပိုမိုမြင့်မား
တာတယ်။ သူ့ကြက်ပို့တဲ့လုပ်ငန်း
ဘာဆိုရင် ပျက်ရက်မရှိသလောက်ပဲ။

ဒီတော့ လာဘ်မြင်တဲ့ကိုကြက်
နို့က မွတ်တားဘိုင်နဲ့ ရင်းနှီးအောင်
ဆင်းပြီး ဖောက်သည်လုပ်ထား လိုက်
တယ်။ အခုလို ရှာရဖွေရခက်နေတဲ့
အခြေအနေမှာ ပုံမှန်ဖောက်သည်
လေးငါးဦးလောက်ရှိထားရင် အိမ်က
အိမ်ချောင်ရဲ့ အခြေအနေဟာ တည်
ငြိမ်နိုင်တယ် မဟုတ်လား။

မနက် ၅ နာရီမှာ ဒလသင်္ဘော
နဲ့လာတဲ့ ရွှေမိကို ပန်းဆိုးတန်းဆိပ်
ထမ်းကနေ ချမ်းမြေ့စွာကိုပို့။

၅ နာရီခွဲလောက်ကျတော့
သိန်းသိန်းကို အရိုးကုန်းဈေးပို့။

၆ နာရီခွဲကျရင် မျိုးလေးကို
ဝတ္တလစ်ဈေးပို့နဲ့ တော်တော်အဆင်
ပြေနေတယ်။

အခုတစ်ခါ မွတ်တားဘိုင်နဲ့ဆို
တော့ တစ်နေ့တာ အံ့နာခါ၊ ဈေးဖိုး
အတွက် ပူစရာမလိုတော့ဘူး။ သူ
များတွေ ယောက်ယက်ခတ်နေတဲ့
အချိန်မှာ ကိုယ်က အေးရာအေး
ကြောင်းလေး နေနိုင်တယ်ပေါ့။

ကိုကြက်ရိုး တွေးရင်းတွေးရင်း
နဲ့ ကြက်ခိုင်ထဲကို ဝင်လိုက်တယ်။
မွတ်တားဘိုင်ရှိနိုင်တဲ့ ကြက်ပေါ်ရုံ
ဘက်ကို သွားလိုက်တယ်။ ဓားတစ်
ချောင်းကိုင်ပြီး ဘုရားစာရွတ်ရင်း
ကြက်သတ္တဝါတွေကို ကောင်းကင်
ဘုံပို့နေကျ မွတ်တားဘိုင်ကို မတွေ့
ရဘူး။ စုံစမ်းကြည့်လိုက်တော့ တခြား
ကားတစ်စီးငှားပြီး သွားပြီတဲ့။

ဘယ်လိုဖြစ်တာလိမ့်။ အရင်
တုန်းကဆို မွတ်တားဘိုင်ဟာ ကိုကြက်
ရိုးကို စောင့်နေတတ်တယ်။ အခု
တလော ဘယ်လိုဖြစ်သလဲမသိဘူး။
သူ့အလုပ်ပြီးတာနဲ့ တန်းထွက်တော့
တာပဲ။

ဒီအတိုင်းဆိုရင် အနှိဖောက်
သည်ရဲ့ အခြေအနေဟာ ယိုင်နဲ့လာ
နိုင်တယ်။ ဒီလိုယိုင်နဲ့လာရင် အိမ်က
ထမင်းစားပွဲရဲ့ အနေအထားဟာ
လည်း သိမ်ငယ်လာမှာ ဖြစ်တဲ့အတွက်

ကိုကြက်ရိုးရဲ့ ချစ်ဇနီးအိမ်သူရဲ့
ဆက်ဆံရေးဟာလည်း တင်းမာလာ
နိုင်တယ်။

မဖြစ်ပါဘူး။ အခြေအနေကို
ဒသသေချာချာ လေ့လာဦးမှပါပဲ။
မွတ်တားဘိုင်ဆိုတဲ့သူဟာ သဘော
ထား သေးသိမ်တဲ့လူမျိုး မဟုတ်ဘူး။
အလုပ်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်လုပ်တတ်
သလို ဆက်ဆံရေးလည်း အားကောင်း
တဲ့သူ။

ရှိစေတော့။ နောက်နေ့ကျမှ
စောစောလေးလာ၊ မွတ်တားဘိုင်ကို
တွေ့အောင်စောင့်ပြီး မေးတော့မယ်
လို့ ကိုကြက်ရိုး ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ကြက်ခိုင်ထဲကို စောစော
ရောက်လာတဲ့အတွက် ကိုကြက်ရိုး
မွတ်တားဘိုင်ကို မိလိုက်တယ်။ မွတ်
တားဘိုင်က အပြုံးနဲ့ကြိုလို့။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဘိုင်ကြီး
ရယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ မတွေ့တာ ၃-၄
ရက်လောက်ရှိနေပြီ”

ကိုကြက်ရိုးက စကားစလိုက်
တော့ မွတ်တားဘိုင်က . . .

“အားနာလိုက်တာ ကိုကြက်ရိုး
ရယ်။ ကျွန်တော် မစောင့်တာမဟုတ်
ဘူး။ အခု ကြက်သယ်တဲ့အလုပ်
ပြောင်းသွားလို့။ သူက ကိုကြက်ရိုးကို
မသိတော့ တွေ့တဲ့လေးဘီးကိုပဲ ငှား
ငှားလာတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း
အားနာပြီး ပြန်မလွှတ်ချင်တာနဲ့ပဲ သွား
သွားတာပါ။ စိတ်မရှိနဲ့နော်။ ဒီဟ်ဆိုး

သွားလား”

“ရပါတယ် ဘိုင်ကြီးရယ်။ ဒါနဲ့ အလုပ်သမားက ဘာလို့ပြောင်းသွားရတာလဲ”

“အရင် ငတက်ပြားမောင်ဦးနဲ့ တုန်းက ကြက်တစ်တွဲ ပျောက်သွားတယ်လေ။ သိတဲ့အတိုင်းပဲ ဒီကောင်တွေက လျော်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနဲ့။ ဒါကြောင့် အဲဒီကောင်ကို မသုံးတော့ဘဲ သူ့အစား အလီဘာဘာကို ပြောင်းသုံးလိုက်တာ ဒါကြောင့်ပါ”

မွတ်တားဘိုင်စကား ကြားတော့ ကိုကြက်ရိုး မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။ ငတက်ပြားမောင်ဦးလိုလူနဲ့ အဆင်မပြေလို့ ထပ်ပြောင်းပြီးသုံးတဲ့သူက အလီဘာဘာတဲ့ဗျာ။ ဒီကောင်က ပိုလျင်တယ်ဆိုတာ မွတ်တားဘိုင် မသိရောသလား။

ကိုကြက်ရိုး ရှင်းကိုမရှင်းတာနဲ့

“တခြားလူ ရှာလို့မရဘူးလား ဘိုင်ကြီးရယ်။ အလီဘာဘာမှ ရွေးငှားရတယ်လို့”

“ဒီကောင်က အလုပ်လုပ်တဲ့ နေရာမှာ သွက်သွက်လက်လက် ရှိတယ်လေ။ ပြီးတော့ လုပ်ငန်းလည်း ကျွမ်းကျင်တယ်ဆိုတော့ အလုပ်ပြီးတာပေါ့။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ရွေးလိုက်ရတာပါ”

“သူကရော စိတ်ချရပါ့မလားဗျ”

“စိတ်ချရမှာပါ။ ပစ္စည်းပျောက်ရင် သူလျော်မယ်လို့ ကတိခံထား

တယ်။ သိတယ်မဟုတ်လား ကိုကြက်ရိုး။ ကျွန်တော်တို့ စီးပွားရေးသမားဆိုတာ ကိုယ့်အိတ်ထဲက ပစ္စည်းကို ဘယ်တော့မှ အပွန်းအပဲ့မခံနိုင်ဘူး”

အင်း . . . မွတ်တားဘိုင်ကတော့ ယုံကြည်စွာ ဆိုနေပြန်ပါပြီ။ ကိုကြက်ရိုး စိတ်ထဲမှာတော့ ကျွတ်ကြောက်တဲ့သူ မျှောနဲ့တွေ့ဆိုသလို ဖြစ်နေပြီလားလို့ တွေးမိတယ်။

ကိုကြက်ရိုးက ကြက်ဒိုင်ထဲမှာ ကားဆွဲစားနေတာ ကြာပြီဆိုတော့ ဒီပတ်ဝန်းကျင်က အနေအထားတွေကို တော်တော်သိတယ်။ ဒီမှာအလုပ်လုပ်စားနေတဲ့ ဂံဖား(အလုပ်သမား) အများစုဟာ ဖျံတွေချည်းပဲ။ မလစ်ရင် မလုပ်ဘူးဆိုတဲ့ လူစားမျိုးတွေ။ အဲ. . . အခု မွတ်တားဘိုင် ပြောင်းသုံးလိုက်တဲ့ အလီဘာဘာဟာလည်း ငတက်ပြားမောင်ဦးနဲ့ ဘာမှမထူးပါဘူး။ အနုနဲ့ အနာကြီးရောဂါသည်ပါပဲ။

ရာဇဝင်ထဲမှာတော့ ငတက်ပြားတို့ အလီဘာဘာတို့ဟာ အမြတ်ကြီးစားတွေဆီက ပစ္စည်းဥစ္စာတွေခိုးပြီး ဆင်းရဲသားတွေကို ဝေငှပေးလို့လူ ချစ်လူခင်များတဲ့ သူခိုးတွေဖြစ်ပေမယ့် မွတ်တားဘိုင်ရဲ့ လက်စွဲတော် ငတက်ပြားမောင်ဦးနဲ့ အလီဘာဘာတို့ကတော့ ပြောင်းပြန်ပါပဲ။ မလစ်ရင် လစ်အောင်ချောင်းတယ်။ လစ်ရင်လစ်သလို တွယ်တယ်။ အခုခေတ် ကြက်တစ်ကောင်လောက်ဆိုရင်လည်း တန်ဖိုးကမနည်းဘူးလေ။

ပြီးတော့ အလုပ်ရှင်ကို ကူညီသလိုနဲ့ ကားငှားပေးမယ်။ ပြီးရင် အိမ်မှာဆန်ပြတ်နေတဲ့ ကားသမားတွေကို ခေါ်ပြီး အာရုံကေလို့ခေါ်တဲ့ ခေါင်းချိုးပိုက်ဆံ နှစ်ရာလောက် တောင်းမယ်။ မပေးတဲ့သူဆိုရင် မခေါ်ဘူး။ ဒီလိုနေရာမှာ အလီဘာဘာဆိုတဲ့ကောင်က အလွန်လျင်တာကလား။

မွတ်တားဘိုင်တော့ မသိဘူး။ ကိုကြက်ရိုးတော့ စိတ်တထင့်ထင့် ဖြစ်နေပြီ။

တစ်ခါတစ်ရံ ပိုင်ရှင်နဲ့ရင်းနှီးပေမယ့် အလုပ်သမားဒုက္ခပေးလို့ သုခနဲ့ ဝေးသွားရတဲ့ ကားသမားတွေ အများကြီးရှိတယ်။

မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ ဝက်ဖြစ်နေပြီဆိုမှတော့ အလီဘာဘာဆိုတဲ့ မစင်တုံးကြီးကို နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး ဆက်ဆံရတော့မှာပဲ။ မွတ်တားဘိုင်ရဲ့ ဇွေးချယ်မှုကို ကိုကြက်ရိုး ပယ်ဖျက်ခွင့်မှ မရှိတာ။

အလီဘာဘာနဲ့ ဆက်ဆံနေလမ်းကြောင်း ထူထောင်ပြီး ငါးရက်ခန့်အကြာမှာ ထုံးစံအတိုင်း ကိုကြက်ရိုး မွတ်တားဘိုင်ရဲ့ မြို့ထဲကဆိုင်ထဲ ကြက်သွားပို့တယ်။ ဆိုင်ရောက်တော့ ပုံမှန်အတိုင်း ကားခေါင်းထဲမှာ စတီယာရင်လေးကိုင်ရင်း ထိုင်လာနေတယ်။ အလီဘာဘာက ကျွမ်းကျင်သွက်လွက်စွာနဲ့ အပေါ်ထပ်ထပ်

တစ်တွေ တစ်ခေါက်ပြီးတစ်ခေါက်
နေတယ်။ နောက်ဆုံးအခေါက်
ည်းရောက်ရော . . .

“ဘုတ်”

အသံကြားလို့ ကိုကြက်ရိုး ဘေး
သွယ်ကြည့်လိုက်တယ်။ တံခါး
ခေါက်ကနေ ကြက်တစ်ကောင်
ခေါ်လာသလိုပေါ့ကို ခိုင်ဗင်ပစ်
တာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

လျင်လိုက်တဲ့ အလီဘာဘာ။
ကိုကြက်ရိုး လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဒီ
အောင်အပေါ်ရောက်သွားပြီ။ တစ်
အောင်လောက်လည်းကြာရော ဒီ
အောင်ပြန်ဆင်းလာ ကားတံခါးဆွဲ
ပြီး “မောင်း”တဲ့။

အင်း . . . ပဟေဠိဖြစ်စရာပဲ။
ကြက်က ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကားနဲ့ပြန်
လာရတာလဲ။

“ဟေ့ကောင် အလီဘာဘာ။
ကြက်က ဘာဖြစ်လို့ ကားပေါ်ပြန်
လာရတာလဲ။ မွတ်တားဘိုင်သိ
သွားရင် မကောင်းဘူး။ သွားပြန်ပေး
သိက်”

“ဘာလို့ပေးရမှာလဲ။ ဒါ မွတ်
တားဘိုင်ကြက်မှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒါ
ကျွန်တော် ဂရပ်ဆွဲထားတဲ့ကြက်”

ဘာလဲဟ။ ကြက်ကို ဘယ်လို
ရပ်ဆွဲလို့ရမလဲ။ ကိုကြက်ရိုး ဦး
နောက်ခြောက်သွားတယ်။ ၁၄ တန်း
အောင်တဲ့အထိ ပညာသင်ဖူးခဲ့ပြီး
ရပ်တွေအမျိုးမျိုး ဆွဲခဲ့ဖူးပေမယ့်
ရပ်ဆွဲထားတဲ့ ကြက်ဆိုတာတော့
တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူးဗျာ။ ဆက်

မေးနေလည်း ရှုပ်ထွေးဖို့ပဲ များနေ
တာကြောင့် ကိုကြက်ရိုး မမေးတော့
ပါဘူး။ ပုံစံမကျတာကတော့ အမှန်
ပဲ။ နောက်ရက်တွေကျမှ လေ့လာရ
တော့မှာပဲ။

“ဘိုင်ကြီး မနေ့ကပို့တဲ့ကြက်
တွေ လျော့တာဘာညာ ရှိသေးလား”
“မရှိဘူး ကိုကြက်ရိုး။ ကျွန်
တော့်ဆိုင်က အကုန်လုံးကို ပြန်စစ်
ဆေးချိန်တွယ်ပြီးမှ လက်ခံတာ”

မွတ်တားဘိုင်ရဲ့စကားကို ကြား
တော့ ကိုကြက်ရိုး အံ့အားသင့်သွား
တယ်။ ဒါနဲ့ မနေ့က အဖြစ်အပျက်
ကို ပြောပြလိုက်တယ်။ (မွတ်တား
ဘိုင်ဆိုတာက ကိုကြက်ရိုးရဲ့ ငမင်း
ရှင်လေ။ ဒီတော့ ကိုယ့်ထမင်းရှင်ရဲ့
စီးပွားရေး ထိခိုက်နိုင်တဲ့အလုပ်ကို
ဘယ်ထိခံချိန်လို့ ဖြစ်ပါ့မလဲ။)

မွတ်တားဘိုင် အံ့အားသင့်တဲ့
မျက်လုံးနဲ့ကြည့်ပြီး . . .

“ဒါဆို နောက်နေ့တွေလည်း
ဆက်ပြီးလေ့လာပါဦး ကိုကြက်ရိုး
ရယ်။ ကျွန်တော့်ပစ္စည်းတွေ လျော့
တာ၊ ပျောက်တာမရှိတော့ ကျွန်တော်
မေးလို့ မကောင်းဘူး။ သူက အလုပ်
အကိုင် သွက်လက်တဲ့သူဆိုတော့
ကျွန်တော်လက်မလွှတ်နိုင်သေးဘူး”

“အိုကေ . . ဘိုင်ကြီး စိတ်ချ”

အင်း . . နောက်တစ်နေ့လည်း
ကျရော အလီဘာဘာကို ကိုကြက်
ရိုး ထောက်လှမ်းစုံစမ်းခွင့် မရတော့
ပါ။ ဒီကောင် ဘယ်ကနေ ဘယ်လို
တခြားကားကိုငှားပြီး တင်သွားသလဲ
မသိဘူး။ စောင့်ကြည့်နေတဲ့ကြား
ကပ် ဒင်းမျက်လှည့်ပြသွားနိုင်တယ်။

ဒါနဲ့ သူနဲ့လုပ်ဖော်တိုင်ဖက်ဖြစ်
တဲ့ လက်မရွံ့တပ်သား သန်းဦးကို
အလီဘာဘာရဲ့ စောရနည်းပညာ
တွေကို စုံစမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ . .
သန်းဦးက . .

“ဟာ . . . ဒီကောင် အလီ
ဘာဘာ အရမ်းလျင်တဲ့ကောင်။ သူ
ဖောက်သည် မွတ်တားဘိုင်နဲ့လည်း
မိတ်မပျက်ရအောင်၊ သူလည်း
အလုပ်ဖြစ်အောင် ဝယ်လက်ပစ္စည်း
ကိုတော့ လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး။ သူ
ဒီကိုင်မှာ ကြက်ဖမ်းကတည်းက
တစ်ကောင်လောက် ပိုထည့်သွား
တာ။ ဒီတော့ ဖောက်သည်လည်း
မပျက်၊ သူလည်း အလုပ်ဖြစ်။ ဒိုင်က
တော့ ခံပေါ့ဗျာ။ သူတို့အနေနဲ့လည်း
ကြက်တွေ၊ ဘဲတွေ ဒီလောက်အများ
ကြီးနဲ့ နေ့စဉ်လုပ်နေရတော့ တစ်
ကောင်တလေ လျော့တာကို ဘယ်
ဂရုစိုက်နိုင်မလဲ။ အဲ . . . ကိုကြက်
ရိုးကသိရင် ဒီကိစ္စကို ရေငုံနှုတ်ပိတ်
နေလိုက်ဗျ။ မတော် ပေါက်ကြား
သွားရင် အလီဘာဘာ ကိုကြက်ရိုး
ကားကို မငှားဘဲ နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့
ရှောင်လိမ့်မယ်”

“အို . . . ကားက သူ့ဘာသာ

မှမဟုတ်ဘဲ။ မွတ်တားဘိုင်ငှားတာ
ပဲကွ။ ဘာဂရုစိုက်ရမှာလဲ။ မပြောဘဲ
နေရင် ငါပါ ကြံရာပါဖြစ်သွားမှာ
ပေါ့”

“ခင်ဗျား တော်တော်ခက်ပါ
လား ကိုကြက်ရိုး”

အတော်လည်တဲ့ အလီဘာ
ဘာပဲ။ သန်းဦးက သူ့အတွေးနဲ့သူ
ပြောပေမယ့် ကိုကြက်ရိုး ခေါင်းငုံ့လို့
ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျာ။ ကားသမား ဟစ်
စထရီ ရိုင်းသွားမှာပေါ့။ ကိုကြက်ရိုး
ဆိုတာ လေးဘီးကားမမောင်းခင်
တုန်းက အစိုးရဝန်ထမ်း လုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့
သူပဲ။ ဒီကောင်လောက်တော့ အပျော့
ပေါ့။ ဘာလုပ်ရင် ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ
ကောင်းကောင်းခန့်မှန်းတတ်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ လေးငါးရက်လောက်
အလီဘာဘာရဲ့ ကစားကွက်ထဲမှာ
မသိမသာမျှောပြီး လိုက်သွားလိုက်
တယ်။ အဲ . . . တစ်ပတ်လောက်ကြာ
တော့ ကိုကြက်ရိုး မွတ်တားဘိုင်နဲ့
လျှို့ဝှက်တွေ့ဆုံပြီးဆွေးနွေးလိုက်တယ်။

နောက်ရက်တွေကစပြီး အလီ
ဘာဘာဆိုတဲ့ကောင် ကိုကြက်ရိုး
ကားကိုပဲ မဖြစ်မနေ ပြန်ပြီးငှားရ
တော့တယ်။ ဘယ်ရမလဲဗျာ . . .
ကိုကြက်ရိုးပဲ။

အဲသလို အဆင်ပြေပြေဖြစ်
သွားပြီဆိုတော့ ပုပ်သိုးသိုးမျက်နှာနဲ့
အလီဘာဘာ ကိုကြက်ရိုးကို စကား
လာစတယ်။

“ကိုကြက်ရိုး . . . ခင်ဗျား ဘာ
လုပ်လိုက်သလဲ။ အခု မတ်တားဘိုင်

က တခြားကားငှားလာရင် မစီးဘူး
ပြောတယ်။ တခြားကားသမားတွေ
ကလည်း ခင်ဗျားရှိရင် မလိုက်ဘူးတဲ့”

“အဲဒီတော့လည်း မင်း ငါ့ကား
ပဲလာငှားလိုက်ပေါ့ကွာ။ ရှင်းနေတာပဲ”

“ခင်ဗျားက အမေးအမြန်းထူ
တာကိုးဗျ။ ဒါပေမယ့် အခုတော့
မထူးတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော် ခင်ဗျား
ကားကိုပဲ ငှားရတော့မှာပေါ့။ ကျွန်
တော်က ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်လိုက်
သလဲဆိုတာ သိချင်လို့ပါ”

“ဒါဆိုရင် မင်းငါ့ကို လက်ဖက်
ရည်တိုက်ရမယ်”

“တိုက်ပါမယ် ဆရာရယ် . . .
တိုက်ပါမယ်”

ဒီကောင် အခေါ်အပြောပါ
ပြောင်းသွားပြီဆိုတော့ ကိုကြက်ရိုး
ရှင်းပြလိုက်တယ်။

“ဒီမယ် အလီဘာဘာ။ ကမ္ဘာ
ပေါ်မှာရှိတဲ့ ဘယ်စီးပွားရေးသမား
မဆို ကုန်ကျစရိတ်သက်သာပြီး အကျိုး
အမြတ်များများရတာကို ကြိုက်ကြ
တာချည်းပဲ။ ဒီတော့ မွတ်တားဘိုင်
ကို ငါပို့နေကျ ကားခသုံးထောင်
အစား နှစ်ထောင်ငါးရာပဲယူမယ်လို့
ပြောလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ နေ့တိုင်း
လာကြိုမယ်။ နံနက် ၁၀ နာရီကျော်
လို့ ငါမရှိမှ တခြားကားကိုငှား။ ပျက်
မယ့်ရက်ဆို ကြိုပြောမယ်။ မပြောဘဲ
ပျက်ကွက်ခဲ့ရင် အဲဒီနေ့ ကားခကို
ငါရှင်းပေးမယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။
နောက်ပြီး မွတ်တားဘိုင်သွားတဲ့
လမ်းကြောင်းက မြို့ထဲလမ်းကြော။

ဒီလိုနေရာဆိုတာ ကော်ရုံတန်ခုံက
မကောင်းရင်လည်း သွားဖို့မလွယ်
သလို ကားကျပ်တော့ အချိန်လည်း
ပေးရတယ်။ ဒီတော့ လေးဘီးက
တော်တော်များများက ကားခမြဲ
မြက်ကလေးရရင်ရ၊ ဒါမှမဟုတ်
မှန်ဈေးလောက်တော့ရမှ လိုက်ခွင့်
ကြတယ်။ အခု ငါက ပုံမှန်ဈေးထက်
ငါးရာထပ်လျှော့ပေးလိုက်တော့
လူလည်ကျလို့ ဘယ်ရတော့မလဲ
အလီဘာဘာရယ် . . . ဟဲဟဲဟဲ”

“ဪ . . . ဒါကြောင့် တခြား
ကားတွေလည်း မလိုက်ကြတာကိုး”

“ဒါပေါ့ကွာ။ အမာခံဖောင့်
သည်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ အနစ်နာခံ
တယ်လေ။ ဒါမှ သူလည်းအဆင်
ပြေ ကိုယ်လည်းအိုကေသွားမှာပေါ့ကွာ။
ကိုကြက်ရိုးစကား ကြားတော့
အလီဘာဘာမျက်နှာလေး ပျုံးငယ်
သွားတယ်။ အင်း . . . လောကကြီး
မှာ ဘယ်သူ့ခိုးဖျိုးမှု ရေရှည် ထည်
ထည်ဝါဝါ နေလို့မရနိုင်ဘူးဆိုတာ
ဒင်း သိမှ သိပါလေစ။

ကောကြီး

နန်းချီစံလွင်မောင်

ကာမနွံတွင် သက်ဆင်းမိသောသမင်ဖို

■ ခင်မောင်အေး(မန္တလေး)

ရှေးအတိတော မာဂတိုင်း၊ ရာဇ
 နတ်ပြည်တွင် မာဂမင်းကြီး ထီးနန်း
 အုပ်ချုပ် စိုးစံလျက်ရှိလေသည်။ ထိုစဉ်
 သူ့ဘုရားအလောင်းသည် စိမ်းစို
 နှစ်သက်သော စားပင်သီးပင်များ၊
 အစားအသောက်ပန်းများ ပွင့်လန်းစေ
 နှင့် ပျံ့မွှေးသင်းကြိုင် ရနံ့တွေ့လှိုင်
 ချက်ရှိသော တောအုပ်တစ်ခု၌
 အောင်ပင်တစ်ပင်တွင် ရုက္ခစိုးနတ်
 နေလေသည်။ သာယာလှပငြိမ်း
 သောအရပ်သာ တောကြီးဟောမာတွင်
 အနက်သာရကာတို့ ဟိုသည်ပျံ့ကူး
 နှံ့ဖြူးပျော်ပါး ကျင်လည်ကျက်စား
 သောတောင့်သာယာရှိလှပါသည်။
 အစားအသောက်ပန်းများ ထာဝစဉ်ပွင့်
 နှံ့နေသဖြင့်လည်း ဝတ်ရည်စုပ်
 အသံတုန်းတို့ တဝီဝီတစ်စီ အော်မည်
 မစဲအသံတွေ တစ်တော်လုံး ည

ညစိစိရှိနေလေသည်ဖြစ်ရကား တော
 အုပ်သည် အခါမလပ် အသက်ဝင်နေ
 သည့်နယ် ဖြစ်၏။ ရောင်မျိုးစုံလင်
 သော တောပန်းများကြောင့်လည်း
 တောအလုံးသည် လက်ရာမြောက်
 သော ပန်းချီဆရာတစ်ဦး၏ ပန်းချီ
 ကားတစ်ခုအလား လှပစွာဖြာ တင့်
 တယ်ပသာဒ ရှိလှပါသည်။
 တောင်ခြေရင်းတွင်မူ သမင်ဖို
 ကြီးတစ်ကောင်သည် အပေါင်းအဖော်
 သမင်အုပ်အတွင်းမှ တစ်ကောင်ထီး
 တည်းခွဲထွက်ကာ တောအုပ်အတွင်း
 လှည့်လည်ကျက်စားနေရာမှ တစ်နေ့
 တွင် လူနေရွာအနီးတစ်ဝိုက်၌ နေထိုင်
 ကျက်စားကြသည့် သမင်အုပ်ထဲမှ
 သမင်မတစ်ကောင်နှင့် အတူတကွ
 သွားရောက်လာရင်းက ချစ်ကျွမ်းဝင်မိ
 တော့သည်။ ထိုအချိန်မှအစပြု၍

သမင်ဖိုသည် တောင်ခြေနေရင်း စား
 ကျက်ကို မေ့ပျောက်ကာ မပြန်တော့
 ပေ။ ရွာဝန်းကျင်နေ သမင်တွေနှင့်
 အတူသာ လိုက်ပါနေထိုင်လျက် အတူ
 သွားအတူလာ အတူစားကာ ပျော်ပါး
 လျက်ရှိနေချေသည်။ ထိုအခါ သူ၏
 လက်တွဲဖော် သမင်မက -
 “သခင်သမင်ကြီး၊ သခင်ကား
 တောကြီးဟောမာ မြိုင်သာယာတွင် နေ
 ထိုင်ကျက်စားသော သမင်ဖြစ်ပါ
 သည်။ လူတွေနှင့်နီးသော ရွာအနီး
 ဝန်းကျင်သည် ရှင်တို့ တောနေသမင်
 များအတွက် အလွန်တရာပင် အန္တရာယ်
 ကြီးမားလှပါသည်။ ရှင်အတွက် လုံခြုံ
 စိတ်ချရမည်ဟု မထင်ပါ။ ကျွန်မတို့
 နှင့်အတူ ရွာအနီး တောင်ယာပဲခင်း
 များသို့ လိုက်ပါမလာသင့်ပါ။ တောင်
 ခြေမှာသာနေရစ်ပါ”ဟု ဝါဒဖြည့်သည်။

သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ သမင်ဖိုသည် သမင်မငယ်အား မခွဲနိုင်မခွာရက်ဖြစ် နေပြီ။ အစာစားလည်းအတူ၊ ရွာသား တို့၏ ယာခင်းအတွင်း ခိုးဝင်တော့ လည်း အတူတူ ဖဝါးခြေထပ် ထက် ကြပ်မကွာလိုက်ပါနေလေတော့သည်။ တောကောင်တို့၏ ခြေရာများကို ခြေ ရာခြေကြောင်းခံကာ လိုက်လံချောင်း မြောင်းနေသော ရွာခံမုဆိုးတစ်ယောက် က သတိထားမိသွား၏။ ဝင်လမ်း၊ ထွက်လမ်း စည်းရိုးတန်းများကို ခုန် ဝင်၊ ခုန်ထွက်ပြုလုပ်တတ်သည့် နေ ရာ စသည်များကို နှစ်ည၊ သုံးညမျှ မအိပ်မနေ စောင့်ဆိုင်းချောင်းမြောင်း ကြည့်ရှုလေ့လာသည်။ တောကောင် များကား မနုဿမုဆိုးတစ်ယောက် ထောက်လှမ်းလေ့လာနေသည်ကို သတိမထားမိကြ။ သွားလာဝင်ထွက် နေ ကျအတိုင်း ညစဉ်ညတိုင်း ပုံမှန် ပင် ယာခင်း၊ ပဲခင်းများအတွင်း လူ ခြေတိတ်ချိန်ဆိုလျှင် ဝင်ရောက်လာ ကာ ပဲညွန့်၊ နှမ်းပွင့်များကို ကိုက်ဖြတ် စားသောက်နေလေသည်။

ငွေလတစ်ခြမ်းပဲက သန်းခေါင် နီးပြီ။ တိမ်လွှာတစ်ကြောတွင် ရွက် ကုန်ဖွင့်လျက် ခရီးနှင်နေလေပြီ။ ကောင်းကင်ထက်တွင် ငွေလစန္ဒာ နောက်သို့ တိမ်မည်းညိုတွေက အနက် ရောင်မြဲလွှာဖြင့် လွှမ်းခြုံဖို့ အသည်း အသန် ကြိုးစားနေလေသည်။ မကြာ မီ အမှောင်ကမ္ဘာသို့ ရောက်ရှိလာ တော့ မည်ဖြစ်ပါသည်။ တောအုပ်ညို ညိုအတွင်းမှ သမင်ဖိုသည် မိမိအဖော် သမင်မနှင့်အတူ အခါတိုင်းဝင်လာနေ ကျ လမ်းကြောင်းဖုံဖုံလေးအတိုင်း နှမ်းခင်းတစ်ခွင်အတွင်းသို့ စည်းရိုး

ကို ခုန်ကျော်ကာ ဝင်ရောက်လာလေ သည်။ လမ်းနံဘေးရှိ ပန်းချိုတစ်ခု အတွင်း မုဆိုးက အသင့်စောင့်ဆိုင်း နေသည်ကို သတိမပြုမိကြ။ တစ်လှမ်း နှစ်လှမ်း လျှောက်လှမ်းလာမိကြ၍ ခဏမျှအကြာ ပန်းချိုအတွင်း စောင့် ဆိုင်းလျက်ရှိသည့် မုဆိုးသည် မိမိ၏ ရှေ့သို့ရောက်လာသော သမင်ဖိုကြီးကို လေးညှို့ကို တစ်ဆုံးဆွဲကာ ဆိပ်လူး မြားဖြင့် သေချာစွာ ချိန်ရွယ်ပစ်ခတ် လိုက်သည်။ သမင်ဖိုကြီးက တစ်ချက်၊ နှစ်ချက်မျှသာ ခြေထောက်လေးချောင်း ကို လေထဲသို့ ကန်ကျောက်လိုက်ပြီး ငြိမ်သက်စွာ အသက်ကုန်သွားသည်။ သမင်မငယ်ကတော့ လေပြင်းမျှလိုက် သည့်အလား လေအဟုန်လို မြေးလွှား ထွက်ခွာ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ရွာ ခံမုဆိုးသည် ပန်းချိုအတွင်းမှ ထွက် လာပြီး သမင်အသေကောင်ကို အမဲ လိုက်စားတစ်လက်ဖြင့် ဖျက်လေသည်။ တောငှက်ပျောရွက်များကို ခူးယူလျက် မြေပြင်ပေါ်သို့ ချစ်ခင်းသည်။ သမင် ၏ဝမ်းဗိုက်ကိုခွဲလျက် ဝမ်းတွင်းကလီ စာများကို ထုတ်သည်။

သမင်သေကို သေချာစွာဖျက် ကာ သားရေကိုခွာပြီး အသားတွေကို ကျွမ်းကျင်စွာ လှီးဖြတ်ထုတ်ယူသည်။ မုဆိုးသည် မိမိအလုပ် တစ်စိတ်တစ် ပိုင်း ပြီးစီးသည်နှင့် ပေါင်သားအချို့ကို တံစို့ထိုးလျက် မီးကင်ပြီး အဆာပြေ စားလိုက်၏။ အိမ်အပြန်လက်ဆောင် မဟေသီအတွက် သမင်တစ်ကောင် ရလိုက်ပြီလေ။ သမင်သားများကို နံငယ်ပိုင်းနှင့် ထုပ်ပိုးစည်းနှောင်ကာ ဝါးထမ်းပိုးတစ်ချောင်းပြုလုပ်၍ ပန်း ပေါ်သို့တင်ပြီး ထမ်းလိုက်၏။ လေးနှင့်

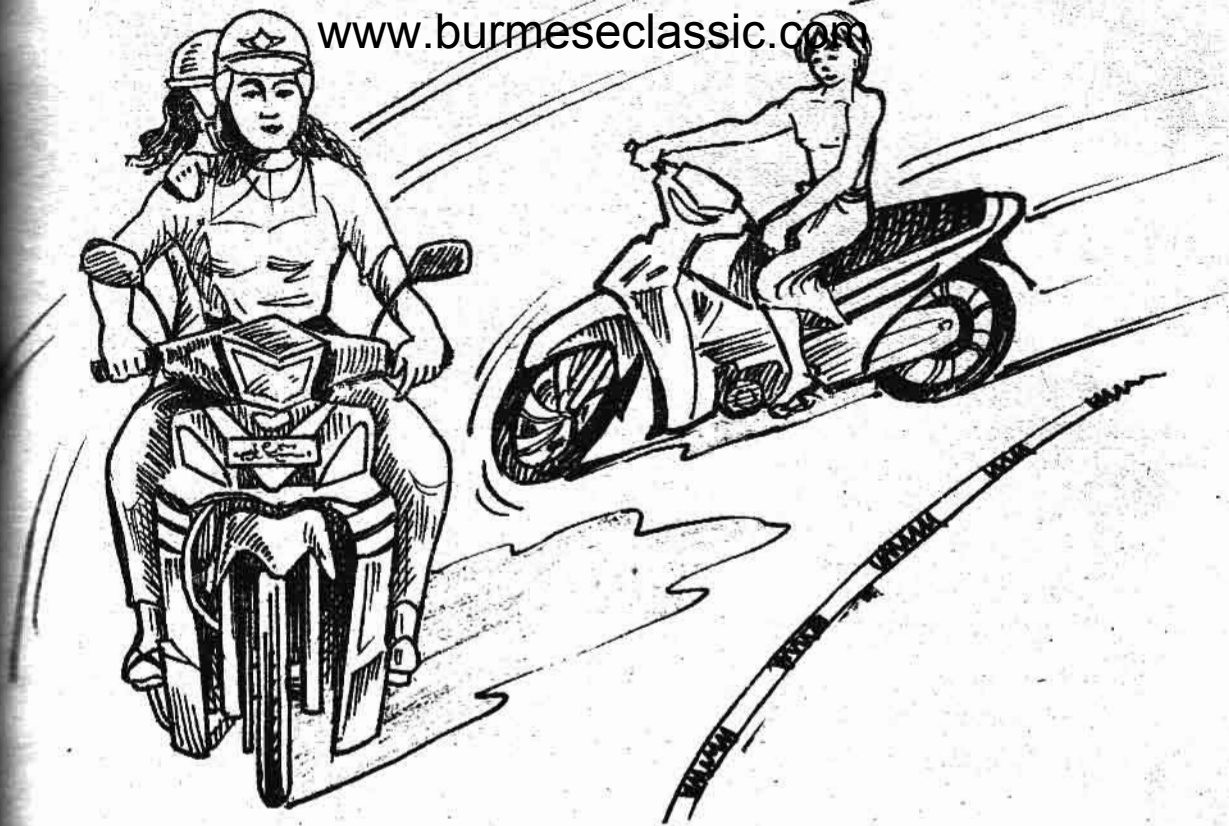
မြားကျည်တောင့်ကိုလွယ်ကာ အိမ် ခရီးကို ရှေးရှဦးတည်လိုက်၏။ ပညောင်ပင်ထက်မှ ဘုရ လောင်း ရုက္ခစိုးနတ်က ယင်းဖြစ် ဖြစ်စဉ်ကို အစမှသည် အဆုံးအ တိုင် တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။ ဖြစ်သောကြောင့် ဘုရားလောင်းရုက္ခ နတ်သည် တောစောင့်နတ်၊ တေ စောင့်နတ်တို့အား -

“ဤသမင်ဖိုကသည် မိဘ အမှီပြုသည့်အတွက်ကြောင့် သေခံ နှင့်ကြုံတွေ့ရသည်မဟုတ်ချေ။ က တဏှာကိုအမှီပြု၍ သေရခြင်းသာ ပါသည်။ သတ္တဝါများသည် က ဂုဏ်ကြောင့် ဒုက္ခဆင်းရဲရောက်ကြ သည်။ ဤလောကမြေမဟိဝယ် တစ်ပါးအသက်ကို သတ်သောသူ လည်း ကဲ့ရဲ့အပ်ပါသည်။ မိန်းမ ဦးစီးသော ဒေသကိုလည်း ကဲ့ရဲ့ ပါသည်။ မိန်းမတို့၏အလိုဆန္ဒ လိုက်ပါသူတို့ကိုလည်း ကဲ့ရဲ့အပ် သည်”ဟု ကဲ့ရဲ့အပ်သော တရား ပါးတို့ကို ဟောကြားပြဆိုလေသည့် ဘုရားလောင်းဟောကြားခဲ့သည့် တ သုံးပါးကို နာကြားရသော တောစော နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်အပေါင်း သည် ဘုရားလောင်းရုက္ခစိုးနတ် အား မွေးပျံ့ကြိုင်းသင်းသော ပန်းနံ စသည်တို့နှင့် ပူဇော်ကြလေသည်။

ကာမဂုဏ်များ ဝေးဝေးကလေး ရှား အမှားကင်းစင်မည်။ မရှောင် က သေဘေးနှင့်ဆုံကြုံတွေ့ရချိန်မှ

ခင်မောင်အေး(မန္တလေး) ကျမ်းကိုး ။ နိပါတ်တော်လာ စာ တော်ငါးရာငါးဆယ်၊ ဘဏ္ဍိနီက

ယာဉ်တိုက်မှုတွင် စွဲချက်တင်ခြင်း

■ နတ်တလင်းချစ်လွင်

“ဘာ ... ဘယ်လို ... ဘယ်လို”
ကျွန်တော် သူ့စကားကို ပြတ်
ပြတ်သားသား ကြားရသော်လည်း
မရှင်း၍ ထပ်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
ဤတွင် စိုးအောင်ဝင်းက ...

“ကိုယ့်သမီးက ယာဉ်ကြော
အတိုင်း ကားကို ပုံမှန်မောင်းလာ
တယ်။ အဲ့ဒါ တစ်ဖက်ယာဉ်ကြော
က ငမူးသမားဆိုင်ကယ်က ဝင်တိုက်
ပြီး ဆိုင်ကယ်သမားလည်း သူ့အရှိန်

နဲ့သူ လဲကျဒဏ်ရာရလို့ ဆေးရုံ
ရောက်နေတယ်။ ကိုယ်တို့ကားလည်း
ခေါင်းပိုင်းပျက်စီးသွားတယ်။ အဲ့ဒါ
ရဲက နှစ်ဖက်စလုံးကို အမှုဖွင့်ထား
တယ်။ တရားရုံးမှာရှင်းတဲ့ ဘာဥပ
ဒေလဲ”

ဥပဒေအရာရှိ(ငြိမ်း) ကျွန်
တော့်ကို တိုက်ရိုက်ဆော်ပြီ။

“အေး ... မင်းဘက်ကတွေ့
ရင်တော့ မတရားဘူးပေါ့။ ဒါပေ

မယ့် ယာဉ်တိုက်မှုတွေမှာ နှစ်ဖက်
စလုံး ယာဉ်ပျက်စီး၊ လူဒဏ်ရာရရင်
ရဲက ဒီလိုပဲလုပ်ကြတာ ထုံးစံပဲ။ ဒါ
ကလည်း တရားရုံးရောက်မှ မျက်
မြင်သက်သေထွက်ဆိုချက်တို့ အချစ်
ဖြစ်မြေပုံကြမ်းတို့၊ ဆေးစာတို့အရ
အမှားအမှန် ပုဂံမဆီလျော်မလျော်
စိစစ်ဆုံးဖြတ်ရမှာကိုး။ ဒု နေခြေ
အနေမှာ ကိုယ့်ဘက်ကလည်း ကိုယ်
မှန်တယ်။ သူ့ဘက်ကလည်း သူမှန်

တယ်၊ မှားသူမရှိဘူး ဖြစ်နေပြီလေ။ ဒီတော့ တရားရုံးမှာပဲ ဆုံးဖြတ်ချက် ခံယူကိန်းပဲ”

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ။ ကိုယ် တို့တက်က နာလည်းနာသေး၊ နံလည်း နံသေးဖြစ်နေပြီ။ မြင်တွေ့သူတွေက လည်း မတရားဘူး။ မတရားဘူး ပြောနေပြီ။ ဒါကြောင့် တရားရုံးမှာ တရားခံအဖြစ် ဖြေရှင်းရရင် မနိမ့်ပါ ဘူးကွာ။ မင်းတို့ဥပဒေတွေ”

သူငယ်ချင်းစိုးအောင်ဝင်း ညည်း မည်ဆိုလည်း ညည်းလောက်ပါပေ ခ်။ ယာဉ်ကြီးနှင့်ယာဉ်ငယ်၊ အမြန် ယာဉ်နှင့်အနှေးယာဉ် တိုက်မှုဖြစ်ကြ ပြီး လူတွေဒဏ်ရာရ(သို့) ယာဉ်တွေ ပျက်စီးကြလျှင် ရဲက တရားရုံးရောက် မှ ရှင်းဟုဆိုကာ နှစ်ဖက်စလုံးကို အမှုဖွင့်ကြမြဲဖြစ်သည်။ အုပ်ချုပ်ရေး မှူးရုံး၊ ရဲစခန်း၊ ရဲကင်းတို့နှင့် ဝေးရာ နေရာ၊ လူအများ မသိနိုင်သေးသော နေရာမျိုး ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်စီးမှု၊ ဒဏ် ရာရမှု မကြီးကျယ်ခြင်းဖြစ်သည့်

သာမန်ယာဉ်မူဖြစ်လျှင်တော့ နှစ် ဖက်ညှိနှိုင်း အပေးအယူလုပ်၍ ပြီး သွားသည်။ ကျိတ်လုပ်ကျိတ် အပေး အယူနှင့် နိပ်နေကြသည်။

ဒီတော့ စိုးအောင်ဝင်းတို့လို ကာယကံရှင်မဆိုထားဘိ၊ မျက်မြင် တွေ့ရှိသူ ကြားလူများကပင် ...

“ဟယ် ... မဖြစ်သင့်တာ တစ် ဖက်ကရမ်းလို့ ခမျာခံလိုက်ရတာ။ ဘာဖြစ်လို့ တရားရုံးမှာခံရ သူလည်း တရားခံဖြစ်ရမှာလည်း မဟုတ်သေး ပါဘူး”

ဟူသည့် ဝေဖန်သံများထွက် လာရသည်။ အမှုကို တရားစွဲတင်သူ များအနေဖြင့်လည်း ပုဒ်မ-၂၇၉ အများ ပြည်သူ့ဆိုင်ရာ လမ်းပေါ် တွင် ပေါ့လျော့စွာ (သို့) အရမ်း မောင်းနှင်မှု၊ ပုဒ်မ ၃၃၇ ယာဉ်တိုက် သွားမန်ဒဏ်ရာရမှုတို့ဆိုပါက အမှု မဖွင့်ဘဲ ညှိနှိုင်းကျေအေးမှု ရယူစေ သည်။ ပုဒ်မ-၃၈၈ ကျိုးပဲ့ ဆေးခန်း ဆေးရုံရောက်၊ အပြင်းအထန်ဒဏ်

ရာရမှု၊ ပုဒ်မ-၃၀၄ က (လူသေမှု)ကို သို့ အမှုများသာ တရားစွဲတင်သည်။ သို့သော် ပုဒ်မ-၃၃၈ ပြင်းထန်ဒဏ် ရာဖြစ်ရန် ဆေးရုံရက် ၂၀ ကြာ တက်၍ လုပ်ကိုင်မြဲအလုပ်ကို မလုပ် ကိုင်နိုင်ခြင်းလည်း တစ်အချက်အပါ အဝင်ဖြစ်ရာ မထင်ရှားသည့် မကျိုး မပဲ့လည်း ပုဒ်မ-၃၃၇/၃၃၈ တို့ဖြင့် တရားစွဲတင်ခြင်းဖြင့် ဒဏ်ရာရသူ (နှစ်နာသူ)ဘက်ကို ချွေးသိပ်ပေးကြ သည်။

ယခု စိုးအောင်ဝင်းသမီးအမှု က ရဲအနေဖြင့် ပုဒ်မ-၂၇၉/၃၃၇/ ၃၃၈ ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဆိုင်ကယ် သမားငမ္မား တရားခံဖြစ်သောအမှု ကို ပုဒ်မ-၂၇၉/၃၃၇ ဖြင့်လည်း ကောင်း အပြန်အလှန်အမှုအဖြစ် တရားရုံးသို့ ဥပဒေအကြံပေးချက် ရယူကာ တရားစွဲတင်မည်။ ရုံးမှာ ရှင်းကြပေရော။ ထိုအခါ လက်ခံစစ် ဆေးသည့် တရားရုံးများအပေါ် (က) အများအမြင်စောင်း၊

အရှိန်ပြင်းစွာမောင်း၍ ဝင်တိုက်ခြင်း၊ အရက်မူးခြင်း၊
ဦးထုပ်မပါခြင်း၊ အကျီဝတ်မထားခြင်း၊ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်
မရှိခြင်းတို့က ကျော်ငွေ့၏ အရမ်း (သို့မဟုတ်)ပေါ့လျော့မှုကို
အထင်အရှား ပြသနေသည်။

ကြည်မလင်ဖြစ်ရခြင်း။

(ခ) ကာယကံရှင် မိန်းကလေး အနေဖြင့်လည်း နှစ်နာခြင်း။

ထို့ကြောင့် အောက်ဖော်ပြပါ တရားရုံးချုပ် လမ်းညွှန်ချက်ပါ စီရင် ထုံး ၁၉၉၉ ခု၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ်-၆၀၂(ခ) မမွေးမွေးခိုင်နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော် (၃. ၅. ၂၀၁၀)နေ့တွင် ချမှတ်သော အမိန့်ပါသုံးသပ်ချက်ကို အထူး(အထူး) ဝရပြုလိုက်နာသင့်သည်။ အမှုမှာ

မြောင်းမြမြို့နယ်တွင် ဖြစ်ပွားသော အမှုဖြစ်၍ မမွေးမွေးခိုင်ဆိုသူ အမျိုးသမီးစီးလာသော ဆိုင်ကယ်နှင့် ကျော်ဌေးစီးလာသော ဆိုင်ကယ်တို့တိုက်မိရာမှ ဆိုင်ကယ်စီးလာသူ အမျိုးသမီး ပြင်းထန်ဒဏ်ရာရ၍ ပြစ်မှုပုဒ်မ-၃၃၈ ဖြင့် ကျော်ဌေးနှင့် မမွေးမွေးခိုင်တို့ကို တရားစွဲတင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မမွေးမွေးခိုင်၏ ဆိုင်ကယ်တွင် အမျိုးသမီးနှစ်ဦး ပါရှိပြီး ဦးထုပ်လည်း ဆောင်းထားကြသည်။ မိမိ၏ယာဉ်ကြောအတိုင်း အရှိန်ရှိန်မှန်မှန်ဖြင့် မောင်းလာရာမှ အရက်မူး၍ ဦးထုပ်မပါ၊ အင်္ကျီမပါ မောင်းလာသူ ကျော်ဌေးက အရှိန်ပြင်းပြင်းဖြင့် တစ်ဖက်ယာဉ်ကြောသို့ ဝင်ရောက်၍ မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုက်မိရာတွင် အတိုက်ခံရသည့် ဆိုင်ကယ်ပေါ်ပါ မိန်းကလေးနှစ်ဦး အနက်တစ်ဦး အပြင်းအထန် ဒဏ်

ရာရ သွားခြင်းဖြစ်သည်။

အမှုစစ်စဉ် မွေးမွေးခိုင်က ၎င်းကိုလည်း မြောင်းမြမြို့နယ် တရားရုံးက ပုဒ်မ-၃၃၈ ဖြင့် စွဲချက်တင်ခြင်းကို မကျေနပ်၍ မြောင်းမြခရိုင် တရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှုဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ ခရိုင်တရားရုံးကလည်း မွေးမွေးခိုင်၏ ပြင်ဆင်မှုလျှောက်ထားချက်ကို လက်မခံဘဲ မူလတရားရုံး အမိန့်ကို အတည်ပြုသောကြောင့် မမွေးမွေးခိုင်က တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီးထံ ပြင်ဆင်မှုလျှောက်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယင်းအမှုကို တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီးက လက်ခံ၍ လျှောက်လဲ ချက်ကြားနာရာတွင် နိုင်ငံတော်ဘက်မှ လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော ဥပဒေအရာရှိအဆင့်(၁)က ...

“မွေးမွေးခိုင်က ၎င်း၏ဆိုင်ကယ်ကို အရှိန်လျှော့မောင်းပြီး ကျော်ဌေးက အရက်မူး၍ အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်ကြောင်း ထွက်ဆိုကြသော်လည်း အရမ်း (သို့မဟုတ်) ပေါ့လျော့စွာ မောင်းနှင်မှုမရှိဟု ရှင်းလင်းရန် တာဝန်ရှိ၍ ပြင်ဆင်မှုလျှောက်ထားခြင်းကို ပယ်ပစ်သင့်ကြောင်း”လျှောက်ထားခဲ့သည်။

သို့သော် တရားရုံးချုပ်က လက်မခံဘဲ ယင်းအမှုကို သုံးသပ်ရာတွင် အချင်းဖြစ်မှုအပေါ် မျက်မြင်သက်သေ သုံးဦးရှိသည်။ သက်သေ

တင်တင်ထွေး(လိုပြ-၂)က ဆိုင်ကယ်နှစ်စီးတိုက်မိပြီးမှ အခြေအနေကိုမြင်သူဖြစ်သည်။ မောင်အောင်ခိုင် (လိုပြ-၃)က အမျိုးသမီးမောင်းလာသော လက်ယာဘက်အခြမ်းတွင် အမျိုးသမီးမောင်းလာသော ဆိုင်ကယ်နှင့် တိုက်မိကြောင်း၊ အမျိုးသမီးစီးလာသောဆိုင်ကယ်က စက်ရှိန်လျှော့၍မောင်းလာပြီး အမျိုးသားစီးလာသော ဆိုင်ကယ်က စက်ရှိန်ပြင်းပြင်းမောင်းလာကြောင်း မျက်မြင်ကို အစစ်ခံသည်။ ထို့ပြင် ကိုဝင်းလှိုင်(လိုပြ-၄)က အမျိုးသားမှာ အင်္ကျီမပါကြောင်း၊ ဦးထုပ်ဆောင်းမထားကြောင်း၊ အမျိုးသမီးမှာ နှစ်ဦးတွဲစီးလာပြီး ဦးထုပ်ဆောင်းထားကြောင်း အပြည့်အစုံထွက်ဆိုသည်။

အမှုစစ် ခုရဲအုပ်နေဝင်း(လိုပြ-၁)က အမျိုးသမီးမောင်းသောဆိုင်ကယ်မှာ ယာဉ်လိုဏ်စင်ရှိကြောင်း၊ အမျိုးသားစီးလာသော ဆိုင်ကယ်မှာ ယာဉ်လိုဏ်စင်သာရှိပြီး ယာဉ်မောင်းလိုဏ်စင်မရှိကြောင်း၊ အမျိုးသားမှာ အရက်သေစာသောက်စားထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ခုရဲအုပ်နေဝင်းတင်ပြသော မြေပုံကြမ်း(သက်သေခံ-ဃ)နှင့် ဓာတ်ပုံများ၊ သက်သေခံ(င)တို့အရ အမျိုးသမီး၏ဆိုင်ကယ်မှာ အနောက်မှ အရှေ့သို့လာသည်။ အမျိုးသမီးမောင်းလာသော ယာဉ်လမ်းကြောင်း၏ ညာဘက်သို့ အမျိုးသား

ပြစ်မှုတစ်စုံတစ်ခုဖြင့်
မငြိစွန်းသဖြင့်
စွဲချက်တင်သော်
လည်း အပြစ်ပေး
ခြင်း မဟုတ်၊
စွဲချက်ပယ်ဖျက်ပေးရန်
လျှောက်ထားခြင်းကို
လွယ်လွယ်ကူကူ
လက်ခံလေ့မရှိသော
အယူအဆများသည်
အမှုတိုင်းနှင့်
ဆီလျော်အပ်စပ်သည်
မဟုတ်။

ဆိုင်ကယ် ဝင်ရောက်တိုက်သည်ဟု ပေါ်ပေါက်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ ဆိုင်ကယ်နှစ်စီးတိုက် ရာ၌ အရှိန်လျော့၍ မောင်းလာ သော အမျိုးသမီးဆိုင်ကယ်ရှိရာ ယာဉ်ကြောကို ဖျက်နှာချင်းဆိုင်မှ အမျိုးသားဆိုင်ကယ်က ပင်ရောက် တိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်း၍ ဝင်တိုက်ခြင်း၊ အရက်မှူး

ခြင်း၊ ဦးထုပ်မပါခြင်း၊ အင်္ကျီဝတ် မထားခြင်း၊ ယာဉ်မောင်းလိုက်စင် မရှိ ခြင်းတို့က ကျော်ငွေ့၏ အရမ်း(သို့ မဟုတ်) ပေါ့လျော့မှုကို အထင်အရှား ပြသနေသည်။ တစ်ဖက်ဆိုင်ကယ် မောင်းသော အမျိုးသမီးအပြစ်ရှိ ကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စမျှသော သက် သေခံချက် မတွေ့ရပေ။ ဒဏ်ရာ အပြင်းအထန်ရသူမှာ အမျိုးသမီး ဖြစ်သည်။ ဤသို့သော အခြေအနေ တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ-၃၃၈ အရ (ဒဏ်ရာရသူ အမျိုးသမီးကို) စွဲချက်တင်၍ ဖြေရှင်းခိုင်းမည်ဆို လျှင် ဒုက္ခသက်သက်ပေးရာ ကျလိမ့် မည်။ အမှန်တရား၏ရလဒ်ကို စော စောစီးစီး ခံစားထိုက်ပါလျက် အချိန် ဆွဲဟန့်တားရာ ရောက်လိမ့်မည်။

မွေးမွေးခိုင်သည် ငြိစွန်းသော အချက်များနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြေရှင်း ရန် တာဝန်ရှိကြောင်း မြောင်းမြခရိုင် တရားရုံး၏ သုံးသပ်ချက်ကို လက် ခံရန်အကြောင်းမရှိ။ ပြစ်မှုတစ်စုံ တစ်ခုဖြင့် မငြိစွန်းသဖြင့် စွဲချက်တင် သော်လည်း အပြစ်ပေးခြင်းမဟုတ်၊ စွဲချက်ပယ်ဖျက်ပေးရန် လျှောက် ထားခြင်းကို လွယ်လွယ်ကူကူ လက် ခံလေ့မရှိသော အယူအဆများသည် အမှုတိုင်းနှင့် ဆီလျော်အပ်စပ်သည် မဟုတ်။ ဆိုင်ကယ်နှစ်စီးတိုက်၍ ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာရသည်မှာ မှန် သော်လည်း တစ်ဖက်ဆိုင်ကယ်၏

လုပ်ရပ်ကြောင့်သာ ဖြစ်ကြောင်း အထင်အရှားပေါ်ပေါက်နေပေရာ အပြစ်မဲ့သူမိန်းကလေးကို စွဲချက် မတင်ဘဲ ဆောလျင်စွာ လွှတ်သင့် သည်။ တရားရုံး၏ တရားမျှတစွာ ဆောင်ရွက်မှုကို ပေါ်လွင်အောင်ပြ သင့်သည်ဟူ၍ သုံးသပ်ကာ မွေးမွေး ခိုင်၏ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားချက် ကို လက်ခံ၍ အမှုမှ မွေးမွေးခိုင်အား တရားရှင်လွှတ်ကြောင်း အမိန့်ချ မှတ်ခဲ့ပေသည်။

စွဲချက်မတင်သင့်ဟု အမှုပြတ် သွားခြင်းကြောင့် ကာယကံရှင်ဘက် နှင့် အမှန်တရားလိုလားသူ ပြည်သူ တို့ကျေနပ်ကြမည်။ ဒုက္ခရောက်နေ သူကို အမြန်ကယ်တင်လိုက်ခြင်း မဟုတ်ပါလား။ တရားရုံးများ၊ တရား စွဲအဖွဲ့အစည်းများ(ရဲ့ ဥပဒေရဲ့) တို့ အပေါ် ပြည်သူတို့ အမြင်ကြည်လင် လာမည်။ မူလရုံး၏စွဲချက်ကို လွယ် လွယ်ပယ်ဖျက်မပေးသင့်ဟု တရား သေဆုပ်ကိုင်ထားခြင်းဖြင့် မိမိတို့ အများတံတွေးခွက် ပက်လက်မျော မည်ဖြစ်ကြောင်းတင်ပြလိုက်ရပါသည်။

နတ်ဘလင်းချစ်သူ

၈၇-၂၅၃၇၆၉၄၅၉

ကိုးကား

ဦးတင်ဇော်၏ ပြစ်မှုလက်တွေ့ အသုံးချမှတ်စုများ(၃) ၁၉၉၉- ၂၀၀၁ စာအုပ်။

လူပုဂ္ဂိုလ်အင်္ဂါ ဂုဏ်အောင်

လှမ်း[ပညာရေး]

ကျွန်တော်အဖိုးကြီး ပြောပြသော အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်
တွင် ယနေ့ထိမမေ့နိုင်သောပုံပြင်မှာ “ရွှေချိုးဖြူ မူလခဲ”
ပုံပြင် ဥစ္စာစောင့်သိုက်အကြောင်း ပုံပြင်ဖြစ်ပါသည်။
ဤမှာ ငယ်စဉ်ကပင် စာဖတ်ဝါသနာပါသူ၊ ဇာတ်ရုပ်
များ ကြည့်ရှုရန် ဝါသနာပါသူဖြစ်သဖြင့် သူပြော
သော အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်များသည် သူဖတ်ရှုခဲ့ရသော
ဆန်းစာအုပ်များထဲမှ ပုံပြင်များ၊ သူကြည့်ရှုခဲ့ရသော
ရုပ်သေးများမှ ပုံပြင်များဖြစ်မည်ဟု ကျွန်တော်ထင်
သည်။

အဖိုးကြီးသည် သူသဘောကြိုက်နှစ်သက်သည့်
အရာများကို မကြာခဏ ထပ်တလဲလဲ ပြောလေ့ရှိပါသည်။
ဆတ်ဖော်ပြပါ “ရွှေချိုးဖြူ မူလခဲ” ဥစ္စာစောင့် သိုက်
ပုံပြင်ကို ထပ်တလဲလဲ နားထောင်ခဲ့ရသဖြင့် ကျွန်
တော် ယနေ့ထိ မမေ့နိုင်ဘဲ တသသဖြစ်ရခြင်းလည်း ဖြစ်
ပါသည်။

အဖိုးကြီးသည် ထိုပုံပြင်ကို သူဝယ်ယူဖတ်ရှုထား
သော ပြဇာတ်ဆန်းများ စာအုပ်ထဲမှ ပုံပြင်ဖြစ်မည် ထင်မိ
သည်။ မှတ်မှတ်ရရ ထိုပြဇာတ်ဆန်းစာအုပ်များကို
ကျွန်ုပ်တို့မှ အိန္ဒိယအမျိုးသားပိုင် ကေနာရွှေနှင့်သားများ
ဆိုင်ပါသည်။ စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးတိုက်မှ ထုတ်ဝေပါ
သည်။ အဖိုးကြီး၏ ပုံပြင်အရဆိုလျှင် ယင်း “ရွှေချိုးဖြူ
မူလခဲ” ဥစ္စာစောင့်သိုက်ကြီးမှာ ဧရာဝတီတိုင်း၊ မအူပင်မြို့
ထဲဘက်၊ ပန်သဘွတ်ချောင်းဝတွင် ရှိပါသည်။

ထိုဥစ္စာစောင့်သိုက်ကြီးကို တူးဖော်သူ သိုက်ဆရာ
သိပ္ပနနှင့် သိုက်ဆရာ သာလာယျသည် သိုက်စောင့်
များ၏ လက်ချက်ကြောင့် အသက်သေဆုံးကြခဲ့ရပြီး
ဥစ္စာစောင့်သိုက်စောင့်များ ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ သိုက်ဆရာ

သာလာယျသည် ဥစ္စာစောင့်မလေး ရွှေချိုးဖြူနှင့် မေတ္တာ
သက်ဝင်ကြရာမှ ပေါင်းဖက်နေပြီး ထိုစဉ်က လူအများအား
ကိုယ်ထင်ပြုလေ့ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။

ညနေချမ်းအချိန်များတွင် ဆံပင်ဆံမြိတ်တွင် ပန်း
ရောင်ပေါက်ပေါင်း၍ ထိုးကွင်းမင်ကြောင်၊ ရင်တွင် ဆေး
နီများတို့ထားသော လူရည်သန့်တစ်ဦးသည် ပန်သဘွတ်
ချောင်းမှ ရွှေကျေးရွာများသို့ ရံဖန်ရံခါ ရောက်လာလေ့ရှိပြီး

ထိုရွာများရှိ လူငယ်များခတ်သည့် ခြင်းလုံးဝိုင်းတွင် ဝင်ခတ် လေ့ရှိသည်ဟုဆိုသည်။ အမှန်အားဖြင့် ထိုသူမှာ သိုက် ဆရာဘဝမှ သေဆုံးခဲ့ရပြီး သိုက်စောင့်ဖြစ်နေသော သာလ ယူဖြစ်သည်ဟုလည်း အရိုးကြီးက ပြောပြလေ့ရှိရာ ထို သိုက်သမိုင်းပုံပြင်မှာ ကျွန်တော်အား တသသဖြစ်စေခဲ့၏။ ထိုသိုက်သမိုင်းပုံပြင်နှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့မြို့ အရှေ့ဘက် တစ်မိုင်ခန့်အကွာတွင်ရှိသော ခုနစ်ဆူဘုရားမှာ ညီအစ်မ ခုနစ်ယောက် တည်ခဲ့သော ဘုရားများဖြစ်ကြောင်း။ ထို ဘုရားများအနီးတွင် ဥစ္စာစောင့်သိုက်ရှိကြောင်း၊ မြန်မာ မင်းများလက်ထက်တော် (သီပေါမင်းခေတ်)အခါက သိုက်ဆရာများလာရောက်၍ ယင်းသိုက်ကို တူးခဲ့ရာ မအောင်မြင်သဖြင့် သိုက်ဆရာနှင့် အဖွဲ့မှာ မြေပြင်အား ရေထင်၍ ကူးခဲ့ကြပြီး စိတ်ရောဂါရရှိခဲ့ကြသည်ဟုလည်း ပြောပြလေ့ရှိ၏။

မှန်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နား ထောင်ခဲ့ကြရသော သူပြော ကိုယ်ပြော ပါးစပ်ပြော သိုက်သမိုင်းများအားလုံး သည် သိုက်စောင့်များရှိကြသည်။ မိမိတို့ စုဆောင်းထားရှိ သော ရွှေငွေရတနာများကို စွဲလမ်းစွာဖြင့် ကွယ်လွန်ကြ ရသောသူများသည် ထိုဥစ္စာပစ္စည်းများကို စောင့်ကြရသော ဥစ္စာစောင့်များဖြစ်ခဲ့ကြပြီး ထိုဥစ္စာရတနာ ရွှေငွေများအား ရယူရန် ကြိုးပမ်းကြသူများ ယင်းဥစ္စာစောင့်သိုက်ပုဂ္ဂိုလ် များက နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးနှင့် ဘေးအန္တရာယ်ပြုကြ သည်ဟုလည်း ယုံကြည်ကြ သည်။

အနောက်တိုင်း ရတနာသိုက်များမှာမူ ကျွန်တော် တို့၏ ဥစ္စာစောင့်သိုက်များနှင့် မတူပေ။ အနောက်တိုင်း ရတနာသိုက်အများမှာ ပင်လယ်ဓားပြများ၊ ဥပဒေကို ဆန့် ကျင်ကြသူများက မိမိတို့လက်ဝယ်ရရှိထားသည့် ရွှေငွေ ရတနာများကို လူအများမတွေ့ရှိရအောင် အဏ္ဏဝါအတွင်း ရှိ လူများအရောက်အပေါက်နည်းသည့် လူသူနေထိုင်ခြင်း မရှိသော ကျွန်းများ၊ လူများ အသွားအလာခက်ခဲသည့် တောင်တန်းဒေသများရှိ ဂူများ၊ ကျောက်လိုဏ်များတွင် မြှုပ်နှံထားသော သိုက်များသာ ဖြစ်ကြ၏။

ထိုသိုက်များအား ရှာဖွေတူးဖော်သူများကလည်း ခေတ်မီစက်ယန္တရားများ အသုံးပြု၍ ရှာဖွေတူးဖော်ခဲ့ကြ သဖြင့် စိုစွံပိုပိုရရှိသွားသော သိုက်ဆရာအဖွဲ့များ ရှိသကဲ့သို့

မိမိတို့ တစိုက်မတ်မတ်ရှာဖွေသော သိုက်မတွေ့ရသဖြင့် ငွေကုန်လူပန်းဖြစ်ကာ ဆင်းရဲမွဲတေသွားသည့် သိုက်ဆ ရတနာမုဆိုးအဖွဲ့များလည်း ရှိနှင့်ဒေး ရှိခဲ့ပါသည်။

ယခုရေးသားဖော်ပြမည့် ဗိုလ်မှတ်ဆိတ်ဆိုသူ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုနှင့် အတ္တလန္တိတ် အဏ္ဏဝါပြ တစ်နံတစ်လျား တစ်ချိန်က ဖိမ့်ဖိမ့်တုန်အောင် ကြောက် ခဲ့ကြရသော နာမည်ကျော် ပါးမြိုင်းမွေးမည်း ပင်လ ဓားပြ Black beard ၏ ပျောက်ဆုံးနေသော ရတနာသို က်အကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းဗိုလ်မှတ်ဆိတ်၏အမည် အက်ဒွပ်တီ(ချ်) "Eolword Teach" ဆိုသူဖြစ်၏။ သူ့သ ကမ္ဘာသမိုင်းတွင် ပင်လယ်ဓားပြများ ခေတ်စားသော ခေတ်ဟု ဆိုရမည်။ ၁၇ ရာစုနှင့် ၁၈ ရာစုခေတ်တို့ ပင်လယ်ဓားပြသက်သက် လုပ်စားခဲ့သူဖြစ်၏။ အချို့သော ပင်လယ်ဓားပြများမှာမူ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြော

သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး ဖြစ်လာခဲ့ရသူများ ဖြစ်ကြ၏။ သာကေ
မြစ် ဗြိတိသျှဘုရင် ရေတပ်မတော်မှ ရေယာဉ်မှူးကြီး
ဘီလီယံမှ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ပင်လယ်ဓားပြ
ဖြစ်ခဲ့၏။

သမိုင်းမှတ်တမ်းများအရ ပထမဦးဆုံး ပင်လယ်
ဓားပြများဟု ကင်ပွန်းတပ်ရမည့်သူများမှာ ဗိုင်းကင်းလူ
များ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည် Long Ship ခေါ် လှေ
ကြီးများကို အသုံးပြု၍ အဏ္ဏဝါပြင်၌ တွေ့သမျှ
သောဉ်များကို လုယက်တိုက်ခိုက်ကြသည်သာမက
စစ်လန်နိုင်ငံအပါအဝင် ဥရောပတိုက်နိုင်ငံများ၊ ရုရှားနိုင်ငံ
မြောက်အမေရိကရှိ ပင်လယ်ကမ်းနားမြို့များကို
တိုက်ခိုက်လုယက်ကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ ယင်းဗိုလ်ကင်းလူမျိုးတို့
ပင်လယ်ဓားပြများဟု ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ ၁၇
အစုပိုင်းကာလများတွင် စပိန်နှင့် ပေါ်တူဂီနိုင်ငံများ

သည် ရေတပ်ကြီးများ ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်၍ အဏ္ဏဝါတစ်
နံတလျား သွားရောက်၍ လက်လှမ်းမီသလောက် နေ
ရာအနှံ့အပြားကို သိမ်းပိုက်ခဲ့ကြသည်။ ၎င်းတို့ လက်လှမ်း
မမီဘဲ လူသူနည်းသော ကျွန်းစုများဖြစ်သော အနောက်
အိန္ဒိယကျွန်းစုများရှိ ကျွန်းများပေါ်သို့မူ စွန့်စားဝံ့သူ
အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများနှင့် ပြင်သစ်လူမျိုးများတို့သည် အခြေချ
နေထိုင်ကြသည်။ ထိုကျွန်းစုများအကြောင်း သတင်းများ၊
ပါးစပ်ရေဇက်များအကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စ ကြားသိကြ
သော အင်္ဂလန်နိုင်ငံနှင့် ဥရောပနိုင်ငံအချို့မှ အကြောင်း
အမျိုးမျိုးကြောင့် ဝရမ်းပြေးဖြစ်ကြသူများ၊ အလုပ်လက်
မဲ့များသည် အထက်ဖော်ပြပါ အနောက်အိန္ဒိယကျွန်းစုရှိ
လူသူ နေထိုင်ခြင်းမရှိသော ကျွန်းများသို့ သွားရောက်၍
နေထိုင်ကြသည်။

ထိုသူတို့ နေထိုင်စားသောက်ကြသည့် သတင်း
စကားများကို တစ်ဆင့်ကြားရသူများကလည်း ထိုကျွန်းစု
များသို့ တဖွဲဖွဲသွားရောက်ကြတော့၏။ သူတို့သည် ကျွန်း
များပေါ်ရှိ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များကို ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်၍
အသားများကို ကျပ်တင်ပြီး ကျွန်းအနီးသို့ သောက်ရေနှင့်
ရိက္ခာအလို့ငှာ ဆိုက်ကပ်လာသည့် သင်္ဘောများကို ရောင်း
ချကြသည်။ အသားများကို သစ်သားခင်းများပေါ်တွင်
ကျပ်တင်ခြင်းကို ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် "Boucans"ဟု ခေါ်
သည်။ သို့ဖြစ်၍ အထက်ဖော်ပြပါ ကျပ်တင်သား ရောင်း
ချသူများအား Boucanier ဟု ခေါ်ကြသည်။ အင်္ဂလိပ်
လူမျိုးများကလည်း ထိုဝေါဟာရကိုပင် မြန်ရေရှက်ရေ
အသုံးပြုခဲ့ကြသဖြင့် ထိုကျွန်းစုများတွင် နေထိုင်သည့်
အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ်အများသည် ဘူကင်နီးယားဟု
ကင်ပွန်းတပ်ကြတော့၏။ ထိုသူတို့သည် သူတို့အများစုနေ
ထိုင်သော အနောက်အိန္ဒိယကျွန်းစုရှိ တာကူဂါ၊ စပိန်
ဘာသာအားဖြင့် Tortuga del-Mar ပင်လယ်လိပ်ကျွန်း
ဟုခေါ်သော ကျွန်းကလေးမှာ အတော်အသင့်ကြီးမား
သော ကျွန်းဖြစ်၏။ ထိုကျွန်းသည် လိပ်ကြီးတစ်ကောင်၏
ပုံသဏ္ဌာန်နှင့်တူပြီး ယနေ့ နာမည်ကျော် ဟေတီကျွန်း၏
မြောက်ဘက် ကမ်းရိုးတန်းအနီးတွင် တည်ရှိသည်။

အမှန်အားဖြင့် ထိုကျွန်းများသည် သင်္ဘောသား
လောကနှင့် လူအများက သေမင်းတမန် ဘာမြို့သို့ပြန်

ဒေသဟု ကင်ပွန်းတပ်ထားသော ဒေသ၏ နယ်နိမိတ် အတွင်းမှာလည်း ရှိ၏။ ထိုဒေသကြီးဒေသ၏ လျှို့ဝှက်ဆန်း ကြယ်မှုများ၊ သည်းထိတ်ရင်ဖိုဖွယ်ရာများ၊ ဖြစ်စဉ်များ အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ ထုတ်ဝေသော သတင်းစာများ၊ ဂျာနယ်များ၊ သတင်း မဂ္ဂဇင်းများ၊ မဂ္ဂဇင်းများတွင် မကြာခဏ ရေးသားဖော်ပြ ခဲ့ပြီး ထိုသဘာဝလွန်ဖြစ်စဉ်များကို ကျွန်တော်တို့ လေးစား ရသော စာရေးဆရာကြီးများကလည်း မြန်မာဘာသာ ပြန်ဆိုရေးသားပြီး ထုတ်ဝေခဲ့ပြီးဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့ စာဖတ်ပရိသတ်အဖို့ မိတ်ဆက်ပေးရန် မလိုတော့ဟု ယူဆ မိပါသည်။ အထက်ဖော်ပြပါ လိပ်ကျွန်းတည်ရှိရာ ဒေသ တစ်နံတစ်လျားတွင် သမိုင်းအဆက်ဆက် လှေသင်္ဘောများ အစစနုနုမရအောင် ပျောက်ဆုံးခဲ့သဖြင့် လှေသင်္ဘော များ၏ သင်္ချိုင်းဟူလည်း အဏ္ဏဝါသွား လူစွန့်စားများနှင့် သင်္ဘောသားများက ဆိုခဲ့ကြ၏။

ဤသို့သော နာမည်ဆိုးဖြင့် သမိုင်းအဆက်ဆက် ကျော်ကြားခဲ့သော ဒေသရှိ တာတူဂါ၊ သို့မဟုတ် လိပ် ကျွန်းတွင် အခြေချနေထိုင်ကြသော ဘူကင်နီးယားဟု သူတို့ကိုသူတို့ နာမည်ခံထားသော အမ်ကင်ရောင်းသူများ၊ ရိက္ခာရောင်းသူများသည် သူတို့ထံမှ ရိက္ခာများ၊ သောက် သုံးရေများ ဝယ်ယူကြသည်။ စပိန်၊ ပေါ်တူဂီ၊ အင်္ဂလိပ် သင်္ဘောများ၌ ပါလာသော ရွှေတုံးရွှေခဲများ၊ ရွှေဖြင့်ပြု လုပ်ထားသော အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ၊ လက်ဝတ် ရတနာများကို တွေ့မြင်ကြရသောအခါ လောဘရမ္မက်များ ထွက်လာခဲ့ကြတော့၏။ သမိုင်းအဆက်ဆက် ရိုးရာ အသားကင်ရောင်းချသော လုပ်ငန်းထက် လွယ်လွယ်ကူကူ နှင့် ငွေအရချောင်သော လုပ်ငန်းကိုပြောင်းရန် စိစဉ်ကြ တော့၏။ ထိုငွေအရချောင်သော လုပ်ငန်းမှာ သူတို့လိပ် ကျွန်းသို့ ရိက္ခာဝယ်ယူရန် ဆိုက်ကပ်လာသည့် လှေ သင်္ဘောများကို လုယက်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြပြီး အသက်မွေးဝမ်း ကျောင်း ပြောင်းကြတော့၏။ သူတို့ကိုမူ အများက ဘူကင် နီးယားများဟု ဆက်လက်ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသည်။ မှတ်တမ်း များအရ ယင်းဘူကင်နီးယားပင်လယ်ဓားပြများသည် သူတို့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် မှီတင်းနေထိုင်သော လိပ်ကျွန်း

ခေါ် တာရွက်ကျွန်းကလေးအား အခြေစိုက်ဌာန ပြုလုပ်၍ ယင်းဒေသ အဏ္ဏဝါပြင်သို့ ဖြတ်သန်းလာ သော ကုန်သည်ရွက်သင်္ဘောများကိုသာ လုယက် ခိုက်ကြ၏။ စိုစိုပိုပို၊ သောက်သောက်လဲ ရွှေငွေရတနာ လာသော ဘူကင်နီးယားတို့သည် သူတို့ရွက်လှေ သင်္ဘောများတွင် အလံနက်လွင့်တင်ကာ တစ်နေ့တ သောင်းကျန်း လုယက်ကြတော့၏။ နိုင်ငံတကာမှ ခရီး သင်္ဘောများ၊ ကုန်တင်သင်္ဘောများ၊ ဘုရင်အစိုးရသင်္ဘော များ စသည် ခွဲခြားခြင်းမရှိဘဲ အဏ္ဏဝါပြင်တွင် ရွက် လာသော လှေသင်္ဘောမှန်သမျှကို လုယက်တိုက်ခိုက် တော့၏။

ဤအချိန်မှစ၍ နိုင်ငံတကာမှ အသားကင်ရောင်း သမားဘဝကို ကျောခိုင်း၍ လူဆိုးဓားပြဘဝ ကူး ပြောင်းလာသော ဘူကင်နီးယားများကို ပင်လယ်ဓားပြများ ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့ကြရာ အဘိဓာန်စာအုပ်များထဲတွင် Baccanee ဟူသော ဝေါဟာရအား ပင်လယ်ဓားပြ ဖော်ပြခဲ့ကြတော့သည်။ ယင်းဘူကင်နီးယားပင် လယ်ဓား ပြများသည် နောင်အခါ အဏ္ဏဝါတွင်သွားလာသည့်သင်္ဘော များသာမက ချပ်သာကျွမ် စသော ပင်လယ်ကမ်း မြို့များကိုပါ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက် လုယက်ကြသော နာမည်ဆိုးဖြင့် ဟိုးဟိုးကျော်ခဲ့သည်။ သမိုင်းအဆက်ဆက် မှတ်တမ်းများအရ ပင်လယ်ဓားပြများတွင် ယခုရေး ဖော်ပြမည့် ဗိုလ်မှတ်ဆိတ် "Black heard" ဟု ထင် ကျော်ကြား လူသိများသော ပင်လယ်ဓားပြဗိုလ် အယ် တီချ်နှင့် ဘာသလိုဖြူရောဘတ်(စ်)တို့မှာ နာမည်ဆိုး ဟိုးဟိုးကျော်ခဲ့ကြ၏။

မှတ်တမ်းအရ ပင်လယ်ဓားပြ ဗိုလ်ဘာသလို ရောဘတ်(စ်)သည် သင်္ဘောစင်းရေ ၄၀၀ တိတိတို့ ယက်တိုက်ခိုက်ခဲ့သဖြင့် စံချိန်တင် ပင်လယ်ဓားပြဗိုလ် ဟု ဟိုးဟိုးကျော်ခဲ့၏။ ထိုစဉ်ကာလက ပင်လယ်ဓား ပြတို့ တိုက်ခိုက်ပုံ၊ တိုက်ခိုက်နည်းမှာ အဏ္ဏဝါပြင်အဝ တွေ့မြင်ရသောသင်္ဘောအား အနီးကပ်လိုက်ခဲ့ပြီး သင်္ဘော၏ ဦးပိုင်းအား အမြှောက်ဖြင့်ပစ်ကာ ရပ်တန့်စေသော အကယ်၍ ရပ်တန့်ခြင်းမပြုပါက လှေငယ်များကို

သင်္ဘောရုံရာသို့ လှော်ခတ်လာကြပြီး သင်္ဘောပေါ်သို့
 ဆင်းအကျပ် တွယ်ကပ်တက်ရောက်၍ လုယက်တိုက်
 ကြသည်။ ပထမတွင် ဤဆောင်းပါးတစ်နေရာတွင်
 ဆက်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ပင်လယ်ဓားပြကိုသည် လိပ်ကျွန်း
 အား ဌာနချုပ်ပြုလုပ်၍ လုယက်ရသည်။ ရွှေငွေရတနာများ
 ထိုထိုကျွန်းမှာပင် ထုခွဲရောင်းချကြသည်။ သို့သော် နောင်
 အခါ ပင်လယ်ဓားပြလုပ်ငန်း ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ဖြစ်လာ
 သောအခါ လုယက်ပစ္စည်းများကို အမေရိကန်ပြည်
 ထောင်စုရှိ နယူးယောက်၊ သို့မဟုတ်၊ ဘရစ်စတိုမြို့များ
 ရှိပင်လယ်ဓားပြဈေးများတွင် ထုခွဲရောင်းချကြ၏။ အမေရိ
 ကန်ပြည် ထောင်စုမှ ကုန်သည်များကလည်း ပင်လယ်
 ဓားပြများထံမှ လုယက်တိုက်ခိုက်ရသည့် ပစ္စည်းများကို
 အလုအယက် ဝယ်ယူခဲ့ကြ၏။

ပင်လယ်ဓားပြတို့၏ အန္တရာယ်သည် တဖြည်းဖြည်း
 အရှိန်မြင့်တက်လာခဲ့သည်။ ဥရောပနိုင်ငံအသီးသီးမှ
 အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာကိုဖြတ်၍ တောင်အမေရိကတိုက်
 နှင့် မြောက်အမေရိကတိုက်သို့ ကုန်စည်ရောင်းဝယ်
 ဖောက်ကားရန်နှင့် အခြားအကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့်
 သွားရောက်ကြသော သင်္ဘောအများအပြားအား ပင်လယ်
 ဓားပြများသည် လုယက်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။ ပင်လယ်
 ဓားပြလုပ်ငန်းမှာ အထက်ဆောင်းပါးတစ်နေရာတွင်
 ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် အမြတ်အစွန်း
 သောက်သောက်လဲ ဝင်ငွေရသည့် လုပ်ငန်းဖြစ်ရကား
 ပင်လယ်ဓားပြဦးရေမှာ တစ်နေ့တခြား များလာခဲ့သည်။
 တစ်ဆယ့်ရှစ်ရာစုလယ် ရောက်လာသည့်အခါတွင် ယခင်
 တ ပင်လယ်ဓားပြတို့စားကျက်သည် မြောက်အမေရိက
 တိုက်နှင့် တောင်အမေရိကတိုက် ကမ်းလွန်ပင်လယ်ပြင်
 တို့၌သာ ဓားပြတိုက်လေ့ရှိသော ပင်လယ်ဓားပြဂိုဏ်းများ
 သည် အာဖရိက၊ အတ္တလန္တိတ်ကမ်းခြေနှင့် အာဖရိက
 အရှေ့ဘက် အာနိယသမုဒ္ဒရာကမ်းခြေဘက်သို့ ချဲ့ထွင်လာခဲ့
 တော့၏။ အထူးသဖြင့် အာဖရိကတိုက် အနောက်ဘက်
 ကမ်းခြေရှိ ဂမ်ဘီယာနိုင်ငံနှင့် စီရီယာလီယွန်နိုင်ငံ ကမ်း
 ရိုးတန်းနှင့် ဂီနီယာနိုင်ငံ၊ ဂီနီယာတွေဘက်သို့ နာမည်
 ကြီးပင်လယ်ဓားပြဂိုဏ်းများ ရောက်လာကြသည်။ ထို

ပင်လယ်ကွေ့အတွင်းရှိ ကျောက်ဆောင်ကျောက်တန်းများ
 ပေါများသော စိန့်သောဖက်ကျွန်းတွင် အခြေချ၍ လှေ
 သင်္ဘောများကို လုယက်တိုက်ခိုက်ကြတော့၏။ ထိုစဉ်က
 မှတ်တမ်းများအရ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊ မြောက်အမေရိက
 တိုက်နှင့် ဥရောပတိုက်နိုင်ငံ အများသည် ထိုစဉ်က တိုက်
 မှောင်ကြီးဟု ကင်ပွန်းတပ်ထားသော အာဖရိကနိုင်ငံ
 အများမှ လူမျိုးနွယ်များကို ဖမ်းဆီး၍ ကျွန်ကုန်ကူးသည့်
 လုပ်ငန်းများ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် လုပ်ခဲ့ကြ၏။

ထိုကျွန်းများ တင်ဆောင်လာသည့် ရွက်သင်္ဘော
 အများအား ပင်လယ်ဓားပြများသည် လုယက်တိုက်ခိုက်
 ပြုလုပ်ခဲ့သည်သာမက ပြန်ပေးဆွဲခြင်း၊ ဓားပြတိုက်ခြင်း
 ပြုလုပ်ကြ တော့၏။ ထိုစဉ်က မှတ်တမ်းများအရ အာဖ
 ရိကတိုက်ဗဟိုပြု ပင်လယ်ဓားပြများသည် အာဖရိကတိုက်
 အရှေ့ဘက်ကမ်းခြေရှိ မဒတ်ဂတ်စတာကျွန်းတွင် သူတို့
 လုယက်ရသည့် ပစ္စည်းများကို ထုခွဲရောင်းချကြ၏။ နိုင်ငံ
 တကာမှ ဝိသမလောဘသား ကုန်သည်များကလည်း ထို
 ကျွန်း၌ ဓားပြလက်ခံ ကုန်ဝယ်ဒိုင်များ ဖွင့်ခဲ့ကြ၏။ ဤ
 သို့ဖြင့် ၁၇ ရာစု နှောင်းပိုင်းကာလနှင့် ၁၈ ရာစုနှစ်
 များသည် ကမ္ဘာ့အဏ္ဏဝါပြင် တစ်နံတစ်လျား ပင်လယ်
 ဓားပြများ ကြီးစိုးခဲ့သော ခေတ်ဆိုးခေတ်ကြပ်ကြီးဖြစ်
 လာသည်။ သို့ဖြစ်၍ နိုင်ငံတကာမှ ပင်လယ်ဓားပြ နှိမ်
 နင်းရေးကို စိတ်ဝင်စားလာခဲ့သည်။ (၂၀ ရာစုနှင့် ၂၁
 ရာစု အစပိုင်းများတွင် အထက်ဖော်ပြပါ ၁၇ ရာစုနှစ်နှင့်
 ၁၈ ရာစုနှစ်များကဲ့သို့ ပင်လယ်ဓားပြ၏အန္တရာယ်သည်
 တစ်ရှိန်ထိုးမြင့်မားလာခဲ့သည်။ မလေးရှားနိုင်ငံ၊ ကွာလာ
 လမ်ပူမြို့ အခြေစိုက် နိုင်ငံတကာရေကြောင်းသွားလာမှု
 ဗျူရို၏ ထုတ်ပြန်ကြေညာချက်အရ ၂၀၁၀ ခုနှစ်အတွင်း
 ပင်လယ်ဓားပြများသည် သင်္ဘောပေါင်း ၅၃ စီးအား ဖမ်း
 ဆီးခဲ့ကြောင်း၊ ၎င်းတို့ထဲမှ ၄၉ စီးအား အာဖရိကတိုက်
 ဆိုမာလီယာ ကမ်းလွန်ပင်လယ်ပြင်တွင် ပြန်ပေးဆွဲခဲ့သည်
 ဟု ဆိုသည်။ ထိုပင်လယ်ဓားပြများက ဓားစာခံ ၁၁၈၁
 ဦးအား စံချိန်တင်ဖမ်းဆီးခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ ဤတွင်
 နိုင်ငံတကာ စစ်သင်္ဘောများက ပင်လယ်ဓားပြများရန်ကို
 ကာကွယ်ရန် ကြိုးပမ်းခဲ့ကြ၏။)

အထက်ဖော်ပြပါ ၁၇ ရာစု နှောင်းပိုင်းကာလနှင့် ၁၈ ရာစုနှစ်အတွင်း ပင်လယ်ဓားပြများ ဘေးအန္တရာယ်သည် စံနမူနာပုံသဏ္ဌာန်အောင် ကြီးမားလာခဲ့ရကား ယင်းပင်လယ်ဓားပြများရန်ကို နိုင်ငံရေးအင်အားစနစ်အင်အားစနစ်နှင့် ဘုရင့်ရေတပ်မတော်မှ တာဝန်ရှိသူများက စိတ်ဝင်စားလာသည်။ သို့ဖြစ်၍ ပင်လယ်ဓားပြနှိမ်နင်းရေးအတွက် အလေးချိန်ပိုတင်နိုင်၍ လျင်မြန်စွာသွားလာနိုင်သော သင်္ဘောများ တည်ဆောက်ခဲ့သည်။ ထိုသင်္ဘောများသည် လက်နက်ကြီး၊ အမြောက်ကြီးများနှင့် ကျည်ဆန်များကို ပိုမိုတပ်ဆင်နိုင်သည်။ ဤသင်္ဘောကြီးများဖြင့် ၁၇ ရာစု နှောင်းပိုင်းကာလတွင် အတ္တလန္တိတ်ပင်လယ်ပြင်တွင် ကြီးစိုးခဲ့သော ပင်လယ်ဓားပြများ နှိမ်နင်းရေးကို ဆောင်ရွက်ခဲ့တော့၏။

ထိုစဉ်ကာလ နာမည်ဆိုးဖြင့် ဟိုးဟိုးကျော်ခဲ့သော ပင်လယ်ဓားပြဗိုလ်ကြီးမှာ ဤဆောင်းပါးတစ်နေရာတွင် ဖော်ပြခဲ့သော ဗိုလ်မှတ်ဆိတ် ခေါ် အက်ဒွပ်ထ်(ချ်) ဆိုသူဖြစ်၏။ သူမည်သည်ခုနှစ်တွင် ဖွားမြင်သည်ဆိုသည်ကိုမူ မည်သူမျှ တိတိကျကျ ဖော်ပြနိုင်ခြင်းမရှိခဲ့။ သို့သော် ဘရစ်စတိုးမြို့တွင် မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့သူဖြစ်ပြီး ခရစ်နှစ် ၁၇၁၆ ခုနှစ်တွင် နာမည်ကျော် ပင်လယ်ဓားပြဗိုလ် ဘင်ဂျမင်ဟာနီဂိုး၏ လက်ထောက်ဖြစ်လာသည်။ ထိုစဉ်ကာလက အနောက်အိန္ဒိယကျွန်းစု ဘာဟာမာကျွန်း အခြေပြုထားသော ပင်လယ်ဓားပြဗိုလ် ဘင်ဂျမင်ဟာနီဂိုးနှင့် အဖွဲ့သည် ပေါ်တူဂီသင်္ဘောများ၊ စပိန်သင်္ဘောများကို လုယက်တိုက်ခိုက်ခဲ့၏။ ထိုစဉ်ကပင် ဗိုလ်မှတ်ဆိတ်ခေါ် အက်(ဒ်)ဒွပ်ထ်(ချ်)မှာ ဓားပြဗိုလ် ဘင်ဂျမင်ဟာနီဂိုးအမည်နှင့် တွဲ၍ ဟိုးဟိုးကျော်ခဲ့၏။ သူတို့နှစ်ဦး၏ တိုက်ရည်ခိုက်ရည် စီမံခန့်ခွဲမှု၊ ရက်စက်မှု၊ သတ္တိရှိမှုတို့ကြောင့် အမေရိကန် ကာရိုလိုင်းနားပြည်နယ် ကမ်းရိုးတန်းနှင့် အနောက်အိန္ဒိယကျွန်းစု ကမ်းလွန်ပင်လယ်ပြင်များတွင် လွှမ်းမိုးထားခဲ့ကြသည်။ ဓားပြဗိုလ်ကြီး ဘင်ဂျမင်ဟာနီဂိုး ကွယ်လွန်ခဲ့သည်နှင့် ဗိုလ်မှတ်ဆိတ်သည် ဓားပြဗိုလ်ကြီးအဖြစ် ခံယူခဲ့သည်။

ဗိုလ်မှတ်ဆိတ်မှာ သတ္တိရှိသူ၊ တရားမျှတသူ၊ ပြတ်သားသောသူ၊ ရက်စက်သည့်နေရာတွင် ကမ်းကုန်သူအဖြစ် ထင်ရှားခဲ့လေရာ အခြားပင်လယ်ဓားပြများကပင် ဗိုလ်မှတ်

ဆိတ်ဆိုလျှင် ဖိမ့်ဖိမ့်တုန်အောင် ကြောက်ရွံ့ကြရသည်။ သူ၏ ပင်လယ်ဓားပြသင်္ဘောများသည် စပိန်ဘုရင်၏ ရွှေငွေရတနာများ သယ်ဆောင်လာသည့် သင်္ဘောအများစုကို လုယက်တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့သဖြင့် ဟိုးဟိုးကျော်လာသည်။ သူ၏ဌာနချုပ်ကို ဘယာဟာကျွန်းမှ လိပ်ကျွန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့၍ ထိုကျွန်းတွင် တိုက်ခိုက်ရရှိသော ပစ္စည်းများကို ထုခွဲရောင်းချသည်ဟု ဆိုသည်။ ဗိုလ်မှတ်ဆိတ်သည် စပိန်ပေါ်တူဂီနှင့် ပြင်သစ်သင်္ဘောများအား စီးနင်းတိုက်ခိုက်ရာမှ သိမ်းဆည်းရမိသော ရွှေချောင်းများ၊ ရွှေဒင်္ဂါးများ၊ ရွှေသားအစစ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ရုပ်တုများ၊ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော လက်ဝတ်ရတနာများကိုမူ အနောက်အိန္ဒိယကျွန်းစုရှိ လူများနေထိုင်ခြင်းမရှိသော ကျွန်းတစ်ကျွန်းတွင် သူ့ကိုယ်တိုင် ဦးစီး၍ လျှို့ဝှက်စွာ မြှုပ်နှံထားခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ အတည်မပြုနိုင်သော သတင်းများအရ ဗိုလ်မှတ်ဆိတ်သည် ထိုရတနာပစ္စည်းများ မြှုပ်နှံထားသည့် နေရာသို့ လိုက်ပါခဲ့ကြသောသူများအားလည်း သတ်ဖြတ်ပစ်ခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ ရတနာသိုက်တည်ရှိရာနေရာကို သူတစ်ဦးတည်းသာ သိသည်ဟု ဆိုသည်။

ပင်လယ်ဓားပြ နှိမ်နင်းရေးလုပ်ငန်းကို ဦးဆောင်လာသော အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ဘုရင့်ရေတပ်မတော်မှ သင်္ဘောများသည် အနောက်အိန္ဒိယကျွန်းစုများတွင် ခိုအောင်းနေသော ပင်လယ်ဓားပြများအား လိုက်လံတိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ ဗိုလ်မှတ်ဆိတ်၏ ဌာနချုပ်ဖြစ်သော လိပ်ကျွန်းအား တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်၍ ပင်လယ်ဓားပြ အများအပြားအား ဖမ်းဆီးခဲ့သည်။ ထိုကျွန်းရှိ ဗိုလ်မှတ်ဆိတ်စုဆောင်းထားသော ကိုကိုးအိတ်များ၊ သကြားအိတ်များ၊ မဲနယ်သေတ္တာများ၊ ဝါဂွမ်းထုပ်များ၊ ဗိုလ်မှတ်ဆိတ်၏ ရွက်သင်္ဘောနှင့် ဗိုလ်မှတ်ဆိတ်ကို ဖမ်းဆီးရမိသည်။ ဗိုလ်မှတ်ဆိတ်ကမူ သူမြှုပ်နှံထားသောရတနာသိုက်ကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်းမရှိသဖြင့် သူ့ရတနာသိုက်မှာ အနောက်တိုင်း ရတနာသိုက်ရှာဖွေသူများအား ယဇ်နထိစိန်ခေါ်လျက်ရှိသည်ဟု ဆိုကြပါကြောင်း။

လှမိုး(ပညာရေး)

ကျမ်းကိုး

The Book of Pirates.

မယုံနိုင်စရာ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်လို အသက်ရှင်ကျန်ခဲ့ရသူတစ်ဦး၏ တကယ့်ဖြစ်ရပ်

■ ဦးတိုး(တက္ကသိုလ်)

အရုံးမပေး

၁၉၅၇ ခုနှစ်၊ မေလ ၁၁ ရက်နေ့တွင် ဒေါ်လိတန်လီမာစူးရီးယားနှင့် သူ၏ဇနီး ဒေါ်ရသီတို့သည် သူတို့၏ Beechcraft အမျိုးအစား အင်ဂျင်ဇီယာလုံးတပ် လေယာဉ်ဖြင့် Wyoming ပြည်နယ်ရှိ ဆီးနင်းပုံးလွမ်းနေသည် တောင်တန်းပေါ်တွင် ဖြတ်သန်းဟောင်းနင်လေ၏။ အသက် ၄၇ နှစ်ရှိ ဒေါ်လိတန်လီနှင့် အသက် ၄၅ နှစ်ရှိ သူ၏ဇနီးတို့သည် မင်နီဆော့တာပြည်

နယ်၊ ဇူလိုင်မြို့ရှိ သူတို့၏သားကြီးနှင့် မြေးလေးဦးတို့ထံသွားရန် ခရီးစဉ်ဖြစ်ပေသည်။

ဆော့လီတစ်စီးတီးမှ ဒါကိုတာ တောင်ပိုင်းပြည်နယ်၊ ရဲပစ်စီးတီးသို့ ၁၃၀ နာရီတွင် စတင်ပျံသန်းစဉ် ရာသီဥတု ကောင်းမွန်နေသဖြင့် သူမသည် မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်ရှုနေလေတော့သည်။ ညနေ ၃ နာရီ၌ ရှေ့ဘက်တွင် မုန်တိုင်းတမျိုး ဆင်နွှဲနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ရေဒီယိုသတင်းလွှင့်နေ

လေ၏။ ဒေါ်ရသီနှင့် ဘာမျှမသက်ဆိုင်ပေ။ ဤ Wyoming တောင်တန်းများပေါ်တွင် ဝရုန်းသုန်းကား ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရသည့် အခြေအနေများမရှိနိုင်။ လုံးဝ ပုံမှန်နီးပါးရှိနေသည်။ နောက်ပြီး ဒေါ်လိတန်သည် အတွေ့အကြုံရင့်သည့် ပိုင်းလော့တစ်ဦး ဖြစ်၏။ နောက်ထပ် ၁၅ မိနစ် ကြာသွားခဲ့သည်အထိ စာအုပ်ထဲ၌ နှစ်မြှုပ်နေစဉ်မှာပင် လေယာဉ်ပျံသည် သစ်ပင်ထိပ်များကို ရုပ်တိုက်၍ပြေးနေပြီဖြစ်သည်။ “သတိ

ထားနေဟေ့” သူမ၏ခင်ပွန်းက အော်ဟစ်ပြောလိုက်သည်။ “ငါတို့ တိုက်မိတော့မယ်” စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် တောင်ခါးပန်းနံရံနှင့် ပစ်တိုက်လိုက်လေရာ ဝိပြားသွားလေတော့သည်။

မူးမိုက်လျက်နှင့် ဒေါ်ရသီသည် မီးခိုးနံ့ကို ရှူရှိုက်လိုက်မိသည်။ ဒေါ်လ်တန်က အလန့်တကြားအော် ဟစ်လိုက်သည်။

“ငါတို့ အပြင်ရောက်အောင် ထွက်ကြရမယ်”

တံခါးမှတစ်ဆင့် သူမကိုအပြင်သို့ တွန်းပို့ပေးသည်။ သူတို့သည် အပေါ်ဘက်သို့ ကိုက် ၄၀ ခန့် ကုပ်ကပ်တွယ်ကပ်သွားကြသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ဓာတ်ဆီသိုလှောင်ကန် ပေါက်ကွဲ၍ မီးထလောင်လေတော့၏။

သူတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ဦးကို တစ်ဦးကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဒေါ်ရသီ၏ နဖူးပေါ်တွင် ရှုရာခပ်ရှည်ရှည်တစ်ခုနှင့် သူမ၏ခြေထောက်ပေါ်တွင် ဒဏ်ရာတစ်ချက် ရှိနေလေ၏။ သူမ၏ ပါးပါးရုပ်ရုပ် လီနစ်အဝတ်အစားသည် သွေးများဖြင့် နီရဲလာခဲ့ပြီး ရှူးဖိနပ်တစ်ဖက်မှာ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ရပေပြီ။ အပြင်ပန်းအားဖြင့် ဒေါ်လ်တန်သည် ဘာမှဖြစ်ပုံမရ။ သူတို့သည် တောနက်ကြမ်းတမ်းသည့် Ferris တောင်တန်းများ၏ အမြင့်ပေ ၉၅၀၀ ၏ အောက်ဘက် ပေ ၁၀၀၀ ၌ ရောက်ရှိနေခဲ့ကြသည်။ သူတို့၏ပတ်လည်တွင် မညီမညာ အချွန်အတက်များသော ကျောက်တုံးကြီးများ၊ နှင်းကိုက်ဒဏ်ခံနေရသည့် ထင်းရှူးပင်များနှင့် ဆီးနှင်းများသည် လေးပေခန့် နက်နေပေသည်။ နှင်းခဲတော့မည့် အအေးတတ်

လွန်ကဲနေသည့် ရာသီဥတုမျိုးဖြစ်၏။

ထိုလေယာဉ်ပျံသည် သူ့အလိုလို မီးထတောက်သည်။ ထို့နောက် ဒေါ်လ်တန်သည် အပျက်အစီးများရှိရာသို့ လျှောဆင်းသွားပြီး ကုတ်အင်္ကျီတစ်ထည်နှင့် တစ်ဝက်တစ်ပျက် မီးလောင်ထားသည့် သေတ္တာပျော့နှစ်လုံးမှ ကျောက်မီးသွေးမှုန့်များ၊ ခြေဒဏ်ရာများ၊ သူ၏ရှူးဖိနပ် နှစ်ရပ်တို့ကို ပြန်လည်ယူဆောင်လာခဲ့သည်။ စားစရာအဖြစ် ချောကလက်လေးတောင့်၊ သကြားရည် ပုလင်းငယ်တစ်လုံးနှင့် ပရိုတိမ်း ကယ်လစီယမ်ဆေးတောင့် ၁၂၀ တို့ကိုသာ ရရှိလိုက်၏။ ဒုတိယတစ်ခေါက်ပြန်ဆင်းသွားစဉ် တအားလွှဲခုတ် ရွာသွန်းသည့် ရေခဲမိုးများ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကျလာလေတော့သည်။ ကျန်ရှိနေသေးသည့် ကယ်ဆယ်ရေးပစ္စည်းများကိုလည်း သူရရှိလိုက်သေးသည်။ ဆွယ်တာအနွေးထည်များ၊ ရှေးဦးသူနာပြု သေတ္တာတစ်လုံး၊ ဝါယာကြိုးတချို့၊ မီးလောင်သွားသည့် ပိုးကြိုးအစများနှင့် မီးခြစ်ဘူးနှစ်လုံး ထို့နောက် လေထီးပိုးစနှင့် ဝါယာ၊ သစ်ကိုင်းများကို အသုံးပြုလျက် ရရာပစ္စည်းများဖြင့် နေထိုင်စရာတစ်ခုဖြစ်အောင် သူသည် ကောက်ကာငင်ကာ ပြုလုပ်လိုက်လေ၏။

ဒေါ်ရသီနှင့် ဒေါ်လ်တန်တို့သည် ထုံကျင်နေသော သူတို့၏ခြေထောက်များကို ဖုံးအုပ်ရန် ဆိုးဆိုးဝါးဝါး မီးလောင်ကျွမ်းထားသည့် ဆွယ်တာအနွေးထည် လက်မောင်းနှစ်ဖက်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ အခြားအစများဖြင့် လည်းကောင်း ဖုံးအုပ်ထားလိုက်ကြသည်။ ထိုပထမနေ့ညက ကြုံကြားကြုံကြား နိုးလိုက်၊ အိပ်လိုက်ဖြင့် ဖြစ်

နေကြပြီး ခြေထောက်များပေါ်တွင် ပထမဆုံး နှင်းကိုက်ခံရသည့်အကွက်များ ထဲလာလေတော့သည်။ သူတို့၏ခိုနားစရာ နေရာ၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် မိုးစက်မိုးပေါက်မှ တစ်ဖန်စိုစွတ်သည့် နှင်းအဖြစ် သည်းထန်စွာ ကျရောက် မြင့်ပေါက်လာလေတော့သည်။ ဒေါ်လ်တန်အဖို့ ယုံကြည်စိတ်မူ ရှိနေပုံရ၏။ “မနက်ဖြန်ခါမှာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြစ်သွားမှာပါကွာ”ဟု သူကပြောသည်။ ငါတို့ကို သူတို့တွေ့မှာ သေချာပါတယ်။

သို့သော်ငြားလည်း ယူကျုံးမရဖွယ်ရာ ထိုအရုဏ်ဦး၌ မိုးသီးမိုးပေါက်ဆီးနှင်းနှင့် စူးစူးရှရှ လေတိုက်ခတ်သံတို့သည် ပိုမို၍ ပြင်းထန်လာခဲ့လေ၏။ ချောကလက်တစ်တောင့်ကို ချွေချွေတာတာ ဝေမျှ၍လည်းကောင်း၊ ကယ်စီယမ်ပရိုတိမ်းဆေး တစ်တောင့်စီဖြင့်လည်းကောင်း၊ စားသောက်၍ သူတို့အမှန်တကယ် မဆာတော့လေဟန် ဖြစ်နေလိုက်ကြသည်။ မွန်းလွဲပိုင်း၌ တိမ်တိုက် များ၏ အပေါ်ယံပိုင်းတွင် လေယာဉ်ပျံ တစ်စီးမြည်သံကို ကြားနေကြရ၏။ “ငါတို့ကို သူတို့လိုက်ရှာနေကြပြီ” ဒေါ်လ်တန်က ပြောသည်။ “ရာသီဥတု ရှင်းလင်းသွားရင် ငါတို့ကို သူတို့ရှာတွေ့မှာပါ”

တတိယမြောက် နေ့တွင်လည်း လေနှင့်မိုး ပိုမိုကျရောက်လာခဲ့ ဖြစ်သည်။ လိုက်လံရှာဖွေနေကြသည့် လေယာဉ်များသည် ဒေါင်းပေါ်တွင် တဝီဝီမြည်နေကြ၏။ တစ်ကြိမ်တွင် လေယာဉ်တစ်စင်းမှာ သူတို့ဆီသို့ နီး၍ ထိုးစိုက်ဆင်းလာခဲ့သည်။ “ကျွန်မလက်နဲ့ လှမ်းကိုင်လျက်နိုင်မယ်လို့

ထင်ထင်မိပါတယ်”ဟု ဒေါ်ရသီ ပြောင်းသတိရနေမိသည်။ သူမ တစ်တစ်ခေါ်လိုက်သည်။ ဒေါ်လိတန် ဆွယ်တာအနီတစ်ထည်ကို သစ် ခြစ်တစ်ခု၏ ထိပ်တွင်တင်၍ အလန် ကြား ဝှေ့ရမ်းပြလိုက်သော်လည်း လေးယာဉ်သည် မကြာမီ ပျောက် ရွယ်သွားလေ၏။

ချောက်လက်နှစ်တောင့်နှင့် ဆေးတောင့်အနည်းငယ်ကို နောက်ဆုံး နိဗ္ဗာနအနေဖြင့် သူတို့စားပစ်လိုက်ကြ သည်။ မွန်းလွဲနှောင်းပိုင်း၌ သူတို့ပိုင် ဆိုင်ထားသမျှကို အတူတကွ စုစည်း ဆိုက်ကြပြီး လေးယာဉ်ပျက်ဆီသို့ ခြောင်းရွှေ့သွားလိုက်ကြသည်။ လေ ယာဉ်၏အမြီးပိုင်းသို့ သူတို့သည် ဖျစ် ခြစ်၍တိုးဝင်လိုက်သည်။ ယင်းသည် သူတို့အတွက် စိတ်ဆင်းရဲစေရုံမျှသာ မဟုတ်သော သက်သောင့်သက်သာ မရှိလှ သည့် အခြေအနေ၌ ဒေါ်ရသီအား ပစ် ထားရက်ပေ။

“ကျွန်မတို့ဟာ အသက်ရှင်နေ ဆေးတဲ့ လက်ရှိပစ္စုပ္ပန် အခြေအနေ နိဗ္ဗာန် ပြောဖြစ်ကြပါတယ်ရှင်” ဒေါ်ရ သီက ပြော၏။ “ဘာကြောင့်များ လေ ယာဉ်ပျက်ကျသွားတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မ ဆို့ မသေခဲ့ကြရတာပါလိမ့်။ လေ ယာဉ် ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ်ထဲမှာ ပိတ် ဆောင်မိနေရမယ့်အစား ဘာကြောင့် လေးယာဉ်တံခါးပွင့်သွားရတာလဲ။ လေ ယာဉ်ပေါက်ကွဲသွားစဉ်မှာ ကျွန်မတို့ရဲ့ အဝတ်အစားတွေ ဘာကြောင့် သန့် သန့်ရှင်းရှင်းနဲ့ ဖြစ်နေရတာလဲ။ အဲဒါ ကြောင့် အမိဖွားတစ်ရပ်ရပ် ရှိနေ လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မတို့ယူဆခဲ့ကြပါ တယ်။ ကျွန်မတို့ အသံကျယ်လောင်

စွာနဲ့ မကြာခဏ ဘုရားရှိခိုးဆုတောင်း ခဲ့ကြပါတယ်။

“အချိန်တွေ ကုန်လွန်သွား အောင် ကျွန်မတို့နှစ်ဦး စတင်တွေ့ဆုံ ခဲ့ကြရပုံတွေကို ပြောကြဖို့ ဒေါ်လိတန် က အကြပေးပါတယ်။ စီးပွားရှာဖွေခဲ့ ကြရပုံတွေ အကြောင်းကိုလည်း ဆိုက် ရောက်သွားတတ်ကြပါတယ်။ ဒေါ်လိ တန်ဟာ အသက် ၁၆ နှစ်သား လောက်မှာ ရေဒီယိုပြုပြင်တာကစပြီး နောက်ဆုံး အဲဒါတွေကို ဝယ်ယူနိုင်ခဲ့ တယ်။ အခုလည်း ကျွန်မတို့ဟာ အောင်မြင်နေတဲ့ ရေဒီယိုနဲ့ ရုပ်မြင် သံကြားစက်ရုံတွေကို ပိုင်ဆိုင်နေကြပါ ပြီရှင်။

ရံဖန်ရံခါ
လေးယာဉ်တစ်စီး
ပျံသန်းလာလျှင်
ဒေါ်ရသီ
အော်ဟစ်၍
ဆွယ်တာအနီကို
ဝှေ့ယမ်းပြရန်
ခွန်အားသုံး၍
ကြိုးစား
ကြည့်သည်။

ပဉ္စမမြောက်နေ့တွင် တောင် ၏အောက်ဘက် ကုန်းပြင်မြင့်ပေါ်သို့ သူတို့ ရွှေ့ပြောင်းလိုက်လျှင် သူတို့ အား ပိုမိုမြင်သာသွားနိုင်သည်ဟု ဒေါ်လိတန်က ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့သည်။ နှင်းကိုက်ခဲရသည့် ခြေထောက်များဖြင့် အစုံစွန့် အနာခံ၍သွားခဲ့ကြသော် လည်း ကိုက် ၁၀၀ ခန့်သာ ခရီးပေါက် ခဲ့သည်။ ထိုနေရာသို့အရောက်တွင် ပါးလွှာသည့် ပိုးသားလိုလူစရာနေရာ အဖြစ် ဆောက်လုပ်၍ ရှားရှားပါးပါး သိမ်းဆည်းထားသော မီးခြစ်ဆံဘူးကို သုံး၍ မီးမွှေးလိုက်သည်။ မျှော်လင့် ဖွယ်ရာ သစ်ကိုင်းသစ်ခက်ငယ်များထဲ ခိုက်ချည်လင်းချည်ဖြင့် မီးလှံအဖြစ် တောက်ပ၍လာခဲ့သောငြားလည်း ရုတ် တရတ် မိုးရွာချလိုက်သောအခါ မီးငြိမ်း သွားလေတော့သည်။

ဤသည်က နောက်ဆုံးထိုးနှက် ချက်ဖြစ်မည်ဟု ထင်ခဲ့သော်လည်း နောက်နေ့တွင် အဆိုးရွားဆုံး အခြေ အနေသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။ မွန်း တည့်ချိန်၌ ဒေါ်လိတန်သည် မျှော်လင့် မထားခဲ့ဘဲနှင့် မေ့ပျော့သွားသည်ကို ဒေါ်ရသီတွေ့ရှိရသည်။ သူ၏ခန္ဓာ ကိုယ်တွင်းတွင် အနာတရ ရထား သည်ကို မြက်ဟပြောဆိုခြင်း မပြုခဲ့။ သူသည် တတ်သမျှ မှတ်သမျှဖြင့် သူ ၏ပါးစပ်အတွင်းသို့ အဝတ်စများ ထိုး ထည့်၍ ဇဝက်သာ အမိုးနီးယားဆေး ရည်ပုလင်းကို သူ၏နှာခေါင်းပေါက် အောက်၌ ထားပေးလိုက်သည်။ ခဏ ကြာလျှင် သူသတိ ပြန်လည်လာခဲ့ သည်။ “အဲဒီအနံ့က ပြင်းလှချည် လား”။ သူ့အား ထိုသို့ဖြစ်သွားလေခဲ့ချ သည်မှာ သူ့သောက်သုံးသည့် မီးနှင်း

ခဲရေကြောင့် ဖြစ်ဟန်တူကြောင်း ယူဆ
ရပေသည်။

“အဲဒီနေ့ညက မိုးကောင်းကင်
ကြည်လင်ပြီး ကြယ်တွေတောက်ပနေ
ခဲ့ကြပါတယ်” ဒေါ်ရသီမှတ်မိနေပေ
သည်။ သန်းခေါင်လောက်မှာ ဒေါ်လိ
တန်ဟာ ဒုတိယအကြိမ် မေ့မြောသွား
ခဲ့ပေမယ့်လည်း သတိပြန်လည်လာခဲ့
ပါသေးတယ်” သူမသည် အတူးတ
လည် လင်းလက်နေသည့် ကြယ်တစ်
လုံးကို လက်ညှိုးညွှန်ပြပြီးပြောသည်။

“ဟိုမှာကြည့်၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ ဆု
တောင်းပြည့်တဲ့ ကြယ်လေ။ ရှင်မြင်
ရဲ့လား၊ ဘင်”

သို့သော်လည်း ဒေါ်လိတန်သည်
ပြန်လည် မမြေ့ကြားနိုင်တော့။ သူသေ
ဆုံးသွားခဲ့ပေပြီ။ လေယာဉ်အရှိန်ဖြင့်
ဆောင်းမိသည့်ဒဏ်ကြောင့် တဖြည်း
ဖြည်းခြင်း ဦးနှောက်အတွင်း သွေး
ကြောများပေါက်ကွဲ၍ သေဆုံးသွားခဲ့
ရပုံရသည်။

နှောင်းပိုင်းအချိန်များကိုမူ ဒေါ်ရ
သီအဖို့ မှုန်ဝါးဝါး ဖြစ်သွားခဲ့သည်။
မျက်ရည်များ ကုန်ဆုံးသွားသည့်တိုင်
အောင် သူ မငိုကြွေး၍ ဖောဟိုက်သွား
ခဲ့ရပေပြီ။ သူမ၏ခံစားရမှုများ ခံနိုင်
ရည်ရှိသွားပြီဖြစ်သည်။ တစ်ဖန် လူသူ
ကင်းမဲ့၍ အသီးကျန်ဖြစ်လျက် ဒေါ်လိ
တန်အား ရည်စူး၍ ဆာလံဓမ္မသီချင်း
အပိုဒ် ၂၃ ပုဒ်ကို သီဆို၍လေထီးပိုး
သားဖြင့် ဖုံးအုပ်ပေးလိုက်သည်။ သူမ
ကိုယ်တိုင်အဖို့မှာလည်း သေမင်းကို
ရင်ဆိုင်ရန် အသင့်ပြင်ဆင်ထားပြီး
ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ရသီသည် နောက်ထပ် ၁၃
ရက်တိုင်တိုင် အသက်ရှင်နေခဲ့သည်။

ဆီးနှင်း၊ မိုးရေနှင့် လေတို့သည် သူ့
အားရိုက်ခတ်သည်။ မိုးကောင်းကင်
ရှင်းသွားသည်နှင့် နေရောင်ခြည်က သူ
မ၏မျက်နှာကို ပူလောင်စေလေ၏။ ရံ
ဖန်ရံခါ လေယာဉ်တစ်စီး ပျံသန်းလာ
လျှင် ဒေါ်ရသီအော်ဟစ်၍ ဆွယ်တာ
အနီကို ဝှေ့ယမ်းပြရန် ခွန်အားသုံး၍
ကြိုးစားကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း
သူတို့ရှာဖွေနေကြသည်ကို သူမက သိ
ရှိနေသော်လည်း ဆီးနှင်းများက လေ
ယာဉ်ပျက်ကို ဖုံးကွယ်ထားပေသည်။
သွားလာရန် ခက်ခဲသောနယ်မြေမှ
ကျောက်တုံးကြီးက လူသားတစ်ဦးအား
ရှာတွေ့ရန် ခက်ခဲအောင် ဆောင်ရွက်
ထားပေသည်။

ဆီးနှင်းများ လျော့ပါးသွားသည်
တွင် ၄က်များနှင့် ရံဖန်ရံခါ ရှည်တစ်
ကောင်တစ်လေကို တွေ့ရှိရတတ်ပေ
သည်။ ရောင်စုံပန်းပွင့်လေးများသည်
အရည်ပျော်ဆင်းနေသည့် ဆီးနှင်း
အတွင်းမှ ထိုးဖောက်ပေါ်ထွက်လာခဲ့
ကြသည်။

ဒေါ်လိတန်ပြောခဲ့သည့် စကား
များကို သူမ မှတ်မိနေသေးသည်။
“နေ့စဉ် တို့ရဲ့ကြိုးပမ်းမှုကို စောင့်
ရှောက်နေမှာပါ”။ ထိုနေရာတွင် ၁၈
ပေအဝေး၌ သစ်ပင်တစ်ပင် လဲကျနေ
လေ၏။ သူမသည် ထိုသစ်ပင်ဆီသို့
ရောက်အောင်သွားပြီး အနားယူပြီး
နောက် တစ်ဖန်ပြန်လာခဲ့သည်။ ၁၂
ရက်ခန့်အကြာတွင် ထိုသို့ ကြိုးပမ်းရ
မှုကို မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်လာခဲ့
သော်လည်း သူမအနေဖြင့် တစ်နေ့
တွင် တစ်ကြိမ်ခန့် မတ်တတ်ရပ်နိုင်
ရုံလောက် လုပ်နိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့
သည်။ အချိန်တိုင်းတွင် ခြေထောက်

သူတို့နှင့်အ
အလောင်းကောက်ယူ
ပလတ်စတစ်အိတ်
နှစ်အိတ်
ယူဆောင်လျှ
လေယာဉ်ပျက်ဆီး
ဖြည်းဖြည်းတက်ရော
လာခဲ့ကြသည်

ပေါ်သို့ရပ်နိုင်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့
ပိုမိုဖောဟိုက်လာပြီး ခြေထောက်
နာကျင်လာခဲ့လေ၏။

သူမသည် အကူအညီရရန်
သိဥတု ရှင်းလင်းသွားရန် မုန်ယို
သည့် လေပြင်းများ ဆုံးခန်းတိုင်သွား
ကြစေရန် ရှိခိုးဆုတောင်းသည်။
ငွေဖွယ်ရာအချိန်များ ကုန်လွန်သွား
သည်နှင့် အဆက်အစပ်မရှိသော
အတွေးများမှာ ဝင်လိုက်၊ ထွက်လိုက်
လွင့်မျောနေလေ၏။ သူမ၏မြေ
လေး ကျစ်ဆံမြီး ပိုနီတေးလိသည့်
မည်မျှအထိ ရှည်လျားနေပေပြီနည်း
နေ့လယ်စာအမီ မရောက်လာနိုင်
ကြောင်း စာတိုကလေး တစ်စောင်ဖြင့်
ထောင်းပန်စာ ရေးလာခဲ့လေမလား
ပထမဦးဆုံး သားဦး၏ မွေးနေ့
ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းကြီး မှတ်မိ
သေးသည်။

အတော်ကလေး ကြာအောင်
ပင် တစ်ဝက်တစ်ပျက် သတိမေ့မေ့

ရေခဲအမှတ် အပေါ်၌ရှိရုံတင်
တွင် ရာသီဥတုကြောင့် သူမ၏
လျော့ကျလာပြီး ခန္ဓာကိုယ်လုပ်
ငွေများ နှေးကွေးလာခဲ့သည်။
သူတို့၏ လေယာဉ်ခရီးစဉ်
ရောက်ရှိလာခြင်းမရှိ၍ လီမာ
သားစ် ဇနီးမောင်နှံအား ရှာဖွေရန်
ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်။ ဒေသခံ
သမားများ၊ ဆိုင်ရှင်များနှင့် နွား
မွေးသားများသည် လူသူကင်းမဲ့နေ
ထိုင်တောင်တန်းများကို ဝိုက်စိပ်
ရှာဖွေရန် သူတို့၏ကိုယ်ပိုင်လုပ်
ငွေ စွန့်ပစ်ခဲ့ကြသည်။ လီမာရူးရီး
စ်တို့၏ သားများ၊ မိတ်ဆွေများ
ဇနီးရေးအကျိုးတူ လုပ်ဆောင်
သူများသည်လည်း ပူးပေါင်းလာခဲ့
သည်။ ထိုနယ်မြေမှ ကယ်ဆယ်
ညွှန်ကြားရေးမှူး ဝိုင်းအီးဝါနာ၏
ညွှန်ပေးခြင်း အခြားဌာနမှ အရာရှိ
ခန့်နှင့် တပ်မတော်စစ်လေယာဉ်
သည် ၄၈၀၀ စတုရန်းမိုင် နယ်မြေ
တွင်း လူးလားခေါက်တုံ ရှာဖွေခဲ့ကြ
သည်။ သို့သော်လည်း မိုးရေ၊ ဆီး
မြူးနှင်းများကြောင့် ရံဖန်ရံခါ နာရီ
လည်းငယ်ခန့်သာ ကန့်သတ်ချက်
ရှာဖွေနေကြရလေ၏။ အစဉ်
တော် လေအားဖိတိုက်ခြင်းကြောင့်
အဆိုးအဖြစ် လေယာဉ်ကို တောင်
များဖြင့် တိုက်ခိုက်မိလေအောင်
ခြောက်၍ နေပြန်သည်။
သုံးရက်လောက် ရှာပြီးသွားတဲ့
အောက်မှာ သူတို့ကို အသက်ရှင်လျက်
တွေ့ရဖို့ကို မမျှော်လင့်တော့
ဘူး။ ဒါပေမယ့်လည်း လီမာရူးရီး
စ်တို့ရဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းများနဲ့ မိတ်
ဆွေပေါင်းအသင်းများက ဆုံးဖြတ်

ချက်ခိုင်မာနေကြလွန်းလို့ ကျွန်တော်
တို့ ဆက်လက်ရှာဖွေနေခဲ့ကြပါတယ်
ဗျာဟု ဝါနာက ပြောပြသည်။
၁၉ ရက်မြောက်နေ့၌ ဒေါ်ရ
သီသည် ခြေထောက်ပေါ်၌ ရင်နိုင်ရန်
ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း အချည်းအနှီး
ပင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူမအကြိမ်ကြိမ်
ကြိုးစားကြည့်သော်လည်း မအီမသာ
နှင့် အိပ်မောကျသွားခဲ့ရပြန်၏။
ထိုနေ့တွင် တောင်ခြေ၌ စိုက်
ပျိုးမွေးမြူရေးခြံ ဖိုမင်အကြီးအကဲ
တစ်ဦးဖြစ်သူ ဂျက်ပွတ်နမ်ဆိုသူ သိုး
ကျောင်းနေစဉ် တောင်၏အထက်
ဘက် အမြင့်တစ်နေရာတွင် သတ္တု
ပစ္စည်း လင်းလက်သွားသည်ကို ရုတ်
တရက် မြင်တွေ့လိုက်ရလေ၏။ သူ၏
အဝေး ကြည့်မှန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့်
လိုက်ရာ လေယာဉ်ပျက်ဖြစ်နေကြောင်း
တွေ့ရှိရသည်။ သူ၏ရေဒီယို စကား
ပြောစက် တပ်ဆင်ထားသည့် ဂျစ်ကား
ရှိရာသို့ သုတ်ခြေတင်ပြေးကာ ခြံဆီ
သို့ သတင်းပို့ပေးလိုက်သည်။
ဝါနာအပါအဝင် ယောက်ျား
သုံးဦးသည် နှစ်နာရီအတွင်း တောင်
ခြေသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။ သူ
တို့နှင့်အတူ အလောင်းကောက်ယူရန်
ပလတ်စတစ်အိတ်ကြီးနှစ်အိတ်ကို ယူ
ဆောင်လျက် လေယာဉ်ပျက်ဆီသို့
ဖြည်းဖြည်းတက်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။
ဒေါ်ရသီသည် သစ်ကိုင်းခြောက်
များ၏ တဖြောက်ဖြောက်မြည်နေသံ
ကို ကြားနေရသည်။ “ကျွန်မရဲ့ စိတ်
ကူးတွေက လှည့်စားနေတယ်လို့ ထင်
မိခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မ ထထိုင်လိုက်ပြီး
နားစိုက်ထောင်ကြည့်လိုက်ပါတယ်။
အသံတွေကိုလည်း နောက်ထပ်ကြား

ပြန်ရော ကျွန်မအော်ဟစ်ပြီးရင်း အော်
ဟစ်နေမိပါတော့တယ်ရှင်”
ရှာဖွေသူများက ဟစ်အော်
ခေါ်သံတိုးတိုးလေးကို ကြားနေကြရ
၏။ “မဖြစ်နိုင်ဘူး”ဟု တစ်ဦးကပြော
သည်။ “ဒါပေမယ့်လည်း မိန်းမတစ်ဦး
ရဲ့အသံလိုပဲလား”
“ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲ”ဝါနာက
မေးလိုက်သည်။
“ဒေါ်ရသီ”ဟု ဖြေသံပေါ်လာ
ခဲ့သည်။
ဝါနာက အော်ဟစ်၍ အာမေ
သိုတ်သံ တစ်ချက်ပြုလိုက်၏။ “ဘုရား
ရေ...သူမအသက်ရှင်နေပါသေးလား”
ဟုဆို၍ သူမထံသို့ တအားကုန်အော်
သွားလေသည်။
ထိုနေ့ညတွင် မဲရစ်တောင်တန်း
၌ စိမ့်နေသော အအေးဒဏ် လွှမ်းခြုံ
သွားခဲ့သည်။ အပူချိန်သည် ရေခဲ
အမှတ်အနားသို့ ကျဆင်းသွားခဲ့ပေပြီ။
နောက်ပြီးလေသည် သစ်ပင်များ၏
အတွင်းပိုင်းသို့ ညည်းညူသံပေး၍ တိုး
ဝင်တိုက်ခတ်နေပေတော့သည်။ သို့
သော်လည်း ဒေါ်ရသီလီမာရူးရီးယား
အဖို့ လုံခြုံမှုကို ရှိနေပြီး နွေးထွေး၍
နေပေတော့သည်။ သူမ၏ခေါင်းပေါ်၌
အမိုးအကာတစ်ခု ရှိနေပြီး သူမ၏
မိသားစုသည် ပတ်ပတ်လည်၌ တစ်ဖန်
ဝိုင်းရံနေကြပြန်ပြီတည်း။ ဤသည်
အတွက် အရှုံးမပေးလိုခြင်း ဖြစ်ပေ
သည်။ ဤအကြောင်းကြောင့် ဆက်
လက်ရှင်သန်နေရန် သူမ သန္နိဋ္ဌာန်ချခဲ့
ရသည် မဟုတ်ပေလော...။

ဦးတိုး(တက္ကသိုလ်)

မဟိန္ဒ
၆၀၀၃ နံပါတ် ၃၈၇၃၁၃
မဟိန္ဒ(၀၀)

ထောင်မှူးများ အလိုရှိသည်

အပိုင်း(၉၉)

မတူပီ-မင်းတပ်-ပလက်ဝစခန်းဆီသို့

□ ဗဟိုစော

တူးတူးတို့ရေ...
ကိုယ် ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်း
တောင်ကြီးမြို့နယ်၊ ထီးခမ်း-ဘန်းကန်
နယ်နိမိတ်အလုပ်စခန်းကနေ အင်းစိန်
သို့ ရွှေ့ပြောင်းလာရင်း ဝန်ထမ်းတွေ
အားလုံးက ကိုယ်တို့မိသားစု စာတိုက်
ဆိုင်မှာ နေကြရတယ်လို့ ပြောကြားခဲ့သည်။

စာတိုက်လိုင်းဆိုတာ အင်းစိန်
ဆိုင်ထောင်ကြီးရဲ့ အနောက်တံခါးမ
ကြီး နောက်ဘက်ခြမ်းမှာရှိတဲ့ ဝန်ထမ်း
အိမ်ပေါ့။ ဟိုတုန်းက အစိုးရပုံနှိပ်
စက်လုပ်ငန်း အင်းစိန်ထောင်ထဲမှာ ရှိ
ခဲ့တာ ပုံနှိပ်စက်ဝန်ထမ်းတွေ နေထိုင်
မှု ဆောက်လုပ်ထားတဲ့ အိမ်ရာတစ်ခု
ပေါ့။

ညဉ့်ခန်းနဲ့ အိပ်ခန်း တစ်ခန်းစီ
အတိုက်အခံ အရှိန်တူ ပုံစံတူ ဖွဲ့စည်းထား
တဲ့ အိမ်ပေါ့။ အလုံးအစိတ်လောက်
နီးပါး ထင်ပါရဲ့။ အစိုးရပုံနှိပ်စက်က
အခြားအဆင့်စာရေး ဝန်ထမ်းတွေနေ
ခဲ့ကြတာပါ။ ဒါကို စာတိုက်လိုင်းလို့
အလွယ်တကူခေါ်ခဲ့ကြတာနဲ့တူတယ်။

နောက်ပိုင်း အစိုးရပုံနှိပ်စက်
အောင်ဆန်းမြို့ ပြောင်းရွှေ့သွားတော့
စာတိုက်လိုင်းလည်း လစ်လပ်သွားတာ

ပေါ့။ အဲဒီမှာ အင်းစိန်ရုံးချုပ်က စာရေး
စာချိနဲ့ ရုံးအုပ်တွေကို နေခွင့်ပြုထား
တယ်လို့။ အဲဒီထဲက ရေစက်နားက
အိမ်တစ်လုံးမှာတော့ ရုံးချုပ်က အရာရှိ
တွေ နေခဲ့ကြရတယ်။

ကြည့်ရတာ အစိုးရပုံနှိပ်စက်ရှိ
တုန်းကလည်း ဒီအိမ်ဟာ စာတိုက်က
တာဝန်ရှိတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေနေခဲ့ရုံပါပဲ။
အဲဒါကြောင့် ထင်ပါရဲ့။ အကျဉ်းဦးစီး
က ဝန်ထမ်းတွေ ပြောင်းနေတော့
လည်း အဲဒီရေစက်နားကအိမ်မှာ ရှေး
အစဉ်အလာအတိုင်း အရာရှိတွေ နေခဲ့
ရုံပါပဲ။

ကိုယ်စီမံကိန်းလုပ်ငန်းဌာနကို
ပြောင်းရွှေ့လာတဲ့အခါမှာလည်း ရုံးချုပ်
နဲ့နီးတဲ့ အဲဒီစာတိုက်လိုင်းက အိမ်ရာ
မှာ နေထိုင်ခွင့်ရခဲ့တယ်လေ။

စ.ဇ.၁၉၉၅ ခုနှစ် နံနက် ၁၀
နာရီလောက်မှာပေါ့။ ကိုယ်တို့ရဲ့
စီမံကိန်းဂုဏ်ကြီး ထောင်ပိုင်အဆင့်(၂)
ဆရာဦးစိန်ဌေး ညွှန်ချုပ်အစည်းအဝေး
ကနေ ပြန်လာတယ်။ သူက ရုံးထဲက
စားပွဲတွေကို ဖြတ်ကျော်ပြီး တစ်လှမ်း
ချင်း ဝင်လာတယ်။ ကိုယ့်စားပွဲရှေ့
ရောက်တော့ ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်

တယ်။ မျက်နှာအမူအရာကတော့ ထုံး
စံအတိုင်း မရယ်မပြုံးပါပဲ။ သူက
ကိုယ့်ကို မျက်လုံးတွေ မှေးစင်းပြီး စူး
စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ခင်ဗျား...မတူပီ-မင်းတပ်-
ပလက်ဝ လမ်းဖောက်စခန်း ‘ကိုရဲ့
နောင်’နေရာကို စခန်းတာဝန်ခံအနေနဲ့
ပြောင်းရွှေ့ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရမယ်”

ဆရာဦးစိန်ဌေးက ဒီလောက်ပဲ
ပြောပြီး သူ့ရုံးခန်းထဲ တန်းဝင်သွားပါ
တော့တယ်။ ကိုယ်က နောက်ကဝင်
လိုက်သွားပြီး “ဘယ်တော့လောက်
သွားရမလဲဆရာ”လို့မေးတော့ သူက
“အမြန်ဆုံးသွားရမယ်။ လိုအပ်တဲ့ စာ
ရွက်စာတမ်းကို ရေးနဲ့ထောက်က လုပ်
ပေးလိမ့်မယ်”လို့ဖြေတယ်လို့။

ကိုယ်လည်း ဆက်မေးဖို့ မရှိ
တော့တာနဲ့ ရေးဌာနဆီ ပြေးမေးတော့
ရုံးအုပ်ကိုစိုးမြင့်က -

“ဟုတ်တယ်ဆရာ...အခုပဲ
အစည်းအဝေး ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ။
အမိန့်စာတောင် မရှိကုန်သေးဘူး။
ကျွန်တော့်ဆီကတော့ အမိန့်စာနဲ့
L.P.C ရယ်၊ Service Book တွေ
ထုတ်ပေးလိုက်မယ်။ Drawing ပေး

ထုတ်သူ အရာရှိ)ကိစ္စ ထောက်ဌာနက လုပ်ပေးလိမ့်မယ်။ ခရီးစဉ်အသေးစိတ်ကိုတော့ ဦးဌာနမှာ မေးပါဆရာ”

ကိုယ်ဦးဌာနက ရုံးအုပ်ကိုလှည့်ဆီ ရောက်တော့ သူက -

“ဆရာ...အဲဒီခရီးက ပခုက္ကူကနေတစ်ဆင့်ချင်း တောင်ပေါ်တက်ရမှာတဲ့။ ဒါကြောင့် ဆရာ ပခုက္ကူကို အရင်သွားပြီး တောင်ပိုင်းဆက်သွယ်ပါ။ သူကတစ်ဆင့် လမ်းညွှန်ပါလိမ့်မယ်”

ကိုယ်ထောက်ဌာနစုဘက် ကူးလာတော့ Drawing ကိစ္စကိုဝင်တဲ့ စာရေး ခင်မောင်သင်းက -

“ဒီနေ့ သောကြာနေ့ဆိုတော့ ဘဏ်ရုံးချုပ်သွားဖို့ ပြင်ဆင်ချိန်မပီတော့ဘူး။ တနင်္လာနေ့ကျမှပဲ ဆရာနဲ့ ကျွန်တော် အတူတူသွားကြတာပေါ့”

ရုံးကိစ္စတွေ အကြမ်းဖျင်းသိရပြီးတာနဲ့ အိမ်ကိုပြန်၊ ဇနီးသည် အေးနဲ့ သားကြီးကိုခေါ်ပြီး စော်ဘွားကြီးကုန်း အဝေးပြေးဂိတ်မှာ ပခုက္ကူကားလက်မှတ် သွားဝယ်ကြတယ်။ ၁၂-၉-၉၅ ရက်နေ့ (အင်္ဂါနေ့) ထွက်မယ့်ကားပဲ အစောဆုံးရတယ်။

ကျန်တဲ့ စနေ၊ တနင်္ဂနွေရက်တွေမှာတော့ နှစ်ဖက်မိဘတွေဆီသွားပြီး အကျိုးအကြောင်း သွားပြောပြရတယ်။ နောက် အိမ်ပြန်လာပြီး ပြင်ဆင်စရာရှိတာတွေ ပြင်ဆင်ရတာပေါ့လေ။ ခရီးသွားရမှာက ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ သံသေတ္တာတစ်လုံးနဲ့ လက်ဆွဲအိတ်တစ်လုံးပါပဲ။

တနင်္လာနေ့ မနက်မှာ ရေးဌာနက ပြောင်းရွှေ့အမိန့်စာ L.P.C နဲ့ Service Book တွေ ရတယ်။ ပြီး

တော့ ထောက်ဌာနစုက စာရေးခင်မောင်သင်းနဲ့ ပန်းဆိုးတန်းက ဘဏ်ရုံးချုပ် သွားရတယ်။ ညနေ ရုံးမဆင်းခင် ငွေထုတ်သူ အရာရှိအမိန့်စာ (Drawing Officer) ရတယ်။

နောက်တစ်နေ့ မနက် ၆း၃၀ နာရီမှာ ရုံးချုပ်က ၀/၁၁၁၅ Hin Ranger ယာဉ်မောင်းကိုဘရွန်းကားနဲ့ စထွက်တယ်။ အေးကို သေချာမှာခဲ့တယ်။ သမီးထက်ထက်ကို ကျောင်းဝင်ပို့ပေးခဲ့တယ်။ ကားဂိတ်ကို သားကြီးမျိုး၊ မောင်မောင်ကြီးနဲ့ ကိုသန်းမြင့်တို့ လိုက်ပို့ကြတယ်။

မနက် ၈း၁၅ နာရီမှာ ၀/၁၃၅၄ သန်းကြွယ် ရန်ကုန်-ပခုက္ကူ ဟီးနီးကားကြီး စထွက်တယ်။ ကိုယ့်ခုံနံပါတ်က (၅)ဗျ။ နေ့လယ် ၁၂း၃၀ နာရီမှာ ‘မင်းလှ’ရောက်တယ်။ ထမင်းဆိုင်မှာ ကြက်သားဟင်းနဲ့ ထမင်းစားတာ ဂုဏ်ကျပ် ကျတယ်။ ညနေ ၁၇း၃၀ နာရီမှာ ‘ပြလို’ရောက်တယ်။ ညနေစာ ဆိတ်ကလီစာနဲ့ ထမင်းစားတော့ ဂုဏ်ကျပ်ပဲ ကျတယ်။

အဲဒီနောက် ကားက တစ်ညလုံး တောက်လျှောက် မောင်းပါလေရော။ နောက်တစ်နေ့ မနက် ၆း၃၀ နာရီမှာ ညောင်ဦးဆိပ်ကမ်းရောက်တယ်။ ကားရော၊ လူရော မနက် ၇ နာရီ ဇက်နဲ့ ကူးသွားတယ်။ မနက် ၇း၃၀ နာရီ ကျွန်းချောင်းရောက်တယ်။ မနက် ၉း၄၅ နာရီမှာတော့ ပခုက္ကူမြို့ထဲမှာရှိတဲ့ မင်းတပ်-မတူပီ ကားဂိတ်ကို ရောက်လာပါတော့တယ်။

အဲဒီကမှတစ်ဆင့် ဆိုက်ကားနဲ့ ပခုက္ကူထောင်ကို သွားတော့ မနက် ၁၁ နာရီလောက် ရောက်တယ်။

ထောင်ပိုင် ဦးသိန်းညွန့်နဲ့ တွေ့ပြီး ထောင်ဘူးပေါ်က သူ့အိမ်မှာပဲစကားပြောရင်း ထမင်းအတူစားကြတယ်။ ညနေ ၅း၃၀ နာရီမှာ ထောင်စာရေးသန်းငွေနဲ့ ရွှေမုဠာတုရား သွားရကြတယ်။ ညဇာကို ည ၇ နာရီ ဆရာဦးသိန်းညွန့်နဲ့ပဲ အတူစားပြန်ပြန်တယ်။

နောက်တစ်နေ့မနက်ပိုင်း စာရေးသန်းငွေနဲ့ မင်းတပ်ကားလက်မှတ်သွားဝယ်တယ်။ ၁၆-၉-၉၅ ရက်နေ့ မနက် ၅ နာရီ မင်းတပ်ကို ကားလက်မှတ်ရတယ်။ နေ့လယ် ၂ နာရီကျော် ထောင်ကို ပြန်ရောက်တော့ ရုံးချုပ်ထောက်ဌာနက စာရေးလှသိန်းဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး အိမ်ကို အကျိုးအကြောင်း သွားပြောပေးဖို့မှာလိုက်တယ်။ ညထောင်မှာ ပြန်အိပ်ခဲ့တယ်။

နောက်တစ်နေ့ မနက် ၆း၃၀ နာရီ ကားဂိတ်ရောက်တော့ မင်းတပ် ၁.၀.တ ဥက္ကဋ္ဌ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးသက်ရည်နှင့် တွေ့တယ်။ သူက ပေါက်မြို့အလွန်မှာ တာဘောင်တွေ ပျက်နေ၍ ယနေ့ ကားမထွက်နိုင်ကြောင်း ပြောတယ်။ ဒါကြောင့် ထောင်ပိုင် ဦးသိန်းညွန့်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြောပြီး အဲဒီညတော့ ကားဂိတ်မှာပဲ အိပ်လိုက်တော့တယ်။

နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ် ၁၂း၄၅ နာရီမှာ ယာဉ်မောင်းမြင့်လွင်မောင်းတဲ့ ကားနံပါတ် က/၁၁၀၀ သုံးတန် ပက်လက်ကားနဲ့ မင်းတပ်ဆီ ထွက်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ပက်လက်ကားဆိုတဲ့အတိုင်း ကားနောက်ပိုင်းမှာ ဘာအမိုးအကာ မရှိဘဲ ခရီးသည်သေတ္တာတွေ၊ ကုန်ပစ္စည်းတွေနဲ့ ရောထွေးပြီး ခရီးသည် ၃၀ ကျော်လောက် ဖြစ်

သို့ လိုက်ကြရတာပါ။

ကိုယ်ကတော့ ခေါင်းခန်းဝယ်
တော့ ကားခေါင်းခန်း ပြတင်း
ဆိတ်ဘေး ဘယ်ဘက်အစွန်မှာ နေ
ရတယ်။ ကိုယ့်ညာဘက်မှာတော့
တပ်စာရင်းစစ်ရုံးက ဦးဟာရှိုန်း
ဆန်နဲ့ သူညာဘက်မှာ ယာဉ်နောက်
ထိတ်တစ်ယောက် ထိုင်တယ်။ ခေါင်း
ဆန်ညာဘက်အစွန်မှာမှ ယာဉ်မောင်း
မြင့်လွင် ထိုင်ရတယ်။ ဒါကြောင့်
ခေါင်းခန်းမှာ လူလေးယောက်ဖြစ်တာ
ပါ။

ကားက စကတည်းက ယဉ်
ဆက် ဆိုသလို စထွက်တာနဲ့ ဟိုယိမ်း
ဆိုးနဲ့။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ အကဲ
ဆတ်ကြည့်တော့ ယာဉ်မောင်းမြင့်လွင်
နုနုပါပဲ။ မောင်းတော့လည်းဆောင့်
ပြီးအောင်ကြိုးနဲ့ဗျ။ ကြည့်ရတာ ဒီ
အားက ကိုယ့်အလှည့်မဟုတ်ဘဲ ထွက်
ဆာရလို့ ယာဉ်မောင်းက အတော်
ကျေမနပ်ဖြစ်နေသလို ထင်ရတယ်။

လူက မူးနေလို့လားမသိဘူး။
အားမောင်းနေတာက လေယာဉ်ပျံ
အား ထင်ရတယ်။ ကိုယ်နဲ့ ကိုဟာ
ရှိုန်းအုပ်ကလည်း ဖြည်းဖြည်းမောင်း
နဲ့ပြော၊ ကားနောက်ခန်းကပါလာတဲ့
ခရီးသည်တွေကလည်း ကြောက်လို့
ဆော်ဟစ်နေကြပြီဗျ။

ဒါပေမယ့် ယာဉ်မောင်းမြင့်လွင်
က ကိုယ်တို့တားနေတာကိုရော၊ ကား
နောက်ခန်းက ပါလာတဲ့ ခရီးသည်တွေ
နဲ့ ကြောက်လန့်လာကြား အော်ဟစ်နေ
တာကိုပါ လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ မကောင်း
ဆိုးဝါးတစ်ကောင် ဝင်ပူးကပ်နေသလို
အားကို အရှိန်နည်းနည်းမှမလျှော့ဘဲ
ဆက်မောင်းနေပါလေရဲ့ဗျာ။

ကိုယ့်စိတ်ထဲမတော့ ဒီကား
သမားဟာ သူ့အလှည့်မဟုတ်ဘဲ ကြား
ဖြတ်ဝင်မောင်းပေးရတာကို အတော်
မကျေမချမ်း ဖြစ်နေလို့များလားလို့
ထင်မိတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း လိုရာ
ခရီး မရောက်ခင် ကားတစ်ခုခုဖြစ်ပြီး
ရှေ့ဆက်သွားမရတော့အောင်ဆိုတဲ့
ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီလို တမင်တကာ
လုပ်နေတာများလားလို့ပါ ကွေးလိုက်
မိတယ်။

ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ပခုက္ကူက
၁၆ မိုင် ၃ ဖာလုံအကွာ ကမ္မမြို့နယ်
ထဲအရောက်မှာ ကားကို ဘယ်ဘက်
ကို လှည့်ကွေ့လိုက်ရာက ကားဟာ
ဘယ်ဘက်ကို တိမ်းစောင်းပြီး ကတ္တရာ
လမ်းပေါ်မှာ တုံးလုံးလဲပါလေရော
လားဗျာ။

ကား ဂျိမ်းခနဲလဲပြီသံ၊ ခရီး
သည်တွေရဲ့ ထိတ်လန့်တကြား ကျယ်
လောင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သံဟာ ကမ္မ
တစ်မြို့လုံးကို လွှမ်းမိုးလှမတတ်ပါပဲ။
အသံကြားလို့ လူတွေပြေးလာပြီး ဝိုင်း
ကြည့်ကြတဲ့အချိန်မှာတော့ မြင်ကွင်း
ဟာ ချောက်ချားစရာ ဖြစ်နေပြီ။

ကားနောက်ခန်း ပက်လက်ပေါ်
မှာပါလာတဲ့ ခရီးသည် ၃၀ လောက်
ဟာ ကားရှုတ်တရက် တုံးလုံးလဲအကျ
မှာ ဆန်ကောထဲက ဆီးသီးတွေကို
အရှိန်နဲ့ စောင်ချလိုက်သလို ခရီးသည်
တွေဟာ လေထဲကို ကိုးရိုးကားရား
လွင့်စဉ်သွားပြီး လမ်းပေါ်ကို အရှိန်
ပြင်းစွာ တလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျသွား
ကြပါတော့တယ်။

ဝိုပြီးဆိုတာက လူတွေ လမ်း
ဘေး လွင့်စဉ်ကျသွားပြီး တစ်ချိန်
တည်းလိုလို ကားပေါ်ပါလာတဲ့ သံ

သေတ္တာတွေ၊ ကုန်ပစ္စည်းအထုပ်အဝှမ်း
အလေးအပင်တွေဟာ လူတွေပေါ်ကို
အတားအဆီးမဲ့ ပြိုဆင်းကျလာတော့
တာပါပဲ။

“အောင်မယ်လေး...သေပါပြီ
ဗျ။ အောင်မလေး...သေပါပြီတော့။
ဇာလ်ကြပါဦးရှင်” ဆိုတဲ့ ခရီးသည်
တွေရဲ့ တုန်လှုပ်ကြောက်လန့်စွာ အော်
ဟစ်လိုက်တဲ့ နာကျင်ညည်းညူသံ
တွေဟာ ငရဲမွက်သလို ဆူညံသွားပါ
တော့တယ်။

ကဲ ... ဒါဆို ကားရှေ့ခန်းက
လိုက်ပါလာတဲ့ ကိုယ့်အခြေအနေက
ကော ဘယ်လိုဖြစ်သွားပြီလဲ။

ကားရှေ့မှာက ကိုယ်က ဘယ်
ဘက်တံခါးဘေးမှာ၊ ကိုဟာရှိုန်းအုပ်
က ကိုယ့်ညာဘက်မှာ၊ သူ့ဘေးမှာ
ယာဉ်နောက်လိုက်၊ ပြီးတော့ ယာဉ်
မောင်းမြင့်လွင် မဟုတ်လားဗျာ။

ကားပြုန်းခနဲ ဘယ်ဘက်ကို တုံး
လုံးလဲကျသွားတယ်ဆိုရင်ပဲ ကိုယ့်ညာ
ဘက်က လူသုံးယောက်ဟာ ဆပ်ကပ်
ပြသလို ထောင်မတ်သွားကြပြီး ဘယ်
ဘက်အစွန် တံခါးပေါက်ဘေးမှာ ထိုင်
နေတဲ့ ကိုယ့်အပေါ် တစ်ယောက်ပြီး
တစ်ယောက် အရှိန်နဲ့ ပြုတ်ကျကြပါ
လေရောလားဗျာ။

အား...လူသုံးယောက် ပြုတ်ကျ
တဲ့အခါ ကိုယ့်မှာ အဲဒီလူတွေနဲ့ ကား
တံခါးကြား ဖိညှပ်ခံလိုက်ရသလို ဖြစ်
ပြီး အလွန်ဆိုးဝါးတဲ့ ဝေဒနာကို မချီ
မဆုံ ခံလိုက်ရပါတော့တယ်။ ကိုယ့်
ဘယ်ဘက်လက်မောင်းတစ်ခုလုံး လှုပ်
မရအောင် နာကျင်နေပါပြီ။

ကဲကောင်းချင်တော့ ကား
မှောက်တဲ့နေရာဟာ ကမ္မမြို့နယ် ပြည်

သူ့ဆေးရုံ ရှေ့နားတင်ဖြစ်နေလို့ လာကြည့်တဲ့လူတွေက ဆေးရုံဆီ ပို့ပေးကြတယ်။ ဆရာဝန်၊ ဆရာမတွေက ဒဏ်ရာရ ခရီးသည်တွေကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် စစ်ဆေးကုသပေးကြပါတယ်။

ကိုယ့်ကိုတော့ ဝန်ထမ်းမှန်းသိလို့ အပေါ်အကျီ ချွတ်ခိုင်းပါတယ်။ ဝတ်ထားတဲ့ စပို့ရှပ်အကျီကို ချွတ်ဖို့ ကိုယ့်လက်နှစ်ဖက်လုံး မြှောက်လို့မရတော့ပါဘူး။ ဆရာမတစ်ယောက် ကူချွတ်ပေးမှပဲ ရပါတော့တယ်။

ဆရာဝန်က လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်ခိုင်းပြီး ရင်ဘတ်နာမနာ မေးပါတယ်။ ကိုယ့်ညာဘက်လက်ကို တစ်ဝက်လောက်မြှောက်နိုင်ပေမယ့် ဘယ်ဘက်လက်ကိုတော့ မြှောက်မရတော့ပါဘူး။ မြှောက်လိုက်တိုင်း ရင်ဘတ်က အောင့်တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်ပြီး လက်မောင်းကလည်း အထိမခံနိုင်အောင် နာကျင်နေပါတယ်။

ဆရာဝန်က ဆေးစာရေးပေးပြီး ပခုက္ကူဆေးရုံမှာ ဆက်ပြဖို့ ပြောပါတယ်။ ကိုယ့်ယာဉ်မှောက်တဲ့နေရာ ပြန်ရောက်တော့ ပခုက္ကူကားဂိတ်က ပိုင်ရှင်ရောက်လာပြီး နောက်ခန်းက ဒဏ်ရာရတဲ့လူတွေကို ကားတစ်စီးနဲ့ ပခုက္ကူဆေးရုံ ပို့လိုက်ပြီလို့ သိရတယ်။ ကိုယ်နဲ့ ကျန်တဲ့ခရီးသည်တွေကို နောက်ထပ် ကားတစ်စီးနဲ့ ကိုယ်တို့ ပစ္စည်းတွေနဲ့အတူ ပခုက္ကူဆေးရုံဆီ ပို့ပေးပါတယ်။

ဆေးရုံရောက်မှပဲ ဒဏ်ရာရလူနာတွေရဲ့ သတင်းဆိုးကို ဩားရပါတော့တယ်။ ခေါင်းကွဲတဲ့လူ၊ လက်ကျိုးတဲ့လူ၊ လမ်းမလျှောက်နိုင်အောင်

ခြေထောက်ကျိုးသွားတဲ့လူတွေနဲ့ ခရီးသည်တစ်ယောက်ဆို နံရိုးခွဲစစ်ချောင်းလောက် ကျိုးကြေသွားလို့ အရေးပေါ်ခွဲစိတ်ခန်းဝင်နေရသတဲ့များ။ အဖြစ်ဆိုးလိုက်ကြတာ။

သတင်းတွေက တကယ့်ကို မယုံကြည်နိုင်အောင် ဆိုးဝါးလိုက်တာများ။ ကြည့်ရတာ ဒါတွေဟာ သူတို့အပေါ် သေတ္တာတွေနဲ့ ကုန်ပစ္စည်းအထုပ်ကြီးတွေ ပြိုဆင်းမိညှပ်ခဲ့လို့ ရတဲ့ဒဏ်ရာတွေပဲလေ။ ကံဆိုးလိုက်တဲ့လူတွေ။

ကိုယ့်ဒဏ်ရာက သူတို့နဲ့စာရင် ဘာမှမဟုတ်တော့တာနဲ့ မင်းတပ်ကြားစခန်း ကားဂိတ်ကို ပို့ပေးခိုင်းပြီး အဲဒီမှာပဲ တည်းလိုက်တော့တယ်။ ညနေဘက်ကျမှ ပခုက္ကူထောင်ဆီ သွားပြီး ထောင်ပိုင်ဦးသိန်းညွန့်ကို အကျိုးအကြောင်း သတင်းပို့လိုက်တယ်။ သူက ရုံးချုပ်ကို သတင်းပို့ဖို့ပြောတာနဲ့ ကိုယ်ရုံးချုပ်တာဝန်မှူးရုံးခန်းကို ဆက်သွယ်လိုက်တယ်။ အချိန်က ည ၉ နာရီကျော်နေပြီ။

ကံအားလျော်စွာ တာဝန်မှူးက ကိုယ်တို့ တူးတူးအဖွဲ့က ကိုမြင့်ဦး (ရခိုင်)ဖြစ်နေတယ်။ ကိုယ်က ဒီနေ့ ဖြစ်ရပ်ကို အသေးစိတ် အစီရင်ခံ တင်ပြလိုက်တယ်။ ကိုမြင့်ဦး(ရခိုင်)က ပြောသမျှ သေချာလိုက်မှတ်ပြီး ရေးတယ်။ သူ ဒါကို အချောပြန်ရေးပြီး မနက်ကျရင် ညွှန်ချုပ်ဆီ အစီရင်ခံ တင်ပြရမှာလေ။

ဒါကြောင့် ကိုယ်က ကိုမြင့်ဦးကို အကူအညီတစ်ခု တောင်းလိုက်မိတယ်။ အခု ကိုယ်သတင်းပို့ထားတဲ့ အတိုင်း လိုင်းမှာရှိတဲ့ ကိုယ့်အိမ်ဆီ

ညတွင်းချင်းသွားပြီး ကိုယ့်ဇနီးသည်ကို အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြဖို့နဲ့ ကိုယ်ဘာမှမဖြစ်ဘဲ မနက်ဖြန် ခရီးဆက်မယ့်အကြောင်း သွားပြောပေးဖို့၊ နို့ရင် မနက်ကျမှ သတင်းဟုတ်တာရော၊ မဟုတ်တာတွေပါ ရောထွေးဖို့ သွားပြီးမှ ဇနီးသည် 'အေး'သိရရင် အရမ်းစိတ်ထိခိုက်သွားမှာ စိုးရိမ်မိလို့ ပါလို့ ပြောပြလိုက်တယ်။ သူက - "ဒီလောက်လည်း စိတ်ပူမနေပါနဲ့ ကျွန်တော် ချက်ချင်းသွားပြောလိုက်မယ်။ အချင်းချင်းတွေပဲများ။ ဒီလောက်တော့ ကူညီရမှာပေါ့။ စိတ်ချစမ်းပါ" လို့ အထပ်ထပ် ကတိပေးတာနဲ့ ကိုယ်လည်း နည်းနည်းတော့ ရင်ထဲ အေးသွားတာပေါ့လေ။

ဒါပေမယ့် တူးတူးတို့ရေ...

တကယ်လက်တွေ့မှာတော့ ဒီလူတာဝန်မကျေပွန်ခဲ့ဘူးလေ။ နောက်ဇနီးသည်နဲ့ ကိုယ်တို့ အပြန်အလှန် ရေးတဲ့စာအရ သိရတာကတော့ မယုံကြည်ချင်စရာပါပဲ။

ကိုယ်တို့တူးတူးတွေဟာ အချင်းချင်းအပေါ် အလွန်သစ္စာရှိကြတယ်လို့ အများက ချီးကျူးနေကြပေမယ့် တူးတူးအဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကိုမြင့်ဦး(ရခိုင်)ကတော့ အဲဒီနေ့ညကရော၊ နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာရော ကိုယ်ဇနီးအေးဆီ လုံးဝ လာမပြောခဲ့ဘူးတဲ့ ဗျာတို့ရေ ...၊ အံ့ရော ... ။

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်။)

ဗဟိုစော

လိပ်ခေါင်းရောဂါရှင်များ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်

လိပ်ခေါင်းရောဂါမှန်လျှင် ဒိဌပျောက်ကင်းရမည်။

- ဆရာ၏ဆေးခန်းတွင် လိပ်ခေါင်းရောဂါရှင်များအား မပူ၊ မစပ်၊ မနု၊ မကျွမ်း၊ မလှိမဖြတ်၊ မြန်မာ့နည်း မြန်မာ့ဟန်သက်သက်ဖြင့် အမြစ်ပါမကျန် လုံးဝပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးလျက်ရှိပါသည်။
- ကုသ၍ပျောက်ကင်းသွားသော ရောဂါရှင်ပေါင်းများ၏ ဓာတ်ပုံနှင့် ထောက်ခံစာပေါင်းများစွာတို့ကို လက်တွေ့ လာရောက်လေ့လာနိုင်ပါသည်။ (နိုင်ငံခြားမှ ခွဲစိတ်ကုသဖူးသူများ အပါအဝင်)
- ရောဂါအတွက် ပျောက်ကင်းအောင် တာဝန်ယူသည်။
- လိပ်ခေါင်းရောဂါသည် အနားယူမှသာ အမြစ်ပြတ် ပျောက်ကင်းနိုင်ပါသည်။

မှတ်ချက် ။ ။ လိပ်ခေါင်းရောဂါသည် ဓားဝေးသက်သက်ဖြင့် လုံးဝမပျောက်ကင်းပါ။

နိုင်ငံကျော် မန္တလေးမြို့ အဘိဓမ္မာတောင်သာဆရာကြီးဦးလှမောင်၊ ဆရာမကြီးဒေါ်သန်းဟန်(လိပ်ခေါင်းအထူးကုပညာ)

ရန်ကုန်ဆေးခန်းဌာနခွဲ

အမှတ်(၅၀) (၅)လမ်း၊ (၁၂)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း-၀၉-၇၃၀၀၉၃၁၊ ၀၉-၂၅၀၃၁၄၂၇၊ ၀၉-၉၇၂၄၂၉၄၂၊ ၁၃-၁၄လမ်းကြား၊ ၈၀-၈၁လမ်းကြား၊ အကွက်-၅၄၊ ပြည်လုံချမ်းသာ၊ မန္တလေး၊ ဖုန်း-၀၂-၇၂၂၈၊ ၀၉-၉၁၀၄၄၀၂၅

ထောက်ခံချက် - ၈၀/ ၀၉၃၄၈/ထလ

ဗိုက်တယ် သောက်ရေသန့်
Purified drinking
water

အမှတ် (၁၉)၊ အင်းဝ (၇)လမ်း၊ (၆)ရပ်ကွက်၊ ရေအရှေ့ပိုင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။ ဖုန်း-၀၉ ၈၀၃၂၅၂

မင်းသိန်းဝင်း
မင်းသိန်းဝင်း
မင်းသိန်းဝင်း

အတိတ်အကြောင်း ဟောင်းသည့်မရှိ (၂၆)

အ ခ န် : ဆ က် ဝ ဣ ရ ည်

(ထခင်လမှအဆက်)

မင်းဟိန်းထိပ်

မောင်အေးချမ်းတို့လူစု ဆေးခြောက်မှုခင်းကိစ္စကြောင့် ရိုးမထဲတွင် တစ်ပတ်ကျော် ကြာခဲ့ကြသည်။ အဓိက ဆေးခြောက်ခင်းများနှင့် သိုလှောင်ထားသော ဆေးခြောက်များ၊ ဆေးခြောက်လုပ်ငန်းတွင် အဓိက အမှုများ အတော်များများကို ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့သလို လူထွက်လူဝင် မရှိအရန် ရွာများကို ဝိုင်းထားဆဲကာလတွင် အဝေးမြို့ရွာများတွင် အဆက်မပြတ် လူများလည်း တစ်ယောက်တစ်ယောက် ရောက်လာကြ၍ အဆီးပြီး ခေါ်ဆောင်လာနိုင်ခဲ့ကြသည်။ (ဘိန်းကိစ္စက သိပ်ကြီးများ၍ မနေတော့ပေ)။

ရှေ့ကို ဆက်လက်ပြီး လုပ်ကိုင်ရမည့်ကိစ္စသည်ကား မောင်အေးချမ်းနှင့် မပတ်သက်တော့ပေ။ မောင်အေးချမ်းကလည်း မိမိနှင့် မသက်ဆိုင်သော ကိစ္စရပ်များကို အနှုတ်အရှု အမှတ်ဆိုင်ခြင်း မပြု။ မိမိမှာ အသားအရောင်အနီအဖြူ အလုပ်သမားအသင်းဆောင်ကို တာဝန်ယူထားရ

သော ဝန်ထမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေ၍ ရုံးတက်နေရမည်ကိုလည်း မလိုလား။ ထို့ကြောင့် ဆေးခြောက်မှုခင်းကိစ္စ စတင်ခဲ့သည်မှ လက်ရှိအခြေအနေထိ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ကိစ္စအဝဝတို့ကိုလည်း တရားလိုအဖြစ်လည်းကောင်း၊ အစိုးရသက်သေအဖြစ်လည်းကောင်း တစ်ခုမျှ တာဝန်ယူခြင်း၊ ဖြေရှင်းခြင်း မပြုတော့ဘဲ မှုခင်းအတွေ့အကြုံ အားလုံးကို စာရှုည်ကြီးတစ်စောင်ရေးကာ မှုခင်းတာဝန်ခံပုဂ္ဂိုလ်အား ပေးအပ်ပြီး အမ်းမြို့သို့ ရောက်အောင်ပင် ပြန်၍ မလိုက်ဘဲ ရိုးမလမ်း စီမံကိန်းတွင်သာ ကျန်နေခဲ့၏။

ထို့နောက် ဝန်ထောက်ကြီးနှင့် သွားတွေ့၏။ စခန်းမီးရှို့ခံရသည့် ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး မောင်အေးချမ်းအား အပြစ်တင်စကားမဆိုဘဲ ပြောရာပြောကြောင်းသာ ပြောသည်။

“ရိုးမထဲမှာ နေရတုန်း ဒေသခံရိုးမသားများနဲ့ ခုန်မတွေ့သင့်။ အခုကိစ္စဟာလည်း ဖြစ်ခဲ့ပြီဖြစ်လို့ ဘာမှ

ဆက်ပြောမနေတော့ဘဲ မီးလောင်သွားတဲ့ စခန်းနေရာမှာ အလားတူစခန်း အဆောက်အအုံ ပုံစံမျိုး ပြန်ဆောက်လိုက်”ဟူ၍သာ ဆိုသည်။

စခန်းအသစ် ပြန်ဆောက်ရသည်မှာ လွယ်ကူသည်တော့မဟုတ်ပေ။ မောင်အေးချမ်းနေသော စခန်းတံရံကြီး ပြာကျသွားသဖြင့် အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းအားလုံး ပါသွားသည့်အထဲတွင် လက်သမားပစ္စည်းများလည်း မီးထဲ ပါသွားလေသည်။ ဤသည်မှာ ထိုလူများ မိုက်မဲလွန်းခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ မောင်အေးချမ်းကို မကျေနပ်လျှင် မောင်အေးချမ်းနှင့်သာ ဖြေရှင်းသင့်သည်။ စခန်းတံရံများနှင့် မသက်ဆိုင်ပေ။ စခန်းတံရံများသည်ကား အစိုးရပိုင် အဆောက်အအုံများသာ ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း ရှိစေတော့။ မီးထဲပါသွားသော လက်သမားပစ္စည်းများကိုပင် အစိုးရ လမ်းစီမံကိန်းကို တင်ပြကောင်းခံရန် စိတ်မကူးတော့

သိသမျှသို့ ဆင်တပ်ချန်တိုသာ
ချစ်ခြင်းလိုက်သည်။ အမ်းသို့ရောက်
သွင် ဆေးကြောက် မှုခင်းထဲတွင် ပါ
ဝင်နေကြသော ရဲခိုင်နှင့် ရဲခိုင်တို့

ကစွနှင့်ပတ်သက်ပြီး တူအရေးတော်
စပ်သည့် မခင်တင့်ကိုလည်း ပြော
သင့်သော စကားများကိုလည်း ပြော
ရပေဦးမည်။

မောင်အေးချမ်း မနက်ဈေး
ကားဖြင့် အမ်းမြို့ကို လိုက်လာခဲ့
သည်။ အမ်းမြို့ကို မနက် ၈နာရီတွင်
ရောက်သည်။ တူ၊ လွှ၊ ဆောက်၊
ကျင်ငူယံ၊ ချိန်သီး စသော လက်
သမားငစွည်းများကို ဦးစွာဝယ်ယူပြီး
ကားပေါ်တင်ထားခဲ့ကာ မခင်တင့်
အိမ်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

မခင်တင့်ကို အဝေးကပင်လှမ်း
မြင်နေရသည်။ အကျီအဝတ်များကို
ချိတ်ပြီး ထုတ်လှန်းနေသည်။ ယုမေ
က အိမ်ရှေ့ကိုရေလောင်းပြီး အမှိုက်
လှည်းနေသည်။ မနက်စောသေး၍
ပွဲရုံမှာ လူကျဟန် မရှိသေးပေ။

မခင်တင့်က မောင်အေးချမ်း
ကို အလျင်မြင်သည်။ ဖျတ်ခနဲ တစ်
ချက်သာကြည့်ပြီး မခင်တင့် မျက်
လွှာချသွား၏။ ထို့နောက် ယုမေလည်း
မြင်သွား၍ တံမြက်စည်းကို မြေမှာ
ထောက်ကာ . . .

“အန်တီတင့် ဦးလေးလာနေ
ဘယ်”ဟု မတိုးမကျယ် ပြောလိုက်
သည်။ မခင်တင့်သည် ခပ်ဆတ်ဆတ်
တစ်ချက်သာ ခေါင်းညိတ်ပြီးနောက်
လှည့်၍ပင်မကြည့်ဘဲ အဝတ်များကို

သာ တဖျပ်ဖျပ်ခါပြီး တန်းပေါ်မှာ
တင်လှန်းနေသည်။ ထို့ကြောင့် . . .
မောင်အေးချမ်းစိတ်ထဲတွင် တစ်
မျိုးတစ်မည် အတွေးကောက်ပြီး

အနည်းငယ်မျှ ကသိကအောက် ဖြစ်
သွားမိသည်။

မခင်တင့် သူတို့နှစ်ယောက်
အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်
ခုသွားလေသလား။ မောင်အေးချမ်း
က မူးယစ်ခေါင်းဆောင်ကို ကိုယ်
တိုင်ထိုးကြိတ်ဖမ်းပြီး အချုပ်ထဲသို့
ထည့်လိုက်သောကြောင့် ပတ်သက်
ဆက်နွယ်လျက်ရှိသော သူတို့နှစ်
ယောက်တို့သည်လည်း ထပ်တူအချုပ်
ထဲသို့ ရောက်သွားကြရပြီး နှစ်ရှည်
ထောင်ဒဏ်ကျခံရတော့မည့် အဖြစ်
ကိုတွေးကာ မောင်အေးချမ်းကို နာ
ကြည်းမုန်းတီးသွားလေသလား . . .

မိန်းကလေးတို့၏ သဘော
သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချစ်ခင်ကြည်
ဖြူနေကြစဉ်၌ များစွာ ပျော့ပျောင်း
နူးညှိတ်လျက်ရှိတတ်ပြီး စိတ်သဘော
ထားချင်း မတူမှုရှိ၍ အဖုအထစ်ဖြစ်
လာသောအခါ(တစ်ယောက်နှင့်တစ်
ယောက် အပြီးသတ်လမ်းခွဲရန်အထိ
ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးသောအခါ) သူတို့
၏ သည်းနှလုံးသည် အလွန်အမင်း
မာကျောသွားတတ်သည်။ ယခင်နှင့်
ယခုဟု စာကြည့်မိလျှင် နားမလည်
နိုင်သည်အထိ ဖြစ်သွားတတ်သည်။

မောင်အေးချမ်းသည် သည်
အဖြစ်မျိုးကို ကြုံလည်းကြုံ၊ ကြား
လည်းကြား၊ ကိုယ်တိုင်လည်း ခံစား

ဖူးသည်။ ထိုအဖြစ်မျိုး၌ ယောက်
လေးများက မိန်းကလေးများကို
၍ မမိနိုင်ပေ။ ယောက်ျားလေးတ
ကပင် အဖုအထစ်ဖြစ်သွားကြ
နောက် ကာလအပိုင်းအခြားကလေး
များ ရှိတန်သလောက် ရှိလာသော
အခါ မိန်းကလေးက ကိုယ့်အ
တွင် နူးညှိတ်ခဲ့ပုံ၊ သံယောဇဉ်ထား
ပုံ စသည်များကို ပြန်ပြောင်းစဉ်း
ရင်းက တွေ့ချင်၊ မြင်ချင်၊ စတ
ပြောချင် ရှိလာတတ်သော်လည်း
မိန်းကလေးများသည်ကား ကြာ
(နှလုံးသား)ဝေးလေ ဝေးသွားတ
ကြသည်။

ယောက်ျားလေးနှင့် မိန်း
လေးတို့သည် နိယာမလောက
အားဖြင့် မည်သည့်အခါမျှ ညီ
သည်ဟူ၍ မရှိခဲ့ပေ။ ကံတရားသို့
ယောက်ျားလေးဘက်က အမြဲတ
နေ၏။ ချစ်ကြိုက်ညား မွေးဖွား
ရာတွင်လည်း မိန်းကလေးသည်
တာဝန်ကြီး၏။ လမ်းသွားလျှင်
ယောက်ျားလေးက ရှေ့က၊ ထိုင်
လျှင် ခေါင်းရင်းဘက်က ဟူ၍လည်း
တိတိကျကျ ရှိ၏။

ယုတ်စွအဆုံး မိန်းကလေး
ရုပ်ရည်၊ စီးပွား၊ ပညာ၊ ရာထူး အစ
အရာရာ သာပြီး ယောက်ျားလေးမှ
မည်သည့်ဂုဏ်ဖြစ်မျှ မရှိလျှင်ပင် အ
ထောင်ဦးစီးစာရင်းတွင် ယောက်ျား
လေး၏ အမည်သည်သာ ထိပ်ခံ
က ရှိနေရ၏။ ယောက်ျားလေးဘက်
က ထိုမျှအထိ အစစအရာရာ အသ

ရနေသော်လည်း အဖုအထစ်
လေးများ ရှိလာ၍ အဆက်ဖြတ်
တမ်းဟုဆိုလျှင် မိန်းကလေး
သည်သာ အသာစီး ယူသွား
တတ်သည်။

“ပျော့လျှင်ဖယောင်း၊ မာလျှင်
ချောင်း၊ အချစ်ကြီးက အမျက်ကြီး
တတ်သည်”ဟူသော စကားသည်
မိန်းကလေးများကိုပင် ရည်ညွှန်း၍
ဆိုလေသည်လား၊ မသိ။

မောင်အေးချမ်းသည် ယခင်
နှင့်မတူဘဲ မသိမသာ မူကွဲပြီး မခင်
တင့်၏မျက်နှာ အနည်းငယ် တည်
နေသည်ကို ကြည့်ကာ အမျိုးမျိုးအဖုံ
ဖုံစဉ်းစားရင်းက ခြေလှမ်းများ လေး
ဆားတေး ဖြစ်နေမိ၏။ ယုမေက
မှတ်လွှာချပြီး အမှိုက်ဆက်လှည်းနေ
သည်။ မခင်တင့်က အဝတ်အားလုံး
ဆွဲ လှန်းလိုက်ပြီးနောက် တစ်ချက်
ပြောကာ . . .

“မောင်လေး . . . လာ၊ အပေါ်
ထပ်ကို သွားရအောင်”

ဟုပြောကာခေါ်သည်။ ယခင်
အခါများက မောင်အေးချမ်း လာ
သည်တိုင်း စားဖိုဆောင်၌ဖြစ်စေ၊
ညှော်ခန်းတွင်ဖြစ်စေ ဦးစွာပထမ မုန့်
သရေစာ ကျွေးမွေးဧည့်ခံလေ့ရှိ
သည်။ ယခုမူ တစ်စုံတစ်ခုကိုမျှ
ကျွေးမွေးဧည့်ခံခြင်းမပြုဘဲ အိမ်
အပေါ်ထပ်ကိုသာ တန်းပြီးခေါ်သွား
၍ အရေးပါသည့် တစ်စုံတစ်ခုသော
စကားကို ပြောလိမ့်မည်ဟု မောင်
အေးချမ်း နားလည်လိုက်သည်။

အပေါ်ထပ်ကို ရောက်လျှင်
စားပွဲတစ်ခုကို အလယ်ထားပြီး ဟို
ဘက်တစ်ယောက်၊ သည်ဘက်တစ်
ယောက်ထိုင်ကြသည်။ ယခင်က နှစ်
ယောက်ချင်းတွေ့ဆုံကြတုန်း ပူးကပ်
ထိုင်ပြီး ဖက်လေ၊ နမ်းလေရှိသည်။
အလွန်မှ နူးညွတ်သော အမူအရာ
လည်း ရှိသည်။ ယခုမူ မခင်တင့်၏
အမူအရာသည် မဆိုးစလောက် အပြုံး
ရိပ်မျှသာရှိပြီး တည်သည်ကများ၏။

“မောင်လေးကတော့ လူမိုက်
တစ်စုကို အနိုင်ယူပြီး ဖြိုခွင်းလိုက်
နိုင်လို့ ကျေနပ်မှု၊ တက်ကြွမှုတွေ ရှိ
နေလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်။ မမက
တော့ အရမ်းပဲ စိတ်ညစ်နေရပြီ”

ဟု မခင်တင့်က စ၍ပြောသည်။

“ဘာကြောင့်များလဲ။ မခင်
တင့်တူနှစ်ယောက်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်
ပြီးတော့များလား။”

မခင်တင့် ချက်ချင်း စကား
မဆိုပေ။ တည်လျက်က ကြမ်းပြင်
ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေ၏။

“မခင်တင့် ပြောနိုင်မှပြောပါ။
မပြောနိုင်ရင်လည်း မပြောပါနဲ့။”

“အင်း . . . အဲဒီကိစ္စ အဓိက
ကျတာပေါ့လေ။ ဒီကလေး (ရဲနိုင်နှင့်
ရဲခိုင်) နှစ်ယောက် အချုပ်ထဲကို
ရောက်သွားတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါ
ကသာ စွမ်းနိုင်လိမ့်မယ်။ သူတို့ ချော
ချောမောမော အပြင်ကို ပြန်ရောက်
လာနိုင်အောင် ဆိုတာမျိုးပေါ့”

“မခင်တင့်ရဲ့ တူနှစ်ယောက်
အချုပ်ထဲကို ရောက်သွားရတာနဲ့

ပတ်သက်ပြီး မခင်တင့်ရဲ့ မွေးချင်း
အစ်ကို၊ အစ်မများက ကျွန်တော့်ကို
စိတ်မချကြဘူးလား။ အပြစ်ကော
မမြင်ကြဘူးလား။”

“အင်း . . . ရှိသလောက်တော့
ရှိစွာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မောင်လေး
ဘက်က သူတို့အပေါ်မှာ မှားတာ
တစ်ခုမှ မရှိပါဘူး။ လူမိုက်တစ်
ယောက်ကို လုပ်သင့်လို့၊ လုပ်လိုက်
ရာကနေပြီး အကြောလိုက် ပေါ်လာ
ရင်းက သူတို့သားတွေ ပါဝင်ပေါ်
ပေါက်လာရတဲ့ ကိစ္စပဲ။ ဒါကြောင့်
မောင်လေးကို အပြစ်ကြီးတစ်ခု
အနေနဲ့ မြင်လို့တော့ မရပါဘူး။ အခု
မမကို ဝိုင်းပူဆာနေကြတာက မမ
ဟာ မိသားစု မွေးချင်းတွေထဲမှာ
အသက်အငယ်ဆုံးဖြစ်ပေမယ့် ရန်ကုန်
မှာနေပြီး တက္ကသိုလ်မှာ ဘွဲ့ယူဖူး
တယ်။ တကယ် မြို့ပေါက် ပြည်ပေါက်
ဆိုတာမျိုးပေါ့။ ကိုယ့်မြို့မှာလည်း
လူမှုရေး၊ ပညာရေး၊ စီးပွားရေး
အထက်တန်းကျတဲ့အပြင် အနှောင်
အဖွဲ့ကင်းတဲ့ တစ်ကိုယ်တည်းသမား
လည်းဖြစ်နေတာကြောင့် အရှင်းဆုံး
ပြောရရင် အဓိကကျတဲ့ အထက်
တန်းလွှာတွေနဲ့ ပေါင်းပြီး ငွေကုန်ခံ
လှုပ်ရှားလိုက်ရင် ဒီကလေးနှစ်ယောက်
ကွင်းလုံးကျွတ် လွတ်မြောက်လာနိုင်
တယ် ဆိုတာမျိုးပါ”

မောင်အေးချမ်း သက်မတစ်
ချက်ကို ချလိုက်ပြီး . . .

“လွယ်ပါ့မလား မခင်တင့်။ သူ
တို့ ဆေးခြောက်မှုက ရှုနေတာကို

ဖမ်းမိတာမျိုး၊ အိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းလေး ထည့်ထားတာကို ဖမ်းမိတာမျိုး မဟုတ်ဘူးနော်။ ပင်ရင်းကပင် အုံလုံးကြွပြီး ပင်စည်ခက်မ ရွက်ဖျားတိုင်အောင်ဖမ်းမိလာတာကြောင့် ဘယ်လိုပဲ လှုပ်ရှားလှုပ်ရှား ငွေကုန်ပြီး လူပန်းတာပဲ အဖတ်တင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်”

“အေး.. အဲဒီအကြောင်းကိုလည်း မမပြောပြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့မိဘတွေက လက်မခံကြဘူး။ မမက အဲဒီလို ပြောပြလိုက်တော့ ငိုသွက် ငိုပြီး မမကို ဟောက်သွက်လည်း ဟောက်ဟမ်းကြတယ်။ ပွဲမှမခင်းရသေး ဖျာသိမ်းမယ့် စကားက စလာတယ်ဆိုပြီးလည်း ပြောကြတယ်။ ဒီကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မမကို အလုံးစုံ ပုံချနေကြတယ်”

“ဖြစ်နိုင်ဖွယ် နည်းနည်းလေးတော့ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကွင်းလုံးကျွတ် မဟုတ်ဘူး။ အစိုးရက အခုလို အချိန်အဟုန်နဲ့ မူးယစ်ဆေးဝါးကို နှိမ်နင်းနေတဲ့အချိန်မှာ ကွင်းလုံးကျွတ် လွတ်မြောက်ရေးကို ကြိုးစားအားထုတ်လို့လည်း ဖြစ်လာနိုင်ဖွယ် မရှိဘူး။ ကြိုးစားရင် မဆိုစလောက် ဖြစ်လာနိုင်တာကတော့ နှစ်ရှည်ထောင်ဒဏ်က အထိုက်အလျောက် လျော့ပေါ့လာရေးနဲ့ ထောင်ထဲသို့ ရောက်သွားပြီးနောက် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေထိုင်ရရေး။ ဒီနှစ်မျိုးလောက်ကိုတော့ ကျွန်

တော် မြင်ပါတယ်”

“အေး.. ဟုတ်တယ်။ အဲဒီအမြင်ဟာ မောင်လေး မမနဲ့ တူတယ်။ မမလည်း အဲဒီလိုပဲ သူတို့နားလည်အောင် အကြိမ်ကြိမ် ရှင်းပြပြီး ပြီ။ ဒါပေမယ့် မရဘူး။ ကွင်းလုံးကျွတ်ဆိုတာက တစ်ပဲသားမှမလျှော့ကြဘူး။ မမကို အတင်းဖိအားပေးနေကြတယ်။ မမ ဘယ်လိုနေရမလဲ”

မောင်အေးချမ်း သက်မတစ်ချက်ကိုချလိုက်ရပြန်သည်။ တကယ်တွင် မွေးချင်းများသည် အကြီးများသာ ဖြစ်ကြသော်လည်း သားရေးမှာ ရော၊ နာရေးမှာပါ မခင်တင့်ကိုသာ ပုံချလေ့ရှိကြသည်။ အစ်ကို၊ အစ်မများမှာ မခင်တင့်ကဲ့သို့ ငွေကြေး မပြည့်စုံကြသူများ မှန်သော်လည်း ထိုမျှအထိ အရာရာတိုင်းတွင် ပုံမချသင့်ပေ။ သည်းခံရခက်သော ကိစ္စကြီးတစ်ရပ်ဟူ၍သာ ဆိုရပေတော့မည်။

“ကြားရတာတော့ စိတ်မကောင်းဘူး မခင်တင့်။ ဒါပေမယ့် မခင်တင့်တို့ရဲ့ မွေးချင်းတွေ အရေးဖြစ်နေလို့ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ ဝင်မပြောချင်ဘူး။ လောကအနှုပ်တို့ရဲ့ သဘောလိုပဲ ပြောရတော့မှာ။ လိုရင်းကို ချုပ်ရင်တော့ သူတို့လက်ခံလာကြတဲ့ အထိ ခေတ်ကာလနဲ့ ညှိပြောပါတော့လို့ပဲ အကြံပြုချင်တယ်”

မခင်တင့်သည် ဘာမျှလိုက်၍ မပြောဘဲ ယာဘက်လက်ဖြင့် မေးကိုထောက်ကာ စားပွဲကိုသာ စိုက်ကြည့်

နေလေ၏။ မျက်ရည်များလည်း ဝိုင်းနေသည်။ ရှိုက်သံကိုလည်း ငြိရ၏။ တူနှစ်ယောက်တို့ ကိစ္စကြောင့် အစ်ကို၊ အစ်မတို့၏ လိုရာဆွဲပြောတိုက်တွန်း တောင်းဆိုနေကြသလို ဖြေရှင်း၍ မရနိုင်သည့်အဆုံး ရှိုက်လေ၏။ တစ်အောင်ကြာအောင် မျက်ရည်များ ဖြိုင်ဖြိုင်ကျ၍ ငြိမ်းပြီး လည်ချောင်းကို ရှင်းကာပြော

“ခက်တယ် .. မောင်လေးတကယ်တော့ မမဟာ မွေးချင်းအစ်ကိုမောင်နှမတွေထဲမှာ အထူးဆုံးပါ။ သူတို့ကိုစို့ကို မမက ဖြေရှင်းရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ကသာ ရဲ့ကိစ္စတွေကို ဖြေရှင်းပေးကြရမှာ။ အခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ သူတို့အနှုပ်အထုပ်တွေ အားလုံးကို မမချည်း ဖြေရှင်းပေးလာခဲ့ရတယ်တာ မောင်လေးအသိပါ။ ဘယ်လောက်ပဲ ဖြေရှင်းရ ဖြေရှင်းရ ကလည်း မငြင်းခုံပါဘူး။ မွေးချင်းတွေရဲ့ကိစ္စ ပေါ်ပေါက်လာရင် ဝန်းဖြေရှင်းကြရတယ်ဆိုတာ တာပါပဲ။ ဒါကြောင့် မမ အမြဲတမ်း ဖြေရှင်းပေးလာခဲ့တယ်။ ညည်းညှင်းတောင် မရှိခဲ့ဖူးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အခုကိစ္စကြီးကိုတော့ မမဖြေရှင်းလို့ မရနိုင်ဘူးဆိုတာ သိထားတဲ့အတွက် သူတို့ကို အကြိမ်ကြိမ် ရှင်းပြပေမယ့် လက်မခံကြဘူး။ ပြဿနာဖြစ်တဲ့နေ့ကစပြီး သူတို့ရဲ့ တွေ့ထိုးခြင်းကို နေ့တိုင်းပဲ ခံနေရတယ်။ ငိုနေခဲ့ရတာလည်း နေ့တိုင်းပါပဲ။ ဒီ

ကြောင့် မမတော့ အဝေးကြီးတစ်နေ့
ရာတိုသာ ပြေးထွက်ပြီး သွားချင်
တော့တယ်ကွယ်”

မောင်အေးချမ်း သက်ပြင်း
တစ်ချက်ကိုချလိုက်ရပြန်သည်။ မခင်
တင့်ကို ကြည့်ပြီးလည်း အလွန်
အမင်း သနားနေမိသည်။ ထို့ကြောင့်
မေးလိုက်၏။

ယောက်ျားလေးနှင့်
မိန်းကလေးတို့သည်
နိယာမ လောကဓံအားဖြင့်
မည်သည့်အခါမျှ
ညီမျှသည်ဟူ၍ မရှိခဲ့ပေ။
ကံတရားသည်
ယောက်ျားလေးဘက်က
အမြဲတမ်းနေ၏။
ချစ်ကြိုက်ညား
မွေးဖွားကြရာတွင်လည်း
မိန်းကလေးသည်သာ
တာဝန်ကြီး၏။ လမ်းသွားလျှင်
ယောက်ျားလေးက ရှေ့က၊
ထိုင်ကြလျှင်
ခေါင်းရင်းဘက်က
ဟူ၍လည်း တိတိကျကျ ရှိ၏။

“မခင်တင့် ကျွန်တော် ဘာ
အကူအညီပေးရမလဲ ပြောပါ။ မခင်
တင့်ရဲ့ တူနှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်
စေတနာမရှိပေမယ့် အခုကြုံတွေ့
နေရတဲ့ ကိစ္စမှာ မခင်တင့်ရဲ့အစ်ကို၊
အစ်မတွေရဲ့ ဖိအားကို အထိုက်
အလျောက်ပဲ သက်သာခွင့် ရပါစေ
တော့ဆိုတဲ့ အနေမျိုးနဲ့ ကျွန်တော်
နိုင်တဲ့ဘက်ကကူညီပါမယ်။ ဝင်ပြော
ပေးပါဆိုရင်လည်း ပြောပေးပါမယ်”

“ဝင်ပြောရင်ကော ဘာထူးမှာ
လဲ မောင်လေး။ လက်ရှိဖြစ်နေတဲ့
အခြေအနေပေါ် မူတည်ပြီး တုတ်
ဝေတဲ့အချိန်ကာလကြီးကို ရောက်
နေတာပဲ မဟုတ်လား။ မူးယစ်ဆေး
မှုခင်းတွေကို လက်တည့်စမ်း ပစ်
မှတ်ထားနေချိန်ပဲ။ မောင်လေး ဝင်
ပြောရင်လည်း အစက မောင်လေး
ရော မမပါ ပြောခဲ့တဲ့ ထောင်ဒဏ်
ကို လျှော့ပေါ့ခြင်း။ အချုပ်ထောင်
ထဲမှာနေရတုန်း သက်သာစေခြင်း
ဆိုတာတွေကလွဲလို့ ဘာရှိမှာလဲ။
မောင်လေးမှာ ဒီစကားတွေအပြင်
အခြားရှိသေးလား”

မောင်အေးချမ်း ဘာမျှ မပြော
နိုင်ပေ။ မခင်တင့်ပြောသည်မှာ အမှန်
ပင် ဖြစ်၏။ အခြားပြောစရာ စကား
လည်း မောင်အေးချမ်းမှာ မရှိပေ။

မခင်တင့် မောင်အေးချမ်း
အား စိုက်ကြည့်နေပြီး မောင်အေး
ချမ်းထံမှ မည်သည့်စကားမျှ ထွက်
မလာသောအခါ သက်ပြင်းတစ်ချက်
ကို ချလိုက်ပြီး ညည်းရှာလေ၏။

“မမလည်း လူ့ဘဝကြီးကို စိတ်
ကုန်စပြုလာနေပြီ မောင်လေးရယ်။
အသက်ရှည်ရှည် နေရမှာကိုတောင်
ကြောက်သလိုလို တွေးလာမိတယ်။
စီးပွားရေးကိုလည်း ရှာလို့ ရတတ်
ပါတယ်။ လုပ်ရင်လည်း အောင်မြင်
ပါတယ်။ တိုးတက်မှုလည်း ရှိပါ
တယ်။ ဒါပေမယ့် တိုးတက်အောင်
မြင်မှုတွေ ရှိလာလေ ဖိအားတွေက
များလာလေပဲ။ တကယ်တော့ မိဘ
အမွေကို ဘယ်သူမှ အပိုမရကြပါ
ဘူး။ မမလည်း မွေးချင်းထဲမှာ အငယ်
ဆုံးဆိုပေမယ့် တစ်ပြားတစ်ကျပ်မှ
အပိုမရပါဘူး။ ပိုမရတဲ့အပြင် အိမ်
ထောင်ပြုသူမဟုတ်တဲ့အတွက် အိမ်
ထောင်ခွဲပစ္စည်း (အိုးခွက်ပန်းကန်
စသည်)လည်း တစ်ခုမှ မရဖူးပါဘူး။
လယ်အမွေ၊ ကိုင်းအမွေတွေကို
လည်း သူတို့(အစ်ကို၊ အစ်မတွေ)ပဲ
အိမ်ထောင်ခွဲပြီး ယူသွားကြတာပါ။
မမအတွက် မိဘတွေထားခဲ့ကြတဲ့
လယ်မွေ၊ ကိုင်းမွေတွေကိုလည်း ဒီ
နေ့ချိန်ထိ မမ ယူငင်ခြင်းမပြုဘဲ သူ
တို့လက်ထဲမှာသာ ရှိတာပါ။ မမ ပွဲရုံ
လုပ်တုန်းကလည်း ကျောင်းတက်
တုန်းကပင် ဝတ်ဆင်လာခဲ့တဲ့ ရွှေ
တစ်ဆင်စာကို ရောင်းပြီးပဲ လုပ်လာ
ခဲ့တာပါ။ ဒါဟာလည်း မမ အပိုဆု
ရခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အမေ၊ အဖေ
မှာ သားသမီးတွေ အရွယ်ရောက်
လာတိုင်း ရွှေတစ်ဆင်စာဆီ ဝယ်
ဆင်ပေးလေ့ရှိတယ်။ မိဘတွေအနေ
နဲ့လည်း သူဌေးတွေ မဟုတ်ကြပါ

ဘူး။ လယ်တွေ၊ ကိုင်းတွေကို လုပ်
ကိုင်ရင်း နွေရာသီမှာတော့ ချောင်း
သဲခုံကိုဆင်းပြီး ပွဲရုံရောင်းလေ့ ရှိပါ
တယ်။ ဒီလောက်ကလေးနဲ့ပဲ ဘဝကို
ရပ်တည်လာကြသူတွေဆိုတော့ သား
သမီးတွေကို ရွှေတစ်ဆင့်စာ ပေးနိုင်
တာပဲ တော်လှပြီ။ အခု မမဟာ
လည်း နွေပွဲရုံလုပ်ငန်းက စခဲ့ရတာ
ပဲ။ အဲဒီကတစ်ဆင့် တိုးတိုးလုပ်ရင်း
စီးပွားရေး အောင်မြင်လာတာနဲ့အမျှ
အစ်ကို၊ အစ်မ၊ တူ၊ တူမတွေရဲ့ ဖိ
အားကို အချိန်နဲ့အမျှ ခံလာရတာပဲ။
ဒါကြောင့် မောင်လေး မမ ဒီဖိအား
တွေကို ဆက်ပြီး မခံစားနိုင်သလို
တွေးလာတယ်။ ခံစားနိုင်စွမ်းလည်း
မရှိတော့ဘူးလို့ ထင်တယ်”

ပြောရင်းက မခင်တင့် မျက်
ရည်သုတ်၏။ ထို့နောက် . . .

“ကဲ . . မောင်လေး။ မမ ရင်
ဖွင့်တာကို နားထောင်နေရင်းနဲ့
အတော်လေးတောင် အချိန်လင့်
သွားပြီ။ မောင်လေးမှာ အခြားကိစ္စ
တွေပါသေးလား။ အချိန်ရရင်တော့
နေ့လယ်စာစားပြီးမှ ပြန်ပါ”

“အဲလောက်ထိ အချိန်မရဘူး
မခင်တင့်။ ကျွန်တော် လက်သမား
ပစ္စည်းတွေ လာဝယ်တာပါ။ မီး
လောင်ကျွမ်းသွားတဲ့ စခန်းတစ်ခုတွေ
ကို မိုးမကျခင် အပြီးဆောက်လုပ်
ရမှာ။ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာလည်း
ယုမေကိုကျောက်ဖြူပို့ရမယ်ဆိုတော့
မိုးကျတဲ့အထိ နားရက်မရှိတော့ဘူး”

ယုမေကို ကျောက်ဖြူပို့မည် ဟု

သော စကားပါလာ၍ မခင်တင့်၏
မျက်နှာ ညှိုးကျသွားပြန်သည်။ မခင်
တင့်လည်း ယုမေကိုတော့ ချစ်၏။
ဘဝအကျိုးပေး မကောင်းခဲ့သူလေး
ဖြစ်၍လည်း သနား၏။ ထို့ကြောင့်
မိန်းမသားချင်း ကိုယ်ချင်းလည်းစာ
၏။ ထိုသို့ သဘောရှိ၍ ယုမေနှင့်
ခွဲရမည်ကို မခင်တင့်လည်း စိတ်
ကောင်းနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

မောင်အေးချမ်း အငေါ့ထပ်မှ
ဆင်းလာလျှင် အိမ်ရှေ့ပန်းချဲ့အောက်
တွင် ထိုင်နေသော ယုမေကိုတွေ့၏။
ယုမေက မောင်အေးချမ်းကို စူးစမ်း
သလိုတစ်ချက်မျှကြည့်၏။ မောင်အေး
ချမ်း အငေါ့ထပ်တွင် မခင်တင့်နှင့်
နှစ်ယောက်ချင်း စကားပြောနေခဲ့
သည်ကို ယုမေ ကျေနပ်နိုင်ခြင်း မရှိ
ပေ။ မောင်အေးချမ်းက ယုမေ၏
ပခုံးကို ခပ်ဖွဖွလေး ပုတ်လိုက်ပြီး

“ယုမေ ကျောက်ဖြူကိုသွား
မယ့်ရက် နီးကပ်နေပြီနော်။ အားလုံး
အသင့်ပြင်ထားတော့။ နောက်ပတ်
ရိုးမက ငါပြန်ဆင်းလာရင် ကျောက်
ဖြူကို တန်းပို့တော့မယ်”

“နောက်ပတ်ဆိုတော့ ဘယ်
နေ့ လောက်လဲ . . .”

“ခုနစ်ရက်လောက်တော့ ကြာ
လိမ့်မယ်ထင်တယ်။ မီးလောင်သွား
တဲ့ နေရာမှာ တဲအဖြူထည်လေး ငါး
လုံးလောက်(အကြမ်း) ဆောက်ပြီး
တာနဲ့ ငါ ဆင်းလာခဲ့မယ် . . .”

ယုမေက ခေါင်းညိတ်၏ . . ။
မောင်အေးချမ်း ကားရှိရာဘက်သို့

လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဈေးဝယ်သ
များလည်း ကားပေါ်တွင် စုံနေကြ
မောင်အေးချမ်း ကားပေါ်ကို ရောက်
သည်နှင့် ကားစ၍ ထွက်သည်။

(၆)

ရိုးမထဲသို့ စခန်းဆောက်လုပ်
သည်မှာ သိပ်ပြီး အခက်အခဲမရှိ
သစ်ဝါးများကိုလည်း လိုသလောက်
လမ်းဘေးမှာပင် ရနိုင်သည်။
မောင်အေးချမ်းတပည့် ရိုးမသား
တောင် ချင်းလူမျိုးများကလည်း
နိုင်ပြီး သစ်ဝါးများကို ကျွမ်းကျင်
နိုင်စွာဖြင့် ကိုင်တွယ်တတ်ကြသည်
လျှင်မြန်ဖျတ်လတ်ခြင်းလည်းရှိသည်။

ဇားကို ၄၅/၄၀ ကျပ်သား
ကို အကြီးဆုံး ထားသုံးပြီး မြည့်ထ
နေအောင်သွေးကာ သစ်ဝါးများ
ငှက်ပျောရိုင်းသကဲ့သို့ သွက်လက်
ဖြင့် ခုတ်ထစ်ပိုင်း ဖြတ်နိုင်ကြသည်။
မောင်အေးချမ်းကလည်း ဇား
ကျွမ်းကျင်သော လူများကို ချည်း
ဆယ်ကျော်စု၍ တောထဲက သစ်
ထုတ်သူ ဆယ်ယောက်၊ ကားတ
ကားချ ငါးယောက်နှင့် ကျန်လူများ
ကို အဆောက်အဦ ဆောက်လုပ်
တွင် အသုံးပြုသည်။

ထို့ကြောင့် တစ်ပတ်ဆယ်ရက်
အတွင်းမှာပင် မီးလောင်ပြာကျသွား
သော အဆောက်အအုံများ အကေ
အထည်ပေါ်လာလေသည်။ အ
နှင့် အခန်းဖွဲ့ခြင်းများကို ပြီးစီးနိုင်

သည်။ အခင်းနှင့် အကာကိစ္စသည်
သည်။ နောက်တစ်ပတ်လောက်ဆို
သွင်း ပြီးလောက်ပြီ။ မိုးအောက်မှာ
သာ လုပ်ရမည်ဖြစ်၍ အခက်အခဲ
သည်။ မရှိတော့ပေ။

မောင်အေးချမ်းသည် အခင်း
နှင့် အကာကာရန် ကိစ္စကို အလုပ်
သမားများအား တိကျစွာ စီမံပြီး ခိုင်း
ဆည်းခွဲကာ ဝန်ထောက်ကြီးရုံးကို
သွား၏။ ကျောက်ဖြူကို ယူမေအား
အသင်ပို့ရန် သွားမည့်ကိစ္စ ပြောပြ
၏။ ဇာတာနည်းပြီး ကံမဲ့သော ယူမေ
အလေး၏ နောက်ကြောင်းများကို
သည်။ အကျဉ်းချုံး၍ ဝန်ထောက်ကြီး
အားပြောပြလိုက်သည်။

ဝန်ထောက်ကြီးလည်း ယူမေ
အကြောင်းကို သိရပြီးနောက် စိတ်
ဝင်စားသွားလေ၏။ သားသမီးချင်း
တိယ်ချင်းစာ၍ ကရုဏာသက်သွား
မိလည်းရ၏။ ထို့ကြောင့် အလုပ်များ
နေသည့်အထဲမှ မောင်အေးချမ်းအား
သွားခွင့်ပြုလိုက်သည်။ မောင်အေး
ချမ်းလည်း ကားကြိုရှာပြီး အမ်းမြို့
တို့ ဆင်းလာသည်။

ရခိုင်ရိုးမကြီး၌ မြေပြန့်ဒေသ
ထက်စောပြီး မိုးရွာလေ့ရှိသည်။
ရခိုင်ပြည်နယ် ဒေသသားများ အယူ
အဆတွင် သင်္ကြန်လွန်ပြီးနောက်
ရက်ပေါင်းလေးဆယ်တွင် မိုးကျ
သည်ဟု ရှေးဘိုးဘေးတို့၏ အမှတ်
အသားကို ယူကြသည်။ တိကျ
သလောက်နီးပါး မှန်ကန်နေသော
ကြောင့်လည်း သည်အယူအဆကို

လက်ခံထားကြဆဲ ဖြစ်သည်။

ယခု သင်္ကြန်လွန်၍ ရက်
ပေါင်းသုံးဆယ် ပြည့်လှသော အချိန်
မှာပင် ရခိုင်ရိုးမထဲ၌ မိုးသုံးလေးကြိမ်
မျှ ရွာခဲ့ပြီ။ ရခိုင်ရိုးမကြီး၏ တောင်
စွယ်တောင်တန်း ကြီးများအကြား
တွင် တည်လျက်ရှိသော အမ်းမြို့နှင့်
ဝန်းကျင်တွင်လည်း မိုးနှစ်ကြိမ်သုံး
ကြိမ်မျှ ရွာပြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်
တစ်နေ့ကုန်မျှ အပူဒဏ်ကို ကြုံကြုံခံ
နေခဲ့ရသော သစ်ပင်မြက်ပင်များ
လည်း ပုရစ်ဖူးကလေးများ ထွက်ပြု
လာကြပြီ ဖြစ်သည်။

လေပြေသစ်ကလေးကို ရှုရှိုက်
ဆဲတွင်လည်း မိုးနံ့ပါနေသည်ကို သိ
သာနိုင်၏။ လောင်မြိုက်ပူအိုက်မည့်
လက္ခဏာကို မပြဘဲ အအေးဓာတ်
ပါနေ၏။ တောပန်းတောင်ပန်းတို့
သည်လည်း ပွင့်သစ်စ ပြုလာကြ
သည်။ ငှက်ကလေးတို့သည်လည်း
သားပေါက်များကို လက်ဆွဲခေါ်၍
အယုံသင်နေကြသည်။

မောင်အေးချမ်းသည် ပတ်
ဝန်းကျင် တောတောင်များကို ကြည့်
ပြီး ကားကြမ်းကား အမ်းမြို့ကိုရောက်
ရှိလာသည်။ ခါတိုင်းလို မိမိတို့စခန်း
က ကားမဟုတ်ဘဲ မင်းဘူးမှ တပ်
တောင်ကို ဆင်းလာသော ကားကို
သာ အကြုံစီးလာခြင်းဖြစ်၍ အမ်း
မြို့အဝင် လမ်းဆုံတွင် မောင်အေး
ချမ်းဆင်းလျှင် ကားကြီးသည်လည်း
တပ်တောင်ဘက်ကို ဆက်မောင်း
သွားလေသည်။

မောင်အေးချမ်းလည်း ပုဆိုးကို
ပြင်ဝတ်ကာ အဝတ်များထည့်ထား
သော ဟင်းဘတ်အိတ်ကြီးကို ကောက်
လွယ်ပြီး မြို့ထဲသို့ လျှောက်ဝင်လာခဲ့
သည်။ မြို့ဝင်လမ်းသည် သဲခင်းထား
၍ အတော်လေး ကောင်းနေ၏။
ကတ္တရာလမ်းအဖြစ်ကိုမူ မရောက်
နိုင်သေးပေ။ နောက်နှစ်လောက်မှ
ကတ္တရာလမ်းအဖြစ်ကို ရောက်နိုင်
ပေလိမ့်မည်။

မောင်အေးချမ်းသည် ခပ်လှမ်း
လှမ်းကပင် မခင်တင့်တိမ်ကို လှမ်း
မျှော်ကြည့်သည်။ ခြံပြင်မှာတော့
တစ်ယောက်မျှ မမြင်ရပေ။ ခြံထဲမှာ
သာ တစ်ယောက် နှစ်ယောက်မျှ
မြင်ရသည်။ အကာထဲတွင် ဖြစ်၍
မည်သူမည်ဝါဟူ၍ပင် မသိကွဲပေ။

ယူမေက ကျောက်ဖြူကိုသွား
ရန်အတွက် သူ၏အဝတ်ပစ္စည်းများ
ကို သိမ်းဆည်း၍ ရှိနေပေလိမ့်မည်။
တစ်နည်းအားဖြင့်လည်း မောင်အေး
ချမ်းနှင့်ခွဲပြီး နေရမည့်အရေးကိုတွေး
ကာ ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်နေပေ
လိမ့်မည်။ မောင်အေးချမ်းအနေဖြင့်
လည်း ရိုးမထဲမှလာတိုင်း တွေ့နေကျ
ဖြစ်သော ယူမေလေးကို အဝေးတစ်
နေရာသို့ ပို့ထားလိုက်ရတော့မည်
ဖြစ်၍ စိတ်ထဲက တစ်မျိုးတစ်မည်
ခံစားရနေမိသည်။

သို့သော်လည်း သူ၏ဘဝ၊ သူ
၏အနာဂတ်၊ သူ၏အရေးကို ကူညီ
လုပ်ကိုင်ပေးရမည့်ကိစ္စဖြစ်၍ ကံညိုး
မလေးအတွက် ဝမ်းသာရမည်သာ

ဖြစ်သည်။ ကျောက်ဖြူကို ပို့ထားပြီး နောက်လည်း အချိန်ရလျှင်ရသလို မောင်အေးချမ်းသွားပြီး လိုအပ်သည် များကို ဖြည့်ပေးခြင်း၊ အားပေး စကား ပြောဆိုခြင်းတို့ ရှိနေရမည် သာ ဖြစ်သည်။

မောင်အေးချမ်းကို မြင်သည် နှင့် ယုမေ ပြေးထွက်လာပြီး ဖက် လေ၏။ ထို့နောက် ငိုနှိုက်ရင်းက ပြောပြသည်။

“ကိုကို . . . ယုမေရဲ့ဦးလေး ရောက်နေပြီ”

“ဟင် . . . ဘယ်ကဦးလေးလဲ”

“ထောင်ကျနေတဲ့ ဦးလေး ဦးလင်း အောင်ပေါ့။ ယုမေကို လာ ခေါ်နေပြီ”

“ဪ . . . ဪ”

မောင်အေးချမ်း တစ်အောင် ကြာအောင် ငေးသွား၏။ ယုမေက မောင်အေးချမ်းကိုဖက်ပြီး နှိုက်၍ ငိုနေလေသည်။ မခင်တင့်နှင့် ယုမေ ၏ ဦးလေးကိုလည်း ခြံထဲမှာ လှမ်း ကြည့်နေကြသည်။

“ဒီတော့ ယုမေ ဘယ်လိုဆုံး ဖြတ်ရမလဲ ကိုကို . . . ”

မောင်အေးချမ်း သက်ပြင်းချ သည်။

“ယုမေ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရ မလဲ။ ကိုကိုပြောလေ”

မောင်အေးချမ်း ဘာမျှမပြော မိဘဲ ငေး၍သာနေသည်။

“ကိုကို ပြော”

ဟု ယုမေက မောင်အေးချမ်း

၏ ကျောက်ကို ထု၍ထု၍ မေးနေ ၏။ မောင်အေးချမ်းက လွယ်ထား သော အိတ်ကြီးကိုဖြုတ်၍ ကိုင်ဆွဲ လိုက်၏။

“ကဲ . . . သွားယုမေ။ အထဲ ရောက်မှ ပြောကြတာပေါ့”

“ကိုကို ယုမေကိုတော့ ဦးလေး နဲ့ မထည့်နဲ့နော်။ ယုမေ မလိုက်ပါရ စေနဲ့။ ဦးလေးကို မချစ်လို့မဟုတ် ဘူး။ ကိုကိုကို မခွဲနိုင်လို့ပါ။ နောက် က အခြေအနေပေးမှ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ စဉ်းစားသင့်ရင် စဉ်းစားမယ်။ ယုမေ ကိုကိုကို မခွဲနိုင်ဘူး။ ခုနေချိန်မှာသာ ဦးလေးနောက်ကို လိုက်သွားရရင် လည်း ကိုကိုနဲ့ ပြန်ဆုံဖို့ နည်းလမ်း မရှိတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ကိုကို ယု မေကို ဦးလေးနဲ့ လိုက်သွားပါလို့ လုံးဝမပြောပါနဲ့။”

ယုမေက . . . တနှိုက်နှိုက်ဖြင့် မောင်အေးချမ်း၏ လက်မောင်းကို ဖက်တွယ်ပြီး တိုးတိုးပြောရင်း ပါလာ ၏။ အိမ်ပေါ်ကိုရောက်လျှင် မခင် တင့်က မောင်အေးချမ်းထံမှ လွယ် အိတ်ကြီးကို လှမ်းယူသည်။ ထို့ နောက် ဆိုဖာများတွင် အသီးသီး ဝိုင်းထိုင်ကြသည်။

မောင်အေးချမ်း ယုမေ၏ ဦး လေးကို ကြည့်သည်။ အသက်သုံး ဆယ်ကျော်အရွယ်ခန့်ရှိသည်။ အသား ဖြူပြီး ခပ်ဝဝ၊ အရပ် ငါးပေခြောက် လက်မခန့် ရှိသည်။ ရည်မွန်ပြီး လူ ရည်သန်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ မောင်အေးချမ်းက ယုမေ၏ဦးလေး

ကို စိုက်ကြည့်သလို ယုမေ၏ဦးလေး ကလည်း မောင်အေးချမ်းအား အထဲ ခတ်၍ ကြည့်သည်။ ယုမေက ပြော ပြထား၍ ဦးလေးဖြစ်သူလည်း မောင်အေးချမ်းအား သိနေပုံရ သည်။ ထို့နောက် ယုမေ၏ဦးလေး က စပြောသည်။

“ဒီက မခင်တင့်ကိုရော မောင် အေးချမ်းကိုပါ ကျွန်တော့်တူမလေး ခင်ယုမေကို ကူညီစောင့်ရှောက်ပေး ထားကြလို့ အထူးပဲကျေးဇူးတင်ပါ ဗျာ။ ကျွန်တော်က တူမလေး ခင်ယု မေကို ရှာလိုပင် တွေ့မလားလို့ဆိုပြီး စိုးရိမ်နေခဲ့တာပါ။ တွေ့မယ့်ကွေ့ တော့ တကယ်မေတ္တာရှင်၊ စေတနာ ရှင်၊ စိတ်သဘောထားပြည့်ဝ ကြည် လင်ကြတဲ့ မခင်တင့်နဲ့ မောင်အေး ချမ်းတို့ရဲ့ မေတ္တာရိပ်အောက်မှာသာ လာတွေ့ရတာကြောင့် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်လို့လည်း မဆုံးပါဘူး။ ကျေးဇူးတင်လို့လည်းမဆုံး ဖြစ်မိတာ အမှန်ပါပဲ”

“ဦးလေးအောင် ဒီမှာ ယုမေရှိ တာကို တန်းသိသလား”

ဟု မောင်အေးချမ်းက မေး ကြည့်လိုက်သည်။

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်။)

◆ မင်းတိန်းထိပ် ◆

(သမင်းတစ်ယောက်အတွက်တိုင်းပြန်ကျစေရန်ပါ)

အောင်မယ်လေး၊
ကျိပ်ကျိပ်တေ

လိပ်ခေါင်းကျော့ကါ

လိပ်ခေါင်းကျော့ကါတင်
မက၊ ချိုလာ၊ မြင်းသစ်က
ကျော့ကါတွေအတွက်ပါ
အစွမ်းထက်တဲ

အထူးမရှိ ခိုင်ခံ့ကျော်
၇၆ နိုင် လိပ်ခေါင်းပျောက်
ဆေးကိုသောက်
ပျောက်

ဘဲထီးကွတ်
ဘဲမကွတ်

ဦးသန်းစော

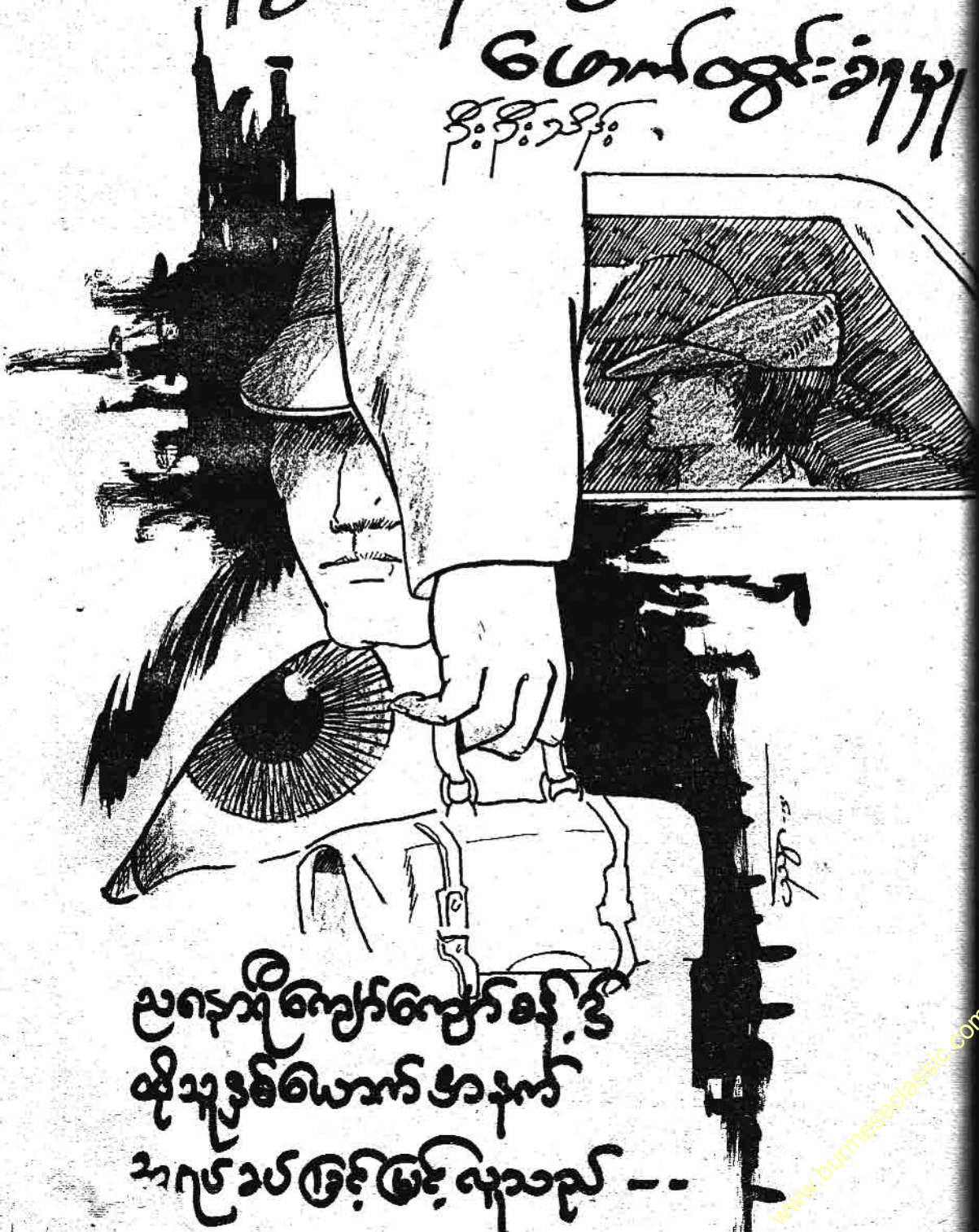
အယ်(လ်)ရန်နိုင်ဘရာသားဆေးတိုက်၊

ကျဉ်းကပ်ပြန်

မောင်တွင်းခါးမှာ

နိုးနိုးသိန်း

ညောင်ရွှံ့ကြောက်ကြောက်ခိုးဒီ
ဆိုသူ့ခွံမောက်အနက်
အပြင်ပင်ဖြင့်ဖြင့်လှည့်ပတ် --

ကုမ္ပဏီပိုင်ငွေ ဖောက်ထွင်းခံရမှု ဦးဦးသိန်း

တက္ကဆီမောင်းသမား ဦးထွေး
 —ရဲစခန်းရှေ့ရှိ ကားရပ်ရန်နေရာ
 တားကိုရပ်ပြီး၊ ကားတံခါးများကို
 ခုတ်ကာ လွယ်အိတ်ကို လွယ်၍
 နှိပ်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။
 အချိန်မှာ နံနက် ၇ နာရီခန့်။
 “ရဲစခန်းမှူးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”
 ဦးထွေးက လုံခြုံရေးရဲတပ်သား
 ပြောလိုက်သည်။
 “ဘာကိစ္စလဲ”
 ရဲတပ်သားက မေးသည်။
 “ကျုပ်မောင်းတဲ့ကားထဲမှာ ခရီး
 ညှိတ်ယောက်ယောက်ရဲ့ ပိုက်ဆံ
 ချွေခဲ့လို့၊ အဲဒါ အပ်ချင်လို့ပါ”
 “အထဲမှာ တာဝန်မှူးရှိတယ်။ သူ
 ဖော်ပြပါ”
 “ကျွန်တော်က တက္ကဆီမောင်း
 သမား ဦးထွေးပါ”
 ဦးထွေးသည် တာဝန်မှူးကို ပြော
 ဆိုသည်။
 “ထိုင်ပါ ဦးထွေး”
 “ညက ကျွန်တော့်ကား ငှားစီးတဲ့
 ညာဘက်ယောက်ယောက်ရဲ့ ပိုက်ဆံ ငါး
 သောင်းတန် ငွေစက္ကူတစ်ထုပ်၊ ငါးသိန်း
 ချွေမှာပါ။ ကားထဲမှာတွေ့လို့ အဲဒါ လာ
 အပ်တာပါ”
 “ခင်ဗျားနယ် အလိုက်တာ။ ယူ
 လိုက်ပေါ့”
 တာဝန်မှူးက ရယ်၍ပြောသည်။
 “ဟာ ... ဆရာကလည်း မယူ
 နိုင်လို့ လာအပ်တာပါ”

“ညက ခင်ဗျားကားကို လူ
 ဘယ်နှယောက်စီးသလဲ”
 “ည ၉ နာရီမှာ လူနှစ်ယောက်
 ကို ဆူးလေမီးသတ်ရှေ့ကနေ တောင်
 ဥက္ကလာကို တစ်ခေါက်၊ နောက်တော့
 ည ၁၂ နာရီခန့်မှာ မီးရထား ဘူတာရုံ
 ကြီးကနေ ကျောက်မြောင်းဈေးရှေ့ကို
 သုံးယောက်၊ နောက်ဆုံး တစ်ခေါက်
 က ည ၂ နာရီလောက်မှာ ဗိုလ်အောင်
 ကျော်လမ်းထိပ်မှာ လူနှစ်ယောက်၊ မြို့
 သစ်ကိုပို့ပေးပါဆိုလို့ ကျွန်တော်တောင်း
 တဲ့ကားခကို ဈေးမဆစ်ဘဲပေးလို့ လိုက်
 ပို့ပေးရတယ်”
 “ခင်ဗျားအထင် ဒီပိုက်ဆံဟာ
 ဘယ်သူပိုက်ဆံလို့ ထင်သလဲ”
 “နောက်ဆုံး မြို့သစ်ကိုလိုက်ပို့
 ပေးရတဲ့ လူတွေထဲက ကျကျန်ခဲ့တယ်
 လို့ထင်တယ်”
 “ပိုက်ဆံတွေကို ဘယ်လိုလုပ်
 တွေ့သလဲ”
 “တက္ကဆီပိုင်ရှင်ဆီ ကားသွား
 အပ်ခါနီးမှာ ကားအတွင်းအပြင်ကို စစ်
 ဆေးရင်း ကားနောက်ခန်းထဲမှာ တွေ့လို့
 လာအပ်တာပါ”
 ထို့နောက် တာဝန်မှူးသည် ငွေ
 စက္ကူများကိုရေတွက်ပြီး ငွေစက္ကူနံပါတ်
 များကို မှတ်၏။
 ဦးထွေးကလည်း ငွေစက္ကူအပေါ်
 ဆုံး နံပါတ်နှင့် အောက်ဆုံးနံပါတ်ကို
 သူ၏မှတ်စုစာအုပ်တွင် မှတ်လိုက်သည်။
 “နောက်ဆုံးလူတွေ ကားပေါ်က

ဆင်းသွားတဲ့နေရာကို ခင်ဗျားမှတ်မိ
 သလား”
 “မှတ်မိတယ်။ --ရပ်ကွက်၊
 မူလတန်းကျောင်းရှေ့က လမ်းထဲဝင်
 သွားကြတယ်”
 “သူတို့ အသက်အရွယ်နဲ့ အရပ်
 အမောင်းတွေရော”
 “လူလတ်ပိုင်းတွေပါ။ တစ်
 ယောက်က အရပ်မြင့်တယ်၊ ကျန်တစ်
 ယောက်က အရပ်ခပ်နိမ့်နိမ့် ငါးပေနှစ်
 လက်မလောက်ပဲရှိမယ်။ နှစ်ယောက်
 စလုံး ဘောင်းဘီတွေ ဝတ်ထားကြပြီး
 ကုတ်ဦးထုပ်တွေဆောင်းထားကြတယ်”
 “ကဲ ... ခင်ဗျားရဲ့ အိမ်လိပ်စာကို
 ပေးထား။ တယ်လီဖုန်းရောရှိသလား”
 “တယ်လီဖုန်း မရှိဘူး”
 ဦးထွေးသည် သူ၏အိမ်လိပ်စာ
 ကိုပြောရာ တာဝန်မှူးက မှတ်ထား
 လိုက်သည်။
 “ကဲ ... ဦးထွေး ပြန်နိုင်ပါပြီ”
 အနော်ရထာလမ်းပေါ်ရှိ ‘--’
 ကုမ္ပဏီတွင် နံနက် ၁၀ နာရီခန့်တွင်
 ပွက်လောရိုက်သွား၏။
 ယမန်နေ့မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ဘဏ်
 မှ ထုတ်ယူလာခဲ့သည့် ငါးထောင်တန်
 အသစ်စက်စက် ငွေစက္ကူ သိန်း ၂၀၀
 သည် မီးခံသေတ္တာထဲမှာ ညကဖောက်
 ထွင်းခိုးယူခြင်းခံလိုက်ရသောကြောင့်
 ဖြစ်သည်။
 ထိုကုမ္ပဏီရှိရာ --မြို့နယ်မှ
 ရဲမှူးကျော်လွင် အလုပ်များသွားသည်။

သူသည် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည်များကို အသေးစိတ် ခြေရာခံ၏။

မီးခံသေတ္တာတွင် ဖောက်ထွင်းသူ၏ လက်ရာများကို မတွေ့။ မီးခံသေတ္တာကို သော့တူဖြင့် ဖွင့်သွား၏။ ဖောက်ထွင်းသူများသည် ရုံးအဆောက်အအုံ၏ နောက်ကျော နောက်ဖေးလမ်းကြားမှဝင်၊ ထွက်သွားသည်။

မီးခံသေတ္တာသော့ကို ငွေစာရင်းအရာရှိ ဦးချစ်ရီနှင့် ဝန်ထမ်းများ၊ ညစောင့်များကို စစ်သော်လည်း သူတို့မျက်နှာအမူအရာ မပျက်ကြ။

ဦးချစ်ရီထံမှ ငွေစက္ကူနံပါတ်များမှတ်ထားသော စာအုပ်ရှိရာ၊ ထိုစာအုပ်မှ ငွေစက္ကူနံပါတ်များကို ဦးကျော်လွင်မှတ်သားထားလိုက်သည်။

သို့နှင့် မွန်းလွဲပိုင်းသာသည့် ဦးကျော်လွင်သည် ကားမောင်းသမား ဦးထွေးငွေအပ်သွားသည့် ရဲစခန်းမှ တာဝန်ခံအရာရှိနှင့် အဆက်အသွယ်ရလိုက်ရာ ဦးကျော်လွင် ပျော်သွားသည်။

ညနေပိုင်း ဖူးမဆင်းမီ ဦးကျော်လွင်သည် --- ကုမ္ပဏီသို့သွား၍ ဝန်ထမ်းဟောင်းများစာရင်းကို စိစစ်ရာ လွန်ခဲ့သည့် ခြောက်လခန့်က အလုပ်ထွက်သွားသော လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းဟောင်း တင်ညွန့်၏ ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းကို သံသယဝင်သွားသည်။

သူ ဦးထွေး၏ ထွက်ချက်ဖြစ်သော အရပ်မြင့်မြင့် လူလတ်ပိုင်းမှာ တင်ညွန့်နှင့် ကိုက်ညီနေ၏။

ကုမ္ပဏီမှရသော တင်ညွန့်လိပ်စာအတိုင်း --- မြို့နယ်သို့ သွား၍ စုံစမ်းရာ တင်ညွန့်သည် လွန်ခဲ့သည့် သုံးလခန့်က ပြောင်းသွားကြောင်း၊ မည်သည့်အရပ်သို့ ပြောင်းသွားသည်ကို မသိပါဟု လမ်းထဲမှလူများက ပြောကြသည်။

ရဲမှူးကျော်လွင်သည် ထိုနေ့မှ

စ၍ ဦးထွေးညွှန်ပြခဲ့သည့် --- ရပ်ကွက်၊ --- မူလတန်းကျောင်းရှေ့ရှိ လမ်းနှင့် လမ်းပတ်ဝန်းကျင်၊ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်ရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များ၊ စားသောက်ဆိုင်များတစ်ဝိုက်၌ နယ်မြေရဲစုံထောက်များနှင့် စိတ်ချရသော အရပ်သား ရဲသတင်းပေးများကို အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် အရပ်ပုပု အတွဲကို စောင့်ကြည့်ပြီး နောက်ယောင်ခံကြရန် တာဝန်ပေးထားလိုက်သည်။

ထိုသို့ တာဝန်ပေးပြီး တတိယမြောက်ည ၇ နာရီခန့်၌ ထိုရပ်ကွက်ရှိ ဘတ်(စ်)ကားပြေးရာ လမ်းမပေါ်ရှိ စားသောက်ဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင်ထဲသို့ဝင်သွားသော အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် အရပ်ပုပု လူနှစ်ယောက်ကို ရဲမှူးကျော်လွင် တွေ့လိုက်ရသည်။

“အဲဒီ နှစ်ယောက်ကို လုံးဝ မျက်ခြည်မပျက်စေနဲ့”

ဦးကျော်လွင်သည် သူလူများကို မှာပြီး သူကိုယ်တိုင်လည်း လူခွဲ၍ စောင့်ကြည့်သည်။

ည ၈ နာရီ ကျော်ကျော်ခန့်၌ ထိုသူနှစ်ယောက်အနက် အရပ်မြင့်မြင့်လူသည် ငါးထောင်တန် အသစ်ကျပ် ချွတ်နှစ်ရွက်ဖြင့် ကျသင့်ငွေများကို ပေးချေသွားရာ -

ထိုသူများ ထွက်သွားသည်နှင့် ရဲမှူးကျော်လွင်သည် ငွေလက်ခံသူအား မိမိမည်သူ၊ မည်ဝါဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပြီး၊ ထိုအရပ်မြင့်မြင့်လူ ပေးသွားသော ငါးထောင်တန် ငွေစက္ကူများ၏ နံပါတ်များကို အခြားသူများ မသိအောင် လျှင်မြန်စွာ ရေးမှတ်ကာ၊ ငွေလက်ခံသူအား ထိုငွေစက္ကူများကို သိမ်းထားရန်နှင့် နှုတ်လုပ်ရန် သတိပေးလိုက်သည်။

ရဲမှူးနှင့် သူ့အဖွဲ့သားများသည် အရပ်မြင့်မြင့်လူနှင့် အရပ်ပုပုလူတို့

နောက်သို့ နောက်ယောင်ခံလိုက်ပြီး တိုနေအိမ်များကိုမှတ်ထားလိုက်ကြ။ အရပ်ပုပုလူမှာ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် နေရာလမ်း၏အနောက်လမ်းထဲ၌

“အချိန်ဆွဲလို့ မဖြစ်ဘူး”

ရဲမှူးကျော်လွင်သည် ထိုညအချင်းပင် အထက်အရာရှိများထံ သတိပို့လိုက်သည်။

“လုပ်စရာရှိတာ ချက်ချင်း”

အထက်အရာရှိကြီးက ထိုသို့ကြားလိုက်သည်။

ရဲမှူးကျော်လွင်သည် ထိုညညလုံး လှုပ်ရှားရလေတော့သည်။ အဆိုင်ရာ မြို့နယ်ရဲစခန်းမှ တာဝန်ခံများ၊ ရပ်ကွက်လူကြီးများနှင့် အရပ်မြင့်မြင့်လူနှင့် အရပ်ပုပုလူအိမ်များကို နံနက် ၅ နာရီသာသာတစ်ညခန့်က ပိုင်းဝန်းရှာဖွေတော့သော အရပ်မြင့်မြင့်လူမှာ တင်ညွန့်ဖြစ်သော အရပ်ပုပုမှာ မောင်မုင် ဖြစ်သည်။

သူတို့အိမ်များမှ ငါးထောင်ငွေစက္ကူများကို သိမ်းဆည်းရမိသော ငွေအချို့မှာ သူတို့မိန်းမများက ငွေထား၍ မရှိတော့။

သူတို့ နှစ်ယောက်ကို လူချင်းစစ်ရာ သူတို့ အမှန်ကိုဝန်ခံကြသော မောင်မုင်မှာ သော့တုဝိဇ္ဇာကုမ္ပဏီ

ပု၏ တပည့်ဖြစ်ပြီး၊ အကြံသမားညွှန်က မောင်မုင်ကိုစည်းရုံးကာ ကုမ္ပဏီငွေကိုဖောက်ထွင်းခဲ့လျှင်ဖြစ်သည်။

“ဒီအမှုမှာ အဓိက ချီးကျူး”

က တက္ကသိုလ်မောင်းသမား ဦးထွေးထံတယ်။ သူ့ရဲ့တာဝန်သိမှုကြောင့် ဒီကို ကျွန်တော်တို့ အချိန်တိုအတွင်း တရားခံတွေကို ဖော်ထုတ်နိုင်တာ

ဟု ရဲမှူးကျော်လွင်က --- က

ပိုင်ရှင်ကို ပြောပြလိုက်၏။

ဦးဦးသ

ထွန်းတောက်

တောနက်ထဲကရှာမရသော...

နတ်ရွာကြီး

နှင့်

အကောင်းဆုံးဝတ္ထုတိုများ

လူသူမရောက်နိုင်လောက်အောင်
 နက်ရှိုင်းသော တောနက်ကြီးထဲက
 နားမလည်နိုင်သော ဖြစ်ရပ်ဆန်းများနှင့်
 အံ့သြထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ဖွယ်
 ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်ရာများပါဝင်သည်။

ပင်ရင်းဖြန့်ချိရေး - အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်
 အမှတ်(၂၈၂)၊ ပထမထပ်၊ လမ်း-၄၀၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊
 ဖုန်း-၀၉ ၇၃၁ ၇၃၃ ၈၃၊ ၀၉ ၄၂၁ ၀၅၆ ၃၅၄

အတွင်းပြောလှယ်

ဇာတ်နိဒါန်း: ၁၈၈၈

အတ္တသံတိုင် နောက်ကွယ်မှာ

ဗညားဦး(အိမ်မဲ)

“ဟေ့ . . . ဟေ့ ကားရပ်စမ်း ဆိုရဲ့မှာ သမီးမဟုတ်လား”

ဦးဌေးဝင်းသည် ကားမောင်းနေသော ကိုစိုးမင်းကို ပြောလိုက်သည်။ ပန်းဆိုးတန်းလမ်းမကြီးကို တောင်လေးတစ်ယောက်နှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် လက်ချင်းချိတ်ပြီး ထမ်းလျှောက်သွားသည်ကိုကြည့်ပြီး ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားသူမှာ ဦးဌေးဝင်း။

အပြုံးချင်းသိ ကြည်ဖြူစွာ ထမ်းလျှောက်လာကြသော နှစ်ယောက်မှာ မိုးဝေဇော်နှင့် ခင်ချိုခိုင်။ ခင်ချိုခိုင်မှာ ဦးဌေးဝင်း၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီး။

ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ပြေးလိုက်သွားသည်။ နောက်ဘက်မှ ခင်ချိုခိုင်ကို လှမ်းဆွဲပြီး . . .

“သမီး . . . သမီး”

“အို . . . အဖေ”

ဦးဌေးဝင်းကို တွေ့လိုက်တော့ တတုန်ကယင် ဖြစ်သွားသူမှာ ခင်ချိုခိုင်။ မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် ကြောင်ကြည့်နေသူမှာ မိုးဝေဇော်။

“လာစမ်းသမီး . . . ကားပေါ်တက်စမ်း”

“ဦးလေး ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့”

မိုးဝေဇော်က ခင်ချိုခိုင်၏ လက်ကို ဆွဲယူရင်း ပြောလိုက်၏။ ဦးဌေးဝင်းသည် ခင်ချိုခိုင်၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း မိုးဝေဇော်ကို စိမ်းစိမ်းကြည့်ကာ . . .

“ဟေ့ကောင် မင်းကို ငါဘယ်နှစ်ခါပြောထားရမလဲ။ ငါ့သမီးနဲ့မင်းကို လုံးဝသဘောမတူဘူးဆိုတာ မင်းနားမလည်ဘူးလား။ လာစမ်းသမီး။ ဟေ့ . . . စိုးမင်း၊ သမီးကို လာဝိုင်းဆွဲစမ်း”

စိုးမင်းသည် ကားပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာပြီး ခင်ချိုခိုင်လက်ကိုဆွဲပြီး ကားဆီသို့ ခေါ်ဆောင်လာကြ၏။

“အဖေရယ် . . . အဲဒီလို မလုပ်ကြပါနဲ့”

“သမီးပါးစိပ်ပိတ်ထားစမ်း . . .

စိုးမင်း . . . သမီးကို ကားပေါ်မြန်မြန် ဆွဲတင်ပြီး မောင်းတော့”

“ဟုတ် . . . ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ခင်ချိုခိုင်ကို ကားပေါ်တင်လိုက်ပြီး ကားကို မောင်းထွက်လိုက်သည်။

“ခိုင် . . . ခိုင် . . . ခိုင်”

ကားအနီးကို ပြေးလိုက်လာသူမှာ မိုးဝေဇော် . . . ကားမှနှုတ်က

“မောင်ရယ်”လို့ ရေရွတ်ရင်း ခင်ချိုခိုင် ပါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်စတွေနှင့်။ ကားကတော့ အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနေဆဲ။ ဦးဌေးဝင်းသည် ကားနောက်ဘက်တွင်ထိုင်နေသော ခင်ချိုခိုင်ကိုကြည့်ရင်း . . .

“သမီးရယ် မိုက်လှချည်လား။ အဖေက သမီးကို ပန်းလိုပွင့်စေချင်တာ။ အဖေ့စကားကို ဘာလို့ နားမထောင်တာလဲ။ ဒီကောင်နဲ့ မတွဲပါနဲ့လို့ ပြောထားတယ်မဟုတ်လား သမီး။ အဖေ့ရဲ့မေတ္တာကို နားလည်စမ်းပါ သမီးရယ်”

တသိမ့်သိမ့် ငိုရွှိက်နေသူမှာ ခင်ချိုခိုင်။ ဟိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ခင်ချိုခိုင်၏လက်ကိုဆွဲရင်း အိမ်ထဲကို လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသော ဦးဌေးဝင်းနှင့် ငိုရွှိက်နေသော ခင်ချိုခိုင်ကိုကြည့်ရင်း ခေါ်တင်တင် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားသည်။

“ဘယ်လို ဖြစ်လာကြတာလဲ။ ကျုပ်ရင်ထိတ်လိုက်တာ ကိုဌေးဝင်းရယ်”

“ဒုန်း . . .”

ဦးဌေးဝင်းသည် မိန်းပြစ်သူ

ဒေါ်တင်တင်ကို စကားပြန်မပြောပဲ စားပွဲကို လက်သီးနှင့် တစ်ချက်ထိုးလိုက်သည်။ ခင်ချိုခိုင်သည် ဒေါ်တင်တင်နံ့ဘေးရှိ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း သိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ငိုရွက်နေသည်။

“ပြောစမ်းပါဦး ကိုဌေးဝင်းရယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ။ သမီးလေ မြို့ထဲမှာ တိုကောင်နဲ့တွဲပြီး လျှောက်သွားတာတွေ့လို့ သမီးကိုဆွဲခေါ်ပြီး ကားပေါ်ပြန်တင်လာတာ”

“အို . . . သမီးရယ် ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ။ မိဘစကားကို နားထောင်ရမယ်လေ”

ဦးဌေးဝင်းသည် စားပွဲပေါ်မှာ ရှိသော ရေသန့်ဘူးကို လှမ်းယူပြီး မော့သောက်လိုက်ပြီး . . .

“သမီး အဖေမျက်နှာကို သေချာကြည့်စမ်း။ အဖေဟာ ပြောပြီးရင် ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်တယ်နော်။ ဒီကောင်နဲ့ လုံးဝအဆက်ဖြစ်လိုက်ကြားလား။ ဒီကောင်နဲ့ လုံးဝသဘောမတူဘူးဆိုတာ အဖေပြောထားပြီးပြီ မဟုတ်လား။ နောက်တစ်ခါ ဒီကောင်နဲ့ တွဲသံကြားရရင် နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံးကို သတ်ပစ်မယ်သိလား”

“ကိုဌေးဝင်းရယ် . . . ရှင်ဟာလေ သားသမီးကိုဆုံးမတာ အေးအေးဆေးဆေး ပြောမှပေါ့။ ခုတော့ရှင်ဟာ ဒေါသစိတ်ရိုင်းကြီးနဲ့ပဲ သမီးကို ဆုံးမနေတာကိုး”

“ငါ အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ပြောနေတာ ကြာပြီ။ အဖေစကားကို ကျောခိုင်းတဲ့သမီးကို ဒီလိုပဲ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆုံးမရမှာပဲ။ နင်က ရွှေကနေ ကာဆီးကာဆီးမလုပ်နဲ့။ သမီးကို နင်အလိုလိုက်မဟာ တစ်နေ့ မျက်နှာရည်နဲ့မျက်ခွက် မဖြစ်စေချင်ဘူး”

ခင်ချိုခိုင်သည် ငိုရွက်ရင်း ထိုင်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲထပြီး အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ပြေးထွက်သွားသည်။

...

ခင်ချိုခိုင်နှင့် မိုးဝေဇော်တို့ ချစ်ကြိုးသွယ်နေကြသည်မှာ သုံးနှစ်သုံးမိုးရှိခဲ့လေပြီ။

ဦးဌေးဝင်းသည် ခင်ချိုခိုင်ကို မိုးဝေဇော်နှင့် လုံးဝသဘောမတူဘူး။ ဦးဌေးဝင်း၏ ပြင်းထန်သောစကားလုံးများကြောင့် ခင်ချိုခိုင်နှင့် မိုးဝေဇော်တို့၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းမှာ ချစ်လျက် ဆုံစည်းရာဝေးနေရသည်။

ခင်ချိုခိုင်သည် အပြင်ဘက်ကို ထွက်သွားသည်မှာ ညရောက်သည့်တိုင်အိမ်ပြန်ရောက်မလာ။ ဒေါ်တင်တင်သည် ခင်ချိုခိုင်ကို အိမ်ရှေ့တံခါးဝမှာထိုင်လျက် စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့သည်။

ည ၁၀ နာရီကျော်ခဲ့လေပြီ။ ခင်ချိုခိုင် ပြန်မလာ။ ဒေါ်တင်တင်သည် စိတ်သောက အပူလှိုင်းနှင့် ခင်ချိုခိုင်သွယ်ချင်းဖြစ်သူ မိုးမိုးဆွေထံ ဖုန်းဆက်မေးကြည့်သည်။

“ဒေါ်ဒေါ် . . . မိခိုင်မလာဘူး။

မိခိုင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”
“ဟုတ်လား သမီးရယ်။ မိခိုင်ဘာမှမဖြစ်ရပါဘူးကွယ်။ အိမ်ထဲထွက်သွားတာ ခုထိပြန်မရောက်လို့ပါ”
“ထွေးထွေးတို့ဆီကို ဖုန်းဆက်ကြည့်ပါလား”

“အေး . . . အေး ထွေးထွေးကို မေးကြည့်လိုက်ဦးမယ်နော်”

ဒေါ်တင်တင်သည် ခင်ချိုခိုင်၏သွယ်ချင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သော ထွေးထွေးဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“ဒေါ်ဒေါ် . . . ခင်ချိုခိုင် မိုးဝေဇော်နဲ့ ခိုးရာလိုက်သွားပြီ”

“ဘာ . . . သမီး မိုးဝေဇော်နောက်ကို လိုက်သွားပြီဟုတ်လား”

ဒေါ်တင်တင်သည် ကတုန်ကယင်နှင့် ဦးဌေးဝင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဦးဌေးဝင်းသည် ကုလားထိုင်မှ ထပြီး လျှောက်လာသည်။ ပြီးမှ ဒေါ်တင်တင်လက်ထဲက ဖုန်းကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

“ဦးဦး . . . ခင်ချိုခိုင် မိုးဝေဇော်နောက်ကို လိုက်သွားပြီ”

“ဘာ . . . ”

ဦးဌေးဝင်းသည် ဖုန်းကိုပစ်ချလိုက်ကာ ရင်ထဲမှာ မီးမုန်တိုင်း ဟုန်းဟုန်းဝှေ့ယမ်းသွားခဲ့၏။ စားပွဲပေါ်မှ ရေသန့်ဘူးကို လှမ်းယူပြီး နံရံကိုပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

“သမီးမိုက် . . . သမီးမိုက် ငါ့ကို စိန်ခေါ်တဲ့ သမီးမိုက်”

ဦးဌေးဝင်း၏ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နိုးမြန်းနေပြီး ဒေါသစိတ်ရိုင်းများ

ချစ်ပေါက်နေသည်။ အခန်းထဲတွင်
ဒေါ်တင်တင်၏ ငိုက်ရွှက်သံများ
သည် လွင့်ဝဲလွှဲခတ်နေလျက်။

ဒေါ်တင်တင် လိုက်လံစုံစမ်း
ကြည့်တော့ ခင်ချိုခိုင်၏ သူငယ်ချင်း
ဖြစ်သူ ချောစုတို့အိမ်မှာ ခင်ချိုခိုင်တို့
ချောက်ရှိနေသည်ကို သိလိုက်ရ၏။
ချောစုထံကို ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“ချောစုလား”

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်ဒေါ်”

“သမီးအဲဒီမှာ ရှိတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်ဒေါ်”

“သမီးကို ခေါ်ပေးပါကွယ်”

ခင်ချိုခိုင်၏ ရွက်သံများသည်
ခန်းထဲမှ လွင့်ပျံလာသည်။ ခင်ချိုခိုင်
၏ရွက်သံကြောင့် ဒေါ်တင်တင်နှလုံး
သားလှုပ်ခတ်သွားပြီး မေးလိုက်သည်။

“သမီးလေးလား”

ခင်ချိုခိုင်ထံမှ စကားသံထွက်
လာ။ ခင်ချိုခိုင်၏ရွက်သံသဲ့သဲ့ကို
သာ ကြားနေရသည်။

“သမီးလေး ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်ရ
တာလဲကွယ်”

“မေမေ . . . မေမေရယ်”

“ကဲ . . . ကဲ သမီး ဖြစ်ပြီးတာ
တွေ ဖြစ်ပြီးခဲ့ပြီပဲ။ သမီးဖေဖေက
သမီးနဲ့ စကားပြောချင်လို့တဲ့”

ဒေါ်တင်တင်သည် ဦးဌေးဝင်း
တို့ ဖုန်းလှမ်းပေးလိုက်သည်။

“သမီး”

“ဖေ . . . ”

“သမီးကို အဖေခွင့်လွှတ်ပါ
တယ်။ အဖေ နားလည်ပါတယ်

ကွယ်။ ဖြစ်ပြီးသားတွေကို ပြင်လို့
ဘယ်ရမလဲ။ ငါ့သမီးစိတ်ချမ်းသာဖို့
က အရေးကြီးတယ် မဟုတ်လား။
သမီးစိတ်ချမ်းသာမယ်ထင်လို့ သမီး
ဖန်တီးသွားတာပဲ။ အဖေက နား
လည်ပေးရမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။
ငါ့သမီးလေးဘဝ ပျော်ရွှင်မယ်ဆိုရင်
အဖေကျေနပ်ပါတယ် သမီးရယ်။
အဖေကျေနပ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်
သမီးမေမေနဲ့တိုင်ပင်ပြီး အဖေတို့
မိဘတာဝန်အရ လုပ်ပေးပါမယ်”

“အဖေ တကယ်လား ဝမ်းသာ
လိုက်တာအဖေရယ်”

“အေးပေါ့ကွယ်။ ငါ့သမီးလေး
ဘဝ ခုလိုပျော်ရွှင်နေတာပဲ အဖေ
တွေ့ချင်တယ်။ ကြားချင်တယ်။
အေး . . . ဒါပေမယ့် မနက်ဖြန်ညကို
သမီး မိုးဝေဇော်ကိုခေါ်ပြီး အိမ်ကို
ပြန်လာခဲ့ပါဦး။ သမီးတို့ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲ
ကို စီစဉ်ဖို့ မိုးဝေဇော်နဲ့ အဖေတိုင်
ပင်ချင်လို့ပါသမီးရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ”

ဦးဌေးဝင်းသည် ဖုန်းကိုပိတ်
လိုက်သည်။ ဒေါ်တင်တင်ကို မျက်
လုံး စူးစူးနဲ့လှမ်းကြည့်ပြီး . . .

“နင် . . . နင် အခုမှငိုမနေနဲ့။
ငါ့မပြောဘူးလား။ တစ်နေ့ သမီး
အတွက် နင်မျက်ရည်နဲ့မျက်ခွက် ကြုံ
ရလိမ့်မယ်လို့ ငါပြောခဲ့တာပဲ။ ငါ
သမီးက ငါ့ကို စိန်ခေါ်သွားတာပဲ။
ငါ သမီးကို ချစ်တယ်။ ငါ့ဘဝထဲမှာ
သမီးရှိမှ အိမ်ပွယ်ရှိမယ်။ ငါ့ဘဝထဲ
က သမီးကို ဘယ်သူ့ဘဝ လက်ထဲ
ကိုမှ မပေးနိုင်ဘူး”

ဦးဌေးဝင်းသည် မျက်ရည်တွေ
စီးဆင်းလာရင်း နံရံပေါ်မှ ခင်ချိုခိုင်
ဓာတ်ပုံကို တစ်မိမိမိလှမ်းကြည့်နေ
သည်။ မျက်ရည်တွေစီးကျနေသော
နှုတ်ခမ်းပေါ်မှ စကားတစ်ခွန်း ပွင့်
ထွက်လာလျက် . . .

“သမီးလေးရယ်”

ဒေါ်တင်တင်သည် မျက်ရည်

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား

ငါ့သမီးအတွက်ဆိုရင်

တရားတာတွေ၊ မတရားတာတွေ၊

အတ္တဆန်တာ၊ အတ္တမဆန်တာတွေ

ငါနားမလည်နိုင်ဘူး။ မင်းကို ငါ နောက်ဆုံး

ထပ်ပြောမယ်။ မင်းနဲ့ ငါ့သမီးတို့

ဘယ်တော့မှ မပေးစားနိုင်ဘူး”

စမ်းစမ်းနှင့် ငိုရွှိက်နေရုံမှ တစ်ပါး စကားတစ်ခွန်းမှ ထွက်၍မလာ။ ဦးဌေးဝင်းသည် အိမ်ရှေ့တံခါးဝဆီ ကို လျှောက်သွားသည်။ သူ၏ကား ဒရိုက်ဘာ ကိုစိုးမင်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ငါ နီနဲ့ အရက်သောက်ချင်တယ်”

“ဗျာ . . ဆရာအရက်သောက်မယ် ဟုတ်လား”

“မင်း ငါ့ကို ဘာမှမေးမနေနဲ့။ အရက်သွားဝယ်။ ဟိုကောင်တွေ သိန်းကြည့်နဲ့ ချိုကြီးကိုလည်း ပြောလိုက်။ ငါနဲ့ အာတူတူ အရက်လာသောက်ကြလို့”

သိန်းကြည်နှင့် ချိုကြီးမှာ ဦးဌေးဝင်းတို့အိမ်တွင် အလုပ်လုပ်သောသူများ ဖြစ်ကြသည်။ စိုးမင်းလည်း ဦးဌေးဝင်းကို နားမလည်သော မျက်လုံးနှင့် လှမ်းကြည့်ရင်း အိမ်ရှေ့မှ ထွက် သွားသည်။

...

“ကျွဲ”

အိမ်ရှေ့မှ ကားထိုးရပ်လိုက်သော အသံကိုကြားရသည်။ ဦးဌေးဝင်းသည် အရက်ဖန်ခွက်ကို မော့သောက်လိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့ဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ကားပေါ်မှဆင်းပြီး အိမ်ပေါ်ကိုလှမ်းတက်လာကြသူမှာ ခင်ချိုခိုင်နှင့် မိုးဝေဇော်။

“လာကြ . . . လာကြ သမီး”

ဒေါ်တင်တင်သည် ခင်ချိုခိုင်လက်ကိုပြေးဆွဲရင်း ခေါ်လိုက်သည်။ ဦးဌေးဝင်းသည် အရက်ဖန်ခွက်ကို ကိုင်လျက် စူးစိုက်ကြည့်နေလျက် ပြီးမှ ဒေါ်တင်တင်ကို ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ . . . မိန်းမ သမီးအေးအေးဆေးဆေး အနားယူပါစေ။ သမီးကို ခေါ်သွားတော့။ သမီး . . . မေမေနဲ့လိုက်သွား။ အဖေ မိုးဝေဇော်နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောလိုက်ဦးမယ်”

ဒေါ်တင်တင်သည် ခင်ချိုခိုင်လက်ကိုကိုင်ရင်း အခန်းထဲမှထွက်သွားသည်။ ခင်ချိုခိုင်သည် ဦးဌေးဝင်းကိုတစ်လှည့်၊ မိုးဝေဇော်ကိုတစ်ချက် ပြန်ကြည့်ပြီး ဒေါ်တင်တင်ခေါ်ရာ လိုက်ပါသွားခဲ့သည်။

ဦးဌေးဝင်းသည် အရက်ဖန်ခွက်ကို မော့သောက်လိုက်ပြီး ရှေ့ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေသော မိုးဝေဇော်ကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း . . .

“မိုးဝေဇော် မင်းက ငါ့ကို စိန်ခေါ်လိုက်တာလား။ ငါက မင်းနဲ့ သမီးကို လုံးဝသဘောမတူဘူးလို့ ပြောထားတယ်မဟုတ်လား။ ဒါတောင် မင်းက သမီးကို ရအောင် ခိုးပြေးတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ချစ်ခြင်းကို မခွဲပါနဲ့ဗျာ”

စိုးဝေဇော်က တုန်တုန်ရီရီနှင့် ပြောလိုက်သည်။ ဦးဌေးဝင်းက ရယ်မောရင်း . . .

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

ချစ်ခြင်းကိုမခွဲခဲ့ဟုတ်လား။ ဒါဆိုရင် ငါနဲ့ ငါ့သမီးတို့ ပျော်ရွှင်နေထိုင်မိသားစုဘဝကို မင်းက ဘာလို့ နှင်ခြေပစ်ရတာလဲ။ ငါတို့မိသားစုနဲ့ ချစ်ခြင်းကမ္ဘာ မင်းက ဘာလို့ ဝင်ဖျက်တာလဲ။ ငါ့ဘဝထဲက သမီး . . . ငါ့နှလုံးသားထဲက သမီးကို မင်းဘာလို့ လုယူသွားရတာလဲ။ အို . . . မင်းကို ငါနောက်ဆုံးပြောမယ်။ မင်းအခု ဒီအိမ်ကနေ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်သွားပါ။ သမီးကို အဆင်ဖြစ်လိုက်ပါ။ ဒါပဲပြောချင်တယ်”

“ကျွန်တော်တို့ ခိုင်မြဲနေတဲ့ချစ်ခြင်းကို မခွဲပါနဲ့။ ဒီမှာ ဦး၊ ခိုင်မခံရင် ကျွန်တော် ဒီအိမ်ကနေမပြန်ဘူး”

“မင်းက ငါ့သမီးကို အဆင်မဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

မိုးဝေဇော်သည် ထိုင်နေရာမှ ရုတ်ခြည်းထလိုက်သည်။ ပြီးမှ . . .

“ဦး မတရားဘူး။ ဦးက အတ္တသမားပဲ။ ဟုတ်ပါတယ် ဦး။ ကျွန်တော့် နှလုံးသားထဲက ခိုင်ကို ဘယ်တော့မှ ခွဲထုတ်လို့ မရနိုင်ပါဘူး”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား” ငါ့သမီးအတွက်ဆိုရင် တရားတာတွေ၊ မတရားတာတွေ၊ အတ္တဆန်တာ၊ အတ္တမဆန်တာတွေ ငါနားမလည်နိုင်ဘူး။ မင်းကို ငါနောက်ဆုံးထပ်ပြောမယ်။ မင်းနဲ့ ငါ့သမီးတို့ ဘယ်တော့မှ မပေးစားနိုင်ဘူး”

“ကျွန်တော်ကလည်း ခိုင်နဲ့အတူတူ မပြန်နိုင်ဘူး မပြန်နိုင်ဘူး”

“မပြန်နိုင်လည်း ချပါတယ်”

ဘား . . . ဟား . . . ဟား”

ဦးဌေးဝင်းသည် မိုးဝေဇော်၏ ချက်နှာကို လက်သီးတစ်ချက် လှမ်း ထိုးလိုက်သည်။ မိုးဝေဇော် ယိုင်ကျ သွားသည်။ ထိုစဉ် အခန်းထဲကို ပြေး ဝင်လာသူမှာ စိုးမင်း၊ သိန်းကြည်နှင့် ချိုကြီးတို့သည် မိုးဝေဇော်ကို ဝိုင်းချုပ် ကြသည်။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား ပြန်နိုင်ဘူးလား”

“ခိုင်မပါဘဲ မပြန်နိုင်ဘူးဗျာ”
ဦးဌေးဝင်းသည် အရက်ဖန် ခွက်ကို တစ်ကျိုက်မော့သောက် လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်မှ ဓားမြှောင်ကို လှမ်းယူကာ . . .

“ခေါင်းမာတဲ့ကောင်”
ဦးဌေးဝင်းသည် မျက်လုံးနီ မြန်းလျက် မိုးဝေဇော်၏ဗိုက်အား ဓားမြှောင်နှင့် ထိုးစိုက်လိုက်သည်။
“အား”

“ဝုန်း”
မိုးဝေဇော်သည် အော်ရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခွေလျက်ကျသွား သည်။

ထိုစဉ် ရဲကားသည် ဦးဌေးဝင်း တို့အိမ်ရှေ့ကို ထိုးရပ်လာသည်။ ပြီး မှ ခုရဲအုပ်သိန်းဌေးနှင့် ရဲများ အိမ် ပေါ်ကို တက်လာပြီး ဦးဌေးဝင်း၊ စိုးမင်း၊ သိန်းကြည်နှင့် ချိုကြီးတို့ကို လက်ထိတ်ခတ်လိုက်ကြသည်။

“ဦးဌေးဝင်း . . . အမှန်တရား ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ဖုံးကွယ်လို့မရ နိုင်ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့လမ်းထဲက လူ

တစ်ယောက်က ခင်ဗျားတို့အိမ်ထဲက အသံတွေဆူညံနေလို့ မသင်္ကာဖြစ် ပြီး အိမ်ပေါက်ဝကနေ ချောင်းကြည့် တော့ ခင်ဗျားက ဒီလူငယ်ကို ဓားနဲ့ ထိုးလိုက်တာမြင်လို့ ရဲစခန်းကို ဖုန်းနဲ့ လှမ်းအကြောင်းကြားလို့ ကျွန်တော် တို့ ရောက်လာခဲ့ရတာပါ”

နောက်ဆုံးတော့ ရဲကားနှင့် လိုက်သွားရသူမှာ ဦးဌေးဝင်းနှင့် စိုး မင်း၊ သိန်းကြည်၊ ချိုကြီးတို့ပင်တည်း။

...

အချုပ်သံတိုင်ကြား အနောက် မှာ မျက်ရည်တွေတွေကြီးကျနေသူ မှာ ဦးဌေးဝင်း။

ခုတော့ ဦးဌေးဝင်းဘဝမှာ သမီး၊ မိန်းမနှင့် သံတိုင်က ခြားလိုက် ပါပြီ။ သံတိုင်ကို ပြင်းပြင်းဆုပ်ကိုင် ရင်း မျက်ဝန်းပေါ်မှ မျက်ရည်တွေ လိမ့်ဆင်းလာသည်။

ထိုစဉ် ရဲစခန်းထဲကို ပြေးဝင် လာပြီး အချုပ်သံတိုင်နောက်ကွယ် က ဦးဌေးဝင်းကို သေချာကြည့်ပြီး သံတိုင်ကိုဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ဦးဌေး ဝင်း၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ပြော နေသူမှာ ဒေါ်တင်တင်။

“ကိုဌေးဝင်းရယ် . . . သမီး လေး . . . သမီးလေး”

“သမီးလေး ဘာဖြစ်တယ် . . ပြောစမ်းပါဦး”

“သမီးလေး အဆိပ်သောက်လို့ ဆေးရုံတင်ထားရတယ်”

“ဘာ . . . သမီးအဆိပ်သောက်

လို့ ဟုတ်လား”

ဦးဌေးဝင်း ဆောက်တည်ရာ မရ သံတိုင်ကို ပြင်းပြင်းဆုပ်ကိုင်ရင်း ဝိုင်းကြွေးနေသည်။

“သမီးရယ် . . . အဖေ့ကို ခွင့် လွှတ်ပါသမီးရယ်။ ခွင့်လွှတ်ပါသမီး”

အတန်ကြာမှ မျက်ရည်လွှမ်း ခြုံနေသော မျက်လုံးနှင့် ဒေါ်တင် တင်ကို ကြည့်ကာ . . .

“သမီးတက်နေတဲ့ ဆေးရုံကို ပြန်သွားပါ။ ဘဝနဲ့ရင်းပြီး ပြုစုကုသ ပါကွာ။ ငါ့ဘဝဟာ သမီးပဲ”

“ဟုတ် . . . ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ ကိုဌေးဝင်းရယ်”

ဒေါ်တင်တင်သည် ပါးပြင်ပေါ် မှ မျက်ရည်များကိုသုတ်ရင်း စခန်း အတွင်းမှထွက်သွားသည်။ ဒေါ်တင် တင်၏ကျောပြင်ကို ငေးရီစိုက်ကြည့် ရင်း မျက်ရည်တွေလိမ့်ဆင်းလာသည်။

“ငါ့သမီးလေး ဒီလိုအဆိပ် သောက်ရတာ ငါ့ကြောင့် . . . ငါ့ ကြောင့်။ ငါ့ရဲ့ နှလုံးသားအတ္တ ကြောင့်။ ငါ့မှားတယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပါ သမီးရာ ခွင့်လွှတ်ပါ”

ဦးဌေးဝင်းသည် ဘဝထဲက အတ္တနှလုံးသားကြောင့် စိတ်ရိုင်းတွေ ရိုင်းရိုင်းရှင်သန်လာမိပြီး အမှားတစ် ခုကို ကျူးလွန်လိုက်ခြင်းကြောင့် ခု တော့ ဦးဌေးဝင်းတစ်ယောက် နှလုံး သား အတ္တသံတိုင်နောက်ကွယ်မှာမူ ကား . . .

ဗညားဦး(အိမ်မဲ)

ခံဝံ့မှ ရှိမ

ကျေဇာဒ်

ခံဝံ့မှ ပိုက်

■ ကျော်ပြသန်း

ခင်လမ္မအဆက်)

ရွာဦးကျောင်း ကထိန်ပွဲနေ့။
 တစ်နှစ်လုံးမှာ အကြီးကျယ်ဆုံး
 နေ့သဘင်ဟူ၍ ထိုတစ်ပွဲသာရှိ
 ပြန်။
 ထိုပွဲမှာ ရွာလုံးကျွတ် အစွမ်းကုန်
 ခြေ ခြေတွင်ရှိကြသည့် အပျိုကြီး၊
 လေးများ အအုပ်အထိန်း ကင်း
 သောနေ့မို့ အစွမ်းကုန်ပျော်ပါးကြ
 သောမောင်ဖားတွေက လွတ်လွတ်
 ချစ်ချစ်လိုက်လျောကြသည့်နေ့။
 ရွာဦးကျောင်း ကထိန်ပွဲမှာ နှစ်
 နှစ်တိုင်း စည်ပင်စမြဲ။
 ဇာတ်ကြီးတစ်ဇာတ် မလာပွဲ
 မရှိ အစဉ်အလာရှိသည်။ ဒီနှစ်
 ဆင်လံတော်ခင်စိန်ဇာတ်ကို ငှား
 သည်။
 ဇာတ်က ဘယ်နေ့မှန်းမသိ။
 အကြောင်း၊ မင်းသား၊ မင်းသမီး
 အကြောင်း ပြောရသည်မှာ မမော
 အောင် ရှိနေကြသည်။ မကြည့်ဖူး
 သံ့ ထင်ကြေးနှင့်ပြောကြသည်ပါ။
 ကထိန်ပွဲမှာ ကိုဘကျော်က
 ဦးတော်ဆောင်။ ဦးစီးဦးဆောင်
 တာထအဖွဲ့ထဲမှာ အရေးပါသူ။
 ဒါကြောင့်မို့လည်း ကိုဘကျော်
 သောက် တစ်ပတ်လောက် အလို
 မည်းက မိုးလင်းကမိုးချုပ် ကျောင်း
 အချိန်ကုန်နေရသည်။
 လူကြီးပိုင်းရော လူငယ်ပိုင်းရော
 တက်သရော လက်ညှိတက်ညှိ

လုပ်ကြစမြဲရှိရာ မောင်ဘိုလည်း ကာ
 လသားအုပ်စုနှင့်အတူ ပါဝင်ကာ လုပ်
 ကိုင်နေရသည်။
 သူတို့ကိစ္စအတွက် အခါသင့်
 မသင့် ပေဒင်မေးစရာမလို။ ပြဿဒါး
 ရက် လွတ်မလွတ် ကြည့်စရာမလို။
 အချိန်အခါအသင့်ဆုံး အခွင့်အလမ်း
 အသာဆုံးဟု ဆိုရမည်နေ့။
 မြေးလမ်းမြောင်မမြောင်ဆိုသည်
 မှာမူ သူတို့အပေါ်တွင် တည်သည်။
 ဇာတ်ကမည်နေ့...။
 ဆိုင်းဆင့်သံ ထွက်မလာခင်က
 တည်းက ပွဲခင်းထဲမှာ ဆူဆူညံညံရှိနေ
 သည်။ ရွာလုံးကျွတ် ရှိသမျှ ဘုရား
 ကလေးတွေကို ဟိုဟိုသည်သည်ရှာ
 စရာမလို။ ပွဲခင်းတစ်ခုလုံးမှာ သူတို့ခြေ
 ရာတွေချည်းထပ်ထပ်ကြနေသည်။
 ဖျာလှခင်းကြ၊ ရန်ဖြစ်ကြနှင့်
 တစ်နှစ်မှတစ်ခါ ပျော်ရသည့်ပွဲတွင်
 အစွမ်းကုန် ဆူညံနေကြသည်။
 ဝက်ဝက်ကွဲအောင် စည်ကား
 မည့် ပွဲနေ့ဖြစ်သမို့ ပွဲထိန်းခေါင်းဆောင်
 တာဝန်ယူထားရသည့် ကိုဘကျော်တို့
 ဦးနှောက်ချောက်ရလိမ့်မည်။
 * * * * *
 ကိုဘကျော်မှာ အိမ်ဘက်သို့ မြေ
 ဦးပြန်လှည့်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။
 ရွာနီးချုပ်စပ်ကလာကြမည့် လူကြီးများ
 ကို ညှိပ်ရမည်တာဝန်လည်းရှိသည်။

ယာဇလို့တောင်မှ ကုတ်အားလိမ့်မည်
 မထင်ဟု ပြောစရာသို့ အလုပ်ရှုပ်နေ
 လိမ့်မည်။ သူတို့အတွက် အခွင့်
 ကောင်း။ သည်နေ့မျိုးမှ မပြောရင်
 အခွင့်အရေးကောင်းကို လက်လွှတ်
 ရာကျမည်မို့ ပြောရတော့မည်။ ပြော
 ကြသည်ကို ညတွင်းချင်းမသိဖို့ဘဲ
 အရေးကြီးသည်။ မိုးလင်းမှ သိလို့
 ကတော့ အကြောင်းမဟုတ်။
 မတင်လှတို့အိမ်မှာလည်း ပတ်
 ဝန်းကျင်ရွာတွေက လာကြသည့် လူမျိုး
 ဖြူညိုတွေ အိမ်လုံးပြည့်ရှိနေကြသည်။
 အပျိုတွေစုဝေးမိသည့်နေရာမှာ တဝန်း
 ဝန်း တရုန်းရုန်း ညစ်နေသည်။
 ပွဲခင်းဝင်ကြမည့် အပျိုများမှာ
 အိမ်ကနေ ဖြီးလိမ်းပြင်ဆင်လာရိုး ထုံး
 စံမရှိ။ အနီးဆုံးနှစ်မိုင်၊ သုံးမိုင်ခရီးက
 လာကြသူတွေဖြစ်သမို့ မီးလိမ်းပြင်
 ဆင်လာရင်လည်း လမ်းတစ်ဝက်မှာ
 တင် အလှပြယ်ကုန်လိမ့်မည်။
 တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ ပွဲကူးကြည့်
 ကြသည့်အခါ ပွဲခင်းသည့်ရွာကိုရောက်
 မှ ခင်မင်ရာ သူငယ်ချင်းများအိမ်တွင်
 နားနေပြီး ဖြီးလိမ်းပြင်ဆင်ကြမည့် အစဉ်
 အလာရှိသည်။
 ပွဲခင်းသည် ရွာခံအိမ်တွေက
 သနပ်ခါးမျက်နှာချေ စသည်များ ထုတ်
 ပေးရ၏။ သူ့အလှည့်၊ ကိုယ့်အလှည့်
 သည်လိပ် ညှိပ်ခံပေးရရိုးထုံးစံရှိသည်။
 အိမ်မှာအပျိုတွေ တရုန်းရုန်းမို့

ကိုဘကျော်ကြီး အိမ်ပြန်မလှည့်သာ။
ဒါကြောင့် စိန်ပန်းပင်ရွာက ထိန်ပွဲခင်း
နေ့ကို သူတို့ပြေးကြမည်နေ့အဖြစ် ရွေး
ချယ်ထားကြသည်။

*****

မောင်ဘိုက ပြေးမည်ရွာ၊ နေ
မည်အိမ်အားလုံး အစီအစဉ်လုပ်ပြီး
သား။ သိမ်းကုန်းရွာတွင် လှည်းယာဉ်
က အဆင်သင့်။ သူတို့ပြေးကြမည်
ရွာမှာ စောင်းချမ်းကုန်း၊ နွားပြေးနွား
လိုက်ဘက်ညီသည့် နွားနှစ်ကောင်က
သူတို့စုံတွဲကို သယ်ဆောင်သွားမည်။

စိတ်စောနေသူ မောင်ဘိုက
လည်ပင်းငါးချည်ချည်၊ မတင်လှက
စိတ်တမောမော၊ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ
ချိန်းဆိုထားသည့်နေရာတွင် အနှောင့်
အယှက်မရှိ ဆုံမိကြသည်။

မတင်လှ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ
တဆတ်ဆတ်တုန်၍ မောင်ဘိုက ဆီး
ကြိုဗွေဖက်ပြီး အကြောက်ပြေအောင်
နှစ်သိမ့်ရသည်။ လှည်းယာဉ်က ချူ
သံတလွင်လွင်၊ ပြိုင်ပွဲဝင်နေသည့်သို့
နယ်၊ လမင်းက ထိန်ထိန်သာလို့။

စောင်းချမ်းကုန်းရွာသား၊ မြ
သောင်းက ရွာနှင့် တစ်ခေါ်သာသာ
လောက်ကနေ ဆီးကြိုနေသည်။

အိမ်ရောက်တော့ ကိုမြသောင်း
က သူ့အိမ်သူ မချက်နှင့် အသိဖွဲ့ပေး
ပြီး သူ့ရွာ၊ သူ့အိမ်တွင် စိတ်အေး
လက်အေး နေကြဖို့ပြော၍ အဆင်
သင့်သုပ်ထားသော လက်ဖက်သုပ်ဖြင့်
ညှော်ခံခဲ့သည်။

“မင်းတို့ကို ဟောဒီအိမ်ခန်း
အပိုင်စား ပေးလိုက်မယ်။ မင်းတို့
သဘောရှိ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေကြ

ပေတော့”ဟု ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ခန်း
ကို မေးထိုးပြလိုက်ရာ မောင်ဘိုက မှီရ
သည့် မျက်နှာသို့ ရှိနေသည်။

လိုက်လာရသူ မတင်မြမများမှာ
တော့ ရှက်ကိုရှက်ကန်းနှင့် ခေါင်းကို
အောက်ငုံ့လျက်။

မိုးလင်းနေပြီ။

သူတို့နှစ်ယောက်က မနိုးသေး။
မြသောင်းနှင့် မချက်တို့က ထမင်း
ကြမ်းခွေးပြီး ခရမ်းချဉ်သီးငါးပိချက်၊
ရေခွေကြမ်းနှင့် အဆင်သင့် စောင့်နေ
ကြသည်။

နီးလာကြပြီ။

မြသောင်းနှင့် မောင်ဘိုတို့၏
ပြုံးစိစိအကြည့်မှာ မတင်လှကို မနေ
တတ် မထိုင်တတ်အောင်ဖြစ်စေသည်။

မချက်က စကားရောဖောရော
ဖာထားနေ၏။ ဒါကလည်း ဖြစ်ရိုးဖြစ်
စဉ် လောကရဲ့ ဓမ္မတာ...။

ညားခါစလင်မယား အိပ်ရာထ
နောက်ကျသည်မှာ အဆန်းမှမဟုတ်
ဘဲဟာ။

“ကဲ...ဒီရွာမှာတော့ စိတ်အေး
လက်အေး၊ စိတ်ချလက်ချနေကြ။
ဘာမှမပူနဲ့။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာလို့ပဲ
သဘောထားပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ်
ကြိုက်သလိုနေ၊ ကြိုက်သလောက်နေ၊
စားဖို့သောက်ဖို့လည်း ဘာမှအားမနာ
နဲ့”လို့ မြသောင်းက ပြောသည်။

ပြီးတော့ -

“အဲ...ညဉ်းပိုင်းကိုသာ ရွာက
ကောင်တွေနဲ့ မောင်ဘိုက တီးမှုတ်ပေး
ဖို့ပဲ။ သည်ရွာမှာနေတုန်း မွဲတစ်ပေါက်
မစွန်းစေရဘူး။ မြသောင်းဆိုရင် ဒီရွာ
ပတ်လည်မှာ မီးသေတယ်။ မင်းဒီမှာ
အနေကြာသလောက် ရွာကကောင်

တွေက သဘောကျမှာ။ မင်းတို့စား
သောက်ရေးကို ဒီကောင်တွေနဲ့ စီး
ပြီးသား။ ဒီတော့ ဘာမှအားမနာ

မြသောင်းတို့ လင်မယားထူး
သွားတော့ အိမ်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်
ထဲ ကျန်ခဲ့သည်။ ဒီတော့မှပဲ မတင်
မချာ မျက်နှာဖော်ရဲတော့သည်။

မင်္ဂလာဦးညသည့် ကြည့်နား
များ ဝန်းရံလျက် ရင်ဝယ်တသိမ့်သိမ့်
အချစ်ရေကာတာကြီး ကျိုးဝေ
သွားပါလေပြီ။

*****

“ဘိုဘို”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

“အစ်ကိုကြီးများ လိုက်ပြုလေ
ရင် ပြောသမျှ ဆိုသမျှကို ခေါင်းငုံ့
ပါ ဘိုဘိုရယ်...နော်”

“စိတ်ချ မလေ။ ကျွန်တော်လေ
လက်အုပ်ချိုပြီး ဆီးကြိုမှာ”

“တော်တော်ကြာ ကိုမြသောင်း
တို့နဲ့တွေ့ပြီး ကတောက်ကဆဖြစ်ကြ
မှဖြင့် မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ကုန်မှာ
မမ စိုးရိမ်လို့ပါ။ ကိုမြသောင်းတို့လေ
လည်း ပြောထားပါဦး”

“ကျွန်တော် ပြောထားပါတယ်
မမရဲ့။ ဘာမှမဖြစ်စေရပါဘူး။ သည်
အတွက်တော့ မမ စိတ်ချလက်ချနေ”

“ဘိုဘို သိသားပဲ။ မမတို့မှာ
အစ်ကိုကြီးဟာ အမေဆိုလည်း ဟုတ်
တယ်၊ အမေဆိုလည်း ဟုတ်တယ်၊
သေဆိုသေ ရှင်ဆိုရှင်ရတာ။ မမက
သည်အရွယ်ကြီးရောက်မှ ငါတကော
ကော ထွက်ခဲ့တာဆိုတော့ အစ်ကိုကြီး
ဘယ်လိုဖြစ်နေမလဲ ဘိုဘိုနဲ့ စဉ်းစား
ကြည့်”

“ဘာမှ မဖြစ်စေရပါဘူး မမ ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် မမကို ကတိတစ်ခုပေး”

“ဘာကတိ ပေးရမှာလဲ မမ”

“အစ်ကိုကြီး လိုက်လာပြီး ဘို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကျူးလွန် ထောင် ဘိုဘိုက သည်းခံပါ့မယ် ကတိ”

“ဪ...မမကလည်း အစိုးရိမ် တဲလိုက်တာ။ ကျွန်တော်ခေါင်းငုံ့ မယ် မမရယ်”

“ကိုမြသောင်းက စိတ်ဆတ်ပုံရ လေ။ သူတို့နဲ့ တစ်ခုခုဖြစ်မှာကို ခံစားရိမ်တာပဲ။ လူဆိုတာ ဒေါသ ခံနိုင်လာရင် အကောင်းအဆိုး၊ အမည်း မကွဲတတ်ဘူးလေ။ ကိုကြီးကလည်း စိတ်ဆတ်ဆတ်

“ကဲ...မမ စိတ်ချမ်းသာ လက် ထားနေ၊ ဘာမှမဖြစ်စေရ ဘူး”

“မမ တစ်သက်လုံး ယူကျုံးမရ နေယ့် ကိစ္စပို့ ပြောရတာပါ ဘိုဘို

“ကဲ...မမ”

“ဘိုဘို အိမ်ရှေ့ကြီးမှာ”

“ဒီ အခန်းထဲသွားမယ်”

ဟင်း ...နော်၊ နေ့လယ်ကြီး”

*****

ဆွမ်းခံထွက်ချိန်...။

ကိုဘကျော် အိမ်ပြန်ရောက်လာ

တောက်တခေါက်ခေါက်၊ ဓား

ပြင်၊ အံတကြိတ်ကြိတ်နှင့်။

တောင်မြလည်း ခေါင်းမဖော်ရဲ။

ထိုက်ဆိုလိုက်သည်မှာ ရစရာမရှိ။

ဆုံဆုံရုံတင် မဟုတ်၊ လက်ပါပါ

လာသည်။ မတင်မြဲမျှ သည်အရွယ် ကြီးရောက်မှ လက်ပါးချက် သုံးလေး ချက် ခံလိုက်ရသည်။

မသိရပါဘူးလို့ ငြင်းသည်ကို ကိုဘကျော်က လက်မခံ။

“ငါက အိမ်ထောင်ရက်သားမပြု ဘဲ ငါ့နှမလေးတွေ မျက်နှာမငယ်ရ အောင် ထားခဲ့တယ်။ အနစ်နာခံစရာ ရှိသမျှ ငါကပဲ အနစ်နာခံခဲ့တယ်။ ခုတော့ ငါ့မျက်နှာကို အိုးမဲသုတ်သွား ပြီပေါ့။ မိမရှက် ဘမရှက်၊ ဆွေဂုဏ် ချိုးဂုဏ်ကိုမှ မထောက်။ ရှိုင်းလိုက် လေ မိတင်လှရယ်။ ကိုယ့်မောင်လေး အရွယ်၊ ထောင်ထွက်နဲ့မှ၊ ဟင်း... ရာဇ ဝင်ရှိုင်းလိုက်လေဗျာ...တောက်။ သိကြရောပေါ့။ နင်တို့နှစ်ယောက်ကို သတ်ပြီး ငါကြိုးစင်တက်မယ်။ မင်းတို့ ကပဲ ပြေးနိုင်မလား၊ ငါကပဲ လိုက်နိုင် မလား”

တရှူးရှူး တရှဲ့ရှဲ့ ကိုဘကျော် ၏ ဒေါသရမ်းအိုး ပေါက်ကွဲနေပုံမှာ ကြောက်စရာ၊ လန့်စရာ။ ကိုဘကျော် ၏ ဓားချက်မှာ မတင်လှ၏ ရက်ကန်း စင်ပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။ မတင် လှကိုင် လက်ရက်ကန်းစင်မှာ ရက် ထည်နှင့် ချည်မျှင်များ ပွစာကြသွား၏။

အိမ်နီးနားချင်းများနှင့် ကိုဘ ကျော်၏ ဘဌေးပါ ရောက်လာသည်။

ထန်လွန်းနေသည့် ဒေါသအရှိန် တစ်ခဏချင်း ငြိမ်းသက်အောင် လုပ်ဖို့ မှာ မလွယ်။

လောကဓမ္မတာ ဖြစ်ရပ်ကြောင်း တွေ တရားသဘောတွေ ဘယ်လိုပဲ အပြကောင်းကောင်း၊ ကိုဘကျော်၏ လှုပ်ရှားနေသော ဒေါသစိတ်အစဉ်ကို ချည်နှောင်ရန် မတတ်နိုင်။ နောက်ဆုံး

ဘဌေးက ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းပြီး ဖျောင်း ဖျာတော့မှ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ပြီး မှိုင် တွေကျသွားသည်။

ထိုစဉ်ဘယ်သူက သွားလျှောက် လိုက်သည် မသိ။ ဆရာတော်နား ပေါက်ကြားသွားခဲ့ရာ ကပ္ပိယ ကိုသာ ဂျမ်း* ပေါက်ချလာသည်။

ငယ်ကြောက် အလွန်အမင်း ရှိ သေရသူဆရာတော်၏ ရှေ့မှောက်သို့ ပြားဝပ်သွားရောက်ရသည်။ ဆရာ တော်က ထိုင်ခိုင်းပြီး အကျိုးအကြောင်း မေး၍ တိုတိုတုတ်တုတ်ပင် အမိန့်ရှိ လိုက်၏။

“ဒီကိစ္စအတွက် နောက်ဆက် တွဲ ဘာတွေညာတွေ မဖြစ်စေနဲ့။ မင်း စိတ်ကိုထိန်း၊ ဒေါသကိုထိန်း။ ဒေါသ နဲ့ပြုလုပ်တဲ့ စိတ်လိုက်မာန်ပါမှုဟာ ဘယ်လိုကောင်းကျိုးကိုမှ မပေးဘူး။ မကောင်းကျိုးနဲ့ ဆိုးကျိုးကိုသာ ပေး လိမ့်မယ်။ နွံထမနစ်ချင်ရင် သတိနဲ့ ယဉ်။ ကိုယ်မပိုင်တဲ့ကိစ္စကို ကိုယ်ပိုင် မလုပ်ချင်နဲ့။ ဘဝသံသရာဆိုတာ ချား ရဟတ်လိုလည်နေတာ။ အဟောင်းကို အသစ်မလုပ်နဲ့။ မင်းဒေါသကိုထိန်း”

“တင်ပါဘုရား။ တပည့်တော် ဆင်ခြင်ပါ့မယ်”

ခံဝန်ကတိပေး၍ ဝတ်ဖြည့်ပြီး ပြန်ခဲ့ရသော်လည်း ခံစားချက် ဒေါသ မှာ မငြိမ်သက်သေး။ လှုပ်ခတ်နေဆဲ။ စောစောကလောက် မငြိမ်းထန်တော့။

နောက်နေ့များတွင်မှ ဒေါသ စိတ် အနည်ထိုင်၍ ငြိမ်သက်သွား သည်။ သို့တစေ ဘယ်မှာရှိလိမ့်မည် ဆိုသည့် သတင်းကိုမူ စုံစမ်းနေဆဲ။

လေးရက်ပြောက်နေ့။ သူတို့နှင့် ယောက် ရှိသည့်နေရာကို သတင်းရ

နိဗ္ဗာန်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြော၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မခေါ်ဘဲ တစ်ယောက်တည်း ထွက်ခဲ့သည်။

ဇောင်းချမ်းကုန်း မြသောင်းအိမ်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်သွားသော်လည်း မတင်လှတို့နှစ်ယောက်က ကိုဘကျော်လာနေသည်ကို ကြိုတင်မြင်လိုက်သဖြင့် အိမ်ခန်းထဲ ဝင်ပုန်းနေလိုက်ရသည်။ ရှောင်ချိန် တိမ်းချိန် မရလိုက်။ ဒါတောင် ခိုခင်းလှမ်းမြင်လိုက်လို့ နှိဖြင့် ပတ်ပင်းတိုးမှာ။

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ အိမ်ခန်းထဲက မထွက်ရဲ။ ထရပေါက်က ချောင်းကြည့်နေရသည်။

အိမ်ရှေ့ကပြင်၌ ကိုမြသောင်းနှင့် ကိုဘကျော်တို့ ပြောဆိုနေပုံမှာ ဖြေပြေသွယ်သွယ် မရှိ။

ကိုမြသောင်းလေက အေးအေးပျော့ပျော့။ ကိုဘကျော်လေက မာမာပြင်းပြင်း။ မျက်နှာထားတင်းတင်း။

“ထိုင်ပါဦး အစ်ကိုကြီး။ အမောပြေ ရေခွေးလေးဘာလေး သောက်ပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့”

မြသောင်းက လေသံအေးအေးနှင့် ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

“ငါလာတာ ရေခွေးသောက်ဖို့ မဟုတ်ဘူးကွ”

ကိုဘကျော်လေက ထန်သည်၊ ပြတ်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရအောင်လား... အစ်ကိုကြီး”

“လို့ရင်းပဲ သိချင်တယ်၊ သူတို့ဘယ်မှာလဲ”

“ရဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ကိုယ့်အပေါင်းအသင်းကို ကူညီရမယ့်

ဝတ္တရားရှိလို့ လက်ခံထားရတာပါ။ အစ်ကိုကြီး အေးအေးဆေးဆေး တွေ့မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ခေါ်ပေးမယ်။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော် အစ်ကိုကြီး။ ကျွန်တော့်ရွာ၊ ကျွန်တော့်အိမ်ပေါ်မှာ ရွတ်ရုတ်သံသံတော့ မဖြစ်စေချင်ဘူး”

ကိုမြသောင်း၏လေသံမှာ လျော့လည်းမလျော့၊ ထန်လည်းမထန်။

“ကျုပ်က ကျုပ်နှမကိုပဲ တွေ့ချင်တာ”

“ဒီလိုတော့ဘယ်ဖြစ်မလဲ အစ်ကိုကြီးရာ။ နှစ်ယောက်အတူရှိနေတာပဲ။ နှစ်ယောက်စလုံးကို တွေ့သင့်တာပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ အသက်ကို ပြင်းပြင်းမရှူဝံ့။

မောင်ဘိုက တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေသည့် မတင်လှကိုယ်လုံးလေးကို မလျော့မတင်း ထွေးထွေးလေးဖက်ထားသည်။

“ကျုပ် သူ့မျက်နှာကို မကြည့်ချင်ဘူး”

“ဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်ခေါင်းခါရလိမ့်မယ် အစ်ကိုကြီး”

“သည်လိုလား”

ကိုမြသောင်းနှုတ်က အဖြေမပေး။ ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

ကိုဘကျော် နှုတ်ဖျားမှ လွင့်ထွက်လာသည့် တောက်ခေါက်သံမှာ ပြင်းထန်လွန်းလှ၏။

“ထွက်ခဲ့စမ်း မိတင်လှ”

ကိုဘကျော်၏ အသံမှာ ဟိန်းထွက်သွားသည်။

“အစ်ကိုကြီး ဒါကျွန်တော့်အိမ်ဆိုတာကိုတော့ သတိပြုပါဦးနော်။ ကျွန်တော့်ကို စော်ကားသလို ဖြစ်လာရင်တော့...”

“မိတင်လှ ထွက်မလာဘူးလား အထဲက တုပ်တုပ်မှမလှုပ်”

“ကောင်းပြီ...ကျုပ်ပြန်မဝ

မိတင်လှ ဒီကနေ့ကစပြီး နင်နဲ့ သေခန်းပြတ်ပြီ။ ငါ့အိမ်ရိပ်ကို မနဲ့။ ထောင်ထွက်မယား လုပ်ချင်ကောင်မ။ နင်သေရင်လည်း ငါမသေဘူး၊ ငါသေရင်လည်း နင်မလာနဲ့”

ကိုဘကျော်က ပြောပြောချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ နေကြောင်းပြန်မကြည့်။

အဖော်မပါ တစ်ယောက်တည်း ရောက်လာသည့် ကိုဘကျော်သတို့ အလေးအမြတ်ပြုရသည်။

လိပ်ခဲတည်းလည်း ဖြေရလိမ့်ထင်သော်လည်း အေးအေးချမ်းပဲ ပြီးဆုံးသွားသည်။ ဒီမျှလေးနှင့် ပြီးဆုံးသွားသည်မှာ ဒုက္ခဝေကြီးကို ကျော်ဖြတ်လိုက်နိုင်သည့် ဆိုရပါမည်။

ထောင်ထွက် လူဆိုးလူမိုက်ရင်ရင်သီးသီး ပြောသွားသည့် ကျော်၏ စကားလုံးများမှာ သူ၏ သားထဲသို့ နစ်နစ်ထင်ထင် သွားသည်။

ဒါပေမယ့် သူက မကျေနပ်ကို နှုတ်ဖွင့်စကားမဆိုဘဲ ရင်ထဲမှာ သိပ်ထားလိုက်သည်။

သူ့နှုတ်ဖွင့်စကားလုံးကို ကယူခဲ့ပြီးပြီပဲ။ သည်လောက်အပြောအဆိုရှိလိမ့်မပေါ့၊ ရှိပါစေ

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ဇောင်းကုန်းရွာမှာပဲ ပျားရည်ဆင်းသည်။ နောက်ထပ် အစီအမံ သူငယ်ချင်း ကိုမြသောင်းနှင့် တို့နေရဆဲ။

ဘကြီးမောင် ရွာကရောက်လာ
သည်။ လူကြီးတွေ မျက်နှာပျက်
ဆောင် လုပ်ရပါမိလားဟု မတရား
ဦး ဆူပူကြိမ်းမောင်းပြီး ရွာသို့ပြန်
ထားရန် တားမြစ်သွားသည်။

လူကြီးပီပီ စကားကုန်ဖွင့်မပြော
ဆဲမယ့် နောက်ကြောင်းမကောင်းဘူး
ဆိုသည့်သဘောကို ဆောင်းပါးရိပ်
ဖြင့် ပြောသွားသည်။

မတင်လှ မျက်နှာမကောင်း။

“ဒီတစ်သက် ရွာကိုမှန်ရောက်
ဒီတော့မလား ဘိုဘိုရယ်”

“ဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး
ဆရယ်။ သွေးဆူတုန်းမို့ပါ”

“မမတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။

ဒီမှာနေရတာလည်း အားနာလှပြီ။
သူများရွာ၊ သူများအိမ်မှာ ရက်ရှည်
ကြီးဆိုတော့”

“ကျွန်တော် စီစဉ်ပါ့မယ် မမ
ရယ်”

“ဘိုဘိုကို မမ အစကတည်းက
ပြောသားပဲ”

မောင်ဘို မနေသာတော့။ နေ
ရေးထိုင်ရေးအတွက် အစီအစဉ်လုပ်ဖို့
ဝမ်းတွင်းကိုတက်ခဲ့ရသည်။ ကိုယ့်ရွာ
မှာနေလို့မဖြစ်ရင် ငါခြားရွာမှာလည်း
ထိုအတူရှိလိမ့်မည်။

ဗြို့ပေါ်မှာက အလုပ်အကိုင်
အတွက် အဆင်ပြေရာရှိသည်။ ဗြို့
ပေါ်မှာ မရှက်မကြောက်သာ လုပ်မယ်
ဆိုရင် အလုပ်မရှား။

ဗြို့ပေါ်မှာ အဆင်မပြေရင်တော့
စောင်းချမ်းကုန်းမှာပဲနေပြီး အရောင်း
အဝယ်လုပ်ငန်းဘက် ပြန်လှည့်ရမည်။

ညားခါစ ဇနီးအသစ်စက်စက်
ကလေးကို ခွဲခွာပြီးလုပ်ရမည့် အလုပ်

ကို မလုပ်လိုသေး။ မမလှကို တစ်
ယောက်တည်း မထားခဲ့ချင်။

ဝမ်းတွင်းမှာ နှစ်ဝမ်းကွဲ အစ်ကို
တစ်ယောက် ရှိသည်။ အမေသူငယ်
ချင်း ဦးအုန်းသာလည်း ရှိသည်။
အစ်ကိုနှစ်ဝမ်းကွဲတော်သူ ကိုစံတင်
ကိုသွားတွေ့ခဲ့ရ၏။ နောက်ပြီး အကျိုး
အကြောင်း ပြောပြ၍ အကူအညီ
တောင်းခဲ့ရာ သူ့အိမ်ပိုင်းထဲမှာ ပစ္စည်း
ထားရန်ဆောက်ထားသည့် တဲကလေး
တစ်လုံးရှိရာ အဲဒီမှာနေဖို့ ခွင့်ပေးခဲ့
သည်။ ကိုစံတင်မိန်းမကလည်း လိုလို
လားလား ရှိသည်။

“မင်းမိန်းက စိန်ပန်းက ဆိုတော့
ရက်ကန်းတတ်မှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ တတ်ပါတယ် မမ”

“ဒါဆို တို့ဝိုင်းထဲမှာနေပြီး တို့
ရက်ကန်းမှာပဲ ဝင်လုပ်ပေါ့”

ကုသိုလ်ကံဆိုတာလည်း မပြော
နိုင်။ အဆင်ပြေချင်တော့ အဲဒီလို။

ဦးအုန်းသာဆီ သွားတွေ့တော့
လည်း သူ့အတွက် အလုပ်အဆင်ပြေ
အောင် လုပ်ပေးမည့်အကြောင်း ပြော
ပြီး ငွေတစ်ရာ အတင်းပေးသည်။ သူ
ကငြင်းပေမယ့် မရ။

စောင်းချမ်းကုန်းသို့ အပြန်။

သူ့ခြေလှမ်းမှာ ပေါ့ပါးသွက်လက်
နေသည်။ မမလှကို ကောင်းသတင်း
ပြောချင်လှပြီ။ ဘယ်လောက်များ
ဝမ်းသာလိုက်မလဲလို့။

ရက်ကန်းသံ တည်ညံ့ ရှိနေမြဲ
သည့်နေရာတွင် ရက်ကန်းဆတ် လက်
သွက်သူ မတင်လှတို့မှာ အံဝင်ခွင်ကျ
မဖြစ်စရာမရှိ။

မတင်လှမျက်နှာမှာ အပြုံးရိပ်
တွေ ဝေဖြာနေသည်။

လုပ်တုန်းက ဘာအစီအစဉ်မှ
တိတိပပ မရှိ။ နောင်အခါလာ နောင်
ခါဈေး သဘောမျိုး လုပ်ခဲ့သည်။ ခု
တော့လည်း သူ့ဟာနှင့်သူ အဆင်ပြေ
နေပြီ။ စိန်ပန်းကို မပြန်ရပေမယ့်
အကြောင်းမဟုတ်တော့။

သူတို့ ဝမ်းတွင်းကို ပြောင်းပြီး
အခြေချမည့်အကြောင်း ကိုမြသောင်း
ကို ပြောခဲ့ရာ “တို့မှာ ဘာမှ အပန်း
မကြီးပါဘူးကွာ”ဟု မိတ်ဆွေကောင်း
စကား ဆိုခဲ့သည်။

ဒါကြောင့်လည်း ပြုစောထီး
ဗိုလ်ဖြစ်ပြီး ကောင်းစားလာတော့ ကိုမြ
သောင်းတို့လင်မယားကို တစ်လကိုး
သီတင်း အိမ်မှာခေါ်ကျွေးပြီး မန္တလေး
သို့တရားပူးခေါ်၍ ကျေးဇူးဆပ်ခဲ့သည်။

“ဒါကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး ကိုမြ
သောင်းရာ။ ခင်ဗျားတို့ လင်မယား
သဘောထားကို ကျွန်တော်နားလည်
ပါတယ်။ တော်ကြာ ယောက်ဖတော်
ကြီးက အစွမ်းအစမရှိ သူများရွာမှာ
ကပ်စားနေတဲ့အကောင်လို့ ပြောမှာစိုး
လို့ပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း အမောက်
ရှိသလောက်တော့ တောင်ပြချင်တယ်
လေ။ ခွပ်လှည့်ကြုံရင် တစ်ပွဲတစ်
လမ်းတော့ ခွဲရဦးမှာပေါ့”

“ဒါကြောင့်ဆိုရင်လည်း မင်း
သဘောပဲ။ ငါကတော့ ငါတို့ရွာမှာပဲ
အခြေချစေချင်တယ်။ တို့နဲ့ ဒိုးတူ
ပေါင်ဖက် လုပ်စားရင် မင်းတို့လင်
မယားအတွက် ပမူရပါဘူးကွာ”

“ကျွန်တော်ကတော့ စွန့်ကြည်
ချင်တယ်။ မဖြစ်လာတော့လည်း
ခင်ဗျားပြောသလိုပေါ့”

သူတို့ ဝမ်းတွင်းကို ပြောင်းခဲ့ကြ
သည်။

(တစ်ဆယ့်သုံး)

အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်အနေ
တော်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကတောင့်
တောင့်ပြောင့်ပြောင့်။

ဒါကြောင့်မို့ ယူနီဖောင်းဝတ်စုံ
နှင့် လိုက်ဖက်၍ ကြည့်ကောင်းသည်။
ခြောက်လုံးပြူးကြီး ခါးမှာချိတ်လိုက်
တော့ ပို၍ခန့်သွားသည်။

သွားလေရာတွင် စတင်းဂန်းနှင့်
ရှိုင်ဖယ်သေနတ်ကို တပည့်သုံးလေး
ဦး အမြဲပါသည့်အပြင် တိုက်ခိုက်ရေး
ဘက်တွင် နာမည်ကြီးသမီး လူအများ
၏ အသိအမှတ်ပြုခြင်းနှင့် အာရုံစိုက်
ခြင်းခံရသူ အရေးပါသူ ဖြစ်လာသည်။

ထိုခေတ် ထိုအချိန်က ပြုစော
ထားအများစုမှာ လူမုန်းခံရသူများဖြစ်
ကြ၍ မတတ်သာမှ မျက်နှာချင်းဆိုင်
ကြ၊ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ တတ်သာ
လျှင် မျက်နှာလွှဲကြစမြဲ။

ဒါပေမဲ့ တောက်ထွန်းကတော့
အမုန်းခံစာရင်းနှင့် လွတ်ကင်းသည်။
သူ့ကို လူချစ်လူဝင်များကြသည်။ လမ်း
တွင်ဆုံမိသူများက အပြုံးဆောင်၍ လို
လိုလားလား နှုတ်ဆက်ကြသည်။

အောက်သိုးသိုး ငှူတင်းတင်း
မျက်နှာထားနှင့် တင်းမာခက်ထန်
သော အပြောအဆို၊ အမြင်ကတ်စရာ
လှုပ်ရှားဟန်တို့မှာ သူနှင့် တွဲစပ်ခြင်း
မရှိ။ သူက အပြုံးသမား။ စကား
ပြော ညင်သာပျော့ပျောင်းသူ၊ လှုပ်ရှား
ဟန် ပြေညက်သူဖြစ်၍ လူချစ်လူခင်
များသည်။

စိန်ပန်းရွာကိုမပြန်သည်မှာ ကြာ
ပြီ။ ဒါပေမယ့် သူ့သတင်းကတော့ ရွာ
ကို အမြဲရောက်နေသည်။ ဆိုးသတင်း
မဟုတ်၊ ကောင်းသတင်း။ ရွာအတွက်

ဂုဏ်တက်စရာရှိသူအဖြစ် ထင်ပေါ်ခဲ့
သည်။

လူတစ်ယောက်၏ ဘဝအဆစ်
အချိုးသည် အကောင်းဘက်သို့ပြောင်း
ပြောင်း၊ အဆိုးဘက်သို့ပြောင်းပြောင်း
အလှည့်အပြောင်း ထူးထူးထင်ထင် ရှိ
ပြီဆိုလျှင် ထိုသူ၏နာမည်သည် ဟိန်
ထွက်လာစမြဲရှိ၏။

ဖာတိမြေ စိန်ပန်းပင်ရွာက သူ
တို့ရွာသား မောင်ဘိုကို အမွှမ်းတင်
စကား၊ ချီးမွမ်းစကား ပြောလာကြရ
ပြီ။ အသိအမှတ်ပြုလာကြရပြီ။

“သည်ကောင် ဒီလိုဖြစ်လာလိမ့်
မယ်လို့ မထင်ဘူး။ အဖေမိမိ ပါတယ်
လေ။ သတ္တိကတော့ ပြောစရာမရှိ
ဘူး။ ပထွေးတုန်းက အဖြစ်ကိုပဲ
ကြည့်။ တုံးတိုက်တိုက်၊ ကမ်းတိုက်
တိုက် စွန့်ပဲ့တဲ့အကောင်”

စသည်ဖြင့် မောင်ဘိုအကြောင်း
ကို အကောင်းရှာ၍ပြောလာကြသည်။

*****

တိုက်ပွဲထူပြောစဉ်ကာလက သူ
ရွာဝန်းကျင်တွင် သောင်းကျန်းသူတို့
အခြေမချခဲ့သောကြောင့် မရောက်ဖြစ်
ခဲ့။ သည်ပြင်လူတွေ ဘာပြောပြော
ကိုဘကျော်ကတော့ နှုတ်ဆိတ်နေမြဲ
ရှိသည်။ အကောင်းလည်းမပြော၊
အဆိုးလည်းမဆို။

ကထိန်ချိန်ရောက်တိုင်း ရွာကို
ပြန်ဦးမယ်လို့ချိန်ခဲ့ပေမယ့် အကြောင်း
မညီညွတ်ခဲ့။ သည်တစ်နှစ် ကထိန်ပွဲ
ကိုတော့ မရောက်ရောက် အောင်သွား
ရမည်။ မသွားလို့မဖြစ်။ သူကတိပေး
ထားသည့် အလှူရှိသည်။

ရွာနီးချုပ်စပ်က ပင့်သံဃာ

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် သ ဝါးကို နှို
သက်နိုးကပ်လှ၍ ဆွမ်းသုံးရက်တွေ
မည်တာဝန် ယူထားသည်။ ဖခင်နှင့်
မိခင်ကို ရည်စူး၍ လှူသည့်အလှူ။

သူက ရွာကိုပြန်မရောက်ပေမယ့်
ရွာကလူတွေနှင့် အဆက်အဆံမပျက်
အဆက်အသွယ်မပြတ် ရှိသည်။ ပြု
ပေါ်ရောက်ရင် သူ့အိမ်မှာပဲ အတည်
အခိုများကြသည်။ သူတို့ကိစ္စများကို
လည်း တတ်နိုင်သမျှ အကူအညီပေး
သည်။ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာကို မမေ့
ဒါကြောင့်လည်း ရွာမှာ သူ့သတင်းထဲ
မွှေးဖျံ့သည်။

တောက်ထွန်း ရွာသို့အပြန်မှာ
ယူနီဖောင်းမဝတ်။ ခြောက်လုံးပြူး
မချိတ်ဘဲ ခြောက်လုံးပြူးပါသည့် လွယ်
အိတ်လွယ်ပြီး ပြန်ခဲ့သည်။

မခေါ်မဖြစ်သည့် တပည့်ငယ်
ယောက်မှာမူ လက်နက်အပြည့်အစုံ
သော်လည်း တပည့်များကို သေနတ်
ကိုင်းပြီး လတ်လျားလတ်လျား မလုပ်
စေခဲ့။

စိန်ပန်းပင်ရွာသားတွေက မကျေ
နပ်။ သူတို့ရွာသားကြီးကို သည်လို
မမြင်ချင်။ ယူနီဖောင်းကြီးဝတ်လို့
ခြောက်လုံးပြူးကြီးချိတ်လို့ ခံခဲ့သား
ညားအသွင်ဖြင့် မြင်ချင်ကြသည်။

ခုဟာက ရိုးရိုးလည်ကတုံးအင်္ကျီ
အဖြူနှင့် မကြမ်းမချော ချည်လုံချည်
နှင့်မို့ အားမလိုအားမရ ရှိကြသည်။

ရွာအပြန်တွင် အရိုးသားဆိုး
ဝတ်ဆင်ရန် မမလှစာ ပြောခဲ့သလို
လှကလည်း ရွာမှာနေစဉ်ကပုံစံအတိုင်း
ဝတ်ဆင်ခဲ့သည်။

ရွာသို့ရောက်ရောက်ခြင်း မကြာ
မောင်အိမ်နှင့် ကိုဘကျော်မိမိသို့ ဦး

ဆိုက်သွားခဲ့သည်။ ကိုဘကျော်က အိမ်ကျောတန်းကျော ညှပ်ခံပြီး စကား နည်းနည်းပဲပြောသည်။ မျက်နှာထား အတော့ မပျော့မတင်း။

မောင်ဘိုနှင့် မတင်လှတို့က ဝတ် ခြံနှင့် ကန်တော့ခဲ့သည်။ သူကတော့ ဝမ်းသာအယ်လဲဟန် မပြ။ မထုံတက် ဆား မျက်နှာပေးဖြင့် ရိုးရိုးဆုပ် ပေးခဲ့ သည်။ မည်သို့ပင်ရှိစေ မတင်လှက ဆော့ ဝမ်းသာရသည်ပါ။

မတင်လှနှင့် ရွာမှထွက်ပြေးခဲ့ ခဲ့တာ အညတရ မောင်ဘိုမှာ ခုရွာ သို့ပြန်ရောက်တော့ ရေရေရာရာ ခုန့်လဲကြီးအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခံပြီး ပြန်ရောက်လာသည်။

သည်အဆင့်၊ သည်အနေအထား ဆို လွယ်လွယ်ကူကူ ရောက်ခဲ့သည် ဆိုတတ်ဘဲ အနစ်နာခံ၍ ဇွဲနဲ့ပဲဖြင့် သတ္တိ ဆိုရင်းပြီး တက်နိုင်ဖျားရောက်အောင် ခြိုးစားခဲ့ရ၏။

ခြင်ထောင်တစ်လုံး ဖျာနှစ်ချပ် ဆင်းအုံးနှစ်လုံး။ သည်လိုနှင့်ပင် ဘဝ အစ်ကို စတင်အခြေတည်ခဲ့ရသည်ကို မောင်ဘိုက ဘယ်တော့မှမမေ့...။ အတိတ်ဘဝနှင့် ပစ္စုပ္ပန်ဘဝကို အမြဲ ဆန်း ယှဉ်တွဲကြည့်ခဲ့သည်။ ဒါကြောင့် သူကဘဝင်မမြင့် အောက်ခြေမလွတ်။

သည်အဆင့်၊ သည်အနေအထား ဆို ရောက်ခဲ့သည်မှာ စိုက်ကော်လို့ ချုံ ဆီရောက်သည်မျိုး မဟုတ်။ ဒါကို ဆော့ သူက ဂုဏ်ယူစမြဲ ရှိခဲ့သည်။ ဝမ်းတွင်းမြို့သို့ ပေါ်ရောက်ပြီး ရောက် ...

* * * * *

ခြင်ထောင်တစ်လုံး၊ ဖျာနှစ်ချပ်၊ ဆင်းအုံးနှစ်လုံးနှင့် ဘဝသစ်ကို စတင် ထူထောင်လိုက်ရသည်။

ဘဝသစ်၏ ခရီးအစမှာ အိမ်ဟူ ၍မခေါ်သာသော တံကလေးတွင် ဝါး ကွပ်ပျစ်ကလေးခင်း၍ အိပ်ဖို့နေရာကို ဖန်တီးလိုက်ရသည်။

ထိုဝါးကွပ်ပျစ်ကလေးမှာပင် သုံး မျိုးသုံးဖလှယ် ရေလဲသုံးရသည်။ နား နားနေနေနေဖို့၊ ညည်သည်လာရင်ထိုင် ဖို့ နေရာအဖြစ်လည်းကောင်း၊ လင် မယားနှစ်ယောက် ထမင်းစားဖို့ နေရာ အဖြစ်လည်းကောင်း၊ ညအိပ်ရန်နေရာ အဖြစ်လည်းကောင်း သုံးမျိုးသုံးဖလှယ် အသုံးပြုရသည်။

ဝါးကွပ်ပျစ်နေရာမှအပ ကျန်နေ ရာမှာ မြေသားပကတိကလွဲ၍ ဘာမှ မရှိ။ မတင်လှမှာ ဝတ်စုံသုံးစုံ၊ သူ့မှာ ဝတ်စုံနှစ်စုံ။

စားအိုးစားခွက်မှာ ဒန်အိုးဒန် ခွက်ကို မသုံးနိုင်။ ထမင်းစား သံပန်း ကန်ပြားနှစ်ချပ်ကလွဲ၍ အားလုံး မြေ ထည်ပစ္စည်းတွေချည်း။

အကြော်အလှော်လုပ်ဖို့ ဒယ်အိုး သော်မှမရှိ။ ထမင်းအိုး၊ ငါးပိရည်အိုး၊ ဟင်းအိုး၊ ရေခွေးအိုး စသည် ပစ္စည်း များမှာ မြေအိုးတွေချည်း။ နှစ်ယောက် ထဲဆိုတော့လည်း ထူးထူးထွေထွေ ချက်စရာမလို။

ဘဝခရီးတည်ဆောက်မှု အစ ပိုင်းတွင် ဘာမှ ပြည့်ပြည့်စုံစုံမရှိ။

မည်သို့ပင် အားရကျေနပ်ဖွယ် ရာ အခြေအနေမရှိစေကာမ သူတို့ နှစ်ယောက်မှာ ဝမ်းနည်းစရာ၊ အား ငယ်စရာမဖြစ်အောင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အားပေးလျက် ရင်ဆိုင်ခဲ့

သည်။ ဘဝပေးအခြေအနေကို လက် တွဲညီညီ ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြသည်။ အခြေ အနေပေးသလို ရောင့်ရဲနေထိုင်ခဲ့ကြ သည်။

မတင်လှက ရက်ပိုင်းအတွင်း အလုပ်ခွင်သို့ ဝင်ရောက်ရပြီဖြစ်သော် လည်း မောင်ဘိုမှာ အလုပ်အဆင်မပြေ သေး။ မတင်လှ အလုပ်ပိုလုပ်နိုင် အောင် မောင်ဘိုက ထမင်းချက်ပေး သည်။ အပြင်သွားလည်ရန် အသိ အကျွမ်းလည်း မရှိသမို့ တဲကုပ်ထဲမှာ ပဲ မယ်ဒလင်တီးလိုက်၊ အိပ်လိုက်ဖြင့် အချိန်ဖြုန်းနေရသည်။

ဦးအုန်းသာက မောင်ဘိုအတွက် အလုပ်ပြောထားပြီးသား။ အလုပ်ရုံပိုင် ရှင်က စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနှင့် နိုင်ငံ ရေးကို တွဲစပ်လုပ်ကိုင်နေသူဖြစ်ရာ နိုင်ငံရေးကိစ္စဖြင့် ရန်ကုန်ဆင်းသွားရာ ပြန်မရောက်သေး။ သူက နိုင်ငံရေး အဖွဲ့တွင် အရေးပါသည်။ ခရိုင်ခေါင်း ဆောင်။

နှစ်ပတ်လောက် ကြာသည့် တိုင် ပြန်မရောက်သေး။ မတင်လှတစ် ယောက်တည်း လုပ်စာဖြင့် ထိုင်စားနေ ရသည်ကို စိတ်မလုံ။

ပတ်ဝန်းကျင်က ပြောတာကို ဂရုမစိုက်ဘဲနေလို့ရသည်။ ရွာက ကိုဘကျော်ကြီး ကြားသွားရင် ပြော မဆုံးရှိုတော့မည်။ သည်လိုပြောလာ မည်ကိုတော့ သူက မခံချင်။

အခြေအနေအရ ဘယ်အလုပ် မဆို အလုပ်စံမရွေးဘဲ အလုပ်လုပ်ချင် သူတွေအတွက် အလုပ်ရှိသည်။ ရေ စည်လှည်း တိုက်သည့်အလုပ်။ ကိုယ့် တင်က ရေစည်လှည်းရှာပေးသည်။ မသက်သာ၊ ပင်ပန်းသည့် အလေ့

အကျင့်မရှိသည့်အတွက် ပို၍ပင်ပန်းသည်။ မတင်လှက မလုပ်ဖို့ပြောပေမယ့် မရ။

သစ်မရခင်စပ်ကြား ဝါးနှင့်ပေါင်းကွပ်ရသည့်သဘော။ နေ့လယ်ထမင်းစားပြီး ခဏတဖြုတ်အနားယူရသည်ကလွဲလို့ ဝိုးလင်းက ဝိုးချုပ်လုပ်ရသည်။

ထိုခေတ်က တစ်နေ့နှစ်ကျပ်၊ သုံးကျပ်ဝင်ငွေမှာ စားတတ်သောက်တတ်သည့်အားအတွက် လုံလောက်သောဝင်ငွေဟု ဆိုနိုင်ရာသည်။

မတင်လှကလည်း ကျေနပ်သည်။ သူ့အပေါ် ဘယ်လောက်ချစ်သည်ကို အပြောနှင့်မဟုတ် လက်တွေ့ပြခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

“ဘိုဘို အေးအေးနေ။ သက်သက်သာသာ အလုပ်ရမှလုပ်။ မမဝင်ငွေနဲ့ ထမင်းစားလို့ဖြစ်တယ်”

ဤသို့ နှစ်သိမ့်စကားဆိုခဲ့သည်။

*****

တစ်လကျော်ကျော် လုပ်ပြီးနောက်။

နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်ကြီး ဦးဘခင်ပိုင်သည် ရတနာရွှေဝိုး ရက်ကန်းစက်မှာအလုပ်လုပ်ခဲ့ရသည်။ မောင်ဘိုအတွက် ဦးအုန်းသာက အာမခံချက်ပေးရသည်။ မောင်ဘိုအကြောင်းကိုလည်း ထောင်ထဲရောက်ဖူးသည်မှအစ ထောင်ထဲတွင် အတွေ့အကြုံရခဲ့သည့် စက်ရက်ကန်းလုပ်ငန်းအကြောင်းအထိ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောပြထားပြီးသား။

ဦးဘခင်က မောင်ဘိုကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီး မေးချင်သည်များကို မေးခဲ့ရာ မောင်ဘိုက မကွယ်

မထောက် ပြည်ပြည်စုံစုံပြောခဲ့သည်။ အဓိကမှာ ထောင်ကျရသည့်အကြောင်း။

ကံကောင်းထောက်မလို အလှည့်သင့်ချင်ပြန်တော့လည်း တစ်ကြိမ်တည်းတွေ့ပြီး တစ်နေ့တည်းနှင့် အလုပ်ရခဲ့သည်။

ဦးဘခင်နှင့် တွေ့ဖို့သွားစဉ်က ဒီလောက်အဆင်ချောလိမ့်မည် မထင်ခဲ့။ ဝမ်းသာလိုက်ရသည့်ဖြစ်ခြင်း။ မမလှကို ဝမ်းသာစကား အားပါးတရကြီးပြောလိုက်ချင်သည်။ အိမ်ကို အပြေးအလွှားပြန်ချင်ပေမယ့် မပြန်သာသေး။ ဦးအုန်းသာက အကျိုးအကြောင်းလာပြောဖို့ မှာထားသောကြောင့် အလုပ်အဆင်ပြေသည့်အကြောင်း သွားပြောရဦးမည်။

ဦးအုန်းသာက အလုပ်ကို ရိုးရိုးသားသား၊ ကြိုးကြိုးစားစားလုပ်ဖို့ ဆုံးမစကားပြောပြီး ဦးဘခင်လိုပုဂ္ဂိုလ်ကို နှိပ်စက်လျှင် ကြီးပွားနိုင်ကြောင်းကိုပါ ပြောလိုက်သည်။

ဦးဘခင်...သူကလည်း နယ်နယ်ရရပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်။

ထိုထိုကာလက နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်တွင် ဩဇာထက်မြက်သလို ဌာနချုပ်ခေါင်းဆောင်များ၏ အားထားသမှုပြုရသည့် နယ်ခေါင်းဆောင်ဖြစ်၍ စီးပွားရေးနယ်ပယ်မှာလည်း အောင်မြင်မှုသရဖူ ဆောင်းထားနိုင်သူဖြစ်၏။

မိတ္ထီလာခရိုင်တွင် အရေးပါသောနေရာကို ချုပ်ကိုင်ထားရုံမက ပါလီမန်အမတ်အဖြစ် ရွေးကောက်တင်မြှောက်ခံရပြီး ဌာနချုပ်မှ အရေးပါသော ခေါင်းဆောင်ကြီးတစ်ဦးနှင့် အလွန်အလွမ်းသင့်နေသည်။

ပြီးတော့ သူ၏စီးပွားရေးလုပ်

ငန်းတွင် ခေါင်းဆောင်ကြီးဇနီး၏ ငွေပင်ငွေရင်းများပင်ပါဝင်သည်ဟု သတင်းထွက်သလို လုပ်ငန်းပိုင်းတွင်လည်း ရှေ့ဆောင်ရပ်တည်နေသူ။

ဂျပန်ပြည်ကို ကိုယ်တိုင်သွားရောက်၍ ရက်ကန်းမှာယူခဲ့ပြီး လုပ်ငန်းကို တိုးချဲ့ဖို့ စီစဉ်ထားသည့် အလျောက် မောင်ဘိုကို တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်ရန် အလုပ်ပေးလိုက်၏။

ဦးအုန်းသာ အိမ်မှအထွက် တွင်ခြေလှမ်းသွက်သွက် ဒုန်းသိုင်းလျက် အိမ်သို့ပြန်ခဲ့သည်။ တံတွေးသီးအောင် အပြောလောကြားသောကြောင့် “အလေး...ဘိုဘိုရယ် ဖြည်းဖြည်းပြောတော့” လို့ပင် ပြောယူရသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ကို အဆင်ပြေတော့မှာပါ မမ”

“ဒါဆိုတော့လည်း မမတို့ ဝမ်းသာစရာပေါ့ ဘိုဘို။ အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်နော်”

“စိတ်ချပါ မမရယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်၏ အိမ်ထောင် ဦးအစမှာ အထစ်အငေါ့အ ဆင်မပြေများ ရှိခဲ့သော်လည်း ရှေ့လမ်းခရီးမှာ ပြောင့်ဖြူ၍ အဆင်ချောတော့မည် အရိပ်ထင်နေ၏။ လုံ့လ၊ ဝီရိယ၊ စွဲသတ္တိနှင့် ကြိုးစားမှုအားမာန်ရှိသူများအတွက်တော့ အခက်အခဲဟူသည် ပြေလျော့ရစမြဲ ရှိချေ၏။

ဦးဘခင်ထံတွင် အလုပ်လုပ်နေသည်မှာ တစ်နှစ်ကျော်ပြီ။ ဘာပြဿနာမှမဖြစ်။ သူက ကြိုးစားသည်။ ကန့်သတ်သည်။ မောင်ဘိုမှာ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးမှ ခေါင်းဆောင်နိုင်မှု အရည်အတွေး ရှိသူဖြစ်ကြောင်း ဦးဘခင်က အသိ

ရောက်ပြီလား။

နိုင်ငံရေးကိစ္စမရှိလျှင် ဦးဘခင်
ထက် လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ အနေ
သည်။ အလုပ်သမားတွေကို အနီး
ဆုံး ဆွဲထားသည်။ ရိုးသားကြိုးစား
သည့် ဆိုလိုက်သင့်သလို ကြည့်ရှုတတ်
သည်။

အလုပ်အကိုင်နှင့် နေရေးတိုင်
အဆင်ပြေလာသည်။ သူဝါသ
နာရှိရာ ကိစ္စနှင့် ပြန်လည် ကြည်
နူးသွားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း
အပေါင်းအသင်းဝင်ဆုံကာ
အချစ်လူခင် ပေါများစေရာသော
အခြေအနေဖြစ်လာသည်။

မတင်လှက စီးတဲ့ရေ ဆည်
သစ်တန်သင်းသို့နယ်။

နှစ်ယောက် ရွာဖွေရသမျှကို
အသိမ်း ကောင်းသောကြောင့်
ဆောင်သုံးပစ္စည်းများ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ
သည့်အပြင် စက်ရုံထဲရှိ အိမ်
ထဲတွင် နေထိုင်ခွင့်ရခဲ့သည်
လျှောက် မတင်လှက နေချင်စဖွယ်
အောင် ထားခဲ့ရာ အိမ်ကလေးမှာ
အလယ် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိသည်။

အဆင်ပြေသည်ဟု ဆိုရမည်
အထူးအထူး။

က သည်အဆင့်၊ သည်
အထူးအထူးမျိုးကိုသော်မှ မမျှော်မှန်း
သက်ရှိအနေအထားက မျှော်မှန်း
သည်ထက် သာသာထိုးထိုးရှိနေပြီ။

ထိုမှ အကောင်းဟုဆိုရမလား
သို့မှဟုဆိုရမလား မသတ်မှတ်နိုင်
သော အလှည့်အပြောင်းနှင့် ဆုံ
ဆုံရပြန်ပါသည်။

အချိန်ကာလနှင့် အခြေအနေ

(တစ်ဆယ့်ငါး)

ပျဉ်းမနားမြို့နယ်၊ အုတ်ချစ်
ကျွန်းရွာ တောကြီးထဲတွင် သောင်း
ကျွန်းသူအဖျက်သမား ဗကပတို့သည်
ဌာနချုပ်စခန်းကြီးကို အိုင်အမာ
တည်ဆောက်ထားသည်။

ဌာနချုပ်စခန်း လုံခြုံရေးအတွက်
အပြင်စည်းဝိုင်းတွင် အထူးတပ်ရင်း
တစ်ရင်း အတွင်းစည်းဝိုင်းတွင် အထူး
တပ်ခွဲနှစ်ခွဲ ချထား၍ ဌာနချုပ်စခန်းကြီး
ကို ကာကွယ်စေခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း ဗမာ့တပ်မတော်
မှ တကယ်တမ်းစစ်ဆင်လိုက်သော
အခါ ထိုးစစ်ဒဏ်ကိုမခံနိုင်ဘဲ ဌာနချုပ်
စခန်းကြီး ပြိုကွဲပျက်စီးသွားခဲ့၏။

ဗကပ၏ ဗဟိုခေါင်းဆောင်များ
မှာ စုစုစည်းစည်း မနေနိုင်တော့ဘဲ
တကွတည်း ထွက်ပြေးခဲ့ကြရသည်။

ပျဉ်းမနားလူထုကလည်း သူတို့
ကို လက်မခံတော့။ လူထု၏ ရွံရှာ
မှန်းတီးမှု တံတွေးခွက်တွင် ပက်လက်
တစ်မျိုး မှောက်လျက်တစ်ဖုံ မျောပါ
နေသည်ကာလ။

ဗကပတို့၏ မင်းသားခေါင်း
ဆောင်းထားသည့်သူတို့၏ ဘီလူးရုပ်
သွင်မှာ ထင်းထင်းကြီး ပေါ်လွင်ခဲ့ပြီ
ဖြစ်ရာ ပြည်သူတို့ကို လှည့်ဖျား၍ မရ
နိုင်တော့ဘဲ သူတို့အား ထောက်ခံမှု
တွင် နာမည်ကြီးခဲ့သော ပျဉ်းမနားနယ်
မြေကြီးကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရတော့၏။

နောက်ဆုံးတွင် ဗကပ သောင်း
ကျွန်းသူတို့မှာ တန်ပြန်တော်လှန်ရေး
ဒဏ်ကို မရှုမလှခံရပြီး ကစဉ့်ကလျား
ထွက်ပြေးနေရသည့် အချိန်။

ပျဉ်းမနားခရိုင်အတွင်းရှိ ပြည်
သူလူထုမှာ သောင်းကျန်းသူအဖျက်

သမား ဗကပတို့၏ အထောင်းအထု
ကို ဖန်တစ်ရာတောအောင် ခံခဲ့ရသော
ကြောင့် ဖွတ်ဖွတ်ညက်ညက်ကြေနေ
ကြပြီဖြစ်ရာ နေမထူး၊ သေမထူးဘဝ
သို့ရောက်နေကြပြီဖြစ်သည့်အလျောက်
သောင်းကျန်း သူဗကပများအား တွေ့
ရာသင်္ချိုင်း ဓားမဆိုင်ဘဲ တန်ပြန်တော်
လှန်ရေး ဆင်နွှဲခဲ့ကြ၏။

ဗမာ့တပ်မတော်နှင့် ပြည်သူတို့
၏အားကို မခံနိုင်သည့်သောင်း ကျန်း
သူများမှာ “မသုံးလုံး” နယ်မြေထဲသို့
ပြိုဆင်းလာကြ၏။

ပြေးရာရှိပြီဆိုရင် နောက်ပြန်
မကြည့်တတ်သည့် သောင်းကျန်းသူ
အဖျက်သမားများမှာ ‘မသုံးလုံး’ နယ်
မြေထဲတွင် ပြန်လည်စုစည်းရန် တာရှည်
ခဲ့ကြ၏။

မန္တလေး၊ ပီတီလာ၊ မြင်းခြံ၊
ဖိုခုံလောက်ဆိုင်နယ်မြေကို သောင်း
ကျန်းသူများက မသုံးလုံးနယ်မြေဟု
နာမည်ပေးခဲ့ကြ၏။

တပ်မတော်ကလည်း အလစ်
မပေး။ ၎င်းတို့စုစည်းမည့် နေရာကို
ထိုးစစ်အထပ်ထပ် ဆင်နွှဲခဲ့ကြသည်။
သူတို့ ခြေကုပ်မယူနိုင်ခင် ထိုးစစ်ဆင်နွှဲ
ခဲ့သောကြောင့် အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ
ပြိုကွဲသွားကြသည်။

သောင်းကျန်းသူ အဖျက် ဓား
များမှာ လက်နက်အင်အား အားကိုး
ဖြင့် လူယက်တိုက်ခိုက်သော ဓားပြ
အသွင်သို့ ကူးပြောင်းရောက်ရှိသွား
ကြ၏။

‘ပစ်ပြေး’အသွင်ပြောင်း၍ နယ်
မြေလုံခြုံရေးကို အနှောင့်အယှက်
ပေးလာသည်။

သူတို့၏အင်အား များသည့်ဟု

ထင်ရလေအောင် ဆယ့်ငါးယောက် နှစ်ဆယ် အစိတ်စသည် အုပ်စုများဖွဲ့၍ နယ်မြေထဲတွင် ရွှေ့ပြောင်းလှုပ်ရှားနေကြသည်။

သောင်းကျန်းသူ အဖျက်သမားများက သူတို့အုပ်စုကို ဟိုနေရာတွေ့လိုက်၊ သည်နေရာတွေ့လိုက် ဖြစ်အောင်တစ်ကြောင်း၊ ခိုကွာအခက်အခဲကိုဖြေရှင်းနိုင်စေရန် ရည်စူး၍တစ်ကြောင်း ရှိသမျှတစ်အင်အားကို ဖြန့်ကြက်၍ လှုပ်ရှားစေခဲ့သည်။

အင်အားစုစုစည်းစည်းဖြင့် ရပ်တည်နေသည့် တစ်မတော်က အဖျက်သမားများနေကပ်သို့ တရစပ်တိုက်ပွဲဆင်နွှဲချေမှုန်းတွင် ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့နှင့် ဒေသခံပြည်သူ့စစ်များ ပူးပေါင်း၍ ဆင်နွှဲရှင်းလင်းခဲ့ရာတွင် ဦးဘခင်မှာ ပြုစောထီးခေါင်းဆောင်အဖြစ် ဦးစီးခဲ့ရသည်။

ဦးဘခင်က မောင်ဘိုကို သူ့ရဲ့ ကိုယ်ရံတော်သဘော ဟုခေါ်၊ သည်ခေါ် ခေါ်ခဲ့ရာမှ မောင်ဘိုမှာ တစ်နှယ်ငင်တစ်စင်ပါဆိုသလို ပြုစောထီးအဖွဲ့နှင့် ဆက်သွယ်ပတ်သက်ခဲ့ရသည်။

မောင်ဘိုက နိုင်ငံရေးကို စိတ်မဝင်စား။ နားမလည်။

သို့စေကာမူ ဆရာသမားခိုင်းသမျှကို ဖျက်စီးကျအောင်လုပ်တတ်၏။ ကျိုးခွံခြင်း၊ တစ်ထွာပြ တစ်တောင်မြင်ခြင်း၊ သတ္တိအစွမ်းအစ ရှိခြင်းတို့ကြောင့် မောင်ဘိုကို ပို၍ ဖျက်စီးကျလာသည်။

မောင်ဘိုကလည်း အဆင်မပြေပရိုအောင် လုပ်နိုင်စွမ်းရှိသမို့ ရိုးရိုးဘဝည့် အဖြစ်ကနေ ညာလက်ရုံးဘဝသို့အဖြစ်သို့ တိုးမြှင့်မြှောက်မား

ခြင်းခံရသည်။

ထိုမှ ဦးဘခင်၏ လက်ကတုံးတောင်ဖွေးတပည့်ဖြစ်လာရာ ဦးဘခင်သွားလေရာ လာလေရာသို့ တပျားတွဲတွဲ ပါနေရပြီ။ ယင်းသို့ လိုက်ပါရာတွင် လူချည်းသက်သက် လိုက်ပါရသည် မဟုတ်တော့။ စတင်းဂန်းသေနတ်ကိုကိုင်၍ သက်တော်စောင့်သဖွယ် လိုက်ပါခဲ့ရသည်။

သေနတ်မျိုးစုံ ကိုင်တွယ်နည်းပတ်ခတ်နည်း၊ ဖြုတ်နည်း၊ တပ်နည်းများကို ဦးဘခင်၏တပည့် ပြုစောထီးဗိုလ်ရွှေဝင်းက သင်ပေးခဲ့သည်။

မောင်ဘိုက တစ်ထွာပြ တစ်တောင်မြင် အရည်အသွေးရှိသောကြောင့် အလွယ်တကူ တတ်မြောက်ခဲ့သည်။ ဦးဘခင် စိန်နားကပ်ရောင်ကြောင့် မောင်ဘိုပါးမှာ လက်လက်ပြောင်ပြောင် ရှိနေပါလေပြီ။

ယခင်က သူ့ကို ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဟု အမှတ်သညာမပြုမိသူများကလည်း အမှတ်သညာပြု လာကြသည်။ နည်းနည်းအရေးပါ သူအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုလာကြသည်။

ရေမြင့်သလောက် ကြာတင့်လာသည့် အနေအထားမျိုးသို့နယ်။

(ဆက်ရန်)

ကျော်မြသန်း

အောက်ပါဌာနများသို့ လှူဒါန်းလိုလျှင်

HIV ပိုးကူးဆက်ခံ

မိဘမဲ့ကလေးများ၏

သုခရိပ်မြုံဂေဟာ

၀၁-၅၈၁၉၅၅

ဆည်းဆာရိပ်

ဂီလာနဘိုးဘွားရိပ်သာ

၀၉-၇၃၀-၁၈၀၀၇

နာရေးကူညီမှုအသင်းသို့

လှူဒါန်းလိုလျှင်ဖြစ်စေ

အကူအညီလိုလျှင်ဖြစ်စေ

ဆက်သွယ်ရန်...

၆၃၉၄၉၀

၇၀၉၂၇၇

၅၈၁၃၆၃

၇၀၄၇၈၄

လောင်းကစားကိရိယာ ဆိုသည်မှာ

ဦးဝင်းလှိုင်(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)

ရှေ့နေကြီးတွေက ရှေ့နေကလေးများကို စာဖတ်ပုံစံဟု တိုက်တွန်းသည်။ အလျဉ်းသင့်၍ အချိန်ရလျှင် စာဖတ်ပုံစံများ ဖတ်ရှုခြင်းဖြင့် ရရှိနိုင်သည့် အကျိုးကျေးဇူးကို ရှင်းပြသည်။ ပြဋ္ဌာန်းဥပဒေပင်စည်မှ စီရင်ထုံးစံအလက်များ ဘာကြောင့် လန်းဖြာထွက်လာရလေသည်။ မည်သို့ဆိုစေ ရှေ့နေတစ်ဦးအဖို့ စာဖတ်ခြင်းသည်လည်း အလုပ်ဖြစ်ပါသည်။ မည်သူမဆို စာဖတ်ခြင်းဝါသနာထုံပါက နိုင်ငံတိုးတက်ခြင်းကို အထောက်အကူဖြစ်စေပါသည်။

စာဖတ်ခြင်း၊ စာမှတ်ခြင်းဖြင့် အသိပညာကြွယ်ဝပါသည်။ ဗဟုသုတ ပြည့်စုံစေ၏။ ထိုရရှိသည့် သုတဖြင့် အရေးကြုံလာပါက ပြဿနာကို ဖြေရှင်းစေနိုင်သည်။ ၁၉၈၆ ခုနှစ်တွင် ပြည်သူ့လွှတ်တော်က လောင်းကစားဥပဒေပြဋ္ဌာန်းသည်။ နေ့စဉ်ထုတ် သတင်းစာတွင် ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်များကို ဖတ်ရှုပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့က တစ်ခုပြောခဲ့၏။ ထိုမှတ်ချက် ယနေ့တိုင် မှန်နေပါသည်။

“လောင်းကစားဥပဒေအရ အရေးယူခံရသူတွေ ခံနေရမှာပဲ အမှုမပြီးနိုင်တော့ဘူး။ ရှေ့နေငှားပြီး ခုခံတော့မယ်”

ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ယခင် ဥပဒေနှင့်အရေးယူခံရစဉ် အင်ဌာနနှင့် အမှုပြီးနိုင်၏။ အသစ်ပြဋ္ဌာန်းလိုက်သည့် အခါ “ဒဏ်ငွေအပြင် ထောင်ဒဏ်” ဟူသော စကားဖြင့် ပြဋ္ဌာန်းချက်ကြောင့် ကျွန်တော်မှတ်ချက် ထိုသို့ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ လက်တွေ့နယ်ပယ်တွင်လည်း ထိုသို့ဖြစ်နေရပါသည်။ ထိုဥပဒေတွင် ‘လောင်းကစားကိရိယာ’ ဆိုသော စာသက်၍လည်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ကြုံဆုံလာခဲ့သော ချက်ချင်းဖြေရှင်းနိုင်ရန် ဤစာစုကို ရေးဖြန့်ပါသည်။ ဤသည်တို့သည် လောင်းကစားကိရိယာ ဖြစ်ပါသနည်း။

လောင်းကစားကိရိယာဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်နှင့်ပတ်သက်၍ ၂၀၀၃ ခုနှစ် မြန်မာနိုင်ငံစီရင်ထုံးစာများမှာ ၇၄ တွေ့ရှိချက်ဖြင့် သာကောဆောင်လိုပေသည်။ ထိုအမှုတွင် လောင်းကစားအိမ်နှင့် ကပ်လျက်ရှိ နှစ်ထပ်အိမ်ကြားမှ တွေ့ရှိသိမ်းဆည်းထားသော သက်သေခံဆိုင်ကယ်နှင့် ပတ်သက်၍ အထူးအယူခံအဖွဲ့က ဆုံးဖြတ်ထားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ မှတ်သားဖွယ်ကောင်း၏။ “ဆွမ်းခံရင်းငှက်သင့်” ဆိုသော မြန်မာစကားတစ်ရပ်လည်း ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

“လောင်းကစားကိရိယာ” ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို မူရင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည့် ဥပဒေတွင် ပြဋ္ဌာန်းမထား၍လောဟု ဆိုဖွယ်ရှိသည်။ မဟုတ်ပါ။ ပုဒ်မ-၂(ဃ)တွင် တိကျစွာ ပြဋ္ဌာန်းထားပေ၏။ သို့ပါလျက် စီရင်ထုံးဖြင့် အနက်ဖွင့်ရပြန်ပါကောရယ်ဟု ဆန္ဒမစောသင့်ပါ။

ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်တစ်ဝန်း တရားစီရင်ရေး တရားခွင်သို့ အမှုတစ်ခုရောက်ရှိလာရန်မှာ တရားစွဲအဖွဲ့အစည်း၊ ဖမ်းဆီးရေးအဖွဲ့အစည်း၊ တံစီနည်းအားဖြင့် ရဲတပ်ဖွဲ့မှ တရားစွဲဆိုတင်ဖို့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ တရားစွဲဖမ်းဆီးရေးအဖွဲ့အနေဖြင့် ဖမ်းဆီးရှာဖွေ သိမ်းဆည်းရာ၌ မြစ်လယ်ထောင်သည့် ငါးပိုက်သို့နယ် သက်ဆိုင်သည်ထင်သမျှ သိမ်းဆည်းခြင်းမှာ ရှေးရိုးအစဉ်အလာဖြစ်နေသည်။ တရားရုံးရောက်သည့်အခါမှသာ အမှုနှင့် ငါးပုစွန် ခွဲခြားသန့်စင်ရလေသည်။ တရားရုံးဆိုရာ၌ပင် အဆင့်မြင့်ရုံးတော်ရောက်သည့်အခါမှသာ ကွဲပြားသွား၏။ ဤမျှဆိုလျှင်ပင် စီရင်ထုံး၏အနှစ်သာရကို အနည်းငယ် တီးခေါက်မိအံ့ထင်သည်။

ဤနေရာတွင် စကားစပ်၍ ဆိုရလျှင် ယနေ့ကာလများ၌ ရပ်ရွာအတွင်း ခိုက်ရန်ဒေါသဖြစ်ပွားကြသော မူခင်းများ၌ မိန်းမသားများပါဝင်လာပါက ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၅၄ ပူးတွဲပါလားလေ့ရှိသည်ကို တွေ့မြင်နေရသည်။ ထို

ပုဒ်မမှာ ကာယိန္ဒြေပျက်စီးစေမှုဖြစ်သည်။ တရားစွဲအဖွဲ့ အစည်းက တရားရုံးရောက်မှရှင်းစေသတည်းဖြင့် တာဝန် လွှဲပေးပေသည်။

လောင်းကစားဥပဒေပုဒ်မ-၂(ဃ)တွင် “လောင်း ကစားကိရိယာ ဆိုသည်မှာ လောင်းကစားခြင်းပြုလုပ်ရာ ၌ အသုံးပြုသော ဖဲ၊ အန်စာ၊ မာကျောက်၊ တိုက်၊ ဒဂါး၊ ဇယ်ပြား၊ ကစားခုံ၊ ကစားခွက်၊ ဇယား၊ ကားချပ်၊ သေတ္တာ၊ ပုံစံ၊ လက်မှတ်၊ စာရင်း၊ လောင်းကစားခြင်း အတွက် ကြံစည်ပြုလုပ်ထားသော၊ သို့မဟုတ် အသုံးပြုနိုင် သော အခြားအရာများ၊ လောင်းကစားခြင်း၌ အသုံးပြု သော တိရစ္ဆာန်၊ ယာဉ်ဆိုသည်”ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ယခု ကျွန်တော်တင်ပြမည့် စီရင်ထုံးသည် ယာဉ်နှင့် ပတ်သက်နေသည်။ သက်သေခံပစ္စည်းကား ဆိုင်ကယ်။ ဆိုင်ကယ်ဟုဆိုသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ပြည်ထောင်စု မြန်မာ နိုင်ငံတော်အတွင်း ယခုလေးငါးနှစ်အတွင်း ဆိုင်ကယ်များ အလွန်ပေါများလာသည်။ ထိုသို့ ပေါများလာခြင်းနှင့်အတူ ရန်ကုန်မြို့တော် စည်ပင်သာယာ ဧရိယာအတွင်း ၂၀၀၂ ခုနှစ်မှစ၍ ဆိုင်ကယ်များ စီးနင်းမောင်းနှင်ခွင့် ပိတ်ပင်ခဲ့ သည်။ ထိုသို့ မြို့တော်အတွင်း ဆိုင်ကယ်စီးခြင်းပိတ်ပင်မှု ကို ထူးခြားစွာ ကျွန်တော်တို့ တစ်နိုင်ငံတည်းသာရှိကြောင်း သိရသည်။ သို့သော် ကျေးလက်တောရွာများတွင် ဆိုင် ကယ်များသည် စက်ဘီးအစား ဖွံ့ဖြိုးလာကြသည့်အတွက် သွားလာရေး အဆင်ပြေနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျေးလက်တောရွာများတွင် ရှေးယခင်က တစ်ရွာ နှင့်တစ်ရွာ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးတွင် လှေ၊ လှည်းဖြင့် မြင်းတို့ကိုသာ အားထားကြရသည်။ ယခုခေတ်၌ ဆိုင်ကယ် တစ်စီးရှိရုံဖြင့် လူသုံးဦးခန့် ခရီးတစ်ခုကို သွားနိုင်ကြပြီဖြစ် သည်။ ယခု ကျွန်တော်တင်ပြမည့်အမှုမှ အထူးအယူခံ တရားလို ဦးအောင်ဌေးဦးသည် ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့ တွင် နေထိုင်ပြီး ကြိုနိုင်ရွာရှိ ဦးအေးလွင်၏ အလှူပွဲသို့ သွားသည်။ အလှူအိမ်အနီးရှိ အိမ်နှစ်အိမ်ကြားတွင် ဆိုင် ကယ်ကို အပ်ထားသည်။ လောင်းကစားအိမ်ဖမ်းဆီးရာ၌ ဦးအောင်ဌေးဦး၏ ဆိုင်ကယ်ကို လောင်းကစားပစ္စည်းအဖြစ် သိမ်းဆည်းခံရသည်။

ထိုအမှုဖြင့် ဆိုင်ကယ်သိမ်းဆည်းရပြီး ၁၁ ရက် အကြာတွင် ရဲစခန်းသို့ ဆိုင်ကယ်နှင့်ပတ်သက်သော စာ ရွက်စာတမ်းများ၊ အလှူဖိတ်စာတို့နှင့်တကွ ဦးအောင်ဌေးဦး

သွားရောက်အပ်နှံသည်။ ရဲစခန်းကလည်း ရှာဖွေပုံစံ သိမ်းဆည်းသည်။ ဦးအောင်ဌေးဦး တရားလိုပြသက် အဖြစ် ရဲစခန်းမှ ထည့်သွင်းသည်။ အခင်းဖြစ်နေချက်ချင်းရဲစခန်းသို့ သွားရောက်ဖြေရှင်းလိုသော်လည်း လောင်းကစားသူအဖြစ် အဖမ်းခံရမည်ကို ထိတ်ကြောက်ရွံ့သဖြင့် ၁၁ ရက်ကြာမှ သွားခြင်းဖြစ်သည် ဆိုသည်။

အချင်းဖြစ်ဆိုင်ကယ်မှာ လောင်းကစားသူ တစ်စီးလာသော ဆိုင်ကယ်ဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုချက်၊ အလှူရှင်ဦးအေးလွင်ကလည်း ၎င်း၏အလှူသို့ ဦးအ ဌေးဦး လာရောက်ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။

သက်သေခံပစ္စည်း ဆိုင်ကယ်တွေ့ရှိပုံနှင့် ပတ်သက် ပြီး မြို့နယ်အေးချမ်းသာယာရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေးကော်မ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးကျော်ဝင်းကလည်း အချင်းဖြစ်ဆိုင်ကယ် တရားခံဦးကြည်ဝင်း နေအိမ်ဝိုင်းမြောက်ဘက် ကပ်လ နေအိမ်မှ စခန်းမှူးကိုယ်တိုင် ကစားဝိုင်းမှာ ဖမ်းဆီး သိမ်းဆည်းရမိပါသည်ဟု ထွက်ဆိုသည်။ စခန်းမှူး လည်း တရားခံဦးကြည်ဝင်း၏ နေအိမ်မြောက်ဘက် လျက် နှစ်ထပ်အိမ်ကြားမှ တွေ့ရှိသည်ဟု ထွက်ဆိုသ ထိုအချက်တို့အရ အချင်းဖြစ်ဆိုင်ကယ်ကို လောင်းက စားဝိုင်းအိမ်ဥပစာမှ သိမ်းဆည်းခြင်းမဟုတ်ကြောင်း အ အယူခံအဖွဲ့မှ တွေ့မြင်သည်။

ဦးအောင်ဌေးဦးသည် ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့ တရားရုံးက တရားခံများအပေါ် အသီးသီး လောင်းက ဥပဒေအရ ပြစ်ဒဏ်များချမှတ်ပြီးနောက် သက်သေ ကယ်နှင့်ပတ်သက်၍ ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆ ဓစရန် အမိန့်ချမှတ်သောအခါ မန္တလေးတိုင်းတရားရ ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းသည်။ မအောင်မြင်။ သို့နှင့် နိုင်ငံ တရားရုံးချုပ်(မန္တလေးရုံးထိုင်)သို့ ဆက်လက်၍ ပြင်ဆ တင်သွင်း၏။ ပလုပ်ခြင်း ခံရပြန်သည်။ ဦးအောင်ဌ ဖကျေနပ်သေး။ ဦးအောင်ဌေးဦး၏ ဆိုင်ကယ်မှာ ယ အမှတ်-၁၁/၃၄၄၉၀ အစိမ်းရောင်စူပါကပ် မော်တော် ဆိုင်ကယ်ဖြစ်သည်။ မည်သည့်နိုင်ငံမှ ထုတ်လုပ်သည် တော့ စီရင်ထုံးတွင် မတွေ့ရချေ။ ဦးအောင်ဌေးဦး ဂ္ဌေးဦး ၏အကာအကွယ် စိုးမိုးမှုကို လိုချင်ဟန်တူသည်။ တရားရုံး တရားရုံးချုပ် နှစ်ဆင့်ကျော်ဖြတ်ခဲ့သည်။ ရှုံးနိမ့် ပြီဖြစ်သော်လည်း အထူးအယူခံရုံးသို့ အယူခံဝင်

ထွက်ထားသည်။

ဤနေရာတွင် ကျွန်တော်တို့ တရားရုံးလုပ်ထုံးလုပ်နည်းကို အနည်းငယ်တင်ပြလိုပေသည်။ အထူးအယူခံဝင် နှစ်ပြုရန်အတွက် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ မူဝါဒဖြစ်ပါက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေထွေ လျှောက်လွှာ (အထူး)တင်သွင်း လျှောက်ထားပေးသည်။ ထိုလျှောက်လွှာနှင့်အတူ အထူးအယူခံလွှာကို ထည့် ပူးတွဲတင်ရ၏။ အမြင့်ဆုံးရုံးတော် (ယခု ပြည်ထောင်စု တရားလွှတ်တော်ချုပ်)က အထွေထွေလျှောက်လွှာ (အထူး)ကို ဦးစွာကြားနာသည်။ အယူခံဝင်ခွင့် ပြုသင့်ပါက ကြားနာမည်ပြဿနာကို ထုတ်နုတ်ပေးပြီး အထူးအယူခံ ဝင်ခွင့် ပြုပေသည်။

ဦးအောင်ဌေးဦး တင်သွင်းသည့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေထွေလျှောက်လွှာ (အထူး) ၃၂၁/၂၀၀၂ ကို ကြားနာပြီး အထူးအယူခံရုံးဖြင့်ကြားနာရန် အောက်ပါပြဿနာကို ထုတ်ပေး၏။

“သက်သေခံအမှတ်(က) ရှာဖွေပုံစံဖြင့် သိမ်းဆည်းခဲ့သော ယာဉ်အမှတ်- ၁ယ/၃၄၄၉၀ စူပါကပ်မော်တော်ဆိုင်ကယ်သည် ၁၉၈၆ ခုနှစ် လောင်းကစားဥပဒေအရ ပြစ်မှုနှင့် အကျုံးဝင်သောပစ္စည်း ဟုတ်မဟုတ်”

ထိုပြဿနာ ထုတ်ပေးထားခြင်းအပေါ် ရှေ့နေချုပ်ရုံးမှ လောင်းကစားပိုင်းတွင် သိမ်းဆည်းထားသည့် ပစ္စည်းများသည် လောင်းကစားကိရိယာ မဟုတ်သည့်တိုင်အောင် လောင်းကစားပိုင်းတွင် ပါဝင်နိုင်ရေးအတွက် အထောက်အပံ့ပြုသည့်ပစ္စည်းအဖြစ် ကောက်ယူနိုင်ကြောင်းတင်ပြသည်။

ဦးအောင်ဌေးဦး၏ ရှေ့နေကလည်း အလှူအိမ်အနီးရှိ အိမ်နှစ်အိမ်ခွာကြားတွင် ဆိုင်ကယ်ကိုအပ်ထားစဉ် ထန်းသီးကြွေခိုက် ကျိုးနင်းခိုက်သဘောဖြင့် လောင်းကစားအမှုဖြင့် သိမ်းဆည်းခြင်း ခံရခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ လောင်းကစားပစ္စည်းမဟုတ်ဘဲ အမှုနှင့်မသက်ဆိုင်သော ဆိုင်ကယ်ကို သိမ်းဆည်းထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း တင်ပြသည်။

အထူးအယူခံရုံးတော်က အချင်းဖြစ်ဆိုင်ကယ်ကို ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းရန် အမိန့်ချမှတ်ခြင်းသည် ဥပဒေနှင့် ကိုက်ညီခြင်း ရှိမရှိ စိစစ်၏။ လောင်းကစားဥပဒေ ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို စစ်ကြောထုတ်လွှတ်ပြသည်။ ပုဒ်မ ၂(ဃ) ပြဋ္ဌာန်းချက်အရဆိုလျှင် လောင်းကစားဥပဒေအရ အရေးယူသော အမှုများတွင် ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်း

ဆည်းနိုင်သော ပစ္စည်းများမှာ လောင်းကစားကိရိယာများ၊ ပြစ်မှုနှင့် အကျုံးဝင်သော သက်သေခံပစ္စည်းများနှင့် ငွေများသာဖြစ်သည်ဟု ရှုမြင်သည်။

အချင်းဖြစ်ပစ္စည်း ဆိုင်ကယ်ပိုင်ရှင် ဦးအောင်ဌေးဦးသည် လောင်းကစားပိုင်းတွင် ပါဝင်မှုမဟုတ်သလို အလှူအိမ်လာသူဖြစ်ကြောင်းလည်း သက်သေခံချက်တို့အရ ပေါ်ပေါက်နေသည်။ အချင်းဖြစ်ဆိုင်ကယ်သည် တစ်စုံတစ်ယောက် လောင်းကစားရာတွင် လောင်းကြေးသဘော အသုံးပြုခဲ့ကြောင်းလည်း မူလရုံးအမှုတွဲ၌ ပေါ်ပေါက်ခြင်းမရှိ။ လောင်းကစားအိမ်ကို ဖမ်းဆီးစဉ် ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲသော မြို့နယ်အေးချမ်းသာယာရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေး ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌနှင့် မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးတို့၏ ထွက်ဆိုချက်များအရလည်း အချင်းဖြစ်ဆိုင်ကယ်ကို လောင်းကစားအိမ်မှ တွေ့ရှိခြင်းမဟုတ်ဘဲ နှစ်ထပ်အိမ်ကြားမှ သိမ်းဆည်းခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်ခြင်းရှိရာ ပြစ်မှုနှင့် အကျုံးဝင်သော ပစ္စည်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆရန် မဖြစ်နိုင်ဟု သုံးသပ်ကြသည်။

ခြုံချိဆိုရသော် ဦးအောင်ဌေးဦး၏ဆိုင်ကယ်လေးသည် ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာ သိမ်းဆည်းစေရန် ချမှတ်ထားသော မြို့နယ်တရားရုံး၊ တိုင်းတရားရုံး၊ တရားရုံးချုပ် (တစ်ပါးထိုင်) ရုံးတို့မှ ချမှတ်ထားသည့် အမိန့်များကို အထူးအယူခံရုံးတော်က ပယ်ဖျက်ပေး၏။

“လောင်းကစားကိရိယာ” ဆိုသည်နှင့် ပတ်သက်၍ စာရှုသူအတွက် ဥပဒေသုတ အထိုက်အလျောက်ရခဲ့ပြီဟု ယူဆပါသည်။ ဥပဒေကား သိမ်မွေ့ပါသည်။ ပုဒ်မ-၂(ဃ) ပြဋ္ဌာန်းချက် အနက်ဖွင့်ဆိုချက်ဖြင့် လုံလောက်ခဲ့သော် ဤစီရင်ထုံးပေါ်ပေါက်လာရန် အကြောင်းမရှိဟု ကျွန်တော်၏အယူအဆကို စာရှုသူ မည်သို့တွေးဆပါမည် နည်း။ တွေးတောကြံဆခြင်းငြိမ် လောကကောင်းကျိုး သယ်ပိုးနိုင်ကြပါစေဟု ဆန္ဒပြုမိပါသည်။

ဦးဝင်းလှိုင် (တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)

- ကိုးကား
- လောင်းကစားဥပဒေ
  - ဦးအောင်ဌေးဦးနှင့် ပြည်ထောင်စု ဖြန့်ဖြူးနိုင်ငံရေး (၂၀၀၃-မတစ- ၄၄)

အမှုတွေပြောမယ် ဥပဒေမေးခွဲ

ဦးစောလှိုင် [B.A (HIST.) H.G.P., R.L]

လူတစ်ယောက်အကြောင်း ခုနစ်နှစ်ကြာအောင် သတင်းစကား
မကြားရရင် ထိုလူသေပြီလား

ဆရာရှင် ...

ကျွန်မ လွန်ခဲ့တဲ့ ခုနစ်နှစ်လောက်က လူကြီးမိဘတွေ သဘောတူပေးစားတဲ့ အမျိုးသားတစ်ယောက်နဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ခဲ့ပါတယ်။ သတို့သားဟာ အဲဒီညမှာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှာ လူပျိုညလုပ်နေရင်း သန့်စင်ခန်းဘက် ခဏထွက်သွားခဲ့ပါတယ်။ အချိန်အတော်ကြာတဲ့အထိ ပြန်မလာတော့ သူငယ်ချင်းတွေက မူးပြီးလဲ နေပြီအထင်နဲ့ သန့်စင်ခန်းထဲ သွားရှာတော့ သူ့ကို မတွေ့ဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့ ဆိုင်အပြင်မှာ တစ်ခုခုသွားဝယ်တယ်ထင်ပြီး လူစုခွဲ လိုက်ရှာပေမယ့် အရိပ်အယောင်တောင် မတွေ့ရဘူးတဲ့။ နောက်ဆုံး အိမ်များပြန်သွားမလားဆိုပြီး ကျွန်မဆီ လာမေးပါတယ်။ သူ့အိမ်ကိုလည်း ရောက်မလာခဲ့ဘူးရှင်။

အဲဒီနောက်ပိုင်း အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ သူ့သွားတတ်တဲ့နေရာမှန်သမျှ လိုက်ရှာကြသလို လူကြီးမိဘတွေကလည်း ဆွေမျိုးတွေဆီများ ရောက်နေမလားလို့ စုံစမ်းကြပေမယ့် အကြောင်းမထူးပါဘူး။ နောက်ဆုံး ဘယ်လိုမှ ရှာမရတာနဲ့ ရဲစခန်းမှာ လူပျောက်တိုင်ရပါတော့တယ်။

အဲဒါ သူ့သေသလား၊ ရှင်သလားဆိုတာ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ကြပါဘူး။ သတင်းစကားလည်း တစ်ခွန်းတလေမှ မကြားကြရပါဘူး။

အဲလိုနဲ့ ခုနစ်နှစ်လောက်ကြာတဲ့အခါမှာတော့ လူကြီးမိဘတွေက သူ့သေပြီလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပြီး ကျွန်မကို နောက်အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ စီစဉ်ကြပါတော့တယ်။ သတို့သားကတော့ ဆွေမျိုးနီးစပ်ထဲကပါပဲ။ သူက လူကြီးတွေ စီစဉ်တာကို မငြင်းပေမယ့် ကျွန်မကို အလွန်ဖြေရခက်တဲ့ မေးခွန်းတစ်ခုတော့ မေးပါတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ပြီးမှ သူပြန်ရောက်လာ

ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”တဲ့ရှင်။

ဒီမေးခွန်းကို ကျွန်မ မဖြေနိုင်ဘူးဆရာ။ ဒီကိစ္စဆွေမျိုးတွေ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဝေဖန်သံတွေကြားထဲ စိတ်ညစ်နေတဲ့ ကျွန်မကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က သတိပေးသလိုလိုနဲ့ စကားတစ်ခွန်းပြောပါတယ်။

“ဟဲ့...နင်က တရားဝင်လက်ထပ်ထားပြီးသားတော့ တစ်နေ့ အရင်လူပြန်ရောက်လာရင် သတို့သားမယားခိုးမှုနဲ့များ စွဲမလားမသိဘူးနော်”

ကျွန်မမှာ ခဲမှန်ဖူးတဲ့ စာသူငယ်လို သတို့သားတစ်ယောက်ပါပေါ့။ နောက်ထပ်ပျောက်သွားဦးမလားလို့ ယုတ္တိကင်းခဲ့တဲ့ စိုးရိမ်စိတ်တွေနဲ့ ချာချာလည်နေရပါပြီ။

ဒါကြောင့် ဆရာကိုပဲ မေးပါရစေ။ ကျွန်မ ခုအိမ်ထောင်ထပ်ပြုလိုက်ရင် တရားဥပဒေအရ ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုး ဘယ်လိုရှိလာနိုင်တယ်ဆိုတာ အမြန်ဆုံး ပြောပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါတယ်ရှင်။

အထူးကျေးဇူးတင်စွာဖြင့်

မယုယုမော်

ဒိုင်းဝန်းကွင်း၊ မော်လမြိုင်မြို့

မယုယုမော်ခင်ဗျား ...

သက်သေခံဥပဒေပုဒ်မ(၁၀၈)မှာ -

“လူတစ်ယောက်အကြောင်းကို သိသင့်သိထိုက်သော ဆွေမျိုးသားချင်း မိတ်ဆွေများအနေနှင့် ခုနစ်နှစ်အတွင်း သတင်းစကားမကြားရကြောင်း ထင်ရှားနေလျှင် တရားရုံးက ထိုလူသေပြီဟု ယူဆနိုင်သည်”

လို့ ပြဌာန်းထားတာ ရှိပါသေး။

အခု မယုယုမော် လက်ထပ်ခဲ့တာ ခုနစ်နှစ်လောက်ရှိနေပြီ။ အဲဒီအတောအတွင်း မိဘဆွေမျိုးတွေ စုံစမ်းကြပေမယ့် သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး သတင်းစကား တစ်စုံတစ်ရာ မကြားရတာကြောင့်မို့လို့ တရားဥပဒေအရ သူ့ကို သေ

သုခရာမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ မယုယုမော်ကို လူကြီးတွေ နောက်ထောင်ပြုရုံ စီစဉ်ပေးတာဟာ တရားဥပဒေရှုထောင့်က ညီရင် မမှားဘူးလို့ ဆိုရပါမယ်။ တကယ်လို့ အများစိုးနေကြသလို နောက်အိမ်ထောင်ပြုပြီးမှ အရင်လူ ပြန်လာရင်တောင်မှ ဥပဒေနဲ့ ညီညွတ်နေလို့ သတိုးသားကို သားဆိုးမှုနဲ့စွဲလို့လည်း မအောင်မြင်နိုင်တော့ပါဘူး။

တစ်ခုတော့ အကြံပြုချင်ပါတယ်။ မယုယုမော် ထက်ပထဝီခင် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပွဲလေး အရင်လုပ်စေချင်တယ်။ အဲဒီစေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီးစီးကြောင်း ကြော်ငြာကို မှားပြည်သူသိအောင် သတင်းစာမှာ တရားဝင် ထည့်ကြော်ငြာထားဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်။ ဒါဆိုရင် မယုယုမော်ရဲ့ နာဂတ်အိမ်ထောင်ရေးဟာ ပိုပြီး လုံခြုံစိတ်ချသွားရပါမိမ့်မယ်လို့ ဖြေကြားလိုက်ပါရစေ။

အမွေမမိမြေတိုင်း ဘိုးဘွားအမွေကို ခံစားခွင့်မရှိဘူးလား

ဆရာရှင်...

ကျွန်မအမေဟာ မွေးချင်းညီအစ်မ သုံးယောက်ထဲ အကြီးဆုံးသမီး ဖြစ်ပြီး ဘိုးဘွားတွေထက်စောပြီး အရင်ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါတယ်။ အခုဆို ငါးနှစ်ကျော်၊ ခြောက်နှစ်ထဲ ရောက်နေပါပြီ။ ကျွန်မကတော့ ကွယ်လွန်သွားတဲ့ အမေရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်ပါတယ်။

ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်ထဲမှာ ကျွန်မဘိုးဘိုးနဲ့ဘွားဘွား လူကြီးရောဂါတွေနဲ့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို ကွယ်လွန်သွားခဲ့ကြပါတယ်။ အမွေပစ္စည်းအဖြစ် လက်ရှိနှစ်ထပ်တိုက်ရယ်၊ အတွင်းပစ္စည်းတွေရယ်၊ ငွေသားတော်တော်များများ ကျန်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါတွေကို ကျွန်မဒေါ်လေးနှစ်ယောက်က အပိုင်စီးထားကြတယ်။

သူတို့ပြောတာကတော့ ကျွန်မအမေဟာ ဘိုးဘွားတွေအရင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့တာကြောင့် ခုချိန်မှာ ဘာအမွေပစ္စည်းမှ ခံစားပိုင်ခွင့်မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်မဟာလည်း အမေမရှိတော့တဲ့အပြင် 'အမွေမမိမြေ'ဖြစ်နေလို့ ဘိုးဘွားတွေရဲ့အမွေကို ဘာမှခံစားပိုင်ခွင့် မရှိတော့ဘူးတဲ့ဆရာ။

ကျွန်မ ဥပဒေနားမလည်ပေမယ့် သူတို့စကားကို လက်မခံနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ပြီးတော့ မြေးတစ်ယောက် အနေနဲ့ ဘိုးဘွားအမွေကို ခံစားပိုင်ခွင့် ရှိတယ်လို့လည်း

ထင်နေမိတယ်။

အဲဒါကြောင့် ကျွန်မဒေါ်လေးတွေပြောတဲ့ စကားဟာ ဥပဒေအရ မှန်ကန်မှု ရှိမရှိ ဖြေကြားပေးပါရန် မေတ္တာရပ်ခံ အပ်ပါတယ်ရှင်။

အစဉ်လေးစားလျက်

မိမိကြီး

ရှင်စောပုရပ်၊ ပဲခူးမြို့။

မမိမိကြီးခင်ဗျား ...

မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်း ဥပဒေမှာ 'အမွေမမိမြေ'နဲ့ 'အမွေမိမြေ'ဆိုပြီး သတ်သတ်မှတ်မှတ်ရှိပါတယ်။ အမွေမမိမြေဆိုတာ သူ့မိဘတွေဟာ ဘိုးဘွားတွေထက် စောပြီး ကွယ်လွန်သွားသူကို ခေါ်ပါတယ်။ အမွေမိမြေကျတော့ သူ့မိဘတွေဟာ ဘိုးဘွားတွေသေဆုံးပြီးနောက်မှ ကွယ်လွန်သွားသူ ဖြစ်ပါတယ်။

အခုကိစ္စမှာ မမိမိကြီးက အမွေမမိ မြေဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒေါ်လေးတွေပြောသလို အမွေမမိမြေဟာ ဘိုးဘွားအမွေကို ခံစားခွင့်မရှိဘူးဆိုတာ ဥပဒေအရ မှန်ကန်နေပါတယ်။

ဒါပေမယ့် မမိမိကြီးရဲ့ ဒေါ်လေးတွေဟာ တကယ်ပဲ မသိလို့လား၊ တမင်မသိဟန်ဆောင်နေကြတာလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ အဲဒါကတော့ မမိမိကြီးရဲ့ အမေဟာ ညီအစ်မသုံးယောက်ထဲမှာ အကြီးဆုံး ဩရသသမီး ဖြစ်တော့ကိုပါပဲ။ ဥပဒေအရ ဩရသ သမီးက မွေးဖွားလာတဲ့ အမွေမမိ မြေဟာ ဘိုးဘွားတွေရဲ့အမွေကို သူတို့ရဲ့ ဦးလေး၊ ဒေါ်လေးတွေနဲ့ တန်းတူညီမျှ ခံစားခွင့်ရှိတယ်လို့ ဆိုထားပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ အကြီးဆုံးဩရသ သမီးက မွေးဖွားလာတဲ့ မမိမိကြီးဟာ ဘိုးဘွားအမွေကို ဒေါ်လေးနှစ်ယောက်နဲ့ တန်းတူညီမျှ ခံစားပိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်။

ဒီတော့ ပထမဆုံးတူဝရီးအချင်းချင်း တိုက်တိတ် ညှိနှိုင်းဆောင်ရွက်သင့်ပါတယ်။ နောက်ဆုံး လိုမှ ဆွေးနွေးလို့မရရင်တော့ တရားမမှုမှာ ကျွမ်းကျင်တဲ့ ဖွဲ့စည်းကြီးတစ်ဦးနဲ့ တိုင်ပင်ဆောင်ရွက်သင့်ပါပြောင်း အကြံပြုတစ်ပြလိုက်ပါရစေ။

အောင်မြင်ပါစေ...

ဦးစောလှိုင် [B.A(Hist.) H.G.P., R.L]

အိပ်မက်ကောင်း

နတ်ကလေး

အိပ်မက်လမ်း

■ နန္ဒာမိုးဖြူ

မူခင်းသတင်းထောက် ကိုညို
အင်အဖို့တော့ ကူညီပါရစေ'ဆိုသော
ခေခန်းအုတ်တံတိုင်းမှ စာတန်းကလေး
သည် ရင်းနှီးနေပြီးသားဖြစ်သည်။

ထိုအတူ သည်ခခန်းမှ ဖြူနယ်
အူ။ စခန်းမှူးနှင့်တကွ အမှုစစ်အရာ
ရှိသူများနှင့်ပါမကျန် ခင်မင်ရင်းနှီးနေ
သည်မို့ ဘုရားကျောင်းကန်သို့ တစ်
နေ့တစ်ကြိမ် ရောက်ကောင်းမှ ရောက်
နိုင်သော်ငြား ရဲစခန်းနှင့်ကတော့ ဥဒဟို
ဆိုသလို အဝင်အထွက်ရှိနေစမြဲ။

“ဟော ... သတင်းထောက်ကြီး
အာပဟေ့။ ဒီနေ့တော့ သတင်းနှစ်
ဖက်ရမယ်။ လက်ဖက်ရည်တိုက်ဖို့သာ
ငြိထား”

စခန်းတွင်းသို့ ဝင်လျှင်ဝင်ချင်း
အာဝန်မှူးကျသော ခုရဲအုပ်မြင့်ဦးသွယ်
အ ပဋိသန္တာရစကား ဆိုလိုက်သည်။

“သတင်းရမှ မဟုတ်ရပေါင် ဗိုလ်
လေးရယ်။ သတင်းမှရလည်း လက်
အင်ရည်တိုက်ပါသမျှ။ ခု ... သောက်
ဆင်သလားပြော”

“အလကားစတာပါ သတင်း
ထောက်ကြီးရယ်။ စောစောက အမျိုး
သမီးနှစ်ယောက် တစ်ယောက်နဲ့တစ်
ယောက် သိပ်မကြာဘူး။ ရဲစာရေးကြီး
ဆီမှာ အမှုလာဖွင့်သွားကြတယ်”

“ဘယ်လိုအမှုလဲ ဗိုလ်လေး”

“အမှုကတော့ ခရီးသွားရင်း
သားကအဖော်ကျွေးတဲ့ အစားအစာကို
အားနာပါးနာနဲ့ယူစားမိလို့ သတိလက်

လွတ်ဖြစ်ပြီး ပါလာတဲ့ လက်ဝတ်လက်
စားတွေ ချွတ်အယူခံလိုက်ရတာ။ အဲဒါ
ကို အမှုလာဖွင့်တာတဲ့ဗျ။ စိတ်ဝင်စား
စရာကောင်းတာနဲ့အမျှ မသိနားမလည်
သွားတဲ့ စာဖတ်သူတွေသိရအောင်၊ သတိ
ထားစရာဖြစ်အောင် သတင်းထောက်
ကြီးအနေနဲ့ ဂျာနယ်တွေထဲ သတင်းရေး
ပေတော့မျိုး။ ကျွန်တော်တို့ကတော့
တရားခံမိအောင် လုပ်ရဦးမယ်”

သည်လိုသတင်းများ ကြားလိုက်
ရတော့ ကိုညိုမောင်အဖို့ မူခင်းသတင်း
ထောက်ကီသစ္စာ အတော်ကလေးကို
ပျော်သွားရသေး။ ခံရသူတွေမာတွက်
တော့ စိတ်မကောင်းလင့်ကစား သည်
လိုမျိုးအမှုကိစ္စတွေ ထပ်မံမကြုံတွေ့
ရလေအောင် ကလောင်စွမ်းအားဖြင့်
သတိပညာပေးနိုင်မည်မဟုတ်ပါလား။

သည်အတွက် အမှုကိုင်စာရေး
ကြီး တပ်ကြပ်ကြီးစိုးအောင်အား ရင်း
နှီးကျွမ်းဝင်စွာ ပြုပြင်လိုက်သည်။ အမှု
ကိုင်စာရေးကြီးကလည်း လက်ပေါက်
ကတ်နေသူမဟုတ်။ ရဲနှင့်ပြည်သူတို့
ပူးပေါင်းပါမှ ရာဇဝတ်မှုများကို နှိပ်နင်း
နိုင်မည်ဟု ခံယူထားသူဖြစ်သည်။ ပြီး
တော့ ... ကိုညိုမောင်တို့လို မူခင်းက
လောင်ရှင်၊ မူခင်းသတင်းထောက်တွေ
ကိုအလေးထားသူ၊ ကလောင်စွမ်းအား
၏ ထိရောက်မှုကို နားလည်သဘော
ပေါက်ထားသူဖြစ်သည်။

သည်တော့ အမှုဖွင့်နိုင်ကိုဖွင့်ကာ
အလိမ်ခံလိုက်ရသော အမျိုးသမီးနှစ်

ဦး၏ဖြစ်စဉ်ကို ရှင်းပြလိုက်လေ၏။
သည်ကြားထဲ ကိုညိုမောင်မရှင်းလင်း ၍
မေးလာလျှင် အဖြေပြန်၍ပေးပေါ့။

... ..

သည်ခရီးက ... မင်္ဂလာဆောင်၊
မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲသို့ သွားရသည့် ခရီး။

မင်္ဂလာသတို့သမီးက တက္ကသိုလ်
တန်းဆီက မေကျာတူ၊ အဆောင်တူ ညီ
အစ်မရင်းတမျှ ချစ်ကြရသည့် သူငယ်
ချင်း၏ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲ။

အဲသည်မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲ ကျင်းပ
မည့်နေရာဒေသက နတ္ထလင်းမှာ။

နတ္ထလင်းဆိုသည်က ပဲခူးတိုင်း
ဒေသကြီးတွင်ပါဝင်လင့်ကစား ရန်ကုန်
နှင့်တော့ အတော်ကလေးလှမ်းသည်။
အောင်မင်္ဂလာအဝေးပြေးကားဂိတ်မှ
နံနက် ၉ နာရီထွက်လျှင် နတ္ထလင်းသို့
မွန်းလွဲလောက်မှ ရောက်လိမ့်မည်။
နတ္ထလင်းဆိုသည်က အုတ်ဖို၊ မင်းလှ၊
ကြို့ပင်ကောက်၊ ဇီးကုန်း အစရှိသည့်
မြို့နယ်တွေကို ဖြတ်ကျော်သွားရသည့်
မဟုတ်လား။

အဲဒီအိမ်အိမ်အစဉ်က သူငယ်
ချင်းမင်္ဂလာဆောင်ဧည့်ခံပွဲကျင်းပရာ
နတ္ထလင်း၌ တစ်ညအိပ်ပြီး နောက်နေ့
မနက်မှ ပြန်မည်ဖြစ်သည်။ ယနေ့
မင်္ဂလာပွဲရောက်ရောက်ချင်း လက်ဖွဲ့ကို
တန်းပေးရမည်။ လှတပတတွေ ခြယ်
မှုန်းနေဖို့ အချိန်မရှိ။ ဖြူဝင်းသော
အသားအရေက မိတ်ကပ်ပါးပါးလေးလေး
နှင့်ပင် အဆင်ပြေပါလိမ့်မည်။ ပွဲနေပွဲ

ထိုင် အဝတ်အစားတွေကိုလည်း တစ်ခါ တည်းဝတ်ဆင်ခဲ့ပြီးသား။ ပြီးတော့ လက်ကောက်၊ လက်စွပ်၊ ဆွဲကြိုး၊ နားကပ် စသည့် လောကအဆင်တန်ဆာတွေကလည်း အပြည့်အစုံ။

တစ်ခုတော့ရှိသည်...။ ကား လက်မှတ်ဖြတ်တော့ ရှေ့ခုံလည်းမရ၊ အလယ်ခုံလည်းအပြည့်၊ အနောက်ခုံ သာရသည်။ ဒါတောင် ကံကောင်း ထောက်မ၍ နေကွယ်ရာပြတင်းနှင့် ကပ်လျက်ရလိုက်ခြင်းပါ။ ခုံနေရာ အတွက် ကျီအိပ်ထွာများနေလို့ကတော့ နောက်အချိန်ခြား၍ ထွက်မည့်ကားနှင့် သာလိုက်ရမည်။ မင်္ဂလာညွှတ်ခံပွဲပြီးဆုံး သည့် နေည့်ချိန်မှသာရောက်တော့မည်။ သည်တော့လည်း အဆင်ပြေရာကား နှင့်ပင် လိုက်ပါဖြစ်တော့သည်။

အိမ်မှာက အကျင့်တစ်ခုရှိသည်။ ကောင်းသောအကျင့်လား၊ မကောင်း သော အကျင့်လားတော့ မသိ။ ခရီးသွား ရင်းမှာပင် သရေစာနှင့်ပါစပ် ပြတ်မသွား တတ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ကားထွက်ခါနီး နေရာယူစေ့ အိမ်နံဘေးမှာ အန်တီ ကြီးတစ်ယောက် လာထိုင်သည်။ အန်တီကြီးက ပြည်အထိဆိုပဲ။ ရုပ်ရည် က ခပ်သန့်သန့်၊ စိန်နားကပ်ရောင်က တဖျပ်ဖျပ်။ လူလတ်တန်းစားထက်သာ သော အထည်ကြီးပျက်အနေအထား လား မဆိုသာ။ သို့ရာတွင် ခရီးစဉ်တစ် ခု၌ ကိုယ့်မိန်းမသားချင်း ယှဉ်တွဲထိုင်ရ သည့်က သူ့အားမနာရ၊ ကိုယ့်အားမနာ ရနှင့် အဆင်ပြေလှသည်။

ကားဘီးစလီမိုပြီး သိပ်မကြာ။ သူ့မိတ်ဆက်၊ ကိုယ့်မိတ်ဆက်နှင့် တစ် ခရီးတည်းသွားတွေ ဖြစ်သွားကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ ခရီးအတူထွက် လာကြသည့် တူအရီးတွေဟူ၍လည်း ထင်ကောင်းထင်နိုင်စရာရှိသည်။

“စားပါဦးလား ... အန်တီ”

“ဘာများလဲ တူမရဲ့”

“ဟိုလေ ... အိမ်မှာကတည်းက လုပ်လာတဲ့ ပဲမြစ်ပြုတ်ပါ။ ပြုတ်ပြီး တာနဲ့ အူတိုင်ကိုထုတ်၊ စားပြားရိုက်၊ ပဲဆီဆမ်း၊ ဆားနည်းနည်းနဲ့ နှမ်းတွေ ဖြူးထားတာ။ ချိုအိပြီးဆီမို့နေတာပဲ။ စားကြည့်ပါလား၊ ကောင်းမှကောင်း”

ခရီးဆောင် ကော်ဘူးကလေးကို ဖွင့်၍ အန်တီကြီးကိုကျွေးသည်။ အန်တီ ကြီးက တစ်ဖတ်၊ နှစ်ဖတ်ယူစားသည်။

“အယ် ...ဟုတ်ပါရဲ့။ တူမကြီး ပြောတဲ့အတိုင်း တယ်လည်းကောင်း ပေတာကိုး။ ကိုယ်တိုင်လုပ်တော့ ရောင်း တန်းနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“စားပါ ... အန်တီရဲ့၊ အိမ်တစ် ယောက်တည်းလည်းမကုန်ပါဘူး”

“တူမကြီးပဲ စားပါကွယ်။ ကား ပေါ်မတက်ခင်ကလေးကတင် အဆာ ပြေစားထားပြီးလို့ ရင်ခံနေကာကွယ်”

ကားကြီးကား တငြိမ်ငြိမ်နှင့်။ မြန်မာမိမိယိုဇာတ်ကားပြနေသည်မှိုခရီး သည်များ၏အာရုံမှာ မိမိယိုသို့ရောက် နေကြသည်။ အန်တီကြီးနှင့် အိမ်တို့ စကားတွတ်ထိုးနေကြသည်ကိုလည်း ကြားဟန်မတူပေ။

ရန်ကုန်မှထွက်ခွာလာသော ခရီး သည်ပို့ဆောင်ရေး ကားကြီးသည် မှော်ဘီ၊ တိုက်ကြီး၊ ဥက္ကံ၊ သုံးဆယ်၊ သာယာဝတီသို့ပင် ရောက်ရှိဖြတ်ကျော် လာခဲ့ပေပြီ။ မကြာမီ လက်ပံတန်းသို့ ရောက်ပေတော့မည်။ ကားပေါ်မှာတော့ ခရီးသည်အများစုမှာ မိမိယိုဟာသဇာတ် ကားကိုကြည့်၍ တဝါးဝါး တဟားဟား။

“တူမကြီး၊ ပဲမြစ်တွေသည်လောက် တောင်စားလာတာ ရေမဆာဘူးလား”

“အင်း ... ဆာသလိုလိုပဲ။ စပါယ် ယာကို လှမ်းတောင်းရတော့မှာပဲ”

“ဒါဆို မတောင်းနဲ့။ အန်တီ ကြီးမှာပါပါတယ်။ အဲ ... နေဦး၊ ကိုက ကိုလာတစ်လုံး အပိုပါလာတယ်။ အဲ သောက်လိုက်ပါလား”

“အားနာစရာကြီး အန်တီရယ်”

“အိုကွယ် ... ခရီးသွားချင်းပဲဥစ္စာ အားမနာရပါဘူး။ တူမကြီးရဲ့ ပဲမြစ် တောင် အန်တီကြီးစားခဲ့သေးတာပဲဟာ၊ အန်တီကြီးတိုက်တာကိုလည်းသောက် တရားတော့မပေါ့။ ဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ အန်တီကြီးက အပြောလည်း သိမ် ကောင်းတာပဲ”

နှစ်ဦးသား စကားဖောင်ဖွဲ့ရင်း ကျသွားကြသည်။

အိမ် ဟန်မဆောင်နိုင်တော့... အန်တီကြီးထုတ်ပေးသည့် ကိုကာကိုလာ ဘူးကိုယူကာ လက်ကိုင်ကွင်းကလေး အားဆွဲလျက် ထပ်ခနဲ ဖောက်လိုက်သည့် ပြီးတော့ ပွင့်သွားသောအပေါက်မှနေ၍ ကိုကာကိုလာဖျော်ရည်များအား တစ် ငွပ်နှင့် အငမ်းမရသောက်ချလိုက်သည်။

“အေး ... အဲသလို ပွင့်ပွင့်လင်း လင်းမှ အန်တီကြီးကသဘောကျတာ”

“အဟင်း ...ဟင်း ...”

အိမ် ဘယ်လိုဖြစ်သည် မသိ ကိုကာကိုလာဖျော်ရည်များ ဝမ်းထဲ ရောက်ပြီး သိပ်မကြာ၊ ပျက်တောင်တွေ စင်းကျလာခဲ့သည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် ငိုက်ငိုက်ကျသွားသည်။

“အားမနာနဲ့ တူမကြီး။ အန်တီ ကြီးရဲ့ပဲခုံးပေါ်မှာလှဲလာနေ၊ လှဲသာနေ”

စကားတွေက မကြားရတစ်ချက် ကြားရတစ်ချက်။ ပြီးတော့ လောကကြီး တစ်ခုလုံး အမှောင်ကျသလိုပဲစားရရင်း အရာရာကို မေ့လျော့သွားလေသေး သည်။ သတိရလိုက်ချိန်မှာတော့ ... နံဘေးနားမှာ အန်တီကြီးမရှိ

အယ်အချိန်ကများ ဘယ်နေရာ
သွားလိုက်ပါလိမ့်။

ပြီးတော့ ... အိမ်ကိုယ်မှာ ဝတ်
သည့် ဆွဲကြိုး၊ လက်ကောက်၊
အိပ်တို့ ဘာဆိုတာမျှ မရှိတော့။

... ..

“ဟာ ... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ စာ
ရေးရယ်”

“ဘာဖြစ်ရမလဲဗျာ။ ပဲမြစ်နဲ့ ကို
အိုလာ ဓာတ်မတည့်တာ။ ပဲမြစ်စား
ဆိုတာကိုလာသောက်ရင် မူးဝေပြီး
အိပ်ကျသွားလိမ့်မယ်။ လည်အခွင့်
အင်းကိုယူပြီး အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေ
ယူသွားတာပဲ”

“တော်တော်လည်း အကြံပက်
အိပ်လားနော်”

“ဒါပေါ့ သတင်းထောက်ကြီး
လောကကြီးမှာ လူလည်း၊ လူပါး၊
အိပ်တွေဆိုတာဟာ သားကောင်ရဲ့
အိပ်အငိုက်ကို အမြဲပဲချောင်းနေလေ့
ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့်ဗျာ ... ရာဇဝတ်
ဆိုတာ ပြေးမလွတ်ပါဘူး။ တစ်
ခုမဟုတ် တစ်ကွေ့မှာတော့ ဥပဒေ
အတွင်းထဲ ရောက်လာဦးမှာပါ သတင်း
ထောက်ကြီးရဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ။ ဪ ... ဒါ
နောက်အမျိုးသမီးတစ်ဦးကကော
အယ်လိုဖြစ်ရတာတဲ့တဲ့”

“ဘာဖြစ်ရမလဲလေ။ သူလည်းပဲ
အစောကအိမ်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးလိုပဲ
အစားတစ်လုတ်အတွက်နဲ့ ပါလာတဲ့
အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေ ချွတ်ယူခံရလိုက်
ရတဲ့ အမှုပေါ့”

“လုပ်စမ်းပါဦး စာရေးကြီးရာ”

“သည်လို သတင်းထောက်ကြီး
ရဲ့။ အခုဖြစ်ရပ်မှူးအင်းမှာလည်း အဝေး
ပြေးကားစီးရင်နဲ့ ဖြစ်လာရတာပါ။

အဝေးပြေးကားဟာ ထမင်းစားချိန်
ရောက်တော့ ခရီးသည်တွေ ကျန်းမာ
ရေးကိစ္စဖြေရှင်းရအောင်၊ ဝမ်းအာဟာ
ရဖြည့်တင်းရအောင်ဆိုပြီး သူတို့ရပ်
နားနေကျ ထမင်းဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်မှာ
ရပ်လိုက်တယ်။

သည်တော့ ခုံချင်းကပ်ထိုင်မိကြ
တဲ့ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်လည်း လမ်း
ခရီးမှာကတည်းက ခင်မင်သွားကြတာ
မို့ ကျန်းမာရေးကိစ္စဖြေရှင်းတော့လည်း
အတူတူ၊ ထမင်းစားကြတော့လည်း
အတူတူပေါ့။ အဲသည်မှာ ထမင်းစားကြ
တော့ အမှုသည်အမျိုးသမီးက မုန့်လာ
မျှစ်ချဉ်နဲ့ ငါးခေါင်းဟင်းကို မှာစားတယ်။
ကျန်တစ်ယောက်ကတော့ ထမင်းမဆာ
ဘူးဆိုပြီး ကြာဆံချက်ပဲသောက်တယ်။
နောက် ဆိုင်ထဲက မုန့်ဆိုင်သွားပြီး မုန့်
တချို့ဝယ်လာတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ နာရီဝက်
လောက်ကြာတော့ ခရီးသည်အားလုံး
ကားပေါ်တက်ကြပြီး ကားမောင်းယွက်
သွားတာပေါ့လေ။

ကားပေါ်ရောက်ပြီး သိပ်မကြာ
ဘူး။ ကြာဆံချက်ဟင်းခါးသောက်တဲ့
မိန်းမက စကားစလာတယ်။ ညီမလေး
ရယ် ... ထမင်းစားပြီးတဲ့အခါ အချို့တည်း
ရတယ်။ ဒါမှ အစာကြေတာကွယ့်၊ ဘာ
ကွယ့်လို့ပြောပြီး ဆိုင်ကဝယ်လာတဲ့ မုန့်
တွေထဲက ပဲမုန့်တစ်ခု ထုတ်ကျွေးတယ်။

သည်အခါ မုန့်လာမျှစ်ချဉ်ဟင်း
စားခဲ့တဲ့ မိန်းမလည်း အားနာတာက
တစ်ကြောင်း၊ စကားနားယောင်မိတာက
တစ်ကြောင်းမို့ ပဲမုန့်တစ်ခုလုံးကို စားပြီး
ရေသောက်ချလိုက်တယ်။

မကြာပါဘူး။ ခေါင်းထဲမှူးဝေပြီး
ငိုက်ကျလာတယ်။ နောက် ဘာဆိုတာ
မှမသိတော့ဘူး။ သိလိုက်တဲ့အချိန်မှာ
ပထမအမျိုးသမီးအိမ်လိုပဲ သူ့ကိုယ်

ပေါ်မှာဝတ်ဆင်ထားတဲ့ အဖိုးတန်ပစ္စည်း
တွေမှန်သမျှ ဘာမှမရှိတော့ဘူး ဆိုတာ
ပဲ။ သူ့ကို ပဲမုန့်ကျွေးခဲ့တဲ့အမျိုးသမီး
ကတော့ ကြက်ပျောက်၊ ငှက်ပျောက်။
စပါယ်ယာက လမ်းမှာဆင်းသွားတာ
တော်တော်ကြာပြီတဲ့။

တကယ်တော့ မုန့်လာမျှစ်ချဉ်နဲ့
ပဲမုန့်ဆိုတာ ဓာတ်မတည့်တဲ့ အစား
တွေပါ။ ဒါကိုသိထားတဲ့ လူလည်မုဆိုး
က ဘာမှမသိတဲ့ သားကောင်ကို အနိုင်
ယူသွားတာပဲ”

“ဪ ... ဗဟုသုတမရှိတော့
လည်း ခံရတာပဲပေါ့နော်။ အသက်
မသေတာတောင် ကံကောင်းတယ်လို့
ပြောရမလို့ဖြစ်နေပြီ”

“မှန်တာပေါ့ သတင်းထောက်
ကြီးရယ်။

ကိုင်း ... သတင်းထောက်ကြီး
လည်း ကိုယ့်ရဲ့ကလောင်နဲ့ စာဖတ်သူ
တွေကို အကျိုးပြုပေတော့။ ကျွန်တော်
တို့လည်း ပြည်သူတို့ရဲ့ဘေးကင်းလုံခြုံ
ရေး၊ ရာဇဝတ်မှုတွေ နှိမ်နင်းနိုင်ရေး
အတွက် အလုပ်လုပ်ရဦးမချို့”

သတင်းထောက် ကိုညိုမောင်
စခန်းကပြန်ထွက်လာတော့ နေတောင်
အတော်စောင်းပေပြီ။

အိမ်ပြန်ရောက်လျှင်ဖြင့် အချိန်
ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ သတင်းတွေရေးရ
မည်။ သည်သတင်းတွေဖတ်ရှုရသူတို့
အဖို့ ဗဟုသုတတွေတိုးပွားပြီး လိမ်ညာ
ခြင်းဘေးမှ ကင်းဝေးကြမည်ဆိုလျှင်
ကလောင်သမားတစ်ယောက် စားလိုက်
ရသောပီတိအတွက် အားရှိသွားမှာက
တော့ သေချာသလောက် ရှိလေသည်။

နန္ဒာမိုးကြွလင်

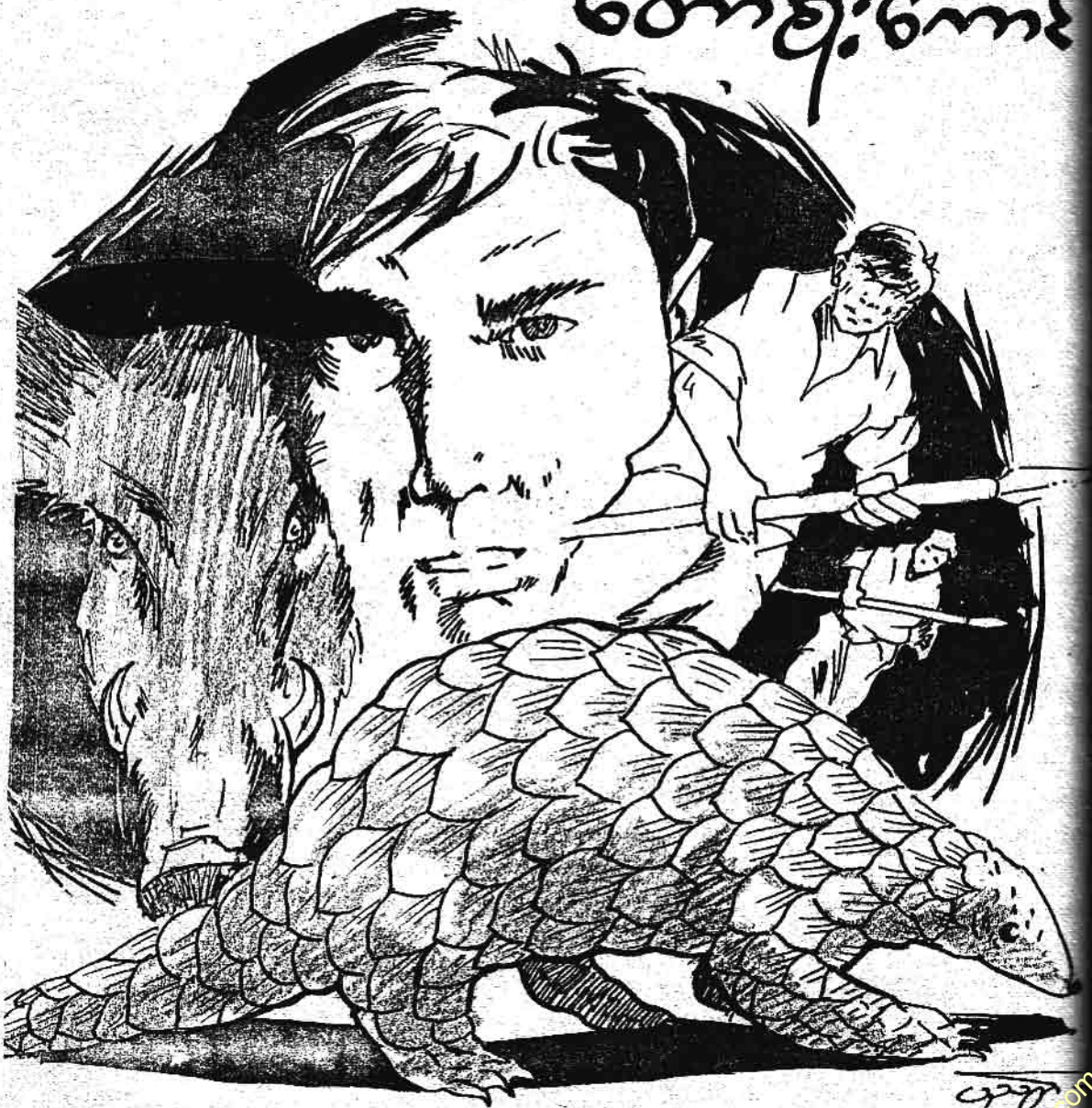
၀၉ ၂၅၀၁၇၇၈၇၈

၆၇၄၃၄

၆၀၈၅:၆၀၈၆

၆၇၄၃၄

ဂျေမုဆိုး

နှင့်

တောစိုးကောင်

မြဝဇီ

(၁)

နေခြည်၏ အလင်းရောင်များ နေ့မြန်ဝေနေသည့် ပြန်ပါလော့ အတွင်း ထိုးဖောက်လာလေသည်။

လူလေးယောက်၊ ခွေးလေး ကောင်ပါသည့် ဘောက်တူလှေတစ် စီးသည် ပြန်ပါလော့မြစ်ပေါ်က လွှဲ ချောင်းရွာကြီးမှနေ၍ ကွကွကြီး ချောင်းအတွင်းသို့ဝင်ရောက်လာသည်။

လှေသည် ကွကွကြီးရွာ ကမ်း မြစ်တွင်ကပ်၍ လှော်ခတ်လာသည်။ ဆူညံမှု လှော်ခတ်နေသော လူတစ် ဦးက “ကောသလရေ၊ ကောသလ” ဟု အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် လှမ်းခေါ် ခေါ်တတ်သည်။ ခေါ်ရင်းက ဆိပ်ခံသစ် အားတံတားဆီသို့ ကပ်ပေးရန် ပဲ့ကိုင် လှေအား လက်ပြလိုက်၏။

ဆိပ်ခံသစ်သား တံတားပေါ်သို့ ဆုတ်ပုပု၊ ဗလကောင်းကောင်းလူ တစ်ဦး ကြက်တစ်ကောင်တိုက်ပြီး လှော်လာ၏။

“ဟေ့... ဘဲလေး၊ မင်းအစ်ကို ကောသလ ခေါ်ပေးစမ်း။ တို့ဝက် ခိုက်ဖို့ မှာထားတယ်”

လှေဦးမှလူက သစ်သားတံတား ဆီတွင်ကြိုးချည်ရင်းပြောလိုက်သည်။

“အစ်ကိုမရှိဘူး မဲလုံး၊ အစော ကြီးကတည်းက ကန်ဆိပ်ဘက်မှာ ပေါ်နေတဲ့ မိကျောင်းလိုက်ဖို့ ထွက် သွားတယ်”

“အေး... ဒါဖြင့် တို့လာတယ် လို့ ပြောလိုက်ပါ။ အနောက်ထင်း ကျွန်းဘက်ကို သွားတယ်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့”

ထိုစဉ် လှေပေါ်မှ လူတစ်ဦးက ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့... ဘဲလေး၊ မင်းကြက် ချိပ်က ခွပ်လက်ချထားပြီလား”

“ချထားပြီပြီ သန်ဘက်ခါ စလူ ဆိပ် ပေါ်ကြွယ်ကြက်နဲ့ တိုက်မယ်”

“ဘာကြေးလဲ”

“သုံးထောင့်ငါးရာ၊ လက်ဖျား ချည်းပဲဆိုရင် ငါးထောင်ကျော်ကျော် ရှိမယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ငါလာမယ်ဟေ့”

လှေပေါ်မှ ပြောလိုက်သူမှာ လွှဲ စာချောင်းရွာမှ စံဗူးဆိုသူဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ကွကွကြီးချောင်းအတိုင်း လှော်ခတ်လာကြပြီး ထင်းကျွန်းကမ်း ခြေသို့ လှေကပ်ပြီး ခွေးရောလူပါ ဆင်းလိုက်သည်။ ခွေးလေးကောင်က ဘောက်တူလှေပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်

ကာ သူ့သခင်အား စောင့်နေကြ၏။

ခွေးလေးကောင်၏ သခင်မှာ မဲဇာချောင်းရွာသား မဲလုံးဖြစ်သည်။ ခွေးလေးကောင်ကား အမဲလိုက်ခွေး များဖြစ်ပြီး ခွေနှစ်ကောင်က လိုက် ခွေး၊ ခွေးနှစ်ကောင်က ဖြတ်ခွေးဖြစ် ကြ၏။ လိုက်ခွေးမှာ အမဲကို တွေ့ အောင်ရှာကာ သခင်များအား အမဲ တွေ့ကြောင်း အသံပြုလိုက်ရင်းက အမဲကောင်အား ဘေးနှစ်ဖက်မှ အသံ ပေး၍ သခင်များအား အသံပေး၍ မဲလားတတ်၏။ ထိုစဉ် ဖြတ်ခွေးများ က ဘေးနှစ်ဘက်မှ မဲလွတ်တမ်းဖြတ် ၍ တားဆီးထားကြ၏။

မဲလုံးသည် သူ၏အမဲလိုက်ခွေး များအား ယုံကြည်သည်။ လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ်ခန့်က အူကျွန်းဘက်မှ ဝက် တောင်းကြီးနှစ်ကောင် လွတ်သွားခဲ့ သည်။ ဝက်တောင်းနှစ်ကောင်သည် အူကျွန်းအတွင်းမှ အမဲလိုက်သူနှစ်ဦး နှင့် ထင်းခုတ်သူ အချို့အား လိုက်လံ တိုက်ခိုက်ခဲ့ရာ အမဲလိုက်သူတစ်ဦး သေဆုံးခဲ့ပြီး လူအချို့ ဒဏ်ရာရခဲ့ကြ ၏။ ဒဏ်ရာ ရသူထဲတွင် မဲလုံး၏ ဝမ်းကွဲ တစ်ဦးပါခဲ့ရာ လပွတ္တာသေဆုံး သို့ တက်ရောက် ကုသခဲ့ရသည်။

မြဝဇီ

ထိုဝက်တောင်းကြီး နှစ်ကောင် သည် အူကျွန်းမှတစ်ဆင့် ကွကွကြီး ချောင်း ထင်းကျွန်းဘက်သို့ ကူးသွား သည်ကို ရေလုပ်သားအချို့က မဲလုံး အား သတင်းပို့ခဲ့သည်။ မဲလုံးကား ရေမုဆိုးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ကွကွကြီးရွာမှ ရေမုဆိုးတစ်ဦးဖြစ်သော ကရင်အမျိုး သား ကောသလနှင့် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများ ဖြစ်ကြ၏။

ထင်းကျွန်းသည် အူကျွန်းထက် မကြီးသော်လည်း ကျွန်းကလေးများ ဝိုင်ရံကာ တောလည်း နက်သည်။

မဲလုံးတို့လည်း လေ့ပေါ်မှ ဆင်း လိုက်ကြသည်။ သူတို့ပါလာသော လက် နက်များမှာ ဝက်ထိုးမိုန်းနှင့် ဓားရှည်များ အမဲလိုက်ဓားမြှောင်၊ လျှော်ကြိုးများ ဖြစ်ကြ၏။

ထင်းကျွန်းမှာ မဒေ၊ သင် ပေါင်း၊ ကန့်ကလူ၊ ကနုရ၊ ဗြူး စသည့် သစ်ပင်ချုံပင်၊ ဆူးရစ်ပင်များဖြင့် တောကြီးဖြစ်လျက်ရှိသည်။ တောငှက် ပျောနှင့် ဆပ်သွားဖူး၊ သပြေ၊ ရေ သပန်း၊ ဇင်ဖြန်းစသည့် သားကောင် များအကြိုက် အပင်များလည်းရှိသည်။

“သားတို့ရေ ... သွားပြီးမရှာ ကြနဲ့ဦး”

မဲလုံးက၊ အမဲလိုက်ခွေးနှစ် ကောင်အား ပြောလိုက်ပြီး သပြေပင် ခြေရင်း ခွဆုံတွင် ဝက်ထိုးလုံများ ထောင်ထားကာ ငှက်ပျောဖက်နှင့် ထုပ်လာသော ထမင်းဦးပေါင်း ကြက် ဥသုံးလုံးအား သပြေပင်ခွဆုံတွင် တင် လိုက်ပြီး သူ၏လူများအား ထိုင်၍ ကန်တော့ရန် လက်ဖြင့်ပြလိုက်၏။

ယင်းနောက် မဲလုံးက မတ် တတ်ရပ် လက်အုပ်ချီ၍ ...

“ဤကျွန်း၊ ဤဒေသ၊ ရေငန်

ကွင်းများအရှင် သခင်နတ်များအား ထမင်းဦးပေါင်း စားတော်ကောင်းများ နှင့် ဆက်သပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အား အရှင်များပိုင်ဆိုင်သော အမဲ ကောင် ချိုကျိုး၊ နားရွက်ပြတ်ကလေး များအား မ၊စတော်မူပါ။ အမဲကောင် များ ရရှိပါက အူစုံအသည်းစုံများဖြင့် တင်ပါမည်။ အန္တရာယ်မှ ကင်းစေ အောင်လည်း စောင့်ရှောက်တော်မူပါ ခင်ဗျာ”

မဲလုံးက ပြောလိုက်ကာ ထိုင်၍ ရှိခိုးလိုက်သည်။ ဦးသုံးကြိမ်ချပြီးသည် နှင့် ထမင်းဦးပေါင်းနှင့် တင်ထား သော ကြက်ဥတစ်လုံးအား ဝက်ထိုး မိုန်းဖြင့် ဆက်ခနဲ ရိုက်ခွဲလိုက်သည်။ ထိုနောက် ကြက်ဥအတွင်း အနှစ်နှင့် အကာကို ကြည့်ကာပြောလိုက်၏။

“ဟေ့ ... စံဖူး၊ တို့လိုချင်တာ ထက် တခြားအမဲရလိမ့်မယ်ကွ”

မဲလုံးက အကာတွင် ပေါ်နေ သည့် အမည်းစက်ကလေးတစ်ခုကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၏။

မဲလုံး၏တပည့် ရခိုင်အမျိုးသား သန့်ညါက ပြောလိုက်၏။

“ဝုတ်ဝုတ် ... ဝုတ်ဝုတ်”

အမဲလိုက်ခွေးများသည် သခင် မဲလုံးတို့အား မြင်လိုက်သည်နှင့် ပို၍ အားတက်သရော ဟောင်လိုက်ကြ သည်။ အမဲလိုက်ခွေးလေးကောင်တွင် ခါးလောက်မြင့်သော မိုးကြီးဆိုသည့် ခွေးကြီးသည် သတ္တဝါတစ်ကောင်၏ အမြီးဖျားအား ကိုက်ဆွဲထားလျက် ရှိ၏။ အခြားအမဲလိုက် ခွေးတစ် ကောင်ကလည်း ထိုသတ္တဝါ အမြီးရင်း အား ကိုက်ဆွဲထားလေသည်။

ထိုသတ္တဝါ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ကန့်ကလူပင်ကြီး ခြေရင်းတောင်ပို

တွင်းကြီးထဲ ရောက်နေကာ တွင် သို့ဝင်ရန် အတင်းရုန်းကန်လျက် ရှိ ၏။ သို့သော် အမဲလိုက်ခွေးများ တအားပင် သူ၏အမြီးကို ကိုက် ထားသဖြင့် တွင်းထဲသို့ဝင်ရန် မထ နိုင်တော့အောင် ဖြစ်နေ၏။

မဲလုံးနှင့် အမဲလိုက်သမား ယောက်တို့လည်း ခွေးများထံ ရှောင် လာကာ အမဲလိုက်ခွေးများကဖမ်းစ ခဲ့သော သတ္တဝါကို ကြည့်လိုက်ကြ

“ဟေ့ ... မြီးရှည်ကြီးကွ”

မဲလုံးက အော်ရင်း သူ၏ ကြီးဖြင့် အမြီးရင်းကို တအားထိုး ခိုလိုက်ကာ မဲလုံး၏ မိုန်းကြီးမှာ အ ထိဝင်သွားလျက် ထိုသတ္တဝါက ကျင်မှုကြောင့် ခါလျက်ရှိနေ၏။ ထို သော သုံးဦးကလည်း ထိုသတ္တဝါ ကို ဝိုင်းဆွဲကြ၏။ သို့သော် ထိုသတ္တ ဘား တွင်းဝရောက်အောင် မည်သို့ မတတ်နိုင်အောင် ရှိနေကြသည်။

မဲလုံးက မိုန်းကြီးနှင့် ထော ထားရင်း ...

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ အမဲလို ကသမား လုပ်နေပြီး တစ်ဦးမှ အ မကျဘူး။ ဟေ့ ... သန်းညါ၊ ငါ့မို ကြီး လာကိုင်စမ်း”

မဲလုံးက သူတပည့်သန်းညါ အား မိုန်းကြီးပေးလိုက်ပြီး စံဖူးကို ဝိုင်းဆွဲထားသည့်အမြီးကို သူကိုယ်တိုင် ကိုင်လိုက်သည်။

မဲလုံးသည် သူ၏အမဲလိုက်ခွေ များအား လေချွန်ကာ ခေါ်လိုက် သည်။ အမဲလိုက်ခွေးလေးကော သ်ဟိုဟိုဒီဒီ အနံ့ခံကာ ပြေးလွှားနေ က မဲလုံးထံသို့ ပြေးလာကြ၏။

မဲလုံးက သူ၏အမဲလိုက်ခွေ များအား ထန်းလျက်လုံးကလေးများ

ခပ် ကျွေးလိုက်ပြီး "ဟိပ်မိုးကြီး" ဟု အော်ကာ လက်ခုပ်တစ်ချက် တီးလိုက်၏။

"ငုတ် ... ငုတ် ... ငုတ် ... ငုတ် ... ငုတ် ... ငုတ်"

ခွေးများသည် ဟောအတွင်း ပြေးဝင်သွားကြ၏။ မိသားစု သူအဖော်များသည် မိန်းမများ၊ ဂျုံများကိုကော ခွေးများနောက်သို့ အလျင်အမြန် လိုက်သွားကြသည်။

အချိန်မှာ နံနက် ၉ နာရီခွဲခန့်။

(၂)

အမဲလိုက်ခွေးများ၏ ထူးခြားသော ဟောင်သံကို မကြားရသေး။ ခွေးနှင့်လူသည် ဂိုက်တစ်ရာကျော်ခန့် ဖြစ်သည်။

ကန့်ကလူပင်၊ သင်ဒပင်းပင်၊ ဆူး၊ ရစ်၊ လမု၊ သမ္ပ၊ မဒမ၊ ခမုံ စသော အပင်ကြီးများ၊ ချုံနွယ်များ အပြင် ခရောတောများလည်း ခွေးမတိုးနိုင်အောင် ရှိသည်။

အမဲလိုက်ခွေးများ၏ ဟောင်သံသည် ကိုက်သုံးရာခန့် သွားမိသော အခါ၌ ပေါ်ထွက်လာသည်။ အမဲလိုက်ခွေးများ ဟောင်သံမှာ အမဲတစ်ကောင်ကို ဂိုင်းဟောင်ကာ အသံပေးမောင်းသံသည် ဝှံ့မဟုတ်။ တစ်နေရာမှာ ညှင်းတွင် ချုံဟောင်နေသော အမဲတစ်ကောင် သားကောင်တစ်ကောင် ခိုင်း၍ ဟောင်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ မဲလုံးက သိလိုက်၏။

"လာကြဟေ့၊ ခွေးတွေဟောင်သံကြားရလို့ မတွေ့ဖူးတဲ့ သားကောင်တွေလို့ ဟောင်နေသလိုပဲ"

"ဟုတ်တယ် အစ်ကိုမဲလုံး"

"ဒီမှာ ငါပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်၊ လျှော့ဆိုလျှင် နည်းနည်းလျှော့ပေး။ သန်ညိုက မိန်းကိုလျှော့ထား။ လျှော့ပေးပြီး ဆွဲဆိုတာနဲ့ တစ်ခါတည်း ဆွဲလိုက်ကြတော့"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုမဲလုံးရာ" စံဖူးက ပြောလိုက်၏။

"လျှော့ဟေ့"

မဲလုံးက အော်လိုက်ရာ ထိုသတ္တဝါ၏အမြီးကို အမဲလိုက်သမားတစ်စုက လျှော့ပေးလိုက်ကြ၏။ ထိုအခါ မြီးရှည်ခေါ် သတ္တဝါကြီးသည် တွင်းထဲသို့ တိုးဝင်သွားလေသည်။

"ဆွဲဟေ့"

မဲလုံးက အသံပေးလိုက်သည်။

အမဲလိုက်သမားတစ်စုသည် မြီးရှည်ခေါ် သတ္တဝါကြီးအား တွင်းဝသို့ ဆွဲလိုက်ကြ၏။

"ဝုန်း ..."

မြီးရှည်ခေါ် သတ္တဝါကြီးသည် တွင်းဝသို့ တစ်ကိုယ်လုံး ထွက်ပေါ်လာတော့၏။

"ကျစ် ... ကျစ် ... ကျစ်"

"ဒုတ် ... ဒုတ် ... ဒုတ်"

မြီးရှည်သတ္တဝါကြီး အသံနဲ့ အတူ အမဲလိုက်သမားတစ်စုက ဓားရှည်များဖြင့် ဒုတ်သံတိုက် ပေါ်ထွက်လာစဉ် အမဲလိုက်ခွေးများကလည်း စုပေါင်း ညာသံပေးသည့်အလား တကုတ်ဝုတ် ဟောင်လိုက်ကြ၏။

မြီးရှည်ခေါ် သတ္တဝါကြီး မိနစ်ပိုင်းအတွင်း အသက်ပျောက်သွားတော့၏။

"ဟေ့ ... ဒီကောင်ကြီးက အထီးကွ။ အစ်မတစ်ကောင် ရှိရမယ်။ လွတ်ပေါက်ရှာကြစမ်း"

မဲလုံးက ပြောလိုက်သဖြင့် အား

လုံးပင် ဝင်ပေါက်နှင့် ထွက်ပေါက်အနက် ထွက်ပေါက်ကိုရှာကြပြန်သည်။

"ဘွဲ့ပြီ ... အစ်ကိုရေ"

သန်ညိုက ကန့်ကလူပင်နှင့် ဆင်သွားပေါ် ချုံကြီးကြားမှ မြေစာ (မြေကျွန်း) များပျံ့နေသော တွင်းကို မြဲလိုက်၏။

"ဟာ ... အစ်မတောင် ထွက်သွားပြီ။ ခြေရာတွေလား"

မဲလုံးက ပြလိုက်သဖြင့် ...

"ဟောက် ... နာတာပဲဗျာ၊ နို့မို့ သုံးပိသာလား၊ လေးပိသာလားပဲ"

စံဖူးက ပြောလိုက်စဉ် ဝေါခနဲ ချုံများ တိုးသံနှင့် ခွေးဟောင်သံ ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။

"ဟာ ... ဝက်တောင်းကြီးဟေ့"

ရှက်တရက် ဆင်သွားဖူး ချုံကြီးများနှင့် သင်းပေါင်း ချုံကြီးကြားမှ မည်းမည်းသတ္တဝါကြီး တစ်ကောင်သည် မီးရထားခေါင်းတွဲကြီး ပြေးလာသကဲ့သို့ ပြေးလာကာ အမဲလိုက်ခွေးတစ်ကောင်အား ပက်လိုက်ရာ တုံးခနဲ လဲကျသွားတော့၏။ တကိန်ကိန် အော်လိုက်သည့်အသံက တစ်တောလုံးကို ညှိသွားစေတော့သည်။

ကျန်တောအမဲလိုက် ခွေးသုံးကောင်က ဘေးနှစ်ဖက်မှ ဝန်း၍ ဟောင်ကာ ရှိနေ၏။ သို့သော် ဝက်တောင်းကြီးမှာ လူများအားအန္တရာယ်ပေးရန်သာ တာစူ၍ ပြေးလာ၏။

"အသင့်ပြင်ဟေ့၊ လက်ပြင်ကို ပီပီရရကြီး ထိုးနော်"

မဲလုံးက အော်လိုက်ကာ လူနှစ်ယောက်စီခွဲလိုက်ကြ၏။ ဝက်တောင်းကြီးနှင့် ကိုက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိစဉ် ဘေးရှိ သမ္ပချုံများကြားမှ ဝေါခနဲ ပြေးလွက်လာသည့် မည်းမည်းသတ္တဝါကြီး တစ်

ကောင်အား တွေ့ရပြန်တော့၏။

“ဟာ ... ခါးပတ်ကြား ဝက် တောင်းကြီးဟေ့၊ ပြေး ... ပြေး”

မဲလုံးက အော်လိုက်ပြီး မျောက် လွှဲကောင် တစ်ကောင်အလား ကန့် ကလူပင်ကြီးပေါ် ပြေးတက်လိုက်၏။

ကျန်သော အမဲလိုက်သမား သုံးဦးလည်း နီးရာအပင်များပေါ် ပြေး တက်ကြတော့၏။ သို့သော် အမဲလိုက် သမားတစ်ဦးမှာ သစ်ပင်တက် နောက်ကျသွားသဖြင့် ခါးပတ်ကြား ဝက်တောင်းကြီး၏ အပက်ခံလိုက်ရ၏။

“အား ... အလေးဗျ”

အော်သံဟိန်းသွားသလို သစ် ပင်အောက်သို့ ကျမသွားသည်မှာ ကံ ကောင်းလှ၏။ သူ့အား သစ်ကိုင်းခွ ကြားမှဆင်း၍ လှမ်းဆွဲထားသူ စံဖူး ကြောင့် အသက်ထွက်မသွားခြင်းဖြစ်၏။

“စိန်ညိုမောင်ရေ ခြံကိုင်ထား”

မဲလုံးက ဝက်အပက်ခံရသူအား လှမ်းအော်လိုက်သည်။ ဝက်တောင်း ကြီးနှစ်ကောင်အား လိုက်လံဟောင် သော အမဲလိုက်ခွေးများမှာလည်း သခင်များကိုယ်တိုင် ထွက်ပြေးသဖြင့် ဝက်တောင်းကြီးများနောက် မလိုက် ဘဲ တောထဲပင်ပြေးသွားတော့၏။

(၃)

ဝက်တောင်းကြီး နှစ်ကောင် ကား ထင်းတောအတွင်း ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်၏။

မဲလုံးတို့လည်း သစ်ပင်ပေါ်မှ ဆင်းလာကာ ခြေသလုံးသားများ ပြတ်လွှက်ကာ ဒဏ်ရာရထားသည့် စိန်ညိုမောင်အား ပြုစုကြ၏။ သွေး ထွက်နည်းရန်အတွက် အပိုလိုချည် များဖြင့် ပတ်တီးစည်းပေးကြ၏။

အမဲလိုက်ခွေးများလည်း ပြန်ရောက် လာလေပြီ။

မဲလုံးက သူ၏အမဲလိုက် ခွေး တစ်ကောင် ဆုံးရှုံးလိုက်ရသည့်အပြင် အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်သော စိန်ညိုမောင် တစ်ဦး ဝက်တောင်းကြီးလက်ချက်ဖြင့် ဒဏ်ရာအကြီးအကျယ် ရလိုက်ခြင်း အတွက် ဝက်တောင်းကြီးများအပေါ် အခဲမကျေ ဖြစ်လျက်ရှိတော့၏။

“အစ်ကိုရေ ... ငြီးရှည်ကြီးက တော့ လေးပိဿာကျော်ကျော် ရှိမယ် အစ်ကိုရေ”

သန်ညိုက ငြီးရှည်ကြီးအား ကြိုးဖြင့်ချည်ကာ ဆွဲယူလာ၏။

စံဖူးနှင့် မဲလုံးတို့က ဒဏ်ရာ ရထားသော စိန်ညိုမောင်အား ဆေး ရုံသို့ အမြန်ပို့ရန် လှေဆီသို့ သယ်ယူ လာကြ၏။ အမဲလိုက်ခွေးများက လှေ ဆီပြေးကာ ခုန်တက်သွားကြပြီဖြစ်၏။

“တောက် ... တစ်ကောင် လွတ်သွားတာသိပ်နာတာပဲ။ လပွတ္တာ အဝိန်စာသောက်ဆိုင်ကတော့ တစ် ပိဿာနှစ်ရာအထိ ပေးတယ်လို့ သတင်းကြားရတာပဲ အစ်ကိုရေ”

သန်ညိုက ငြီးရှည်ကြီးအား လှေ ဝမ်းတွင်းသွင်းကာ ပြောလိုက်သည်။

“တောက် ... ဒီကောင်တွေမှ မသတ်ရရင် မကျေဘူးကွာ။ လပွတ္တာ ရောက်ရင် အစ်ကိုမိုလ်မင်းဆွေ ပြော ပြီး ဝက်တောင်းကြီးတွေကို သတ်ရ မယ်။ ငြီးရှည်ရောင်းရတဲ့ ဝိုက်ဆံက တော့ စိန်ညိုမောင် ဆေးကုဖို့ ထားရ မယ်။ အခု လပွတ္တာကို အမြန်သွား ကြမယ်ဟေ့”

မဲလုံးက ပြောလိုက်သဖြင့် အမဲ လိုက် ဘောက်တူလှေကလေးသည် အလျင်အမြန် ထင်းကျွန်းမှ ထွက်ခဲ့

တော့၏။

စံဖူးက ပဲ့ကိုင်လှော်ခတ်ရာက “အစ်ကိုရေ၊ ကွကွကြီးရောက် ရင် ကိုစံမောင်ရဲ့ ပဲ့ထောင်(ကူဘိုတာ စက်တပ်လေ)နဲ့ လပွတ္တာဆေးရုံကို အမြန်ပို့ကြတာပေါ့”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ငါ လည်း စံမောင်ရဲ့ ပဲ့ထောင်ကို မေ့မေ့ တယ်။ မုဆိုးဆိုတာကတော့ကွာ .. အရှုံးနဲ့အမြတ် နှစ်ခုရှိကြတာပဲ။ ဒါမေ့ မယ့် တိုတာများမှားသွားသလဲမသိဘူး”

မဲလုံးက မကျေမနပ်ဖြင့် ငြေ လိုက်ရင်း တစ်အားကျုံးကာ လှော် ခတ်လိုက်၏။

မဲလုံးကပင်ဆက်၍ -

“ဟေ့ .. သန်ညို၊ ငြီးရှည်ဟာ ရန်ကုန် တရုတ်ဈေးဆိုင်တွေမှာ တစ် ပိဿာ လေးရာ၊ ငါးရာဈေးရတယ်လို့ ငါကြားရတယ်။ အဝိန်ကို တစ်ပိဿာ သုံးရာပေးမှ ရောင်းမယ်လို့ပြောကွာ”

“ကောင်းတယ် အစ်ကို၊ အဲဒါ အရှုံးထဲက အမြတ်ပေါ့”

သန်ညိုက ပြောလိုက်သည်။ နာရီဝက်အတွင်းမှာပင် ကွကွ ကြီးရွာနှင့် နီးလာပြီတည်း။

မှတ်ချက်။ ။ ငြီးရှည်သတ္တဝါဆို သည်မှာ ပြန်ပါလော့ မြစ်ဘေးရှိ ခွ များမှ ခေါ်ကြသည့် သတ္တဝါဖြစ်ပါသည်။

အမှန်တော့ “သင်းဇွေချပ်” ဟု ဖြစ်ပါသည်။ သင်းဇွေချပ်၏ အူ အသည်းစုံသည် ဝက်ကလီစာထက် စား ကောင်းလှသည်အပြင် အသား မှာလည်း အလွန်နူးညံ့ စားကောင်း သဖြင့် ဟိုတယ်ကြီးများတွင် ဈေးကြီး ပေးစားရကြောင်း ကြားသိရပါ၏။

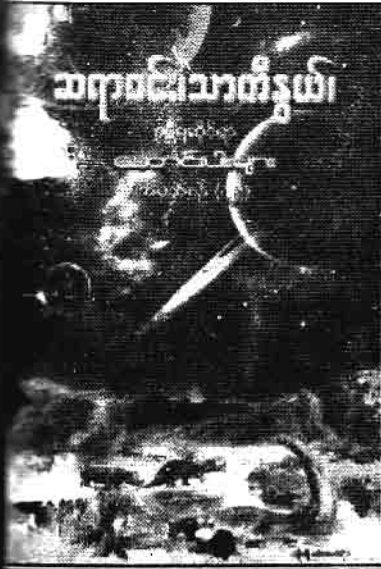
ဆရာဝင်း(သင်္ကန်း)

ဂမ္ဘီရ ဆိုင်ရာ

ဆောင်းပါးများ

အမှတ်စဉ် (၂)

ထွက်ပြီ

စာအုပ်မှာကြားရန်-ဒေါ်မြတ်မြတ်ဝင်း၊ တိုက်(၃၁၃)၊ အခန်း(၉)၊ ရန်အောင်လမ်းသွယ်(၃)၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်။ ဖုန်း-၀၁-၅၅၉၆၃၇

ဂမ္ဘီရဆရာလှမျိုး(B.Sc)

အောင်ကောင်းမြဲ(သာကောတ)

(၇)ရက်နေ့သားသမီးတို့၏ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ အချစ်ရေး၊ ပညာရေး၊ (သားသမီးများ လိမ္မာယဉ်ကျေးပြောစကားနားထောင်ရေး) အတိုက်အခံရန်အနှောင့်အယှက်ကိစ္စ ...စသည်တို့အတွက် အစွမ်းထက် နှုတ်စာတော်ယတြာ၊ ကံပွင့်လာတံပွင့် အန္တရာယ်ကင်းအစီအရင်များ (လက္ခဏာစစ်ဆေး၊ ထိဂဏန်းရွေး၊ အကျိုးပေးအဆောင်နှင့် အလုပ်၊ ဆိုင်လုပ်ငန်း၊ ကလေးအမည်ပေးခြင်း) တစ်နှစ်တာဆောင်ရွက်၊ ရှောင်ရန်ဟောစာတမ်းရေးပေးခြင်းတို့ကို အထူးဆောင်ရွက်ပေးပါသည်။ နယ်မှ ဟောစာတမ်းမှာပါက ဉာဏ်ပူဇော်ခ (၁၈၀၀၀)ကျပ် ကြိုတင်ပေးပို့ပါ။

ဟောခန်းလိပ်စာ - (၁၇)အောင်သပြေ အနောက်(၁)လမ်း၊ (၇)အရှေ့ရပ်ကွက်၊ သာကောတမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ရန် - ၀၉-၄၂၀၄၇၈၆၉၊ ၀၉-၂၅၃၇၃၄၂၇

*** (လာနိုင်မည့်အချိန် ကြိုတင်ရန်ဆက်သွယ်ပြီးမှ လာရောက်ပါ။) ***

လမ်းညွှန် - ၃၅၊ ၃၂၊ ရွှေညောင်(၂)၊ ၅၇(အမှီ)၊ ၄၆(ပိမ်း)၊ ၁၇၃၊ ၁၀၇၊ မေတ္တာလွှဲ(၄)၊ ၁၀၁၊ ၄၀(သား)၊ တာမွေ-ကျောက်တန်းကားများစီး (၈)ဝက်မှတ်တိုင်ဆင်း၊ ၃၄၊ ၆၂ စီး 'မေတ္တာရုံ'မှတ်တိုင် ဆင်းပါ။

သုံးသပ်
အနုပညာ
ကျော်မင်းနိုင်

DESK
KAWGO

နှလုံးခုန်သံ အနီးအဝေး

ကျော်မင်းနိုင်

ကိုဇော်လင်းတစ်ယောက် မနက် စောစော ကျန်းမာရေးအတွက် လမ်း လျှောက်ရာမှ ပြန်လာသောအချိန်မှာ နက် ၆ နာရီသာသာပဲရှိသေးသည်။

“ဟေ့... မအေကြီး၊ မင်းသား အယျာကော ... ဖေယျာ”

ထိုမေးခွန်းမှာ ဖအေဖြစ်သူ ကိုဇော်လင်းတစ်ယောက် သူ၏ဇနီး ဖြစ်သူ အေးမာအား လမ်းလျှောက်ရာ မှ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း မေးလိုက်မိ သော မေးခွန်းပင်ဖြစ်၏။

“ရှိပါတယ်။ အိပ်တုန်းနဲ့တူပါ တယ်”

ဇနီးဖြစ်သူအေးမာက မနက် စောစော ပြင်ဆင်ရင်း ထမင်းစားခန်းထဲ မှ အလိုက်သင့်ဖြေလိုက်ခြင်းပင်။

ထိုမေးခွန်းနှင့် ထိုအဖြေသည် ကိုဇော်လင်းနှင့် အေးမာတို့ မနက် တိုင်း မေးနေကျ၊ ဖြေနေကျ အဖြေ ချစ်ဖြစ်ရကား ကိုဇော်လင်းစိတ်ထဲမှာ အိပ်ပြီးဘဝင်ကျလာသည်တော့မဟုတ်။

ကိုဇော်လင်းမှာ ရုံးဝန်ထမ်းတစ် ဦးအဖြစ်မှ ပုဂ္ဂလိကကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း အဖြစ် ပြောင်းလဲတာဝန်ထမ်းဆောင် နေရသူဖြစ်၏။

စာရင်းကိုင် ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ် ခဲ့ သူတို့မြို့နယ်မှ ရုံးဝန်ထမ်းများ အင် အားလျှော့ချသောအခါ ပါသွားခဲ့ပြီး သူ၏အပေါင်းအသင်းအဆက်အသွယ်

ကောင်းမှုကြောင့် ပို့ကုန်သွင်းကုန် ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုတွင် ငွေစာရင်း တာဝန်ခံအဖြစ် ပြောင်းလဲတာဝန်ထမ်း ဆောင်ခဲ့ရသည်။

ကုမ္ပဏီသူဌေး၏ လာဘ်မြင်မှု၊ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတွေ၏ ကြိုးပမ်းမှုများ ကြောင့် သူတို့ကုမ္ပဏီကြီး တိုးတက် သွားပြီး ကိုဇော်လင်းသည်လည်း ငွေ စာရင်းအရာရှိကြီးအဖြစ် အခြေအနေ မြင့်မားလာကာ လစာများ တိုးတက် လာပေသည်။

ကိုဇော်လင်း၏ မိဘတွေမှာ လည်း စီးပွားရေး အခြေခံတောင့်တင်း သူများဖြစ်၍ ကိုဇော်လင်းအတွက် ကုမ္ပဏီကြီးတွင် အစုရှယ်ယာထည့်ဝင် ရန် ငွေကြေးထောက်ပံ့ပေးသဖြင့် ကိုဇော်လင်းသည် ကိုဇော်လင်းတို့ ရွှေ မင်္ဂလာကုမ္ပဏီကြီးတွင် အစုရှယ်ယာ ဝင်တစ်ဦးဖြစ်ကာ တစ်ဖက်တစ်လမ်း မှ ဝင်ငွေအမြတ်အစွန်းများ ရရှိနေ လေသည်။

ကိုဇော်လင်းမှာ စီးပွားရေးအခြေ အနေ မြင့်တက်လာသော်လည်း ဘဝ မမေ့တတ်သူဖြစ်၏။

သူတို့မြို့နယ်ရုံးတွင် အလုပ်စ ဝင်စဉ်က သာမန်စာရေးလေးဘဝမှာ အရောင်းဈေးသည် ဝန်ထမ်းချင်းတူ အေးမာနှင့် ဆုံတွေ့ပြီး လူကြီးတွေ သဘောမတူသည့်ကြားမှ တစ်အိုး

စာစ်အိမ်ထောင် ထူထောင်ခဲ့ရာ ဆင်း ဆင်းရဲရဲနေခဲ့ရသည်ကို ဘယ်တော့မှ မမေ့သလို ကြိုးကြိုးစားစား ရုန်းကန် ခဲ့ရသည်ကိုလည်း အမြဲသတိရနေသူ ဖြစ်၏။

ယင်းကြောင့် ရိုးရိုးကုပ်ကုပ်နေ သည်။ ချွေချွေတာတာသုံးစွဲသည်။ စနစ်တကျ စုဆောင်းသည်။ ဘဝ အတွက် ရည်မှန်းချက်ကြီးသည်။

ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်က မြို့ နယ်ဘောလုံးလက်ရွေးစင် အားကစား သမားဖြစ်ခဲ့ဖူး၍ အရက်သေစာ မသောက်စားတတ်၊ ကွမ်းယာ၊ ဆေး လိပ်တို့နှင့် ဝေးဝေးနေသည်။

ယနေ့တိုင် မနက် ၄ နာရီထိုး သည်နှင့် အိပ်ရာထ ကိုယ်လက်သန့် စင်ကာ ဘုရားရှိခိုး ၅ နာရီတွင် အိမ် မှထွက်၍ လမ်းလျှောက်လေ့ရှိသည်။

ထိုအခါ၌ သူ၏ပထမဆုံးအလုပ် မှာ အိမ်ကမထွက်ခင် သူ့သားကြီး ဇေယျာ၏ အိပ်ရာကို ဂရုတစိုက် ဝင် ကြည့်ရှုခြင်းဖြစ်၏။

ဇေယျာသည် ခပ်ဆိုးဆိုး ခပ်ပေ ပေလေးဖြစ်၏။ အသက်နှစ်ဆယ် ကျော်ပေမယ့် တက္ကသိုလ်ဒုတိယနှစ် နှင့် ကျောင်းနားထားရသူဖြစ်၏။

အပေါင်းအသင်းကလည်း စုံလှ သည်။ ဇော်လင်းငယ်ငယ်က ရိုးသား သလောက် ဇေယျာက ငယ်ငယ်နှင့်

ဆိုးရွားသူဖြစ်၏။ ဇေယျာအောက် ညီ
ငယ် 'ဝေသာ' ကလိမ္မာသည်။ ဇေယျာ
သည် အပြင်မှာ မိုးချုပ်အောင်ခေါ်ပြီး
ညဉ့်နက်သန်းခေါင်မှ ပြန်သွား
တတ်သည်။ တစ်ခါတလေ အိမ်
ပြန်မလာဘဲ နေတတ်...

ယင်းကြောင့် ဇေယျာ... ကို
ဝင်ပြီး ညကပြန်လာမလား နောက်စော
စော လမ်းလျှောက်မထွက်ခင် ကိုဇော်
လင်း ကြည့်ရခြင်းဖြစ်၏။

မနက်စောစော လမ်းလျှောက်
ခင် ဝင်ကြည့်မိတော့ ခုတ်တံတွင်
နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေသော
သားကြီးဇေယျာကို မြင်လိုက်ရမှ စိတ်
အေးသွားကာ အိပ်မထွက်၍လည်း
ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း လမ်းလျှောက်
နိုင်ပေသည်။

အငယ်ကောင် ဝေသာမှာ စိတ်
ပူစရာမလို။ သူ့ခုတင်တွင် သူ့အိပ်
ပျော်လျက်ရှိနေတတ်သည်။

သားငယ်ဝေသာအတွက် စိတ်
မပူရသော်လည်း သားကြီးဇေယျာ
အတွက်မူ စိတ်ပူရလေသည်။ သား
ကြီးဇေယျာသည် အကြီးဆုံးမို့ မိဘ၊
ဘိုးဘွားတွေကပါ အလိုလိုက်ထားနေ
၍ အဆိုးအတော်ပိုခဲ့လေသည်ဟု
မိ၏။ သို့သော် ထိုအသိမှာ မိဘများ
အတွက် နောက်ကျသွားခဲ့လေပြီ။

ကိုဇော်လင်းသည် နေထိုင်ရာ
သန်လျင် ပဲခူးရပ်ကွက်မှနေ၍ တစ်
ဆက်တစ်စပ်တည်းရှိနေသော သန်
လျင် ဂေါက်ကွင်းဘက်သို့ လမ်း
လျှောက်လေ့ရှိတတ်သည်။

သန်လျင်ဂေါက်ကွင်း ပတ်လည်
တွင် သန်လျင်ရေနံချက်စက်ရုံသို့ ရေ
ပေးနေသော စက်ကန်ကြီးတွေရှိ

သည်။ ရေပြင်ကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်
လာသောလေကို ရှူရှိုက်ရသည်မှာ
လတ်ဆတ်သည်ဟု ထင်မိသည်။

ပြီးတော့ ဂေါက်ကွင်း ကုန်းဆင်း
ကုန်းတက် မြေအနေအထားနှင့် မြက်
ခင်းစိမ်းစိမ်းနှင့် သစ်တောညိုညိုက
လည်း အမြင်အာရုံကို ကြည်လင်စေ
ပြီး အားသစ်အင်သစ်တွေကို ဖြည့်
ဆည်းပေးသလို ရှိနေတတ်ပြန်သည်။

ဂေါက်ကွင်းမှာ ကုမ္ပဏီကိစ္စနှင့်
ခရီးမကြာခဏ ယွက်ရလေ့ရှိပြီး လမ်း
လျှောက်မမှန်သော်လည်း ကိုဇော်
လင်းအဖော်တွေက အငြိမ်းစားယူ
ထားသူတွေ၊ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း တည်
ထောင်ထားသူတွေဖြစ်၍ ကိုယ့်ကိုယ်
ကို ပိုင်သူများမို့ လမ်းလျှောက်မှန်ကြ
သည်။

ထိုအထဲတွင် အတက်ကြဆုံးနှင့်
လမ်းလျှောက်အမှန်ဆုံးမှာ အငြိမ်းစား
ဗိုလ်မှူးကြီး မြတ်စိုးဖြစ်ပြီး ကိုယ်ပိုင်
လုပ်ငန်းလုပ်ပါလျက် မကြာခဏလမ်း
လျှောက်ပျက်တတ်သူမှာ ကိုဇော်လင်း
၏ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်း ပုဂ္ဂိုလ်
ကြီးခေါ် ဦးခင်စောဖြစ်၏။

“မနေ့ညက တီဗွီမှာ ဘောလုံး
ပွဲကြည့်ရင်း ညဉ့်နက်သွားလို့ အိပ်ရာ
စောစောမထနိုင်တာနဲ့ လမ်းမလျှောက်
ဖြစ်ဘူးဗျာ”

“မီးလာတဲ့အချိန် ရေစောင့်တင်
နေရတာနဲ့ မနေ့က မနက်စောစော
မနိုးဘူး”

“ဆရာဦးဆန်းလွင်ရဲ့ ဗုဒ္ဓဘာ
သာကောင်းတစ်ယောက် စာအုပ်ကြီး
ဖတ်မိတာနဲ့ မိုးလင်းခါနီးမှ အိပ်ပျော်
သွားလို့ မနက်လမ်းမလျှောက်နိုင်ပြန်
ဘူး ...ဟဲ ...ဟဲ ...ဟဲ”

ဦးခင်စောကြီးက သို့ကလို မကြာ
မကြာ လမ်းလျှောက်ပျက်တတ်သော်
လည်း ဗိုလ်မှူးကြီးမြတ်စိုးကတော့ သူ
တို့လမ်းလျှောက်တစ်ခုတွင် အမှန်ဆုံး
ဖြစ်သည်။ ဇေယျာ နေပူပူ အလေ့
အကျင့်မပျက်ဘဲ လူ့ဘဝနဲ့ နိုင်ငံရေး
အတွက် လေ့ကျင့်လျှင်လည်း ဦး
ဆောင်လေ့ကျင့်တတ်သည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ တတ်နိုင်
သမျှ အလေ့အကျင့်ကို မှန်အောင်
လုပ်တယ်ဗျာ။ တစ်ကစည်းကမ်းဟာ
အငြိမ်းစားယူသည့်တိုင်အောင် စွဲပြီး
လာတယ်ဗျ”

ယင်းကြောင့်များလားမသိ။ ဗိုလ်
မှူးကြီးမြတ်စိုးမှာ တပ်မှအငြိမ်းစားယူ
ပြီးသည့်အရွယ်တိုင်အောင် ခန္ဓာကိုယ်
ကြံ့ခိုင်လျက်ရှိ၏။ နုပျိုလန်းဆန်း
လျက်ရှိ၏။ အသက်အားဖြင့် ခြောက်
ဆယ်ပင်ကျော်နေသော်လည်း ငါး
ဆယ်အရွယ်ဟုပင် ထင်ရသည်။

လမ်းလျှောက်ခြင်း အကျိုးကား
လူကို ကျန်းမာစေသည်သာမက
အရွယ်တင်၍နုပျိုစေသည်မှာလည်း
အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ သူတို့လမ်းလျှောက်
အုပ်စုသည် လူငယ်လူရွယ်လေးများ
ကဲ့သို့ သွက်လက်လျက်ရှိ၏။ ကိုဇော်
လင်းတို့ လမ်းလျှောက်အဖွဲ့မှ အငြိမ်း
စားဆရာကြီး ဆရာသိန်းမှာ အသက်
ခုနစ်ဆယ်ပင်ဖြစ်သော်လည်း ဖျတ်
ဖျတ်လတ်လတ်ရှိနေဆဲ ဖြစ်၏။

ဇော်လင်းသူငယ်ချင်း ပုဂ္ဂိုလ်
ကြီးခေါ် ဦးခင်စောမှာမူ လမ်းလျှောက်
ခြင်း အလေ့အကျင့်ကြောင့် လူငယ်
အရွယ်တင်နေသော်လည်း ကိုယ့်
ကိုယ်ကို အင်မတန် ညှာလွန်းသည့်
၍ မကြာခဏ ခါးနာ၊ ဒူးကိုက် ဖြစ်

သော်လည်းကောင်း၊ လမ်းလျှောက်ဖော်များနှင့် လမ်း
ပြန်ကြည့်သည့်အခါ လေ့ကျင့်ခန်း
ပြုသည် အချိန်မှလွဲ၍ လမ်း
ဖော်ရင်း ငယ်စဉ်ကအတွေ့အကြုံ
တော့သုတများ ဖလှယ်မိကြခြင်း
သည် လမ်းလျှောက်ခြင်းရသတစ်
ခု ဖြစ်နိုင်သည်။ လတ်တလော
လမ်းလျှောက်ရေးရာများကို သုံးသပ်
ဆုံးဖြတ်ခြင်းဖြင့်လည်း အမြင်ကျယ်
နိုင်သည်။

ယခု ဇော်လင်း၏သားကြီး ဇေ
ယျာကျခါမှ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ရိုးတိုးရိပ်တိတ်
ပြောက်ရအောင် ဖြစ်နေရခြင်းပင်။
ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနှင့် ဇော်ဝင်းတို့မှာ သူတို့
လမ်းလျှောက်အစုအဖွဲ့လေးတွင် ပို၍
ခင်မင်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ ငယ်
သူငယ်ချင်းတွေလို ဖြစ်နေကြ၍ တစ်
ဦးနှင့်တစ်ဦး ပြောမနာဆိုမနာကြသူ
များလည်း ဖြစ်သည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏
စေတနာ ကိုဇော်လင်းနားသည်သည်။
သားဖြစ်သူဇေယျာနှင့် ပတ်
သက်၍ ထိုသို့သတိပေးပြောဆိုခဲ့ကြ
သည် မိတ်ဆွေတွေမှာ အတော်
ကလေးများနေပေပြီ။ ကောင်းစေလို၍
ပြောဆိုကြခြင်းသာဟု ဇော်လင်းနား
လည်ပါ၏။ ကျေနပ်လက်ခံပါ၏။
သို့သော် သူ့သားကြီးဇေယျာကို
သူမနိုင်တော့သလို ဖြစ်နေခြင်းပင်။
ဆုလျှင် ငြိမ်ခံနေသည်။ ဘာမျှ
ဆင်ခြေဆင်လက်တွေ ပေးခြင်းလည်း
မရှိ။ တစ်ခွန်းတလေမျှ ပြန်ပြောခြင်း
လည်းမရှိ။ ရိုက်လျှင်လည်းခံသည်။
ကောင်းစေချင်လွန်း၍ ရိုက်မိခြင်းကို
ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။
သားသမီးကို ရိုက်နှက်ဆုံးမခြင်း
သည် ...
ကိုယ့်အသည်းနှလုံးက ဖြစ်
တည်လာသော ရင်နှစ်သည်းချာကို
ရိုက်နှက်ခြင်းဖြင့် ကိုယ့်အသည်းနှလုံး
ကို ကိုပြန်ရိုက်နေမိသလို မိဘများခံ
စားကြရသည်။ ဒါတွေကို သားသမီး
တွေက မသိမမြင် နားလည်မှုမရှိကြ။
ကြာတော့ ဇော်လင်းမှာသာ
စိတ်ဆင်းရဲခြင်း အဖတ်တင်ရတော့
သည်။ အားကြီးမောတဲ့ သားသမီး
စောဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သတိပေးသလို ပြောဖော်ရသော
ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို ကျေးဇူးတင်စကားလေး
ပြန်ပြောရမည်ကိုပင် ဇော်လင်းမေ့
သွားခဲ့သည်။ ထိုနေ့က လမ်းလျှောက်
ရင်း သားကြီးဇေယျာသာ သူ့အား
အိမ်ထဲသို့ ရောက်ရှိစိုးမိုးလျက် ရှိပါ
တော့သည်။
လမ်းလျှောက် ထွက်လာပါ
လျက် ခါတိုင်းလို စိတ်ပါလက်ပါ။ ခြေ
ပါမရှိတော့။ ကျန်းမာရေးအတွက်
လေ့ကျင့်နေပါလျက် လန်းဆန်းတက်
ကြမလာဘဲ အင်အားဆုတ်ယူသွား
နန်းချည်သွားသည်ဟု ထင်မှတ်ရ
တော့သည်။
၀၀၀
လမ်းလျှောက်ရာမှ အိမ်အပြန်
တွင် သားကြီးဇေယျာ၏ အရိပ်အကဲ
ကို လေ့လာစူးစမ်းချပြန်သည်။
ဦးဆုံး သားကြီးဇေယျာ၏ အိပ်
ခန်းထဲကို ရောက်ရောက်ချင်း ဝင်
ကြည့်ရသည်။
သားနှစ်ယောက်အိပ်သော နတ်
နှစ်လုံးအနက် ကုတင်တစ်လုံးတွင်
သာ သားအငယ်ကောင် ဝေသာလီ
နေတုန်း ရှိနေပြီး ခုတ်သစ်လုံးက
မူ သားကြီးဇေယျာက နေနေတော့။
အိပ်ရာမခံမိ။ ခြင်ထောင်
မဖြုတ်ဘဲ တိုက်လို့ စာစောစီးစီး
လမ်းထွက်သွားလေ့ရှိတတ်သည်။
ယခုလည်း ဇေယျာမှာ စာ
စောစီးစီး လမ်းထွက်သွားပြန်ပြီ။
သားတွေ အိပ်မင်းပဲသို့ နေက်
စာစောစီးစီးလမ်းလျှောက်ရာမှအပြန်
ဝင်ကြည့်မိရာက သားကြီးဇေယျာကို
မတွေ့ရသေးသဖြင့် ဇော်လင်း ဇေ

ဖြစ်သူ အေးမာအား လှမ်း၍မေးရတော့သည်။

“ဟေ့... မအေကြီး၊ မင်းသားအကြီးကောင်ဇေယျာကော ဇေယျာ”

အေးမာမှာ ခင်ပွန်းနှင့်သားတွေအတွက် ရုံးအချိန်၊ ကျောင်းအချိန်အမီ ချက်ပြုတ်ပေးနိုင်ရန် ဈေးသွားဖို့ပြင်ဆင်နေချိန်ဖြစ်၏။

ဇနီးအေးမာဆီမှ ချက်ချင်းအဖြေပေးသံထွက်မလာ၍ ဇော်လင်းစိတ်မရှည်နိုင်ဘဲ ဆက်ပြောလိုက်မိသည်။

“အိပ်ခန်းထဲမှာ သားအငယ်ကောင် ဝေသာတစ်ယောက်တည်းပဲတွေ့ရတယ်။ အကြီးကောင်ဇေယျာက မနက်စောစောဆိုရင် ဘယ်ကို လစ်လစ်ထွက်သွားသလဲ မသိဘူး။ ပြီးတော့ ညညဆိုရင် သန်းခေါင်သန်းလွဲမှပြန်လာ။ ဒီကောင်လေးတော့ ခက်နေပြီ”

“စောစောက အိပ်နေတာတော့တွေ့တာပဲ။ ခုလေးတင် မရှိတော့တာ။ ရေအိမ်မှာလည်း ဘယ်သူမှမရှိဘူး”

“ဒီကလေး မလွယ်တော့ဘူး။ သူ့ကို ဆုံးမစကားလေး ပြောချင်တာတောင် ညလူတွေအိပ်မှ ပြန်လာ၊ မနက်ဆိုရင် ဖအေ၊ မအေနဲ့ မဆုံရအောင် အစောကြီးထွက်သွား၊ တော်တော့ကို ဒီကောင်လေး ဆိုးနေပြီ”

သားကြီးအချိုးကို သိနေသော ကိုဇော်လင်းက ညည်းညူလိုက်သည်။

သားအငယ်ဖြစ်သူ ဝေသာမှာ ညဘက်တွင် လျှောက်လည်လေ့မရှိဘဲ ညဉ့်နက်သည်အထိ စာကြည့်သူဖြစ်၍ နေ့မြင့်အောင် အိပ်စက်လေ့ရှိ၏။ လူကြီးတွေဘာဖြစ်ဖြစ် ထမကြည့်

ဘဲ ပေကတ်၍ အိပ်နေတတ်သည်။

ဇေယျာကို အခန်းထဲတွင် မတွေ့ရတော့သဖြင့် မအေဖြစ်သူအေးမာက သူမ၏ဆွဲခြင်းတောင်းထဲမှ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ပျာပျာသလဲယူကာ အမြန်ဖွင့်ကြည့်ရပြန်သည်။

“ဟောတော့... ဈေးဝယ်မလို့ ပိုက်ဆံသုံးထောင်ထည့်ထားတာ တစ်ထောင်တန်တစ်ရွက် မရှိတော့ဘူး”

“မင်းက ဈေးခြင်းတောင်းကို ဘယ်မှာထားလို့တုံး”

“မီးဖိုခန်းက စားပွဲပေါ်မှာပေါ့။ ရေချိုးပြီး သနပ်ခါးလိမ်းမလို့ အိပ်ခန်းထဲဝင်နေတုန်း ဈေးခြင်းတောင်းထဲက အကြီးကောင် နှိုက်ယူသွားပြီနဲ့ တူတယ်”

“ဒီလိုအလွယ်ထားရင် ဒီကောင်နှိုက်နေကျပဲဟာကွာ”

“စည်းမရှိ ကမ်းမရှိ ဒင်းလုပ်နေတာကြာပြီ။ ဒင်းသွားမယ့်နေရာကိုသိတယ်။ ပဲခူးစုကားဂိတ်နားက ဦးတင့်လွင်တို့အရက်ဆိုင်ကို သွားတာနေမှာပဲ။ ကျောင်းမှန်းကန်မှန်း ဒင်းကို ကိုယ်သွားပြီး အရှက်ခွဲပစ်လိုက်မယ်”

သားကြီးကို အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းဖြစ်မည်ကို ချက်ချင်းစိုးရိမ်သွားသလို ဇနီးဖြစ်သူပါ မလိမ္မာသောသားကြောင့် လူအထင်သေးခံရမည်ကို တွေးပူသွားရပြန်သည်။

“ဟေ့... ဟေ့ အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ။ ငါ့သားကြီး သိက္ခာကျပါတယ်။ သားအမိချင်း လူတောထဲ ပြဿနာဖြစ်ရတာ မကောင်းပါဘူး။ မင်းပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ငွေသုံးထောင်စလုံး ယူမသွားတာကိုဘဲ ကျေးဇူးတင်စမ်းပါ။ သူယူလို့လျော့သွားတဲ့ မင်းရဲ့

ဈေးဖိုးတစ်ထောင်ကိုပဲ ဖြည့်ပြီး ပေးလိုက်ပါ့မယ်။ ရုံးမသွားဘဲ ကောင်ပြန်ရောက်လာရင်တော့ ခါ သူနဲ့ နောက်ဆုံးစာရင်းရှင်းရမယ်... ဟင်း”

“သူနဲ့ နောက်ဆုံးစာရင်းရှင်းလိမ့်မယ်” ဟူသောစကားကို ဇော်လင်း သားကြီးဇေယျာနှင့်ပတ်သက်ပြောလာသဖြင့် အေးမာစိတ်ထဲရယ်ချင်ချင်ဖြစ်သွား၏။

ကိုဇော်လင်းက ပြောရင်း မိမိဆွဲကို သော့ဖွင့်၍ အံဆွဲထဲမှ ထောင်တန်တစ်ရွက်ကိုထုတ်ပြီး အေးမာအား လှမ်းပေးသည်။

“ဒီ တစ်ထောင်တန်လေးတော့ အေးမာဘာသာပဲ စိုက်ဖြည့်ဝယ်နိုင်ပါတယ်ရှင်။ တကတဲ... သားကိုသွားပြီး အရှက်ခွဲမှာကျစိုးရိမ်တတ်လိုက်တာ။ ကိုယ့်သားပျက်နေတဲ့အကျင့်ကိုကျတော့ အောင် မဆုံးမနိုင်ဘူး။ ကိုယ်နဲ့ နောက်ဆုံးစာရင်းရှင်းရလိမ့်မယ်ဆို စကားကြီးက ဘယ်နှခါရှိနေပြီထဲ”

“အေး... ဒီတစ်ခါနောက်ကတော့ တကယ့်ကိုနောက်ဆုံးကိုယ့်ကို ပတ်ဝန်းကျင်ကပါ ဇေယျာကိုစီးနေပုံကို ပြောလာပြီကွာ၊ ကောင်ကြောင့် ကိုယ်ရှက်တယ်။ ကြည့်ကွာ။ ဒီတစ်ခါ အဟုတ်နောက်ဆုံးပဲကွာ။ ဒင်းကို အိမ်ထဲနေ နှင်ထုတ်ပစ်မယ်။ မကောင်းလက်မောင်းသွေးတောင်မှ ဖောထုတ်ပစ်ရတာကွာ”

“သူက လက်မောင်းသွေးမဟုတ်တာပဲ”

အေးမာ ယောက်ျားဖြစ်သူ ကို

အား မျက်စောင်းကလေး ချိတ်၍
ဈေးခြင်းတောင်းဆွဲကာ ထွက်
လေတော့သည်။

၀၀၀

ဇနီးဖြစ်သူအေးမာ ဈေးထွက်
မှ ဇော်လင်း လုပ်စရာရှိတာ လုပ်
တော့သည်။

ရေခိုးချိုး၍ အဝတ်အစားလဲရ
သည်။ ရုံးသွားလျှင် ယူသွားနေကျ
ဆိတ်ကို ပြင်ဆင်ရသည်။

ပြီးမှ ထမင်းစားခန်းတွင် ဇနီး
သို့ ပြင်ဆင်ပေးထားသော မနက်
စားရန် ထမင်းစားခန်းသို့ဝင်သည်။

ထိုစဉ် သားငယ်ဖြစ်သူ ဝေသာ
နေပြီဖြစ်၍ ကိုယ်လက်သန့်စင်ကာ
စောစောစားရန် ထမင်းစားခန်း
သို့ ဝင်လာပြန်သည်။

“သားငယ်... အစ်ကိုကြီး ည
ဘယ်အချိန် အိပ်ပြန်လာသလဲ”

“သား စာကျက်နေလို့ သတိ
ထားမိလိုက်ဘူး ဖေဖေ။ သား စာ
ညှိခန်းထဲကနေ အိပ်ခန်းထဲကိုဝင်
တာတော့ အစ်ကိုကြီး သူ့ခုတင်မှာ
အိပ်ပျော်နေပြီ”

“ဒါပေမယ့် အိမ်တံခါးသော့ကို
တော့ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ သားငယ်ပဲ
ဆွဲရတာ မဟုတ်လား။ ဖေဖေ အိမ်
တံခါးသော့ သူ့ရောက်မလာနိုင်တာနဲ့
ဆွဲပြီး သားငယ်ကို ပေးခဲ့တာပဲ။
သားငယ်ဖွင့်မပေးဘဲ သူဝင်လို့မရပါ
ဘူး။ သူ့ရောက်လာရင် ဖေဖေကို
မဆွဲဆိုတာ သားငယ် ဖေဖေကို မနှိုး
နဲ့”

ကိုဇော်လင်းက အကွက်ကျကျ
ပြောရင်း သားငယ်ဝေသာ့ကို အပြစ်

တင်သည်။

“ဖေဖေရယ်... ဖေဖေသား
ကြီးက အင်မတန်လည်တာ။ အရင်က
သူ့ကို အိမ်သော့ပေးထားတုန်းက
သော့တူတွေဘာတွေ လုပ်ထားမှာ
ပေါ့”

ညီငယ်ဝေသာက အစ်ကိုကြီး
ဇေယျာကို အကာအကွယ်ပေးသည့်
အနေဖြင့် ပြန်လာချိန်အား အဖေမှန်း
ဆွဲမရအောင် ပြောလိုက်ပုံလည်းရ
သည်။

အမှန်က အိမ်ရှင်သားအမိ သား
အဖလေးယောက်ရှိရာ ယခင်က အိမ်
တံခါးသော့ကို တစ်ယောက်တစ်
ချောင်းစီ ယူထားကြသည်။ သို့သော်
ဇေယျာအခြေအနေ မဟန်သဖြင့် ဇေ
ယျာကို ပေးထားသောသော့အား ဇော်
လင်း ပြန်သိမ်းယူထားတာကြာပြီ။

သားအမိ၊ သားအဖတစ်ယောက်
အပြင်ထွက်ပုံချင်း မတူကြ။ သားငယ်
က မနက်ပိုင်း အရှေ့ပိုင်းတက္ကသိုလ်
သို့သွားရသည်။

မအေဖြစ်သူ အေးမာက မနက်
စောစောထွက်သွားပေမယ့် ဈေးဝယ်
ပြီးပြန်လာကာ သားတွေအချိန်မီစားဖို့
ချက်ပြုတ်ရသေးသည်။

မအေဖြစ်သူ ဇော်လင်းက နေ့
လယ်စာ ထမင်းချိုင့်ယူပြီး ၉ နာရီ
ကျမှထီမှ ဖယ်ရိုကားအကြိုမီအောင်
အိမ်မှ လမ်းထိပ်ရှိ လက်ကီးလက်ဖက်
ရည်ဆိုင်သို့ ထွက်လာခဲ့ရသည်။

ဇော်လင်း အိမ်မှထွက်ပြီးနောက်
ဇနီးဖြစ်သူအေးမာ ဈေးတွင်ဖွင့်ထား
သည့် အထည်ဆိုင်သို့ ထမင်းချိုင့်
ထည့်ပြီး ဆိုက်ကားနှင့်ပြေးရပြန်သည်။

အေးမာမှာ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ

တွေစု၍ ဖွင့်လှစ်ထားသော ဈေးမှ
အထည်ဆိုင်ကြီးတွင် ဈေးထွက်ပြီး
တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ အိမ်ဝင်ငွေရ
အောင် ရှာတတ်သည်။

အိမ်မှာ လွတ်နေသောသားကြီး
ဇေယျာက နီးသည့်အချိန်ထဲပြီး မအေ
ထမင်းစားပွဲမှာ ပြင်ဆင်ထားသမျှ
အခွဲသားစားမည်။

ပြီးတော့ ကျောင်းသက်သွားသည်။
အလုပ်ရှာထွက်မည်ဟု အကြောင်းပြ
ကာ အိမ်မှ ထွက်သွားတတ်သည်။
အမှန်က သူ့သူငယ်ချင်း လူပေလူ
တေကလေးများနှင့် မျိုးတူချင်း သွား
ရောက်ပူးပေါင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

ယနေ့မနက် စောစောထွက်
သွားသည်မှာလည်း ပဲခူးစုကားဂိတ်
အနီးမှ ဦးတင့်လွင်၏ အရက်ဆိုင်သို့
ထွက်သွားခြင်းဖြစ်ပေမည်။ ထိုနေရာ
ကို သိနေသော်လည်း ဇော်လင်းမှာ
လိုက်သွားရန် ဝန်လေးနေသည်။

ဇေယျာကလည်း လူပါ။ ဇော်
လင်း ပဲခူးစုဘုရားလေးလမ်းကုန်းထိပ်
မှ ဆင်းလာသည်ကို အဝေးကမြင်
အောင် ဂရုစိုက်ကြည့်ကာ ရှောင်တတ်
ပုန်းတတ်သည်။

မအေဖြစ်ပေမယ့် ဇေယျာကို
သူတို့ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်မသွင်းပေးရဲ
ပြန်။ အသောက်အစားကြောင့် မမှန်
ကန်တာ တစ်ခုခုလုပ်လိုက်လျှင် ဇော်
လင်းနာမည်ပျက်ရမည်ကိုနိုး ရှိသည်။

ဒီကလေး ပျက်နေတာကြာလေ
ပြီ။ ပထမ အိမ်မှာ ကျောင်းသွားသည့်
ဟုအကြောင်းပြ၍ အပေါင်းအ...
တွေနှင့် လည်နေသည်။ ဆင်ထား
သော ဆွဲကြိုး ဟန်ချိန်ကအစ အပြတ်
ရှင်းသည်။ စာမေးပွဲအောင်စာမေး

ထွက်လာချိန်မှာ ဒီကောင်လေး စာမေးပွဲကျကာ တက္ကသိုလ်တတိယနှစ်မှာ တစ်နေ့ပြီး နောက်ဆုံးကျောင်းထွက်ရတော့သည်။ အပြင်ဖြေအဖြစ်အောင်စေရမည်ဟု ကတိပေးကာ သူ၏ပျက်နေသော အမျိုးကိုမပြင်တော့။

သူ၏ခပ်ပေပေ ကလေးကချေအပေါင်းအသင်းများကို သံယောဇဉ်မဖြတ်နိုင်။ ထိုသူတို့စုဝေးရာ ဦးတင့်လွင်၏အရက်ဆိုင်မှာ သွားရောက်စုဝေးလေ့ရှိသည်။ ဆိုင်ရှင်ဦးတင့်လွင်ကို ဇော်လင်းက တစ်ရပ်ကွက်တည်းသားငယ်သူငယ်ချင်း ဖြစ်နေ၍ သူပြောထားသဖြင့် ဇေယျာကို လက်မခံဘဲနေသည်။ သားသမီးချင်းကိုယ်ချင်းစာပြီး အရက်မရောင်းသည့်အခါ ဇေယျာက အတင်းအကျပ်ဂျီကျသည်။ ဆိုင်မှာ ပေကတ်ထိုင်နေတတ်ပြီး ဆိုင်ကို အမျိုးမျိုး အနှောင့်အယှက်ပေးတော့သည်။

ယင်းကြောင့် ဦးတင့်လွင်မှာ ဇေယျာကို မလွှဲသာဘဲ လက်ခံထားရသည်။ ဇေယျာအကြောင်း တွေးမိတော့ မနက်စာပင် စားနေရသည်ကို ဇော်လင်းစိတ်မှာ မဖြောင့်တော့။

“ဒီမှာ သားလေး။ ဖေဖေကို အမှန်ပြောစမ်း။ မင်းအစ်ကိုကြီး ညက အရက်တွေ မူးလာတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါကို ဖေဖေမေးရင် မကြားချင်လို့ မင်းနဲ့ ညကမဆိုဖြစ်ဘူးလို့ ပြောတာမဟုတ်လား”

သားလေးဝေသာမှာ ဘာမှပြန်မပြောတော့။ အစ်ကိုအတွက် လိမ်ညာမိသည်ကို ဖအေသိသွား၍ ရှက်ပြီးလေးပြီးကာ ဝန်ခံသယောင်ပြုနေလေသည်။

ကိုဇော်လင်းမှာ ကုမ္ပဏီအရာရှိကြီးပင် ဖြစ်သော်လည်း သားလေးတွေ၏ရှေ့ရေးကိုတွေးကာ အလုပ်ကြိုးစားလုပ်သူဖြစ်၏။ ငွေကြေးကိုလည်း စည်းစနစ်ကျစွာ သုံးစွဲပြီး ချွေတာသင့်သည့်နေရာမှာ ချွေတာတတ်သည်။

သူနေသည့်အိမ်နှင့် ကားလမ်းရှိရာ မှတ်တိုင်မှာ အနည်းငယ်လှမ်းသော်လည်း မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီတို့၊ ဆိုက္ကားတို့ စီးလေ့ရှိသူမဟုတ်။ ကယ်ရီခ ငွေနှစ်ရာကျပ်အကုန်မခံဘဲ ဖယ်ရိကားလာကြိုမည့်လက်ကီးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ခြေလျင်ပင် လာတတ်သည်။

ဦးဖိုးထောင်၏ လက်ကီးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်နှင့် ဦးတင့်လွင်၏အရက်ဆိုင်မှာ ကားလမ်းမကြီး တစ်ဖက်တစ်ခြမ်းစီတွင် ရှိနေသော်လည်း ကားလမ်းမကြီးက ကျယ်သဖြင့် လှမ်းနေသည်။ မနက်ခင်းရုံးချိန်၊ အလုပ်ချိန် ကားအသွားအလာ ရှုပ်ထွေးသောကြောင့် ပဲခူးရထားဂိတ်မှာ လူအင်မတန်စည်သော နေရာဖြစ်၏။

ဦးဖိုးထောင်၏ လက်ကီးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဖယ်ရီစောင့်ရင်း ဇော်လင်းနှင့် သူ့ကုမ္ပဏီမှ ဝန်ထမ်းအချို့ ထိုင်လေ့ရှိသည်။

သားကြီးဇေယျာက ဦးဖိုးထောင်၏ လက်ကီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နှင့် ကားလမ်းတစ်ဖက် ဓားလွယ်ခုတ်မှာရှိသော ဦးတင့်လွင်၏အရက်ဆိုင်မှာ ရောက်နေတတ်သည်။ ဇော်လင်းလာတာမြင်လျှင် ဦးတင့်လွင်ဆိုင်အတွင်း ဝိုင်းသို့ ဝင်ပုန်းနေတတ်သည်။ ဖအေလာတာမြင်ပြီး ပုန်းဖော်ရသည်ကို

ဇော်လင်း ကျေးဇူးတင်ရမလိုလို့ ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင် တစ်တွင် ရုံးသွား၊ ရုံးပြန်၊ ဈေးသွား၊ ပြန်၊ ကျောင်းသွား၊ ကျောင်းအလုပ်သွား၊ အလုပ်ပြန်ကျောင်းအချိန်မှာ အမြဲတမ်း လူညံ့တာတတ်သည်။

“ခါးပိုက်နှိုက် ... ခါးပိုက်နှိုက် ဆူဆူညံ့ညံ့ အသံကွေ့ကို လင်း လက်ကီးလက်ဖက်ရည်အတွင်း လက်ဖက်ရည်သောက်ဖယ်ရိကားစောင့်နေရာမှ ကြားလိုသည်။

“အလကားပါ အမှတ်သတိတွေ မူးမူးရှူးရှူးနဲ့ ရန်ဖြစ်နေကြတာထပ်ဆင့် ကြားလိုက်ရစကားကြောင့် စိတ်ပူသွားသည်။

ကားဂိတ်မှာ လူအုပ်စု ဆူညံ ထိုးကြိတ်ရိုက်နှက်နေကြသော ဇော်လင်း လက်ကီးလက်ဖက်ဆိုင်အပြင်သို့ထွက်ကြည့်လိုက်မိသလူတွေ ရုတ်ရုတ်သံသံဖြင့် ကြသည်။ အချို့မိန်းကလေးတွေ သူပြေး၊ နီးရာဆိုင်အတွင်း ဝင်သကားဂိတ်တစ်ဝိုက် ရှုပ်ထွေးလှသည်။

ရှုပ်ထွေးနေသော လူအုပ်ကြီးသားဖြစ်သူဇေယျာ ဓားဒဏ်ရာသွေးသံတူရဲ့ ခံလာသည့် ဇော်လင်းမြင်လျှင် သူ့မြင် စိတ်တကြီးဖြစ်ကာ ယားတွေရှုပ်ထွေးသည်ကို ဂရုမထားနိုင်ဘဲ သားဇော်လင်း အပြေးရောက်သွားသော ဇေယျာမှာ ကိုဇော်လင်းအမရောက်ခင် လဲကျသွားသည်။

“ဟာ ... ဇေယျာ ဓားထိုး

လဲကျသွားပြီ။ မူးမူးရူးရူးနဲ့ ရန်ဖြစ်
တဲတဲကောင်တွေ ဓားထိုးခံရတာ
အောင် နည်းသေးတယ်”

ဇော်လင်း ထမင်းချိုင့်နှင့် အိတ်
ပင် မဆွဲနိုင်တော့ဘဲ လွှတ်ချကာ
အားဖြစ်သူဇေယျာအား ပြေး၍ပွေ့ချီမိ
သည်။

“အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်ကြတာ
ဟုတ်ဘူးကွ။ ခါးပိုက်နှိုက်ကိုဖမ်းရင်း
အထိုးခံရတာ”

“အဲဒီခါးပိုက်နှိုက် လွှတ်ထွက်
သွားစေနဲ့ အမိဖမ်းကြ အမိဖမ်းကြ”

ခါးပိုက်နှိုက် နှစ်ကောင်သား
အဖမ်းတစ်ဖက်သို့လွှတ်အောင် ကူးပြေး
ကြစဉ် လက်ကီးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ
သို့ လက်ဖက်ရည်သောက်နေသော
အမေရိကသား ဦးသန်းမြင့်နှင့် ဦးကြည်
တို့တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က ဦး
အောင်ပြီး ဆီး၍ဖမ်းလိုက်ကြသည်။

“အရမ်းမဝင်နဲ့ ဒီကောင်တွေ
အိတ်ထဲမှာ ဓားပါတယ်”

“ဓားပါရင် ခုံနဲ့ဝိုင်းရိုက်ကွာ”
ခြေမြန်လက်မြန်ရှိသော ဦးသန်း
မြင့်သည်အငယ်ဆုံး ပေါက်ပေါက်က
အိတ်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ခွေးခြေခုံကိုဆွဲ
ချပြီး အတင်းဝင်ရိုက်သည်။

ထိုအခါကျမှ ခါးပိုက်နှိုက်နှစ်
ယောက်ကို တခြားလူတွေက ဝင်ရိုက်
သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ဓားချလိုက်။
ချလိုက်။ မချရင် မင်းတို့အသေပဲ”

ထိုအခါကျမှ ခါးပိုက်နှိုက်နှစ်
ယောက် ဓားချပြီး အဖမ်းခံသည်။

ခါးပိုက်နှိုက် နှစ်ယောက်ကို
ဦးသန်းမြင့်တို့ဦးဆောင်သော လူတွေ
ဝိုင်း၍ဖမ်းဆီးထားစဉ် ဇော်လင်းမှာ

ဓားဒဏ်ပူနှင့် သားကို ဆေးရုံအမြန်
ပို့ရန် ကြိုးရာကားတစ်စီးကိုတားပြီး
ကားပေါ်တင်ရသည်။

ကားပေါ်သို့ အရက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်
ဦးတင့်လွင်တို့လူစု အပြေးတက်လာ
ကြပြန်သည်။ ကားမောင်းထွက်စဉ်
သားကိုပွေ့ထားရာမှ ဇော်လင်းက
အဖြစ်သနစ်ကို ဦးတင့်လွင်အား မေးရ
သည်။

“ကားဂိတ်မှာ ခါးပိုက်နှိုက်တွေ
က ကျောင်းသူလေးတစ်ယောက်ကို
ဆွဲကြိုးဖြတ်တာ။ ကျောင်းသူလေးက
သိပြီးအော်တော့ ခါးပိုက်နှိုက်တစ်
ယောက်က မအော်နိုင်အောင် ဖြတ်
အရိုက် ဆိုင်ထဲမှာရှိနေတဲ့ ဇေယျာ
လှမ်းမြင်လို့ ပြေးထွက်သွားပြီး ခါးပိုက်
နှိုက်ကိုအထိုးမှာ ခါးပိုက်နှိုက်က ဓားနဲ့
ပြန်ထိုးတာပဲ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သားရယ်။
အရက်ဆိုင်နားမှာ အရက်သောက်ပြီး
သူများကို အကူအညီပေးတာတောင်
အရက်သမားမို့ အကောင်းမပြောကြ
ဘူး။ မူးမူးရူးရူးနဲ့ ရန်ဖြစ်တယ်လို့
အစွပ်စွဲခံရသေးတယ်”

ကိုဇော်လင်း မချီတင်ကဲပြော
ရင်း သွေးသံရဲရဲနှင့်သားကို ပွေ့ထား
ရင်း သားဒဏ်ရာကို ကြည့်သည်။
ဒဏ်ရာက အတော်ပြင်းထန်ပုံရသည်။
ရင်ညွန့်နေရာမှာ သွေးတွေရွှဲနေသည်။
သားဇောနှင့် ကားကို နှေးလွန်းသည်
ဟုပင် ထင်နေသည်။

ဇေယျာက ဓားဒဏ်ရာမှ နာ
ကျင်လွန်းသဖြင့် မချီတင်ကဲ နောင်တ
ကြီးစွာဖြင့် အားယူပြီး ပြောသည်။

“ဗေဗေ သားနားလည်သွားပြီ။
ဒီအရက်ဟာ ပြဿနာအရက်၊ ကောင်း

ကျိုးမပေးတဲ့အရက်ပဲ ဗေဗေ။ သားက
ခါးပိုက်နှိုက်ကို လူမှုရေးစိတ်ဓာတ်နဲ့
အသက်စွန့်ပြီး ဖမ်းပေးတာတောင်မှ
အရက်မူးလို့ ရန်ဖြစ်တယ်လို့ အစွပ်
အစွဲခံရသေးတယ်။ ခါးပိုက်နှိုက်ကို
အရင်မဖမ်းသေးဘဲ အရက်သမား
အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်ကြတယ်ထင်ပြီး
ပထမကြည့်နေကြလို့ သားဒဏ်ရာရ
သွားတာ ဗေဗေ။ သား အရက်ကို
စိတ်နာသွားပြီ။ ဒီတစ်သက် သား
အရက်မသောက်တော့ပါဘူး ဗေဗေ။
ဒီတစ်ခါသောက်မိတာ နောက်ဆုံးပါပဲ
အား ...”

ဇေယျာက ဒဏ်ရာ အနာတရ
ကြားမှ မချီမဆုံခံစားရင်း တတွတ်
တွတ်ပြောနေသလို ကိုဇော်လင်းက
လည်း သားကြီးဇေယျာကို တင်းတင်း
ကျပ်ကျပ် ပွေ့ဖက်ထားသည်။

ထိုစဉ် သူတို့ကို တင်ဆောင်လာ
သော ကားကလေးမှာ သန်လျင်ပြည်
သူ့ဆေးရုံကြီးရှေ့တွင် တံခွန်ရပ်သွား
သည်။

ကားကလေး တုန်ရပ်သွားသလို
ကိုဇော်လင်း၏ရင်ခွင်ထဲမှ သားကြီး
ဇေယျာ၏ နှလုံးခုန်သံမှာလည်း အပြီး
တိုင် တုန်ရပ်သွားခဲ့လေပြီတည်း ...။

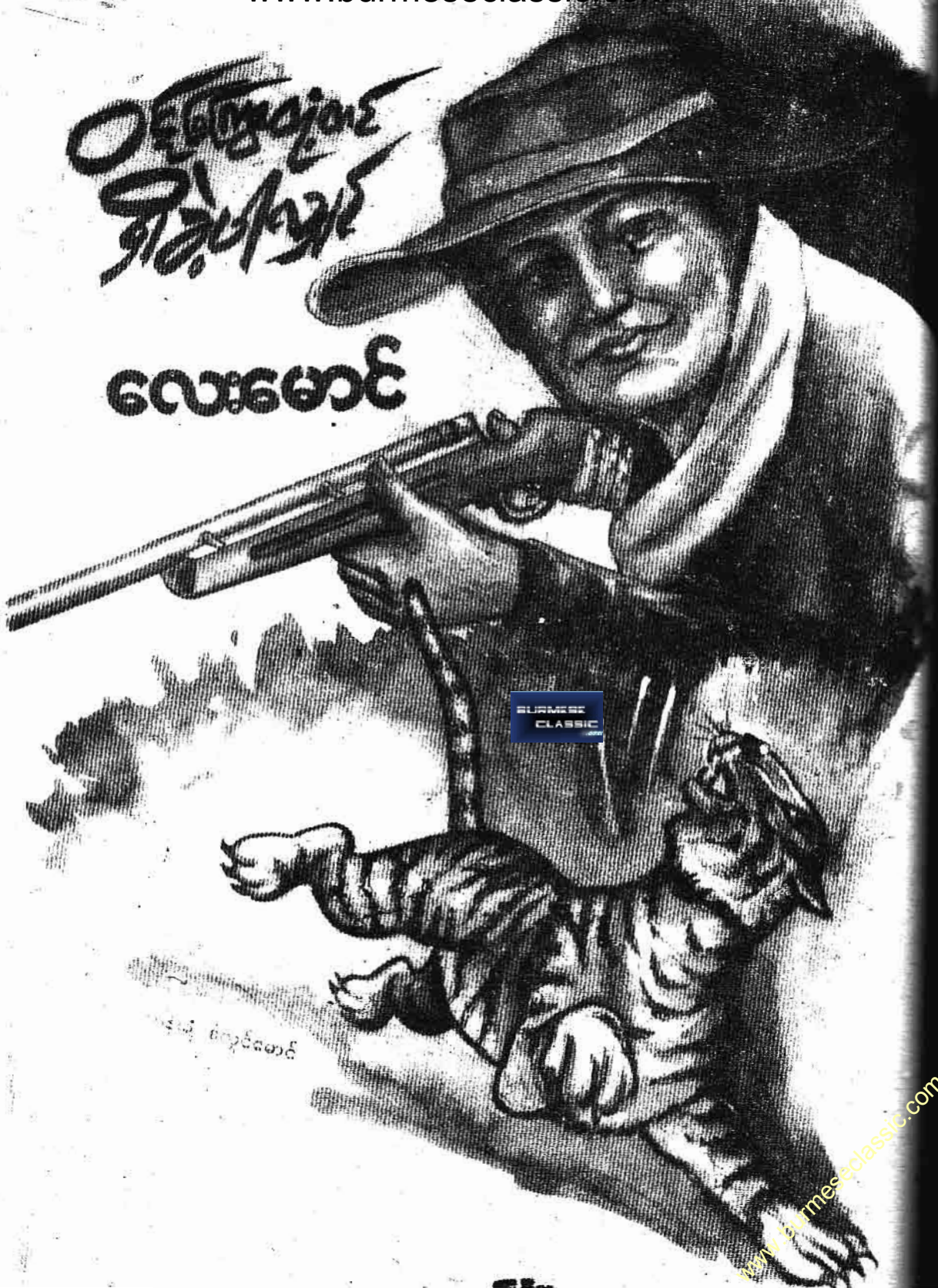

ကျော်မင်းနိုင်

ဝေလံသွား
ဒါ့အတွက်

လေးမောင်

BURMESE
CLASSIC

ဒေါ်မိုးမောင်

ဝင့်ကြွေးတုံတင် ရှိခဲ့ပါလျှင်

◆ လေးမောင့်

အချိန်အခါက ကျားတို့သဘာဝ
ပျော်မြူးကြသည့် ပြာသိုလပင်။ အချိန်
တ နံနက်အရုဏ်တက်ချိန်။ မြူနှင်း
တွေက ရိုးမကြီးအတွင်း တဖွဲဖွဲကျနေ
သည်။ ထိုအချိန် မုဆိုးလေး သူတော်
တစ်ယောက် ချစ်သူစောနုကို ဘယ်
လက်ကဆွဲလျက်၊ ညာလက်က
သေနတ်ကိုကိုင်ပြီး ကျောပိုးအိတ်ကို
ကျောတွင်လွယ်လျက် ပန်းတောက်ကုန်း
ကျေးရွာဆီ မဖြစ်မနေ အရောက်
လှမ်းနေကြသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆို
သော် ချစ်သူစောနုကို ယနေ့မှ မနီးယူ
နိုင်လျှင် လာမည့်အဖိတ်နေ့တွင် ရန်ကုန်
မှ မြို့သားတစ်ယောက်နှင့် အတင်း
ပေးစားတော့မည် ဖြစ်သည့်အတွက်
ဖြစ်မနေ တိတ်တဆိတ် အိမ်ကမသိ
အောင် ထွက်ပြေးလာခဲ့သည့်ခရီးပင်။

အချိန်က နံနက်ခင်း အရုဏ်
ထက်။ မြူနှင်းတို့က တဖွဲဖွဲကျနေ
သည်။ နေခြည်အလင်းနုနုတို့က နှင်း
ဆူကို ထိုးဖောက်ကာ ရိုးမရင်ခွင်
အကျယ်ကို ဝင်ဖို့ကြိုးစားနေသော်
လည်း အရာကမထင်သေး။ ထိုအချိန်
မုဆိုးလေး သူတော်တစ်ယောက်
သေနတ်ကို လက်တစ်ဖက်ကကိုင်
ဆဲလျှင် တစ်ဖက်ကချစ်သူကိုဆွဲလျက်
ဆိုရာခရီးကို စိတ်စောစွာ လှမ်းနေ
၏ ...

တစ်နေရာက၊ ထိုတစ်နေရာဆို

သည်က ညာဘက်ဝါးရံတောကြီး
အတွင်းဆီက လျှပ်တစ်ပြက်ခုန်ထွက်
ကာ ရှေ့မှပိတ်ဆီးလျက် အောက်ခံ
အရောင်က အနီရောင်သန်းနေသော်
လည်း အနက်ရောင်တို့က နေရာအနှံ့
ဖုံးလွှမ်းနေသည့် သားကောင်ကြီး
တစ်ကောင်က ရှေ့ကိုဆက်သွားမည့်
လမ်းကြောင်းအပေါ် လွှားခနဲခုန်
လွှားရောက်ရှိလာပြီး မြေပြင်ကို ဗိုက်
ကပ်ဝပ်စင်းလျက် ခုန်အုပ်ဖို့ပြင်နေ
သည့် သားကောင်ကြီးတစ်ကောင်ကို
အမှတ်မထင်တွေ့လိုက်ရသည်။ သား
ကောင်ကို နှင်းဖုံးသည့် အကြားက
သူတော်ကြည့်လိုက်တော့ ဦးခေါင်းက
ဝိုင်းဝိုင်းဖြစ်ပြီး၊ နားရွက်တို့ကလည်း
တိုဝိုင်းဝိုင်း။ ပါးစပ်ကြီးဘေးနှစ်ဖက်
တွင် အမွှေးတို့ကထွက်နေပြီး ကိုယ်
ထည်အရှည်က ခြောက်ပေနီးပါးခန့်
မြေပြင်ကို တဖုတ်ဖုတ်ရိုက်နေသည့်
အမြီးပါ ပေါင်းလိုက်လျှင် ကိုးပေခန့်။
သွားစွယ်ကြီးတွေကိုထုတ်လျက် “ဟ”
ခနဲ မာန်သွင်းသံကြီးက ဝန်းကျင်ကို
ဟိန်းထွက်သွားသည်။

မုဆိုး သူတော်တစ်ယောက်
ထမင်းလုံးတစ်စွဲခြောက်ခံလိုက်ရသည့်
နယ် ချစ်သူစောနုကို လက်လွှတ်ရ
မည်လား။ ညာလက်တွင်ကိုင်ထား
သည့် သေနတ်ကိုအသုံးပြုရမည်လား
စဉ်းစားနေချိန်ပင် မရလိုက်။ လျှပ်တစ်

ပြက်ခုန်အုပ်ကာ လက်သည်းနှင့်ဆွဲခြစ်
သွားသည့် မျက်နှာကအော်ရာကြောင့်
မြေပြင်တွင်လူးလို့မိကာ ငါးရံပြာလူး
ဖြစ်နေချိန် ချစ်သူစောနု နာနာကြည်း
ကြည်း အော်ဟစ်သံများနှင့်အတူ သူ
ဘဝလွင့်ပျောသွားပေတော့သည်။

.....

“ဒေါင် ...”

ဒူးလေးမောင်းခလုတ်ကို ဝါးရံ
တောကြီးအောက်မှ မတ်တတ်အနေ
အထားနှင့် ဝါးကိုင်းမှ ဝါးရွက်တွေ
အကြားကနေ ကညင်ပင်ထိပ်ဖျားတွင်
နားနေသည့်အကောင်ကို လှမ်းချိန်
ရွယ်ကာ ပစ်လွှတ်လိုက်သဖြင့် မြားတံ
က လေကို ထိုးခဲ့သွားသည့်အသံကို
ကြားလိုက်ရသည်နှင့်အတူ ပစ်မှတ်ကို
ထိသွားသည့်အတွက် “စွပ်” ခနဲ မြား
စိုက်သံကို ကြားလိုက်ရပြီး ဝေါခနဲ၊
ဗျောခနဲ အသံကို ဆက်တိုက်ကြား
လိုက်ရပြီး သစ်ရွက်သစ်ခတ်နှင့် ဝါး
တောကြီးအောက်ဆီမြေပြင်သို့ ဗုန်း
ခနဲ ပြုတ်ကျလာသည့်အရာဆီ လှမ်း
ကြည့်လိုက်တော့ မြားတန်းလန်းစိုက်
ကာ သေပွဲဝင်နေသည့် “ရစ်ဖကြီး”
တစ်ကောင်။

ဒူးလေးနှင့်ပစ်လိုက်သူက ကျွန်
တော်တို့ တောပစ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်
ဖြစ်သူ ဘကြီးကောင်းတစ်ယောက်

ပင်။ အဘကောင်းဆိုသည့် မုဆိုးကြီးက အသက်အရွယ်အားဖြင့် ခြောက်ဆယ်သာသာဆိုရသော်လည်း အသားအရည်က ညှိတိုတို၊ ခြေဆံ၊ လက်ဆံက တုတ်ခဲခဲ။ အရက်အမောင်းက ငါးပေခွဲသာသာ။ ခိုင်ကျည်တောင့်တင်းသလို စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်ကာ စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိပြီး အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်၍ အတွေ့အကြုံများပြားသူတစ်ယောက်ပင်။ သူ့ကို အမူမဲ့အမှတ်မဲ့ ကြည့်လိုက်လျှင် လူလတ်ပိုင်းဟု ခန့်မှန်းကြပေမည်။ မျက်ခုံးမွေးက ထူထူတန်းတန်း။ နက်မှောင်သည့် မျက်ခုံးအောက်တွင် တောက်ပစူးရဲသော မျက်ဝန်းအစုံ၊ လျင်မြန်ပါးနပ်မှုတို့ကိုပါ ပေါင်းပြီးကြည့်လိုက်လျှင် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က သူ့ကို အဘကောင်းဟု ခေါ်နေကြပေမယ့် မည်သူကမှ သူ့ကို မအိုသေးဟု ထင်ကြပေမည်။ သူ့အသွင်၊ သူ့စိတ်ဓာတ်၊ သူ့လုပ်ရပ်တွေက သက်သေပြနေသည်။ ထို့အပြင် မည်သည့်အန္တရာယ်မျိုးနှင့် ကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်စေရသည်ဖြစ်စေ သူ၏ရင့်ကျက်သော အတွေ့အကြုံတွေက “သောင်တိုက်တိုက်၊ ကမ်းတိုက်တိုက်” စိတ်ဓာတ်ဖြင့် ထိမထင်စတမ်းရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင်သွားသည့် လူစားမျိုးဆိုသည်ကို ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သားတွေ အသိဆုံး။

ထိုစဉ် ကျွန်တော်နှင့်ယှဉ်တွဲရပ်နေသည့် အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်က လက်ကဲတွင် ဇောက်ထိုးဆွဲထားသည့် ကြေးဝိုက်(အောက်ခံမီးခိုးရောင်တွင် အနက်အစက်အပြောက်တို့အတိရှိပြီး သုံးပိသာခန့်ရှိသဖြင့် အချို့က

လည်း ထိုအကောင်ကို ကျားမင်းဟုခေါ်ကြသည်။) တောကြက်ဖလေးကောင်ကို မြေပြင်သို့ပစ်ချလိုက်ပြီး ယခုပစ်ချလိုက်သော ရစ်ဖလေးကိုပြေးကောက်လိုက်သည်။

“ကဲ ... ဟင်းစားရပြီဆိုတော့ စခန်းကို နေမဝင်ခင်ပြန်လိုက်ကြရအောင်”

ကျွန်တော်တို့သုံးဦးသား ပစ်ခတ်ရရှိထားသည့် အကောင်တို့ကို သယ်ဆောင်ကာ တောလမ်းအတိုင်း စခန်းချရာလင့်ဆီသို့ ပြန်ခဲ့ကြပေသည်။ အမှန်ကလည်း ကျွန်တော်တို့သုံးဦးသား အလုပ်ပါးနေကြသည့်အချိန် တောကိုလည်း သတ်ရသည့်အတွက် စိတ်ပြေလက်ပျောက် ပန်းတောကုန်းကျေးရွာကလေးရှိ ရွာခံမုဆိုးယဉ်ကျ်အိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြရင်း “မင်းကုန်းရဲဘက်စခန်း” နောက်ကျောတောကြီးအတွင်းဝင်ကာ ပစ်ခတ်ကြမည့် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ထွက်ခဲ့ကြရာ နွေကာလတွင် ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိသည့်အတိုင်း သောက်သုံးရေ ရှားပါးမှုဒဏ်ကြောင့် ရိုးမကြီးအတွင်းပိုင်းကျက်စားနေသည့် တောဆင်ရိုင်းအုပ်စုတို့က တောထဲတွင် နေလို့မရတော့သည့်အတွက် ရေကြည်ရာမြက်နုရာရွာများဘက်ဆီသို့ သူ့အုပ်စုနှင့်သူဆင်းကာ စိုက်ပျိုးထားကြသည့် တောင်ယာခင်းရှိသီးနှံတွေကို ဝင်ရောက်ခိုးယူ စားသောက်ကြသလို မထင်လျှင် မထင်သလို နေအိမ်များကို နင်းခြေဖျက်ဆီး၊ လူတွေကိုနင်းသတ်နေသည့်အချိန်မျိုး။

ထိုအချိန် ပဲခူးရိုးမကြီးအတွင်းမှ

တောဆင်ရိုင်းအုပ်စုတို့သည် တိုက်ကြို နှို နင်းဆီမြိုင်ကျေးရွာ၊ ရေစက်ကျေးရွာ၊ ကျောက်တောင်ကျေးရွာ၊ ရှိ စိုက်ပျိုးထားသော စိုက်ခင်းများအတွင်း ညအချိန် ဝင်ရောက်ခိုးယူသောက်နေကြသလို လူနေအိမ်တွေကိုဖျက်၊ လူတွေကိုပါနင်းသတ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ရောက်သည့်အချိန်ထိ လူပေါင်း ၈၆ ဦးကို နင်းသတ်ဖြတ်ပြီးသည့်အချိန်။

ထိုတောဆင်ရိုင်းအုပ်စုတို့သည် ညအခါတွင် စိုက်ခင်းများ၊ လူနေအိမ်များနှင့် လူတွေကိုနင်းခြေသတ်ဖြတ်ပြီး နေအခါ ခရိုင်ချင်းဆက်နေသည့် တောင်လှိုင်းရိုးမကြီးအပိုင် ၇၅ ကျယ်ဝန်းသည့် ကျွန်းစိုက်ခင်းအတွင်းအောင်းနေကြသည်ကို ‘မြိုင်ဟေ့ဆင်မောင်းအဖွဲ့’က သိရှိထားသည့်သို့အတွက် ထိုတောဆင်ရိုင်းအုပ်စု ‘မြောက်လှိုင်းရိုးမကြီးပိုင်း၊ လှိုင်ရိုးတောင်ပေါ်ကြိုးပိုင်း’ဘက်မှ ရိုးမကြီးအတွင်းဆီသို့ ပြည်သူ့အင်အားလက်နက်ကိုင်အဖွဲ့အင်အားအပြည့် ကွန်ဂျီဆင်များဖြင့် ညှပ်ကာပြန်လည်မောင်းသွင်းရန် လုပ်ဆောင်နေသည့်အချိန်။

သို့အတွက် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ မြေပြင်တွင် စခန်းချညအိပ်ရန် စီမံမချရသည့်အတွက် သစ်ပင်ကြီးထဲမှခွဆုံတွင် ခိုခံခဲ့သော လူကိုထိုးသတ်ထိုးသလို ကျန်နှစ်ဦးက သေနတ်မယူကာ ဟင်းစားအရွာထွက်နေသော ကျွန်တော်တို့သုံးဦးက ညရေးညနံနက်ဘေး ဆီးရန်ကာလခြုံရေ အနေအနေကို စူးစမ်းရန် ဒူးခေါင်းကိုကိုင်

ထွက်ခဲ့ကြသောခရီးပင်။ သို့
လည်း အထိုင်ချမည့် လင့်ရှိရာ
တစ်မိုင်ဝန်းကျင်လောက်တွင် ထူး
ကို မတွေ့ခဲ့ရသော်လည်း ခပ်
သွက်သွက်ပြန်ခဲ့ကြပေမယ့် လင့်ဆီကို
တောက်တော့ အမှောင်ဘက်ကို လှ
ပေပြီ။

ဝန်းကျင်တွင် ထိထိရောက်
ရောက် အန္တရာယ်ပြုမည့်သားကောင်
တွေနှင့် အလှမ်းဝေးရာ ဖြစ်သည့်
အတွက် တော်သေးသည်ဟု ဆိုရပေ
မည်။

“ကိုဦးနဲ့လှမြင့်ဟို့ မရောက်ကြ
သေးဘူးလား ယဉ်ကြိုင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဘကောင်း၊
သံခပ်အုပ်အုပ်နှစ်ချက်တော့ ကြား
မယ်”

အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်နှင့် ကျွန်
တော်အပါအဝင် တောကြက်နှင့် ရစ်
ကို အမွေးနုတ်ကာ ရင်ကိုခွဲ၊ ပိုင်းဖြတ်
ဆုံးတစ်နေချိန် ...

“ယဉ်ကြိုင် ... တောကြက်
သားနဲ့ ရစ်သားကို အောက်မှာချက်
လေး။ ဘယ်လိုစီစဉ်ထားလဲ”

အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင် အမေး
ကြောင့် လင့်ပေါ်တက်ရန် ကြိုးလှေ
ထားကျစ်နေသည့်ယဉ်ကြိုင်က ...

“အပေါ်မှာ ကြော်မယ်၊ ချက်
မယ် စီစဉ်ထားပြီးသား။ ကြိုးလှေ
ထားလက်စသတ်ပြီး အားလုံးအပေါ်
ဆက်ကြမယ်”

သူလုပ်ငန်းပြီးတော့ အပင်ထက်
ဆီဖက်တက်ကာ ကြိုးလှေကားကို
ဆင်နေရင်း ...

“ခင်ဆိုင် .. မီးဖိုတွေကိုမီးမွှေး

လိုက်တော့။ ကျန်တဲ့သူတွေလည်း
အပေါ်ကိုတက်ကြတော့”

ထိုသို့ပြောလိုက်စဉ် အစ်ကိုကြီး
ဦးသိန်းလွင်က ...

“ယဉ်ကြိုင် ... ငါတို့က လင့်
ပေါ်တက်ပြီးနေတော့ ပြန်မရောက်
သေးတဲ့ ကိုဦးနဲ့ လှမြင့်လာရင် ဘယ်
လိုလုပ်မလဲ”

“မပူနဲ့။ လင့်ပေါ်ကစောင့်ကြည့်
လို့ရတယ်။ တက်လိုက်ကြ”

ကြိုးလှေကားတစ်ဆင့်ပြီးမှီ လင့်
ထက်ဆီတက်ဖို့လုပ်နေတုန်း လင့်
ထက်တွင်ရှိနေသည့် ယဉ်ကြိုင်က -

“ကိုဦးနဲ့ ကိုလှမြင့်တို့ ပြန်လာ
တယ်။ ဘာကောင်မှမပါဘူး။ သူတို့နဲ့
လူတစ်ယောက်လိုက်လာတာ တွေ့
တယ်”

ကျွန်တော်တို့ လင့်ထက်ဆီ
မတက်ကြသေးဘဲ သူတို့ပြန်လာရာ
နောက်ကျော တောလမ်းဆီ လှမ်း
ကြည့်လိုက်တော့ ပါလာသူမှာ ရေ
နက်ကြီးရွာမှ မုဆိုး‘ယောင်ကြီး’ဖြစ်
နေသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရပေသည်။

“ယောင်ကြီးပါလား။ ငါတို့ဒီ
ရောက်နေတာ ဘယ်လိုသိပြီး လိုက်
လာလဲဟ”

အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်က ခရီး
ရောက်မဆိုက် လှမ်းမေးလိုက်သည့်
အတွက် ဘေးလွယ်အိတ်ကလေး
လွယ်ပြီး ပြုံးစိစိနှင့် အနီးကိုရောက်
လာသည့် ယောင်ကြီးက လက်နှစ်
ဖက်တွင်ကိုင်ထားသည့် လေးခွနှင့်
လေးသီးတွေကို လွယ်အိတ်အတွင်း
ထည့်လိုက်ရင်း -

“ကျွန်တော် ပန်းတောကုန်းရွာ

ကိုသွားရင်း အဘကောင်းတို့ရောက်
နေကြပြီး ဒီကိုလာတယ်ဆိုလို့ လိုက်
လာတာပဲ”

အမှန်တော့ ယောင်ကြီးဆိုသူ
၏ နာမည်အရင်းက ‘တင်စိုး’။ သို့
သော်လည်း ငယ်စဉ်ကတည်းက ဆံ
ပင်ကို အရှည်ထားကာ သျှောင်ပေစူး
(ဂျာရစ်)နဲ့နေလာခဲ့ရင်း ယခုချိန်
သျှောင်တစောင်းနှင့်ဖြစ်သည့်အတွက်
ကျွန်တော်တို့က သူ့အမည်ကိုဖျောက်
ကာ ‘ယောင်ကြီး’ဟု ခေါ်ရင်း သည်
အမည် တွင်လာရသူ။

သူ့လုပ်ငန်းက စုံသည်။ မုဆိုး
လည်းလုပ်သည်။ သစ်ခုတ်၊ ဝါးခုတ်၊
လွှတိုက်၊ လံထင်းခုတ်၊ မီးသွေးဖုတ်
စသည့်စသည့် တောထွက်ပစ္စည်းမှန်
လျှင် အကုန်လုပ်သူတစ်ဦးပင်။ မုဆိုး
ပညာရပ်ကိုလည်း တတ်သိနဲ့စပ်သူ
ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး လင့်ထက်
ကိုတက်လိုက်သည့်အချိန် နေလုံး
ကွယ်ပျောက်ကာ အမှောင်ဘက်ဆီကို
လှနေခဲ့ပေပြီ။ ချက်ပြုတ်နေကြတုန်း
မို့ ညစာကိုမစားကြရသေး။ သို့
အတွက် ကြော်ပြီးသားတောကြက်
သားကို အဖော်ပြုကာ မီးအလင်းတိုင်
ကိုထွန်းပြီး ယူဆောင်လာသည့်ပုလင်း
ကိုထုတ်ကာ သောက်ပွဲကလေးလုပ်
ရင်း ကျွန်တော်က ...

“ယောင်ကြီး ... ပန်းတော
ကုန်းက ဘယ်သူ့ဆီကိုလာတာလဲကွ”

“ယဉ်ကြိုင်ဆီသွားရင်း ဒီမှာဆို
တာသိလို့ လိုက်လာခဲ့တာ”

ထိုသို့ပြောလိုက်သည့် စကား
ကြောင့် အနီးရှိယဉ်ကြိုင်က ...

“ငါ့ဆီကို မင်းလာတာလား။ ဘာကိစ္စလဲကွ ယောင်ကြီး”

“ဒီလိုကွ သူငယ်ချင်းရဲ့။ မနေ့ညက ငါနဲ့သူတော်တို့ ရွာလယ်က အပျိုကြီးမော်မော် အရက်ပုန်းဆိုင်မှာ ဆုံကြတယ်။ စားကြသောက်ကြရင်း သူငါ့ကိုဖွင့်ပြောတာက ဒီနေ့မနက်ပိုင်းမှာ သူနဲ့ချစ်ကြိုက်နေတဲ့ စောနုကို ပန်းတောက်ကုန်းရွာမှာနေတဲ့ မင်းဆီကိုခိုးပြေးမယ်။ ငါက မင်းသေသေနဲ့ မသိယောင်ဆောင်နေပြီး အခြေအနေနဲ့ သူတို့လှုပ်ရှားမှုကို လာပြောဖို့ မှာသွားလို့ သူတို့ရှိနေမယ့် မင်းအိမ်ကို ငါလာခဲ့တာပဲ။ ဟိုကိုရောက်တော့ မင်းမိန်းမက သူတော်တို့ ဒီကိုရောက်မလာကြောင်း၊ အဘကောင်းတို့သာ ရောက်လာတဲ့အတွက် ဒီမှာရှိမယ်ပြောလို့ ငါလိုက်လာတာပဲကွ”

“အလို ... ဘုရား ... ဘုရား ဒီမနက် ငါတို့ထွက်တဲ့အချိန်ထိ သူတော်တို့ရောက်မလာပါလား။ ခု မင်းအိမ်ကိုရောက်တဲ့အချိန်ထိ သူတို့ရောက်မလာကြသေးဘူးဆိုတော့ ဘယ်နေရာမှာ ဘာများဖြစ်နေကြသလဲတောင် မသိဘူး”

ထိုသို့ပြောနေစဉ် ကျွန်တော်က ကြားဖြတ်မေးလိုက်မိသည်က ...

“ဘယ်သူကွ။ စောနုဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက ဘယ်သူ့သမီးလဲ။ ရွာကပဲလား”

“ဟုတ်တယ် ဘိုလေးရဲ့။ သားကောင်သားတွေကို ခိုင်ဖွင့်ဝယ်ပြီး မြို့ကစားသောက်ဆိုင်တွေ ပြန်သွင်းနေတဲ့ ကိုဝင်းနိုင်ကြီးသမီးလေ”

“ဘယ်သူ ... ဟို ဟောင်ဖွာ

ဟောင်ဖွာနဲ့ ရယ်စရာအားပြောတဲ့ ဝင်းနိုင်ဆိုတဲ့သူလားဟ”

“ဟုတ်ပဲ ... ဟုတ်ပဲ အဲဒီလူကြီးပဲ”

ထိုစဉ် အဘကောင်းဝင်ပြောလိုက်သည်က ...

‘မင်းတို့ပြောစကားအရဆိုရင် ခုအချိန်ထိ ယဉ်ကျ်းအိမ်ကို သူတို့စုံတွဲ မရောက်ကြသေးဘူးဆိုတော့ ကောင်မလေးကို ခိုးဖြစ်သလား၊က။ သူ့မိဘအခြေအနေ ဘာထူးလဲ”

“ဒီကောင်သုတ်သွားတာ သေချာတယ်အဘကောင်းရဲ့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဦးဝင်းနိုင်ကြီး ဒေါ်အလွန်ပွပြီး ဓားနဲ့ခုတ်မယ် တကဲကဲဆဲ၊ ပြောဆိုကြိမ်းမောင်းနေတာ တစ်ရွာလုံးသိပြီး အုပ်အော်သောင်းတင်း။ တပည့်တွေကလည်း အတင်းဆွဲချော့မော့ပေမယ့် မရဘူး။ ရဲစခန်းသွားပြီးအမှုဖွင့် ဘို့ပြောနေတုန်း ကျွန်တော် ဒီကိုလစ်ထွက်ခဲ့တာ”

“မိန်းကလေးက ဘယ်အရွယ်ရှိပြီလဲ ယောင်ကြီး”

“အသက်နှစ်ဆယ်ပါ အစ်ကိုကြီး”

“ဒါဆို ကိစ္စမရှိပါဘူး။ အရွယ်ရောက်နေပြီပဲ။ ဘယ်လိုကြောင့် ခုလို ခိုးရာလိုက်ရတာလဲကွ”

“သူ့အဖေဦးဝင်းနိုင်က စခန်းမှူးနဲ့ သူငယ်ချင်းဗျ။ သူပိုင်တယ်ပြောတယ်။ ကောင်မလေးကို မိဘတွေ သဘောတူတဲ့ ရန်ကုန်က သူဌေးသား တင်ထွန်းဆိုတဲ့လူနဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ အိပ်ရာခန်းနားပစ္စည်းတွေ တောင် ဝယ်ပြီးပြီ။ မကြာခင်မင်္ဂလာ

ဆောင်ပေးဖို့ နီးနေတော့မှ သူတော်ကိုခိုးဖို့အတွက် ကောင်မလေးကချိန်လို့ ခိုးဖြစ်တာပါ”

ထိုသို့ပြောဆိုနေကြစဉ် အဘကောင်းက တွေးတွေးဆဆဝင်ပြောလိုက်သည်က ...

“မင်းတို့ပြောစကား နားထောင်ကြည့်ရတာတော့ သူတို့ခိုးရာလိုက်ပြေးကြတာ သေချာတယ်။ ယဉ်ကျ်းအိမ်ကိုမရောက်တာလည်း သေချာတယ်။ လမ်းမှာ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခု ...”

ကျွန်တော်တို့အကြည့်က အဘကောင်းဆီရောက်သွားသည်။ ယောင်ကြီးက ...

“ဘယ်လိုများ ဖြစ်နိုင်လို့လဲဟင် အဘကောင်း”

“တပ်အပ်သေချာ ပြောလို့တော့ မရသေးဘူး။ သူတို့ ပန်းတောက်ကုန်းရွာကို ဘယ်လမ်းကသွားကြတယ်ထင်လဲ”

“ရေပြာစမ်းဘက်က သွားကြမယ်ပြောတယ် အဘရဲ့”

“ကဲ ... ချက်ပြုတ်ပြီးရင် ဗိုက်ဖြည့်ပြီး နားလိုက်ကြရအောင်။ မနက်ဖြန်မနက်မှ အဲဒီလမ်းကြောင်းအတိုင်း လိုက်ပြီး အကဲခတ်လိုက်ကြရအောင်”

ညစာကို လင့်ထက်တွင် စားသောက်လိုက်ကြပြီး နားနေအိပ်စက်လိုက်ကြပေတော့သည်။

*****

တောင်ပံတဖြန်းဖြန်း ရိုက်လျက်တွန်ကျူးလိုက်ကြသည့် တောကြားတို့အသံကြောင့် လင့်ထက်အိပ်ပျော်

နီးထလာကြသည်။ မရွေး
ဆင်ပင် ကျေးငှက်သံတစာစာနှင့်
အုပ်တို့အစာရှာရင်း အော်ဟစ်
သံတို့လည်း ကြားလာရသည်။ ဟို
ဘက်ကုတ်စက်ဝန်းဆီ လှမ်းကြည့်
ရုံသာ စိမ်းညိုသောတောတန်း၊
တောရေပြာစမ်းစခန်းဘက်ဆီကို
ပြုတ်အကြား ရေးရေးပျံလှမ်း
တွေ့နေရသည်။

ခိုက်ဖြည့် စားသောက်လိုက်ကြ
တောငှက်ပျော့ရွက်များဖြင့် ထမင်း
စားနှင့် အခြားအသုံးအဆောင်ပစ္စည်း
တွေကို ကျောပိုးအိတ်အတွင်းထည့်
ကာ စခန်းစောင့်အဖြစ် 'ကျင်ဆိုင်နှင့်
အိုင်ဆိုင်'တို့ကိုထားခဲ့ပြီး လက်နက်
ထိပ်စီကိုင်ဆွဲလျက် ထွက်ခဲ့ကြပေ
သည်။ အပတောသည် တိတ်တိတ်
ဆိတ်ဆိတ်နှင့် ကျွန်တော်တို့ကို ကြို
ဆိုသည်။

“လှမြင့်နဲ့ ကိုဦးတို့ ဒီလမ်း
ကြာအတိုင်း သူတို့လာခဲ့ရင် ဘယ်လို
အန္တရာယ်မျိုးတွေနဲ့ တိုးနိုင်မလဲကွ”
အဘကောင်းအမေးကြောင့် ကိုဦး
အမဖြေ။ ကိုလှမြင့်က ...

“ရေပြာစမ်းစခန်း ဆိုတာက
ဆင်စခန်းပဲ အဘရဲ့။ ကျန်ခဲ့တဲ့သုံး
လေးလက ဆင်မကြီးတစ်ကောင်မွေး
တဲ့ ဆင်ပေါက်ကလေးကို ကျားနှစ်
ကောင်က လာချောင်းလို့ ကသောင်း
စာနင်းဖြစ်ပြီး ဆင်တွေလိုလို ကျား
စာထွက်ပြေးတယ်လို့ကြားတယ်။ အဲဒီ
နောက်ပိုင်း ဆယ်ရက်လောက်ကြာ
တော့ သက်ငယ်ရိတ်သွားကြတဲ့ မိန်း
ကလေးအုပ်စုကို သက်ငယ်တောထဲ
က ကျားကြီးတစ်ကောင်ထွက်လာပြီး

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကိုက်ချီ
သွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း လူသားကိုစား
လို့ကောင်းမှန်း သိသွားလို့လားတော့
မသိဘူး။ ဝါးခုတ်သမား၊ သစ်ဖြတ်၊
လွှထိုးသမား ဆက်တိုက်ကိုက်သတ်
စားသောက်ပစ်တာ ခုနစ်ယောက်
လောက်ရှိပြီလို့ ကြားမိတယ် အဘ
ကောင်း”

“ဘယ်သူတွေက ပစ်တယ်၊
ခတ်တယ်လို့ကော ကြားမိလား”

“လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့ လိုက်လံ
ရှာဖွေတယ်။ ရတယ်လို့တော့ မကြား
မိဘူး။ ညတုန်းက ယဉ်ကျင်နဲ့ ယောင်
ကြီးတို့ပြောနေတုန်း ကျွန်တော်အဲဒီ
ကိစ္စကို အမှတ်ရလိုက်တယ်။ ဘာလို့
လဲဆိုတော့ ခုအချိန်ဟာ သူတို့မိတ်
ဆော့ချိန်ကို အဘကောင်းရဲ့”

သေနတ်က
တူမီးသေနတ်။
ထိုသေနတ်နှင့်
နှစ်လံလောက်အကွာတွင်
သွေးဒိုင်တစ်ဒိုင်က
ဆန်ကောတစ်ချပ်စာခန့်။
ဘေးဘယ်ညာရှိ
သွေးတို့က
ခြောက်သွေ့နေပြီး
အတွင်းရှိသည့်
သွေးတို့က
မခြောက်တတ်သေး။

“အခြား ဘယ်လိုအန္တရာယ်မျိုး
တွေ့နိုင်သေးလဲ”

“ပြောလို့တော့မရဘူး အဘရဲ့။
တောဆင်ရိုင်းအုပ်တွေလည်း ဝင်နေ
ကြတယ်ဆိုတော့။ ဒါပေမယ့် ဒီဘက်
ကိုတော့ မလာကြဘူး”

အဘကောင်းက လှမြင့်ပြောပြ
နေသည့်စကားတို့ကို ခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ
ခေါင်းတညိတ်တညိတ်လုပ်ကာ ရှေ့မှ
လျှောက်လှမ်းရင်း ဝန်းကျင်ကိုကြည့်
လိုက်၊ မြေပြင်လမ်းကိုကြည့်လိုက်နှင့်
ဦးဆောင်သွားနေသည်။ နောက်ပြီး
ပြန်ပြောလိုက်ပုံက ...

“တောဆင်ရိုင်းကိစ္စတော့ ငါ
လည်းသိပြီးသားပဲကွ။ အခြားဟာတွေ
ကို မေးနေတာလေကွာ”

အဘကောင်းက ဟောက်လိုက်
သည့်အတွက် လှမြင့်ဆက်မပြောဘဲ
ငြိမ်သွားသည်။ ထိုအချိန် ကိုဦးက

“ဒီလမ်းကြောအတိုင်း သူတို့
သွားခဲ့ရင်တော့ လှမြင့်ပြောတဲ့ဟာ
တွေ ဖြစ်နိုင်တယ်။ သူတို့ကိုလှမြင့်မှာ
စိုးလို့ တောလမ်းကသွားမယ်ဆိုရင်
အခြား သဘာဝဘေးအန္တရာယ်တွေနဲ့
တိုးနိုင်သေးတယ် အဘ”

“အေး... ပြောစမ်း။ ငါသိချင်
တာက အဲဒါမျိုးကိုကွ”

“ဒီလို အဘကောင်းရဲ့။ ရိုးမ
ကြီးရဲ့အတွင်းပိုင်းကျရာဆိုတော့ စိန်
တောင်ကြီးနဲ့ နီးနေတဲ့နေရာ ဖြစ်တဲ့
အတွက် ဆေးဘက်ဝင် သစ်ဥသစ်ဖု
တွေ ပေါ်တဲ့နေရာဖြစ်သလို၊ လူသား
စား ဂမုန်းပင်တွေ၊ နွယ်ရှင်တွေလည်း
ရှိကြတယ်”

သူတို့ဖြစ်သန်းကြမယ့် လမ်းမှာ

ဝိဇ္ဇာတောင်၊ ပျားကြီးတောင်၊ သုံး
ပန်လှမင်းသမီးလေးကို ဆေးစီရင်
ထားတဲ့ ရုပ်ကလာပ်ရှိရာတွေကို ဖြတ်
ကျော်ပြီး ကျပ်ခေတ်က အဖိုးထိုက်
ရတနာသေတ္တာကြီးကို မြှုပ်ထားတဲ့
နေရာအပြင် စောတိကပါလသိုက်၊
ထူးဆန်းလှတဲ့ ကျောက်ဆင်ရှိရာနဲ့
အခြား အဖြေထုတ်လို့မရသေးတဲ့
နေရာတွေကို ဖြတ်လာခဲ့ရတဲ့ခရီး အဘ
ကောင်းရဲ့။”

“နောက်ပြီး ဒီခရီးကိုသွားမယ်
ဆိုရင် ကရင်မုဆိုး လမ်းပြဆင်ဦးစီး
နဲ့ သူလမ်းပြတဲ့လမ်းအတိုင်းသွားရင်
အန္တရာယ်ကင်းတာပေါ့။ ခုတော့”

ကိုဦးက ပြောလက်စ စကားကို
ဖြတ်လျက် စဉ်းစားနေပုံရသည်။ ပြော
သင့်မပြောသင့်၊ ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင်ကို
လည်း တွေးတောနေပုံရသည် ...။
အတန် ကြာတော့မှ -

“ဒီလို အဘရဲ့။ ဟိုမှာ မိုင်းပျူ
နဲ့ လမ်းမြင်နေရတဲ့ ဝိန်တောင်ကြီးနဲ့
ယှဉ်ပြီး စောဖြူတောင်၊ ပန်းဟောင်၊
သံတောင်ဆိုတာတွေလည်း ရှိသေး
တယ်။ အမှန်တော့ ... ရွှေတလေး
ချောင်းဘက်က ဦးတည်သွားမယ်ဆို
ရင် အဲဒီတောင်ကြီးတွေက ပဲခူးရိုးမ
ကြီးအနောက်ဘက်ခြမ်းမှာ ရှိကြ
တယ်။ ဒီလမ်းကိုသွားကြမယ်ဆိုရင်
ရွှေတလေးနယ် အပေါ်ရွာ(ဥဏှာ
လယ်ရွာ)ကနေ ရွှေတလေးတောင်ကို
ဖြတ်၊ ပန်းတောင်နဲ့ သံတောင်တို့ကို
ကျော်ပြီးမှ သံတောင်၊ စောဖြူတောင်၊
ပျားကြီးတောင်၊ ဝိဇ္ဇာတောင်တွေကို
ခက်ခက်ခဲခဲကျော်ဖြတ်ပြီးမှ သွားလို့ရ
တဲ့လမ်း။ ဒီလမ်းကို အင်မတန်တော

ကျွမ်းပါတယ်ဆိုတဲ့ မုဆိုးကြီးတွေ
တောင် မသွားကြဘူး အဘရဲ့။”

“ဘာကြောင့်တုံးဆိုတာ ပြော
ဝါဦးဟ”

“သားကောင်မျိုးစုံလည်း ပေါ
တယ်။ ပေါက်တဲ့အပင်ကြီးတွေက
လည်း ကျွန်း၊ ပျဉ်းကတိုး၊ အင်၊
ကညင်၊ သစ်ရာ၊ ပိတောက်၊ မှတ်
ကျောက်၊ ဆိတ်ချေး၊ စတဲ့အပင်ကြီး
တွေကလည်း မိုးထိအောင်လှတက်ပြီး
မြင့်မားတဲ့အပင်ကြီးတွေ ပေါက်ကြ
သလို၊ မြေပြင်မှာလည်း ... လူကို
အန္တရာယ်ပေးတတ်တဲ့ အပင်တွေ
ပေါက်ကြတယ်။ ပြောရရင် လူသား
စား ဂမုန်းပင်မျိုး၊ နွယ်ရှင်လိုအပင်မျိုး
အပြင် အခြား လူနဲ့ တောတိရစ္ဆာန်တွေ
ကိုအန္တရာယ်ပေးတတ်ကြတဲ့ ပဒုကျင်း
မျိုး၊ နွံတွင်း(နွံဆိုင်တွင်း)လိုမျိုး ရှိသလို
အမျိုးအမည်ဖော်ပြလို့ ခုချိန်ထိ မရ
သေးတဲ့ ဂန္တိဆန်ကိစ္စမျိုးတွေ အထင်
အရှားရှိနေတယ် အဘကောင်းရဲ့။”

“အေး ... ငါလည်းပဲ ဒီလို
တွက်ချက်နေတာပဲကွ။ သူတို့သွားတဲ့
လမ်းကြောင်းကို ရွာသို့ အနီးစပ်ဆုံး
လမ်းကြောင်းကို တွက်ဆနေတာပဲ။
သူတို့အတွက် အန္တရာယ်တွေက ပတ်
လည်ဝိုင်းနေကြတယ်ကွ။ လမ်းသာ
တာကို သူတို့ဖြတ်ရင် တောဆင်ရိုင်း
တွေ အန္တရာယ်နဲ့ ကျားသစ်တွေ
အန္တရာယ်၊ ဝံတွေ၊ တောခွေးတွေ
အန္တရာယ်။

လမ်းသာကမသွားဘူး တောတိုး
သွားမယ်ဆိုရင်လည်း ခုမင်းပြောတဲ့
သဘာဝအန္တရာယ်တွေနဲ့ တိုးနိုင်တယ်
ဆိုတော့ ဘယ်လမ်းကို ဦးစားပေး

လိုက်ရမယ်ဆိုတာ တွေးဖို့တော
အတော် ခက်နေတယ်။ ခဏနာ
လိုက်ကြဦးကွာ။ ပင်ပန်းလိုက်တာ
ထိုသို့ ပြောလိုက်ပြီး အရိပ်
သစ်ပင်ကြီးအောက်တွင်နားကာ
သောက်သူသောက်၊ ရှမ်းဖက်လိပ်
သူဖွာနေလိုက်ကြသည်။ အစ်ကိုကြီး
ဦးသိန်းလွင်နှင့် ကျွန်တော်ကတော့
ထိုကိစ္စအတွင်း ဝင်မပါ။ ပွဲကြည့်
ပရိသတ်အသွင်။

ထိုအချိန် လှမြင့်က ယောင်ကြ
ကို လှမ်းမေးလိုက်သည်က ...

“သူတော် သေနတ်ယူသွား
သေးတယ် ကြားမိလားကွ”

“သူလည်း မုဆိုးတစ်ယောက်
ဆိုတော့ ဘေးဆီးရန်ကာယူသွားမှာ
ပေါ့လေ”

အထိုက်အလျောက် အဖေ
အပန်းဖြေလို့အပြီး ကျွန်တော်တို့အစ်
စု ထိုနေရာမှထကာ ခရီးဆက်လိုက်
ကြပြန်သည်။ အရှေ့ဘက်မိုးကောင်း
ကင်၌မူ နေသည် လွတ်လွတ်ကျွတ်
ကျွတ် အလင်းရောင်ပေးနေပေမယ့်
မြူနင်းတို့ကို ထိုးခွဲကာ အနိုင်ယူပြီး
ရိုးမကြီးအတွင်း ဖြန့်ခင်းဖို့ ကြိုးစားနေ
ပေမယ့် အရာကမထင်သေး။ တစက်
စက်ကျနေသည့် နှင်းစက်တို့အောက်
ကို နွေးထွေးသော သူ၏အပူရှိန်ကို
အားသွန်ပို့လွှတ်နေဆဲရှိသည်။

နှစ်နာရီလောက် လျှောက်လာခဲ့
ရသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့အားလုံး
ချွေးများဖြင့် နစ်နေပေပြီ။ အဝတ်
အစားများကို နှင်းရည်ရောချွေးတို့ပါ
ရောနှောစွတ်စိုလျက်ရှိသည်။ စခန်း
အထိုင်ချရာဆီမှ ရေပြာစမ်းစခန်း

တောဆီရောက်သည်ထိ ခုနစ်မိုင်
သာသာခရီး ပေါက်နေပြီဖြစ်သည်။
တောကျော်သည်နှင့်အမျှ တောင်
ကြောအပေါ်သို့ ပြေပြေလျှောလျှော
ကျွေးဝိုက်ဝိုက် လှည့်ကာပတ်ကာ
သက်သောင့်သက်သာတက်လာ
ကြသည်။ ထိုစဉ် အဘကောင်းက

“ကဲ... ကြောပေါ်ရောက်နေပြီ။
အဆီရောမှာ ဗိုက်ဖြည့်ကြရအောင်”
အရိပ်ရအပင်အောက် စုဝေး
ကြပြီး ထမင်းထုပ်တွေထုတ်ကာ
စားလိုက်ကြသည်။

ထမင်းမစားမီ လက်မှနာရီကို
ကြည့်လိုက်တော့ နေ့မှန်းတည့်ချိန်
ထမင်းထုပ်တို့ကို ကျောပိုးအိတ်
တွင်းကထုတ်ပြီး စားကြမယ်အလုပ်
အဆင်မပြေ ကိုဦးက ...

“အစ်ကိုကြီးနဲ့ ဘုံလေးတို့ ...
အာအနေအထားကို သတိထားမိကြ
အားလုံးလည်း ကျွန်တော့်စိတ်နဲ့တော့ သိပ်
တွေ့ဘူး ဖြစ်နေလို့ပါ”

ထမင်းထုပ်ကိုဖွင့်ပြီး စားတော့
အလုပ် ကိုဦးပြောလိုက်သည့်
အားကြောင့် အဘကောင်းမျက်နှာ
လှမ်းကြည့်နေလိုက်မိသည်။ အဘ
ကောင်းကလည်း တော၏အနေ
အထားကို သတိပြုမိဟန်မပေါ်။ ပြန်
ခြေဖိုခက်နေသည့် အစ်ကိုကြီးဦးသိန်း
ထွက်မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်နေသည်ကို
မြင်လိုက်ရသည်။

“အေးကွ ... တောကငြိမ်နေ
အယ်ဆိုတာကိုတော့ သတိပြုလိုက်မိ
တယ်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး သား
အောင်ငယ်ကလေးတောင် မတွေ့လို့
အေး တယ်လို့တွေးနေမိတာ”

“အေးဗျာ ... တောကထူးထူး
ခြားခြားငြိမ်နေတယ်ဆိုတော့ စဉ်းစား
စရာပေါ့။ သစ်ခုတ်သမား၊ လွှတ်တိုက်
သမား၊ ဝါးခုတ်သမား ဆိုရင်တော့
ဘယ်သိမ့်မလဲ။ ကျွန်တော်တို့လို အမဲ
လိုက်သမားကလည်းဖြစ်ပြန်၊ ဟို
ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေးက
လည်း ထူးထူးခြားခြား ပျောက်နေတာ
ကလည်း ဆန်းနေတော့ မျက်စိကို
ဖွင့်၊ နားကိုစွင့်ပြီး ဝန်းကျင်ကိုလေ့လာ
ရင်း လိုက်ရှာနေတဲ့လူတွေဆိုတော့
တောက ငြိမ်နေတာကို သတိထားမိ
တာပေါ့လေ။ ကျွန်တော့်အထင်တော့
ဒီဝန်းကျင်မှာ ဟင်းမျိုးဝင်မွှေနေတာ
သေချာမယ် ထင်တယ်”

“အဲဒီတော့ မင်းက”
“ဒါကြောင့် ... ပျောက်နေတဲ့
သူတော်နဲ့ စောနုတို့လည်း ဒီဝန်းကျင်
ကိုရှာရင် တွေ့နိုင်ကောင်းတယ်လို့
ထင်မိတယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် ပြောသည်ကို
နားထောင်နေသည့် အဘကောင်းက
“ကိုဦးပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။
စားလို့နားလို့ပြီးရင် ဒီဝန်းကျင်ကိုလှည့်
ပြီး ရှာလိုက်ကြရအောင်ဟေ့”

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ လက်နက်
ကိုယ်စီကိုင်ဆောင်လျက် လူဖြန့်ကာ
ရင်ပေါင်တန်း ရှာဖွေလိုက်ကြသည်။
တော၏အောက်ခြေ မြေပြင်သည်
ကျောက်စရစ်ငယ်များ ထူထပ်သော
မြေစေးဖြစ်သည်။ စေး၍မာနေသည်။
မြေသားက မာကျောစေးသိပ်ကာ
ကျောက်ခဲများနှင့်ပွို သာမန်အလေး
ချိန်ရှိသော သားကောင်နှင့် သင်္ကာ
မကင်းသော ဟင်းမျိုးအကောင်အပြင်

အလေးချိန်ကြီးမားသည့် ပြောင်နှင့်
စိုင်လိုအကောင်မျိုးပင် ခြေရာခံဖို့ခက်ခဲ
သည့်နေရာမျိုး။ သို့သော်လည်း ကျွန်
တော်တို့အဖွဲ့ သဲလွန်စ ရလိုရငြား
မျက်စိကိုဖွင့် နားကိုစွင့်လျက် လက်
နက်ကိုယ်စီဆွဲကာ နေရာအနှံ့ လိုက်
ရှာဖွေနေလိုက်မိကြပေသည်။

“ဝူး ...”
ယဉ်ကျေးတို့ရှိရာဘက် ညာ
ဘက်အခြမ်းဆီမှ လူအူသံကြားလိုက်
ရသဖြင့် ထူးခြားတာတစ်ခုတွေ့ပြီ
အထင်နှင့် ပြန်လည်အချက်ပေးလိုက်
ပြီး အသံကြားရာဘက်ဆီသို့ လူစုကာ
ပြေးလွှားသွားရောက်ပြီး ယဉ်ကျေး
လက်ညှိုးထိုးပြနေသည့် မြေပြင်ထက်
ဆီကြည့်လိုက်ရာ ဘေးတိုက်ဖြစ်နေ
သည့် သေနတ်တစ်လက်ကို တွေ့
လိုက်ကြရပေသည်။

သေနတ်က တူမီးသေနတ်။ ထို
သေနတ်နှင့် နှစ်လံလောက်အကွာ
တွင် သွေးအိုင်တစ်အိုင်က ဆန်ကော
တစ်ချပ်စာခန့်။ ဘေးဘယ်ညာရှိသွေး
တို့က ခြောက်သွေ့နေပြီး အတွင်းရှိ
သည့်သွေးတို့က မခြောက်တတ်သေး။
ယဉ်မဲရိုင်းတို့က စုပ်ယူစားသောက်နေ
ကြသည်။ အနီးကို တိုးကြည့်လိုက်
တော့ ဝုန်းခနဲထပျံသန်းကာ ဝန်း
ကျင်တွင်လှည့်ပတ်ရင်း အော်မြည်
ပေးနေကြသည်။ ကိုဦးက လက်နဲ့
တို့ သပ်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဒီမနက်မှ ကျထားတဲ့ သွေး
တွေဗျ။ သေချာတယ် လူသွေး
ပြောပြောဆိုဆို ဝန်းကျင်ပတ်
ဝိုက်ကိုကြည့်လိုက်တော့ သွေးကွက်
ကြီးနှင့် ကိုက်ဆွဲယူသွားသဖြင့် ထင်

ကျန်နေသည့် စွပ်ကြောင်းရာ၊ သွေး
စက်နောက်ကို လိုက်ကြည့်လိုက်တော့
မိန်းမစီးဖိနပ်တစ်ရန်နှင့် ဝါးမြစ်ဆုံ
ခြောက်တွင်ငြိကာ စုတ်ပြကျန်နေ
သည့် ထဘီစ အစုတ်တစ်ခု။

“သေပါပြီဗျ။ စောနုဖိနပ်နဲ့
ထဘီစပဲ။ ဒါဆို သူတော်ကရော လူမ
တွေ့ဘဲ သေနတ်သာကျန်ခဲ့တယ်ဆို
တော့”

ကျွန်တော်တို့ နောက်ကြောင်း
ကိုပြန်ဆုတ်ကာ သေနတ်ကိုအသေ
အချာ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးလိုက်တော့
ပြောင်းလဲတွင် ယမ်းမရှိ။ ပစ်ခတ်ပြီး

သွေးတို့
အိုင်ထွန်းနေသလို
ရင်ဘတ်ဖွင့်ကာ
အတွင်းကလီစာများကို
စားထားပြီး
တင်သားများနှင့်
ရင်သား၊
ပေါင်သားများတွေကို
စားထားခြင်း
ခံထားရသည့်အတွက်
ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်
အလောင်းအဖြစ်
တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

သား။ ထောင်းတံကလည်း သေနတ်
နှင့်မနီးမဝေးတွင် တွေ့လိုက်ရပြီး ချုံ
ပုတ်တစ်ခုအနီး ကျောပိုးအိတ်ကို
လည်း တွေ့လိုက်ကြရပြန်သည်။

“သူတော်တို့တော့ ပစ်ပြီးသား
သေနတ်ကိုတွေ့ပြီ၊ ကျောပိုးအိတ်
လည်းတွေ့ပြီ။ အခြားသဲလွန်ကို
လိုက်ကြည့်ကြစမ်းဟေ့။ လူက ဘယ်
ကိုရောက်နေလဲဆိုတာကို”

ခိုးရာလိုက် ထွက်ပြေးကြသည့်
ဇနီးမောင်နှံ အခြေအနေကိုကြည့်ရင်း
ငူငူငိုငိုဖြစ်နေကြသည့် ကျွန်တော်
တို့အား အဘကောင်းပြောလိုက်သည့်
စကားကြောင့် ပြန်လည်အသက်ဝင်
လှုပ်ရှားလာကြပြီး မြေပြင်တွင်စွန်း
ထင်းနေသည့် သွေးစက်လမ်းကြောင်း
အတိုင်း လိုက်လံကြည့်လိုက်တော့
တစ်ဖာလုံသာသာခန့်တွင် မြေပြင်တွင်
မှောက်လျက်လဲပြီး သတိမေ့နေသည့်
လူငယ်တစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ကြရသ
ဖြင့် အနီးကိုသွားကြည့်မည်လုပ်စဉ်

“ဟာ ... အဲဒါ သူတော်ဗျ။
သေပြီလား မသိဘူး”

ကျွန်တော်တို့ အပြေးအလွှား
သွားရောက်ပြီး မှောက်နေသည့် သူ
တော်ဆိုသော ကောင်လေးကို ဆွဲလှန်
လိုက်တော့ မျက်နှာတစ်ခြမ်းလုံး မျက်
လုံးပါမကျန် အရည်ခွံတွေကွာပြီး
မျက်လုံးအိမ်တစ်ဖက်ထွက်နေသည့်
သူ တော်ကလေးကို တွေ့လိုက်ကြရ
သည်။ မေ့မြောပြီး သတိလစ်နေ
သည်။ အသက်တော့ဖြင့် မသေသေး။
အန္တရာယ်ပေးသည့်သားကောင်ကို ခု
ခံပစ်ခတ်ကာကွယ်ရင်း တုံ့ပြန်ရန်မူခံ
လိုက်ရသည့်နှယ် ပုံပန်းပင်။

“အသက်တော့ မသေသေး
ဗျ။ ဆေးရုံအရောက်ပို့ဖို့လိုမယ်”

ယဉ်ကျိုင်းပြောသည့် စကား
ကြောင့် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ အသက်
ပြန်ဝင်လာကြသည်။ ကျားတစ်ကောင်
၏ လက်သည်းနှင့်ကုတ်ခြစ်သွားမှု
ကိုခံလိုက်ရပြီး မျက်နှာတစ်ခြမ်း မ
လုံးအိမ်ပါထွက်၍ အသားတစ်ခု
မြင်မကောင်းအောင် လန်ထွက်ကာ
သွေးထွက်လွန်ပြီး မြေပြင်တွင်
လျားထိုးဖြင့် အန္တရာယ်ကိုရှောင်ထိ
ကာ ကိုယ့်အသက်လွတ်မြောက်ဖို့
ကန်ကြိုးစားခဲ့သည့် သူတော်ဆ
အား နီးစပ်ရာဆေးဘက်ဝင် ဂရု
ပင်များ၏ ဥတွေကိုနုတ်ကာ
ထောင်းပြီး အရည်ညှစ်၊ အသား
ကိုပြန်ကပ်၊ ပါလာသည့် ပုဆိုး
စည်းနှောင်ကာ ပုခက်ထမ်းစင်ပြု
လှည်းကူး(မင်းကုန်းရွာ)မှတစ်ဆင့်
ကားငှားကာ လှည်းကူးဆေးရုံသို့
ခံပုဆိုးတို့ဖြင့် လူခွဲကာ ဗိုဆောင်သွား
အစီအစဉ်ပြီးတော့ ထိုနေရာတွင်
အဘကောင်း၊ အစ်ကိုကြီးနှင့် ကျွန်
တော်၊ ကိုလှမြင့်တို့သာ ကျန်ခဲ့
တော့သည်။

.....

အဘကောင်းက နေရာမှ
ရပ်လိုက်ပြီး ကိုင်ဆောင်ထားသည့်
သေနတ်၏ဒင်အသေးပိုင်းကို ည
ဘက်ပန်းပေါ်တင်ကာ ဘယ်လက်ဖြင့်
ခါးထောက်ရင်း နောက်ကြောင်းဘက်
ဆီကိုလှမ်းကြည့်လျက် ...

“လာကြကွာ၊ ဟိုခွပ်ကြောင်
နောက် သွေးစက်ခံလိုက်ကြရအောင်”

ပြောပြောဆိုဆို ရှေ့မှသွားနေ
သည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့လည်း
သေနတ်ကိုအသင့်ကိုင်ကြရင်း နောက်
မှ အပြေးတစ်ဝိုင်းလိုက်သွားကြသည်။
မြေပြင်တွင် ဦးစွာတွေ့ခဲ့ရသည့် ဖိနပ်
တစ်ရံ၊ ဟိုဘက်ဘက်ဝါးမြစ်ဆုံကြီးတွင်
ဆိုးထိုးထောင်ထောင်ဖြစ်နေသည့် ဝါး
တိုင်းငုတ်တွင် စုတ်ပြိုင်တွယ်ကျယ်နေ
သည့် ထာဝရစုတ်နှင့် စွပ်ကြောင်းရာ
နှင့်အတူ သွေးစက်လမ်းကြောင်းကို
သွမ်းကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ကောင်မလေး အခြေအနေက
တော့ ကောင်းပုံပေါ့ဘူး။ သေဖို့များ
တယ်ကွ၊ သတိထားကြ”

သူပြောလိုက်သည်စကား မှန်
နေသည်ကို ကျွန်တော်တို့လည်း မှန်း
ဆရှိကြသည်အတွက် ခွန်းတုံ့ပြန်
မနေတော့။ ခေါင်းညိတ်ကာပြလိုက်
ကြပေသည်။

လက်မှ နာရီကို ကြည့်လိုက်
တော့ ညနေ ၃ နာရီတိတိပင်။ အဘ
ကောင်းက ဒသမ ၃၇၅(မဂ္ဂနာမ်)အမဲ
ကြီးပစ်ရိုင်း၊ အကိုကြီးဦးသိန်းလွင်က
ဒသမ ၁၃/၁၃(ဝင်ချက်စတာ)ရိုင်းဖယ်၊
ကျွန်တော်က နှစ်လုံးပြုး ၃၂ လက်မ
စိပုံး၊ ကိုလှမြင့်က ၃၀၃ အမေရိကန်
ရိုင်းဖယ်တို့ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ထားကြ
၏။ လေးဦးသား လူဖြန့်ကာ သွေး
စက်လမ်းကြောင်းအတိုင်း ရှေ့တူရှုသို့
လှမ်းကာလိုက်သွားကြပေသည်။ တစ်
နေရာအရောက် ဝါးရုံတောကြီး ကြေ
ကျထားသည့် ဝါးရုံကြောက်တွေကို
ယက်ဖယ်ကာ ဝါးသီးတွေကို ရှာဖွေ
စားသောက်နေကြသည့် တောကြက်
တစ်အုပ်ကို မြင်လိုက်ရသလို၊ ဝါးရုံ

ကိုင်းထက်တို့တွင် တရူးရှူးမြည်သံ
ပေးနေသော ချိုးလင်းပြာတို့နားနေ
ကြသည်ကိုလည်း တွေ့လိုက်ရသည်။
စူးစူးရှရှုရသည့်သံပေးနေသည့် တော
ကြက်တွန်သံများကိုလည်း ကြားနေရ
သည်။ နေလုံးနီနီသည် စိန်တောင်
ကြီးထိပ်များ မေးတင်စပြုနေပေပြီ။
ဝင်တော့မည့်နေလုံး၏ လှပသော
ရောင်ပြန့်သည့် ရိုးမတောကြီးအား
ကြက်သွေးရောင်လွှမ်းလျက်ရှိရာ မြင်
တွေ့နေရသည့်အရာရာတိုင်းက လှပ
နေသယောင်ရှိသည်။

အဘကောင်းက သွေးစက်ခံ
ကာ ရှေ့မှဦးဆောင်သွားနေသလို
ကျွန်တော်က ဝါးတစ်ရိုက်အကွာ သူ့
နောက်မှလိုက်နေသည်။ အစ်ကိုကြီး
ဦးသိန်းလွင်နှင့် ကိုလှမြင့်၊ သုံးဦးက
တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခပ်ကွဲကွဲတန်းစီကာ
နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာလိုက်နေ
စဉ် ဘယ်ဘက်ရှိ ကိုလှမြင့်က ...

“ကစ် ... ကစ်”

အသံပြုလိုက်ရာကို ဆတ်ခနဲ
လှည့်ကြည့်လိုက်သလို၊ အဘကောင်း
နှင့် အစ်ကိုကြီးတို့ကလည်း လှမ်း
ကြည့်လိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။ ဝိုင်းကြည့်
နေကြသည့်နေရာက ဟိုတစ်ကွက်
သည်တစ်ကွက် ပေါက်နေကြသည့်
ဝါးရုံတောတို့အကြား ရုတ်ခြည်းလှမ်း
မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကို တွေ့
လိုက်ရသည့် ကျွန်တော်အဖို့ ဧဝေ
ဝေါဖြစ်သွားခဲ့ရ၏။ ရှေ့ကိုက်နှစ်ရာ
သာသာ ပေါက်နေသည့် ကြီးမား
သော မုဆိုးလက်ဆုပ်ပင်ကြီးကို မြင်
လိုက်ရပြီး မြစ်ဆုံရင်းတွင် လူတစ်
ယောက် မှောက်လျက်လဲကျနေသလို

အနီးတွင် ကိုက်ဖဲ့ကာအသားတွေကို
စားနေသည့် အညိုရောင်တွင် အနက်
စင်းကြီးများရောထွေးနေသည့် သတ္တဝါ
တစ်ကောင်ကို မထင်မရှား တွေ့မြင်
လိုက်ရသည်။

ကျွန်တော်က လျှပ်တစ်ပြက်
သေနတ်မောင်းခလုတ်ကို ရှေ့ဘက်
ဓမ္မန်းပိုကာ ပစ်ခတ်တော့မည်အလုပ်
“ဒိုင်း”

အဘကောင်းထံမှ သေနတ်သံ
ထွက်သွားပြီးဖြစ်ပေသည်။ သေနတ်
သံနှင့်အတူ ကျွန်တော်မြင်လိုက်ရ
သည့် သားကောင်ကြီးမှာ လှစ်ခနဲ
ပျောက်သွားပေသည်။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားပြော
မနေနိုင်အား။ မုဆိုးလက်ဆုပ်ပင်ကြီး
ဆီ တိုးကပ်လျက် မှောက်ခနဲလဲကာ
သွေးအိုင်အတွင်း အသက်ပျောက်နေ
သူကို ကြည့်လိုက်တော့ ...

“စောနုအလောင်းပါလား အဘ
ကောင်းရဲ့”

ကိုလှမြင့် ပြောစကားကြောင့်
မိန်းမငယ်အလောင်းကို အသေအချာ
ကြည့်လိုက်ရာ လည်တိုင်တွင်အထက်
အောက်သွားစွယ် အပေါက်ကြီးများ
နှင့် သွေးတို့အိုင်ထွန်းနေသလို ရင်
ဘတ်ဖွင့်ကာ အတွင်းကလိစာများကို
စားထားပြီး တင်သားများနှင့် ရင်သာ။
ပေါင်သားများတွေကို စားထားခြင်းခံ
ထားရသည့်အတွက် ရုပ်ပျက်ဆင်း
ပျက်အလောင်းအဖြစ် တွေ့မြင်လိုက်ရ
သည်။ ယင်မမဲရိုင်းကောင်ကြီးများက
လည်း စိတ်ကြိုက် တဝုန်းဝုန်းဖြင့် ထ
ပျံလိုက်၊ ပြန်နားလိုက်ဖြင့် ပွဲထောင်
တည်နေကြသည့် မရှုရက်စရာမြင်

ကွင်းကို ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ တွေမြင်
လိုက်ရပေသည်။

လေးဦးသား စကားမပြောကြ
ဘဲ သေနတ်ကိုကိုင်ကာ ရိပ်ခနဲပျောက်
သွားသည့် သားကောင်ကြီးရှိနိုင်မည်
နေရာတွေကို လိုက်လံကြည့်ရှုအက်
ခတ်နေကြစဉ် ခပ်လှမ်းလှမ်း တော
ချုံကြီးအတွင်းဆီမှ “ဟဲ”ခနဲ မတိုး
မကျယ်သံပြတ်နှင့် ဟိန်းလိုက်သံကို
ကြားလိုက်ကြရသည်။ ဟိန်းသံ သည်
ကြားနေရမြဲ ဟိန်းသံမဟုတ်ဘဲ မာန်
ထသည့်အခါ ဟိန်းလိုက်သည့်အသံ
မျိုးဆိုသည်ကို အားလုံးပင် နားလည်
လိုက်ကြသည်။ ဟိန်းသံသည် တစ်ခု
ခုကို မကျေနပ်သည့်အတွက် အာ
ခေါင်တွင်းမှခြစ်၍ နက်ကျောသော
ဝမ်းခေါင်သံတစ်ချက်တည်း ထွက်လာ
ပြီး ပြတ်သွားသည်။

လေးဦးသား မတိုင်ပင်ရဘဲ
အသံကြားရာဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ
သည်။ သို့သော် နေဝင်ချိန်မှီ အမှောင်
ကမင်းမူလာသလို အရှုပ်တောအတွင်း
လှမ်းကြည့်လိုက် မမြင်ရသဖြင့် ကျော
ပိုးအိတ်များအတွင်း ယူဆောင်လာ
သည့် ဓာတ်မီးတွေကိုထုတ်ကာ နေ
ရာအနှံ့ထိုးပြီး ရှာဖွေလိုက်ကြသည်။
မီးအလင်းရောင်များက အသံကြား
လိုက်ရာချုံတောကြီးနေရာအနှံ့ ထိုး
ကာ ရှာဖွေလိုက်သည်။ မီးအလင်း
ရောင်သည် အရှုပ်တောတစ်ခွင်လုံးကို
ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ မြင်လိုက်ကြရ
သော်လည်း အရှုပ်တောသည် သူရင်
ခွင်တွင်း မည်သည့်အန္တရာယ်ကောင်မှ
မရှိကြောင်း မာယာဆောင်လျက်
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

တောသည် ဘယ်ညာယိမ်းထိုး
လျက်ရှိသော ကိုင်းမြက်ရှည်ကြီးများ
တို့သည်လည်းကောင်း၊ ဟိုတစ်ခု
သည်တစ်ခု ပေါက်နေကြသည့် ဆူး
ရစ်ချုံပုတ်ကလေးတို့သည် လည်း
ကောင်း လေအတိုးတွင် ဘယ်ညာ
ယိမ်းထိုးနေရုံမှအပ ပကတိအတိုင်း
တွေ့မြင်လိုက်ကြရသည်။ သက်ရှိ
တောသတ္တဝါဟူ၍ ပျံသန်းကာ စံပယ်
အိုးပုတ်ပန်းပွင့်ဝတ်ရည် စုပ်နေသည့်
လိပ်ပြာသုံးကောင်နှင့် နီရဲရဲပုစဉ်း
ကောင်လေးတွေကိုသာ မြင်တွေ့နေရ
သည်။

သေနတ်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်
ကိုင်လျက်ရှိသော ကျွန်တော်က သူတို့
မျက်နှာတွေကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။
အားလုံးတို့မျက်နှာများကို ထိုးထား
သည့် ဓာတ်မီးရောင်ကြောင့် ခပ်ရေး
ရေးမြင်နေရသည်။

“သတိထား ဘိုလေး။ အဘ
ကောင်းပစ်လိုက်တဲ့အကောင်ဟာ ဟို
ကလေးမကိုဆွဲသွားတဲ့ ဟင်းမျိုးပဲဖြစ်
ရမယ်။ လှည့်ပတ်ရှာကြမယ် သတိ
ထားနော်”

ကျွန်တော့်အား အစ်ကိုကြီးဦး
သိန်းလွင်က ကပ်လျက်ခပ်တိုးတိုး
ပြောလိုက်သည်။ လေးဦးသား ဓာတ်
မီးကို သေနတ်တွင်ကပ်ကာ တဖြည်း
ဖြည်းတိုးကပ်သွားကြသည်။ ပြေးစရာ
လမ်း မရှိ၍လားတော့ဖြင့်မသိ ချုံ
တောကြီးအတွင်း ဝိုင်းပတ်ကာရှာနေ
ကြခြင်းဖြစ်သော်လည်း ဟင်းမျိုး
ကောင်၏လှုပ်ရှားမှုကို မတွေ့ရ။ မျက်
ကွယ်ပြုရာချုံတောကို အကာအကွယ်
ယူ၍ ချောင်းမြောင်းနေသည်က ယုံ

မှားစရာ မရှိ။
ညဉ့်အမှောင်အောက်တွင် ...
အန္တရာယ်ကောင်ဆိုအောင်းရာ
တောကြီးအတွင်း စမ်းတဝါးဝါးလှည့်
ပတ်ရှာဖွေရသောအလုပ်သည် သိပ်
တော့မဟန်လှချေ။ ဟင်းမျိုးကြီးက
ရဲရဲတင်းတင်း ဝင်ရောက်ကိုက်ခဲရမည်
မဟုတ်ချေ။ လေးဘက်လေးတန်
ရာမလပ် လှည့်ပတ်ရှာဖွေနေသည့်
မီးရောင်တွင် သားကောင်၏မျက်လုံး
ကို ရဲခနဲတွေ့ရမည်ဆိုသည်ကို ကျွန်
တော်တို့ ယုံကြည်နေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဟင်းမျိုးကြီးကို
မီးထိုးကာလှည့်ပတ်ရှာဖွေနေစဉ် ဟို
မှာဘက် ကိုက်သုံးရာခန့် အရှုပ်တော
အတွင်းဆီမှ တောတိုးပြေးလွှားသွား
သည့် “ဝုန်း”ခနဲအသံကြီးကို ကြား
လိုက်ရသည်။ ပြေးလွှားသံက သုံးဆီ
နစ်ခန့်။ ကိုင်းဥတွေကို တူးဖော်
နေကြသည့် တောဝက်အုပ်အသံပင်
အတန်ကြာတော့ ငြိမ်သွားသည်။

ကျွန်တော်က မျက်စိကိုဖွင့် နား
ကိုစွင့်ရင်း သေနတ်ကိုအသင့်ကိုင်ပြီး
ရှာဖွေနေစဉ် တောအစွန်တစ်ဆစ်ချိုး
ကွေ့ ညာဘက်တောင်ကြောကို မီး
ကိုဝေဝဲကြည့်လိုက်ရာ ရဲခနဲမျက်လုံး
တစ်လုံးကိုလှမ်းမြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုနေရာဆီသို့ မီးကိုစိုက်ထိုး
ထားရာ မြင်လိုက်ရသည့် နီရဲသော
မျက်လုံးသည် တဖြည်းဖြည်းကျဉ်းလာ
ကာ တစ်ခဏအတွင်းပျောက်သွား
သည်။ နောက်တစ်ချိန် လက်ခနဲ
လင်းကာ ပြန်မှိတ်သွားပြန်သည်။ ထို
အချိန် လေသံတစ်ခုက ...

“မီးကိုမှိတ်လိုက်။ ပြီးတော့မှ

ပြန်ဖွင့်”

လေသံနှင့် အနီးကပ်ပြောလိုက်
မည်အသံက အဘကောင်းအသံ။
ကျွန်တော်က မီးကိုမှိတ်လိုက်ပြီး တစ်
အကြာ ပြန်ဖွင့်လိုက်တော့ ရဲခနဲ
တွေ့လိုက်ရသည့် အနီရဲမျက်လုံးဖြစ်
နေသည်ကို တအံ့တဩဖြစ်နေစဉ် -
“ဒိုင်း ... ဒိုင်း”

ဘယ်လက်တွင် မီးကိုသေနတ်
ပြောင်းပိုင်းနှင့်အတူ ရောကိုင်လျက်
သားကောင်၏မျက်လုံးအလယ်ကို ချိန်
ဖွယ်ထားခြင်းဖြစ်ရကား သေနတ်
မောင်းကို ဆွဲဖြတ်တော့မည်အလုပ်
ကြားလိုက်ရသည့်သေနတ်သံ နှစ်
ချက်နှင့်အတူ မျက်လုံးရဲခဲသားကောင်
ကြီးထဲမှ ...

“ဂရား ... ဟဲ ... ဝေါင်း”
ဝန်းကျင်သည် သေနတ်သံနှစ်
ချက်အပြင် နာနာကြည်းကြည်းရန်လို
မာန်ဖိလိုက်သံကြီးကြောင့် သိမ့်သိမ့်ခါ
သွားသည်။ ပြောင်းဝမှကန်ထွက်သွား
သည်ကျည်းဖူးအရှိန်ကြောင့် မျက်လုံး
ရဲခဲသားကောင်ကြီးသည် မြေပြင်ကို
ဆွားခနဲခနဲတက်သွားပြီး မြေပြင်ကို
ဝတ်ကျသွားသည်။ ပြီးနောက် နှစ်ပတ်
နေလိမ့်သွားသည်။ ပစ်ခတ်လိုက်သူကို
စောင့်ကြည့်လိုက်တော့ အဘကောင်း
ဝင် ဖြစ်ပေသည်။

ဒေါသသံ၊ နာကြည်းရန်လိုသံ၊
မာန်သွင်းကာ ဟိန်းလိုက်သည့်အသံ
ကြောင့် ဝန်းကျင်သည်ဆူညံသွားပေ
သည်။ သို့သော်လည်း နာနာကြည်း
ကြည်းအော်ဟစ်လိုက်သည့် ဟင်းမျိုး
ကြီးကား နေရာတွင် မတွေ့တော့။
ဘယ်ဆီသို့ အမှောင်ကိုအကာအကွယ်

ယူကာ ပျောက်သွားသည်ကိုတော့ဖြင့်
မသိ။

အခိုက်အတန့်အတွင်း အမှောင်
ဘက်မှ ကျွန်တော်တို့အတွက် ကံ
တရားက အလေးသာနေသည်။ ထို
အချိန် မီးအလင်းတန်းအောက်တွင်
မသေမရှင်ဖြစ်နေသော ဟင်းမျိုးကြီး
၏ လှုပ်ရှားမှုကို ရှင်းလင်းစွာ မီး
အလင်းတန်းအောက်တွင် တွေ့မြင်
လိုက်ရသည်။

မျက်လုံးအစုံအကြား ဖြတ်ဖောက်
ဝင်သွားသည့် ကျည်ဆန်ရာအပြင်
ဘယ်မျက်စိကို ဖြတ်ဖောက်သွားပြီး
တရွတ်ဆွဲကာ တုံ့ပြန်ရန်မူသည့် ကျား
ကြီးသည် အဘကောင်း ပစ်ချက်
ကြောင့် သွေးရှူးသွေးတန်းဖြင့် ခေါင်း
ထောင်ကာ မော့ကြည့်နေသည်။ ပြီး
တော့ မီးအလင်းတန်းကိုစိုက်ကြည့်
လိုက်သည်။ ရဲရဲတောက်နေသည့်
ဒေါသခိုးထွက်နေသော သူ၏မျက်လုံး
အစုံကို ခေါင်းကိုနှိပ်ကာ ပိတ်ပစ်
လိုက်သည်။ ကျားနှင့် ကျားသစ်လိုမျိုး
ဟင်းမျိုးတို့က မီးကို ကြာရှည်စိုက်
မကြည့်ကြ။ တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်လွှဲ
ကြသည်။

သည်အထာကို သိရှိထားသော
အဘကောင်းက ဆက်မပစ်ဘဲငြိမ်
သက်ကာ လှုပ်ရှားမှုကို စောင့်စား
ကြည့်နေလိုက်သော်လည်း ဟင်း
ကောင်ကြီးထဲမှ နောက်ထပ်ထူးခြားမှု
ဖြစ်မလာဘဲ ခေါင်းကိုအောက်ကိုစိုက်
အကျ မျက်လုံးပိတ်သွားသည်နှင့်အတူ
ဖိစိန်ပါသွားပြီကို ကျွန်တော်တို့အား
လုံး သဘောပေါက်သိရှိလိုက်ကြရပေ
တော့သည်။

အတန်ကြာကြာ စောင့်ကြည့်
လိုက်ပြီး ကျားကြီးအသက်ပျောက်
သွားသည်ကို သိလိုက်ကြသည့်အတွက်
လေးဘက်လေးတန်ညှပ်၍ မီးထိုး
ကာ အနီးကိုတိုးကပ်ကြည့်လိုက်တော့
ကြီးမားပြီး ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ရက်
စက်ကြမ်းကြုတ်မည့် မျက်လုံးရဲရဲကြီး
လည်းကောင်း၊ ချွန်ထက်ရှည်လျား
သည့် သွားစွယ်ကြီးတို့ကိုလည်းကောင်း
အားကုန်ဖြထားသောပါးစပ်ကြီးအပြင်
အညိုရောင်အောက်ခံတွင် အနက်
စင်းများဖုံးလွှမ်းထားသည့် ကြီးမား
သော ကျားကြီးကို ကြည့်ရှုလိုက်မိ
ကြပေတော့သည်။

.....

“ကဲ ... လှမြင့်၊ မိန်းကလေးနဲ့
ကျားကြီးအနေအထားကို ကိုဝင်းနိုင်
ပြောပြပြီး သူတို့စိစဉ်ကြလိမ့်မယ်။ ရေ
နက်ကြီး လူလွှတ်အကြောင်းကြားဖို့
စခန်းပြန်လိုက်ကြရအောင်ကွာ”

ကျွန်တော်တို့ ဦးတည်လျှောက်
လှမ်းကြသည်က စခန်းချရာဘက်ဆီ
သို့ ...။

အပြန်လမ်းတွင် ကျွန်တော်တစ်
ယောက် “သူတော်ကလေးနှင့် စော
နု” ချစ်သူနှစ်ဦးဖြစ်ရပ်ကို တွေးမိရင်း
စိတ်မကောင်းဖြစ်မိကာ နှုတ်ကလည်း
တီးတိုးရေရွတ်နေလိုက်မိသည်ကာ
“ဝဋ်ကြွေးတုံ့တင်ရှိခဲ့ကြလျှင်”မင်းတို့
ချစ်သူနှစ်ဦးအတွက် နောင်ဘဝတွင်
ယခုလိုအဖြစ်ဆိုးမျိုးနှင့် မတိုးပါစေနဲ့
ဟူ၍သာ ...။

■ လေးဖောင်

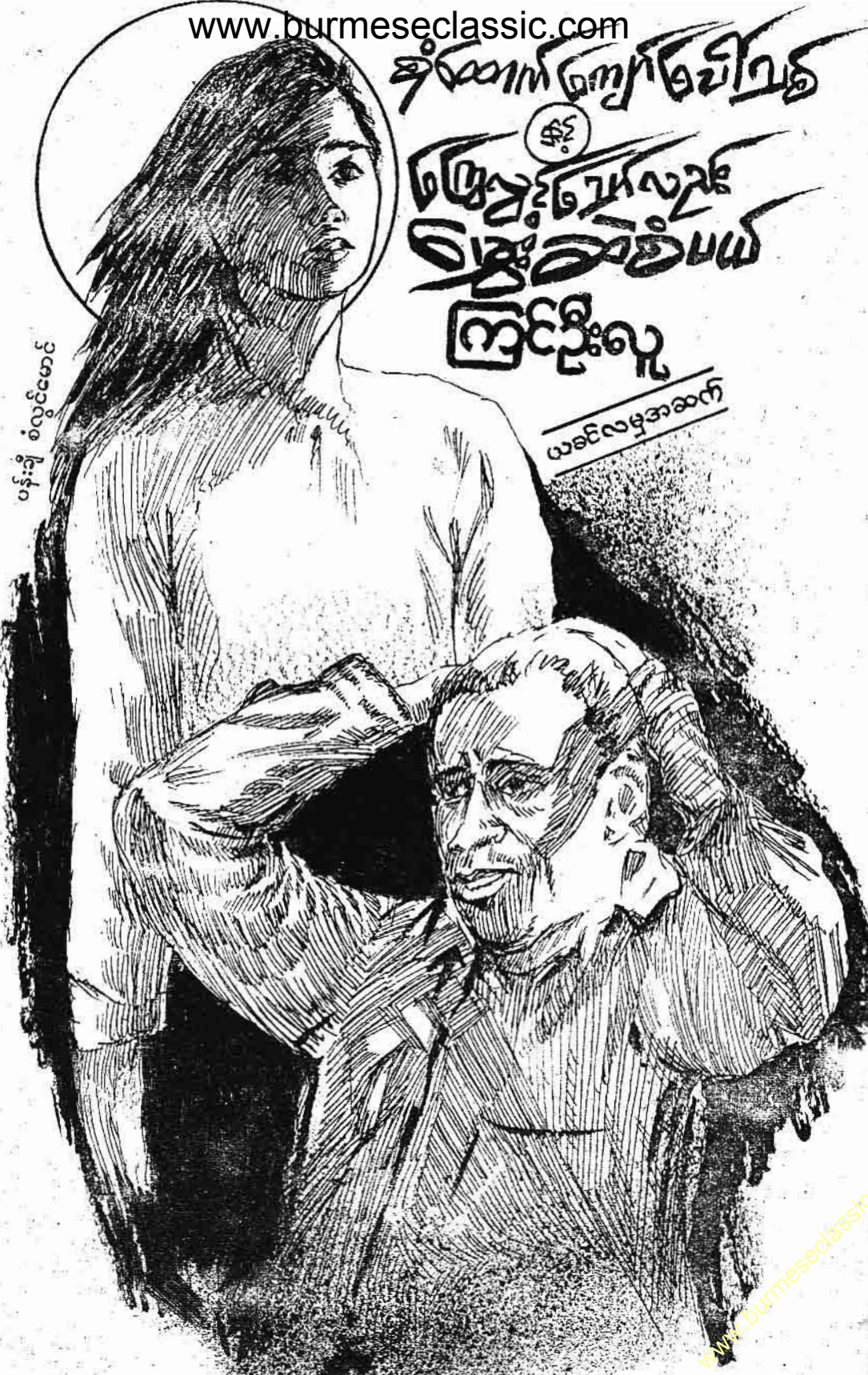

အိမ်ထောင်ရေးအကျဉ်းချုပ်

နှင့်
ကျေးဇူးပြုလျက်
ပြောဆိုသော
ကြင်ညီမ

ယခင်လူအဆက်

ဝန်ချီ ဝံလွင်မာင်

ဝံထောက်ကျော်ပေါ်သစ်

လွင်လွင်သောလည်း လွှဲဆွဲပယ်

ကြင်ဦးလှ

(ထင်လမ္မအဆက်)

မသင်္ကာတရားခံ ဉာဏ်ဝင်းနှင့် ဆန်းရှိန်တို့အား တရားသူကြီးထံမှ ချစ်မိန့်ရမန်ယူ၍ စင်ဆေးခဲ့သည်မှာ ခြောက်ရက်၊ ခြောက်ညတိုင်ခဲ့ချေပြီ။

စစ်ကြောရေး အခန်းကျဉ်းလေး ဆဲ၌ နောက်မှီမပါ၊ ခြေဖျားနှင့်ကြမ်း ခြင်္သေ့မိမိအောင် ခပ်မြင့်မြင့်ပြုလုပ်ထား သော ခွေးခြေထိုင်ခုံပေါ်၌ နေ့စဉ်ရက် ဇော် နာရီပေါင်းများစွာထိုင်ခိုင်းပြီး အစာငတ်၊ ရေငတ်ထားကာ စစ်ဆေး သောနည်းကို ဝုရဲအုပ်ပေါ်သစ်မသုံး။

သို့ဖြစ်လျှင် ထိုင်ထလုပ်ခိုင်း ခြင်း၊ ခြေဖျားထောက်ခွေးကွေး၊ လက် နှစ်ဖက်ရှေ့ဆန့်ကာ ရပ်ခိုင်းသော ဆော်တော်ဆိုင်ကယ်စီးခြင်း၊ ထုပ်တန်း တွင်ကြိုးဖြင့်ချည်ကာ တွဲလောင်းဆွဲ သော ရဟတ်ယာဉ်စီးခြင်း၊ ခြေသလုံး ပေါ်တွင် သစ်သားဖျဉ်းလုံးဖြင့်လိုမ့် ခြင်း၊ အခြားရိုက်နှက်နှိပ်စက်ခြင်း အစ ချီသည့် နည်းလမ်းများဖြင့်ကော စစ် ဆေးလေသလော။

ဝေးစွာ ဝုရဲအုပ်ပေါ်သစ် ပြော လေ့ရှိသော စကားက . . .

“ဝံထောက်ကျော် ပေါ်သစ်ကွ။ အမှုပေါ်တာ၊ မပေါ်တာအသာထား။

မင်းသားဟာ မင်းသားပဲ။ ဇာတ်ထဲက ပုဏ္ဏား။ ရုပ်ရှင်ထဲကလူကြမ်း အဖြစ် မခံနိုင်သလို လောကရဲ့ လူယုတ်မာ ဘဝကိုလည်း မရောက်စေရဘူး။ မင်း သားပဲဖြစ်ရမယ်”

သူ့တပည့် တပ်ကြပ်မင်းသူက လည်း အားပေးသည်။

“သိပါတယ် ဆရာပြီလောင် ရယ်၊ ကာတွန်းမင်းသားလေ”

“ဒီကောင် သေတော့မယ်၊ အမှု မပေါ်လို့ စိတ်ရှုပ်နေတာနော်”

“ဘယ်ပေါ်မလဲ၊ ဆရာက မုန့် ကျွေးပြီးစစ်နေတာကိုး”

“စစ်ဆေးချိန်ကြာလို့ ဆာချိန် ရောက်တော့လည်း မနေနိုင်ဘူး။ ကျွေးရတာပဲပေါ့ကွာ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ် ဖြစ် သူတို့ကိုစစ်ရင်း အမှုဖော်ထုတ် နိုင်ဖို့တော့ နီးလာပြီထင်တယ်”

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာ”

“ဆန်းရှိန် အဲဒီညက မြို့မှာအိပ် ခဲ့တယ်ဆိုတာဟာ တမင်သက်သက် အလီဘိုင်ပြဖို့အတွက် ထွင်ထားတဲ့ အတွက်ပဲကွ”

“ဒါဆိုရင် သူတတယ်မြို့မှာ ည မအိပ်ဘူးပေါ့”

“တကယ်အိပ်ခဲ့တာတော့ မှန် တယ်ကွ။ ဒါပေမယ့် အဲဒါပြစ်မှုကျူး လွန်ခဲ့ပြီးတဲ့နောက်မှ ပေါ်လာတဲ့ အကြံ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒါကို သက်သေ ပြဖို့တော့ မလွယ်လှဘူးကွာ”

♦ ♦ ♦ ♦ ♦

တပို့တွဲလဝန်းမီးအိမ်က ဆောင်း နှောင်းည၏ ကောင်းကင်ယံတွင် ထိန် ထိန်သာနေလေ၏။ ရဲစခန်းကင်းရှုံးမှ သံချောင်းခေါက်သံကိုးချက် ထွက် ပေါ်လာသည်။ ရဲဘော်နှစ်ယောက် က ဆန်းရှိန်အား အချုပ်ခန်းမှထုတ် ၍ ရဲစခန်းဝင်းအတွင်းရှိ အရာရှိ တည်းခိုဆောင် အဆောက်အအုံသို့ ခေါ်ဆောင်လာကြသည်။ ထိုနေရာ တွင် ဝုရဲအုပ်ပေါ်သစ်က အသင့် စောင့်နေသည်။

အဆောက်အအုံထဲသို့ ရောက် သည်နှင့် ဝုရဲအုပ်ပေါ်သစ်က . . .

“ကိုင်း . . ကိုဆန်းရှိန်ထိုင်ဗျာ၊ ခင်ဗျားကို အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်တာရယ်၊ ပြီးတာ့ ခင်ဗျားလည်း အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားစေချင်တာရယ်ကြောင့် ဒီလို ခေါ်လိုက်တာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါဆရာ”

“ဒီလိုဗျ၊ မခင်မြင့်သေတဲ့ကိစ္စ ခင်ဗျားတို့ကလည်း ငြင်းနေကြတော့ နေ့လယ်တုန်းက ကျွန်တော် နတ် ကတော်ကိုထွန်းသိန်းဆီမှာ နတ်သွား မေးတယ်”

“အားတော့နာတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော် နတ်ကိုယုံတယ်၊ နတ် ကတော်ကိုထွန်းသိန်းကို မယုံဘူး”

“ခင်ဗျားကို ယုံရမယ်လို့ ကျွန် တော်မတိုက်တွန်းပါဘူး။ ပြောတာ တော့ ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဗျာ။ အဲ . . . အဲဒီနတ်ကတော်က မခင်မြင့် ခဲ့ပိညာဉ်ကိုခေါ်ပြီး မေးတယ်”

“ဒီမှာ စုံထောက်ကြီး၊ နတ် ကတော်က ပိညာဉ်ခေါ်လို့ရသလား။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် မယုံဘူးလို့ ပြောတာဗျ”

“အေးပါဗျာ၊ ခင်ဗျားမယုံရင် လည်း မပြောတော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မခင်မြင့်က ‘သူ့အပေါ် ခင်ဗျားအထင် လွဲခဲ့ရပြီးသေရလို့ မလွတ်မကျွတ်ဖြစ် နေတာရယ်၊ သူ့ခင်ဗျား အိမ်ထောင် ကျပြီးနောက် ဉာဏ်ဝင်းနဲ့ လုံးဝ ဖောက်ပြန်ခဲ့တာမရှိဘူးဆိုတာရယ် ခင်ဗျားကို ရှင်းပြချင်နေတာမလဲ’လို့ ဟောလိုက်တဲ့အကြောင်း ခင်ဗျားသိ ထားစေချင်လို့ပါ။ ကိုင်း . . . ဒီ လောက်ပါပဲ။ ဒီညတော့ ခင်ဗျား ဒီရိပ် သာမှာပဲအိပ်လိုက်တော့၊ လာလိုက်ခွဲ”

ခုရဲအုပ်ပေါ်သစ်က အခန်းပစ် ခန်းကို ဖွင့်လိုက်ပြီး . . .

“ဒီအခန်းမှာ အေးအေးဆေး

ဆေးအိပ်လိုက်တော့၊ ဪ . . . မှာ ထားရဦးမယ်။ ဒီအဆောက်အအုံတစ် ခုမှာ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းရှိမှာ မို့လို့ အခန်းအပြင်က လုံခြုံရေးအရ သော့ခတ်ထားခဲ့ပါမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ခုရဲအုပ်ပေါ် သစ် ထွက်ခွာသွားသည်။ ဆန်းရှိန် ရောက်နေသည့်အခန်းတွင်း၌ ခုတင် တစ်လုံးသာရှိ၏။ ထိုခုတင်တည်တည် တွင် သံတိုင်များကာရံထားသည့် ပြ တင်းပေါက်ရှိသည်။ အခန်းတွင်း၌ လျှပ်စစ်မီးလုံး ခပ်မှိန်မှိန်တစ်လုံးထွန်း ထား၏။ ပြင်ပတွင် လရောင်ထွန်း လင်းနေသောကြောင့် ပြတင်းပေါက်မှ ရှုကြည့်လိုက်လျှင် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခု လုံးကို လှပစွာမြင်တွေ့ရ၏။

ထိုအဆောက်အအုံမှာ ကုန်း မြင့်ပေါ်တွင် တည်ရှိနေပြီး ရွှေမျက် နှာစာက ပြေလျှောသော ဆင်ခြေ လျှောဖြစ်သော်လည်း နောက်ကျော ဘက်တွင်မူ မတ်စောက်သော ကမ်း ပါးစောက်ဖြစ်၏။ ဆန်းရှိန်ရှိရာအခန်း ပြတင်းပေါက်မှကြည့်လျှင် အဆိုပါ ကမ်းပါးဆောက်ကို မြင်ရပြီး ထိုမှ အနိမ့်ပိုင်းတွင် ရဲတပ်ဖွဲ့စစ်ရေးပြတွင်း၊ ရဲစခန်းစည်းရုံးတန်းနှင့် ယူကလစ်ပင် တန်းတို့ကို တစ်ဆက်တစ်စပ် တစ် မျှော်တစ်ခေါ် တွေ့မြင်ရမည်ဖြစ်၏။ ရဲစခန်းစည်းရုံးစပ် ယူကလစ်ပင်ရှည် ကိုင်းကိုင်းတို့ကို ရံဖန်ရံခါ လေပြည် နူးက ဝေဝိုက်ကျီစယ်လိုက်သည့်အခါ သစ်ပင်သစ်ရိပ်တို့၏ ရွှေ့လျားနေပုံမှာ သက်ရှိလူသား တစ်ဦးတလေ တိုး

ရွှေ့ဖြတ်သန်းသွားလာနေသည့်ပစ္စာ မြင်တွေ့ရလေ၏။ ဆန်းရှိန်မှာ လေး ဘက်လေးတန် ကာရံထားသည့် အခန်းတွင်းမှ တစ်ခုတည်းသော မြင် ကွင်းဖြစ်သည့် အဆိုပါလရောင်ပိုင်း သစ်ရိပ်ကြားမှ လှုပ်ရှားသက်ဝင်ဟန် ကို ငေးကြည့်ရင်း ရင်ထိတ်နေမိ၏။

ထိုစဉ် ဖျတ်ခနဲ မီးပျက်သွား၏။ အခန်းတွင်း ပို၍မှောင်မည်းသွား သော်လည်း ပြင်ပလရောင်က ပို၍ လင်းထိန်လာလေ၏။ ပြတင်းပေါက်မှ ရာသီ ဆန်းရှိန်ထသွားကာ သံတိုင်တို့ ကိုင်ရင်း လရောင်ကွင်းပြင်နှင့် တော တန်းလေးကို ပိုမိုအာရုံစိုက်စွာ ငေး ကြည့်မိသည်။ တောတန်းဆီမှ ညဉ့် ငှက်တစ်အုပ်ရုတ်ခနဲထပျံသွားလေ၏။

ယူကလစ်ပင်ရိပ် အမှောင်ကျ ကျနေရာမှ တရွေ့ရွေ့လျှောက်လှမ်း လာနေသည့်အရိပ်မှာ လူတစ်ယောက် ပေလား။ ပခုံးပေါ်တွင် လွင့်ဝဲနေ သည်ကတော့ ပဝါလေးပေလား။ အတွေးစိတ်ဖြင့် ပုံဖော်ကြည့်ရင်း ဆန်းရှိန် ရင်မောနေမိသည်။

တဖြည်းဖြည်း ရွှေ့လျားနေ သော လူရိပ်သဏ္ဌာန်မှာ တောတန်း ကိုလွန်မြောက်၍ လရောင်ပြီးပြောက် ထိုးဖောက်ကျရာ ကွင်းပြင်အစပ်သို့ ရောက်ရှိ၍လာသည်။ သည်တော့မှ ထိုလူရိပ်မှာ လူသားတစ်ယောက်ဖြစ် သည့်အပြင် ကိုယ်ဟန်ပြေပြစ် ကျန် လျစ်တင့်စံပယ် လှမျိုးကြွယ်သော မိန်းမပျိုတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း တွေ့မြင် ရတော့၏။

“ည အချိန်မတော်ကြီး မိန်းက
တစ်ယောက်တည်း အဖော်
မပါဘူး ထူးဆန်းလိုက်တာ”

ဆန်းရှိန် အံ့သြစွာတွေးနေမိ၏။
ထိုမှတစ်ဖန် မိန်းမပျိုသည်
ရွှေရွှေ ဆက်လက်လျှောက်လှမ်း
ဆရာ သစ်ရိပ်များ လွတ်ကင်း၍
ရောင် ထိန်လင်းစွာကျရောက်
သည့် ကွင်းပြင်ကို စတင်ဖြတ်သန်းစ
ချေပြီ။ သည်တော့မှ ခန်းမပျို၏
အသွင်သဏ္ဌာန်ကို ဘေးတိုက်အနေ
အထားဖြင့် ပီပြင်ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်
လေ၏။ ကျစ်လျစ်စွာထုံးနှောင်ထား
သည့် တစ်ပတ်လျှိုဆံထုံးနှင့် ယင်း
တွင် တွေ့လျောင်းချပန် ဆင်ထားသော
လွလွစပယ်ပန်းကုံး၊ အဝါရောင်
အအင်္ကျီလက်ရှည်နှင့် လိမ္မော်ရောင်
မီးပျော့ထဘီတို့ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး
ခုံးစွန်းတွင်တင်ထားသော မိုးပြာ
ရောင် ဖိုပဝါလေးက လေတွင် တဖျပ်
ဖျပ်လွင့်ဝဲနေသည်။ ထိုဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့
နှင့် အသွင်သဏ္ဌာန်ကား ဆန်းရှိန်
၏ ရင်ထဲက အနက်နှိုင်းဆုံးနေရာ
တွင် ကိန်းအောင်းစွဲမြဲရင်းနှီးခဲ့သော
အရာများပါတကားဟု ရုတ်တရက်
သတိရမိ၏။

အံ့သြရာမှ ထိတ်လန့်သွား
သော ဆန်းရှိန်သည် မြင်ကွင်းကို မျက်
တောင်မခတ်ကြည့်ရင်း...

“ဟင်... ဒါ... ဒါ မိစံပယ်
မဲ။ အို... ငါ ဘာတွေတွေးနေတာ
လဲ။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူသေပြီးသား။
သေသွားပြီသား။ ငါ့ကိုယ်တိုင်...
ဒါပေမယ့် သူ ငါ့ကိုလာရှင်းပြမယ်ဆို

တာ တကယ်များလား”

စိတ်အတွေးတွေက ဆန်းရှိန်၏
နှုတ်မှ တွတ်တွတ်ပြောနေမိ၏။
ယောက်ယက်ခတ်နေသော အတွေး
ပစ္စာထဲ၌ အဖြေရှာ မတွေ့မိမှာပင် ထို
မိန်းမပျိုလေးက တံခနဲရပ်သွားကာ
သူရှိရာဘက်ဆီ ဘေးစောင်းလှမ်း
ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူ့ကိုမြင်
တွေ့လေဟန်ဖြင့် ပဝါလေးကို ဝှေ့
ယမ်းပြလိုက်ပြီး ကွင်းပြင်ကိုဖြတ်သန်း
ကာ ဆန်းရှိန်ရှိရာ အဆောက်အအုံ
ဆီသို့ ခပ်သော့သောလေး လျှောက်
လှမ်းလာနေလေသည်။

“မလာနဲ့ မိစံပယ်။ မလာနဲ့...
နင်နဲ့ငါ ဘာမှမဆိုင်တော့ဘူး”

ဆန်းရှိန် တီးတိုးရေရွတ်လိုက်မိ
၏။ မိန်းမပျိုလေးကတော့ ခပ်သော့
သော့လျှောက်နေဆဲဖြစ်ရာ အဆောက်
အအုံ၏ အောက်ခြေကမ်းပါးစွန်းသို့
ရောက်သဖြင့် မြင်ကွင်းမှကွယ်ပျောက်
သွားလေ၏။ မမြင်ရလေမှ ပို၍ ထိတ်
လန့်တုန်လှုပ်လာ၏။ ပြတင်းပေါက်
မှခွာ၍ ခုတင်ပေါ်လှဲချလိုက်ရင်း မျက်
လုံးအစုံကိုပိတ်ထားကာ လက်ဝါးဖြင့်
ဖုံးတည်းမိ၏။

“ဘယ်အချိန် ငါ့အနားချဦးကပ်
လာလေမလဲ။ အို... ဒီကမ်းပါး
စောက်ဘက်က တက်တဲ့လမ်းရှိချင်မှ
ရှိမှာပါ။ ဟို... ရဲစခန်းကင်းဘက်
က လှည့်တက်တဲ့လမ်းအတိုင်းတော့
မိစံပယ်မလာနိုင်လောက်ပါဘူး”

ဆန်းရှိန် သူ့ကိုယ်သူ အားပေး
ရင်း တီးတိုးပြောနေမိ၏။

ခဏအကြာတွင် အဆောက်

အအုံ၏ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ဖြည်းဖြည်း
စွာ နင်းလျှောက်လာသော ညင်သာ
သည့်ခြေသံကိုကြားရ၏။ ခြေသံက
တဖြည်းဖြည်းနီးလာစဉ် စံပယ်ပန်း
ရနံ့ သင်းပျံ့ပျံ့လေးရလာ၏။ ခြေသံ
က ပို၍နီးကပ်လာလေလေ ကြိုင်
သငါ့ ထုံမွမ်းသော စပယ်ပန်းရနံ့နှင့်
ရှင်မတောင်သနပ်ခါးနံ့တို့က ပိုမိုသင်း
ပျံ့လာ၏။

ဆန်းရှိန်မှာ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း
ထကာ...

“ဘုရား... ဘုရား မိစံပယ်
တကယ်များ ငါ့ဆီပြန်လာတာလား။
ငါအထင်လွဲမိတာကို ရှင်းပြမလို့လား။
အို... မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မဖြစ်နိုင်ဘူး”
နှုတ်မှ ဖွဖွပြောမိ၏။

ထိုစဉ် လုံးဝထင်မှတ်မထား
သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာပြန်
၏။ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ မျက်စိစုံ
မှိတ်ထားသော ဆန်းရှိန်၏မျက်နှာကို
လည်းကောင်း၊ လက်နှင့်ခြေတို့ကို
လည်းကောင်း တစ်စုံတစ်ခုသော
အရာဖြင့် ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ တို့ထိကျီ
စယ်ခြင်းကို ခံစားလိုက်ရခြင်းပင်
တည်း။ မခင်မြင့်၏ မိုးပြာရောင်ပိုး
ပဝါလေးဖြင့် ဝှေ့ယမ်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်
လေသလားဟူသော အတွေးဝင်လာ
ချိန်မှာတော့ ဆန်းရှိန် မည်သို့မျှ ဆက်
လက်ခံစားနိုင်မှု မရှိတော့ချေ။

ကျယ်လောင်စူးရှသော အသံ
နက်ကြီးက လောကဓာတ်ကြီးတစ်ခု
လုံးသို့ ဖုံးလွှမ်းပျံ့နှံ့သွားတော့၏။

“သွား... သွား ထွက်သွား
မလာနဲ့ မိစံပယ်။ နင်မလာနဲ့။ ငါ့အား

လုံးသိပြီးပြီ။ ငါ့အပြစ်ငါခံမယ်။ ကယ်
ကြပါဗျို့။ ကျွန်တော့်ကို အမှန်အတိုင်း
ဖွင့်ပြောဖို့ ခွင့်ပြုကြပါတော့ဗျို့။ အား
အား . . . အား”

လျှပ်စစ်မီး အခန်းတွင်းပြန်လင်း
လာခြင်းနှင့်အတူ ဒုရဲအုပ်ပေါ်သစ်တို့
အဖွဲ့ ရောက်ရှိလာသည်။ လင်းနီတစ်
ကောင် အခန်းပြင်ဘက်ဆီသို့ ဝှစ်ခန့်
ပျံထွက်သွား၏။

“ကိုဆန်းရှိုန် ဘယ်လိုဖြစ်တာ
လဲဗျ”

ပြီးကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေ
သော ဆန်းရှိုန်က . . .

“ဟို . . သူ . . သူ . . တကယ်”

“ခဏနေဦးကိုဆန်းရှိုန် မပြော
နဲ့ဦး။ ရေလေးဘာလေးသောက်ပါဦး”

တပ်ကြပ်မင်းသူက ရေတစ်ခွက်
လှမ်းပေးလိုက်ရာ ဆန်းရှိုန်သောက်
လိုက်သည်။ ခဏနားပြီးနောက် ဒုရဲ
အုပ်ပေါ်သစ်က စကားပြန်စလိုက်သ
ဖြင့် . . .

“ကိုင်း . . . ကိုဆန်းရှိုန် အမော
ပြေလောက်ပြီထင်တယ်။ ပြောပါဦး
ခင်ဗျားကို မခင်မြင့်တကယ်လာရှင်း
ပြလို့လားဗျာ”

“ဆရာရယ် . . . သူ တကယ်
လာတာ မလာတာ ကျွန်တော်မတွေး
ရဲဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုဒီမှာ ဆက်မထား
ပါနဲ့တော့။ ကျွန်တော် အဖြစ်မှန်
အတိုင်း ဖွင့်ပြောပြလိုက်မှ ရင်ထဲမှာ
ပေါသွားမှာမို့ ပြောပြပါရစေတော့
ဆရာရယ်”

“မနက်ကျမှ ပြောပါလားဗျာ”

“အခုချက်ချင်းကို ပြောချင်တာ

ဆရာရဲ့။ ဒါမှ ကျွန်တော့်မိုက်မှားမှု
အတွက် မိစံပယ်ကျေနပ်မှာ မဟုတ်
လား”

“ကိုင်း . . . ဒီလိုဆိုရင် ပြော
ပေတော့ ကိုဆန်းရှိုန်ရေ”

“ဒီလိုပါ ဆရာရယ်။ အမှန်
တော့ ကျွန်တော်နဲ့ မိစံပယ် အဲ . .
မခင်မြင့်ပေါ့လေ။ ဖူးစာမဆုံသင့်ပါ
ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မခင်မြင့်
က ရွာမှာအချောဆုံး၊ အလှဆုံးဖြစ်
သလို ကျွန်တော်ကတော့ လူပျို
ကာလသားတွေထဲမှာ အသက်အကြီး
ဆုံးလည်းဖြစ်၊ အရက်သမားလည်း
ဖြစ်တော့ ဘယ်မိန်းကလေးရဲ့ စိတ်
ဝင်စားမှုကိုမှ မခံရတဲ့ကောင်ပါ။ ဒါပေ
မယ့် ကျွန်တော် မခင်မြင့်ကိုတော့
လုံးဝ ပိုးခြင်း၊ ပန်းခြင်း မလုပ်ခဲ့ရူး
အမှန်ပါ”

“စိတ်မဝင်စားလို့လား”

“အနုလက်နဲ့ ရွှေခွက်ကို မနှိုက်
ဝံ့ဆိုသလိုပေါ့ဆရာရယ်။ အခုလည်း
လူကြီးတွေက ဇွတ်အတင်းပေးစား
လိုက်လို့သာ မထင်မှတ်ဘဲရခဲ့ကြတာ။
အဲဒီလို ရတဲ့နေ့ကစပြီး ကျွန်တော်
စိတ်ညစ်ရတော့တာပါပဲ။ သူ့ကို စိတ်
မချနိုင်တာတွေ၊ သဝန်ကိုမိတာတွေ
ချစ်ရည်တူ နှစ်ကိုယ်မမျှလို့ ငိုခဲ့ရတာ
တွေနဲ့ မပျော်နိုင်ပါဘူး”

“ဘယ်လို ချစ်ရည်မတူတာလဲ”

“ဆရာရယ် . . . ကျွန်တော်က
မခင်မြင့်ကို ဆီးဖြူ၊ ဖန်ခါးလို ငုံထား
မတတ် ချစ်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် မခင်
မြင့်ကတော့ ကျွန်တော့်အပေါ် နည်း
နည်းလေးမှချစ်ဘူးလို့ပဲ ထင်တယ်။

သူက ကျွန်တော့်ကို မယားဝတ္ထု
နဲ့အညီ ရိုရိုသေသေပြုစုတာတော့
ပါရဲ့။ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော်ကြည်
တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်လို
တာက သူ့နှလုံးသားထဲက အချစ်
ဗျာ။ အမှန်တော့ သူလိုချောမော
မိန်းမလှလေးက ကျွန်တော့်လို ခပ်
ချာကောင်ကို မချစ်နိုင်တာအတွက်
နားလည်ပေးနိုင်ပေမယ့် ဟဲ့ . .
ကြာကူလီကောင် ဉာဏ်ဝင်းအစ
စွဲစွဲလမ်းလမ်း တမ်းတနေတာကြော
လားဆိုတဲ့ သံသယအတွေးတွေထဲ
လာရင်တော့ ရင်ထဲမှာ မခံမရပ်နိုင်
လောက်အောင် နာကျင်ခံစားမိ
တယ်ဗျာ”

“ဘာကြောင့် သံသယအတွေး
တွေ ဝင်နေရတာလဲ”

“ဉာဏ်ဝင်းကို ကျွန်တော်
ယာခင်းဖြတ်လမ်းက ဖြတ်သွားပြင်
လာလုပ်နေတာကို မကြာခဏဖြင့်
တွေ့နေရတာကြောင့်လို့ ဆိုရမှာပဲ။
အဲဒီကောင်ကို တွေ့တဲ့အခါတိုင်း
လို ကျွန်တော် မိစံပယ်အပေါ် စိတ်
မချမှုတွေ၊ မယုံကြည်မှုတွေ ပိုပို
ကြီးမားလာပြီး အလိုလိုအပြစ်ရှာ
လုပ်ချင်တဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်လာတော့တာ
ပဲ။ အဲဒီလိုနဲ့ အမှုမဖြစ်ခင် မနက်ခင်း
မှာ ကျွန်တော်တို့လင်မယား စကား
များကြတယ်။ ဒါမျိုးကလည်း ဖြစ်နေ
ကျမို့ သိပ်တော့မဆန်းပါဘူး။ ခဏ
အကြာမှာ ကျွန်တော် မြို့ပေါ်ကို
ကြက်သွန်ဈေးစုံစမ်းဖို့ သွားမယ်လို့
ပြောပြီး ထွက်လာခဲ့တယ်”

“ဘယ်အချိန်လဲ”

“ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ယာတဲ
ကိုပြန်သွားပြီး မိစံပယ်ကို ‘ဉာဏ်ဝင်း
မင်းဆီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ’ လို့
မေးလိုက်တယ်။ မိစံပယ်က ဘာမှ
မသိသလို ကြောင်ကြည့်နေတယ်။ ပြီး
တော့မှ မနက်တုန်းက ရန်ဖြစ်ခဲ့တဲ့
အချိန်နဲ့ ‘ရှင်က အရက်မူးပြီး ကျွန်မ
ကို ဘာပြဿနာရှာပြန်ပြီလဲ။ ရှင်တို့
အမျိုးတွေကော အဲဒီလိုဖောက်ပြန်
ကြသလား’လို့ ပြန်အော်တယ်။ ကျွန်
တော့်စိတ်ထဲမှာ ဒီကောင်မ ခိုးထုပ်
ခိုးထည်နဲ့မိလို့ ငါ့ကိုပြန်ပြီး အော်လား

“တိုင်း . . . အဖြစ်အပျက်တွေ”

ကတော့ ဒါပါပဲဗျာ။ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း ဖုံးကွယ်မျှသိပ်ထားရတဲ့ အပူလုံးကြီး ကို ဖွင့်ပြောလိုက်ရလို့ ရင်ထဲမှာပေါ့ သွားပါပြီ။ ထိုက်သင့်တဲ့အဖြစ်ပေးကြ ပါ။ ကျွန်တော့်မိုက်မှားမှုအတွက် ဝန် ချတောင်းပန်လိုက်တဲ့ သဘောမို့ မိစပ်ယလည်း ကျွန်တော့်အပေါ် နား လည်ခွင့်လွှတ်ပေးလိမ့်မယ်လို့ . . . ထင် . . .”

အသံထွက်မလာတော့ပေ။ ဆို နှင့်ကြေကွဲမှု၏ သံစဉ်ဖြစ်သော ရွက် သံသဲ့သဲ့။

ထိုစဉ် ရှုခနဲအသံတစ်ချက် ထွက်လာကာ အခန်းတွင်း၌ စံပယ် ပန်းရနံ့များ သင်းပျံ့သွားလေ၏။

ဆန်းရှိုန် လက်ဖမိုးဖြင့် မျက် ရည်သုတ်ရင်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် သွားဟန်ဖြင့် ဟိုဟိုသည်သည်ကြည့် ကာ -

“ဟော . . . စပယ်ပန်းနဲ့တွေ မွှေးလာပြန်ပြီ။ သူ . . . သူ”

“ဒါကတော့ . . . မခင်မြင့်က ခင်ဗျားကို ခွင့်လွှတ်တဲ့သဘောဖြစ်မှာ ပေါ့ဗျာ”

ဒုရဲအုပ်ပေါ်သစ်က ပြောရင်း လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော ရေမွှေး ပုလင်းကို ရဲတပ်ကြပ်မင်းသူထံသို့ လှမ်းပေးလိုက်သည်။ သည်တော့မှ ဆန်းရှိုန် သဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့် ပြုံးဖြဲဖြဲဖြစ်သွားကာ ပြောလိုက်သည် မှာ -

“ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ထင် တော့ထင်သားပဲ။ ဒီရာသီ စံပယ်ပန်း

မပွင့်ပါဘူးလို့”

♦ ♦ ♦ ♦ ♦

နံနက် ၁၀ နာရီခန့်။ စခန်းမှူး ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ဒုရဲအုပ်ပေါ်သစ် ဝင် ရောက်သွားသည်နှင့် . . .

“ဪ . . . ကိုပေါ်သစ် နီးလာ ပြီလား။ တစ်ညလုံး မအိပ်လိုက်ရဘူး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် စခန်းမှူးကြီး။ ဆန်းရှိုန်ရဲ့အစစ်ခံချက် အသေးစိတ် ရယူပြီး အမှုကြီးတိုးတက်မှု အတိုင်ခံ စာနဲ့ အမှုရေးစဉ်မှတ်တမ်းတွေ အပြီး သတ်ရေးနေရလို့ မိုးလင်းမှ ခဏ တစ်ဖြုတ် အိပ်လိုက်ရတာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားရဲ့ အစီရင်ခံတွေဖတ်ပြီးလို့ ဆောင်ရွက် စရာရှိတာတွေ သက်သေခံပစ္စည်း သိမ်းဖို့ကိစ္စတွေ အားလုံးစီစဉ်ပြီး တခြားအိုင်အိုအဖွဲ့တွေ လွှတ်ထားပြီး ပါပြီ။ မြို့နယ်နဲ့ကိုလည်း ဆက်လက် အစီရင်ခံပြီးပါပြီ။ ဒါကြောင့်လည်း စုံထောက်ကျော်ပေါ်သစ် ဆိုတာ နာမည်တစ်လုံးနဲ့ ဖြစ်နေတာကိုး”

“ဒီလောက်လည်း မဟုတ်သေး ပါဘူး စခန်းမှူးကြီးရယ်။ သေဆုံးသူ မခင်မြင့်နဲ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ကော၊ အရပ်အမြင့်ပါ မတိမ်းမယိမ်း တူတဲ့ ညီမဝမ်းကွဲတော်စပ်တဲ့ မခင် တင့်ရဲ့ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်မှုကလည်း တကယ့်ကို ပီပြင်လို့ပါ။ သူတို့အား လုံးကိုလည်း ပူးပေါင်းတူညီပေးတဲ့ အတွက် ရဲတပ်ဖွဲ့အနေနဲ့ ဂုဏ်ပြုလွှာ ထုတ်ပေးဖို့ ကျွန်တော် သီးခြားအစီ

ရင်ခံစာ တင်ပြပါမယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒါပေမယ့် လို အံဝင်ခွင့်ကျဖြစ်အောင် ဘဝ ဇာတ်လမ်းဆင်ခဲ့တယ် ဆိုတာ လည်း အဓိကကျတယ်လေ။ ဘဝ ဖန်တီးခဲ့တာလဲဗျ”

“ဒီလိုပါ စခန်းမှူးကြီး။ ဉာ ဝင်းနဲ့ ဆန်းရှိုန်တို့ နှစ်ယောက် ကို ကျွန်တော်တို့ အထပ်ထပ် ကြောခဲ့ရာမှာ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ ဆန်းရှိုန်ပဲဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့အချက် အခိုင်အမာ သုံးသပ်တွေ့ရှိရပါက ဒါအပြင် အခင်းဖြစ်ညက မြို့ပေါ် တစ်ညအိပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကလဲ တမင်အလီဘိုင်ပြနိုင်ဖို့အတွက် ရည်ရွယ်လုပ်ဆောင်ခဲ့တယ်လို့ ထ ဆနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သက် အထောက်အထားပြနိုင်ဖို့က ကွင်းဆက်ပြတ်တောက်နေတာမို့ ဇာတ်လမ်းဆင်ခဲ့ရတာပါ”

“မခင်တင့်ကို မခင်မြင့်နဲ့ ဆင်နေကျ အဝတ်အစားတွေ ဆင်စေပြီး သဏ္ဌာန်တူအပြင်အ တွေနဲ့ လရောင်ဦးဝါးမှာ သရုပ်ဆ ခိုင်းလိုက်တာပေါ့”

“ဒါပေါ့ စခန်းမှူးကြီးရယ်။ ပေမယ့် အဲဒီလိုသရုပ်ဆင်ဆောင် ကြိုတင်အတွက်ချရသေးတယ်။ ဆ ရှိုန်ကို တစ်ယောက်တည်း သီးခြာ ထုတ်ထားလိုက်ပြီး ‘မခင်မြင့်’ ဝိညာဉ်က သူ့အပေါ် အထင်အ လွဲနေတာအတွက် လာပြီးရှင်းပြ ထ မယ်’ဆိုတဲ့ နိမိတ်စကားသဘွက်ကို

ပြောထားလိုက်တယ်။ အဲဒီနိမိတ်
တွေကို ဆန်းရှန်က လက်မခံ
ဆိုပေမယ့် အဲဒီနိမိတ်တွေက သူ
သိစိတ်ကို အတိုင်းအတာတစ်ခု
သိ လွှမ်းမိုးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ လရောင်
အောက်မှာ မခင်မြင့်အသွင်သဏ္ဌာန်နဲ့
ခင်တင့်ကို သရုပ်ဆောင်စေခဲ့တဲ့
အခါမှာ ဆန်းရှန်က သံသယအတွေး
နဲ့ တုန်လှုပ်နေတုန်း စံပယ်ရနဲ့တွေ့
မြင်လှိုင်းသွားအောင် ရေမွှေးနဲ့ပတ်
ရန်း အားဖြည့်ပေးလိုက်တဲ့အတွက်
ဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း မရှိတော့
ဘဲ အဖြစ်ကို ဝန်ခံပါရစေလို့တောင်း
ဆိုလာတော့တာပါပဲ”

“ဆန်းရှန်ကို သွေးဖျက်မတတ်
ဆိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားအောင် သူ့
ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖျတ်ခနဲ တို့ထိကျီစယ်
သလိုလုပ်တယ်ဆိုတာကိုလည်း ရှင်းပြ
ပါဦးဗျ”

“အဲဒါကတော့ ‘တရားကိုနတ်
စောင့်’ဆိုတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်တို့
ဥပဒေဘက်တော်သားတွေကို သမ္မာ
ဒေဝနတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေက
တူညီဝိုင်းလို့ မှိုင်းမတော်မူတဲ့သဘော
ပေါ့”

“အင်း . . . ဆိုစမ်းပါဦးဗျ”

“လင်းနို့တွေလေ စခန်းမှူးကြီး
ရဲ့၊ ရိပ်သာထဲမှာ မီးမှောင်နေရင် လာ
တတ်တယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက မီး
ဖြတ်ထားလိုက်တာကိုး”

“ဪ . . . ရှင်းပါပြီဗျာ နတ်
တွေက လင်းနို့တွေကို လွှတ်လိုက်တာ
ပေါ့”

“ရာဇဝတ်ဘေး ပြေးမလွတ်ဆို
တဲ့ နိယာမတရားကို ပိုပြီး ခိုင်မာ
သထက်ခိုင်မာအောင် သက်သေပြဖို့
ကျွန်တော်တို့ ရဲစုံထောက်တွေရဲ့ တာ
ဝန်ပဲလေ”

“ကောင်းလေးစွ၊ ချီးကျူးပါ
တယ် စုံထောက်ကျော်ပေါ်သစ်ရယ်။
ခဲရာခဲဆစ် ပြဿနာအရွယ်ကို အဖြေ
ထုတ်လိုက်နိုင်တာပါပဲ”

ထိုစဉ် စခန်းမှူးခန်းထဲသို့ လူ
တစ်ဦး ရုတ်တရက်ဝင်ရောက်လာကာ

“ကျွန်တော့် ပြဿနာကိုကော
စုံထောက်ကြီး ဘယ်လိုအဖြေထုတ်
ပေးမှာလဲ”

ဟူ၍ ပြောလိုက်သူက ဉာဏ်
ဝင်းတည်း။ စခန်းမှူးက . . .

“မင်းက ဘာပြဿနာမှမရှိဘူး
လေ။ မင်းကို ဒီလူသတ်မှုနဲ့ မသင်္ကာ
ဖမ်းထားပြီး အခုအမှုနဲ့ သက်ဆိုင်မှု
မရှိတဲ့အတွက် ကျင့်ထုံးပုဒ်မ ၁၆၉
အရ ကိုယ်တိုင်ခံဝန်နဲ့ လွှတ်ခဲ့ပြီးပြီ
လေ။ အခု မင်းက ဘာဖြစ်လို့ပြန်လာ
တာလဲ”

“ကျွန်တော့်ကို မတရားဖမ်းချုပ်
တဲ့ စုံထောက်ကို ကျွန်တော်အချုပ်ခံရ
တဲ့ ခုနစ်ရက်အတွင်း ဘယ်လိုဖြေရှင်း
ပေးမလဲ မေးချင်လို့ပါ”

စခန်းမှူးကပင် . . .

“ရဲက အရေးယူပိုင်တဲ့အမှုနဲ့ ပါ
ဝင်စပ်ဆိုင်ကြောင်း ယုတ္တိတန်စွာ
သင်္ကာမကင်းသူ ဘယ်သူ့ကိုမဆို ဖမ်း
ဆီးနိုင်ကြောင်း ကျင့်ထုံးပုဒ်မ ၅၄(၁)
အရ လုပ်ပိုင်ခွင့် အပ်နှံထားတယ်။

မင်းလည်း မသင်္ကာဖွယ်ရာ အချက်
တွေနဲ့ ငြိစွန်းခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် ရှေ့နေတစ်ယောက်
ဆီက စုံစမ်းခဲ့ပြီး အဲဒီလို မသင်္ကာ
တဲ့ အချက်အလက်တွေရှိရင် နောက်
မှရှင်း၊ လောလောဆယ်ဖမ်းချုပ်တဲ့ရဲ
ကို မတရားချုပ်နှောင်မှုနဲ့ တိုင်လို့ရ
တယ်တဲ့။ ကိုင်း . . . စုံထောက်ကြီး
ဘာပြောချင်သေးလဲ”

သည်တော့မှ ဖုရဲအုပ်ပေါ်သစ်
က . . .

“ဘာမှ မပြောချင်တော့ပါဘူး
ဉာဏ်ဝင်းရာ။ မင်းကို စခန်းမှူးကြီး
လွှတ်လိုက်တုန်းက ငါမသိလိုက်ဘူး
ကွာ။ ငါက တရားခံအစစ်က ဆန်းရှန်
ပါလို့ ညက အစီရင်ခံလိုက်လို့ မင်းနဲ့
ဒီအမှု ဘာမှမပတ်သက်တော့ဘူးဆို
ပြီး စခန်းမှူးက လွှတ်ပေးလိုက်တာ။
အခုတော့ နယ်ထိန်းတွေခေါ်ပြီး မင်း
ကို လိုက်ရှာခိုင်းမလို့ပါ”

“ဘာလဲ . . . တောင်းပန်မလို့
လား၊ ဘယ်ရမလဲဗျ”

“တောင်းပန်မလို့ မဟုတ်ဘူး
ကွ။ မင်းနဲ့တွေ့ပေးရမယ့် ဧည့်သည်
တော်တွေရှိလို့ ခဏစောင့်ကွာ။ ဟော
. . . ရောက်တောင်လာကြပြီ”

ထိုစဉ် ရဲကားတစ်စီး စခန်းမှူး
ရှေ့သို့ ထိုးဆိုက်လာ၏။ ကားပေါ်မှ
ရဲအရာရှိအချို့ဆင်းလာပြီး စခန်းမှူး
မှူးခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာ၏။

“ကျောက်ပန်းတောင်း ရဲစခန်း
က စခန်းမှူး ရဲအုပ်အေးကိုနဲ့ အဖွဲ့ပါ။
ဒီစခန်းက ဖုရဲအုပ်ပေါ်သစ် ‘ရာဇဝတ်’

၇၁' ပုံစံနဲ့ ပေးပို့မေးမြန်းထားတဲ့ မဆက်တရားခံ ဉာဏ်ဝင်းဟာ ကျွန်တော့်ရဲစခန်းနယ်မြေက ရွာတစ်ရွာမှာ ဆေးပြမှုကျူးလွန်ထွက်ပြေးနေတဲ့ လူဆိုး ပန်းအောင်ပါ"

ဟု သတင်းပို့နေစဉ် ဉာဏ်ဝင်းက ဆတ်ခနဲလှည့်ပြီး ထွက်ပြေးမည် ပြုရာ အကူအညီအတိတ်ကြပ်မင်းသူက လက်ထိတ်ခတ်လိုက်ကာ ကျောက်ပန်းတောင်းရဲစခန်းမှ တပ်ဖွဲ့ဝင်များထံ လွှဲပြောင်းပေးအပ်လိုက်၏။

"အဲဒီအမှုက အင်မတန်အရေးကြီးတဲ့အမှုကြီးဖြစ်လို့ မမ်းဆီးပေးတဲ့ စခန်းမှူးကြီးနဲ့ စုံထောက်ဒုရဲအုပ်ပေါ်သစ်တို့ကို ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ ဒီကိုထွက်လာခါနီး အချိန်မရတဲ့ကြားက လက်ဆောင်ပစ္စည်း ကုမန်းကတန်းစီစဉ်ခဲ့ပါတယ်။ ရဲဘော်တွေ သယ်ခဲ့ကြဗျာ့..."

ဟု ဆိုကာ ငါးပိဿာဝင် ပလတ်စတစ်ပုံးကြီး နှစ်ပုံးကို လက်ဆောင်ပေးအပ် နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ရဲကားဖြင့် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွား၏။ ကားနောက်ခန်း၌ လက်နက်ကိုင် တပ်ဖွဲ့ဝင်များအကြား လက်ထိတ်တန်းလန်းဖြင့် လိုက်ပါသွားသော ဉာဏ်ဝင်းက ဒုရဲအုပ်ပေါ်သစ်အား ညှိုးချဲ့သောမျက်နှာဖြင့် ကြည့်နေ၏။

"ရာဇဝတ်ဘေး ပြေးမလွတ်ဆိုတာကို မင်းလည်း သက်သေပြလိုက်ပေဦးတော့ ဉာဏ်ဝင်းရေ"

ဒုရဲအုပ်ပေါ်သစ်စိတ်ထဲမှ နှုတ်ဆက်လိုက်မိသည်။

စခန်းမှူးက . . .

"အဲဒီလက်ဆောင်တွေ အားလုံးကို ပေါ်သစ်ပဲ လူလိုက်ပါတော့"

ဟုပြောပြီး နူးဆင်းသွား၏။

ဒုရဲအုပ်ပေါ်သစ် ပုံးကြီးနှစ်ပုံးအားကြည့်ရင်း အကူအညီအတိတ်သူအား . . .

"နှမ်းဆီစစ်စစ် ဘယ်ဈေးရှိသလဲ"

"စုံစမ်းပေးမယ်လေ၊ ဝယ်မလို့လား"

"အဲဒီနှမ်းဆီပုံးတွေ ပွဲရုံပို့လိုက်ကွာ။ တို့ဆရာတပည့် ကာရာအိုကေဆိုင် သွားကဲကြရအောင်။ မြင့်ဌေးတို့ဝင်းတင့်ထက်တို့လိုပေါ့ကွာ"

"ဟာ . . . သိပ်ကောင်းတာပေါ့ ဆရာရယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒါ နှမ်းဆီတွေလို့ ကျောက်ပန်းတောင်းစခန်းမှူးပြောသွားတာ မကြားလိုက်မိပါဘူး"

"စုံထောက်ကျော်ကွ၊ ပြောမှလား . . မြင်ရုံနဲ့သိတာပေါ့။ ကျောက်ပန်းတောင်းစခန်းမှူးကြီးကိုယ်တိုင် ပေးတဲ့လက်ဆောင် တခြားဘာဖြစ်ဦးမှာလဲ။ နှမ်းဆီပေါ့ကွ၊ ကြည့်လိုက်စမ်းပါကွာ"

ရဲတပ်ကြပ်မင်းသူက ပုံးတွင်လုံခြုံစွာပိတ်ထားသော အဖုံးကို လှည့်ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

"လွဲပြန်ပြီ ဆရာရေ။ နှစ်ပုံးစလုံး ထန်းရည်တွေ . . ဘာပြောဦးမလဲ"

ဒုရဲအုပ်ပေါ်သစ်ထံမှ ပြောနေကျလက်သုံးစကား အလိုလိုထွက်ပေါ်လာ၏။

"စုံထောက်လည်း လူပဲ . . လွဲ

တတ်တာပေါ့"

ထိုစဉ် -

"စုံထောက်ကြီးလွဲတာ ကျွန်တော်တို့တော့ သဘောကျတယ်"

"ဟာ . . . ခုနစ်စဉ်ရွာသားဖိုးချွန်နဲ့ အာကြီးတို့ပါလား။ ဘာလုပ်တာလဲ"

"စုံထောက်ကြီးရဲ့ ရုပ်သံဖာလမ်းထဲက သရုပ်ဆောင် ကျွန်တော်တို့ရွာသူ မခင်တင့်ကို ရွာပြန်ဖို့လှည့်နဲ့လာကြိုတာလေ။ ကျွန်တော်တို့လည်း အခွံချည်းပဲပြန်ရတော့မယ်။ အတော်ပဲ စုံထောက်ကြီးစွန့်ကြဲမယ့်ထန်းရည်ပုံးနှစ်ပုံး တင်သွားတော့မယ်"

ဒုရဲအုပ်ပေါ်သစ် ဘာပြောမှန်းမသိဖြစ်နေစဉ်မှာပဲ ဖိုးချွန်က ဆက်လက်၍ . . .

"ဟေ့ကောင် . . . အာကြီးနဲ့ တင့်ဆွေ မြန်မြန်တင်ကြလေကွာ။ နွားတွေနေပူနေလိမ့်မယ်၊ အေး . . . ဟုတ်ပြီ။ ကိုင်း . . သွားပြီဗျို့။ စုံထောက်ကျော်ပေါ်သစ် အမြဲဆက်ပြီး လွဲနိုင်ပါစေ"

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ရဲစခန်းကုန်းစောင်းမှ စိုးမောင်းသောသော့လှည်းယဉ်ကျောလေးကို လက်ပြန်ဆက်ရင်း ကြည်နူးချမ်းမြေ့ ပီတိလွမ်းနေမိသူကတော့ စုံထောက်ကျော်ပေါ်သစ်။

(လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် စုံထောက်များသို့ အမှတ်တရဖြင့် . . .)

ကြွေးညို့

အပြန်ပြန် အလှန်လှန်

■ ခိုင်မမ(ပညာရေး)

နာမည်ကြီး စာပေတိုက်တစ်ခု။
ထိုစာပေတိုက်ပိုင်ရှင် ထုတ်ဝေ
ချသည့် လူရွယ်တစ်ယောက်အား
မင်းကို ရုံးခန်းသို့ ခေါ်ယူတွေ့ဆုံကာ
စကားပြောဆိုလေ၏။

“မင်း မှတ်မိဦးမလားမသိဘူး။
ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်စတုန်းက မင်းရဲကဗျာစာ
နုတစ်ပုဒ် တို့မဂ္ဂဇင်းကို ရောက်လာ
တယ်။ ငါ့ရဲ့အယ်ဒီတာအဖွဲ့က အသုံး
ပြုသင့်မပြုသင့် ဝေခွဲရခက်နေလို့ ငါ
တို့ လာတင်ပြကြတယ်။ ငါဖတ်
ကြည့်ပြီး သဘောကျတာနဲ့ အတွင်း
စာ အဖြည့်ကဏ္ဍတောင်မဟုတ်ဘဲ
မဂ္ဂဇင်းမျက်နှာစာမှာ အဖွင့်ကဗျာ
အဖြစ်အသုံးပြု ဖော်ပြပေးခဲ့တယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့်
လည်း အားတွေတက်လာပြီး ဝတ္ထုတို
တွေရေးပြီး ပို့ခဲ့ပြန်တာပေါ့”

“ဟုတ်လိုက်လေကွာ။ အဲသည်
မှာလည်း အယ်ဒီတာအဖွဲ့က ဆုံးဖြတ်
ရခက်ပြီး ငါ့ဆီတင်ပြလာပြန်တယ်။
အဲကို ငါဖတ်ကြည့်ပြီး လက်စလက်န

ရှိတယ်။ မသုံးမဖြစ်သုံးပါလို့ ညွှန်ကြား
ချက်နဲ့အတူ ပန်းချီမောင်မောင်သိုက်
ရဲ့ လက်ရာ လေးရောင်ခွလို့ သုံးပေးခဲ့
တယ်မဟုတ်လား။ ဖော်ပြတာမှ တစ်
ပုဒ်တည်းတောင် မဟုတ်ဘူး။ လစဉ်
ဆက်တိုက် တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ်နော်”

“သေချာတာပေါ့ဗျာ။ ဒါနဲ့ပဲ
ဝတ္ထုရှည်အစအဆုံးတွေ၊ အခန်းဆက်
ဝတ္ထုတွေ ရေးပို့ခဲ့ပြန်တယ်”

“အဲဒါလည်းပဲ ငါ သဘောကျခဲ့
တယ်။ ဒါကြောင့် ပန်းချီစံတိုး၊ ပန်းချီ
ကျော်သောင်း၊ ပန်းချီမျိုးမြင့်၊ ပန်းချီ
ဇော်မင်း၊ ပန်းချီဝသုန်၊ ပန်းချီမောင်
ကျော်ညွန့်နဲ့အဖွဲ့၊ ပန်းချီတင်လှဝင်း
ထင် စတဲ့ ပန်းချီလက်ရာစုံနဲ့ အဆက်
မပြတ် သုံးပေးခဲ့တာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အခုဆိုရင် လုံးချင်း
လောကထဲကို ဝင်တော့မယ်။ တစ်
အုပ်ရေးနေတာ တစ်ရက်နှစ်ရက်ဆို
လက်စသတ်တော့မယ်ခင်ဗျ”

“မင်း တော်တော်ကြိုးစားတဲ့
ကောင်ပဲ။ မပူနဲ့ မင်းဘာမှမပူနဲ့။ မင်း

ကို လုံးချင်းဝတ္ထု ငါထုတ်ပေးမယ်။
စက္ကူချော အကောင်းစားနဲ့ရိုက်မယ်။
သတင်းစာတွေ ဂျာနယ်တွေတင်မက
လမ်းဆုံလမ်းခွတွေမှာ ဘုတ်ကြီးတွေ
ထောင်ပြီး တခမ်းတနားကို ကြော်ငြာ
ပေးဦးမယ်။ မင်း အောင်မြင်ပြီလို့သာ
မှတ်လိုက်ပေတော့ သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါပြီခင်ဗျာ။ အခုလို
မျိုး အစစအရာရာ မြေတောင်မြှောက်
ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဘာ ကျေးဇူးတင်တယ် ဟူတ်
လား။ မင်းနယ်ကွာ သည်စကားလုံး
လေး လေးလုံးအပြင် ထပ်ပြီးတော့ပြော
စရာစကား မရှိတော့ဘူးလားကွာ”

“အို ...ဆောရီးနော် ဆောရီး။
သိပ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒက်ဒီ
ရယ်”

“အေး...အေး အဲသလိုသိမ္မာ
စမ်းပါ ငါ့သား လူလေး ပိုင်ဆန်းရယ်”

■ ခိုင်မမ(ပညာရေး)

တစ်ကောင်တည်း
သုံးကောင်စား
ကင်းပေါက်
မင်းကွေး
ဝမ်း
ပျော်

တစ်ကောင်ကျွေး၊ သုံးကောင်စား ကင်းပေါက်

□ မကွေးညိုစိဉ်

(ယခင်လမှအဆက်)

ထိပ်ချမှ စားပြမှန်းသိ

ရဲဘုန်းမြတ်အား တင်လာသော အချုပ်ကားမှာ ပြည်မြို့သို့ကျော်လာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ အချုပ်ကား၏ရှေ့ခန်းတွင် သင်တန်းဆင်းပြီးစ ဒုလုံမှူးတစ်ယောက်နှင့် ဒေါ်ခင်ဘာတပ်ကြပ်တစ်ယောက် ပါလာသည်။

အချုပ်ခန်းထဲတွင် ထောင်ကျဆယ်ယောက်ပါပြီး ထိုအချုပ်သားများအား စောင့်ကြပ်လိုက်ပါသူ သုံးယောက်ပါ၏။ အချုပ်သားတရားခံဆယ်ယောက်နှင့် ရဲသားသုံးယောက်ကို သံဆန်ကာခြားထားသည်။ ၎င်းတို့၏အပြင်ဘက် နောက်ပိတ်တံခါးမှာ သွပ်ပြားဖြင့် အလုံပိတ်ထားပြီး တရားခံနှင့် ရဲသားများအား အပြင်မှသေ့ခတ်ထားလေ၏။

မည်သို့မှ လွတ်လမ်းမရှိသဖြင့် တရားခံများအား လက်ထိတ်ခတ်မထားပေ။ အောင်လံမြို့သို့ရောက်ရန်မှာ ၃၂ မိုင် ဝေးသေး၏။ အောင်လံမြို့ရောက်မှ ဇက်လှေဖြင့် သရက်မြို့ဘက်သို့ ကူးရမည်ဖြစ်၏။

ထိုအချုပ်ကား၏ နောက်တွင် (SURF) ကားအနက်တစ်စင်း ပါလာ၏။ ထိုကားကို မောင်းလာသူမှာ မေပုလဲဖြစ်သည်။

မေပုလဲသည် ထွဋ်ခေါင်...
တွေကြစည်ထားသည်ကို သိချင်၍ အချုပ်ကားနောက် ကိုက်တစ်ရာ အကွာမှ လိုက်လာခြင်း ဖြစ်၏။

မေပုလဲသည် လိုရမည်ရလိုအပ်လျှင်အသုံးပြုရန် ဆေးပစ္စည်းအစုံယူလာသည့်အပြင် ရဲဘုန်းမြတ်အတွက် အဝတ်အစားအစုံများ ယူလာခဲ့သည်။

မကြာမီ အချုပ်ကားသည် စကားတောင်ကိုးကွေ့သို့ ရောက်လာ၏။

ထိုအကွေ့မှာ ဂင်ယံကွေ့ဖြစ်၏။ အဆစ်အကွေ့ သုံးကွေ့ရှိ၏။ အောင်လံမြို့မှလာလျှင် ညာဘက်၊ ပြည်မြို့မှလာလျှင် ဘယ်ဘက်သည် ချောက်ကမ်းပါးကြီးဖြစ်၏။ မည်သည့်အတားအဆီးအကာအရံမှ မရှိ။

လမ်းကလည်း ကျဉ်းမြောင်း၏။ အကွေ့သို့ရောက်လျှင် ကားတစ်စီးက ရပ်ပေးမှ ရှောင်၍ရ၏။ ချောက်ထဲသို့ ကျသွားပြီဆိုလျှင်တော့ ရောဝတိမြစ်ထဲသို့ ရေသောက်ဆင်းရပြီသာ မှတ်ပေရော့။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ချောက်ထဲတွင် သစ်စိမ့်ပင်ကြီးများ၊ ဒဟက်ပင်ကြီးများ၊ ဝါးရုံပင်များ စသည့် သစ်ကြီးပါးကြီးတို့ ထူထပ်စွာပေါက်နေ၏။

ဤအကွေ့သို့ရောက်လျှင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကားသိရန် ကားဟွန်းတီး

၍ အချက်ပေးရ၏။ ကွေ့ဖြစ်သဖြင့် ကားတစ်စီးနှင့်တစ်စီးမမြင်ရ။ အချက်မပေးဘဲ မောင်းလာပါက တိုက်ပြီသာ မှတ်တော့။

ဤစကားတောင် ကိုးကွေ့မှာ အလွန်အန္တရာယ်ကြီး၏။ တတိယအကွေ့မှာ အောင်လံဘက်မှလာလျှင်လည်း အဆင်း၊ ပြည်ဘက်မှလာလျှင်လည်း အဆင်းဖြစ်၏။ ကားသမားများ သတိထားရဆုံး နေရာဖြစ်၏။

အချုပ်ကားမှာ ထိုကွေ့သို့ ရောက်လာပြီဖြစ်သဖြင့် သတိထားမောင်းနေခိုက် တစ်ချက်မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ကျယ်လောင်ပြင်းပြတဲ့ ကားဟွန်းသံကြားလိုက်ရသဖြင့် အချုပ်ကားမောင်းသမား လန့်သွား၏။

“ဘော်...ဘော်...ဘော်”

ဆယ်ဘီးကားကြီးက အဆင်းမှာပင် ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း မောင်းလာခြင်းမရှိဘဲ ပရမ်းပတာမောင်းလာသည့်အပြင် ကိုယ်မောင်းရမည့် ညာဘက်ကမမောင်းဘဲ ဘယ်ဘက်ယာဉ်ကြောမှ မောင်းလာရာ ညာဘက်မှ မောင်းလာသော အချုပ်ကားမှာ ကြောက်လန့်ပြီး ဘယ်ဘက်ယာဉ်ကြောကို မောင်းလိုက်ရာ ဂင်ယံကွေ့ဖြစ်နေသဖြင့် ချောက်ကမ်းပါးသို့ ထိုးဆင်းသွားတော့၏။

“ဝုန်း”

“အောင်မယ်လေး သေပါပြီဗျ”

“ဖြောင်း ... ဖြောင်း ...

ဖြောင်း”

အချုပ်ကား ချောက်ထဲသို့ကျသွားသောအခါ ဆယ်ဘီးကားကြီးက ချက်ချင်းရပ်လိုက်ပြီး ကားရှေ့ခန်းမှ ရှေ့နေ ထွဋ်ခေါင်ဆင်းလာပြီး အချုပ်ကားကြီးကျသွားရာဆီသို့ ဆင်းသွားသည်ကို တောင်ကမူလမ်းထိပ်တွင် ရပ်နေသောကားပေါ်မှ မေပုလဲက ကောင်းစွာမြင်တွေ့ရလေ၏။

ရှေ့နေထွဋ်ခေါင် ဆင်းသွားသောအခါ ဆယ်ဘီးကားကြီးက ရှေ့သို့ဆက်မောင်းလာ၏။ ကားကြီးက မေပုလဲ၏ကားကို ဖြတ်ကျော်သွားသောအခါ ကားအတွင်းမှမေပုလဲက ဆယ်ဘီးကားမောင်းသူအား ကြည့်လိုက်သောအခါ မယုံကြည်နိုင်စွာမြင်လိုက်ရသဖြင့် အံ့သြထိတ်လန့်သွားခဲ့၏။

ဆယ်ဘီးကားမောင်းသူမှာ ရဲဘုန်းမြတ်တစ်ယောက် လူသတ်မှုခိုင်လုံရန်အတွက် မျက်မြင်သက်သေထွက်ဆိုခဲ့သော လူကြီးမောင်ဆိုသူဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

မေပုလဲသည် ကားမှောက်နေရာသို့ ချက်ချင်းဆင်း၍ လိုက်သွားလိုပါသော်လည်း ထိုကားသမားကိုမြင်လိုက်ရလေရာ နဂိုကတည်းက ရှေ့နေရဲထွဋ်ခေါင်အား မသင်္ကာဖြစ်နေရာ ယခုရှိ၍မသင်္ကာသဖြင့် ကားပေါ်မှပဲ စောင့်ကြည့်နေတော့လေ၏။

ထွဋ်ခေါင်သည် မှောက်နေသောကားဆီသို့ ဆင်းသွားပြီး ကားရှေ့ခန်းတွင် သတိမေ့နေသော ရဲအုပ်ထံမှ ခြောက်လုံးပူးသေနတ်ကိုယူပြီး အချုပ်

ကား၏ နောက်ခန်းတံခါးရှိ သော့ခလောက်ကို သေနတ်ဖြင့် ပစ်ဖျက်ပြီး ကားတံခါးဖွင့်လိုက်သည်။

ကားထဲတွင်ရှိသော လူအားလုံး သတိမေ့နေကြ၏။ တရားခံများလည်း တစ်ယောက်ပေါ်တစ်ယောက် ထပ်နေကြသည်။ ထိုအထဲမှ တစ်ယောက်က လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေသည်။ ထိုသူမှာ ရဲဘုန်းမြတ်ဖြစ်သည်။

“ဟာ ... မင်းရောက်လာပြီလားထွဋ်ခေါင်။ ငါ့ကိုကယ်ပါဦး”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ရဲဘုန်းမြတ် မင်းက တော်တော်အယုံအကြည်လွယ်တဲ့ကောင်ကိုးကွ။ မင်းကို သေဒဏ်ပေးလိမ့်မယ်လို့ ငါထင်ခဲ့တာ။ သေဒဏ်မပေးတော့ ငါ့ကိုယ်တိုင်လာပြီး သတ်ရတော့တာပေါ့ကွာ။ မင်းက ကားမှောက်ပေမယ့် မသေတော့ ဒီကိစ္စက ငါအဆုံးသတ်မှပြီး မယ့်ကိစ္စ ဖြစ်နေတယ် သူငယ်ချင်း။ မင်းပစ္စည်းတွေက ငါ့လက်ထဲမှာ ရောက်နေပြီဆိုတော့ မကျေနပ်လည်း နောက်ဘဝမှ လာရှင်းပေတော့ ... သူငယ်ချင်း”

“ဒိုင်း”

“အား ...”

“ဒိုင်း ...”

“ဂျောက် ... ဂျလောက်”

ရှေ့နေထွဋ်ခေါင်က ရဲဘုန်းမြတ်ကို သေနတ်ဖြင့်ပစ်သတ်ပြီး သေနတ်ကိုပစ်ချပေးခဲ့ကာ ကားပေါ်မှဆင်း၍ ရော့တီမြစ်ကမ်းနဖူးတွင် အသင့်စောင့်နေသော ပဲ့ထောင်ရှိရာသို့ ခဲရာခဲဆစ် ဆင်းသွားခဲ့လေ၏။

ထွဋ်ခေါင် ဆင်းသွားသည်ကို တွေ့မှ မေပုလဲသည် အချုပ်ကားရှိရာ

သို့ ဆင်းခဲ့လေ၏။ မေပုလဲ အချုပ်ကားအနီးသို့ရောက်သောအခါ အချုပ်ကားကြီးမှာလှုပ်လာပြီး အောက်တစ်ဆင့်ကျသွားပြန်၏။ သစ်ကြီးတံကြီးထူထပ်၍သာ ကားကအောက်သို့ ချက်ချင်းကျသွားခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

ထွဋ်ခေါင် ကားပေါ်တက်စဉ်လည်း ကားကြီးမှာ လှုပ်ယမ်းသွားသေး၏။ ထိုစဉ်ကလည်း ပထမနေရာမှ ဒုတိယနေရာသို့ကျခဲ့သေး၏။ ကားကြီးသာငြိမ်နေပါက ရဲဘုန်းမြတ်သည် ထွဋ်ခေါင်၏လက်ချက်ဖြင့် သေနိုင်၏။

ထွဋ်ခေါင်သည် ရဲဘုန်းမြတ်အား ပထမတစ်ချက် သေနတ်ဖြင့်ပစ်စဉ်က ကားကလှုပ်ခါသွားသဖြင့် ထွဋ်ခေါင် လဲကျမည်ကဲ့သို့ဖြစ်ရာမှ သေနတ်ပစ်လိုက်ရာတွင် ပထမတစ်ချက်က ရဲဘုန်းမြတ်၏ ညာဘက်ပခုံးကိုထိသွား၏။ ဒုတိယတစ်ချက်ပစ်သောအခါတွင် ရဲဘုန်းမြတ်သည် မိမိ၏အနီးတွင်ရှိသောတရားခံတစ်ယောက်ကို စွဲယူပြီး ကျည်ကာလုပ်လိုက်ရာ ထိုတရားခံနောက်ကျောဘက်မှ ကျည်ဆန်ဖောက်ထွက်လာပြီး ရဲဘုန်းမြတ်၏ ဘယ်ဘက်ပခုံးထဲသို့ လက်တစ်ဆစ်စာဝင်သွားခဲ့ရာ ရဲဘုန်းမြတ်သည် အားခနဲ တစ်ချက်အော်ကာ သေချင်ဟန်ဆောင်လိုက်သည်။ ထွဋ်ခေါင်ကားပေါ်မှဆင်းသွားမှ မနည်းရုန်းကန်ပြီး လေးဘက်ထောက်ကာ ကားပေါ်မှထွက်လာရာ ကားကြီးလှုပ်ယမ်းပြီး အောက်သို့ တဖြည်းဖြည်းကျနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ရဲဘုန်းမြတ်”

“ရဲဘုန်းမြတ်”

မေပုလဲက ရဲဘုန်းမြတ်၏

ဆည်ကိုခေါ်ပြီး ဝါးပင်များကိုကိုင်
တရွတ်တိုက်လျှော့၍ ဆင်းခဲ့၏။
“မေပုလဲ ... သူငယ်ချင်း ငါ
သေဘူး။ ငါလာနေပြီ”

ဟုပြောကာ ရဲဘုန်းမြတ် အချုပ်
အား၏နောက်ပြီးမှ ခေါင်းပြု၍ ထွက်
လာသည်။

မေပုလဲသည် ရဲဘုန်းမြတ်၏
ဆက်ကိစ္စကာ ကုန်းပေါ်သို့ ခရောခဲဆစ်
ဆက်ခဲ့ကြသည်။ ရဲဘုန်းမြတ်၏တစ်
ညီလုံးမှာ သွေးခြင်းခြင်းနီနေ၏။

မိနစ်ပေါင်းများစွာ ရုန်းကန်ပြီးမှ
မေပုလဲ၏ကားအနီးသို့ရောက်လာ၏။

“ငါ့မှာ နင့်အတွက် အဝတ်
စားတွေလည်း ယူလာတယ်။ ဆေး
ဆွလည်း ယူလာတယ်။ ကားပေါ်
ဆက်ရင် သွေးစွန်းနေတာတွေ လဲ
ဆဲလိုက်။ သွေးမထွက်အောင် အရင်
ဆွဲရမယ်”

ဟု မေပုလဲကပြောသည်။

“နေစမ်းပါဦး။ ငါဒီလိုဖြစ်လိမ့်
မယ်လို့ နင်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီးကြိုသိ
တာလဲ”

“နင်က ငါအနံ့ပဲဟာ။ လူဆိုတာ
အပ်နဲ့ညာလို့ရတယ်။ အမူအရာနဲ့
ညာလို့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် နင်မသေ
ရင်းမှတ်ထား။ လူ့မျက်လုံးက ဘယ်
ဘာမှညာလို့မရဘူး ရဲဘုန်းမြတ်။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်လုံးကို
ညှပ်လိုက်ရင် သူလိမ်နေတာ၊ ဒေါ
ထွက်နေတာ၊ ပျော်ရွှင်နေတာတွေ
သိနေတယ်ဆိုတာ အကုန်ပေါ်တယ်။

ထွဋ်ခေါင် နင့်ဆီက ပစ္စည်းတွေ
လုံး လွှဲစာရလို့ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်
နေတဲ့ သူစိမ့်လိုက်တဲ့ခွင်ထဲ၊ အကွက်
နင်ဝင်လာလို့ သူဝမ်းသာသွားပုံ

တွေဟာ မျက်လုံးမှာ အထင်းသား
ပေါ်လာတယ် ရဲဘုန်းမြတ်။ အဲဒါတွေ
ကို နင်ဘာမှ ဂရုမစိုက်ခဲ့ဘူး”

မေပုလဲ ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့်
ကားကို ပြည်ဘက်သို့ ပြန်မောင်းလာ
၏။ ရဲဘုန်းမြတ်သည် ပခုံးထဲစိုက်ဝင်
နေသော ကျည်ဆန်ကို ဇာဂနာဖြင့်
စွဲထုတ်ပြီး အနာပေါ်သို့အရက်ပျံများ
လောင်းချပြီးနောက် ပတ်တီးကို မိမိ
ဘာသာပဲ စည်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် သွေးစွန်းနေသော
အင်္ကျီလုံချည်များကို လဲဝတ်ပြီး လုံး
ထွေးကာ ကားလမ်းဘေးတောအုပ်ထဲ
သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။

“အခု ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ရန်ကုန်သွားပြီး ငါ့အိမ်မှာ နင်
ပုန်းနေရမယ်။ ဒီကိစ္စကို မီးခိုးကြွက်
လျှောက် ငါတို့လိုက်ရမယ်”

ဟု မေပုလဲကပြောကာ ကား
ကို လူရှင်းလျှင် ကီလို ၁၀၀ ကျော်
မောင်းပြီး လူရှုပ်နေရာတွင် ကီလိုမီ
တာ ၈၀ ခန့်မျှသာ မောင်း၍ ဘေးလူ
များ မရိပ်မိရန် မောင်းလာခဲ့လေ၏။
ဤသို့ဖြင့် ရွှေတောင်မြို့ကို ကျော်လာ
ခဲ့သည်။

“နင်တို့ကို တိုက်မယ်လုပ်တဲ့
ဆယ်ဘီးကားကြီးကို ဘယ်သူမောင်း
လာတယ်ထင်သလဲ”

“ငါတို့က အချုပ်ခန်းထဲမှာဆို
တော့ ဘယ်မြင်မလဲဟဲ”

“အေး ... မှတ်ထား။ နင်
ထောင်ကျအောင် မတရားသက်သေ
လိုက်သွားခဲ့တဲ့ လူကြီးမောင်ဆိုတဲ့
လူပဲ”

“ဟေ ... ဘာပြောတယ်။ လူ
ကြီးမောင်ဟုတ်လား”

“အေး ... ဟုတ်တယ်”
“ဒါဖြင့် ဒီကောင်ကို မတရား
သက်သေထွက်ဖို့ ထွဋ်ခေါင်စီစဉ်တာ
ပဲ နေမှာပေါ့”

“အေးဟဲ့။ နင်ဆိုတဲ့အကောင်
ကတော့လေ ထိပ်ချမှ စားပြုမှန်းသိဆို
သဏ္ဌိပဲ ထိပ်ချရုံမကဘဲ အသေသတ်
ဖို့ကြံမှ နင်ကသိတာကိုး”

“အေးဟာ ... နင်တို့ငါတို့က
ငယ်ငယ်ကတည်းက ချစ်ခဲ့ခင်ခဲ့ကြ
တာဆိုတော့ ငါ့အပေါ် ဒီလိုလုပ်လိမ့်
မယ် ဘယ်ထင်မလဲဟာ။ ငါက ရိုးရိုး
သားသားပဲ ထင်တာပေါ့”

“အေး ... လူတစ်ယောက်မှာ
မစ္ဆရီယာစိတ်ဝင်လာရင် မှားတယ်မှန်
တယ် မစဉ်းစားတော့ဘူးဟဲ့။ သူက
ရှေ့နေကြီးဖြစ်သွားရင် ငါတို့ထက်
ဂုဏ်ရှိမယ်၊ ဖိုက်ဆံချမ်းသာမယ်၊ ငါတို့
နှစ်ယောက်က သူ့ကိုပိုပြီး လေးစား
လာမယ် ထင်နေတာ။

ငါတို့က ငါတို့စိတ်ရင်းအတိုင်း
ကြိုးစားလို့ ချမ်းသာလာတယ်။ သူ့
ထက် အပေါင်းအသင်းဆုံတယ်။ လူ
အများ လေးစားခံရတယ်။ သူ့ထက်
ပိုပြီး လူရာဝင်လာတာကို သူမခံစား
နိုင်တော့ဘူး။ မနာလိုဝန်တိုစိတ်တွေ
ပွားလာပြီး သူမလုပ်သင့်မလုပ်ထိုက်
တာတွေ ကြံစည်လုပ်လာတော့တာ
ပေါ့ဟာ”

“အေး ဟုတ်တယ်။ ဒါဆို ငါ
မိန်းမကိုသူသတ်ပြီး ငါသတ်တယ်မြင်
အောင် အကွက်ဆင်လိုက်တာပေါ့
နော်”

“အဲဒါကတော့ မသေချာဘူး။
ဟို ... လူကြီးမောင်ဆိုတဲ့လူကြီးကို
တွေ့အောင်ရှာပြီး တို့စစ်ဆေးကြည့်ရ

“ဟုတ်တယ် ငါတို့ဇာတ်ရေလည်မှာ”

“ဟုတ်တယ် ငါတို့ အဲဒီလူကို တွေ့အောင်ရှာပြီး ဖမ်းရမယ်”

“ကိုင်း ... နင်ပင်ပန်းနေပြီ အိပ်လိုက်ဦး”

“အေး ... ငါအနားယူပြီး အားမွေးရမယ်”

ဟုပြောကာ ထိုင်ခုံကိုပက်လက် လှန်ချလိုက်ပြီး မျက်လုံးစုံမှတ်ကာ အိပ် ချင်စိတ်ကိုမွေးလိုက်လေတော့သတည်း။

မစ္စရိယမုဆိုး

မိုးက အံ့နေသည်။

မီးခိုးလုံးကြီးက တောင်အရပ်မှ တိုက်ခတ်လာသော လေနှင့်အတူ မြောက်အရပ်သို့ လွင့်မျောလာ၏။ ထို မီးခိုးလုံးများနှင့်အတူ ညီစုံစုံအနံ့များ နှင့် လူ၏အရိုးပြာများက မေပုလဲ၏ အိမ်ဝိုင်းအတွင်း ပြန့်နှံ့လာ၏။

မေပုလဲသည် ဤအိမ်ဝိုင်းအား ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုဖြင့် ဝယ်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ မေပုလဲ၏အိမ်ဝိုင်းသို့သွားလို ပါက တရုတ်သင်္ချိုင်း၊ ကုလားသင်္ချိုင်း နှင့် ခရစ်ယာန်သင်္ချိုင်းတို့ကိုဖြတ်ကျော် ပြီးမှ ရောက်ရှိ၏။ အိမ်ဝိုင်းမှာ အောင် မင်္ဂလာအဝေးပြေးကားဂိတ်၏ မြောက် ဘက်တွင်တည်ရှိ၏။ စက်မှုလက်မှုဇုန် နှင့်နီး၏။ ထိုစက်မှုလက်မှုဇုန်တွင် ရွှေ နေ ထွင်ခေါင်၏။ ပဲဆီကြိတ်စက် စက် ရုံကြီးရှိ၍ ဤအိမ်ဝိုင်းအား ဝယ်ထား ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစက်ရုံနှင့် သုံးပိုင်ခန့်တော့ ဝေး၏။ မေပုလဲ၏အိမ်တွင် မုတ်ဆိတ် မေး ဗရပျစ်၊ ဆံပင်ကကုပ်ထောက်၊

အသားဖြူဖြူ ထောင်ထောင်မောင်း မောင်းနှင့် လူတစ်ယောက်ရှိသည်။ ထိုလူသည် မေပုလဲ၏အိမ်၌ ဥယျာဉ် များဟန်ဆောင်၍ ပုန်းခိုနေသော ရဲဘုန်းမြတ်ဖြစ်သည်။

ရဲဘုန်းမြတ်ပုန်းခိုရန် ရန်ကုန်မြို့ ဆင်ခြေဖုံးအရပ်ကို ရွေးချယ်ခြင်းမှာ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိလူအားလုံးသည် လူမှု ရေးစိတ်ဓာတ်ကင်းကြပြီး စပ်စပ်စုစု မလုပ်တတ်ကြသောကြောင့် ရွေးချယ် လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ရန်ကုန်မှ လူအများစုသည် ကျောချင်းကပ်၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်နေ ထိုင်ကြသော်လည်း တစ်ယောက် နာမည်တစ်ယောက်မသိကြ။ ဘာလုပ် သည်ဘာကိုင်သည် မသိကြ။ ဘာသိ ဘာသာနေထိုင်ကြသူများ များကြလေ ရာ ခေတ္တပုန်းလျှိနေသော ရဲဘုန်း မြတ်အဖို့ အထူးသင့်လျော်သောနေရာ ဖြစ်၏။

ရဲဘုန်းမြတ်သည် အချိန်ရှိ သရွေ့ ငယ်ငယ်ကသင်ကြားခဲ့သော ဗန်တို၊ ဗန်ရှည်၊ တုတ်သိုင်း၊ တားသိုင်း တို့ကို ပြန်လည်၍လေ့ကျင့်နေသည်မှာ တစ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပေပြီ။

ရဲဘုန်းမြတ်သည် အိမ်ဝိုင်း အတွင်းမှ အိမ်အပြင်သို့ လုံးဝမထွက်။ ထွင်ခေါင်နှင့် လူကြီးမောင်တို့၏ အသွားအလာ၊ အနေအထိုင်တို့ကိုသာ လေ့လာနေ၏။

မိမိ၏စည်းစိမ်များဖြင့် လူတစ် လုံးသူတစ်လုံးလုပ်နေသော မစ္စရိယ သမားထွင်ခေါင်အား အသေဖမ်းပြီး အရေဆုတ်ပစ်ရန်သာ နေ့ရှိသရွေ့ကြ ဆောင်နေသော မစ္စရိယမုဆိုးတစ် ယောက်အဖြစ် လေ့ကျင့်မှုကောင်း

ကောင်းလုပ်နေခြင်း ဖြစ်၏။

ထွင်ခေါင်နှင့် လူကြီးမောင် တို့ထဲတွင် ရဲဘုန်းမြတ်မရှိသော်လည်း ထွင်ခေါင်သည် ခရေပင်လမ်း အတွင်း ပေ ၂၀၀ ပတ်လည် အိမ် ကြီးဝယ်ထားပြီး ဟိုတယ်ပုံသဏ္ဌာန် တိုက်ကြီးဆောက်ထား၏။

အားကစား လေ့ကျင့်ရေးအ ဂေါက်ရိုက်သောအခန်း၊ ရေကူး တို့ကို ထိုတိုက်အတွင်းမှာပင် ပြု ထား၏။

အိမ်ဝိုင်းပတ်ပတ်လည်တွင် ပင်များစိုက်ထားပြီး အုန်းပင်၊ ပင်စည်တွင် စက္ကူပန်းအနီ၊ အဝါ၊ ကပ်စိုက်ထားသဖြင့် စက္ကူပန်း စုံတို့က ထိုအုန်းပင်များကိုတွယ် နေရာ အပွင့်များကြောင့် လှပစေ

အောက်ခြေတွင်မူ ပထမ တစ်ပန်းအိုးများဖြင့် သစ်ခွပန်းအ ကို အနိမ့်အမြင့်အစီအရီ ချထား အပွင့်မျိုးစုံ အရောင်တို့ကြောင့် လှပတင့်တယ်နေ၏။

ထွင်ခေါင်သည် အညာမှ နှမ်းတို့ကိုဝယ်ပြီး ရန်ကုန်စက်မှုဇုန် တည်ထောင်ထားသော ဆီကြိတ် တွင်ကြိတ်ခွဲပြီး ထွက်သမျှဆီမှာ (အိမ်သူလက်စွဲ)ဟူ၍ အမည်တင် ရိုက်နှိပ်ကာ ရန်ကုန်၊ နေပြည်တော်၊ ပဲခူး၊ မန္တလေးမြို့ကြီးများသို့ (FUELS) ဖုဆီ တစ်ဆယ့်ခြောက်ဘီးကား ဖြင့် လူကြီးမောင်အား အဖို့ခိုင်း

လူကြီးမောင်သည် ညနေ နာရီတွင် ရန်ကုန်မှထွက်လေ့ရှိ၏။ ပြည်တော်လမ်းမကြီးအပေါ်မှ တိုင်အမှတ် ၃၉ သို့ ည နာရီ တွင် အချိန်မှန်မှန်ရောက်၏။ နေပြ

သင်းပေါ်မှ ထိုပိုင်တိုင်အမှတ်
သည် (ဘုရားကြီး)လမ်းခွဲဖြစ်၏။
ထိုတွင် စားသောက်ဆိုင်များဖွင့်
သည်။ ထိုကဲ့သို့ လူကြီးမောင်
မယ်လာတတ်သည်ကို မေပုလဲ
နာရီအတိအကျမှတ်သားထား

ထို့နောက် ရဲဘုန်းမြတ်နှင့် နှစ်
ဘက်သား လူကြီးမောင်အား မည်
သို့ရမည်ကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်
ကြ၏။ ချွတ်ချော်သွားပါက
ထို့ကြောင့် သွေးသေးအေးဖြင့်
တစ်ချဆောင်ရွက်နေကြခြင်းဖြစ်၏။
မစ္စရိယသားကောင်နှင့် မစ္စရိယ
ဘယ်သူက အနိုင်ရမည်ကို
ကြည့်နေသူတစ်ဦးရှိ၏။ ထိုသူ
မြိုင်သာရဲစခန်းမှ (လူဆိုးထိန်း
ကြီး)ဖြစ်၏။

လူဆိုးထိန်းမောင်ကြီးသည် အိမ်
ချင်း အိုးမဲသုတ်၍ ခွပ်လက်ချ
သဘောဖြင့် စောင့်ကြည့်နေခြင်း
သတည်း။

**လူဆိုးထိန်းမောင်ကြီးနှင့်
ခေါင်းမပါတဲ့အလောင်း**

လူဆိုးထိန်းမောင်ကြီးသည် မြိုင်
သာဆေးရုံကြီးမှ ရင်ခွဲရုံတွင် လူ
များကို ဗိုက်ခွဲပေးရသော ဆေးရုံ
သမား ခွေးသိုးနှင့် နှစ်ယောက်
လုပ်ရှုပ်နေ၏။

ခေါင်းမပါသော အမျိုးသမီး
သားမှာ မိဖွေးတိုင်း၊ ဖဖွေးတိုင်း
သံလုံးတီးဖြစ်နေသည်။ လူသေ
သားအား လူဆိုးထိန်းမောင်ကြီး

သည် ရှေ့တည့်တည့်ကိုလည်းကောင်း၊
နောက်ကျောဘက်သို့လည်းကောင်း၊
ဘယ်ညာဘေးစောင်းကိုလည်းကောင်း
သေသေချာချာစစ်ဆေးပြီး ဓာတ်ပုံ
ရိုက်၍ မှတ်တမ်းတင်လိုက်၏။

သေချာစစ်ဆေး ကြည့်သော
အခါ အမျိုးသမီး၏ စနေနံဖွားဖက်
တော်များပေါ်တွင် ဆေးမင်ကြောင်
များတွေ့ရ၏။ ထိုစနေနံအလယ်သို့
ပြားတစ်စင်းဝင်စိုက်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။

ထိုဆေးမင်ကြောင် ပါသော
စနေနံပစ္စည်းနှစ်လုံးအား အနီးကပ်
ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံရိုက်ထားပြီး သေသူအမျိုး
သမီး၏ ဘယ်ညာလက်ဗွေရာများ
သေချာနှိပ်ယူခဲ့ပြီး အလောင်းအား
မဖျက်ဆီးဘဲထားရန် မှာကြားထား
ခဲ့၏။

ဤကဲ့သို့ စနေနံပစ္စည်းများပေါ်
သို့ ဆေးမင်ကြောင်ကို အမျိုးကောင်း
သားသမီးများ မထိုးတတ်။ ကိုယ်ခန္ဓာ
ဖြင့် ရင်းနှီးစားသောက်နေထိုင်ကြ
သော ညဉ့်ငှက်အပြာမယ် မိန်းမပျက်
များသာထိုးလေ့ရှိသည်ကိုစဉ်းစားမိ၏။

ထို့ကြောင့် ဤအလောင်းသည်
ရိုစိ၏အလောင်း မဖြစ်နိုင်ဟု စဉ်းစား
တွေးတောမိသဖြင့် ဓာတ်ပုံနှင့်လက်
ဗွေရာများကို အင်းစိန် (C.I.D) စုံ
ထောက်ဌာနသို့ မြိုင်သာရဲစခန်းမှ ရိုး
ရိုးရဲတပ်သားဗမောင်အား စေလွှတ်ပို့
ခိုင်းပြီး စုံစမ်းခိုင်းထား၏။

(C.I.D) စုံထောက်ဌာနကို
လည်း အရေးကြီးကိစ္စဖြစ်သဖြင့် ချက်
ချင်း အကြောင်းပြန်ကြားပေးပါရန်
အစီရင်ခံစာပါ ရေးပေးလိုက်ရာ တစ်
ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ (C.I.D) စုံ
ထောက်ဌာန အကြောင်းပြန်ကြား

ချက်အား ရဲသား ဗမောင်နှင့်အတူ
ပြန်ပါလာ၏။ အကြောင်းပြန်ကြား
ချက်ကို စစ်ဆေးကြည့်လိုက်သည့်
အခါတွင် အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရှိရ
လေ၏။

(၁) သေဆုံးသူ အမျိုးသမီး၏
အမည်မှာ ဖြူနုဗွေး (ခေါ်) မိစန်း
(ခေါ်) မိသန်း ဖြစ်ကြောင်း။

(၂) ၎င်းအမျိုးသမီးသည် ဇိမ်
မယ်အမှုဖြင့် ထောင်သုံးခါကျဖူး
ကြောင်း။

(၃) ၎င်းအမျိုးသမီးသည် ရန်
ကုန်မြို့ ကြည့်မြင်တိုင်မြို့နယ် မီး
ရထားသံလမ်းဘေးရှိ ဇိမ်ခေါင်း
သံတံတားမပု၏ လက်စွဲတော်မန်နေ
ဂျာ တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း။

(၄) ၁၉၆၈ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၂၇
ရက်နေ့က မပုထံမှတစ်ဆင့် (Order)
အော်ဒါလိုက်သွားရာမှ သံတံတားမပု
ထံသို့ပြန်မလာဘဲ ပျောက်နေကြောင်း။

(၅) ၎င်းအမျိုးသမီးသည် သာ
မန်လူများနှင့် မဆက်ဆံဘဲ ငွေရှင်
ကြေးရှင် သူဌေးများနှင့်သာ ဆက်ဆံ
တတ်ကြောင်းနှင့် ရဲစခန်းများသို့ လူ
ပျောက်တိုင်ထားကြောင်း အကြောင်း
ပြန်ကြားချက် ဖတ်ရှိရလေတော့၏။

၎င်းပြန်ကြားချက်အား ဖတ်ရှုပြီး
နောက် လူဆိုးထိန်းမောင်ကြီးသည်
ဤအမှုနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရဲများက ဘာ
မှမလုပ်ကြတော့ရန်၊ ခေတ္တဆိုင်းငံ့
ထားရန် မှုခင်းစာရေးကြီးကိုမှာကြား
ရာ မှုခင်းစာရေးကြီးမှာ ဘာမှနား
မလည်သဖြင့် လူဆိုးထိန်းမောင်ကြီး
ကိုမေးရာ ...

“ရှင်းရှင်းကလေးပဲ မှုခင်းစာ
ရေးကြီးရေ။ ဒီအမှုမှာ ရှိစိလည်း

ဒဲဘုန်းမြတ်လည်း
သုစားပြီး သူလုပ်
ငန်းတွေကိုအပ်ခဲ့တဲ့ ရှေ့နေထွဋ်ခေါင်
ရဲ့ လုပ်ကြံဖန်တီးထားတဲ့ ဇာတ်လမ်း
ဇာတ်ရှုပ်ကြီးပဲဗျ။

ကိုယ့်ထက်သာ မနာလိုတဲ့
မစ္ဆရီယစိတ်တွေ တစ်ကိုယ်လုံးဖုံးလွှမ်း
နေတဲ့ ရှေ့နေထွဋ်ခေါင် အကွက်ဆင်
သမျှ ရဲဘုန်းမြတ်ခံလိုက်ရတာ။

ဒီအရှုပ်အထုပ် ကိစ္စကြီးကို သူ
တို့ဘာသာ ဖြေရှင်းသွားလိမ့်မယ်။
ကျွန်တော်တို့က ရှေ့နေထွဋ်ခေါင်ကို
ဖမ်းဖို့ဆိုတာကလည်း ခိုင်လုံတဲ့သက်
သေလိုတယ်။ သက်သေမခိုင်လုံဘဲ
ဖမ်းရင် ငွေနှံပေါက်ပြီး လွတ်အောင်
လုပ်သွားလိမ့်မယ်။

ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့၊ ကျွန်တော်
တို့ ရဲတွေပဲ နာမည်ပျက်လိမ့်မယ်။
မူခင်းစာရေးကြီး”

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့က ဘာ
ဆက်ပြီးလုပ်ရမလဲ လူဆိုးထိန်းမောင်
ကြီး”

“အိမ်ကြက်ချင်း အိုးမဲသုတ်
လိုက်ရုံပေါ့ဗျ”

“ဗျာ”

“ဪ... စာရေးကြီးရယ်။
မူခင်းဌာနမှာ အလုပ်လုပ်နေပြီး ဒီ
လောက်တောင် ခုံးဝေးရသလားဗျာ”

“ပဟေဠိတွေ ဝှက်မနေပါနဲ့။
ကျွန်တော်နားလည်အောင် ရှင်းရှင်း
လင်းလင်း ပြောပြမှပေါ့ဗျာ လူဆိုး
ထိန်းမောင်ကြီးရာ”

“ဒီလိုဗျ။ ရဲဘုန်းမြတ်အကြောင်း
ကို ခင်ဗျားလည်းသိပြီးသားပဲ။ သူ
ဟာ ရိုးရိုးသားသားနဲ့ ကြိုးစားပြီး ရှာ
ဖွေခဲ့လို့ ချမ်းသာခဲ့တာဗျ။ လူတစ်ဖက်

သားကိုလည်း အရမ်းကျညီချင်တယ်။
သနားလည်းသနားတတ်တယ်။ ဒါ
ကြောင့်လည်း (RESTAURANT)
စားသောက်ဆိုင်က မိန်းမလည် သိန်း
ကြွယ်ဖြစ်တဲ့ ရိုစီကို မယားမှတ်မှတ်
သားမှတ်မှတ် လက်ထပ်ပေါင်းသင်း
ယူခဲ့တာပေါ့။

ဒီလို ရိုစီနဲ့တွေ့အောင် ဖန်တီး
ပေးခဲ့တာကလည်း ရှေ့နေထွဋ်ခေါင်ပဲ
ဗျ။ ရှေ့နေထွဋ်ခေါင်ကို ရဲဘုန်းမြတ်က
သူ့ရဲ့ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေထက် ယုံ
ကြည်တယ်။ ချစ်တယ်။

ရှေ့နေထွဋ်ခေါင်ဆိုတဲ့ ကောင်
ကလည်း မိန်းမတော်တော်ရှုပ်တာ။
အပေါက်ပါရင် ဝါးလုံးကားတောင်
သူ့ရှေ့က ဖြတ်မမောင်းရဲဘူး”

“ဟား ... ဟား ... ဟား
လူဆိုးထိန်းမောင်ကြီးကတော့ ပေါက်
တတ်ကရ ပြောတော့မယ်ဗျာ”

“ကျွန်တော်ပြောတာ မဟုတ်လို့
လား။ ထောင်ကျတော့မယ့် တရားခံ
တွေက သူ့ကို ရှေ့နေလိုက်ဖို့ငှားရင်
အဲဒီတရားခံတွေရဲ့ မိန်းမတွေနဲ့
မလွတ်မကင်းဖြစ်ပြီး ပြဿနာပေါင်း
သောင်း ခြောက်ထောင်ဖြစ်ခဲ့တာ
ခင်ဗျားလည်း အသိပဲလေဗျာ”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ။
ကျွန်တော်မမြင်းပါဘူး .. ဟဲဟဲဟဲ”

“ထွဋ်ခေါင်က ရိုစီကိုထိုးကျွေး
ပြီး ရဲဘုန်းမြတ်ကို အမှုပတ်အောင်စီ
စဉ်လိုက်တာပဲဗျ။ ရဲဘုန်းမြတ်က
လည်း လူရိုးစိတ်တိုသမား။ ကြက်
ခေါင်းဆိတ်မခံတဲ့လူမျိုး။ ရဲဘုန်း
မြတ်နဲ့ ရှေ့နေထွဋ်ခေါင်တို့ နှစ်
ယောက်ကို စောင့်ကြည့်နေလိုက်ရင်
ဒီအမှုက ရှင်းသွားမှာပါ။

ရှင်းရှင်းပြောရရင်တော့
အိမ်ကြက်ချင်း အိုးမဲသုတ်ပြီး ခွဲ
တဲ့သဘောပေါ့။ ဟားဟားဟား
ထိုသို့ပြောပြီး လူဆိုးထိန်းမောင်
ကြီး မြိုင်သာယာရဲစခန်းမှ ထွက်ခွာ
လေတော့သတည်း။

လူဆိုးထိန်းမောင်ကြီးက ထွက်
လွယ်ပြောသွားသော်လည်း စတု
ဝှက်တွေများစွာ ပျံဝင်နေသဖြင့်
ခွဲသော အကြပ်နှင့်တပ်သားများ
တော့ ဘာမှနားမလည်ကြ။

သို့သော် လူဆိုးထိန်းမောင်
သည် အမြော်အမြင်ကြီးသူ
ယောက်ဖြစ်၍ စောင့်ကြည့်နေရုံ
ပါး တခြားဘာမှမရှိပါပေတကား။

အိမ်ကြက်ချင်း အိုးမဲသုတ်
ဆိုသည့်စကားက တိုက်ကြက်
ကြက်တိုက်လောင်းကစားဖြင့်အ
မွေးသော ကြက်သမားများ၏
သုံးစကားဖြစ်၏။ မိမိ၏အိမ်တွင်
ဖောက်ထားသော တိုက်ကြက်
တွင် ကြောက်တတ်သော ကြက်
နိုင်သောကြက်ဟူ၍ ရှိ၏။ ထို
သောကြက်ကို ကြောက်နေ
ကြက်က ပြန်ခွပ်ရန် နိုင်နေ
ကြက်၏ မျက်နှာနှင့် အမောက်
မဲသုတ်လိုက်ပါက ကြောက်နေ
ကြက်က မမှတ်မိတော့ဘဲ တ
ကြက်ထင်၍ ပြန်ခွပ်သည့်သဘော
ဖြစ်သည်။ လူဆိုးထိန်းမောင်ကြီး
လိုသည်က ရဲဘုန်းမြတ်နှင့် ထွဋ်
တို့အချင်းချင်း ပြန်ချကြဖို့ မျှော်
ခြင်းဖြစ်၏။ မြိုင်သာရဲစခန်း
တွင် ခေါင်းမပါသောသူမျိုးသ

ကြောင်းကို လူဆိုးထိန်းမောင်ကြီး
ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များအား အကျိုး

ကြောင်းခိုင်လုံစွာ ရှင်းပြနေ၏။
ဤသုံးပွင့်ဆိုင် ဇာတ်ရှုပ်ကြီးမှာ
ဆက်တစ်လုံးကြား လှည့်ကွက်များစွာ
ခိုင်နေကြောင်းနှင့် မိမိတို့အနေဖြင့်
ဆိုင်ကြည့်နေရုံနှင့် အမှုကိုရှင်းရှင်း
ဆင်းလင်းကြီးတွေ့ရှိနိုင်မည် ဖြစ်
ကြောင်း။

ဤကိစ္စမှာ အပင်ပန်းခံနေစရာ
မလိုဘဲ အိမ်ကြက်ချင်းအိုးမဲသုတ်၍
တိုက်လိုက်ရုံသာဖြစ်ကြောင်း စိတ်ရှည်
စွာဖြင့် သည်းခံပြီးစောင့်ကြည့်နေပါက
ဤအမှုကိစ္စမှာ ချောချောမောမောဖြင့်
ပြီးဆုံးသွားမည်ဖြစ်ကြောင်း လူဆိုး
ထိန်းမောင်ကြီးက ရှင်းလင်းပြသပြော
ဆိုနေလေ၏။

ထိုသို့ လူဆိုးထိန်းမောင်ကြီးတို့
ဆွေးနွေးနေချိန်တွင် ရဲဘုန်းမြတ်တစ်
ယောက်မှာ အလုပ်ရှုပ်လျက်ရှိ၏။

ရဲဘုန်းမြတ်သည် ရှေ့နေထွဋ်
ခေါင်ကိုသတ်ရန် ရက်ပေါင်းများစွာ၊
လပေါင်းများစွာ လေ့လာသုံးသပ်နေခဲ့
၏။ လိုအပ်ချက်များကို မေပုလဲက
စုံစမ်းပြီး မည်သို့မည်ပုံလုပ်ရမည်ကို
အသေးစိတ် ပုံစံချ၍ပေးနေ၏။

ရဲဘုန်းမြတ်သည် ရှေ့နေထွဋ်
ခေါင်၏အိမ်ဝိုင်းအတွင်းသို့ ဝင်းထရံ
တွင်ကပ်လျက်ပေါက်နေသော သရက်
ပင်အကိုင်းအခက်များပေါ်မှ တက်
ကာ ဝင်လာခဲ့၏။

အရိပ်အခြည်ကို သေချာစွာ
စောင့်ကြည့်နေခိုက် အမျိုးသမီးတစ်
ယောက် ရေကူးဝတ်စုံဝတ်လျက် ရေ
ကူးကန်အနီးသို့ လျှောက်လာသည်ကို
တွေ့ရှိရလေသည်။ လှလွန်းသဖြင့်

လည်းကောင်း၊ သေဆုံးသွားသော
မိမိ၏ဇနီးသည် ရှိစီနှင့်တူနေသဖြင့်
လည်းကောင်း သေချာစွာ ချောင်း
မြောင်း၍ ကြည့်မိ၏။

ရိုစီသည် ဒိုင်ဗင်ဘုတ်ပေါ်သို့
တက်သွားပြီး နောက်လက်ကို ဆန့်
ချည်၊ ကွေးချည်လုပ်၍ ချိန်ဆပြီး
နောက် ရေထဲသို့ ဒိုင်ဗင်ထိုးချလိုက်
လေ၏။

ထိုစဉ်ခိုက် အပေါ်ပိုင်းဗလာ၊
အောက်ပိုင်းဘောင်းဘီတိုဝတ်လျက်
ထွဋ်ခေါင်ထွက်လာပြီး ရိုစီရေကူးလာ
နေသော ကန်ပေါင်စပ်မှ ရပ်၍စောင့်
နေ၏။

ရိုစီသည် ရေကူးကန်ပေါင်တွင်
ကပ်လျက်ရှိသော လှေကားမှတစ်ဆင့်
ရေကူးကန်အုတ်ပေါင်ပေါ်သို့ တက်
လာ၏။

ထွဋ်ခေါင်က လက်ကမ်းပေး
လိုက်ရာ ရိုစီက ထွဋ်ခေါင်၏လက်ကို
စွဲယူပြီး အပေါ်သို့ရောက်အောင်တက်
လိုက်သည်။ ရွှဲစိန်နေသော ရေများက
ပြစ်မျိုးမဲ့မထင်၊ လုံးလုံးကျစ်ကျစ်ဖြစ်
လျက်ရှိသော ကိုယ်ခန္ဓာ၏ အကြို
အကြားမှ စီးဆင်းလက်ရှိလေ၏။

ရဲဘုန်းမြတ် အသက်ရှူရန်ပင်
မေ့နေ၏။ ရိုစီမှ ရိုစီဖြစ်နေ၏။ ထိပ်ချ
မှ ဓားပြမှန်းသိဆိုသကဲ့သို့ ရိုစီနှင့်ထွဋ်
ခေါင်ကိုတွေ့မှ -

“တောက် ... ဖွတ်ထွက်မှ-
တောင်ပိုမှန်းသိဆိုသလိုပဲ ဒီကောင်နဲ့
ကောင်မပေါင်းပြီး ငါ့ကိုဒုက္ခပေးသွား
ကြတာပဲ။ အေးပေါ့လေ ... မင်းတို့
ငါ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိကြ
ရမှာပေါ့”

ဟု စိတ်ထဲမှပြောဆိုပြီး ဝင်းထရံ

ကိုကျော်တက်ကာ အိမ်သို့ပြန်ခဲ့လေ
တော့၏။ မိမိ၏စိတ်ထဲမှာတော့ လုံးဝ
မကျေနပ်။

(၂)

နေပြည်တော်လမ်းကြီးက ဖြောင့်
ဖြူနေသည်။

တံတားတစ်ခုကို ကျော်မည်
ဆိုလျှင် လျှပ်စစ်မီးများက ထိန်ထိန်
လင်းနေ၏။ အခြားနေရာတွင် မီး
ရောင်မရှိ။ မှောင်မည်းနေ၏။ ဤ
လမ်းကြီးကို ဖောက်လုပ်သော ကန်
ထရိုက်များ၏ တာဝန်ပျက်ကွက်မှု
ကြောင့် ခြောက်စင်းသွားလမ်းကျယ်
ကြီးမှ တံတားအနီးသို့ရောက်သော်
ရုတ်တရက်ကျဉ်းသွားပြီး နှစ်စင်းသွား
လုပ်ထားရာ ညမှောင်မှောင်တွင် မီး
ရောင်အလင်းဖြင့် အရှိန်ပြင်းစွာမောင်း
လာသော ကားများ ကျဉ်းမြောင်းလှ
သောတံတားထိပ်သို့ရောက်သော်
တံတားကို ခြောက်လမ်းသွားဟုထင်
မှတ်ကာ အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းလာ
ရာမှ ကျဉ်းသောတံတားကိုတွေ့သော
အခါ အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ ကားစီရာရင်
(လက်ကိုင်း)ကို ထိန်းမနိုင်တော့ဘဲ
ချောင်းထဲသို့ထိုးဆင်းသွားရလေတော့
၏။ ဤသို့ဖြင့် ဤလမ်းတွင် သေ
ဆုံးသူများမနည်းတော့။ ဓာတ်သိကား
သမားများသည် ဤသို့ အချိုးမပြေ
ဖြစ်သောလမ်းအကြောင်းကိုသိသဖြင့်
ထိန်းနိုင်ကြ၏။ ထိုလူများအထဲတွင်
မေပုလဲနှင့် ရဲဘုန်းမြတ်လည်း ပါသည်။

မေပုလဲနှင့် ရဲဘုန်းမြတ်သည်
ယနေ့ လူကြီးမောင်တစ်ယောက် စား
သုံးဆီဖြန့်မည်နေ့မှန်းသိ၍ ၎င်း၏ရေ

မှ ကြိုတင်ပြီး ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။ ဘုရားကြီးလမ်းခွဲ ၃၉ မိုင်တိုင်သို့ ညဉ့် ၆ နာရီခွဲတွင် ရောက်နေကြသည်။ လှကြီးမောင်ကတော့ ၎င်း၏ထုံးစံအတိုင်း ညနေ ၆ နာရီမှ ရန်ကုန်မှ ထွက်လာခဲ့ရာ ၇ နာရီခွဲတွင် ၃၉ မိုင်သို့ ရောက်ရှိသည်။

၃၉ မိုင်မှာ ဆိုင်များစုံလင်စွာ မရောက်ရှိကြသေး။ တစ်ဆိုင်တည်း ပင်ရှိသေးလေရာ မေပုလဲနှင့် ရဲဘုန်းမြတ်တို့ထိုင်သော ဆိုင်သို့ ဝင်ရောက်၍ အနားယူလေ၏။

လှကြီးမောင် ဝင်လာသည်ကို မေပုလဲနှင့် ရဲဘုန်းမြတ်တို့ ကြည့်နေ၏။ ဆိုင်တွင် ခရီးသည်ပို့ဆောင်ရေး ကားများ ဆိုက်ကပ်နေရာ ပျားပန်းခပ်မျှ လူဝင်လူထွက်များနေသဖြင့် လှကြီးမောင်မှာ မေပုလဲတို့ကို ဂရုမစိုက်မိ။

ထုံးစံအတိုင်း ဘီယာတစ်ဂျား မှာလိုက်ပြီးနောက် ကြက်ဆီထမင်း တစ်ပွဲမှာကာ စားသောက်နေ၏။ နာရီဝက်မျှကြာသော် စားသောက်အပြီး ငွေရှင်းနေချိန်တွင် မေပုလဲနှင့် ရဲဘုန်းမြတ်တို့နှစ်ယောက်က မိမိတို့ကားရှိရာသို့သွားရောက်ပြီး လှကြီးမောင်၏ ကားရှေ့မှ ကြို၍ နေပြည်တော်ဘက် ဆီသို့ ကားကို ကိုလိုမိတာ ၁၀၀ တင်ကာ စက်ရုံနိမ့်၍ မောင်းထွက်ခဲ့လေတော့၏။

နာရီဝက်ခန့် မောင်းမိသော အခါ ပေတစ်ရာကျယ်သော တံတားတစ်ခုသို့ရောက်ရာ ကားကို တံတားထိပ်သို့ ခေတ္တရပ်ပြီး လှကြီးမောင်၏ ကားကို မောင့်မျှော်နေကြတော့သည်။ နာရီဝက်အကြာတွင် (Fuso)

ကားကြီး မောင်းလာသည်ကို တစ်မိုင်အကွာခန့်မှာ မားမီးကိုတွေ့ရလေရာ မေပုလဲသည် ကားကို တံတားအလယ်သို့မောင်းသွားပြီး လမ်းပေါ်တွင် ကန့်လန့်ကြီးရပ်ထားလိုက်၏။

ရဲဘုန်းမြတ်သည် တံတားလက်ယမ်းဘေးတွင် ပုန်းကွယ်၍နေလေ၏။ မေပုလဲသည် ကားကိုရပ်ပြီးနောက် ကားစက်ဖုံးကိုဖွင့်ပြီး ဘက်ထရီကြိုးကို ခြိတ်ထားလိုက်သည်။

(Fuso) ကားကြီးမှာ တံတားထိပ်သို့ရောက်သော် ရှေ့မှ ကန့်လန့်ခံထားသောကားရှိနေသဖြင့် ဆက်၍ မောင်းမရတော့သဖြင့် ကားကိုရပ်လိုက်ပြီးနောက် လှကြီးမောင်သည် ကားပေါ်မှဆင်းလာပြီး ဒေါသတကြီး ရှေ့မှကန့်လန့်ခံနေသော ကားဆီသို့ လာခဲ့တော့၏။

မေပုလဲသည် လှကြီးမောင်ကို ခရီးဦးကြိုပြုလိုက်ပြီး ...

“အတော်ပဲ ဦးလေးရေ ... ကျွန်မကား ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိလို့ တစ်ဆိတ်လောက်ကြည့်ပေးစမ်းပါ”

ဟု အကူအညီတောင်းလိုက်၏။

လှကြီးမောင်သည် အချိုးအဆစ် ပြေပြစ်လှပသော မေပုလဲကို လူရှင်းသူရှင်းတစ်ယောက်တည်း တွေ့လေရာ သွားသုံးဆယ့်ခြောက်ချောင်းပေါ်အောင် ပြုံးဖြဲလျက် ...

“မှန်းစမ်း ကျွန်တော်ကြည့်ပေးမယ်”

ဟုပြောကာ ကားခေါင်းထဲသို့ ငုံ့၍ကြည့်လိုက်၏။

“ဟာ ... ဘာမှမဖြစ်ဘူးဗျ။ ဘက်ထရီကြိုးပြုတ်နေတာဗျ။ ပေးပေး ခွဲပေး ကျွန်တော်လုပ်လိုက်မယ်”

ဟု ပြောပြီး ဝက်အူကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး ဘက်ထရီကြိုးကို ခေါင်းတစ်နေ့ခိုက် ရဲဘုန်းမြတ်ရောက်လာပြီး လက်ဝါးစောင်းဖြင့် လှကြီးမောင်လည်ပင်းအနီးရှိ မေ့ကြောကို ခုတ်လိုက်ရာ “အင့်” ခနဲအသံတစ်ချက်သာထွက်နိုင်ပြီး သတိမေ့ကျသွားလေတော့၏။

ရဲဘုန်းမြတ်သည် သတိမေ့သော လှကြီးမောင်ကို မိမိတို့၏ကားနောက်ခြံ ပစ္စည်းထည့်သောအခါထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် လှကြီးမောင်မောင်လာသော (FUSO) ကားကြီးကို စကန်းကာ လီဘာပေါ်သို့ အုတ်ခဲအကျနှင့် ဖိထားပြီး နံပါတ် (၂) ဂီယာကိုထိုးကာ ကားကို တံတား၏တစ်ဖက်ချောက်ထဲသို့ မောင်းချလိုက်၏။

ထိုသို့ ရဲဘုန်းမြတ် လုပ်ကိုင်ချိန်တွင် မေပုလဲကလည်း အဆင်သင့်ယူဆောင်လာသော ပလတ်စတစ်ဘူးဖြင့် ထည့်ယူလာသော ဓာတ်ဆီများကို ကား၏အနောက်ခန်းတွင်ပါသော ဆီပိပါများပေါ်သို့တင်ကာ မီးရှို့လိုက်လေ၏။

ကားစတင်ထွက်သည်နှင့် မေပုလဲနှင့် ရဲဘုန်းမြတ်တို့ နှစ်ယောက်သည် ကားပေါ်မှခုန်ချ၍ နေရပ်ခဲ့ပြီး မိမိတို့ကားဆီပြေးဝင်ကာ ကားကို ရန်ကုန်မြို့ဘက်သို့ မောင်းခဲ့ကြလေတော့၏။

လှကြီးမောင်၏ ကားကြီးမှာ အရှိန်ဖြင့် ဂျောက်ထဲကျသွားပြီး ဒီဇယ်တိုင်ကီကျိုးပဲ့ပျက်စီးကာ တစ်ကားလုံးမီးစွဲလောင်တော့သည်။ လှကြီးမောင်ပါလာသော ကား

ကလေးမှာ ရဲဘုန်းမြတ်တို့၏အိမ်ထဲသို့ အေးဆေးစွာ မောင်းဝင်ခဲ့လေတော့ သတည်း။

ဖြစ်ကြောင်းရယ်ကုန်စင်

“ဖြောင်း ... ဖြောင်း”

“ဖလူး ... ဖလူး”

“အား”

ရဲဘုန်းမြတ်က လှကြီးမောင်၏ ဗျက်ခွက်ကို ရေဖြင့်လောင်းပက်လိုက် သည်။

သတိမေ့နေရာမှ လှကြီးမောင် တစ်ယောက် ရေဖြင့်ထိတွေ့မှုကြောင့် သတိပြန်ရလာ၏။

သတိရလျှင်ရချင်း ထရန်ပြင် ဆင်၏။ သို့သော် လှကြီးမောင်၏ ထက်နှင့် ခြေထောက်များကို ကုလား ဆိုင်၏လက်တန်းနှင့် ကုလားထိုင်ခြေ ထောက်တို့ကိုပူးတွဲပြီး ဆိုလိုတိတ်များ ဖြင့် အထပ်ထပ်ရစ်ပတ်ချည်နှောင် ထားခဲ့ရာ မည်သို့မှ ရုန်းထွက်မရဖြစ် နေ၏။

ဦးခေါင်းတွင် ရွဲစိုနေသောရေ များကို ခါထုတ်လိုက်မှ မိမိ၏မျက်စိ ဖြင့်ကွင်းမှာ ရှင်းလင်းစွာမြင်ရသည်။

“မင်း ... မင်း ရဲဘုန်းမြတ်”

မိမိ၏ရှေ့တည့်တည့်တွင် ထိုင် နေသော ရဲဘုန်းမြတ်အား မမျှော်လင့် သဲ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်တွင် အံ့ဩ ခတ်လန့်၍ သွားလေ၏။

“ဟားဟားဟား ... ဘာလဲ ခင်ဗျားတို့သတ်လို့ သေပြီထင်ခဲ့တာ ဟူရဲ့။ ခင်ဗျားတို့က ရွှေကိုယူသည်၊ နေကိုယူသည်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်

ဇနီးကိုပါယူသည်ဆိုတဲ့ လူတွေပဲ”

“ငါ .. ငါ .. ငါက ထွဋ်ခေါင် ခိုင်းသမျှ လုပ်ရတဲ့ကောင်ပါကွာ။ ငါ့ အသက်ကို ချမ်းသာပေးပါ”

“ခင်ဗျားအသက် သေခြင်း။ မသေခြင်းက ခင်ဗျားအပေါ်မှာ မူ တည်တယ် လှကြီးမောင်”

“အေး ... အေး ... အေးပါ ကွာ။ မင်းခိုင်းတာ ငါအကုန်လုပ် ပါမယ်။ ဟိုအကောင်ထွဋ်ခေါင်ကို သတ် ပေးဆိုရင်လည်း သတ်ပေးပါမယ်။ ငါ့ အသက်ကိုတော့ ချမ်းသာပေးပါ”

“ဟင်းဟင်းဟင်း ... ထွဋ် ခေါင်ကို ခင်ဗျားသတ်ပေးဖို့ မလိုပါ ဘူး။ ဒီအယုတ်တမာကောင်ကို ကျုပ် လက်နဲ့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်သတ်မှာဗျား”

“ဒါဖြင့် မင်းအတွက် ငါဘာလုပ် ပေးရမလဲ။ ပြောသာပြောပါ။ ငါ့ အသက်ကိုချမ်းသာပေးမယ်ဆိုရင် ငါအကုန်လုပ်ပါမယ်”

“ခင်ဗျားပြောတဲ့စကား ခင်ဗျား တကယ်တည်ရမယ်နော်”

“စိတ်ချပါ ရဲဘုန်းမြတ်ရယ်။ ငါ့ ကတိ ငါတည်ပါမယ်”

“ရော ... ခင်ဗျားတို့ ကျွန် တော်သောက်တဲ့အရက်ထဲမှာ ထည့် တိုက်လိုက်တဲ့ဆေးပြားတွေ ခင်ဗျား သောက်လိုက်”

ရဲဘုန်းမြတ်က ဆေးပြားလက် တစ်ဆုပ်စာ ယူ၍ပေးလေ၏။

“ဟာ ... ဒါတွေ ငါအကုန် သောက်ရမှာလား”

“ဟုတ်တယ်လေဗျာ”

“ဒါတွေသောက်လိုက်ရင် ငါ သေမှာပေါ့ကွာ”

“ခင်ဗျားသေမှာတော့ ကြောက်

သလား”

“သေမှာမကြောက်ဘူးလို့ ပြော တဲ့ကောင်ကတော့ ရူးနေလို့ဖြစ်မှာပဲ ရဲဘုန်းမြတ်”

“ဟားဟားဟား ... မသေချင် သေးဘူးဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်ကို အိပ်ခန်းတိုင်းပြန်ပြောပြ။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်မေးတာလည်း အမှန် အတိုင်းဖြေ”

“မေးပါကွာ၊ ငါအမှန်တိုင်း ဖြေ ပါ့မယ်”

“ခင်ဗျားနဲ့ ရှိစိ တကယ်တူဝရီး တော်သလား”

“ကြကြီးစည်ရာကွာ။ သူက မော်လမြိုင်သူ။ ငါက ကျောက်ပန်း တောင်းသားကွာ။ ဘာမှမတော်ဘူး”

“ဒါဖြင့် တရားရုံးမှာတုန်းက တော့ ခင်ဗျားတို့က ဆွေမျိုးဆိုဗျ”

“အဲဒါတွေက ထွဋ်ခေါင်ထွက် ဆိုခိုင်းသလို ငါက ထွက်ဆိုပေးရ တာပါ”

“ကိုင်း ... ဒါဖြင့် ခေါင်းပြတ် နေတဲ့ အမျိုးသမီးအလောင်းက”

“အဲဒါက ရှိစိအလောင်းပါကွာ”

“ဖြောင်း”

“ဖြောင်း”

“အား”

ရဲဘုန်းမြတ်တစ်ယောက် လိမ် ညာထွက်ဆိုနေသော လှကြီးမောင်၏ ပါးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန်ရိုက်ပစ်လိုက် သည်။ ထို့နောက် ခါးကြားတွင်ထိုး ထားသော ချဉ်ရွာမှလုပ်သည့် မကွေး ချဉ်နှစ်ဖက်သွား ဓားမြှောင်ကိုထုတ်ပြီး လှကြီးမောင်၏လည်ပင်းကို စတိဗြတ် ဖြတ်လိုက်ရာ သွေးများ ငေါက်ခေါက် ပန်း၍ ထွက်လာ၏။

“အား”

“သေပါပြီဗျ။ ပြောပါမယ်... ပြောပါမယ်။ ငါ့ကို မသတ်ပါနဲ့။ ငါ အမှန်အတိုင်း မင်းမေးသမျှဖြေပါမယ်”

လူကြီးမောင်သည် ကုလားထိုင် ဖြင့်တွဲ၍ချည်ထားသော လက်နှင့်ခြေ ထောက်ကို ရုန်းလိုက်ရာ အပေါ်ယံ အရေပြားများကွာထွက်ကုန်ပြီး လက် နှင့် ခြေထောက်မှသွေးများ ဖြာထွက် ကျလာ၏။ ရစ်ပတ်ထားသော တိပ် ကြိုးခွေများမှာ နည်းနည်းမျှမလှုပ်။

“ထွဋ်ခေါင်ရဲ့ ခြံဝင်းအဝင် အထွက်အပေါက်ကိုစောင့်တာ ကျုပ်ရဲ့ ဒရိုင်ဘာတောက်ထိန် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဪ... လက်စသတ်တော့ ကျုပ်နောက်ကျောကိုကပ်ပြီး ဓားနဲ့ထိုး တဲ့လူတွေချည်းပါလားဗျ။ အေးပေါ့ လေ... လူယုံသတ်တယ်ဆိုတာ ဒါပဲ ပေါ့ဗျာ။ အမှန်တော့ ဒါတွေက မဆန်း လှပါဘူး။

ခရစ်တော်ရေရှက်ကို လုပ်ကြံခဲ့ တာက သူ့ရဲ့တပည့်တော် လူယုံ ၁၂ ယောက်ထဲက ယုဒဆိုတဲ့လူပဲ။ ခရစ် တော်ရဲ့နောက်ပါးမှာ အမြဲမပြတ်ခစား နေပြီးမှ ခရစ်တော်ရေရှက်ရန်သူတွေ လက်ထဲကို ထည့်လိုက်ခြင်းခံခဲ့ရတယ်။

ဂျူးလီယက်ဆီဇာ ဆိုရင်လည်း ရောမသမိုင်းမှာ အကျော်ကြားဆုံး စစ်သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ပဲ။ ဘယ် လောက်ထိ ကျော်ကြားသလဲဆိုရင် အီဂျစ်နဲ့ ခေါမကို နိုင်အောင်တိုက်ခဲ့ ပြီး ပျော့မအင်ပါယာကြီးကို အမြင့်မား ဆုံး နိုင်ငံတော်ကြီးဖြစ်အောင် ထူ ထောင်နိုင်ခဲ့တဲ့ သူရဲကောင်းတစ် ယောက်ပဲ။ သူလည်း သူယုံကြည်လှ

ပါတယ်ဆိုတဲ့ မှူးကြီး၊ မတ်ရာ၊ သေ နာပတ်တွေကဝိုင်းပြီး တုတ်နဲ့ရိုက်၊ ဓားနဲ့ခုတ်လို့ သေခဲ့ရတယ်။

အဆိုးဆုံးက သူ့အချစ်ဆုံး၊ သူ ယုံကြည်ရဆုံး လူယုံတော်ဖြစ်တဲ့ ဘ ရုတပ်စ် ကိုယ်တိုင်က ဝန်ကြီးများကို စည်းရုံးပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်ကပဲ ဂျူးလီ ယက်ဆီဇာရဲ့ နောက်ကျောကနေ သေမချင်း အချက်ပေါင်းများစွာ ထိုး သတ်ခဲ့တာပဲ။

မြန်မာရာဇဝင်မှာလည်း ပြန် ကြည့်လိုက်စမ်း။ ဘုန်းတန်ခိုးဘယ် လောက်ကြီးသလဲဆိုရင် လက်ညှိုး ညွှန်ရာ ရေဖြစ်စေတဲ့ အလောင်းစည် သူမင်းကြီးမှာ သားတော်ကြီး မင်းရှင် စော၊ သားလတ် နရသူနဲ့ အငယ်ဆုံး သားတော် ထောက်လှေကားဆိုတဲ့ သားတော်သုံးပါးရှိခဲ့တယ်။

အဲဒီသားတော်တွေထဲကမှ နရ သူကို အချစ်ဆုံးမို့ သားကြီးမင်းရှင် စောကို ထီးနန်းလွှဲအပ်ရမှာ မလွဲအပ် ဘဲ ထွန်တုံးတက်အရပ်ကို နယ်နှင့် ဒဏ်ပေးပြီး သူချစ်တဲ့နရသူကို နန်း တင်ခဲ့တယ်။ အလောင်းစည်သူမင်း ကြီးဟာ နရသူကို လုံးဝဥသယုံကြည် ခဲ့တယ်။ သူယုံကြည်တဲ့သူ့သားကပဲ အလောင်းစည်သူမင်းကြီးကို ရွှေဂူ ကြီးဘုရားထဲမှာ မင်းကြီးရဲ့မျက်နှာကို ခေါင်းအုံနဲ့ ဖိသတ်ခဲ့တယ်။

ဒါတွေဟာ လူယုံသတ်လို့ သေ ခဲ့ရတာတွေပဲ။ အခုလည်းကြည့်... ကျွန်တော်အယုံကြည်ရဆုံး၊ ကျွန် တော်အချစ်ရဆုံးမိန်းမနဲ့ သူငယ်ချင်း က ကျွန်တော့်ယုံကြည်အားကိုးမှုကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ကျွန်တော့်ဘဝကို ဖျက်ဆီးခဲ့တယ်။

အခုကြည့်စမ်း... စာမဟုတ် တဲ့ ကျွန်တော့်ဒရိုင်ဘာ တောက်ထိ ကတောင်မှ ထွဋ်ခေါင်ဘက်က သွားတယ်”

ဟု ရဲဘုန်းမြတ်က မကျေမနပ် ပြောနေ၏။

“ခင်ဗျားရဲ့ ထင်မြင်ယူဆချက် ကမှားနေပြီ။ ခင်ဗျားကိုလုပ်တာ ကျွန် တော်ရယ်၊ ရှိစိရယ်၊ ထွဋ်ခေါင်ခေါ် ဒီသုံးယောက်ပေါင်းလုပ်တာ။ ဒီတု ဘယ်သူမသိဘူး။ တောက်ထိန်ခေါ် ခင်ဗျား ကားမှောက်လို့သေသွား ထင်ပြီး အခုအလုပ်ကို လက်ခံလို့ တာပဲ”

ဟု လူကြီးမောင်က ရှင်း သည်။

“သူကျွမ်းကျင်တဲ့ ဒရိုင်ဘာ အလုပ်ကိုမလုပ်ဘဲ ဘာကြောင့်အလုပ် စောင့်အလုပ်ကို လုပ်နေတာလဲ”

ဟု သေချာအောင် ရဲဘုန်းမြတ် က မေးလိုက်သည်။

“ထွဋ်ခေါင်က တောက်ထိန်ခေါ် မယုံလို့မခိုင်းတာ။ တော်နေကြာ က ကို ချောက်ထဲမောင်းချပစ်ရင် ဘယ် လိုလုပ်မလဲ”

“ကဲ... ကဲ၊ ဒါကိုထားလို့ ပါတော့။ ခေါင်းပြတ်သွားတဲ့ ကျွန် တော်မလေးအကြောင်း ပြောစမ်းပါဦး”

ဟု ရဲဘုန်းမြတ်ကမေးရာ လူကြီးမောင်က မိမိတို့သုံးယောက်ဆီ စည်းပြီး ရဲဘုန်းမြတ်အား အကော လကြံခုံပုံကို အောက်ပါအတိုင်း ရှင်း လေတော့၏။

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်)

မကျွေးလို့မရ

လုံးဝအောင်မြင်ခြင်းမရှိခဲ့သော တရုတ်ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်း ချူအင်လိုင်းအပေါ် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်မှုကြီး

■ ကေတီအောင်သိန်း(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

တစ်ချိန်က တရုတ်နိုင်ငံရေး
ဆိုင်ရာတွင်ကော ကမ္ဘာ့သမိုင်းတွင်ပါ
ဆင်ရှားကျော်ကြားခဲ့ပြီး မြန်မာနိုင်ငံသို့
အကြိမ်ကြိမ် ချစ်ကြည်ရေးခရီးရောက်
ခဲ့ဖူးသော ဥက္ကဋ္ဌကြီး မော်စီတုန်းနှင့်
မြန်မာနိုင်ငံဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်း ဦးနု
ဆက်သက် တရုတ်နိုင်ငံဝန်ကြီးချုပ်
အား။ တရုတ်နှင့် အင်္ဂလိပ် နှစ်ဘာ
သာ ကျွမ်းကျင်သော မစ္စတာချူအင်
လိုင်းအပေါ် ရက်စက်၊ ယုတ်မာ၊ လူ
ဆန်စွာ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့ဖူးပါ
သည်။ သို့သော် ယင်းလုပ်ကြံသတ်
ဖြတ်မှုကြီးမှာ ပျက်ပြားလွှဲချော်ခဲ့ပြီး
လုံးဝ ထမြောက် မအောင်မြင်ခဲ့ချေ။

၁၉၇၆ ခုနှစ် ကွယ်လွန်သူ တရုတ်
ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်း မစ္စတာချူအင်လိုင်း
(ခေါ်) ချော့အင်လိုင်း

ခွဲစိတ်ကုသမှုခံယူခဲ့ရခြင်း

တရုတ်ပြည် ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်း
ချူအင်လိုင်းမှာ တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုးအ
ပေါ် ဘဝတစ်သက်တာ ကာလပတ်
လုံး ကြိုးပမ်းအားသွန်ခွန်စိုက် လုပ်
တိုင်ထမ်းပိုးဆောင်ရွက်ခဲ့ရာ မိမိ၏
ပင်ကိုယ်ကျန်းမာရေးကိုမျှ လုံးဝဂရု
မစိုက်နိုင်ဘဲ နိုင်ငံအရေး၊ ကမ္ဘာ့အရေး
လုံးပန်းနေသည့်ကြားမှ လွန်ခဲ့သော
၁၉၅၅ ခုနှစ်တွင် အူအတက်ရောင်
နာရောဂါ စွဲကပ်ဖြစ်ပွားခဲ့သဖြင့် ခွဲစိတ်
ကုသမှုခံယူခဲ့ပြီး ပျောက်ကင်းချမ်း

သာခဲ့ရပါသော်ငြားလည်း ၁၉၇၆ ခုနှစ်
တွင် အခြားရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ရ
ပေသည်။

ချစ်ကြည်ရေးခရီးအတွက် လမ်းလွဲခဲ့ရခြင်း

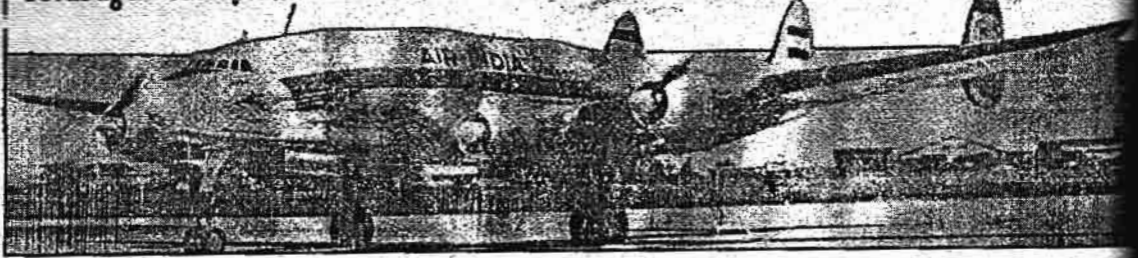
တရုတ်ပြည် ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်း
မစ္စတာချူအင်လိုင်းသည် ခွဲစိတ်ကုသ
မှု ခံယူပြီး နာလန်ထူစ (နာလန်ထစ)
အချိန်သမယတွင် ၁၉၅၅ ခုနှစ်၊ မိုး
ရာသီအချိန်အခါ တစ်ဖက်က၊ တရုတ်
နိုင်ငံတော်အစိုးရက ဝန်ကြီးချုပ် ချူ

အင်လိုင်းအား အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်
တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတ (ဥက္ကဋ္ဌ)ကြီး၏
ကိုယ်စား အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံ ယခင်မြို့
တော်ဖြစ်သည့် Batavia ယခု ဂျာ
ကာတာမြို့သို့သွားရောက်ပြီး အာရှ-
အာဖရိက ထိပ်သီးညီလာခံ အစည်း
အဝေးသို့တက်ရောက်ရန် စေလွှတ်ခံခဲ့
ရသလို၊ တရုတ်ဝန်ကြီးချုပ် မစ္စတာ
ချူအင်လိုင်းအနေဖြင့်ကား တစ်ဖက်
မှလည်း လမ်းခရီးကြိုရင်း အထူးဖိတ်
ကြားခြင်းခံခဲ့ရသော မြန်မာနိုင်ငံမှ
ကွယ်လွန်သူဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်း ဦးနု
နှင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ ကွယ်လွန်သူ ဝန်
ကြီးချုပ်ဟောင်း မစ္စတာနေရှူးအပြင်
အီဂျစ်နိုင်ငံသမ္မတကြီးတို့အား ချစ်
ကြည်ရေးခရီးတွေ့ဆုံရန် ဆန္ဒပြင်းပြ
နေခဲ့သဖြင့် ပထမဦးစွာ တွေ့ဆုံရန်
ဟောင်ကောင် (ခေါ်) ရှမ်းကန်ကျွန်း
(ပြည်နယ်)သို့ သွားရောက်ပြီး လေ
ယာဉ်စီးရန် အစီအစဉ်ကို ဖျက်သိမ်း
လိုက်ပြီး ယူနန်ပြည်နယ်၊ ခွန်မိန်
(ခေါ်)ခွန်မင်းသို့သွားရောက်၍ လေ
ယာဉ်စီးကာ ခရီးစတင်ခဲ့လေသ

လေယာဉ်မှူးပေါက်တွဲ နိုင်ငံခြား
သတင်းစာဆရာသေဆုံးခဲ့ရ
တရုတ်ပြည်ဝန်ကြီးချုပ် မစ္စတာ

မိတ်ကွမ်းလောင်ခဲ့သော Air-India

ချူအင်လိုင်း၏ ပင်ကိုမူလအစီအစဉ်မှာ ဟောင်ကောင်(ခေါ်) ရှမ်းကန်ကျွန်း (ပြည်နယ်)သို့ သွားရောက်ပြီး ဟောင်ကောင်လေဆိပ်မှ အိန္ဒိယလေကြောင်းကုမ္ပဏီ (AIR-INDIA)ပိုင် (ဂျင်စီနီ) = မင်းသမီး၊ (သမီးတော်) = (Princess) လေယာဉ်ဖြင့် အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံသို့ ထွက်ခွာရန်ဖြစ်ပါသည်။

ယင်းလေယာဉ်သည် ဟောင်ကောင်မှ စတင်၍ပျံသန်းပြီး အချိန် လေးနာရီကြာညောင်းပြီးသည့်နောက် ထိုလေယာဉ်ပျံပေါ်၌ ဗုံးပေါက်ကွဲမှုကြီး ဖြစ်ပွားကာ လေယာဉ်မောင်းသူ၊ လေယာဉ်ဝန်ထမ်းများအပါအဝင် ခရီးလိုက်ပါသူ နိုင်ငံခြားသတင်းထောက်များဖြစ်ကြသော အရှေ့ဖျားသတင်းစာဆရာ ၈ ဦး၊ ပိုလန်သတင်းစာဆရာ ၃ ဦး၊ ဩစထရီးယားနိုင်ငံသတင်းစာဆရာနှင့် ဗီယက်နမ်နိုင်ငံသတင်းစာဆရာများအားလုံး ဗုံးဖောက်ခွဲတိုက်ခိုက်ခံရမှုကြောင့် မရှုမလှ သေဆုံးခဲ့ရ၏။

သို့ဖြစ်လေရာ ...

ထိုစဉ်က တရုတ်ပြည်ဝန်ကြီးချုပ် မစ္စတာချူအင်လိုင်းသည် သေဘေးမှ သိင်္ခိကလေး လွတ်မြောက်ခဲ့ရပေသည်။

လူသတ်တရားခံမည်သူနည်း

ယင်းလျှို့ဝှက်လုပ်ကြံမှုမှာ နှစ်ပေါင်း ၄၉ နှစ်ခန့်ကြာအောင် ဗုံးကွယ်ခဲ့သော်လည်း အမှန်တော့ ရာဇဝတ်ပြစ်မှုသည်ကား ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိပြီ။ ရာဇဝတ်ဘေး ပြေးမလွတ်ပါ။

ပိတ်ကားနောက်ကွယ်မှ ကြိုးကိုင်သူ တရားခံစစ်စစ်

ပေကျင်းစုစည်းသတင်း ကျင်းပွာတိုင်း(မ်)သတင်းစောပြချက်အရ တရုတ်နိုင်ငံခြား ဝန်ကြီးဌာနမှ သိမ်းဆည်းရမိခဲ့သော လျှို့ဝှက်စာရွက်စာတမ်း၊ အထောက်အထားစုစုပေါင်း စောင်ရေ၊ ရွက်ရေ ၅၀၄၂ စောင်များအနက် စောင်ရေ ၈၀မှာ ယင်းအဆိုပါလေယာဉ်ပျံ ဗုံးခွဲတိုက်ခိုက်ခံရမှု၊ လေယာဉ်ပျံပျက်ကျမှု (မီးလောင်မှု) များနှင့် ဆက်နွယ်ပတ်သက်နေကြောင်း အထင်အရှားတွေ့ရှိရသည်ဆိုသည်။

U.S.A နှင့် ချန်ကေချိုတ်(တရုတ်ဖြူအစိုးရ)တို့ ပူးပေါင်းပြီး ငွေကြေး H.K ဒေါ်လာ ၆၀၀,၀၀၀ အကုန်ကျခံ၍ H.K လေယာဉ်အင်ဂျင်နီယာကုမ္ပဏီရှိ သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမားတရုတ်လူမျိုး ချူစင်ပိုင် (ခေါ်) ချူကျွေအား လာဘ်ထိုးစေလွှတ်၍ သွားတိုက်

ဆေးပုံသဏ္ဌာန် လေယာဉ်သန့်ရှေးစွာစုစည်းအဖြစ်ဖြင့် ပုံမှားရိုက် (T.N.T) စားပွဲတင်နာရီကဲ့သို့ တံတို ဖြည်းညင်းစွာမြည်သော ကိုက်ဗုံးကို တပ်ဆင်နိုင်ခဲ့လေသည့် ယင်းကြောင့် နောက်အချိန် လေးကြာညောင်းပြီးသည့်နောက် ပေါက်ပြီး လူများသေကျေပျက်စီးခဲ့ရပေသည်။

သေဘေးမှ

လွတ်မြောက်ချမ်းသာရခဲ့ခြင်း

တရုတ်ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်း၊ တာ ချူအင်လိုင်း (ခေါ်) ချောင်အလိုင်းမှာ ကံကောင်းထောက်မလှသဖြင့် သေဘေးမှ လှလှသား သိင်္ခိကလေး လွတ်မြောက်ချမ်းသာခဲ့ရတော့သည်။

မှတ်ချက် ။ ။ တရုတ်ဝန်ကြီးဟောင်း(ကွယ်လွန်) မစ္စတာချူအင်လိုင်း (ခေါ်) ချောင်အင်လိုင်း၏ရုပ်(ဓာတ်ပုံ) Air India မိတ္တူမှန် ပူးတင်ပြလျက်။

ကေတီ-အောင်သိန်း(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

Ref:
C.S.T (Singapore)
China News (21-7-2004)
Wednesday, Pages:(18)
တရုတ်ပြည်သတင်း(အမျိုးကဏ္ဍ)

အော့စ်ဝစ်ခ်မှ စာရေးနှင့် လူများကို အစုလိုက် အပြုံလိုက် သတ်မှု

ဦးဦးသိန်း

ဂျာမနီနိုင်ငံ၊ လူအင်္ဂါတစ်ဦးရဲ့ ရိုက်တာနှင့် အော့စ်ဝစ်ခ် သတင်းဌာနများ၏ သတင်းများတွင် ယခုအခါ သက် ၉၃ နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်လာပြီဖြစ်သော အော့စ်ဝစ်ခ်မှ စာရေးဟောင်းတစ်ယောက်အား ‘စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဖိနှိပ်မှု’ ကျူးလွန်မှုဖြင့် တရားစွဲဆိုထားကြောင်း ဖော်ပြထားသည့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက နာဇီတို့၏ မရဏဆန်း၌ လူများကို အစုလိုက် အပြုံလိုက် ကိုယ်ထိလက်ချက် သတ်မှု၌ မပါဝင်ခဲ့သော်လည်း စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဖိနှိပ်မှုဖြင့် သွယ်ဝိုက်ကာ ပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့သည်ဟု တရားရုံး၌ ခံလိုက်ရ၏။

ထိုစဉ်က အသက် ၂၁ နှစ်အရွယ်ရှိ ဂရီးနင်း(ဝဲပုံ)သည် ၁၉၄၂ ခုနှစ်တွင် အော့စ်ဝစ်ခ်၌ မရဏစခန်းသို့ ရောက်လာကြသူများ၏ ပစ္စည်းများကို စာရင်းများပြုလုပ်ကာ ၎င်းပစ္စည်းများကို နာဇီလျှို့ဝှက်ပုလိပ်အဖွဲ့ထံ စာရင်းများ ပစ္စည်းများကိုပါ ပေးအပ်ခဲ့ရသောသူ ဖြစ်၏။ သူအရင်းပြုလုပ်ခြင်းခံရသူမှာလည်း မရဏစခန်း၌ သေခံရရလေ၏။

ဂရီးနင်း၏ ရှေ့နေက သူ့အမှုသည်သည် အထက်မှ ခိုင်း၍သာ လုပ်ရသူဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ချေပသော်လည်း တရားစွဲသူတို့က ၂၀၁၁ ကလည်း အလားတူ လူသတ်မှု၌ ကိုယ်တိုင်မပါဝင်ခဲ့သော်လည်း ထိုစဉ်က အစောင့်တာဝန်ကို တာဝန်ယူခဲ့သူကို ကြရာပါအဖြစ်ဖြင့် အပြစ်ပေးခဲ့မှုရှိခဲ့ကြောင်း ထောက်ပြကြ၏။

အော့စ်ဝစ်ခ် လူသတ်မှု၌ ပါဝင်ခဲ့သူဟူ၍မရှိသလောက် ဖြစ်နေသလို ထိုစဉ်က အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်လာခဲ့သူဟူ၍လည်း မရှိသလောက်ပင်။ သို့သော် ယခုအခါ အသက် ၉၀ အရွယ်ရှိနေပြီး ‘အော့စ်ဝစ်ခ်မရဏစခန်းမှ လွတ်မြောက်လာခဲ့သူ’ ဟုခေါ်ဝေါ်ခံရသူအမည်ရှိ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်က တရားရုံးသို့လာပြီး ဂရီးနင်းအား ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သတ်ဖြတ်ခြင်း၌ မပါဝင်သော်လည်း လူသတ်သူများကို သွယ်ဝိုက်သောနည်းဖြင့် အားပေးသူ ဖြစ်သည့်အတွက် အပြစ်ရှိသည်ဟု ဝန်ခံသင့်ကြောင်းဖြင့် သူမ၏သဘောထားကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုလိုက်၏။

ထိုစဉ်က ဂရီးနင်းစာရေးအဖြစ်ဖြင့် သူ့အမှုထမ်းခဲ့သည့် အော့စ်ဝစ်ခ်မရဏစခန်း၌ အသတ်ခံခဲ့ရသူ လူပေါင်းမှာ သုံးသိန်းခန့်ဖြစ်၏။

တရားဥပဒေအကြောင်း သိရှိသူတို့က ဂရီးနင်းတွင် အပြစ်ရှိကြောင်း တရားသူကြီးတို့က စီရင်ချက်ချသည့်တိုင် ဂရီးနင်းသည် အသက် ၉၃ နှစ်ရှိနေပြီဖြစ်၍ ထောင်ထဲသို့ သွားရတော့မည်မဟုတ်ဟု ပြောလိုက်ကြ၏။

ဦးဦးသိန်း

စာတိုက်တိုင်းမိမိ၊ ၁၆.၄.၂၀၁၅

ကမ္ဘာ့အသံအားဖြင့်

စိုး.ဖိုး.မောင်

၁၉၆၈/၁၉၆၉

ကြက်ခြောက်လမ်းကို စွန့်ပြီးသော်

(ယခင်လမှအဆက်)

ကျော်ဆွေဝင်း(ရွှေအင်း)

အခန်း (၁၉)

အချိန်ကာလများ တဖြည်းဖြည်း
ရွေ့လျားပြောင်းလဲလာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။
နေလွှမ်းတို့ ဆရာတပည့်နှစ်ဦးမှာ
လက်ထဲတွင်ရှိသော ငွေကလေးနှင့်
သာ တစ်ဖိုးတွင်းလုံး ထိုင်စားနေခဲ့ကြ
လေသည်။ အမှန်စင်စစ် သူတို့ဆရာ
တပည့်နှစ်ဦး၏ လက်ထဲတွင် စုမိထား
သောငွေ လေးသောင်းကျော်လောက်
မှာ သူတို့ဆရာတပည့်နှစ်ဦး၏ မီးဖို
ချောင်စရိတ်နှင့် အပေါ်ယံသုံးစွဲစရိတ်
လောက်အတွက်ဆိုလျှင် တစ်ဖိုးတွင်း
သာမက ဆောင်းရာသီကုန်ဆုံးသည်
အထိပင် လောက်နိုင်ပေသည်။ ထို့
အပြင် ဖိုးတွင်းကာလတစ်လျှောက်လုံး
ထိုင်စားခဲ့သည်ဆိုသော်လည်း လုံးဝ
ဝင်ငွေမရှိဘဲ အသားလွတ်ထိုင်စားနေ
ခဲ့ကြသည်တော့ မဟုတ်ပေ။ အလုပ်
မည်မည်ရရ ပြစရာမရှိသည်ကလွဲ၍
ကြွေးဖိုးထိန် ကြွေးသီးရောင်းရသော
ဝင်ငွေနှင့် ကြားပေါက်ချိန်းပိုင်းများတွင်
ကြွေးဖိုးထိန် ဖဲသွားရိုက်၍နိုင်လာသော
ဝင်ငွေများလည်း ရှိခဲ့သေးသည်။ ထိုရ
သမျှသော ငွေတို့ဖြင့်ပင် သူတို့ဆရာ
တပည့်နှစ်ဦး ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း သုံး
စွဲနေထိုင်ခဲ့ကြသော်လည်း ဆီလို

အပေါက်ရှာပြီး ထွက်ချင်နေသော
က သူတို့လက်ထဲတွင် ကြာကြာမနေ။
ဩဂုတ်လထဲတွင် ကြွေးဖိုးထိန်တစ်
ယောက် အသည်းရောင်အသားဝါ
ရောဂါစွဲကပ်ပြီး တစ်နေ့တခြား အခြေ
အနေဆိုးရွားလာသည်ကြောင့် တောင်ငူ
ဆေးရုံကြီးပေါ်တင်ပြီး အချိန်ယူ ဆေး
ကုသခဲ့ရလေသည်။ ဆေးရုံကဆင်း
လာသောအခါတွင် ကျန်းမာရေးက
ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်လာသော်လည်း လက်ထဲ
တွင်ကိုင်ထားသော ဖျာပေါ်မှရခဲ့သည့်
ငွေစက္ကူများက ကြက်ပျောက်၊ ငှက်
ပျောက် ပျောက်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။
သည်ကြားထဲတွင် ငွေကြေးအပြောင်း
အလဲများ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။

၅-၉-၈၇ နေ့တွင် ခုနစ်ဆယ့်
ငါးကျပ်တန်၊ နှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်တန်နှင့်
သုံးဆယ့်ငါးကျပ်တန် ငွေစက္ကူများ ရုပ်
သိမ်းခဲ့ပြီး၊ ၁၅-၉-၈၇ နေ့နောက်
ပိုင်းတွင် လေးဆယ့်ငါးကျပ်တန်နှင့်
ကိုးဆယ်ကျပ်တန် ငွေစက္ကူများ ပေါ်
ပေါက်လာသည်။

နေလွှမ်းမှာ သူ့ဆရာကြွေးဖိုး
ထိန် ပြောခဲ့ဖူးသော မကြာမီမှာ
အပြောင်းအလဲတစ်ခုခု ဖြစ်လာနိုင်
တယ်ကွ ဆိုသည့်စကားကို ပြန်လည်
ကြားယောင်ရင်း သူ့ဆရာစကား ကွက်

တိမှန်နေသည်ကို တွေ့နေရသဖြင့်
အံ့သြနေမိလေသည်။ သူ့ဆရာ ဦးဖိုး
ထိန်မှာ အတွေးအခေါ် အမြော်အမြင်
ကြီးမားသူတစ်ယောက်ပါလားဟုလည်း
သူ့စိတ်ထဲမှ ကောက်ချက်ဆွဲ၍ ချီး
ကျူးနေမိလေသည်။

သူတို့ဆရာတပည့်နှစ်ဦး ငွေသုံး
ပြတ်နေသည်ကို သိနေကြလေသော
ကိုမြင့်၊ ကိုလှသန်းနှင့် အချို့သော
ကြွေးဖိုးထိန်၏တပည့် ကစားသမား
များက “ဆရာထိန်ဆေးဖိုးဝါးခ” ဟု
ဆိုသော ငွေကြေးများအကူအညီပေး
ကြသည်။

ကြွေးဖိုးထိန်က လုံးဝငြင်းဆန်
နေသောအခါ သူတို့က “ဆရာထိန်
တို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် သုံးဖို့ချေး
တာဗျာ။ ရှိတဲ့အခါမှပြန်ပေး၊ မပေး
လည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

ဟုဆိုကာ တတ်နိုင်သလောက်
ထောက်ပံ့လေသည်။ ဦးဖိုးထိန်က
ငြင်းနေသောအခါ သူတို့က ဦးဖိုးထိန်
ကိုမပေးတော့ဘဲ နေလွှမ်းလက်ထဲ
ထိုးပေးထားခဲ့ကြလေသည်။ တစ်ဦး
ပိုက်ဆံကိုတစ်ဦးက ရယူရန်ကြိုးစား
ကြသည့် လောင်းကစားဆိုင်းထဲရောက်
လာလျှင် တရားသည်ဖြစ်စေ မတရား
သည်ဖြစ်စေ နည်းမျိုးစုံသုံး၍ အနိုင်ရ

ရေကံသာရှေးရှုတတ်ကြသော ကစားသမားများပင် ဖြစ်လင့်ကစား ယခုကဲ့သို့ တစ်ဖက်သားအခက်အခဲ ဖြစ်ချိန်တွင် တတ်နိုင်သမျှကူညီကြသည်ကို တွေ့ရသောအခါ နေလွမ်းအနေဖြင့် အံ့သြမိလေသည်။ ထိုသို့အံ့သြမိရင်း မည်သည့်လူတန်းစားမဆို ကိုယ့်နယ်ပယ်၊ ကိုယ့်အသိုင်းအဝိုင်းနှင့်ကိုယ်တော့ စည်းလုံးညီညွတ်ကြပါလား။ ရိုင်းပင်းစိတ်ရှိတတ်ကြပါလားဟု မှတ်သားလိုက်မိလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးလာကာ မိုးလရာသီကုန်ဆုံး၍ ဆောင်းဦးပေါက်ခဲ့လေသည်။ ပွင့်လင်းရာသီရောက်လာပြီမို့ ကစားသမားများ အလုပ်လုပ်ရန် တာစူပြင်ဆင်ကြလေသည်။ ကစားသမားလုပ်စားသူတို့ အလုပ်ထွက်သည်ဆိုခြင်းက အခြားသာမန်အရပ်သားများကဲ့သို့ အရောင်းအဝယ်လုပ်ရန် သွားသည်လည်း မဟုတ်။ ပညာတတ်များကဲ့သို့ အစိုးရဌာနများတွင် စာရေးစာချိန်ထမ်းများလုပ်ရန်လည်း မဟုတ်။ အင်နှင့်အားနှင့် အသုံးချ၍ အလုပ်ကြမ်းလုပ်ပြီး ချွေးနဲ့စာရှာရန်လည်း မဟုတ်ပေ။ သင့်တင့်သော ငွေအရင်းအနှီးတစ်ခုကို ကိုင်လျက် ကြွေသီး၊ အနီထောင်အုပ်၊ ဇယားကွက်၊ လက်တေးထုပ် (အကောက်ကောက်ရာတွင် အဆင်ပြေမှုရှိစေရန်အတွက် ကျပ်တန်အစား လဲလှယ်အသုံးပြုသည့် ကော်ပြားပိုင်းများထုပ်ထားသည့် အထုပ်) စသည်တို့ကိုယူဆောင်၍ ကစားပိုင်းရှိသည့် အရပ်၊ ကစား၍အဆင်ပြေနိုင်မည့် အရပ်သို့ လှည့်လည်ကစားခြင်းကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကစားသမားများ အလုပ်ထွက်သောရာသီရောက်ပြီမို့ ကြွေဖိုးထိန်ဆေးရုံကဆင်းပြီးနောက်ပိုင်း နားနားနေနေလုပ်ကိုင်ထားခဲ့သော ကြွေသီးလေးများ တော်တော်ရောင်းထွက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ဆရာတပည့်နှစ်ဦးလက်ထဲတွင် ငွေစလေးများ ပြန်ရွှင်လာသည်။

နေလွမ်းမှာ ကြွေဖိုးထိန်နှင့် လက်ပွန်းတတီးနေလာသည်မှာ ကြာပြီမို့ ကြွေဖိုးထိန်ထံမှ ပညာများရထားပြီဖြစ်ပြီး ကြွေသီးတစ်လုံးကို သူ့ဘာသာသူ အစအဆုံး ထွင်းတတ်နေပြီဖြစ်သည်။ ယခုအခါတွင် ကြွေဖိုးထိန်ကျန်းမာရေးကောင်းနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း အနားယူရန်လိုအပ်သည်ဟု ယူဆသောကြောင့် နေလွမ်းက ကြွေသီးထွင်းသည့်ကိစ္စကို သူကိုယ်တိုင်ပဲ လုပ်လေတော့သည်။ တချို့ အနီထောင်ဒိုင်များက အသင့်လုပ်ပြီးသား ကြွေသီးများကိုမယူဘဲ သူတို့စိတ်ကြိုက်အော်ဒါမှာကြသည်များလည်း ရှိလေသည်။ တချို့က ကြွေသီးအတွက် ကုန်ကြမ်းကိုပင် “မာကျောက်မှ”၊ “ကျွဲချိုနှင့်ထွင်းပေးပါ”၊ “ကျွဲကော်သားအဖြူနဲ့ထွင်းပေးပါ”၊ “ဆင်စွယ်နဲ့ထွင်းပေးပါ” စသည်ဖြင့် သူတို့နေနံနှင့်ကိုက်ညီသည့် ကုန်ကြမ်းကို သုံးခိုင်းတတ်ကြလေသည်။ တချို့ ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင်နည်းသုံး၍ ထီးရိုးကို ကြွေထွင်းခိုင်းသူများပင် ရှိတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် မိန်းကလေးများ ဆောင်းသည့် အလှထီးမှ လက်ကိုင်ကော်သားများ၊ စလင်းဖန်သားများ ကိုရှာ၍ ထွင်းပေးရလေ့ရှိသည်။ ထိုသို့သီးသီးသန့်သန့်အော်ဒါမှာယူသော

အသီးများကိုမူ ကြွေဖိုးထိန်က ကိုယ်တိုင် စနစ်တကျလုပ်ပေးတတ်ပြီး နေလွမ်းက သူညွှန်ကြားသမျှကို ပိုမိုကူလုပ်ပေးရလေသည်။

ကြွေဖိုးထိန်မှာ ဝီရင့်လောင်ကစားသမားတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ပြီး လက်အနုပညာကိုလည်း တတ်သူဖြစ်ရာ အနီထောင်ကြွေသီးများသာမက၊ အစာတုံးသေး၊ ရွှေဘိုဂေါက်ဂက်အန်တုံးကြီးများအပြင် လေးကောင်ရှင်သုံးကောင်ရှင်စသည့် ဂျင်သီးများကိုပါ ကောင်းစွာ ထွင်းတတ်လေသည်။ သူက သူတတ်သမျှ ထိုပညာတို့ကို နှင့်အတူနေသော နေလွမ်းအားလည်း အလုပ်လုပ်ရင်း သင်ပေးသွားသဖြင့် နေလွမ်းလည်း အလိုလိုတတ်ပြီးသား ဖြစ်နေတော့သည်။

တစ်ရက်တွင် ကြွေဖိုးထိန်မှာ တပည့်ဖြစ်သူနေလွမ်းအား မြို့ထဲမှ စက်ဘီးနှင့်လိုက်ပို့ရန်ပြောသဖြင့် နေလွမ်းလည်း သူ၏ဆိတ်ငါးကောင်စတီးကလေးနှင့်ပင် ဦးဖိုးထိန်အားတင် နင်းပြီး လိုက်ပို့ရလေသည်။

ကြွေဖိုးထိန် သူ့ကိုပို့ခိုင်းသည့် နေရာမှာ ကုန်သည်ကြီးလမ်းအတွင်းရှိ အီလက်ထရွန်းနစ်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ဖြစ်လေသည်။ ထိုအီလက်ထရွန်းနစ်ဆိုင်တွင် အီလက်ထရွန်းနစ်ဆိုင်ပစ္စည်းများကို ကောင်းစွာပြုပြင်ထားသော ကိုကျော်ဆိုသည့်ပညာရှင်တစ်ဦးလည်း ရှိလေသည်။ ကိုကျော်ဆိုသည့်ဆိုင်မှ ရောင်းချပေးလိုက်သော ရေဒီယို၊ ကက်ဆက်၊ ရုပ်မြင်သံကြားစက်နှင့် ဗွီဒီယိုအောက်စက် စသည့်တို့ကို ဝယ်ယူသုံးစွဲသူများ လာရောက် တွင် ခြောက်လအတွင်း အမှားအယွင်း

ချီကဲ ချွတ်ယွင်းမှုဖြစ်ပေါ်ပါက အာမခံနှင့် အလကားပြင်ပေးလေသည်။ သုံးစွဲသူဘက်မှ မှားယွင်းမှုကြောင့်ပျက်စီးလျှင်တော့ သူတန်ရာတန်ကြေးတောင်း၍ ပြင်ပေးနေသူဖြစ်လေသည်။

ကြွေးဖိုးထိန်နှင့် ကိုကျော်မှာ အစကတည်းက ခင်မင်ရင်းနှီးပြီးသား မိတ်ဆွေများဖြစ်ရာ ကြွေးဖိုးထိန်နှင့် နေလွမ်းတို့ ဝင်သွားသည်နှင့် ...

“ဟာ ... ဆရာထိန်၊ ဘယ်က ဘယ်လိုမျက်စိလည်လာတာလဲ။ ကျွန်တော့်ဆိုင်က ဘာများအလိုရှိပါသလဲ”

ဟု ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ရင်း မေးလေသည်။ ကြွေးဖိုးထိန်က ...

“မင်းဆိုင်က အလိုရှိတာကတော့ မင်းကိုပဲ မောင်ကျော်ရေ”

ဟုပြောလိုက်သောအခါ သူက ဆဘောကျွန်း တဟားဟားရယ်မောထိုက်ရင်း ...

“ကျွန်တော့်ကို အလိုရှိတယ်ဆိုရင်တော့ ဆရာထိန် ကျွန်တော်နဲ့ပေးစားဖို့ မိန်းမချောချောတစ်ယောက်တွေထားပြီထင်တယ်”

ဟု ပြန်လည်၍ နောက်ပြောင်ထိုက်လေသည်။ ထိုအခါမှ ကြွေးဖိုးထိန်က ...

“ငါ မင်းနဲ့နည်းနည်းဆွေးနွေးရာရှိလို့ မောင်ကျော်ရေ။ အဲဒါ မင်းအချိန်ရမယ်ဆိုရင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဆာလိုက်ခဲ့ကွာ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ကိုကျော်က ...

“ရပါတယ်”

ဟုပြောပြီး သူ့ဆိုင်မှ အရောင်းအရေးလေးများအား မှာကြားခဲ့ပြီး ကြွေးဖိုးထိန်တို့နှစ်ယောက်ထံ ရောက်

လာလေသည်။ ကြွေးဖိုးထိန်က ...

“စိန်ကိုပဲ သွားကြတာပေါ့ကွာ”

ဟုဆိုကာ ကုန်သည်ကြီးလမ်းနှင့် ဈေးလမ်းထောင့်ရှိ စိန်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ သုံးဦးသား ထွက်ခဲ့ကြသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ထိုင်မိကြသည်နှင့် နေလွမ်းအတွက် လက်ဖက်ရည်ပေါ့စိန်တစ်ခွက်၊ သူတို့နှစ်ဦးအတွက် ကျစ်ဖိုနှစ်ခွက်မှာက ရေခဲခဲကြမ်းသောက်ရင်းစကားပြောကြသည်။

“ဆရာထိန် .. ဘာပြောစရာရှိသလဲ”

ကိုကျော်က ရေခဲခဲကြမ်းတစ်ခွက်ကို ငှဲသောက်လိုက်ပြီး ဦးဖိုးထိန်ကို စမေးလိုက်သည်။

“ဒီလိုကွ မောင်ကျော်ရ။ မင်းက အီလက်ထရွန်းနစ် ပညာရှင်ဆိုတော့ ကက်ဆက်၊ ရေဒီယို၊ တီဗွီအပေါ်စက်၊ အောက်စက်နဲ့ အသံချွတ်စက်ကအစ ပြင်တယ်။ အဲဒီတော့ ငါလိုချင်တဲ့ပစ္စည်းက မင်းနဲ့နီးစပ်မယ်ထင်လို့ စုံစမ်းရင်း အကူအညီလည်း တောင်းရင်း လာတာကွ”

“ဆရာထိန်က ဘာလိုချင်တာလဲ”

“ငါလိုချင်တာက အရွယ်အစားသေးသေးနဲ့ ဆွဲအားအကောင်းဆုံး သံလိုက်ပစ္စည်းတွေ လိုချင်တယ်”

“ဆရာထိန်လိုချင်တာက ... အရွယ်အစားလည်းသေးရမယ်။ ဆွဲအားလည်းကောင်းရမယ်ဆိုတော့ .. ဘယ်နေရာမှာသုံးပြီး၊ ဘာတွေကိုဆွဲမှာမို့လဲ”

“သုံးမှာကတော့ ငါတို့ကစားဝိုင်းကပစ္စည်းတွေထဲမှာပဲ သုံးမှာ”

“ဟုတ်ပြီ ဆရာထိန်က အဲဒီသံ

လိုက်နဲ့ တစ်ဖက်က ရိုးရိုးသံကိုပဲ ဆွဲယူမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် တစ်ဖက်က သံလိုက်အားရှိတဲ့ သံလိုက်ကိုပဲဆွဲယူမှာလား”

“တစ်ဖက်ကလည်း သံလိုက်အားရှိတဲ့သံလိုက်ပစ္စည်းကိုပဲ ဆွဲယူမှာ။ အဲဒီဆွဲယူမယ့်ပစ္စည်းက သံလိုက်အားကောင်းကောင်းဖြစ်ချင်တာ”

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါပြီ။ သံလိုက်ပစ္စည်းဆိုတာကတော့ သိပ်မခက်ပါဘူးဆရာရယ်။ အခု ကျွန်တော်တို့အသုံးပြုနေတဲ့ အသံပိုင်းဆိုင်ရာ ပစ္စည်းတွေဖြစ်တဲ့ ရေဒီယိုစပီကာ၊ ကက်ဆက်စပီကာ၊ ဘောက်စက်ကြီးတွေမှာတပ်ထားတဲ့ စပီကာအကြီးကြီးတွေမှာ ပြီးတော့ အသံချွတ်စက်ကြီးတွေမှာသုံးတဲ့ ဟွန်းတွေရဲ့နောက်က ယူနစ်တွေမှာ သံလိုက်တွေအများကြီးသုံးထားရတယ်။ ပြီးတော့ ... ရူပဗေဒသဘောတရားအရ သံလိုက်အားလုံးဝမရှိတဲ့ ရိုးရိုးသံချောင်းတစ်ချောင်းကိုလည်း သံလိုက်ချောင်းလုပ်လိုရတယ်။ နောက်ပြီး သံလိုက်အားနည်းနေတဲ့ သံလိုက်တုံးတစ်တုံးကိုလည်း သံလိုက်အားကောင်းလာအောင် သံလိုက်အား သွင်းလို့ရတယ်”

“ဟုတ်သလား ကိုကျော်ရ”

“ဟာ ... သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ဆရာထိန်ရဲ့။ ဒါကြောင့် အသံချွတ်စက်သမားတွေက သူတို့ရဲ့ဟွန်းကြီးတွေက အသံသိပ်မအောင်တော့ဘူးဆိုရင် ယူနစ်တွေ သံလိုက်အားညှိသွားလို့ဆိုပြီး ရန်ကုန် မောင်ထော်လေးလမ်းက PSE (ပီအက်စ်အီး)မှာ သံလိုက်အားတွေ ပြန်ပြန်နှိုက်ခိုင်းရတယ်”

“အေးကွာ၊ မင်းပြောတာကို ငါ

သဘောပေါက်သွားပြီ။ ငါလုပ်ချင်တဲ့ သဘောတရားက ဒီလိုကွာ။ အခု ဒီမီး ခြစ်အဖုံးလေးပေါ့ အဲဒီထဲမှာ သံလိုက် ပစ္စည်းသေးသေးလေးတစ်ခု ထည့် ထားမယ်။ ငါ့လက်ထဲမှာကလည်း အားကောင်းတဲ့ သံလိုက်တုံးသေးသေး တစ်တုံးပါမယ်။ ငါ့လက်ကို အဲဒီ မီးခြစ်ပေါ်က ဖြတ်သန်းလိုက်တာနဲ့ မီး ခြစ်ဟာ ငါ့လက်မှာရှိတဲ့ သံလိုက်ကို ပြေးကပ်လိုက်ရမယ်။ အဲဒါမျိုးလို ချင်တယ်”

“ဒါက ရတယ်။ သံလိုက်ဆိုတာ က ဝင်ရိုးစွန်းချင်းတူရင် တွန်းကန်ပြီး မတူရင် ဆွဲငင်တာပဲ”

“ဝင်ရိုးစွန်းချင်းတူတယ်။ မတူ ဘူးဆိုတာက ဘယ်လိုသဘောကို ပြောတာလဲ”

“ဒီလိုမှာ ကျွန်တော်က ကျောင်း သုံးသင်ခန်းစာမှာပါတဲ့ အသုံးအနှုန်း တွေသုံးလိုက်တော့ ဆရာထိန် နားရှုပ် သွားတာ။ ရှင်းအောင်ပြောရရင် သံ လိုက်မှာ အဖိုစွန်း၊ အမစွန်းဆိုတာရှိ တယ်ဗျ။ အဖို အဖိုချင်းတွေ့ရင်၊ ဒါမှ မဟုတ် အမ အမချင်းသွားတွေ့ရင် တွန်းကန်တာ၊ မဆွဲဘူး။ အဖိုနဲ့ အမ သွားတွေ့မှ ဆွဲငင်ကြတာ။ လွယ်လွယ် ဥပမာပေးရရင်တော့ဗျာ ကျုပ်တို့လူ သားတွေလိုပေါ့။ ယောက်ျား ယောက်ျား ချင်းဆိုရင်၊ ဒါမှမဟုတ် မိန်းမ မိန်းမ ချင်းဆိုရင် မျိုးတူဆိုတော့ ကန်တာ ပေါ့။ တွေ့ရင် ရန်စောင်ချင်နေကြတာ။ အဲ ... ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ မျိုးမတူ တာတွေပြီဆိုတာနဲ့ ဆွဲငင်တာဗျ။ ညှို့ အားတောင်းကောင်းလေးနဲ့ ဆွဲလိုက် တော့ ဒိန်းဆို ပြေးကပ်တော့တာပေါ့။ ဟား .. ဟား .. ဟား”

ကိုကျော်ကပြောပြီး သူ့စကား သူ သဘောကျကာ တဟားဟားရယ် နေရာ နေလွှမ်းတို့နှစ်ဦးလည်း သူနှင့် အတူ လိုက်ရယ်မိတော့သည်။ ထို အချိန်မှာပင် စားပွဲထိုးလေးက လက် ဖက်ရည်ခွက်များ လာချပေးရာ သုံးဦး စလုံး လက်ဖက်ရည်ပူကို မှုတ် သောက်လိုက်ကြသည်။ ထိုသို့သောက် နေရင်းမှပင် ကိုကျော်က -

“အခု ဆရာထိန်က မကန်ဘဲ ကပ်ချင်တာမဟုတ်လား”

ဟု မေးလေသည်။ ထိုအခါ ဦးဖိုးထိန်က -

“အေးလေကွာ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“ကပ်ချင်ရင်တော့ အဖိုနဲ့ အမ နဲ့လုပ်”

သူ၏ တုံးတိတ်ပြောဟန်ကြောင့် နေလွှမ်းမှာ ရယ်ချင်စိတ်ကို မထိန်းနိုင် တော့ဘဲ တဖို့အိမ်ရယ်မိလေတော့သည်။

“မင်းဟာကလည်း အရင်းမပါ၊ အဖျားမပါကွာ”

ဦးဖိုးထိန်က ထိုသို့ပြောလိုက် သောအခါ သူက -

“ဆရာထိန်ကလည်းဗျာ။ တလွဲ မတွေးပါနဲ့။ ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက သံလိုက်ပစ္စည်းထည့်မယ့် နေရာမှာ အမစွန်းက သံလိုက်စကိုထည့်ပြီး ဆွဲ မယ့်နေရာက အဖိုစွန်းက သံလိုက်ကို သုံးရမယ်လို့ ပြောတာ”

ဟု ပြောလေသည်။

“အေး ... ကောင်းပြီ။ အဲဒီနှစ် မျိုးလုံး မင်းတာဝန်ယူ။ ငါလိုချင်တယ် ဒါပဲ”

“ရသွားစေရမယ်ဗျာ” ကိုကျော်က ထိုသို့ပြောလိုက်

သောအခါ ဦးဖိုးထိန်မှာ ကျေနပ်သွား လေသည်။ သုံးယောက်စလုံး ခွက်မ မှ လက်ဖက်ရည်များ ကုန်အောင် သောက်ပြီးချိန်တွင် နေလွှမ်းက လက် ဖက်ရည်ဖိုး ရှင်းပေးလိုက်သည်။

ဆိုင်ထဲမှပြန်မထွက်မီ ဦးဖိုးထိန် က ကိုကျော်နှင့် နေလွှမ်းကို မိမိ ဆက်ပေးသည်။ ကိုကျော်က ပြန် နောက်ကိုတွေ့လျှင်ခေါ်ရန်နှင့် သံ ဘက်သို့လည်း လာလည်ရန် ဖိတ်ခေါ် သည်။ နေလွှမ်းမှာလည်း ရယ်စရာ မောစရာများ နောက်ပြောင်ပြောတာ ပြီး သဘောကောင်းပုံရသော ကိုကျော် ကို စိတ်ထဲမှ ခင်မင်သွားမိတော့သည်။ ထိုနောက်တွင် သူတို့အားလုံး ဆိုင်မှ ထွက်လာကာ ကိုကျော်က သူ၏ သူပြန်သွားပြီး နေလွှမ်းတို့ ဆက် တပည့်နှစ်ဦးကလည်း ကိုယ့်အိမ်ကို ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။

☆☆☆

“မင်းဦးလေးကတော့ လူထူးလူဆန်းကြီးပဲကွာ”

အခုလည်း

ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီ

ဘာတွေလုပ်တယ်တော့

မသိဘူး

ရွှေလုပ်တဲ့ပန်းထိပ်ဆိုင်

သံကို ငွေအတူ

ကွင်းထဲ လက်စွဲ

လာလုပ်ခိုင်းတယ်

အခန်း (၂၀)

ကြွေးသီးငါးလုံးကို အကောင်းဆုံးနှင့် ဆေးသစ်ဆုံးဖြစ်အောင် ထွင်းထား နှစ်စေ့ခိုင်းထားသဖြင့် နေလွှမ်းမှာ ကြွေးသီးငါးလုံးကို အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် ကြိုးစား၍ ထွင်းနေလေ သည်။ ကြွေးဖိုးထိန်က သူ့အား ထိုသို့ ခိုင်းစေခဲ့ပြီးနောက် မန္တလေးမြို့သို့ ခရီး ထွက်သွားခဲ့လေသည်။ ငါးရက်ခန့် ကြာသောအခါ သူပြန်ရောက်လာခဲ့ သည်။ သူပြန်ရောက်လာချိန်တွင် နေ လွှမ်းမှာလည်း သူ့မှာကြားထားခဲ့သော ကြွေးသီးငါးလုံးကို အချောကိုင်၍ ပြီးစီး သွားပြီဖြစ်သည်။ မန္တလေးမှပြန်လာခဲ့ သော ကြွေးဖိုးထိန်ထံတွင် စိတ်ကြိုက် အော်ဒါပေး၍ပြုလုပ်သော အနီထောင် အုပ်အသစ်ငါးလုံး ပါလာလေသည်။

နေလွှမ်းက သူ့ဆရာပြုလုပ်လာ သော အုပ်အသစ်များကို လေ့လာ ကြည့်သောအခါ အုပ်အသစ်များမှာ သခင်အုပ်ဟောင်းကြီးများထက် ကြေး သားပါးနေသည်ကိုတွေ့ရပြီး ကြွေးသီး ထည့်သော အတွင်းမှပြည့်မှာမူ သာ နေကြည့်လျှင် ပြည်ဝနှင့် ကြွေးသီး အပေါ်မျက်နှာပြင်တို့ တစ်ညီတည်း တွက်တိဖြစ်နေပြီး ကြွေးမျက်နှာပြင် အနားများမှာ ပြည့်ဝအတွင်းနှုတ်ခမ်း များနှင့် အံကျရှိနေသည်ဟု ထင်ရလေ သည်။ သို့ရာတွင် နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် စစ်ဆေးကြည့်သောအခါမှ အနား စောင်းလုံးထားသောကြွေးသီးမှာ ပြည် နှုတ်ခမ်းထက် သိသိလေးနိမ့်နေသည်။ ပြည်၏အတွင်းပိုင်း အခေါင်းနံရံများ မှာလည်း လေးဘက်လေးတန် ညီ

ညာစွာမတ်ရပ်မနေဘဲ နှုတ်ခမ်းအဝ အောက်ဘက်၌ သပိတ်ပုံထွင်းထား ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

သည်ရက်များအတွင်း ကြွေးဖိုး ထိန်မှာ အပြင်သို့ မကြာခဏထွက် သွားတတ်သည်။ အပြင်သို့ထွက်သွား ပြီး ပြန်လာတိုင်းတွင်လည်း သံတိုသံ စများ၊ ဆင်ကော်ဘူးများ၊ သံစားကော် ပတ်များ၊ တံစဉ်းများ စသည်ဖြင့် တစ် ခုမဟုတ်တစ်ခု ပါလာတတ်သည်။

တစ်ခုသောညနေတွင် ကြွေးဖိုး ထိန်က နေလွှမ်းအား ဈေးသို့လွှတ်ပြီး သံဖြတ်လွှတ်တစ်ချောင်း ဝယ်ခိုင်းလေ သည်။ ဈေးမှအပြန်တွင် ဗိုလ်မှူးဖိုး ကွန်းလမ်းအတွင်းရှိ ပန်းထိမ်ဖိုတစ်ဖို မှ သူ့အပ်ထားသော လက်စွပ်ငါးကွင်း ကိုဝင်ရွေးရန် ဘောက်ချာနှင့် ကျသင့် ငွေကိုပါ ပေးလိုက်သည်။

နေလွှမ်းလည်း ဆရာဖြစ်သူခိုင်း သည့်အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း လုပ် တတ်သူမို့ ရှေးဦးစွာဈေးသို့သွားပြီး သံ ဆိုင်မှ သံဖြတ်လွှတ်အကောင်းစားကို ဝယ်သည်။ အပြန်တွင် ဗိုလ်မှူးဖိုးကွန်း လမ်းဘက်လှည့်ဝင်ကာ ဦးဖိုးထိန်မှာ သည့် ပန်းထိမ်ဖိုသို့ဝင်၍ လက်စွပ်ငါး ကွင်းကို ရွေးယူသည်။

“ညီလေးက ဦးလေးဖိုးထိန်နဲ့ ဘာတော်သလဲ”

ပန်းထိမ်ဆရာက နေလွှမ်းကို နှေးခြင်းဖြစ်သည်။

“သူက ကျွန်တော့်ဦးလေးပါ”

“မင်းဦးလေးကတော့ လူထူး လူဆန်းကြီးပဲကွ။ အခုလည်း ဘာစိတ် ကူးပေါက်ပြီ၊ ဘာတွေလုပ်တယ်တော့ မသိဘူး။ ရွှေလုပ်တဲ့ ပန်းထိမ်ဆိုင်မှာ သံကို ငွေအတုနဲ့ကွင်းတဲ့လက်စွပ် လာ

လုပ်ခိုင်းတယ်”

ထိုသူကပြောပြီး ရယ်မောရင်း လက်စွပ်ငါးကွင်းကို ပလတ်စသစ် အိတ်ဖြင့်ထည့်၍ နေလွှမ်းလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ နေလွှမ်းက လှမ်းယူပြီး ပြုံးရုံသာပြုံးပြ၍ ပြန်ထွက် လာခဲ့တော့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် နံနက်စာ စားပြီးကတည်းက နေလွှမ်းတို့ဆရာ တပည့်နှစ်ဦးစလုံး မနားရတော့ဘဲ အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။

ကြွေးဖိုးထိန်က နေလွှမ်းလုပ် ထားပြီးသား ကြွေးသီးအချောငါးလုံး ပေါ်တွင် အတိုင်းအတာများပြုလုပ်၍ သူလိုအပ်သောနေရာမှ မှတ်သားပေး ကာ ထိုမှတ်သားထားသောမျဉ်းအ တိုင်း အတိအကျဖြစ်အောင် နေလွှမ်း အား သံဖြတ်လွှနှင့် ဖြတ်ခိုင်းသည်။ ဤအလုပ်မှာ ငွန်အားများစွာစိုက် ထုတ်ပြီး လုပ်ရသည့်အလုပ်မဟုတ်၍ လူပင်ပန်းသည့်အလုပ် မဟုတ်သော် လည်း အနုစိတ်ဆန်၍ တိကျရန်လို အပ်သောကြောင့် အထူးသတိပြုရကာ စိတ်ပင်ပန်းသည့်အလုပ်ဖြစ်လေသည်။

နေလွှမ်းက သူ့ဆရာခိုင်းသည့် အတိုင်း အတိအကျဖြစ်အောင် စိတ် ရှည်လက်ရှည်နှင့် ဂရုစိုက်၍လုပ်ပေး သည်။ နေလွှမ်းက ထိုသို့ ကြွေးသီးများ ကို သံဖြတ်လွှနှင့် ဖြတ်နေစဉ်အတွင်း ကြွေးဖိုးထိန်က ယမ်းမီးခြစ်ဆံခေါင် လောက်သာရှိသော သံစကလေးများ ကို လုံးဝိုင်းနေအောင် ကျောက်ကော် နှင့် သွေးနေလေသည်။ အချိန်နှစ်နာရီ နီးပါးခန့် ကြာသွားချိန်တွင် နေလွှမ်းက ကြွေးသီးငါးလုံးကို လိုအပ်သောနေရာ မှ နှစ်ခြမ်းဖြစ်အောင် တိတိကျကျ ဖြတ်

ပြီးသွားပြီဖြစ်ပြီး ကြွေးဖိုးထိန်ကလည်း သံလုံး လေးငါးလုံးကို စိတ်တိုင်းကျ အရွယ်အစားရအောင် သွေးပြီးသား ဖြစ်နေပေပြီ။ ထိုကိစ္စပြီးသွားချိန်တွင် ကြွေးဖိုးထိန်က နေလွှမ်းအား တစ်စုံတစ်ရာ ဆက်မခိုင်းတော့ဘဲ ကျန်သည့်ကိစ္စများ သူ့ဘာသာသူ ဆက်လုပ်နေသဖြင့် နေလွှမ်းက ဘေးမှ အသာထိုင်ကြည့်နေရလေသည်။

ကြွေးဖိုးထိန်က နေလွှမ်းဖြတ်ပေးထားသော ကြွေးသီးအခြမ်းများမှ အကြီးပိုင်းအခြမ်း၏ ထောင့်တစ်နေရာတွင် ထွင်း၍သွေးထားသော သံလုံးစကလေးကို လုံးဝနှစ်မြှုပ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ကျန်ရှိနေသော လုံးဖြတ်ထားသည့်အခြမ်းကို ဆင်ကော်သုတ်ပြီး မူလအတိုင်းဖြစ်အောင် သေသေသပ်သပ် မြှုပ်ကပ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ကြွေးသီးမှာ မူလအကောင်းပုံစံအတိုင်း ဖြစ်သွားလေသည်။ အချိန်အနည်းငယ်လေသလပ်ခံ၍ ကော်များခြောက်သွားချိန်တွင် ကြွေးဖိုးထိန်က နေလွှမ်းအား ...

“စပ်ကြောင်းနေရာကို ကော်ပတ်နဲ့ ပါးပါးစားပြီး ဆေးပြန်သုတ်လိုက်”

ဟုပြောသည်ကြောင့် နေလွှမ်းကလည်း သူခိုင်းသည့်အတိုင်း ရွှေစားကော်ပတ်အနုဖြင့် စပ်ကြောင်းနေရာကို ညီအောင်တိုက်ပြီး ဆေးပြန်ဖို့ပေးလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ကြွေးသီးမှာ စပ်ကြောင်းပင်မပေါ်တော့ဘဲ လုံးဝဆင်းလုံးချော အကောင်းပကတိတစ်လုံးလို ဖြစ်သွားတော့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ညနေမိုးချုပ်ချိန်တွင် ထိုနည်းအတိုင်း ကြွေးသီးငါးလုံးစလုံးပင်

အကောင်းပကတိ ပြန်ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ထိုနေ့ည ညစာစားပြီးချိန်တွင် ကြွေးဖိုးထိန်က သူမန္တလေးမှပြုလုပ်လာသော အုပ်တစ်လုံးကိုယူ၍ နေလွှမ်းအား ကြွေးသီးတစ်လုံးထည့်ခိုင်းပြီး အဖုံးစွပ်၍ စိတ်ကြိုက်လှည့်စေသည်။ နေလွှမ်းက စိတ်ကြိုက်လှည့်ပြီး အုပ်ကိုတည်ထားလိုက်ချိန်တွင် သူက နေလွှမ်းကို အုပ်ဖွင့်ကြည့်ခိုင်းပြီး မှတ်သားခိုင်းသည်။ ပြီးသည်နှင့် သူက အဖုံးပြန်စွပ်ခိုင်းပြီး နေလွှမ်းကို ဒုတိယအကြိမ် အုပ်ပြန်ဖွင့်စေသည်။ နေလွှမ်းကလည်း သူခိုင်းသည့်အတိုင်း အုပ်ကိုဆွဲချွတ်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် သူက ...

“ကဲ ... ငါ့သား ဒီမှာနီကွာ”

ဟုဆိုကာ သူ၏ ဘယ်ဘက်လက်ဖဝါးကို အုပ်ပေါ်မှာကပ်၍ဖြတ်သန်းပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို လက်နှင့်ခေါက်လိုက်လေသည်။ နေလွှမ်းက သူလုပ်သည်ကို သတိမထားဘဲ အုပ်ကို ဖွင့်မြဲအတိုင်းဆက်ဖွင့်သည်။ အုပ်ဖွင့်သွားသောအခါတွင် နေလွှမ်းမှာ မျက်လုံးပြူးရလေတော့သည်။

အကြောင်းမှာ ကြွေးသီး၏အနီမှာ စောစောက သူဖွင့်ကြည့်လိုက်စဉ်ကတွေ့ရသော မျက်နှာဘက်တွင်မရှိတော့ဘဲ ဦးဖိုးထိန်လက်ခေါက်ခေါ်သည့် မျက်နှာဘက်တွင် ရောက်ရှိနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထိုပြောင်းလဲမှုကို ကြည့်၍ ကြွေးဖိုးထိန်ကတော့ ကျေနပ်စွာပြုံးနေလေသည်။

နောက် တစ်ကြိမ်တွင်လည်း ကြွေးဖိုးထိန်က ကြွေးသီးနှင့်အုပ်ကို နေလွှမ်းအားပေးပြီး ထည့်ချင်သလိုထည့်

လှည့်ချင်သလိုလှည့်ခိုင်းကာ နေလွှမ်းအားအုပ်ဖွင့်ကြည့်စေ၍ မှတ်သားပြီး ပြန်စွပ်ခိုင်းထားသည်။ ပြီးသည့်နှင့် နေလွှမ်းကို နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ပြန်ဖွင့်ခိုင်းသည်။ နေလွှမ်းအုပ်သည်နှင့် သူက သူ၏ဘယ်ဘက်လက်ဖဝါးကိုဖြန့်လျက် အုပ်အောက်ဆွဲ၍ ဖြတ်သန်းလိုက်ပြီး သူချင်သည့် မျက်နှာဘက်တွင် ...

“ငါ့သား ဒီမှာနေစမ်း”

ဟုဆိုကာ ကြမ်းပြင်ကို ထပ်မံနှင့်ခေါက်လိုက်လေသည်။

နေလွှမ်းက အုပ်ကို အဆုံးအဆွဲတင်ဖွင့်ပြီး ကြည့်လိုက်ချိန်တွင် ကြွေး၏ အနီအမှတ်အသားမှာ စောစောကရှိနေသော မျက်နှာဘက်တွင်မရှိတော့ဘဲ ကြွေးဖိုးထိန်လက်ခေါက်ခေါ်သည့် မျက်နှာဘက်တွင်ရောက်နေကြောင်း အံ့သြစွာတွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုအခါ နေလွှမ်းက ...

“ဦးလေး ဒါဘယ်လိုလုပ်လဲ”

ဟု နားမလည်စွာ မေးလိုက်သောအခါ ဦးဖိုးထိန်က ...

“ဒီမှာလေကွာ”

ဟုဆိုကာ သူ၏ဘယ်ဘက်လက်သူကြွယ်တွင်စွပ်ထားသော လက်စွပ်ကြီးကို ပြလိုက်လေသည်။ ထိုအခါမှပင် နေလွှမ်းမှာ ဦးဖိုးထိန်၏ဘယ်ဘက်လက်သူကြွယ်တွင် စွပ်ထားသော ငွေလက်စွပ်မှာ သူ့ကိုယ်တိုင် ပန်းထိမ်မှရွေးလာသော လက်စွပ်ငါးကွင်းမှ တစ်ကွင်းဖြစ်နေသော လက်စွပ်ကျောက်နေရာတွင် တည်ထားသော သံလိုက်တုံးကို လက်ချောင်း၏အောက်ဘက်သို့ ပြောင်းပြန်

ထိုသို့ဝတ်ထားမှန်း သတိထားလိုက်မိ
သည်။ ယခုအခါတွင် နေလွမ်း
ကြွေးထိန်းဖန်တီးပြုလုပ်နေသော
ပြည်နယ်ကို ကောင်းစွာ သဘော
ထားသွားပြီဖြစ်ပေသည်။ သူ့အနေ
နှင့် ဆရာဖြစ်သူ၏ ဟိုထွင်ကြံဆ
သောဉာဏ်နှင့် ဦးနှောက်ကောင်း
မှုကို လေးစားချီးကျူးမိသည် မှန်
သည်လည်း ဤမသမာသော နည်းကို
အလျက် အနီထောင့်ဖိုင်များမှ ရိုး
သားသောထိုးသားများထံမှ ငွေများ
မတရားရယူကြဦးမည့် အရေးကို
အသွေးကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသွား
တတ်သည်။ ကြွေးထိန်းကမူ အုပ်ငါး
နှင့် ကြွေးသီးငါးလုံးကို ဤနည်း
တိုင်း စိတ်ကြိုက်စမ်းသပ်ကြည့်ပြီး
နောက်မှ ပစ္စည်းများကိုပြန်သိမ်း
အပ်ပြီး အိပ်စက်အနားယူတော့သည်။
နောက်ထပ် သုံးရက်ခန့်အကြာ
တွင် ကြွေးထိန်းချိန်းဆိုထားသည်ဆို
သော ပျဉ်းမနားမှ အနီထောင့်ဖိုင် သုံး
ရောက်ရှိလာသည်။ ကြွေးထိန်း
သူတို့သုံးဦးအား ခြုံထဲသို့ခေါ်သွား
တရုတ်ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင်
လယ်စာထမင်းကျွေးရင်း စကား
ပြောသည်။ ပြန်လာသောအခါတွင်
သူသုံးဦးအား ဧည့်ခန်းရှိ ဖျာပေါ်
တွင် အတူဝိုင်းဖွဲ့၍ထိုင်စေပြီး အုပ်သုံး
နှင့် ကြွေးသီးသုံးလုံးကိုယူကာ နေ
လွမ်းနှင့်စမ်းသပ်သလိုပင် စမ်းသပ်ပြ
သော်လည်း ထိုသူများကလည်း စိတ်
ကြိုက် စမ်းကြလေသည်။ ထိုသို့စမ်း
သပ်သည်နှင့် အရောင်းအဝယ်တည်
ငြိမ်သော ကြွေးထိန်းက ထိုသုံးဦးအား
အိပ်ခန်းနှင့် ကြွေးသီးဝမ်းဆက်သုံးလုံးကို
လက်လှူလိုက်သည့်အပြင် လက်စွပ်သုံး

ကွင်းကိုပါ ပေးလိုက်လေသည်။ ထိုသူ
များက အနီထောင့်ဖိုင် သုံးဝိုင်း
လောက် ဖွင့်ကစား၍ စုလျှင်ပင် မြတ်
ဖိုသေချာမှုမရှိသော အရေအတွက်ဖြစ်
သည့် တစ်လုံးလျှင် ကျပ်တစ်သောင်း
နှုန်းဖြင့် သုံးလုံးအတွက် ငွေသုံးသောင်း
ပေးခဲ့လေသည်။ ထိုသူတို့မပြန်မီတွင်
ကြွေးထိန်းက ...
“ငါ့ဘက်ကတော့ မင်းတို့ကို
ဘယ်တော့မှ စည်းမဖောက်ဘူးဆိုတာ
စိတ်ချ။ ငါတစ်ခုတော့ ပြောမယ်။
မင်းတို့သုံးယောက်စလုံး ငါတို့ တောင်
ငူနယ်နဲ့ ဖြူးနယ်ထဲမှာတော့ ဒီအလုံး
တွေနဲ့ လာမကစားနဲ့”
ဟု ပြတ်သားစွာ ဆိုလေသည်။
ထိုလူများကလည်း -
“စိတ်ချပါ။ ဆရာထိန်းနယ်တွေ
ထဲမှာ လာမကစားပါဘူး”
ဟုပြော၍ ပြန်သွားကြလေသည်။
ယခုအခါတွင် နေလွမ်းတို့ဆရာ
တပည့်နှစ်ဦးလက်ထဲ၌ ငွေအတော်
ကလေးရွှင်နေပြီဖြစ်သည်။ နေလွမ်းမှာ
ကျေးဇူးရှင် ဆရာလည်းဖြစ်၊ မိဘ
သဖွယ် အားကိုးရသူလည်းဖြစ်သော
ကြွေးထိန်းအား အစားအသောက်
ထမင်းဟင်းများကို ကောင်းကောင်းမွန်
မွန် ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးရုံသာမကဘဲ
လိုအပ်သောဆေးဝါးများကိုပါ မပြတ်
ဝယ်ပေးလေသည်။ ကြွေးထိန်းမှာ
အသက်လည်းရလာပြီဖြစ်သောကြောင့်
ကျန်းမာရေးအတွက် အထူးဂရုပြုရ
မည့်အချိန် ဖြစ်သည်ဟု ယူဆမိသော
ကြောင့်လည်း သူက ယခုကဲ့သို့ အစစ
အရာရာ ဂရုစိုက်ပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။
တစ်ရက်တွင် ကိုမြင့်နှင့် ကိုလှ
သန်းတို့အဖွဲ့ အိမ်သို့အလည်ရောက်ရှိ

လာရာ လက်ထဲတွင် ငွေရွှင်နေသည့်
အချိန်ဖြစ်သောကြောင့် နေလွမ်းက
တစ်ခါက သူတို့နှစ်ဦးကူညီထားသော
ငွေများနှင့် အတိုးအတွက်ပါတွက်ဆ
ပြီး ပြန်ပေးသည်။ သူတို့နှစ်ဦးက လုံးဝ
လက်မခံပေ။ နေလွမ်းက အကြိမ်ကြိမ်
ဖွတ်ဖူးပေးနေသောအခါ ကိုမြင့်က -
“ဟိတ်ကောင် နေလွမ်း၊ ဆရာ
ထိန်းတို့ ငါတို့တစ်တွေဟာ ငွေရေး
ကြေးရေးကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး အဲဒီလို
လုပ်ရမယ့်လူတွေ မဟုတ်ဘူးကွ။ မင်း
တို့ ငါတို့နဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးမှု မပျက်
ပြယ်ချင်ဘူးဆိုရင် ငါတို့ကိုနောက်တစ်
ခါ မပေးတော့နဲ့ကွ။ မင်း ငါတို့ကို
ကျေးဇူးဆပ်ချင်တယ်ဆိုရင် ဒီနေ့
ညနေစာအတွက် ဟင်းကောင်း
ကောင်းနဲ့ ချက်ကျွေး”
ဟု ဆိုလေသည်။ ထို့ကြောင့်
နေလွမ်းမှာ ကိုမြင့်နှင့် ကိုလှသန်းတို့
အဖွဲ့ ပျော်ပွဲစားရန်အတွက် ထိုနေ့ည
စာကို ကြက်သားဟင်း၊ ဆိတ်ရိုးပဲ
ဟင်း၊ ကြသနီထောင်း၊ ငါးပိရည်နှင့်
အတိုးအမြှုပ်၊ ဝက်နံကိုင်းကြော် စသည်
တို့ကိုစီစဉ်ပြီး ကိုယ်တိုင်ပင် ချက်ပြုတ်
ကျွေးမွေးလိုက်လေသည်။
ညစာစားသောက်ပြီး၍ ပြန်ကြ
ချိန်တွင် ကိုမြင့်နှင့် ကိုလှသန်းတို့မှာ
ယခင်အုပ်ငါးလုံးမှ ကျန်သောအုပ်နှစ်
လုံးနှင့် လက်စွပ်နှစ်ကွင်းကို ယူဆောင်
သွားလေသည်။ ၎င်းတို့အဖွဲ့ နောက်
လေးငါးရက်အတွင်း အလုပ်ထွက်မည်
ဟုလည်း အသိပေးသွားကြလေသည်။

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်)

ကျော်သောင်း(ရွှေအင်း)

မောင်မြင့်
<အိမ်က>

ပျောက်ဆုံးသွားသော သားကောင်တစ်ကောင်

မောင်မြင့်မား(ဘိုကလေး)

အချိန်ကာလအားဖြင့် နှစ်ပေါင်း ၄၀ ကျော်ခဲ့ပြီ။ ထိုအချိန်က ခြစ်ဝကျွန်းပေါ်တစ်ဝိုက်တွင် အချို့နေရာများ၌ အဖြူရောင်နယ်မြေ မဖြစ်သေး။ ကြမ်းဖက် သောင်းကျန်းသူများက ဟိုမှသည်မှ ထကြွသောင်းကျန်းလျက် ရှိနေသေးသည်။ တောရွာများမှ ရိုးသားသော တောင်သူလယ်သမားများ ကျီးလန့်စာစား ရွာဖွေစားသောက်လျက် ရှိနေကြရသည့် အချိန်အခါလည်း ဖြစ်သည်။

နေရာကား၊ အမာရွာသူကြီးဦးချစ်ဖို့၏ အိမ်တွင်ဖြစ်သည်။ အိမ်ရှေ့တွင်ပျစ်တစ်လုံးတွင် ရေနွေးကြမ်းပိုင်းဖွဲ့လျက်ရှိသည်။ သူကြီးချစ်ဖို့က ဖြူဖြူချောချောခုံးခုံး ဩဇာတက္ကိမရှိသူ၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး ကောင်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဦးချစ်ဖို့နှင့် အတူ အသက် ၅၀ ကျော်၊ သျှောင်တစောင်းနှင့် အသားညိုညိုတစ်ယောက်၊ အသားလတ်လတ်၊ နှုတ်ပေါ်ပေါ် အသက် ၃၀ ကျော် လူရွယ်တစ်ယောက်နှင့် ၁၄-၁၅ နှစ်အရွယ် ခန္ဓာကိုယ် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်နှင့် ကရင်အမျိုးသား လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ဦးချစ်ဖို့က ရေနွေးကြမ်းတစ်ပန်းကန်ကို မှတ်ကာ တစ်ကျိုက်

သောက်လိုက်ရင်း...

“ကိုကျောက်ခဲတို့ လာလာပို့တဲ့ တောဝက်သားကတော့ မပြတ်ကိုစားနေရတာပဲဗျာ။ ဒါပေမယ့် အခုတလော မစားရတာကြာပြီ”

သျှောင်တစောင်းနှင့် အသားညိုညိုလူက -

“သူကြီးရယ် အမာရွာနောက်ဘက်တောတန်းမှာက တောဝက်တွေ ချေ(ဂျီ)တွေ၊ ဒရယ်တွေပေါတာကတော့ သူကြီးသိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီလပိုင်းလောက်မှာ တောထဲကို တောခွေးအုပ် ရောက်နေတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော်တို့ မုဆိုးတွေလည်း သားကောင်မရတာကြာပြီ”

ဦးချစ်ဖို့က ငါးရဲ့ခြောက်တစ်ဖက်ကို ဝါးရင်း -

“တောခွေးက ဒါလောက်တောင် ဆိုးသလား ကိုကျောက်ခဲရ”

“ဟာ... သူကြီးရယ်၊ ဘယ်နှယ်ပြောပါလိမ့်၊ ဒီကောင်တွေက အကောင် နှစ်ဆယ်၊ အစိတ် အုပ်လိုက်နေကြတာ။ သတ္တိလည်းကောင်း၊ ကျားတို့၊ သစ်ကျွတ်တို့၊ ဝက်ဝံတို့တောင် ဝင်ကိုက်ကြတာ။ တောဝက်လောက်ကတော့ သူတို့အစာပဲ”

“ဟုတ်လား၊ ဒီကောင်တွေက ပြန်မလုပ်ကြဘူးလား”

“သူတို့ကအုပ်လိုက် ကျားတို့ကျားသစ်တို့က တစ်ကောင်တည်း။ ပတ်ပတ်လည်က ပိုင်းဆွဲကြတော့ ဘယ်ခန့်မှာလဲ၊ ပြေးတာပေါ့”

“ချေ(ဂျီ)တို့၊ ဆတ်တို့၊ ဒရယ်တို့ရော...”

“အတူတူပေါ့ သူကြီးရယ်”

“ဪ... ဒါကြောင့်မို့ ကိုကျောက်ခဲတို့ အမဲမရတာကို”

“ဟုတ်ပဲ သူကြီးရေ”

“ဒါကြောင့်မို့ ဆတ်သားခြောက်၊ ချေ(ဂျီ)သားခြောက်လည်း မစားရတာကို”

“အဲဒါကြောင့်မို့ မိန်းမလှကွန်း၊ ဘက်ကို အမဲပစ်ထွက်ဖို့ စိတ်ကူးနေကြတယ်”

“ဟေ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သူကြီးရဲ့”

“မိန်းမလှကွန်းက နတ်ကြီးတယ် ကိုကျောက်ခဲရဲ့”

“ဒါပေမယ့် သူကြီးရယ်၊ ပိုင်ရာဆိုင်ရာတွေကို တင်မြှောက်ပသပြီး တော့မှ ကျွန်တော်တို့ သွားတာပါ။ နှစ်ကြိမ်လောက် အမဲပစ်ဖူးပါတယ်။ အနှောင့်အယှက်မရှိပါဘူး။ ဟင်းစားကောင်လည်း ရပါတယ်”

“ဒါဆိုလည်း... သွားပေါ့ဗျာ၊ အမှားအယွင်းတော့ မရှိကြဘူးပေါ့”

“စိတ်ချပါသွားပြီ။ ကျွန်တော်တို့ အဆင်ပြေရင်လည်း သူကြီးအတွက် တော့ ဟင်းစားစိတ်ချပါ”

“ကိုကျောက်ခဲတို့ ဘယ်တော့ ထွက်ကြမှာလဲ”

“မနက်ဖြန်ပေါ့”

“ဘယ်သူတွေ ပါမှာလဲ”

“ဒီလူတွေပဲပေါ့ သူကြီးရယ်။ မောင်ထူးရယ်၊ စောဂျိမ်းရယ်ပေါ့”

ဦးချစ်ဖိုက ကရင်အမျိုးသား လူငယ်လေးကို ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်လိုက် ကာ...

“ကောင်လေး... မင်းလည်း မုဆိုးတွေနဲ့ ပေါင်းနေတော့ မုဆိုး အတွေ့အကြုံ အတော်ရနေပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တော်တော်တော့ ရနေပါပြီ။ ပညာယူတုန်းပါပဲ”

“မုဆိုးအလုပ်ဆိုတာ ဇွဲနဲ့ ဝါသနာနဲ့ အရေးကြီးတယ်ကွ။ တို့ လည်း ငယ်ငယ်တုန်းက လုပ်ခဲ့တာ ပေါ့။ အသက်ကြီးလာတော့လည်း စွန့် လွှတ်လိုက်တာ ကြာပါပြီကွာ”

◆ ◆ ◆

ဘောက်ဟူကလေး တစ်စီးတွင် စားရေရိက္ခာ အစုံအလင်၊ လက်နက် ကိရိယာအစုံအလင်နှင့် တိုလီခိုလီများ ကို တင်ကာ မုဆိုး ဦးကျောက်ခဲ၊ တပည့်မောင်ထူးနှင့် စောဂျိမ်းတို့သုံး ယောက် နံနက်စောစော ထွက်လာခဲ့ ကြသည်မှာ ချောင်းကလေးတစ်ခုထိပ် တွင် ပိုက်ချနေသော ကိုခွေအောင်၏ ပိုက်ချနေရာသို့ ဦးကျောက်ခဲဘောက် တူက ကပ်လိုက်သည်။

ကိုခွေအောင်က ပိုက်ချနေရင်း ဦးကျောက်ခဲတို့ ဘောက်တူကို ခပ် လှမ်းလှမ်းကတည်းက မြင်နေပြီးဖြစ် ၍ အနားရောက်သည်နှင့်...

“အဘကျောက်တို့ အမဲပစ်ရ အောင် လာတာလား”

“အေးကွ”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့လည်း ဟင်းစားရဦးမှာပေါ့”

“မင်း ဟင်းစားမရခင် တို့လည်း ရိက္ခာအရင်ပေးလိုက်ဦးလေကွာ”

“ရတယ်လေ... တဲကိုဝင်ပြီး ငါးသလောက်၊ ကင် လိုသလောက်သာ ယူသွား။ မနေ့ကတင် ကျွန်တော့်လှေ က ပုစွန်တုပ်တွေနဲ့ လဲထားတဲ့ ငါး သလောက်တွေရှိတယ်”

“ခွေအောင်တို့က အားကိုးရ တယ်ဟေ့၊ တို့အပြန်လည်း မင်းကို ဟင်းစားပေးခဲ့ပါမယ်ကွာ၊ မပူပါနဲ့”

“အဘကျောက်... တောထဲမှာ တော့ တောဝက်တွေ ပေါ့မပေါ့။ တဲ နားကိုတောင် မကြာမကြာ ရောက် ရောက်လာတယ်။ ဆတ်တစ်သံတွေ ချေ(ဂျီ)ဟောက်သံတွေလည်း ခဏ ခဏကြားရတယ်”

“အေး... အဲဒီအသံပဲ ကြား ချင်တာကွ။ ကဲ တို့သွားမယ်ဟေ့”

“အဘ ငါးသလောက်ကင် ယူ သွားဦးနော်”

“အေးပါ။ တဲမှာ မင်းမိန်းမ ရှိ တယ် မဟုတ်လား”

“ရှိတယ်၊ အဘတို့ကို သူသိပါ တယ်”

“အေး... အေး”

ခွေအောင်၏ မိန်းမထဲတွင် ငါး သလောက်ကင် သုံးကောင်တောင် ကာ ဘောက်တူကို ခွေအောင်၏ထဲ နှင့် မနီးမငေးတွင်ချည်၍ မုဆိုး ဦးကျောက်ခဲတို့သုံးယောက် တောထဲ ကို ဝင်လာခဲ့သည်။ လမု၊ ကနဂို၊ မဒမ လမဲ့၊ သင်ပေါင်း၊ ကိုင်းပင်များနှင့် ရွှပ်ယှက်ခတ်နေသော တောကြီးထဲကို ချီတက်လာကြရင်း အပင်များအောက် ခြေရို့ ရွံ့တော၊ ဗွတ်တောများကို သတိထားကာ လျှောက်ကြရသည်။ ရွံ့ညွန့်ထူထပ်ပြီး မြွေဆိုးများ ရှိတတ် သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဦးကျောက်ခဲ က လုပ်နေကျအတိုင်း လက်ဖက်နှင့် ငါးကင်ကို တင်မြှောက်လိုက်သည်။

မုဆိုးဦးကျောက်ခဲက ရှေ့ဆုံးမှ တူမီးကြီးကို ထမ်း၍၊ အလယ်မှ မောင်ထူးက ခူးလေးကြီးကို ကိုင်ကာ နောက်ဆုံးမှ စစ်လွယ်အိတ်ကြီး နှစ် လုံးကိုပိုးရင်း စောဂျိမ်းက သွက်လက် သော ခြေလှမ်းများဖြင့် လိုက်ပါလာ သည်။ ဦးကျောက်ခဲက နောက်တို့ လှည့်ကာ...

“ဟေ့... မင်းတို့ အောက်ကို လည်း သတိထားဦးနော်၊ ပိုးကောင် (မြွေ)မတွေ့ဘဲ မဒမငုတ်အုန်းနဲ့မယ်”

တောထဲတွင် ထင်းခုတ်သူများ က မဒမပင်များကို တစောင်းခုတ် ထားသောကြောင့် ကျန်အငုတ်များတ ချွန်ထက်နေကာ တချို့ငုတ်များတ ရေထဲတွင် ဖြုပ်နေသောကြောင့် နင်းမီ လိုက်လျှင် ဖိနပ်ပါ ပေါက်ထွက်၍ ခြေ ဖဝါးကို စူးတတ်ကြသည်။ တချို့သို့ လျှင် ခြေဖဝါးကို ထုတ်ခွင်းခတ်

အောင်စူးတတ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

တောထဲကို ရောက်လာကြပြီး နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ရေသဖန်း ဝင်ကြီးတစ်ပင်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရ သည်။ ရွှေမှသွားနေသော မုဆိုးကြီး ဦးကျောက်ခဲက ပခုံးပေါ်တွင် ထမ်း ထားသော တူမီးကြီးကို အောက်ချ၍ နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်နှင့် အကင်းပါးလှသော မောင်ထူးက ခူး လေးကြီးကို မောင်းလိုက်သည်။ ဦး ကျောက်ခဲက လေသံတိုးတိုးဖြင့် . .

“အမဲကောင် ရှိနိုင်တယ်”

ရေသဖန်းပင်နှင့် ကိုက် ၂၀ ခန့် အကွာလောက် ရောက်သည်နှင့် တစ် နေရာမှ . . .

“ဖလင် . . . ဖလပ်”

ဦးကျောက်ခဲက လမူပင်ပေါက် တလေးတစ်ခု၏ သစ်ရွက်သစ်ခက် များအကြားမှ ရေသဖန်းပင်အောက် တို့ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ ထင် သည့်အတိုင်းပင် တောကြက်ဖိုမတစ် ခုံက ရေသဖန်းသီးအကြွေများကို နှုတ် သီးနှင့်ဆိတ်ကာ စားနေရင်း ကြက်ဖို က အတောင်ခတ်၍ အမကို ရစ်နေသည်။ ဦးကျောက်ခဲက မောင်ထူး ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မောင်ထူး တလည်း သဘောပေါက်ပြီးဖြစ်၍ လမူပင်ပေါက်တလေးများကို အကာ အကွယ်ယူကာ ပစ်ကွင်းကောင်းကို ရွေးနေလိုက်သည်။

ဦးကျောက်ခဲနှင့် စောဂျိမ်းက နောက်တွင်ချန်ကာ ပစ်ကွင်းကို ကြည့် နေသည်။ မောင်ထူးထံမှ “ဝှစ်”ခနဲ အသံနှင့်အတူ တောကြက်ဖိုတွင် မြား

တံကစူးဝင်သွားသည်။ တောကြက်ဖို လိုင်လဲသွားချိန်တွင် ကြက်မက လှစ် ခနဲ ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။ ထို အချိန်တွင် ရေသဖန်းပင်နောက်ဘက် ကနစိုတောဘက်ဆီမှ . . .

“ဖောက် . . . ဖောက် . . . ဖောက်”

ဦးကျောက်ခဲက တူမီးကြီးကို မောင်းတင်ကာ မောင်ထူးရှိရာသို့ ပြေးတက်လာရင်း . . .

“မောင်ထူး၊ နောက်ဆုတ် ၁၊ တောဝက်တွေရဲ့ မေးရိုက်သံကွ။ တို့ အလာကို ကြိုပြင်ထားလို့ တို့ကိုဆော် ဖို့ ချောင်းနေတာကွ”

ဗျော့ . . . ဗျော့ ဟူသော အသံ နှင့် အတူ ကနစိုတောထဲမှ တောဝက် တစ်ကောင် ဒရောသောပါး ပြေးထွက် လာသည်။ ဦးကျောက်ခဲနှင့်မောင်ထူး ရှိရာသို့ တည့်တည့် ပြေးဝင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဦးကျောက်ခဲက မုဆိုးခူး ထောက် မြေပြင်တွင် ထိုင်ချလိုက်ကာ တူမီးကို ထိုးချိန်လိုက်သည်။

“ဗျော့ . . . ဗျော့ . . .”

“ဒိန်း”

တူမီးသံကြောင့် ကျေးငှက်သာ ရကာများ လန်ဖျပ်၍ အော်သံနှင့် အတူ တစ်ရှိုန်ထိုးဝင်လာသော တော ဝက်ကြီးက တုံးခနဲ ဖြစ်သွားကာ တဖြည်းဖြည်း ဖင်ထိုင်ကျသွားသည်။ မည်းပြောင်နေသော တောဝက်ကြီး ၏ထိပ်တွင် ဖွေးခနဲဖြစ်သွားကာ ရဲရဲနီ သောသွေးများက တဖြည်းဖြည်းစီးကျ လာသည်။

“တောဝက်ပစ်ဖို့ ယမ်းပြင်းပြင်း စပ်ထားတာ တစ်ချက်တည်းနဲ့ ကိစ္စ

ချောပါပြီကွာ”

ဦးကျောက်ခဲတို့ အနားရောက် ချိန်တွင် တောဝက်ကြီးက အကြော ဆွဲတာ ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် တောဝက်ကြီးထွက်လာ ခဲ့သာ ကနစိုတောထဲမှ ဗျော့ . . . ဗျော့ အသံများနှင့်အတူ အသံများက ဝေး ရာဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ပျောက် ကွယ်သွားသည်။

အနားရောက်လာသော စော ဂျိမ်းအား ဦးကျောက်ခဲက .

“စောဂျိမ်း . . . သဘောပေါက် တယ်နော်”

“သိတယ် အဘ၊ ဒီကောင်က ဝက်တောင်းကြီး”

တောဝက်အုပ်တွင် ခေါင်း ဆောင်လာသော ဝက်တောင်းကြီးဖြစ် သည်။ ဝက်တောင်းကြီး ကျသွား သောကြောင့် ကျန်တောဝက်များက ခြေဦးတည့်ရာသို့ ထွက်ပြေးကြခြင်း ဖြစ်သည်။ စောဂျိမ်းက ဓားမြှောင်ကို ထုတ်ကာ သိုတံကြီးကို လှီးထုတ်ပစ် လိုက်သည်။ ကြာလျှင် ဝက်တစ် ကောင်လုံးစား၍ မရအောင် နံမည် ခိုးသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဦးကျောက် ခဲက . .

“တို့အပြန်ကျမှ ယူမယ်ကွာ၊ ဒီအတိုင်းထားခဲ့ရင် တောကောင်တွေ စားကုန်လိမ့်မယ်။ ခြေတွေလတ်တွေ နွယ်ကြီးနဲ့တုပ်ပြီး သစ်ပင်ကိုင်းတစ် ကိုင်းမှာ ခိုက်ကြရအောင်ကွာ”

သုံးယောက်သား ဝက်တောင်း ကြီးကို မခိုင်တနိုင်ထမ်းကာ ဘယ်ကိုင်း တစ်ကိုင်းတွင် ခိုက်လိုက်ကြသည်။

“ငါ့သေနတ်သံကြောင့် ဒီနား
တစ်ဝိုက်ကတော့ ဘာကောင်မှ ရမှား
မဟုတ်ဘူး။ ကနစိုတောထဲကို ချီတက်
ကြရအောင်ကွာ”

ကနစိုတော အောက်ခြေတွင်
တချို့နေရာများက ရေစပ်စပ်၊ တချို့
နေရာများက ကုန်းမြေ၊ တချို့နေရာ
တွေက ရွှံ့ညွှန်တောအတိုင်း တစ်နာရီ
လောက် လျှောက်လာကြသည်အထိ
မည်သည့်တောကောင်မျှ မတွေ့ရ
သေး။ အပင်များပေါ်မှ မျောက်များ
ကတော့ ကွိုကွိုကွကွ အော်ကာ
ဦးကျောက်ခဲတို့ ရောက်လာသည်ကို
တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် အချက်
ပေးရင်း သစ်ပင်တစ်ပင်မှ တစ်ပင်သို့
ကူးနေကြသည်။ မောင်ထူးက . .

“အဘကျောက် တောဝက်ခြေ
ရာတွေကတော့ ရှုပ်နေတာပဲ ခုထက်
ထိတော့ မတွေ့သေးဘူး”

“အေး . . ငါလည်းတွေ့တယ်။
သတိတော့ ရှိပေစေနော်။ တောကောင်
တွေက တို့အလာကို ကြိုမြင်နေရင်
ရုတ်တစ်ရက်အန္တရာယ်တွေနိုင်တယ်”

“စိတ်ချပါ အဘ”

ကနစိုတောအတိုင်း ဆက်
လက်၍ နာရီဝက်ခန့် လျှောက်လာကြ
ပြီးသောအခါ ဆယ်ပေခန့်ကျယ်သော
ချောင်းကလေးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရ
သည်။ အနီးတွင်ရှိသော မဒမပင်များ
ကို ခုတ်ကာ တံတားလုပ်၍ ဖြတ်
ကျော်လိုက်ကြသည်။ ချောင်းကိုဖြတ်
ပြီး နောက်တစ်နေရာတွင် မောင်ထူး
၏ဖူးလေးဖြင့် တောကြက်တစ်ကောင်
ထပ်ရလိုက်သည်။ နေအတော်မြင့်

နေပြီဖြစ်၍ ဦးကျောက်ခဲတို့ မုဆိုး
အဖွဲ့လည်း ချွေးများအတော်ရွှဲနေပြီ
ဖြစ်သည်။

ကနစိုပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်
ခေတ္တအမောပြေလိုက်ကြရင်း ထမင်း
ထုပ်များဖြေကာ ငါးသလောက်ကင်၊
ငါးပိကောင်ကြော်များဖြင့် ဝမ်းဖြည့်
လိုက်ကြသည်။

“တောဝက်ခြေရာတွေ တော်
တော်များများ တွေ့တာတောင် ခု
ထက်ထိ တစ်ကောင်မှ မတွေ့သေး
ဘူး။ ဝက်တောင်းကြီး တစ်ကောင်
တည်းနဲ့ပဲ မိုးချုပ်တော့မလား မသိ
ပါဘူး”

မောင်ထူးက . . .

“ဟုတ်တယ် အဘကျောက်။
ချေ(ဂျီ)တို့ ဆတ်တို့ ဒရယ်တို့တောင်
မတွေ့ဘူး။ ထူးတော့ ထူးတယ်”

“ကဲ . . . ကဲ . . . အချိန်ရှိတုန်း
ခရီးဆက်လိုက်ကြရအောင်ကွာ။ စော
ဂျိမ်းမင်းက အထုပ်တွေထမ်းလာရလို့
မောပြီလားကွ”

“မမောပါဘူး အဘရဲ့။ တော
ထဲသွားနေရရင် ကျွန်တော်က ပျော်
နေတာပါ”

“အေး . . . အေး . . . ဆက်
လိုက်ကြရအောင်ကွာ”

မုဆိုးဦးကျောက်ခဲတို့အဖွဲ့ ကန
စိုတောအတိုင်း ဆယ်ငါးမိနစ်ခန့်
လျှောက်လာခဲ့ပြီးနောက် တစ်နေရာ
အရောက်တွင် . .

“ဂရား . . . ဂရား . . .”

“ဖန်း . . . ဖန်း”

ဦးကျောက်ခဲက ရှေ့ကနေသွား

နေရင်း တုံ့ခနဲရပ်လိုက်ကာ . . .

“မောင်ထူးတို့ စောဂျိမ်းတို့
ဘာသံတွေလဲကွ”

“မသိဘူး အဘကျောက်”

“ရှေ့နားက အသံကွ။ ထူးတွေ
ထူးတယ်။ သတိရှိပေစေနော်
ကောင်တွေ”

ဆယ်ငါးကိုက်အကွာလောက်
ရှိ လမုပင်အုပ်ဆီမှ ကြားနေရသော
အသံများဖြစ်၍ သုံးယောက်သား
သတိအနေအထားဖြင့် တစ်လှမ်းခန့်
လျှောက်လာကြပြီး ရှေ့ဆုံးမှသွား
သော ဦးကျောက်ခဲက လမုပင်ထိ
ကလေးများ၏ သစ်ရွက်သစ်ခက်
ကို ဖြ၍ အသံလာရာဆီသို့ ကြွ
လိုက်သောအခါ ဦးကျောက်ခဲ၏
မတိုးမကျယ်အသံတစ်ခု ထွက်သွား
တော့သည်။

“ဟာ . . .”

ချက်ချင်းပင် ဦးကျောက်ခဲ
နောက်ကိုလှည့်၍ . . .

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ နီးရာသား
ပေါ် မြန်မြန်တက်”

ပြောပြောဆိုဆို ဦးကျောက်ခဲ
လူတစ်ဖက်ခန့်ရှိသော လမုပင်
ပင်ပေါ်သို့ အပြေးတက်လိုက်သည့်
ဦးကျောက်ခဲက အမြင့်ပေ နှစ်ဆ
ခန့်ရှိ လမုပင်ခွကြားသို့ ရောက်သွား
နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်
အခါ မောင်ထူးရော၊ မောဂျိမ်းပါ
စိုပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်ကို ရောက်
ပြီ ဖြစ်သည်။

သစ်ပင်ပေါ်ကိုရောက်သည့်
ကွင်းကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း တွေ့

သည်။ ရေကျချိန်ဖြစ်၍ ရေမရှိသော ရိုး(ချောင်းအသေးစား)ကလေးထဲမှ အရှည်ဆယ်ငါးပေခန့်ရှိသော မိကျောင်းတစ်ကောင်နှင့် ရိုးအပေါ် ဆုန်းဘက်မှ ဟင်းမျိုး(ကျား)တစ်ကောင်သည် မိကျောင်းကို လက်နှင့် ဆွမ်းပုတ်လိုက်၊ မိကျောင်းက ပါးစပ်ကြီးဖြကာ လှမ်းဟပ်လိုက်နှင့် လုပ်နေသော တိုက်ပွဲဖြစ်သည်။

ရိုးနှင့်ကုန်းအစပ် မြက်တောထဲတွင်လည်း ခေါင်းတစ်ခြမ်းမရှိတော့သည့် သွေးသံရဲရဲနှင့် တောဝက်တစ်ကောင်၊ ဦးကျောက်ခဲက မြင်ကွင်းကို ကြည့်ရင်း သဘောပေါက်လိုက်သည်။ တစ်မျိုးနှင့် မိကျောင်းက အစာလုနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ တောဝက်က ဟင်းမျိုးရထားသည့်အစာလား၊ မိကျောင်းကြီးရထားသည့် အစာလားတော့မသိ။ ဟင်းမျိုးက ပါးစပ်ကြီးဖြကာ "ဝရား ဝရား" နှင့်အော်၍ မိကျောင်းကြီးဆီသို့ လက်နှင့် လှမ်းပုတ်လိုက်ချိန်တွင် မိကျောင်းကြီးက ခေါင်းလည်၍ ရှောင်လိုက်ကာ ပါးစပ်နှင့် လှမ်းဟပ်လိုက်ပြန်သည်။ ထိုအခါ ဟင်းမျိုးကြီးက နောက်ကိုခန့်၍ ရှောင်လိုက်ပြန်သည်။

တစ်ကြိမ်တွင် မိကျောင်းကြီးက အချိန်လွန်၍ ရိုးထဲမှလွန်ကာ ကုန်းပေါ် ခေါင်းပိုင်းကြီးအရောက်တွင် ဟင်းမျိုးကြီးက ကိုယ်ကိုတစ်ပတ်လှည့်လိုက်ပြီး မိကျောင်းကြီး ကိုယ်လုံးပေါ်သို့ ဖတ်ခနဲ ခုန်တက်လိုက်ကာ လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကုတ်၍ ကျောကိုပါးစပ်နှင့် ကိုက်လိုက်သည်။

သို့သော်လည်း ဟင်းမျိုးကြီး ကျောပေါ်ရောက်သည်နှင့် မိကျောင်းကြီးက ကိုယ်ကို လှိမ့်လိုက်သောကြောင့် ဟင်းမျိုးကြီးက မကိုက်လိုက်ရဘဲ ရိုးထဲရှိ ရွှံ့များပေါ်သို့ ဗွမ်းခနဲ ကျသွားတော့သည်။

တောဘုရင်နှင့် ရေဘုရင်တို့ အလျှော့မပေးဘဲ သူ့နိုင်ကိုယ်နိုင် တိုက်ပွဲဖြစ်သည်။ တောဘုရင်၏ မာန်ဖိသံနှင့် ရေဘုရင်တို့၏ လှုပ်ရှားသံတို့က ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဆူညံလျက်ရှိသည်။ ဦးကျောက်ခဲတို့ မုဆိုးအဖွဲ့က မျက်တောင်မခတ် တိုက်ပွဲတိုကြည့်နေဆဲတွင် ဟင်းမျိုးကြီးက ရေဘုရင်၏ခေါင်းကို လက်နှင့်လှမ်းအပုတ်တွင် ရေဘုရင်က ခေါင်းကိုယ်ဘက်သို့ ရှောင်လိုက်ပြီး အမြီးက ဝဲဘက်မှနေ၍ ဦးခနဲနေအောင်ရိုက်ချလိုက်သည်။

တောဘုရင်ဟင်းမျိုးကြီး အငိုက်မိသွားကာ ပုံလျက်လဲကျသွားသည်။ လဲကျသွားသော တောဘုရင်ဟင်းမျိုးကြီး၏ ကိုယ်လုံးကြီးက ရိုးစပ်ကို ရောက်လာသည်နှင့် မိကျောင်းကြီးက ပါးစပ်ဖြကာ ဟင်းမျိုးကြီး၏ ခေါင်းကို လှမ်းဟပ်လိုက်တော့သည်။ ခေါင်းတစ်ခုလုံး မိကျောင်းကြီးပါးစပ်ထဲကို ရောက်သွားတော့လည်း ဟင်းမျိုးကြီးက အော်ဟစ်ရုန်းကန်နေဆဲ။ ဟင်းမျိုးကြီး၏အော်သံက တစ်တောလုံး ဆူညံသွားတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် သစ်ပင်ခွကြားများ၌ တိုက်ပွဲကို ထိုင်ကြည့်နေကြသော မုဆိုးကြီး ဦးကျောက်ခဲနှင့် မောင်ထူးတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်

ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကာ . . .

"ဒိန်း . . ."

"ဝှစ် . . ."

"ဒိန်း . . ."

ရေဘုရင်ကြီး၏ ဘေးသားဖွေးဖွေးကြီးကို တမီးကျည်က ဖေါက်ဝင်သွားကာ အပေါက်ကြီး ဖြစ်သွားပြီး နောက် သွေးများ ပွက်ခနဲ ထွက်လာကာ မောင်ထူး၏ မြားတံကလည်း သုံးပုံတစ်ပုံခန့် စိုက်ဝင်သွားပြန်သည်။ ဦးကျောက်ခဲ၏ နောက်ထပ် ကျည်တစ်ချက်က ရေဘုရင်ကြီး၏ ဇက်ပိုးနေရာတွင် ချိုင့်ဝင်သွားကာ အပေါက်ကြီးဖြစ်သွားပြန်သည်။ ဒဏ်ရာများကြောင့် တွန့်လိမ်သွားကာ ဟင်းမျိုးကြီး၏ခေါင်းကို ကိုက်လျက်နှင့်ပင် ပက်လက်လန်၍ ရိုးထဲတွင် ရွှံ့များကို အမြီးနှင့်ရိုက်ရင်း ပုန်းခိုင်းကျနေတော့သည်။

လက်သီးဆုပ်ခန့် အပေါက်ကြီးနှစ်ပေါက်ကပင် ရေဘုရင်ကြီးအတွက် လုံလောက်နေပြီဖြစ်၍ ဦးကျောက်ခဲတို့ အဖွဲ့က သစ်ပင်ခွကြားကပင် ထိုင်ကြည့်နေကြသည်။ ရေဘုရင်ကြီး၏ ရိုးထဲမှရွှံ့များကို အမြီးနှင့် ရိုက်ချက်က ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ရွှံ့များလွင့်စဉ်ကာ ဦးကျောက်ခဲတို့ ပုန်းအောင်းရာ သစ်ပင်များဆီသို့ပင် ရွှံ့များရောက်လာသည်။

တောဘုရင် ဟင်းမျိုးကြီးတော့ ငြိမ်သက်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ရေဘုရင် မိကျောင်းကြီးကတော့ ဆူညံငါးမိနစ်ခန့် တွန့်လိမ်တော့ဘဲကွေး

နေပြီးမှ ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။
ဦးကျောက်ခဲက သစ်ပင်ခွကြားမှ
နေ၍ . .

“မောင်ထူးရေ . . ခဲတစ်လုံးနဲ့
ငှက်နှစ်ကောင်ဆိုတာ ဒါပဲထင်တယ်
ကွ။ ဒီနေ့ကတော့ မုဆိုးဘဝမှာ
အထူးအဆန်းပဲ”

“အဘကျောက်ရေ . . အဘနဲ့
တောလိုက်ထွက်နေတာကြာပြီ ဟင်း
မျိုးဆိုတာ ဒီတစ်ခါပဲ ကြုံဖူးသေး
တယ်။ အခုတော့ ဟင်းမျိုးကို ပစ်
တောင် ပစ်လိုက်ရဘူး”

“စောဂျိမ်း မင်းကြောက်နေ
လား”

“ဒါမျိုး တစ်ခါမှမကြုံဖူးတော့
နည်းနည်းတော့ ကြောက်သွားတယ်။
အခု နှစ်ကောင်စလုံး ကြွသွားတော့
မကြောက်တော့ပါဘူး”

“ကဲ . . ကဲ . . . ဒါဆို သွား
ကြည့်ကြရအောင်”

ဦးကျောက်ခဲတို့ သုံးယောက်
လမုပင်များကို ဖြကာ သတ္တဝါနှစ်
ကောင် တိုက်ပွဲဖြစ်ရာနေရာသို့
အရောက်တွင် . .

“ဟာ . . .”

သုံးယောက်သား အံ့အားသင့်
သွားကြသည်။ တောဘုရင် ဟင်းမျိုး
ကြီးက ခေါင်းတစ်လုံး ပုံပျက်ကာ
အသက်ပျောက်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း
ရေဘုရင် မိကျောင်းကြီးကိုတော့
လုံးဝ ရှာမတွေ့။ မသေမရှင်နှင့် ရေ
မရှိသော ရိုးကလေးအတိုင်း ဆင်း
သွားလျှင်လည်း ဆင်းရာလမ်းနှင့်
ဒဏ်ရာက သွေးများကို တွေ့ရမည်။

ကုန်းပေါ်တက်ပြေးလျှင်လည်း သွေး
စက်များ တွေ့ရမည်။ ယခုတော့
မိကျောင်းကြီးကို အစအနပင် ရှာ
မတွေ့သောကြောင့် အံ့သြနေကြခြင်း
ဖြစ်သည်။ ဦးကျောက်ခဲက မယုံနိုင်
စရာ အဖြစ်ကိုတွေ့ရင်း . . .

“ကဲ . . ကဲ . . . အချိန်ရှိတုန်း
ဟင်းမျိုးကြီးကို သယ်ဖို့လုပ်ကြကွာ”
စောဂျိမ်းက . .

“မိကျောင်းကြီးကရော”

“တို့နဲ့မထိုက်လို့ပဲ သဘောထား
လိုက်ပါကွာ”

မောင်ထူးက . .

“အဘကျောက်ရေ တူမီးဒဏ်
ကြောင့် ဟောင်လောင်းကြီး ပွင့်ထွက်
သွားတာကို မြင်လိုက်တာပဲ အဘရာ။
အခုမှ သတိရတယ် နွဲ့ဗွတ်ထဲမှာများ
နှစ်နေတာလား”

မောင်ထူးက ပြောပြောဆိုဆို
သစ်ကိုင်းရှည်တစ်ချောင်းနှင့် နို့ထဲရှိ
နွဲ့ဗွတ်များကို ထောက်ကာ စမ်းနေပြန်
သည်။ မိကျောင်းကြီး တစ်ကောင်လုံး
မြုပ်နေလောက်အောင် နွဲ့ဗွတ်မနက်။
စောဂျိမ်းကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်တော
တွင်းအနှံ့ မကျေနပ်နှင့်လိုက်ရှာသည်။
နှစ်ယောက်စလုံး လက်လျှော့ကာ ပြန်
လာပြီး စောဂျိမ်းက . .

“အဘကျောက် တောခြောက်
တာများလား”

“ကဲ . . ကဲ . . . မင်းတို့ကျေ
နပ်အောင် ရှာပြီးပြီ မဟုတ်လား။ သွား
ကြမယ်။ ဟင်းမျိုးကြီးကို တစ်ယောက်
တစ်လှည့် ထမ်းကြတာပေါ့ကွာ”

“တောဝက်သေကြီးရော”

“ထားခဲ့ပါတော့ကွာ”

မောင်ထူးနှင့် စောဂျိမ်းက
မျိုးကြီးကို ဝါးတစ်လုံးနှင့်လျှိုကာ
နောက်ထမ်းရင်း ခပ်လှမ်းထဲ
အရောက်တွင် စောဂျိမ်းက မေ
မနပ်နှင့် နောက်ကို လှည့်ကြည့်
သည်။ တောဝက်သေကြီးကို
တွင် မတွေ့ရတော့။ စောဂျိမ်း
လုံးပြေးသွားသည်။

♦ ♦ ♦

“ကျော်စိုးနဲ့ တင်ဝင်းရေ
ဆိုတာ လျှို့ဝှက်တယ်ကွ။ ဆန်းကြ
တာတွေလည်း အများကြီးရှိတယ်
အဲဒီတုန်းက ဟင်းမျိုးကြီးကိုရောင်
အဘကျောက်ကတော့ အိမ်တစ်
ကောင်းကောင်းဆောက်လိုက်ရတယ်”

“မိကျောင်းက ဘာဖြစ်လို့
မတွေ့တော့တာလဲ”

“ငါလည်း အဲဒါသိချင်နေတာ
ကွ ကျော်စိုးရ။ ခြေရာလက်ရာလည်း
မတွေ့။ သွေးစက်ကလေးတစ်စင်း
တောင် မတွေ့ရလို့ အံ့သြနေတာ။
မုဆိုးသက်တမ်းမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း
ကြုံတွေ့ရတာ အဲဒါ ပထမဦးဆုံး
ဟေ့”

တင်ဝင်းက . .

“စောဂျိမ်း . . . ဆရာမုဆိုးကြီး
ဦးကျောက်ခဲကရော ဘာကြောင့်
တာ ပြောမပြဘူးလား”

“သေတာသွားရော ဘာကြောင့်
ဆိုတာ မေးလို့မရဘူး တင်ဝင်းရေ”

မောင်မြင့်မား (ဘိုကလေး)

ရေအိမ်ကိုပြုပြင်စဉ် မြေအောက်၌ ရှေးခေတ်လူနေအခန်းများနှင့် ပစ္စည်းများကိုတွေ့

မြသိန်း

အီတလီနိုင်ငံ၊ လက်စီးမြို့၌နေသော လူစီယာနို ယာနို (၅၆ နှစ်)သည် သူဝယ်ယူထားသည့် ရှေးဟောင်း မြေရေအိမ်မှ ရေဆင်ခြင်းမကောင်းသောကြောင့် ပြုပြင်ရာ ရေအိမ်အောက်ရှိ မြေကြီးများကို တူး၍ ရေဆင်းပိုက် ပြုပြင်ရ၏။ သူသည် သူ၏သားနှစ်ယောက်နှင့်အတူ မြေကြီးများကို တူးဆွ၏။ သူ့အထင်မှာ ထိုအလုပ်သည် တစ်အတွင်း ပြီးမည်ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူတို့သည် မြေကြီးများကို တူးရင်းတူးရင်း မြေကြီးများနှင့် လူနေအခန်းများကို တွေ့လိုက်ရလေရာ သူသည် ဆက်တူးမှုကို ပြုလုပ်ကြရာ၌ နှစ်ပေါင်း ခုနစ်နှစ် သွား၏။

နောင်အခါ၌ ရှေးဟောင်းသုတေသီတို့က မစ္စတာ ယာနို တူးဖော်တွေ့ရှိသော မြေအောက်စင်္ကြံများနှင့် အခန်းများကို စစ်ဆေးရာ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းများစွာ ဆက်မပေါ်မီက ရှိခဲ့သော စင်္ကြံများနှင့် အခန်းများဖြစ် ခြင်း စစ်ဆေးတွေ့ရှိလိုက်ကြရ၏။

အီတလီနိုင်ငံသည် ရှေးအကျဆုံး အင်ပါယာနိုင်ငံ ယဉ်ကျေးမှုများ ထွန်းကားခဲ့ရာ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ ဖြစ်၏။ သီလယ်သမားများသည် လယ်ယာအလုပ်များလုပ်ရင်း မြေအောက် အိတ်ထုပ်စကင်မြေအိတ်များကို ရံဖန်ရံခါ တွေ့ရှိရ၏။ အထူးသဖြင့် ရောမမြို့ကိုသို့သော ရှေးကျသည့် မြေအိတ်အကြောင်းကြောင်းကြောင့် မြေကြီးများကို တူးဆွ မြေအောက်မှ ရှေးလူတို့ သုံးခဲ့သည့် ရှေးဟောင်း မြေကြီးများကို တွေ့ကြရသည်။ မြေအောက်ရထားလမ်းများ ဆက်လုပ်စဉ် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းအချို့ကို တွေ့ကြရ

အီတလီနိုင်ငံတောင်ဘက်အစွန်းရှိ လက်စီးမြို့သည် ရှေးခေတ်က ဂရိမှ ရောမသို့ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာသူ များ အော့တိုမင်းမှ နောင်မန်၊ ထိုမှတစ်ဖန် လောင်ဘတ်သို့ သွားကြသူတို့ စခန်းချရာနေရာ ဖြစ်၍ အလွန်စည်ကားခဲ့ရာ ဖြစ်နိုင်ခဲ့၏။

ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာကဆောက်လုပ်ခဲ့သည့် အဆောက်အဦထောင့်တိုင်ကြီးများ၊ သူတော်စင် အိုဂွန်တီးယပ်စ်၏ ရုပ်တု၊ ရောမတို့၏ အားကစားယဉ်ပြိုင်ရာ ရုံကြီးတို့ကို တူးဖော် တွေ့ရှိခဲ့ကြ၏။

မစ္စတာဖက်ဂီယာနိုသည် သူ၏ တူးဖော်ခြင်းလုပ်ရပ်ကို လျှို့ဝှက်ထားသော်လည်း အိမ်နီးချင်းများမှတစ်ဆင့် ရှေးဟောင်းသုတေသနဌာနသို့ သတင်းပေါက်ကြားသွားလေရာ ဆက်မတူးရန် တားဆီးခြင်းခံလိုက်ရသည်။

တစ်နှစ်ကြာသောအခါမှ ရှေးဟောင်းသုတေသနဌာန၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ဆက်လက်တူးဖော်ရာ ရှေးဟောင်း မြေပန်းအိုးများ၊ ရောမတို့သုံးသည့် ပုလင်းများ၊ ရှေးဟောင်းလက်စွပ်၊ အလယ်ခေတ်သုံး လက်နက်ကိရိယာများ စသည်တို့ကို တွေ့ရှိရ၏။

ယခုအခါ မစ္စတာဖက်ဂီယာနို၏ အိမ်သည် ဖက်ဂီယာနိုပြတိုက် ဖြစ်သွားကာ ၎င်းသို့ လာသူများသည် အိမ်အောက်ထပ်၌ မြေအောက်အခန်းများနှင့် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများကို လေ့လာကြလေ၏။

မြသိန်း

ထေရိတ်တိုင်ခမ်း ၁၆-၄-၂၀၁၅

ထူးထူးချွန်ချွန်

အထက်မီးအောက်မီး

ပန်းချီအောင်နိုင်လတ်

အထက်မီး၊ အောက်မီး

ထူ : ထူ : စံ

ရုံးကျွတ်ကြောင့် ည ၁၀ နာရီမှ အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့ ဦးတင်အောင်တစ်ယောက် အိမ်ရောက်ရောက်ချင်းမှာ မေးလိုက်တဲ့ မေးခွန်းကတော့ -

“ဟဲ့ ...မစိုး၊ ညည်းသားတွေ ပြန်ရောက်ပြီလား”ဟုပင်။

“အို ... ဒီအချိန် ဘယ်တုန်းက ပြန် ရောက်လို့လဲ။ အဆန်းလုပ်ပြီး မေးနေတယ်”

“အင်း ... ဒီကောင်တွေနဲ့လည်း ခက်ပါတယ်။ ပြောတော့လည်းမကြိုက်၊ မပြောပြန်တော့လည်း နားမလည်။ ဘယ်လို အသိတရားမရှိတာတွေ မွေးထားမိမှန်း မသိဘူး”

“ကဲပါ ... အဲဒါတွေ ပြောမနေနဲ့။ မောလာတာ နားလိုက်၊ ခဏနေရင် ထမင်းစားမယ်”

“အဆာလွန်နေလို့ ထမင်းလည်း မစားချင်ပါဘူးကွာ”

ဦးတင်နဲ့ ဒေါ်စိုးမှာ သားနှစ်ယောက်ရှိပြီး အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်တွေ ဖြစ်နေကြပါပြီ။ ဒီသားနှစ်ယောက်ကို ဖြစ်စေချင်လွန်းလို့ မျှော်လင့်ချက်တွေထားပြီး ပြုရပျိုးထောင်ပေးပေမယ့် သားနှစ်ယောက်လုံးကတော့ အေးစက်ပြီး သွေးမပျက် ဆိုသလိုပါပဲ။ အလုပ်အကိုင်အတည်တကျနဲ့ မြင်ချင်ပေမယ့် အလုပ်ရွေးနေတာ။ မိဘနှစ်ပါးကလည်း အသက်လေးရလာတော့ အားကိုးချင်တာပေါ့။ ရှာမကျွေးချင်နေပါ။ သူတို့ရှာတာ သူတို့သုံးပြီး ဒုက္ခ

မပေးရင်ကို ကျေနပ်ပါပြီ။ သားသမီးလုပ်စာ စားရဖို့ဆိုတာ လွယ်တာမှတ်လို့။ မျှော်လင့်ကောင်းတဲ့အရာမှ မဟုတ်တာ။

“မိဘကောင်း သားစံရများ...။ သားကောင်း မိဘစံခဲလှ၏”လို့ အဆိုရှိတယ် မဟုတ်ပါလား။

မိဘနှစ်ပါး ဖြစ်စေချင်တာက ဘဝမှာ ရိုးသားအေးချမ်းစွာ နေထိုင်ပြီး အစွမ်းအစရှိသလောက် ကြိုးစားမယ်။ ရလာမယ့် အကျိုးကျေးဇူးကိုတော့ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲနိုင်ရမယ်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် သားနှစ်ယောက်ကတော့ “ကောက်သင်းကောက် အနံ့ကြီး၊ အနံ့ကြီးကွင်းကျယ်၊ တည်သောက်ထက် လည်သောက်က အဖန်ကြိုက်”ဆိုတာလို မရှာရဘဲ အကောင်းဆုံးမှ သုံးချင်တာ။ သုံးတာဖြင့် သုံးလို့ရပါတယ်။ ဖြုန်းဖို့တော့ မပေးနိုင်ဘူးလေ။

မိဘက ရွာဖွေပြီး အဆင်သင့်ချက်ထားတဲ့ ထမင်းကိုစားပေမယ့် ဟင်းကောင်းမှ စားတာ။

“အမေ ဘာဟင်းချက်တာလဲ”

“အဲဒီမှာ ငါးဟင်းလေ”

“ဟင်းချက်စရာကလည်း တော်တော် ရှားနေတယ်နဲ့တူတယ်။ ငါးဟင်းမကြိုက်တာကို”

“ဟဲ့ ... တစ်နေ့က ဝက်သား၊ မနွေက ကြက်သား၊ အဲဒါ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ။ နေ့တိုင်း ငါးဟင်းချက်တာမှ မဟုတ်တာ။ ဟင်းမချက်ဘဲ ငါးပိရည်၊ တို့စရာနဲ့ ကျွေးတာမဟုတ်ဘူး။

နေချီးမများနဲ့။ အေး ... နေ့တိုင်း ဟင်းကောင်းစားချင်ရင် နင်ပိုက်ဆံထွက်ရှာပြီး ဈေးဝိုးပေး။ နင်ကြိုက်တာ နေ့တိုင်းချက်ကျွေးမယ်”

“အမေပြောလိုက်ရင် ဒီလိုပဲ။ စကားကောင်းကောင်း မပြောဘူး”

“နင့်တစ်ယောက်တည်းကို ငါးဟင်းကျွေးပြီး ငါတို့က ပုစွန်တုပ်နဲ့ စားနေလို့လား။ တစ်အိမ်လုံး ဒီဟင်းပဲစားနေတာ။ အသက်ငါးဆယ်ရှိတဲ့ မိဘတောင် ဒီဟင်းနဲ့စားနိုင်ရင် နှစ်ဆယ်ကျော် နင်တို့က ဘာလို့မစားနိုင်ရမှာလည်။ နားလည်မှုကို မရှိဘူး”

“ကဲ ... တော်ပါ မစိုးရယ်။ မင်းကလည်း စားမှာစား။ ငါးဟင်းကကောင်းပါတယ်ကွ။ စားကြည့်ပါဦး။ ငါးက လူနဲ့တည့်တယ်။ တစ်ခါတလေ စားပေးရတယ်။ ဪ ... မစိုးရေ ငါးရဲ့ခြောက်ဖုတ်လေး ရှိသေးတယ်။ ကျွေးလိုက်ပါလား။ ကောင်လေး ... စားမလား၊ သိမ်းထားတာရှိတယ်”

“အောင်မလေး ... ငါးရဲ့ခြောက်က ဘယ်ဈေးမှတ်နေလို့လဲ။ ရှင့်တစ်ယောက်စာအတွက်ပဲ ဝယ်ထားတာ။ ကျုပ်လည်းမစားဘူး၊ သူလည်းမကျွေးဘူး။ ရှင့်အတွက် ညနေစာပဲရှိတာ။ လောကွတ်လုပ်မနေနဲ့ ကိုတင်ရေ”

“ငါက ဘာနဲ့စားစားရပါတယ်။ ထမင်းကို ဆီဆမ်း၊ ဆားဖြူးပြီး စားလို့လည်းရတာပဲ။ သူ့ကိုသာကျွေးလို့မိပါ”

“ဪ ... ခက်လိုက်တာနော်။

ရှင်ကြောင့် ဒီအကောင်တွေပိုဆိုးနေတာ”

ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘနှစ်ပါးလုံး သွားလာ၊ နေထိုင်၊ ပြုမူ၊ ပြောဆိုမှုတွေဟာ သားသမီး အတုမြင် အတတ်သင်မှာပိုလို့ စည်းကမ်းတကျနဲ့သာ နေခဲ့တာ။ ဆုံးမခဲ့တာပါ။ အရွယ်ရောက်တော့ အပေါင်းအသင်းမှ ကောင်းတယ်ထင်တာ။ မွေးကတည်းက ခုချိန်ထိ ကျွေးမွေးပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ မိဘနှစ်ပါးတော့ ဘယ်နားသွားထားပါလိမ့်။ အပြင်ထွက်လည်လွန်းလို့ အိမ်မှာမနေလို့ ပြောပြန်တော့ “အမေမွေးထားတာ ယောက်ျားလေးနော်။ မိန်းကလေးတွေတောင် လမ်းပေါ်မှာချည်းပဲ။ အိမ်ထဲမှာပဲနေရင် အမေသားတွေ အခြောက်ဖြစ်သွားမယ်” ဆိုပြီး ပြောသေးတာ။ အလကား ဆင်ခြေတွေ။ စိတ်ကောင်းဝင်နေချိန်ဆိုလည်း ပြောသေးတယ်။

“ဒီလိုသားမျိုး ရှာကြည့်။ မိန်းကလေးမွေးထားတဲ့ အမေတွေတောင် သူ့သမီးအင်္ကျီ၊ ထဘီ ပြန်လျှော်ပေးနေရတာ။ အမေ ယောက်ျားလေးမွေးထားပြီး အင်္ကျီ၊ ထဘီ သားတွေလျှော် ဖွပ်၊ မီးပူတိုက်ပြီးသား အဆင်သင့်ဝတ်ရတာ ဘယ်လောက်ကံကောင်းသလဲ”

“အဲဒါတော့ ဘယ်တယ် အမေ။ သားသူငယ်ချင်းတွေမှာလည်း အမေလိမ်းဖို့ သနပ်ခါးသွေးပေးတဲ့သူ သားတစ်ယောက်တည်း ရှိတယ်။ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိလဲဆိုတာ”

“အောင်မလေး ... ငါမွေးပြီး ကျွေးမွေးခဲ့တာထက် နင်တို့ဝေယျာဝစ္စလုပ်ပေးတဲ့ကျေးဇူးက ပိုပြီးများကြီးနေပြီနဲ့တူတယ်။ ပြော ... မပြောချင်ဘူး”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ လာစမ်းပါဦး။ နင်ဝတ်တဲ့ ပုဆိုးအသစ်ကြီးက နင့်အဖေပုဆိုး မဟုတ်လား။ သွား ... အခု

ပြန်ချွတ်။ နင်တို့ဖို့ သင်သင်ဝယ်ပေးပြီးသား။ ဖအေဝတ်လိုက်၊ သားဝတ်လိုက် မလုပ်နဲ့။ ငါမကြိုက်ဘူး”

“အမေကလည်း အမေ့ထဘီမဟုတ်ဘူး။ အဖေပုဆိုးလေ။ အဖေတောင် ဘာမှမပြောဘူး။ အမေက ဖြစ်နေတာ။ သားပုဆိုးအသစ်တွေ မလျှော်ရသေးလို့”

“အေး ... သူမပြောလို့ ငါပြောတာ။ သူကတော့ ဘယ်တော့မှ သားတွေကို မပြောဘူး။ သူစိတ်ဆင်းရဲခံပြီး သားတွေအလို ဖြည့်ပေးနေတာ။ နင့်အဖေက လွှတ်တော်အမတ်လောင်း ဝင်ပြိုင်မယ့်သူလိုပဲ။ လူမှန်းမခံဘူး။ ချစ်အောင်သာနေတာ”

“အမေကတော့ မလွယ်ဘူး။ ကိစ္စသေးသေးလေးက အမေ့ဆီရောက်ရင် အကြီးကြီးဖြစ်တာ။ တတ်ပုံဆိုင်ဖြစ်ဖြစ်၊ မိတ္တူဆိုင်ဖြစ်ဖြစ် ဖွင့်ပါလားအမေ။ အမေက ချွတ်တော်လွန်းလို့”

“ဟဲ့ ... အကောင်တွေ၊ ငါ့ကို ဘာပြောတာလဲ။ နင်တို့ သေချင်လား။ မအေကို ပြောပုံက”

“ကဲပါ ... မစိုးရယ်၊ မင်းလည်း ပြောရတာ မောပါတယ်။ ဝတ်သွားပါစေ။ ပုဆိုးအသစ်လည်း ငါက ဝတ်စရာသိပ်မရှိပါဘူး။ သူတို့က လူငယ်တွေဆိုတော့ အသစ်ဝတ်ချင်မှာပေါ့။ ငါအသက်ကြီးပါပြီ။ လှစရာ မလိုပါဘူး။ သူတို့အကျလေးတွေဝတ်လည်းရတယ်”

“ကဲ ... တော်ပြီ။ ကျုပ်ဘာမှ မပြောတော့ဘူး။ ရှင်သဘောပဲ”

“အဲဒါကြောင့် အဖေကသဘောကောင်းတယ် ပြောတာပေါ့။ အဖေက အေးဆေး”

အဲဒီလိုဆိုပေမယ့်လည်း သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အဆင်ပြေတိုင်း

လည်း အဝတ်အစား၊ အစားအသောက်ဆေးဝါး၊ ငွေ စသည်ဖြင့် ထောက်ပံ့ပေးကန်တော့တာလည်း ရှိပါတယ်။ ဒါမယ် ပစ္စည်းဥစ္စာ၊ ငွေကြေးထက် မိဘနှစ်ပါးက နားလည်မှု၊ အသိတရားပိုလိုချင်ပါတယ်။ အသိတရားရှိမှသာ ဘဝမှာ အမှားအယွင်းနည်းနိုင်မယ်မဟုတ် ပါလား”

“ဒီမယ် ဦးတင့်၊ ရှင်သားတွေမတုန်း ပြောရမယ်။ သူတို့တွေ မဝေတော့ဘူး။ နားလည်တဲ့ အရွယ်ရောက်ကုန်ပြီ။ သူတို့ဘဝလမ်း သူတို့လျှောက်ပစေ။ သူတို့နဲ့ ထိုက်တန်တော့ လုပ်ပစေ။ နေရာတိုင်း လိုက်လံပေးပြီး သူတို့သဘော လုပ်မနေနဲ့”

“အေးပါကွာ ... လုပ်ချိန်ထဲတော့ လုပ်ပါလိမ့်မယ်။ ပိုက်ဆံတောင်တိုင်း ပေးတယ်ဆိုတာလည်း ပေးနိုင်အတိုင်းအတာလေး တောင်းလို့တော့တာပါ။ မပေးနိုင်ရင်တော့လည်း မတောင်းနိုင်ဘူးပေါ့။ အမှန်တော့ သူတို့တောင်တာလည်း မများပါဘူး။ သူ့ခေတ်သူကိုး။ တောင်းစရာကလည်း ဒီမိသားရှိတာလေ။ တောင်းမှာပေါ့။ ဒီပြင် ဘာမှာသွားတောင်းမလဲ။ သားသမီးပဲ မိဘကောင်း၊ စေတနာကောင်းနဲ့ ပေးကျွေးပါကွာ။ သူတို့လာချင်လို့ ထာတာမဟုတ်ဘူး။ လူ့ဘဝကို တို့တွေမိလို့ သူတို့လာရတာ”

“အောင်မလေးတော်။ ကျုပ်မှာတောင် ရှင်ပြောပုံဆို အပြစ်ဖြစ်ပြီလား မသိဘူး”

သားနှစ်ယောက် အကျိုးကောင်းပုံကတော့ အဲဒီလိုမိဘကို ရတာပါ။

“ဟဲ့ ... တို့နှစ်ယောက် စကားပြောနေတာ ဘာလို့လို့ သ

ဆောင် ရှိနေပြီ မမီးရဲ့။ ညည်းသားတွေ
လာသေးပါလား”

“အေးလေ ... ဒီကောင်တွေ တော်
တော်လွန်တယ်။ ကျုပ်မှာ မိုးချုပ်လို့
သူတို့ပြန်မရောက်ရင် စိတ်မော၊ လူမော
မဲ။ ကြာတော့ မိုးချုပ်မှာတောင်ကြောက်
နေပြီ”

“အင်း ... ဒီကောင်တွေက ငါ့
စာမေးပြီး တို့သွေးမပါဘူး။ အနေ
အတိုင်၊ အပြုအမူ၊ အပြောအဆို၊ စိတ်
နေစိတ်ထား ဘာတစ်ခုမှ မတူဘူး။
အောက်သက်လည်း မကျေဘူး။ ပေါ့
ပေါ့နော်၊ ပေါ့ပေါ့စားနဲ့။ သူတို့ ပြန်မလာ
မချင်း အဖေနဲ့အမေ မအိပ်ဘဲ ထိုင်
စောင့်နေရတာ။ ငါတို့မှာ နေ့ဘက်မှာ
လည်း တစ်နေကုန်ပင်ပန်း၊ ညကျတော့
လည်း ကောင်းကောင်းမအိပ်ရနဲ့။ အသုံး
မကျတဲ့ကောင်တွေ၊ လာပစေဦး၊ ဒီနေ့
တော့ အိမ်ကမောင်းချလိုက်မယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင်သားတွေက
ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ပြောလည်းမရ၊
ချောပြောရလွန်းလို့ သူတို့နှစ်ယောက်
အိပ်ပေါက်ဝရောက်တာနဲ့ ပုခက်ပြေး
ဆင်ပြီး နို့ဘူးဖျော်တိုက်ရမလို့ ဖြစ်နေ
ပြီ။ မှတ်လောက်သားလောက် ဖြစ်
အောင် အိမ်ကမောင်းထုတ်လိုက်။ ဒါမှ
ဒီကောင်တွေ နောင်ကြည်သွားမှာ။ ဪ
... ရှင်ကလည်း ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေပါဦး။
အိပ်အပြင်ထွက်ကြည့်လိုက်၊ ပြန်ဝင်
လိုက်နဲ့ ရှင်ကိုကြည့်ပြီး ကျုပ် ခေါင်းမူး
လာပြီ။ ပြန်လာတော့မှ ဘာလို့နောက်
ကျတာလဲ မေးကြည့်ပြီးမှ အိမ်ကမောင်း
ချလိုက်”

“အဖေ ... အဖေ ... အဖေ”
“ဟော ... ခေါ်သံကြားတယ်။ ရှင်
သားနှစ်ယောက်လုံး အတူတူပြန်လာ
တာပါလား”

“အဖေ ... မအိပ်သေးဘူးလား”
“အေးကွာ ... အိုက်စပ်စပ်နဲ့မို့
အိပ်မပျော်သေးတာနဲ့”

“သားအစောကြီးကတည်းက
အိပ်ပြန်လာတာ။ လမ်းထိပ်မှာလေ
အဖေတို့ရုံးက အဖေသူငယ်ချင်း ဦးမြင့်
မောင်နဲ့ တွေ့နေလို့။ အဲဒါ သူက အဖေ
နေကောင်းလား၊ အခု ရန်ကုန်ရုံးမှာ
လား၊ နေပြည်တော်မှာလား၊ ပင်စင်နီး
လားဆိုပြီး စကားပြောနေတာနဲ့ ကြာ
သွားတာ။ အဲဒါကြောင့် နောက်ကျ
သွားတယ်”

“ဪ ... ကိုမြင့်မောင်နဲ့ တွေ့
ခဲ့တာလား။ အရင် အဖေနဲ့ တစ်ဌာန
တည်းလေ။ သင်တန်းတက်တော့လည်း
အတူတူ။ ဇာတိချင်းလည်းတူတော့
အဖေကို သိပ်ခင်တာ။ အဲဒီလူနဲ့ မတွေ့
ရတာလည်း ကြာနေပြီ”

“အဖေ ... သားလည်း အစော
ကြီး ပြန်လာပြီ။ လမ်းထိပ်က အုတ်ခုံ
မှာ ဂီတသိုင်းတွေတာနဲ့ ခဏဆိုပြီးဝင်
လိုက်တာ ကြာသွားတယ်။ အဲဒါ ကိုကြီး
ကိုတွေ့တာနဲ့ အတူတူပြန်လာတာ။
အဖေအိပ်တော့လေ။ သားအိမ်တံခါး
တွေ အကုန်စစ်လိုက်မယ်”

“အင်း ... အင်း မင်းတို့ ထမင်း
စားဦးမယ် မဟုတ်လား။ ကြက်သား
ဟင်းရှိတယ်။ အင်္ကျီမှာလည်း ချွေးတွေ
ရွှဲနေတာပဲ။ လဲလိုက်ဦး၊ ချွေးအေးပတ်
မယ်။ မင်းရော အစေ့ငှားလာသေးတာ
လား၊ ကြည့်လေကောင်လေး”

“ဦးတင် ... ရှင်ခုနက ဒီကောင်
တွေကို ပြောဆိုပြီး မောင်းချမယ်ဆို။ ခု
ဘာမှမမေး၊ မပြောတော့ဘူးလား။ ဒီ
လောက် အပြန်အလှန်ပြောတာကို ပြောဦး
မှပေါ့”

“ဪ ... ညည်းကလည်း တေး

အိပ်တွေ အိပ်ကုန်ပြီ။ စကားများလိုက်
တာ။ အေးအေးဆေးဆေး နေစမ်းပါ။
ငါအိပ်ချင်ပြီ၊ သွားအိပ်တော့မယ်”

“ဟင်း ... တတ်လည်း တတ်နိုင်
ပါရဲ့။ ချက်ချင်း စောစောကပြောတာ
သူမဟုတ်သလိုဘဲ”

သားသမီးဆိုတဲ့အတိုင်း အများ
အားဖြင့် မီးလို့ပူရတာပါ။ မီးကိုကြည့်
ပါလား။ အောက်ကနေ အထက်ကို
လောင်တာပါ။ တုတ်တစ်ချောင်းကို မီး
ရှို့ကြည့်ပါက တည်တည်ထားတာနဲ့
ဇောက်ထိုးထားတာ ဘယ်လိုက မီးပို
ပြီးစွဲလောင်သလဲဆိုတာ။ သားသမီးရဲ့
သောကအပူမီးတွေဟာ အထက်မှာရှိတဲ့
မိဘတွေကို တက်ပြီးပူလောင်တာက
တော့ နိယာမပဲဖြစ်ပါတယ်။ မိဘမေတ္တာ
ကတော့ စိန်စမ်းရေတွေလို အေးမြပြီး
အထက်ကနေ အောက်ကို စီးဆင်းတာ
အမှန်တရားပါ။ သားသမီးစော အများ
ကြီးမောလေ။

စားဝတ်နေရေး၊ လူမှုရေး၊ အရေး
ပေါင်းများစွာ၊ အပူပေါင်းများစွာကို ခေါင်း
ထဲထည့်ပြီး ဖြေရှင်းနေရတဲ့ မိဘနှစ်ပါး
မှာ မိမိမွေးထားတဲ့ သားသမီးတွေရဲ့
အရေးကိစ္စတွေကများ၊ အပူတွေ၊ သော
ကတွေက မိဘဆီသာ ထပ်ပြီးရောက်
လာပြန်တော့ မိမိအပူသောက၊ သား
သမီး အပူသောကကြားမှာ အထက်မီး၊
အောက်မီး အပေးခံရတဲ့ ဘဝတွေကနေ
ရုန်းထွက်ပြီး မိဘများကလည်း ကိုယ့်
ဘဝနောင်ရေး၊ လောကီ၊ လောကုတ္တရာ
ရေးအတွက်ကိုလည်း ကြိုးစားအားထုတ်
သင့်ပါကြောင်း သတိရှိစေချင်ပါတယ်။

ဆင်းရဲနှင့်ငရဲ ကင်းဝေးစေ။

■ ထူးလူးစံ

ကျွန်းသား
ကျွန်းသား
ကျွန်းသား

ထိုမျက်နှာမျိုးရှိသောသူ

လူအောင်

(၁)

မနက်မိုးလင်းသောအခါ ကျွန်မ
 စိတ်သည် လန်းနေသည်။ မနက်နေ
 ညနှင့်အတူ တက်ကြွနေပါသည်။
 အကဲတော့ သွားတိုက်၊ မျက်နှာသစ်
 နှစ်လက်သန်စင်ကာ မနက်တိုင်း
 နှုတ်မပြုနေကျဝတ္ထုများအတိုင်း ဘုရား
 အနီးရောက်၊ သောက်တေရေချမ်း
 နှစ်နှင့် စိတ်ရှိလက်ရှိ ဘုရားရှိခိုးပစ်
 နိုင်သည်။ အရှည်ကြီးလည်း ဆု
 ယာင်းသည်။ ကျွန်မဆုတောင်းသည့်
 အထဲတွင် “မောင်မင်းကြီးသား စိတ်
 နှစ်သာပါစေ” ဟူ၍လည်း ပါသည်။
 အတ္တပို့သည်ဆိုပါတော့။

မောင်မင်းကြီးသား ဆိုသည်မှာ
 မြန်မာ့နေ့ညက ကျွန်မ၏ ပိုက်ဆံ
 နှစ် လုပ်ငန်းသွားသောအကောင်။
 မြန် အသေးစား။ ကျွန်မမှာ နှလုံး
 ဆူဂါအခံ ရှိသူဆိုတော့ ဖြစ်တုန်းက
 အိပ်ပြာလွင့်သွားပြီလားတောင် ထင်ရ
 သည်။ စကားပင်မပြောနိုင်။ နေရာ
 တွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး ချွေးသီးချွေး
 ဆီကဲတွေ ဆီးကင်းလောက်ကျနေ
 သည်။ အသက်ကို မနည်းလှ၍ရှူနေ
 သည်။ နောက်တော့လည်း သူတော်
 အားကင်းတွေနှင့်တွေ့၍ အိမ်သို့ပြန်
 ဆုတ်ခဲ့ပါသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ သူ
 နှစ်နှာကိုပဲ မြင်နေသည်။ မြင်နေ

သည်ဆိုပေမယ့် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပီ
 ပီသသတော့မဟုတ်ပါ။ အမှောင်ထဲမှာ
 မြင်ရသည်မို့ သင်းမျက်နှာကို ကိုယ့်
 အထင်နှင့်ကိုယ် မှန်းဆမြင်သည်
 သဘောပါ။ ပြောရရင်တော့ လူပုံချော
 ချောထဲကလို့ ပြောရမည်လားမသိ။
 ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သည်ကနေ
 တော့ ရဲစခန်းသို့သွားမည်ပေါ့။ ရက်
 တွေတောင်ကြာသွား၍ ရဲစခန်းက
 ဘာပြောမလဲဟု တထင့်ထင့်နှင့် ရေမိုး
 ချိုးရသည်။ ပါးရေတွန့်စပြုနေသော
 မျက်နှာကို သနပ်ခါးပဲစယ်လိမ်းရ
 သည်။ တို့ပတ်ဖုန်ဖုန်ရိုက်လိုက်သည်။
 နောက်တော့ တစ်ခါတုန်းက နိုင်ငံခြား
 မှ သားမက်ဖြစ်သူပို့လိုက်သော ရှား
 ရှားပါးပါး ပဒုမ္မာရှန်သားအင်္ကျီ ထုတ်
 ဝတ်ကာ သမီးနန်းမူ၏ ခေါက်ထီးဖြင့်
 အိမ်ရှေ့ခန်းထွက်လာ၏။

“မေမေ တကယ်ကိုသွားမလို့
 လား”

သမီးကမေးသည်။ သူ့သဘော
 က ငွေကလေး မဖြစ်ညစ်ကျယ်ကိစ္စ
 အတွက်နှင့် ရဲစခန်းသွားရကောင်း
 လားဟု တော်တော်စိတ်ပျက်နေသည်။

“တကယ်မသွားလို့ အပျော်
 သွားရမလားတဲ့”

“မဟုတ်သေးပါဘူး မေမေ
 ရယ်”

“အလိုတော် ဘယ်နှယ်မဟုတ်
 ရမှာလဲ။ ကျုပ် သင်းကို ဘယ်နည်းနဲ့
 မှ မကျေနပ်နိုင်ဘူး”

နန်းမူ မျက်နှာတစ်ဖက်လှည့်
 သွားသည်။ သတင်းစာဖတ်နေသည့်
 မောင်မောင်အေးကို လှမ်းကြည့်သည်။
 မောင်မောင်အေးကလည်း မျက်နှာကို
 သတင်းစာကွယ်လျက် မထုံတက်သေး
 လုပ်နေ၏။

“မောင်”

ယောက်ျားလုပ်သူက ပြန်မထူး။
 လှုပ်ပင်မလှုပ်။

“မေမေ့ကို ကြည့်ပြောပါဦးကွာ။
 မူတော့ လက်မြှောက်ပြီ”

မောင်မောင်အေး သည်တော့မှ
 လှုပ်လာသည်။

“ဟုတ်သားပဲ မေမေကလည်း”
 ဟု မပွင့်တပွင့် လုပ်သည်။

“လာပြန်ပြီ တစ်ယောက်”

“ဟုတ်တယ်လေ မေမေရယ်။
 မေမေ့ကိုဆံ ဘယ်လောက်ပါသွားလို့
 လဲ။ ပိုက်ဆံလေးခုနစ်ကျပ်နဲ့ ရဲစခန်း
 သွားတိုင်ရတယ်လို့ပဲ။ လူကြားလို့မှ
 မကောင်းပါဘူး။ မေမေ့ကို ခုနစ်ကျပ်
 မပြောနဲ့ ခုနစ်ရာအစားပြန်ပေးမယ်။
 မေမေ ကျေနပ်တော့မို့။ အခုတော့
 ငွေကလေးခုနစ်ကျပ် လုအပြီးခံရ
 တာကို”

“ဟဲ့ ဥပဒေဆိုတာ နည်းတာ၊ များတာနဲ့ မဆိုဘူး။ ရာဇဝတ်မှုဟာ ရာဇဝတ်မှုပဲ။ ခိုးသားတားပြဆိုတာကို ရဲက ဖမ်းပေးရတာပဲ။ ငွေခုနစ်ကျပ်နဲ့ ရဲစခန်းလာတိုင်လို့ လူရယ်စရာဖြစ်ပေမယ့် ရာဇဝတ်မှုဟာ ရာဇဝတ်မှု။ သူတို့လုပ်ပေးစရာရှိတာလုပ်ပေးကြမှာပဲ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် မေမေမှာ ရဲစခန်းသွားဟယ် တိုင်ချက် ဖွင့်ဟယ်။ မိများမိလာလို့ ရုံးတင်စစ်ရင် ရုံးမှာ သွားအစစ်ခံဟယ်နဲ့ မေမေအစား မောလို့ပါ”

“ဟေ့မေ့စေ။ ငွေခုနစ်ကျပ် ဘာမှမဟုတ်ဘူးဆိုတာ အသိသားပဲ။ သင်းကို သက်သက် လက်စားချေချင်လို့”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်။ ငါ့မှာ အမှောင်ထဲမှာ စားနဲ့တော့ပြီး အလှူခံရတုန်းက ဘယ်လောက် ခံလိုက်ရသလဲ။ ကံကောင်းလို့ လိပ်ပြာလွင့်မသွားတာ မဟုတ်လား။ နှလုံးရောဂါကြောင့် မပြောကောင်း ပြောကောင်း လန့်ဖျားသေသွားရင် ဒါဟာ လူသေစေမှုလို့ တောင် ပြောလို့ရတယ်”

“မေမေ့ဥစ္စာကလည်း နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ။ အခု လူကမှ မသေဘဲ”
နန်းမူက ဝင်ပြောသည်။

“အလိုတော်”

“နေပါဦး။ မေမေ့ကို သမီး မေးစမ်းပါရစဉ်း။ ရဲစခန်းသွားပါပြီတဲ့။ ဟိုက မေးပါပြီတဲ့။ အဲဒါဆို မေမေမှာ ဘာသက်သေပြစရာရှိလို့လဲ။ ဘယ်လို ပြန်ပြောမလဲ”

“ဘာသက်သေပြစရာ လိုသလဲ။ အဲဒီကောင်မျက်နှာ မှတ်မိနေတာပဲ။ သူ့ပုံပန်းပြောပြလိုက်ရင် ပြီးရောပေါ့ တကတဲ”

“တကတဲ” ဟုပြောရင်း နန်း မူကိုပါ ကျွန်မ မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်သည်။ သူတို့လင်မယား တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်နေသော အခါ ကျွန်မ ခေါက်ထီးနှင့် ပိုက်ဆံအိတ် ကောက်ယူလိုက်သည်။ သည်မှာ မောင်မောင်အေးက ကပျာကယာထလာပြီး ကျွန်မလက်ထဲက ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲယူသည်။ နောက် ဘာမပြောညာမပြောနှင့် ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖန်ဖွင့်ပြီး ငွေခုနစ်ရာထည့်သည်။

“ကဲ...မေမေ ကျေနပ်တော့”

မောင်မောင်အေးက ခပ်ပြုံးပြောသည်။ ကျွန်မမှာ ရှုတ်တစ်အကြိရကျပ်သွားကာ ဘာလုပ်လို့ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ငွေခုနစ်ကျပ်အတွက် သားမက်ဖြစ်သူက စကားအတိုင်း ငွေခုနစ်ရာပေးသည်တော့ ဟုတ်ပါပြီ။ သို့သော် ကျွန်မထဲ ဒီငွေခုနစ်ရာကြောင့် ဇာတ်ခါးထဲ ယူပစ်လိုက်သလို ရှင်းမသွား။ ထိုတည်းလည်းကတော့ လိပ်ခဲတည်းလည်းပင်။

“ကဲ...မေမေ ငွေခုနစ်ရာအားရပြီ။ အစားတောင်မဟုတ်ပါဘူး အများကြီးတောင်ပဲ။ ဆယ်ဆဲးဘူး။ အဆတစ်ရာ။ တကယ်ကြည့်ရင် မေမေပြောပြောနေတဲ့ ကြမ်းသမားကျေးဇူးကြောင့် ခုနစ်ကြီးများတောင် ရတာနော့။ ကြောင့် သူ့ကြောင့်”

ကျွန်မ စိတ်ညစ်သွားပါသေးနေရာတွင် ပြန်ထိုင်ချလိုက်မိသလို ထီးနှင့် ပိုက်ဆံအိတ်ကို ပေါင်ပေါ်ပြီး ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်းမသိ သွားသည်။ နန်းမူပြောတာ တကယ်သလောက်တော့ ဟုတ်သည်။

မေတ္တာပို့သည် မေတ္တာပို့သည်နှင့် စင်စစ်ကတော့ မေတ္တာပို့တာမဟုတ် ငါစိတ်ဆင်းရဲရသလို သင်း စိတ်မဆင်းရဲပါစေနဲ့ဆိုတာကိုပင် တကယ်တွေးကြည့်လျှင် ကျိန်ဆဲခြင်းသက်သက် ဖြစ်သည်။
ဒါကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလိမ်လည်ပြီး ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကိုပါ လိမ်လည်ပြီး မေတ္တာပို့သည်ဟု ပြောနေခြင်းမှာ

ကြီးသားကြောင့် ကျွန်မမှာ ငွေ
ကျပ်အတွက်နှင့် ငွေခုနစ်ရာကြီး
တောင် ရခြင်းဖြစ်သည်။ မောင်
ကြီးသား ဘုန်းကြီးလို့ အသက်
ညှပ်ပါစေတော်ဟု ဆုတောင်းရတော့
ဆိုလို။ မနက်က ဘုရားစင်ရှေ့မှာ
ခေါ်ဝေါ် မေတ္တာပို့ခဲ့တာပဲ မှားနေပြီ
အားမသိ။

ဟုတ်တာပေါ့ ကျွန်မမှားနေပြီ
မေတ္တာပို့သည် မေတ္တာပို့သည်နှင့်
စစ်ကတော့ မေတ္တာပို့တာမဟုတ်။
စိတ်ဆင်းရဲရသလို သီး စိတ်မဆင်း
ရစေနှင့်ဆိုတာကိုပင် တကယ်တွေး
မိသည်လျှင် ကျိန်ဆဲခြင်းသက်သက်
မိသည်။ ဒါကို ကိုယ့်ကိုယ်ကို လိမ်
ညှပ်ပြီး ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ဘုရားကိုယ်
ဆာ်ဖြတ်ကြီးကိုပါ လိမ်လည်ပြီး
မေတ္တာပို့သည်ဟု ပြောနေခြင်းမှာ
သက်ဝါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်
နှင်း ဝင်လာပြီဖြစ်သော ကျွန်မ
ဆဲညွန့်အဖို့ သံသရာအတွက်ပင်
ကောင်းတော့ပါ။ အခုဘဝသာ
ဟုတ် နောင်သံသရာအတွက်ပါ
ကုသိုလ်တရားကို ကြိုတင်စရန်
ဆတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မလို နှလုံး
ရာဂါအခံရှိသူ အချိန်မရွေး ခေါက်ခနဲ
ပြစ်သွားနိုင်သူ သက်ကြီးရွယ်ကြီးတစ်
ယောက်အဖို့ ဒါတွေဟာ အင်မတန်
သွားကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အကု
သိုလ်တရားတွေပါလား။ ဒီအကုသိုလ်
ဆက်မှ တော်တော့မယ်။

(၂)

“တော်ပြီ တော်ပြီ”

“ဘာတော်တာလဲ မေမေ”

ကျွန်မစိတ်ထဲက အတွေးသည်

အသံအဖြစ်နှင့်ပါ အပြင်သို့ထွက်သွား
သဖြင့် နန်းမူက မေးခြင်းဖြစ်သည်။
သမီးမျက်နှာကို ဝေးလံစွာကြည့်ရင်း
ကျွန်မ၏မျက်လုံးတွေ ဝေသီနေပေ
လိမ့်မည်။ ကျွန်မ၏စိတ်အသိသည်
လည်း ဝေးလံစွာ ခရီးသွား၍ နေပေ
သည်။ သံသရာဆိုတဲ့ ခရီး။ အဲသည်
ထိ ရှာဖွေတောက်လှမ်းကြည့်မိသည်။

“ပြောပါဦး မေမေ။ ဘာတော်
လဲ”

ကျွန်မ မျက်တောင် ပုတ်ခတ်
ပုတ်ခတ်လုပ်လျက် သူ့ကိုကြည့်လိုက်
သည်။

“ဪ...အေး ရဲစခန်းမသွား
တော့ဘူး။ ရွှေတိဂုံဘုရားပဲ သွား
တော့မယ်ဆိုတာပါ”

နန်းမူ ကျွန်မရဲ့မျက်နှာကို
အမိပွယ်ရှာဖွေသလို ကြည့်တော့
သည်။ ကျွန်မ ဘာကိုဆိုလိုလိုက်နန်း
ရုတ်တရက် သူ့သဘောမပေါက်။ သူ့
ကို ကျွန်မပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်သမီး။ ကိုယ်က
ဟိုဘဝတုန်းက သူ့အပေါ် မတရား
လုပ်ခဲ့ အခုတစ်ခါ သူက ဒီဘဝမှာ
ကိုယ့်အပေါ် အလားတူပြန်လုပ်။ ဒီလို
နဲ့ ဆုံးကိုမဆုံးနိုင်ဘူး။ တော်ပြီကွယ်။
သမီးတို့ကလည်း မအေဖြစ်နေပုံ
မကြည့်ရက်လို့ ကြည့်ကြည့်ဖြူဖြူ ငွေ
ခုနစ်ရာတောင် ထုတ်ပေးပြီးပဲ။ ဘုရား
သွားပြီး ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုပါတော့
မယ်အေ။ မောင်မင်းကြီးသားအပေါ်
မှာလည်း မေမေ တကယ်နာမ်ပြတ်ပါ
ပြီ။ အာဟာတလည်းမရှိတော့။ သား
နဲ့သမီးအတွက်ပါ ကုသိုလ်ကလေးပေါ့
အေ။ မေမေ တစ်လက်စတည်းနဲ့
ဘုရားပဲသွားတော့မယ်”

နန်းမူမျက်နှာမှာ ယခုမှ တကယ်
ကြည်စင်သွားသည်။ ကြည်နူးရိပ်
ဟဒယအပြုံးကလေးပင် ပေါ်လာ
သည်။ မောင်မောင်အေးကို လှမ်း
ကြည့်လိုက်တော့ သူလည်း စိတ်နှလုံး
ချမ်းမြေ့သွားသည်ပုံပါပဲ။

ကျွန်မလည်း စိတ်နှလုံးချမ်းမြေ့
စွာ အိမ်ပေါ်မှထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ရွှေတိဂုံကုန်းတော်ပေါ် ရောက်
လျှင် ကိုယ့်မွေးနံ့ သောကြာထောင့်
တွင် အလင်းတိုင်သက်စေ့၊ ရေသက်
စေ့၊ နောက်ပြီး စံပယ်ကုံး ဖြူဖြူ
သန့်သန့် စိတ်တိုင်းကျ ကပ်လှူပူဇော်
မည်ပေါ့။ တကယ်ဆို ဒီကနေ့
သောကြာနေ့မဟုတ်လား။ တိုက်
ပဲတိုက်ဆိုင်ပလေဟု အောက်မေ့ကာ
ကျွန်မမှာ ရွှင်ပျနေပါသည်။

အဆင်များပြေလျှင် ဗေဒင်က
လေးမေးပြီး ယတြာတောင် ချေလိုက်
ဦးမည်ပေါ့။ ရေသတ္တဝါ လိပ်တွေငါး
တွေကိုလည်း ပေါက်ပေါက်၊ ကန်စွန်း
ရွက် စသည် အစာရေစာများကျွေး
လို့။ ဪ...သတ္တဝါများ ကျန်းမာ
ချမ်းသာပြီး ကောင်းကျိုးလိုရာဆန္ဒ
ပြည့်ဝကြပါစေ။ မကောင်းကျိုးလိုရာ
ဆန္ဒများတော့ မပြည့်ပါစေနှင့်ပေါ့။

ကျွန်မ၏စိတ်သည် ကုသိုလ်သံ
ဝေဂနှင့် နူးစိုပျောင်းအိပြီး ကျွန်မ မသံ
ညွန့်တစ်ယောက် ဗဟန်း(၃)လမ်း မှတ်
တိုင်တွင် ကားပေါ်မှ ချီပါးစွာဆင်း
ပါသည်။ ကျွန်မသည် နှလုံးရောဂါ
အခြေခံရှိသည်ဆိုသော်လည်း ဖြူဖြူ
ပါး သေးသေးသွယ်သွယ်မို့ သွားလာ
လာတာ အမြဲပြန်သည်။ ဖြည်းဖြည်း
လေးလေးလည်း ဘယ်အခါမျှ သွား
တတ်။ သည်ကနေတော့ ဘုရားကိုး

တော်ပေါ် ရောက်ချင်သည့် စောက
ရွှေဆောင်နေတာမို့ ခါးတိုင်းထက်
လျှပ်ကယ် လျှပ်ငယ်နိုင်သည် ထင်
ပါသည်။

ဪ...ကြုံလို့ တစ်ခုရှိသေး
တယ်။ ငှု မိနီဘတ်စ်ပေါ်က ဆင်း
လာတုန်းက စပယ်ယာလေးက...
“အမလေး ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တုန်း
ကြီးတော်စိန်”ဟု ခပ်ရွတ်ရွတ်လှမ်း
အပြော ဖွတ်စတုတ်မှာ ရပ်နေသည့်
ခပ်ချောချောလူငယ်က လူကို ကဗျာ
ကယာ ဘက်မောင်းဖေးကိုင်ပြီး
အောက်ကိုတွဲချပေးလို့ ကားအရှိန်နှင့်
ခေါက်နေ လဲမကျခြင်းဖြစ်သည်။
အဲသည်အထိ ကျွန်မ စိတ်ဆောင်နေ
ပါသည်။

“ကြီးတော်စိန် မဟုတ်ဘူးဟေ့
ကြီးတော်သဲ ကြီးတော်သဲ”ဟု စိတ်ထဲ
က ရှက်ကိုးရှက်ကန်းပြန်ပြောရင်း
တောဝက်သွားသလို လူကြားထဲ ငိုက်
စိုက်ငိုက်စိုက် လျှောက်လာခဲ့သည်။

“အဘွားရယ်...ထမင်းစိုးလေး
တစ်ကျပ်တစ်ပြား သနားခဲ့ပါ”

အသံကြောင့် ခေါင်းပြန်ထောင်
သွားသည်။ အသံလာရာဘက် ခေါင်း
လည်သွားသည်။

“သနားခဲ့ပါ အဘွားရယ်”

ဪ...ဟုတ်ပေသားပဲဟု
ကုသိုလ်စေတသိက်က ဂူးခနဲထွက်
သွားသော မိနီကားလို စိတ်အသိထဲ
ပြေးဝင်လာသည်။ ခေါက်ထီးနှင့်အတူ
ချိုင်းကြားထဲညှပ်ထားသည့် ဂိုက်ဆံ
အိတ်ကို ကိုင်လိုက်သည်။ လက်က
ထီးကိုပဲ သွားကိုင်မိသည်။

“ဟေ့ တော်...ဂိုက်ဆံအိတ်
ဂိုက်ဆံအိတ် မရှိတော့ဘူး”

ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ပြာခနဲဖြစ်သွား
သည်။ ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲမြည်သွားသည်။
ဘဝင်တလုပ်လုပ်နဲ့ စောစောကဆင်း
ခဲ့သည့်နေရာသို့ တုန်ချည်တုန်ချည်
ပြန်လျှောက်လာရသည်။ ယခုတော့
စောစောကလို မသွက်တော့။ ဒူးတွေ
ချည်လာသည်။ ဂိုက်ဆံအိတ်က ဆန်း
ခဲ့သည့် နေရာမှာလည်းမရှိ။ ဒီလောက်
တောင် လူတွေများနေတာ ကားပေါ်
ကအဆင်း ဂိုက်ဆံအိတ် ကျခဲ့လျှင် လဲ
ပြန်ရစရာအကြောင်းမရှိ။ ဟင့်အင်း
ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ လဲမလိုဖြစ်
သွားတုန်းက ကိုယ့်မျက်လုံးက ကတ္တ
ရာလမ်းပေါ် ရောက်နေသည်ပဲ။ ဂိုက်
ဆံအိတ်ပြုတ်ကျခဲ့လျှင်တောင် မြင်မိ
မှာပေါ့။ မဟုတ်မှလွဲရော ဟိုသူငယ်။
အဲ...တိုက်ပုံအဖြူနှင့်ကောင်။ လူပုံ
ချောချော ဆံပင်အုံကောင်းကောင်းနဲ့
လူကို အောက်ကို ဖေးချပေးသည့်
အကောင်။ သင်းချိုင်းထဲညှပ်ထား
သည့် ဂိုက်ဆံအိတ်ကို ဘယ်လိုဘယ်
လို ယူလိုက်လဲတောင် မသိ။ သေချင်း
ဆိုး ကာလနာ။ အမလေးတော်။
ကျုပ်ငွေ ခုနစ်ရာ၊ ခုနစ်ကျပ်အပြင်
နောက်ထပ်ခုနစ်ရာ။ ဘုရားလှူဖို့ ငွေ
ခုနစ်ရာ၊ ရောဂါသည်အဘွားကြီးဆီ
ကမှ နှိုက်ယူရက်တယ်။ အမလေး
ကုန်ပါပြီတော်...ကုန်ပါပြီတော်...
ကုန်ပါပြီတော်။

(၃)

ငါ့နယ် ရောဂါပဲ။ လုပ်ကိုင်စား
သောက်ရတာလည်း အန္တရာယ်အမျိုး
မျိုးနဲ့ အမြဲကြုံနေသည်။ တော်သေး
လို့ ကားစပါယ်ရာ မမြင်လိုက်။ ဒါ
တောင် သူ့မျက်လုံးက သိလိုက်သလို

လို အရိပ်အယောင်နှင့်။

ရွှေလက်ဘနီတို့ကလည်း
ဆို နားခွက်မီးတောက်သည်။ လူ
သည့် ရေခဲဆိုင်မှတ်တိုင်မှ မဆာ
ရွှေရုံတိုင်မီးပွိုင့်မှ ကားတွေ ရှင်ထေ
လှည့်သလိုတန်းစီရပ်ထားတုန်း အ
လေးဆင်းခဲ့သည်။ လူကြားထဲ
ယောင် ဖျောက်လိုက်သည်။ အ
အကျီကိုချွတ်ပြီး လက်မောင်း
အခေါက်လိုက်တင် လျှောက်တ
သည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်
ထဲဝင်လာခဲ့သည်။

ဆိုင်တွင်းအခြေအနေကို
ခတ်ပြီး အပေါ်ပုံးအကျီခေါက်
ဂိုက်ဆံအိတ်ကို ဖော်ဖွင့်ကြည့်
တော့...လား...လား...တစ်မနက်
အိုကေသွားသည့် ငွေခုနစ်ရာ။

ရွှေလက်ဘနီတို့က မထိ
နှင့် ထိလိုက်သည်နှင့် လက်က
လို ရွှေဖြစ်သည်။

“အစ်ကို ဘာသောက်မလဲ
စားပွဲထိုးကောင်လေးက အ
ရောက်လာပြီး တရိုတသေမေးသ
ရွှေလက်ဘနီတို့က တိုက်ပုံအဖြူ
နိုင်လုံချည် အကွက်လှလှ၊ ရှုပါထေ
ကောင်း ဂိုက်ဖြောင့်ဖြောင့်မဟုတ်ထ

“ပေါ့ဆီမို့ ရှယ်တစ်ခွက်တ
ပြောရင်း ဖော်ပိုမီးခြစ်ကို ဆေး
လေးမြင်လောက်အောင် စားပွဲမှာ
လိုက်သည်။

“ဪ...ပြီးတော့ ငါးသုံး
တစ်ပွဲဟေ့”

■ လူအေး

အသေခံပုံးဖောက်ခွဲမှုသမိုင်းကြောင်းနှင့် ဖောက်ခွဲကျူးလွန်ပုံ အတွင်းကျကျလေ့လာခြင်း

■ ကေတီအောင်သိန်း(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

အသက် ၉ နှစ်အရွယ်ရှိ မူလတန်းကျောင်းသား
ပါလက်စတိုင်းအသေခံပုံးဖောက်ခွဲသူ၏
ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်၌ ပုံးအတွဲလိုက်
ချိတ်ဆွဲချည်နှောင်ထားပုံ

အသေခံပုံးဖောက်ခွဲမှုသမိုင်းဖြစ်စဉ်
အသေခံပုံးဖောက်ခွဲမှုကို လွန်ခဲ့
သော ၁၉၉၃ ခုနှစ် ပလက်စတိုင်း ဘာ
သာရေးတစ်ဖက်အစွန်းရောက်အကြမ်း
ဖက်အုပ်စု ဟားမား(စ်)က စတင်၍
ကျင့်သုံးခဲ့သည့် လူမဆန်လှသော
ရက်စက်သည့် နည်းပရိယာယ်တစ်မျိုး
ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က ထိုနည်း
ပရိယာယ်ဖြင့်ပင် အဇ္ဈေးလ်(အစွ
ရေးလ်)အား ခြိမ်းခြောက်ခဲ့ရာ အစွ
ရေးလ်မှာ ယင်းလက်သုံးနည်းကို ဖင်
တုန်အောင် ကြောက်လန့်ခဲ့ရ၏။

လူမမည်ကလေးသူငယ်အား
အသေခံရန် မွေးမြူထားခြင်း
ယင်းဟားမား(စ်) အကြမ်းဖက်
အုပ်စုသည် ကြံတိုင်းအောင်၊ ဆောင်
တိုင်းမြောက်ဟူသော ကြွေးကြော်သံ
ဖြင့် ဘာမျှမသိသော အပြစ်မဲ့ ဖြူစင်
သော ကလေးသူငယ်များကို မွေးမြူ
ထားလျက်ရှိရာ၊ မူလတန်းကျောင်း
သားအရွယ် ၈ နှစ်၊ ၉ နှစ်နှင့် ၁၀
နှစ်ကျော်အရွယ်မှ ၁၈ နှစ်နှင့် ၂၃
နှစ်အရွယ်ထိ ရှိကြသည်။ ၎င်းအကြမ်း
ဖက်အုပ်စုသည် “ယနေ့ မူလတန်း
ကျောင်းသား မနက်ဖြန်အာဇာနည်”
ဟူသော ဆောင်ပုဒ်ကို လက်စွဲကိုင်
ထားကြ၏။ လွန်စွာရက်စက်ကြေကွဲ
ဖွယ်ရာ ကောင်းလှပါဘိတောင်း...
လူမဆန်လှပေစွ။

လျှို့ဝှက်ဆောင်ရွက်၊ နာရီပိုင်း၊
မိနစ်အတွင်းမှ
အသိပေးအကြောင်းကြားခြင်း
လုပ်ငန်းစရန် ကြိုတင်အသိပေး
အကြောင်းကြားခြင်း မရှိဘဲ အချိန်
နာရီပိုင်း၊ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှ ကပ်ပြီး
အသိပေး အကြောင်းကြားလေ့ရှိ
သည်။ သနားစရာကောင်းလှသော
အသေခံကလေးသူငယ်များမှာ မိမိတို့
၏ မိဘ၊ ဆွေမျိုး မောင်နှမများကိုနှင့်

နှုတ်ဆက်ခွင့်ပင် မရရှိကြ။ လုပ်ငန်းမစ
မီ သင်္ချိုင်းတောနယ်မြေသို့ ခေါ်ဆောင်
သွားခဲ့ပြီး အသုဘအဝတ်ဖြူ လွှမ်းခြုံ
ထားကာ အသေခံရန် အသင့်ပြင်ဆင်
ထားစေပြီး လျှို့ဝှက်အခန်းကျဉ်းတစ်ခု
ထဲသို့ ခေါ်ဆောင်၍ အနီးကပ်သင်
တန်းပေး၏။ ၎င်းပြင်ဆင်မှု၊ လုပ်ရပ်
ဖြစ်စဉ်တို့ကို ဗွီဒီယိုခွေဖြင့် အသေ
အချာ ရိုက်ကူးသိမ်းဆည်းထားခဲ့ပေ
သည်။ သဘောတူ အသေခံရန် ခိုင်
လုံသော သက်သေခံအထောက်
အထားများ ရယူထားပြီး အချိန်တန်
လိုအပ်သည့် တစ်နေ့တွင် အစည်း
အဝေးတွင် အများပြည်သူအား ပြသ
ရန်ဖြစ်သည် ဆိုပါသည်။

အသေခံပုံးဖောက်ခွဲခြင်း
ပြီးလျှင် အသေခံကလေးသူ
ငယ်၏ ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်၌ ပုံးများအတွဲ
လိုက် ချိတ်ဆွဲချည်နှောင်ပေးထားပြီး
လူတော သူတောထဲသို့ အတင်းစေ
ခိုင်းသွားစေ၍ အသေခံပုံးဖောက်ခွဲ
လေတော့သည်။ ဪ... ရက်
စက်ပေစွ။ ရက်စက်လှပေစွတကား။

ကေတီ-အောင်သိန်း(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

Ref:-
Reader's digest (2001, Nov.)
Page (91) to (93)

မိမိတို့လူသမား မဂ္ဂဇင်း (သဘာဝတိ)

ပန်းချီစံလွင်စာ

မင်္ဂလာဦးလူသတ်မှု

မဉ္ဇူခင်(သာယာဝတီ)

ဒေါ်ထွေးတင်သည် သားနှင့် ယောက်ကို ငါးမိနစ်ခြား၍ မွေးဖွားခဲ့ ခါသည်။ သားကြီးနှင့်သားငယ်တို့ သည် အမြွှာဆိုသည်အတိုင်း ရုပ် ချင်းက ခွဲမရအောင် တူလွန်းလှပါ သည်။ ထူးခြားမှုအမှတ်အသားကို ရှာကြရာတွင် သားကြီး၏ရင်ဘတ် တွင် မှည့်နက်တစ်လုံး ထူးခြားစွာပါ လာသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ သား ငယ်တွင် ထူးထူးခြားခြား မည်သည် တို့မျှမတွေ့ရပါ။

ဗြိဟ်နှင့် နက္ခတ်တာရာတို့ သည် ငါးမိနစ်အတွင်း အပြောင်း အလဲများစွာ ကွာခြားသွားတတ် သည်လား မသိပါ။ ကလေးနှစ်ဦး သည် အရွယ်ရောက်လာသည့်အခါ အကြီးနှင့်အငယ်တို့သည် ရုပ်လက္ခ ဏာချင်းသာတူကြသော်လည်း စိတ် ဓာတ်ချင်းက အပြုနှင့်အမည်၊ အရှေ့ နှင့်အနောက်ပမာ ကွာခြားလွန်းလှ ပါသည်။ သားကြီးက အပေါင်း အသင်းများသည်။ လက်တစ်လုံး ခြားလှည့်စား၍ လုပ်တတ်သည်။ ပျော်တတ်သည်။ မိဘများကိုပင် အလွတ်မပေးပါ။ သားငယ်က သား ကြီးကဲ့သို့သော အမူအရာမျိုးမရှိ။ သားငယ်က သွဲ့ရပ်ညာတတ်ပြီး

အမူအရာတစ်ဦးဖြစ်နေသော်လည်း သားကြီးက စတုတ္ထတန်းနှင့် ကျော ထွက်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်ပါသည်။ သား ငယ်က အလုပ်တာဝန်ကျပွန်သလို မိဘအတွက်လည်း တာဝန်ကျေ သည်။ သားကလေးဖြစ်ပါသည်။ သားကြီးကတော့ မိဘနှင့် အဒေါ် ကြားတွင် ပြေးကာလွှားကာနှင့် အပေါင်းအသင်းများကြားတွင် အချိန် ကုန်နေသည်က များပါသည်။

x x x

“အမေ သား ဘုရားပွဲသွားဦး မယ်နော်”

“သားငယ်လား သွားလေ သား။ သွားပေါ့။ ဒါဆို ဈေးသုံးဖို့ ယူ သွားဦးလေ။ အပေါင်းအသင်းနဲ့တွေ့ တော့ မျက်နှာမငယ်ရဘူးပေါ့။ ညဉ့် နက်ရအောင်တော့ မနေနဲ့နော်။ သား က မနက်ကို အလုပ်ကိစ္စနဲ့ မြို့ကို သွားရဦးမှာမဟုတ်လား။ စည်းမဲ့ ကမ်းမဲ့ မပျော်မိပါစေနဲ့ သားငယ်။ အေးလေ ... ပြောသာပြောရတာပါ သားငယ်ကို အမေတို့ စိတ်ချပြီးသား ပါ။ ဟိုကောင် သားကြီးတို့သာ...”

“ဪ ... အမေ ခုနက ကိုတို့တို့ ပွဲဈေးသစ်မှာတွေ့လိုက်

တယ်။ အမေက သူ့ကို မုန့်ဖိုးမပေး လိုက်ဘူးဆို”

“အေး ... ဟုတ်တယ်။ မပေး လိုက်ဘူး။ ပေးပြန်တော့လည်း ဗိုက် ဝအောင်လည်း စားတာမဟုတ်။ ကိုယ်လည်းလှအောင် ဆင်တာ လည်းမဟုတ်။ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ တွေပဲ လုပ်နေတယ်။ သူ့အဒေါ် လည်း မပေးဘဲဘယ်နေမလဲ”

“ဒီမှာနေတုန်းတော့ အမေမှာ မိဘဝန်ရှိတယ်လေ”

“ပေးပြန်တော့လည်း သားငယ် ရယ်။ အပေါင်းအသင်းနဲ့ လေး ကောင်လျှင် ထိုးရတာနဲ့ ငါးကောင် လျှင် ထိုးရတာနဲ့ ဗိုက်ဆံကို သုံးတာ မဟုတ်ဘူး။ ဖြုန်းနေတာ။ ဒါတွေကို အမေမကြိုက်ဘူးသား။ သိသိကြီးနဲ့ ဆိုနေတာ။ ဒါကြောင့်မပေးလိုက်တာ”

“ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့အမေ ရယ်။ သူလည်း အရွယ်ရောက်နေပြီ ပဲ။ အပေါင်းနဲ့အသင်းနဲ့ ငွေလိုမှာ ပေါ့။ သား သူ့ကို ထပ်ပြီးသတ်ပေး လိုက်ပါဦး။ အမေ ဒီငါးရာတို့ သားတို့နှစ်ယောက် မှာသုံးလိုက်ပါ ဦး။ ထိုထိုတို့သည် သားငယ်က သားသွားလေ အမေ”

“ပွဲခင်းအသွင်မှာ သားငယ်က

ကြား နေရပြီဖြစ်သည်။ ထနောင်း ပင်ကျေးရွာတွင် ရွာဦးဘုရားပွဲကို နှစ်စဉ်ကျင်းပခဲ့သည်။ ရပ်ဝေးရပ်နီးမှ လူအများလာကြသဖြင့် ဘုရားပွဲ ကား စည်ကားလှပါသည်။ သားငယ် က မျက်စိရွှပ်၊ နားရွှပ်မခံတတ်။ ဘုရားပွဲကား နှစ်ညတာပြီးသွားခဲ့ပါ ပြီ။ ယနေ့ညတော့ အဖော်ကောင်း သည်ထင်။ စောစောပင် ပွဲဈေးဘက် သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ထွေးတင်နှင့် ဦးမောင်တို့ လင်မယားနှစ်ဦး ညစာစားပြီး ရေ နွေးကြမ်းသောက်၍ ပွဲခင်းဘက်မှ လူခေါ် ဆိုင်းသံကို နားစွင့်လျက်ရှိ ကြပါသည်။ ထိုအခိုက် သားငယ် ကျော် ညီညီ ပြန်လာသည်ကို တွေ့ရ သည်။ ရေချိုးရန် ရေတွင်းသို့ သွား မည်ပြုသည်။

“သားငယ် ညနေကလည်း ရေ ချိုးပြီး အဝတ်အစားလဲသွားတယ်။ ခုလည်း ရေချိုးဦးမလို့လား။ သား ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အမေ။ ရွာ လယ်ပိုင်းက ဆရာ ဦးစိမ်းမောင်ဆီ ကို မနက်ဖြေရမယ့် အင်္ဂလိပ်စာကို သွားမေးပြီး ပြန်လာတာပါ။ ရေချိုး ပြီး အိပ်ရေးဝအောင် စောစောအိပ် မလားလို့ပါ”

“သား ပွဲဈေးသွားမလို့ဆိုပြီး အမေတောင် မုန့်ဖိုးပေးလိုက်သေး တယ်လေ”

“ဗျာ ...”

“ဟုတ်တယ်သားငယ်။ သား

ကြီးအတွက်ပါ ပေးလိုက်ရတာ”

“ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီမထွေးရေ။ မင်းသားကြီးက မင်းကို တစ်ပတ် ရိုက်သွားတာကွ။ ခွေးမသား လာပ စေဦးပေါ့ကွာ။ မင်းကလည်း ကိုယ် မွေးထား တဲ့ကိုယ့်သားတွေတောင်၊ ဘယ်သူက သားကြီး၊ ဘယ်သူက သားငယ်ဆိုတာတောင် မသိတော့ ဘူးလား”

“အို ... ရှင် ... ရှင်ကကော ဘာထူးလို့လဲ။ အမြွှာအမြွှာ တုပဲတု နိုင်လွန်းလှပါလားနော်”

x x x

ပွဲခင်းစပ်ရှိ အကြော်ဆိုင်တွင် ဖြစ်သည်။

အချိန်က ညနေပေါင်း နွား ရိုင်းသွင်းချိန်သာသာ။

အကြော်ဆိုင်၏ အစွန်ထောင့် ရှိ ခွေးခြေပုလေးတွင် အမျိုးသမီး တစ်ဦး ထိုင်နေသည်။ သူမသည် ရွာ ဘက်သို့ မကြာမကြာ လှမ်းမျှော် ကြည့်နေတတ်ပါသည်။ မကြာပါ။ သူမအနီးသို့ လူရွယ်တစ်ဦး ရောက် လာပါသည်။

“မြတ်နိုး”

“ဟင် ... ညီညီ”

“ရောက်နေတာ ကြာပြီလား မြတ်နိုး”

“သူပဲ ၄ နာရီပြောပြီး ၃ ၅ နာရီကျော်သွားပြီ။ မိန်းကလေးတစ် ယောက်တည်း ဘယ်လောက်ရုပ် ပျက်လဲ။ တွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့သာ

လာခဲ့ရတာ”

“အေးပါကွာ။ ကိုယ့်အပြစ်ကို ကိုယ်နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ် ကိုယ်ထိုင်မယ်နော်”

“ညီညီ ဘာပြောမှာလဲ။ ခြေ စရာရှိတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်။ မင်းကိုပြောစေ လည်းရှိတယ်။ ပေးစရာလည်း တယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ချစ်သူလေး ခုလို နှစ်ဦးတည်းတွေ့တုန်းထေ ချစ်သူမျက်နှာလေးကို ဟောဒီ တဝကြီး ကြည့်ပါရစေဦးကွာ”

“ခက်တာပဲညီညီရယ်။ ပြန်ချီ နောက်ကျရင် အမေဆူလိမ့်မယ် ပြောစရာရှိတာပြောပါ”

ညီညီသည် မြတ်နိုးအနီး ပြောင်းရွှေ့ထိုင်လိုက်ပါသည်။ မြတ်နိုး၏ကိုယ်လုံးလေးကို သူမ ခွင်အတွင်း ဆွဲသွင်း၍ မြတ်နိုး၏ ကို ဖျတ်ခနဲနမ်းလိုက်ပါတော့သည်။

မြတ်နိုးသည် ဘေးဘက်ကြည့် ၍ နေရာအနည်းငယ် ပြင်ထိုင်လိုက် ပါသည်။

“ညီညီရယ် နင်ဘယ်လိုဖြစ် တာလဲ။ ဘယ်တုန်းကမှ ငါ့ကို ခု မဆက်ဆံခဲ့ပါဘူး။ နင် ... နင် ... ဟင် ... မနေ့က ငါနဲ့အတူ နင်ဆံ ညှပ်ခဲ့တာ ဟို ... ဟင် ... နင် နာ ဘယ်သူလဲ ညီညီမဟုတ်ဘူး။ နောက်ဆုတ်”

“ဟုတ်တယ်မြတ်နိုး ငါ့နဲ့ မဟုတ်ဘူး။ ကိုကိုပါ။ နင့်ကိုချစ်သူ လို့ ခုလို လှည့်စားပြီး”

“ဘာ ... ချစ်လို့ဟုတ်လား။
 ... ချစ်ဦးဟာ ... ဖြန်း”
 အကြော်ဆိုင်နောက်ဘက် ရွာ
 သို့ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးထွက်သွားသူ
 မြတ်နိုး။ မြတ်နိုးပြေးထွက်သွား
 သည့် သဘောကျစွာကြည့်၍ ပြုံး
 ချန်ခဲ့သည်က ကျော်ကိုကို။ မြတ်နိုး
 ခဲ့သည့် ပူပူနွေးနွေး ပါးတစ်ဖက်
 ကိုတိုင်၍
 “မြတ်နိုး ... မြတ်နိုး ... နင်က
 မိန်းမကို ရိုက်တယ်ပေါ့။ အေး ...
 နင်ရိုက်ခဲ့တဲ့ ဟောဒီပါးကို တစ်နေ့
 ချရင် နင်ကိုယ်တိုင် မြတ်မြတ်နိုးနိုး
 ပြန်နမ်းစေရမယ်။ အဲဒါမှတ်ထား”

x x x

“ဒီနေ့လည်း မသွားချင်ဘူး။
 မနက်ဖြန်လည်းမသွားဘူး ကျော်မျိုး”
 “ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုကိုရား။
 ငါ နားကြားမမှားပါဘူးနော်။ အံ့ဩ
 ထွေတလာပဲဟေ့။ ကမ္ဘာကြီးများ
 ပြောင်းပြန်လည်နေသလား မသိပါ
 ဘူးကွာ”
 “ကမ္ဘာကြီးလည်း ပြောင်းပြန်
 မလည်ဘူး။ မင်းကြားတာလည်း
 မမှားဘူး။ အဲဒါ ထားပါကွာ။ ငါ မင်း
 ကို ပြောစရာရှိတယ်။ မင်း သေသေ
 ချာချာနားထောင်ကွာ”
 “ကဲ ... ပြော ... ဘာလဲ”
 “ငါ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
 ကို ချစ်မိသွားတယ် အဲဒါ”
 “အလိုလေးလေး ... ကိုကို

... ကိုသာဝ ကျွန်တော်တို့ကို တစ်မြုံ
 လောက် အမြည်းပါစီစဉ်ပေးပါ။ မြန်
 မြန်ချို့”
 မကြာသော အချိန်အတွင်း
 တွင် ထန်းရည်မြုံအိုးတစ်လုံးနှင့်
 ကြွက်ကြော်တစ်ပွဲ ရောက်လာပါ
 သည်။ ရောက်လာသော ထန်းရည်
 နှင့်ကြွက်ကြော်ကို စိတ်ဝင်စားမှုမရှိ
 ဘဲ အဝေးရှိ ထန်းပင်များကို ငေး
 ကြည့်နေသော သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ
 ကိုကိုကိုကြည့်၍ ကျော်မျိုးတစ်
 ယောက် အံ့ဩပြီးရင်း အံ့ဩမိနေပါ
 တော့သည်။
 “ကဲ ... သူက ဘယ်သူလဲ။
 ဘယ်ကလဲ။ ငါ ဘာအကူအညီပေး
 ရမလဲပြော”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား ဒေဏီလေ။
 ဒေဏီလိုက်ပေါ့။ မင်းက ငါ့ရဲ့တရားဝင်
 လက်ထပ်ထားတဲ့ ဇနီးမယားပဲ။ ဘာဖြစ်မှာလဲ။
 ဘာမှဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါက
 မင်းရဲ့ခင်ပွန်းလေ”

အချိန်ကား နံနက် ၈ နာရီခန့်။
 ရွာမြောက်ဘက်ရှိ ကိုသာဝတံ
 ထားတွင်ဖြစ်သည်။
 “ကိုကို သာပေါင်းရွာဘုရားပွဲ
 ဟာ လေးကောင်ဂျင်ဝိုင်း ကောင်း
 ဘယ်ဆိုပဲကွာ။ အဲဒါ ဒီနေ့ညနေ
 အချိန်မရရင် မနက်ဖြန်သွားကြမယ်”

ဒီနေ့ မင်းပါးစပ်က ထွက်သမျှတွေ
 က အထူးအဆန်းတွေချည်းပါလား
 ကွာ။ ချစ်ရင် ချစ်တယ်လို့ ဖွင့်ပြော
 လိုက်လေ”
 “ပြောလို့ မဖြစ်ဘူးကွာ”
 “ကဲပါ ... သူငယ်ချင်းရား၊ တို့
 သောက်ရင်း ပြောကြတာပေါ့။ ဟေ့

“သူက ဒီရွာမြောက်ပိုင်းက
 မြတ်နိုးခင်တဲ့။ သူက ငါ့ညီရဲ့ချစ်သူ”
 “မင်းညီရဲ့ချစ်သူပဲ။ မင်းညီရဲ့
 ဇနီးမှ မဟုတ်တာ။ ချစ်သူရည်းစား
 ဆိုတာ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ရယူဖို့ကြိုး
 စားပိုင်ခွင့်ရှိတာပဲ။ ပြီး ငါကြားဖူးတာ
 တော့ အချစ်နဲ့စစ်မှာ မတူလှတာ

ခန့်သားတဲ့ ကိုတိုရ၊ ခုနပြောသလို
ပိုင်ဆိုင်သူမရှိသေးတဲ့ လွတ်လပ်တဲ့
မိန်းကလေးပဲကွာ၊ မင်းမှာ ရယူကြီး
စားပိုင်ခွင့် ရှိနေတာပဲ”

“ကျေးဇူးပဲ ကျော်မျိုး၊ ကဲ ...
သောက်၊ သောက်၊ အခုပိုင်းကို ငါ
ရှင်းပါ့မယ်”

***

တစ်လခန့်အကြာတွင် ဖြစ်
သည်။

မြတ်နိုးခင်အနေနှင့် သူ့ချစ်သူ
ကျော်ညီညီမှ သူ့တွင် အမြွှာအစ်ကို
ကျော်ကိုကိုရှိသည်ဟု ပြောပြ၍ သိခဲ့
ပြီးဖြစ်ပါသည်။ သူတို့ညီအစ်ကိုတွင်
ထူးခြားသည့်ရင်ဘက်မှည့်အကြောင်း
လည်း သိခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်
လည်း သူတို့နှစ်ဦးကို အတူတွဲ၍
မတွေ့ဖူးခဲ့ပါ။ အကြောင်းသော်ကား
အကြီးဖြစ်သူ ကျော်ကိုကိုသည် မြို့မှ
ကြီးဒေါ် (သူ့ဖခင်၏အစ်မ)အပျို
ကြီးနှင့် အနေများသူဖြစ်သောကြောင့်
ပင်၊ တစ်ခါတစ်ရံမှ ရွာကိုလာတတ်
သူဖြစ်ပါသည်။ ယခုကဲ့သို့ လက်တစ်
လုံးခြား လှည့်စား၍ ပြုမူလာလိမ့်
မည်ဟုလည်း မထင်မိခဲ့ပါ။

လွန်ခဲ့သောလ၊ ဘုရားပွဲရက်
က သူမနှင့်ကျော်ကိုကိုတို့ တွေ့ဆုံခဲ့
ရုံတို ပြန်တွေ့မိတိုင်း ရင်ထိတ်မိခဲ့
ပါသည်။ သူ့အနေနှင့်လည်း ရှက်
လည်း ရှက်ဒေါသလည်းထွက်၍
ယောက်ျားလေးတစ်ဦးကို ပါးရိုက်မိခဲ့
သည်။ တွေးကြည့်ရသော် ဤအဖြစ်

သည် ဤမှာပင်ရပ်သော်အကြောင်း
မဟုတ်၊ အကယ်၍များရှေ့ဆက်၍၊

တွေးရလွန်း၍ အိပ်ပျက်ခဲ့
သည် ညများလာခဲ့ပါသည်။ ဤ
အဖြစ်အပျက်ကို ညီညီအား ဖွင့်
ပြောရန်လည်း မဖြစ်။

ထိုစဉ်အတွင်း ကျော်ညီညီ၏
ရာထူးတိုးအတွက် အခြားမြို့တွင်
အလုပ်ဝင်ရန် အမိန့်စာရရှိခဲ့ပါသည်။
ဤတွင် မြတ်နိုးခင်သည် ကျော်ကိုကို
နှင့် တွေ့ဆုံပုံကို ချန်လှပ်၍ လက်ရှိ
အခြေအနေကို တင်ပြသည်။ ပြီး
လက်ထပ်ရန် ကျော်ညီညီနှင့် တိုင်
ပင်ကြပါသည်။ နှစ်ဖက်မိဘများမှ
လည်း အခြေအနေကိုသုံးသပ်၍
လက်ထပ်ရန် ခွင့်ပြုခဲ့ကြပါသည်။

***

မြို့ရှိ အဒေါ်အိမ်တွင်နေသော
ကျော်ကိုကိုလည်း ဤသတင်းကို
ကြားသိခဲ့ပါသည်။ သတင်းပေးသူက
ရွာမှ သူ့သူငယ်ချင်း ကျော်မျိုးသာ
ဖြစ်ပါသည်။

“မင်းညီနဲ့မြတ်နိုးတို့ အမြန်ဆုံး
လက်ထပ်ပေးတော့မယ်တဲ့၊ မင်္ဂလာ
ရက်တောင် ခွေနေကြပြီတဲ့၊ အဲဒါ
မင်းကို လာပြောတာ၊ မင်းအတွက်
စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ”

“ဒါ သေချာတယ်ဆိုရင်တော့
ငါ့အတွက် သတင်းကောင်းပဲကွ
ကျော်မျိုးရ၊ ကျေးဇူးတင်ဘယ် သူငယ်
ချင်း၊ ငါရွာကိုလာခဲ့ဦးမယ်”

***

မင်္ဂလာပွဲကား အောင်မြင်
နှင့် ပြီးမြောက်သွားခဲ့ပါပြီ။

သတို့သားနှင့် သတို့သမီးတို့
ကြည်နူးမှုဖြင့် အပြုံးပန်းများဝေ
ကြသလို နှစ်ဖက်သောမိဘများ
လည်း စိတ်ကိုယ်စီဖြင့်ရှိနေကြပါသည်။

ထိုမင်္ဂလာပွဲတွင် ထူးထူး
ခြားခြားသောနေ့သည်မဟုတ်
ပါ။ အချိန်သာ ညနေ ၆ နာရီ
ခန့်သာ ဖြစ်သည်။

ကျော်ညီညီသည် ရေချိုးပြီး
သနပ်ခါးရေကဲ့ဖြင့် ကျက်သရေ
သော အသစ်စက်စက် ဇနီးသား
လေး၏ပါးတစ်ဖက်ကို အနမ်းအကြွေ
နာရန်းလေးတစ်ပွင့်ပေးလိုက်ပါသည်။

“သူတော်တော်ကဲ ... ဘယ်
ဖြစ်နေတာလဲ”

“ဪ ... ချစ်လို့ပါ မြတ်
ရယ်၊ မကျေနပ်ဘူးလား၊ မကျေနပ်
ရင် ကိုယ့်ကိုပြန်ပြီး”

ကျော်ညီညီသည် မြတ်နိုး
အား သူ့ပါးတစ်ဖက်ကို လက်ညှိုး
ဖြင့် ထိုးပြလိုက်ပါသည်။

“ကဲပါ ... ရေသွားချိုးထေ
နော်၊ အေးနေဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ဇနီးသည်
လေးရဲ့ အမိန့်အတိုင်းပါပဲ”

ကျော်ညီညီသည် ဖျော်လွန်
သဖြင့် ရေချိုးရာတွင်လည်း သိချင်
များပင် ညည်းမိပါတော့သည်။ အောင်
ချီးပြီး၍ အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ ပြန်ဝင်
လာခဲ့ပါသည်။ မြတ်နိုးခင်ကလည်း

အောင်ယောက်၏ တာဝန်ကျေပွန်
အရန် ကျော်ညီညီ၏ ပုဆိုးနှင့်အတူ
အသင့်ပြင်ပေးထားပါ၏။ အနီး
ရောက်လာသော ကျော်ညီညီ
သည် မြတ်နိုးခင်အား ကြင်နာစွာ
ခွင့်တွင်းသို့ ဆွဲသွင်း၍ မွေးမွေး
လှိုက်ပြန်ပါသည်။ မြတ်နိုးခင်က
သည်း ချစ်ရသူ ခင်ပွန်းသည် စိတ်
ကျေနပ်စေရန် ပြန်၍ မွေးမွေးပေး
တတ်မိပါတော့သည်။

ပြီးနောက် မြတ်နိုးခင်သည်
အဝတ်အစားလဲရန် ကျော်ညီညီ၏
အိပ်ပေါ်မှ မျက်နှာသုတ်ပေါက်ကို ဆွဲ
ယူလိုက်ရာ ...

ခင်ပွန်းသည် ကျော်ညီညီ၏
အိပ်ပေါ်တွင် မှုန်ရုံနေသည်ကို
အတိအကျသိလိုက်မိပါသည်။ ဤတွင်
မြတ်နိုးခင်သည် ရုတ်တရက်နောက်
ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်မိပါ
သည်။ နှုတ်မှလည်း ...

“ဟင် ... မဲ့ ... မဲ့၊ ဒါဆို ရှင်က
ကျော်ကိုကိုပဲ။ ညီညီဘယ်ရောက်
သေးလဲ။ ညီညီ ဘယ်မှာလဲ။ ရှင်
သုတ်မာပဲ။ အနားမကပ်နဲ့နော်။
ကျွန်မအော်လိုက်မှာ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား အော်
သေး၊ အော်လိုက်ပေါ့။ မင်းက ငါ့ရဲ့
အနားဝင် လက်ထပ်ထားတဲ့ ဇနီး
သားပဲ။ ဘာဖြစ်မှာလဲ။ ဘာမှဖြစ်
တာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါက မင်းရဲ့
ခင်ပွန်းလေ”

“ရှင် ရှေ့တိုးမလာနဲ့နော်။ ရှေ့
တိုးမလာနဲ့”

“လာတော့ ဘာဖြစ်လဲကွာ။
လာရုံတွင်မကဘူး။ ဟောသည်လို
ဟောသည်လို ... ဖတ်”

“အား ...”
မြတ်နိုးခင်သည် လက်ဖွဲ့ဝဋ်
များဖွင့်ရန် အနီးစားပွဲတွင် အသင့်ရှိ
နေသော ကတ်ကြေးကိုယူ၍ ကျော်
ကိုကို၏ နှလုံးသားတည့်တည့်ရှိရာ
သို့ ထိုးစိုက်မိလိုက်သည်။

* * *

ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီး ဖြစ်၏။
တစ်ခုသော အခန်းတွင်းထွင် ဖြစ်ပါ
သည်။

စခန်းမှူးဦးစိန်တင့်သည် မှတ်
စုစာအုပ်ကိုကိုင်လျက်နှင့် လူနာ၏
နောက်ဆုံးစစ်ချက်ကိုယူနေပါသည်။
လူနာကား ကတ်ကြေးဖြင့် ထိုးစိုက်
ဖက်ရာရထားသူ ကျော်ကိုကိုပင်ဖြစ်
ပါသည်။

“ကျွန်တော်က ... ကျော်ကို
ကိုကို၊ ညီညီကို ... အိပ်ဆေး ...
ထိုးပေးထားတယ်။ ညီညီ ... အဝတ်
အစားတွေ ... လဲ ... ဝတ်ပြီး ကျော်
ညီ ... ညီ ... အဖြစ်နဲ့ အယောင်
... ဆောင်ပြီး မြတ် ... နိုးကို လက်
... ထပ် ... ထပ်ခဲ့တယ်”

“ကျော်ညီညီ အခု ဘယ်မှာလဲ
အမှန်ကိုပြောနော်”

“ညီညီက ခု ... မြို့ ... သစ်က
လမ်း”

“စခန်းမှူးဦးစိန်တင့်သည် အနီး
ရှိ ဆရာဝန်ကြီးအား ...

“ကဲ ... ဒေါက်တာ သူ့ကို
ဒေါက်တာတို့ တာဝန်အရ ဆက်
လုပ်ပါ။ တပ်ကြပ်ကြီးမောင်ထွန်းက
စခန်းမှာ အင်အားထပ်ဖြည့်ပြီး မြို့
သစ်ကို တစ်လမ်းချင်း သံသယရှိနိုင်
တဲ့အိမ်တိုင်းကို ဝင်ရှာပါ။ ကျော်ညီ
ညီ အသက်ရှင်နိုင်ဖို့ အချိန်အရမ်း
အရေးကြီးပါတယ်။ အမြန်ဆုံး ဆက်
လုပ်ပါ”

“ဟုတ်”

ကျော်ညီညီ၏ အသက်ကို
ကယ်ဆယ်ရန် မည်သို့ပင်ကြိုးစားခဲ့
ကြပါသော်လည်း အိပ်ဆေးအသုံး
များသည့်အတွက် နောက်ဆုံးတွင်
ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့နေသော ရုပ်ခန္ဓာကို
သာ တွေ့ခဲ့ကြပါတော့သည်။

* * *

ကျော်ကိုကိုနှင့် ကျော်ညီညီဟူ
သော အမြွှာလူသားနှစ်ယောက်တို့
သည် လွန်ခဲ့သော ၂၅ နှစ်ခန့်က လူ
လောကအတွင်းသို့ အတူတကွဝင်
ရောက်ခဲ့ကြပါသည်။

ယခုလည်း ...

အဆိုပါ လူသားအမြွှာနှစ်
ယောက်တို့သည် လူလောကအတွင်း
မှ အတူတကွပင် ပျောက်ကွယ်သွား
ခဲ့ကြပြီ ဖြစ်ပါတော့သည်။

မဉ္ဇူခင်(သာယာ)

09 423695027

ဝိသုဒ္ဓိ
၇၀၆၃၂၀၀၈ နတ်သိင်္ခ
ပြည်ထောင်စု

■ တင့်ထူး(ဇေယျဝတီ)

ဥပဒေသဝတ်မှတ်ချက်ထက် ပို၍ခံထိုက်သူ

ကျေးလက်ဒေသနှင့် မြို့ပြဒေသ တို့က အစစအရာရာ ကွာခြားလွန်းလှ ပါသည်။ ကျေးလက်ဒေသတွင် မွေးဖွားကြီးပြင်းလာကြသူတို့မှာ အရွယ်ရောက်လာသည်နှင့် မိဘများ၏ မိရိုးဖလာတောင်သူလုပ်ငန်းများတွင် နိုင်ရာအလိုကို ဝင်လုပ်ကြရင်းမှ တဖြည်းဖြည်း တတ်သိကျွမ်းကျင်လာကြကာ အသက်ကြီးလာကြပြီဖြစ်သော မိအိုဖအိုတို့ကို လယ်ထဲချောင်းထဲ၌ ပင်ပင်ပန်းပန်း မလုပ်ကြစေတော့ဘဲ သားဖြစ်သူတို့က ထိုလယ်ထဲအလုပ်များကို လက်ဆင့်ကမ်း၍ ပန်းပြောင်းလုပ်လာကြကာ မိသားစုစီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို ဦးစီးဦးဆောင် လုပ်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

“ဟေ့ ... မြမောင်ရဲ့ မင်းလယ်တွေ ထယ်ကျွတ်ပြီလားဟ”

“မကျွတ်တတ်သေးဘူးကွ။ နှစ်ကေလောက် ထယ်ထိုးဖို့ ကျန်နေသေးတယ်လေ”

“ဒါဆိုရင် ထယ်ကျွတ်ပြီးတဲ့ လယ်ကွက်တွေရော ဘယ်နှစ်ကေလောက် စိုက်ပြီးသွားပြီလဲကွ”

“ဪ...ရှစ်ကေလောက်တော့ စိုက်လို့ပြီးသွားပါပြီကွာ”

“ဟုတ်လား ... ငါလည်း မင်းလို ပါပဲကွာ။ မစိုက်ရသေးတဲ့ လယ်သုံးကေလောက် ကျန်နေသေးတယ်ကွ”

“ဘာပဲပြောပြောကွာ ... မင်း

ရော ငါရော လယ်တွေ ဂရုတစိုက် လုပ်ခဲ့ကြလေတော့ တခြားလယ်သမားတွေထက်စောပြီး ထွန်တုံးပိတ်ကြမှာပါကွာ”

လယ်ယာစိုက်ပျိုး လုပ်ကိုင်ကြရာတွင် ပျိုးထောင်ပြီးသည်နှင့် စိုက်မည့် လယ်ကွက်များအား ထယ်ကျွတ်အောင် နေ့စဉ်မပျက် ထယ်ထိုးကြရသည်။ ထယ်ကျွတ်(ထယ်ထိုးပြီး)သော လယ်ကွက်အား ကန်သင်းလိုအောင် ပိတ်ကာ ရေလှောင်ပေးထားရ၏။ ထိုအခါ ထယ်ခဲဖတ်တို့မှာ ရေမြုပ်နေကြသဖြင့် ရေနွေးသွားကြကာ ထယ်ခဲများတွင်ရှိနေသော မြက်များလည်း ရေမြုပ်ပြီး မြက်များသေ၍ ပုပ်သွားကြသည်။ လယ်ကွက်အားလုံး ထယ်ကျွတ်ပြီးသွားလျှင် ပထမဦးဆုံး ထယ်ကျွတ်ပြီး ရေလှောင်ထားသောအကွက်များမှ ရေများဖောက်ထုတ်လိုက်ကာ ထွန်နှင့် စပ်အောင်မွှေကြရသည်။ ထွန်နှင့်မွှေပြီးသောအခါ နူးအိနေသော ထယ်ခဲများမှာ ပျော်သွားပြီး သမန်းပြင်နူးနူးအိအိများ ရလာလေသည်။ ထိုအိနေသော သမန်းပြင်ထဲ၌ စပါးပျိုးပင်လေးများ ထိုး၍စိုက်ကြရခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟာ ... မြမောင်ရဲ့ လယ်ပွဲတွေက သမန်းပြင်တွေ နူးအိနေတာပဲနော်”

“အေးဟဲ့ ... ခုလိုသမန်းအိနေတော့ ကောက်ပင်စိုက်ရတာ အဆင်

ပြေတာပေါ့အေ”

“ဟိုတစ်နေ့ကများ ကိုထွန်းရဲ့ လယ်မှာ စိုက်ရတဲ့သမန်းပြင်ကတော့ အေ ... မပြောချင်ပါဘူး။ သမန်းကလည်း မာဆတ်ဆတ်နဲ့။ ကောက်ပင်တွေထိုးစိုက်တော့ လက်ထိပ်တွေကို ကျိန်းကုန်တာပဲလေ။ နောက်နေ့မနက်မှာ ကောက်စိုက်မှ လိုက်နိုင်ပါမလားလို့ စိုးရိမ်မိသေးတယ်”

“ဟုတ်လား ... ကျိန်းတဲ့လက်ချောင်းတွေသက်သာအောင် ညည်းဘာဆေးတွေ လိမ်းခဲ့လဲဟဲ့”

“ဘာဆေးမှ မလိမ်းရပါဘူးအေ။ ငါ့အမေက ထမင်းပူပူလေးကို လက်ဝါးထဲထည့်ပြီး ဆုပ်ပေးရတယ်ပြောလို့ ဆုပ်ပေးခဲ့တာနဲ့ နောက်နေ့မနက်ရောက်တော့ လက်ထိပ်တွေ မကျိန်းတော့ဘူးလေ”

“ဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆိုရင် သမန်းညည်းလယ်တွေမှာ စိုက်ရလို့ လက်ထိပ်တွေကျိန်းရင် အဲဒီနည်းနဲ့ ကုစားရမှာပဲဟေ့”

မြမောင်တို့လယ် လုပ်ကြရသည်က လယ်ထဲတွင် တလည်လည်းနှင့် ထယ်ထိုး ထွန်မွှေ၊ ကန်သင်းပေါက်၊ ပျိုးနုတ် စသည့်အလုပ်များကို ဇယ်ဆက်သလို လုပ်ကြရသည်။ နံနက်မိုးလင်းက မိုးချုပ် မှောင်စပျိုးသည်အထိ လယ်ထဲ၌ တကုပ်ကုပ်နှင့် ပင်ပင်ပန်း

မန်း လုပ်ကိုင်ကြရလေသည်။ တစ်နေ့ ကုန် လယ်ထဲ၌ နေပူမရှောင်၊ မိုးရွာ မရှောင် လုပ်ကြရပြီး ညနေပိုင်း အိပ် ပြန်ရောက်လျှင် ရေမိုးချိုး၍ သန့်စင် ကာ ညစာစားသောက်ကြရလေသည်။

“အမေ ... ဘာဟင်းချက်ထား လဲဗျ”

“ဘာရှိရမှာလဲ သားရယ်။ ချဉ် ပေါင်ချဉ်ရေဟင်းနဲ့ ငါးခြောက်လေး တွေစင်းပြီး ငရုတ်သီးနဲ့ စပ်စပ်လေး ကြော်ထားတယ်လေ”

“ဘာဟင်းပဲဖြစ်ဖြစ် ထမင်းခူး တော့ဗျာ၊ ဗိုက်ဆာလှပြီဗျ”

လယ်ထဲ တစ်နေကုန်လုပ်ရပြီး မောကမော၊ ထမင်းက ဆာလောင်နေ သဖြင့် ရှိသည့်ဟင်းနှင့်ပင် ဗိုက်ပြည့် အောင် အားပါးတရစားသောက်ကြရ လေသည်။ ကျေးလက်ဒေသမှာက မြို့မှာလို ဟင်းချက်စရာအလွယ်တကူ ဝယ်မရနိုင်ပေ။ တစ်ခါတစ်ရံမှသာ ရွာထဲတွင်ဝက်ပေါ်၍ ဝယ်ချက်ပြီး ဟင်း ကောင်းနှင့် စားကြရသည်။ လယ်ထဲ ချောင်းထဲမှ ငါးရှာ၊ ဟီးရှာ၊ ငါးရှဉ့် များ ရလာပါမှ ဟင်းကောင်းမြင်ကြရ သည်။ ကျန်ရက်များမှာတော့ ပဲဟင်း၊ ချဉ်ပေါင်ဟင်း၊ ပဲကြော်၊ ငါးပိရည်၊ တို့စရာတို့နှင့်သာ စားသောက်ခဲ့ကြ ရလေသည်။

“ဟေ့ ... မြမောင်၊ မြမောင်ရေ”

“ဟဲ့ ... ဘယ်သူတွေက လမ်း ကခေါ်နေတာလဲကွယ်၊ မြမောင်က တစ်နေကုန် လယ်ထဲမှာလုပ်ခဲ့ရလို့ မောနဲ့ စောစောအိပ်နေပြီလေကွယ်”

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ သွားကြပြီဗျာ”

လယ်ထဲ မဆင်းကြရသည့် သူ

အပေါင်းအသင်းများက ညဘက်အိပ် လည်ထွက်ရန် လာခေါ်ကြခြင်းဖြစ် သည်။ ကျေးလက်နေ လူငယ်တို့ဘဝ က ညဘက်ရောက်မှ လည်ချိန်ပတ် ချိန်ရကြသည်။ လည်ချိန်ပတ်ချိန်ဖြစ် ပေမယ့် လယ်ကစိုက်မပြီးသေးခြင်း၊ ကြောင့် လယ်ထဲမှာသာ ဂရုစိုက်လုပ် ကိုင်နေကြရသဖြင့် လည်ပတ်ချိန်ကို မချိန်မပေးနိုင်ခဲ့ကြပေ။

မြို့နေလူငယ်များနှင့် ကျေးလက် နေလူငယ်တို့၏ ဘဝမှာ ကွာခြားလွန်း လှပါသည်။ မြို့နေလူငယ်တချို့မှာ အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိ၊ မိဘလုပ်စာ ထိုင်စားနေကြကာ ညဘက်ရောက် လျှင်လည်း လမ်းဆုံလမ်းခွ အုတ်ခုံပေါ် ထိုင်ပြီး ဂစ်တာတဒေါင်ဒေါင်တီးကာ အသံသေးအသံကြောင်များနှင့် အော် ဟစ်သီဆိုတတ်ကြသည်။ ထိုကဲ့သို့ အလိုက်မသိစွာ ပြုမူခဲ့ကြသဖြင့် တစ် နေကုန်အလုပ်ခွင်တွင် လုပ်ကြပြီး ည ဘက်၌ အနားယူအိပ်စက်ကြသူများ အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ကြ ရလေသည်။ ထိုလူငယ်တို့မှာ တဖြည်း ဖြည်းအရွယ်ရောက်ကြသောအခါ မိဘ များအတွက်လည်း အထောက်အကူ မရကြ၊ တိုင်းပြည်အတွက်၊ အများ ကောင်းကျိုးအတွက်ဆိုတာ ဝေလာ ဝေးကြပြီး၊ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ် ကြ။ အပေါင်းအသင်းများကာ ဆေးစွဲ သူစွဲ၊ အကျင့်စာရိတ္တတွေ ပျက်ပြား သွားကြပြီး၊ ထောင်ထဲရောက်သူ ရောက်၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ဘဝ နိဂုံးချုပ်သူချုပ်နှင့် တန်ဖိုးမဲ့ ဖြစ်ခဲ့ကြ ရလေသည်။

နွေဘက်ရောက်လာတော့ လယ် သမားများလည်း စပါး၊ ပဲများ ပြီး ကာ တလင်းငတ်သိမ်းပြီးကြလေပြီ။

“လှမောင်ရေ ... မင်းလယ်တွေ တော့ စပါးထွက် ဘယ်လိုရှိလဲမသိ ဘူး။ ငါ့လယ်ကတော့ ဒီနှစ် စပါးဆုတ် တယ်ကွာ”

“မင်းလယ်တွေ စပါးဆုတ်တာ လည်း မပြောနဲ့လေကွာ။ မင်းက လယ်စိုက်နောက်ကျခဲ့တာကိုးကွ၊ နောက်ကျတော့ စပါးပင်ပွားချိန်နည်း ပြီး စပါးထွက်ညံ့တော့တာပေါ့ကွာ”

တလင်းသိမ်းပြီးကြလျှင် စပါး ပဲ အထွက်များ မေးစမ်းပြောဆိုကြလေ သည်။ ပို၍ပဲထွက်ထွက်၊ အထွက် ညံ့ညံ့ တစ်မိုးတစ်ရာသီ စိုက်ပျိုးခြင်း က ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ သည် နှစ်၏ အထွက်ဆုတ်ပေမယ့် နောက် နှစ်မှာ မညံ့ရအောင်၊ ပိုထွက်အောင် သာ အချိန်အခါမီ စိုက်ပျိုးလုပ်ကိုင်ကြ ခိုသာ ရှိလေသည်။

“ဟေ့ ... မြမောင် ... မင်း ယောက္ခမတွေ ဒီနှစ် သူတို့သားတွေ ကို ရှင်ပြုမယ်တဲ့ကွ”

“ဟာ ... ခွေးပု၊ တိုးတိုးပြော ဟာ။ မင်းကကွာ၊ အော်ကြီးဟစ်ကျန် နဲ့၊ တော်တော်ကြာ ကိုမိုးမောင်တို့ကြ သွားမှဖြင့် ပြဿနာဖြစ်တော့မှာပဲကွ”

“ဟ ... ကြားသွားတော့လည်း သူသမီး မြခင်နဲ့ မင်းနဲ့ ဖြစ်နေတာ နားမောက်ပြီးသား ဖြစ်သွားတာ ပေါ့ကွာ”

တကယ်တော့ ရွာလယ်ပိုင် ကိုမိုးမောင်၏သမီးဖြစ်သူ မြခင်နဲ့ မောင်တို့က ရည်ငံနေကြပြီးဖြစ်သည့် မြခင်က ရွာထဲတွင် ကွမ်းတောင်

အချောအလှဖြစ်သည်။ မြမောင်တို့
ဆယ်တွင် ကောက်စိုက်ပါလာရာမှ
ကောက်စိုက်မများ၏ နောက်ပြောင်
တို့စယ်ကြရင်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချစ်
ကြီးသွယ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“အင်း...မြခင်က ဘာမှမဟုတ်
တဲ့ မြမောင်ကိုတော့ လက်ခံခဲ့ပြီး ငါ့ကို
တော့ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းခဲ့တာပါလား”
ဒီလိုဖြစ်လို့ ရုန်းလားကွာ။ ထွန်းအောင်
တဲ့ကွ။ တစ်အောင်တည်းရှိတယ်။
ငါ့မိဘတွေက စီးပွားရေးလည်းတောင့်
တင်းတယ်။ ငါ ဘာမဆိုပူဆာရင်
အကုန်ရတယ်။ ဒင်းတို့ချင်းဘယ်လိုပဲ
အဆင်ပြေကြပေမယ့် ငါရအောင်လုပ်
ယူရမှာပဲ”

တကယ်တော့ ထွန်းအောင်မှာ
မိဘများက စီးပွားရေးတောင့်တင်းပြီး၊
အလိုလိုက်ထားသဖြင့် အလုပ်ခွင်တွင်
လက်ကြောတင်းသူ မဟုတ်ပေ။ မြ
မောင်ကတော့ မိဘ၏လယ်လုပ်ငန်း
တွင် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်နှင့် ဦးစီးပြီး
လုပ်ခဲ့သူဖြစ်၍ မြခင်က ထွန်းအောင်
ထက် မြမောင်ကို အလေးပေးခဲ့ခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

ကွမ်းတောင်ကိုင်မြခင်ကို နှစ်
ယောက်စလုံးက အပြိုင်ပိုးခဲ့ကြရာတွင်
မြမောင်က အလေးသာသွားခဲ့သဖြင့်
ထွန်းအောင်မှာ မြမောင်ကို ကြည့်မရ
တော့ပေ။

နွေနှောင်းပိုင်းအချိန်တွင် ဖြစ်
သည်။ နွေဘက်ဆိုတော့ လယ်သမား
များ စပါး၊ ပဲ၊ ပြောင်းတို့ ခိုတ်သိမ်း
ရောင်းချပြီးချိန်၌ လယ်သမားများ
လက်ထဲ ငွေသီးနေသည့်အချိန်တွင်
သူနိုး၊ ဓားပြရန်က ကြောက်ကြရလေ
သည်။ ထို့ကြောင့် ရပ်ရွာလုံခြုံရေး

အတွက် ကင်းတဲများဆောက်ခြင်း၊ ရွာ
ပတ်လည်ခြံစည်းရိုးကာခြင်း၊ ညကင်း
ကို အလှည့်နှင့်စောင့်ခြင်းများကို ရပ်
ရွာအုပ်ချုပ်ရေးမှူးက စီမံပေးထား
လေသည်။

သည်ညတွင် ထွန်းအောင်မှာ ည
ကင်းလှည့်တာဝန်ကျသဖြင့် သူနှင့်
အခြားနှစ်ယောက်ပါ ညကင်းစောင့်
ကြရလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် အိပ်ကြ
လေ။ ည ၁၂ နာရီအထိ ကျွန်တော်
စောင့်မယ်”

“အေး... ကောင်းတယ်ကွာ။
ငါတို့နှစ်ယောက်က တစ်နေကုန် လွှ
စင်မှာ လွှဆွဲခဲ့ကြတော့ ပင်ပန်းပြီး
အိပ်ချင်နေကြတာနဲ့ အတော်ပဲဟေ့။
ဒါဆို ငါတို့အိပ်ကြပြီနော်။ ည ၁၂
နာရီထိုးရင် ငါ့ကိုအရင်နိုးဟေ့။ ငါထ
စောင့်ပါ့မယ်”

တကယ်တော့ ထွန်းအောင်က
သူ့အကြံနှင့်သူ ရှိနေလေသည်။ သူ
ကင်းတဲကိုလာစဉ်က မြမောင်ကို မြခင်
တို့အိမ်နားက ဒေါ်ထွေးအိမ်တွင်ရောက်
နေသည်ကို မြင်တွေ့ခဲ့၏။ သူနှင့်မြခင်
နီးစပ်သွားခဲ့သည်မှာလည်း ဒေါ်ထွေး
၏ အကူအညီများစွာ ပါဝင်လေသည်။
ဒေါ်ထွေးအိမ်တွင် ရေနွေးကြမ်းသောက်
ကြရင်း စကားထိုင်ပြောပြီး ညဉ့်နက်
မှပြန်မည့်ကို ထွန်းအောင်ကြိုသိနေ
လေသည်။

“ကဲ...ဒီညတော့ ငါ့အကြောင်း
သိရအောင် မှတ်လောက်သားလောက်
ဖြစ်အောင် လုပ်ပြရသေးတာပေါ့ကွာ
မြမောင်ရာ”

ညဉ့်ပိုင်းတွင် ကျန်ကင်းသမား
နှစ်ယောက်မှာ အိပ်ပျော်နေကြပြီဖြစ်

သည်။ တစ်နေကုန် လွှဆွဲပြီး ပင်ပန်း
ကြသဖြင့် တခေါ်ခေါ်နှင့်ပင် အိပ်မော
ကျနေကြပြီ။

“အင်း... ဒီအချိန်လောက်ဆို
ရင် မြမောင် အိပ်ပြန်ချိန် နီးပြီပဲ။ ငါ
မှောင်ခိုပ်တစ်နေရာကနေပြီး စောင့်
ချောင်းနေမှပဲ”

“ဟော... ဟော... မြမောင်
ဆေးလိပ်မီးတစ်ချောင်း လာနေပြီပဲ”

“ကဲကွာ...ကဲကွာ”

“အောင်မယ်လေးဗျာ... သေပါ
ပြီဗျာ”

ထိုအော်ဟစ်သံကြောင့် အနီး
အနားရှိ အိမ်များမှ လူများထွက်လာ
ကြသည်။

“ဟင်...မြမောင်၊ မင်းမျက်နှာ
မှာလည်း သွေးတွေရဲပြီး မြင်မကောင်း
အောင်ပါလားကွာ။ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကျွန်တော်အိပ်အပြန်မှာ...
အမှောင်ထဲကနေပြီး မျက်နှာကို ဓားနဲ့
ခုတ်ခံရတာဗျာ”

“မင်းအုပ်ထားတဲ့လက်ကို ဖယ်
ပြီးပြစမ်းပါဦးကွာ”

“ဟာ... ဓားဒဏ်ရာကမသေးပါ
လား။ မဖြစ်ဘူး၊ ညတွင်ချင်း မြို့ဆေး
ရုံကိုသွားမှဖြစ်မယ်။ တော်တော်ကြာ
သွေးထွက်လွန်ရင် အန္တရာယ်ရှိတယ်”

ဓားခုတ်မှုဖြစ်၍ ဆေးရုံတန်းတင်
၍မရဘဲ ရဲစခန်းတွင် အခင်းဖြစ်မှုကို
အမှုဖွင့်ကြရသည်။ ပြီးမှ ဆေးရုံတက်
ခွင့် ရခဲ့လေသည်။ မြမောင်မှာ မျက်
နှာတွင် ဓားဖြတ်ခုတ်ခံခဲ့ရခြင်းဖြစ်၍
ဆေးရုံတွင် သုံးပတ်မျှတက်ရောက်
ကုသခံပြီးမှ ဆင်းခွင့်ရခဲ့သော်လည်း
မျက်နှာမှ ဓားခုတ်ရာကြီးမှာ သေဒဏ်
ဒဏ်ရာကြီး ဖြစ်ခဲ့တော့သည့်အ

သည်နေ့တွင် ရဲစခန်းမှ ဓားခုတ်
မှုအား လိုအပ်သည့်သက်သေခံစွဲဦး
များ၊ သက်သေများနှင့် အမှုတည်
ဆောက်ပြီး တရားရုံးသို့တင်ပို့ခဲ့သဖြင့်
တရားရုံးမှ ထိုရာဇဝတ်မှုအား စစ်ဆေး
ရန် ရက်ချိန်းပေးခဲ့ပြီး စစ်ဆေးလာခဲ့
လေသည်။

“ကဲ...တရားသူကြီးများ သိတဲ့
အတိုင်းပဲလေ။ ဓားခုတ်ခံရတဲ့ တရား
လိုဟာ သေရာပါတဲ့ ဓားခုတ်ရာကြီး
ရခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် တတုဗေဒဌာန
က သက်သေခံဓားကို စစ်ဆေးရာမှာ
သွေးမတွေ့ကြောင်း ဆိုလာတယ်ဗျ”

“အို ... ဓားမှာသွေးမတွေ့ဘူး
ဆိုပြီး ဒီအမှုကို လွှတ်ပစ်ရမှာလားဗျ။
ဓားခုတ်ခံခဲ့ရလို့ပဲ တရားလိုရဲ့မျက်နှာ
မှာ ဓားခုတ်ရာကြီး အထင်ကရထင်
ကျန်ခဲ့တာပဲ။ ဓားမှာသွေးမတွေ့တာ
က ခုတ်တဲ့ဓားကိုမသိမ်းဘဲ မခုတ်တဲ့
ဓားကို ရဲက တစ်နည်းနည်းနဲ့ လက်ခံ
ခဲ့လို့ တတုဗေဒဌာနကစစ်တော့ သွေး
မတွေ့တာပဲ ဖြစ်မယ်”

“ကဲ...ဗျာ...ဒီလိုဆိုရင် ဒီအမှု
ဟာ ဥပဒေပုဒ်မ-၃၆၆ ဖြစ်လို့ သေ
လောက်အောင် အပြင်းအထန် ဒဏ်
ရာရစေခဲ့တာဆိုတော့ ထောင်ဒဏ်
ခုနစ်နှစ် ရှိတယ်လေ။ ကျုပ်တို့ တရား
ခံကိုတော့ မှတ်လောက်သားလောက်
ဖြစ်အောင် အပြစ်ပေးမှ နောင်ကို
လက်ရဲဇက်ရဲနဲ့ မခုတ်ရဲတော့မှာပဲဗျ”

တရားသူကြီးအဖွဲ့လည်း ထိုအမှု
အား မည်သို့အပြစ်ပေးကြမည်ကို ညှိ
နှိုင်းခဲ့ကြပြီး အမိန့်ချမှတ်မည့် နေ့ရက်
ကို ချိန်းဆိုခဲ့သည်။

နောက်တစ်ပတ် ရုံးချိန်နေ့တွင်
တရားခံအား ထောင်ဒဏ်ငါးနှစ် ကျခံ

စေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့လေသည်။

စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ရုံးပိတ်ပြီး
တနင်္လာနေ့ ရုံးပြန်ဖွင့်ချိန်တွင် စာရေး
ခံ၏ဖခင်ဖြစ်သူက တရားသူကြီးဥက္ကဋ္ဌ
နှင့် တွေ့ဆုံခွင့်တောင်းခံခဲ့၏။

“ကျွန်တော်က ဟိုနေ့က ထောင်
ဒဏ်ငါးနှစ် ကျသွားတဲ့ တရားခံရဲ့
ဖခင်ပါ”

“ဘာများတင်ပြစရာ ရှိနေပါလဲ
ဗျာ”

“ဒီလိုပါခင်ဗျာ။ ဒီအမှုမှာ သက်
သေခံဓားမှာ သွေးမတွေ့ဘူးဆိုတော့
ဒီအမှုဟာ ကွင်းလုံးကျွတ်လွှတ်ရမယ့်
အမှုဖြစ်တယ်။ အဲဒီလို လွှတ်ပေး
အောင် ကျုပ်ပြောပေးမယ်၊ ဒါပေမယ့်
ကျုပ်အပါအဝင် တရားသူကြီးသုံး
ယောက်ကိုပါ ပေးကမ်းရမယ်ဆိုပြီး ငွေ
ငါးသောင်းကို ရှေ့ပတ်စာရေးကြီးက
တောင်းလို့ ပေးခဲ့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့်
အမိန့်ချလာတော့ ထောင်ဒဏ်ငါးနှစ်
ချခဲ့တဲ့အတွက် လူလည်းထောင်ကျ၊
ငွေလည်းဆုံးရှုံးခဲ့ရလို့ နစ်နာခဲ့ရပါ
တယ်ခင်ဗျာ”

“ဟာ ... ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရှေ့
ပတ်စာရေးကြီးကို အပြန်ခေါ်စမ်းဗျာ”

တရားသူကြီးဥက္ကဋ္ဌက ထိုတင်ပြ
လာသူ တင်ပြချက်များအတိုင်း ပြန်
ပြောပြကာ စာရေးကြီးအား မေးမြန်းခဲ့
တော့သည်။

“ဟုတ်...ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်
ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ဒီအမှုဟာ လွှတ်
ပစ်လိမ့်မယ်ထင်ပြီး တရားခံရဲ့ဖခင်ထံ
မှ ငွေတောင်းခံခဲ့မိပါတယ်။ တောင်း
ရာမှာ များများတောင်းလို့ရအောင်
အမှုကိုစစ်ဆေးတဲ့ တရားသူကြီး သုံး
ဦးကိုပါပေးရမယောင်ပြောပြီး တောင်းခံ

ခဲ့မိပါတယ်။ တကယ်တော့ တရားသူ
ကြီးများက ကျွန်တော်ငွေတောင်းခံခဲ့
တာကို လုံးဝသေကြံပါအူ။ တရားသူ
ကြီးလည်း အမှုမှာပေါ်ပေါက်တဲ့အတိုင်း
မှန်မှန်ကန်ကန် ဆုံးဖြတ်ပေးခဲ့ကြတာ
ပါပဲ ခင်ဗျာ”

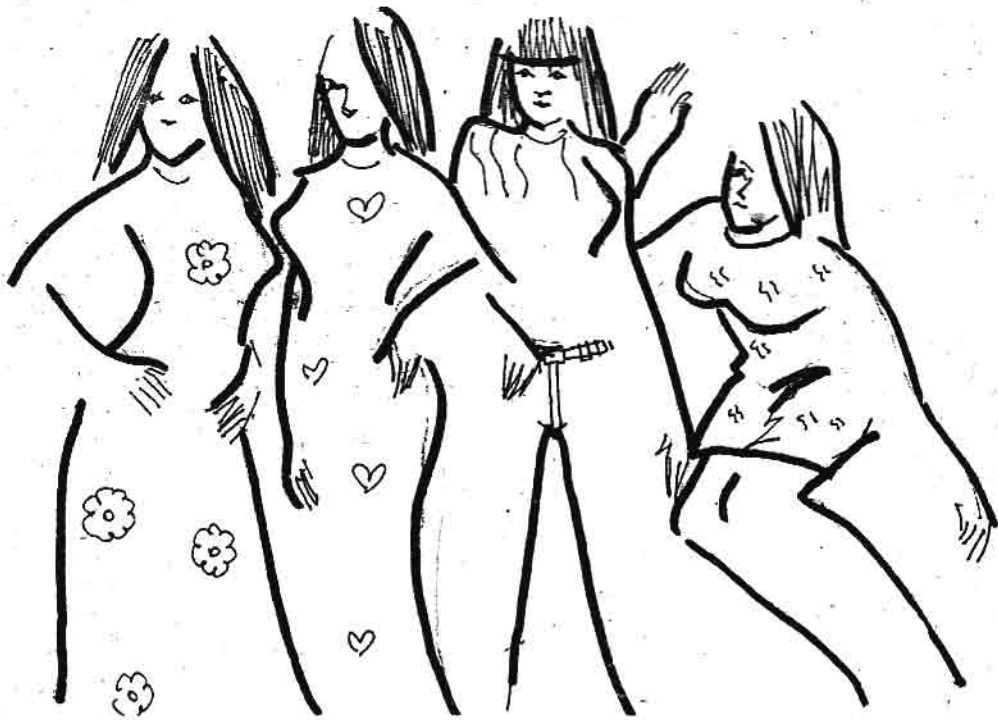
“ကဲ...စာရေးကြီးပြောတာကြား
တယ်နော်။ သူ့ကိုယ်ကျိုးအတွက်
တရားသူကြီးတွေကိုပါ လက်ညှိုးထိုး
ပြီး မသမာမှုပြုခဲ့တာပဲ။ ခင်ဗျားပေးခဲ့ရ
တဲ့ ငွေထွက်ပြန်ပေးပါမယ်။ အကုန်
ပျက်စီးစီးစားစားကြီးကိုလည်း တရား
ရုံးက အပြီးအပိုင် နုတ်ထွက်ခိုင်းကြ
မှာပါပဲ”

“ဗျာပဲတို့ဟာ တရားသူကြီး
တွေဖြစ်ကြတဲ့အတိုင်း ဒီအမှုကိုစိစစ်
ခဲ့ကြတာပါ။ သူတစ်ပါးကိုတော့ ရှုပ်
ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်အောင် ရက်ရက်
စက်စက် ဓားနဲ့ခုတ်ခဲ့ပြီး မိမိအတွက်
တော့ အမှုမလွှတ်အောင် ဒီလိုမသမာ
တဲ့နည်းလမ်းနဲ့ ကြိုးစားခဲ့တာဟာ မှား
မှုရှိပါရဲ့လား။ ကျုပ်တို့ဟာ တရား
နည်းလမ်းနဲ့အညီ ဆောင်ရွက်နေခဲ့
ကြတာပါ။ ဒီလိုသာ မသမာမှုပြုခဲ့တာ
သာ ကြိုသိခဲ့ရင် ဥပဒေသတ်မှတ်ချက်
ထက်တောင် ပိုပြီးအပြစ်ပေးသင့်တာ
ပါလေ”

ထိုအခါမှပင် တရားခံ၏ဖခင်
ဖြစ်သူမှာ စာရေးကြီး၏မြတ်လှယ်မှုကို
သိရှိကာ အမြင်ရှင်းသွားခဲ့တော့သည်။
သူအား စာရေးကြီးထံမှ ပြန်တောင်း
ပေးသော ငွေများကိုယူကာ စိတ်
မသက်သာစွာနှင့် တရားရုံးမှထွက်ခွာ
လာခဲ့လေတော့သည်။

တင့်ထူး(သေချာဝတ်)

ဆယ်ခြောက်နှစ်၊ ဆယ်ရှစ်နှစ် ပူးသစ်အရွယ်နှင့် ရွှေပျားနေသော ကုတ္တီယပုံရိပ်

■ အောင်မြတ်ဦး

(၁)

သမ္မာကျမ်းစာတွင် ကြည်လျှင်
မိန်းမနှင့် ပတ်သက်သော အမှတ်
အသားတစ်ခုကိုတွေ့ရသည်။ “ဘုရား
ဆင်သည် လူထဲမှထုတ်သော နံရိုး
အင်ချောင်းနှင့် လူမိန်းမကိုဖန်ဆင်း၍
ချစ်ရသည့် ဆောင်တော်မူသည်” ဟု
ဖြစ်သည်။ ထိုအမှတ်အသားကို ကြည့်
ခြင်းဖြင့် မိန်းမသည် လူ့လောက၌
နေခြင်းကို အပ်သောအရာဖြစ်သည်။

တန်ဖိုးမြင့်မားမှုရှိသည်ဟု နားလည်
ခံစားရသည်။

ထို့အတူ ယောက်ျားနှင့်မိန်းမ
သည် လက်ညှိုးနှင့်လက်မလို အစဉ်
ယှဉ်တွဲ အမှီအတွယ်ပြုနေကြောင်းကို
လည်း တွေ့ရသည်။ ယောက်ျားနှင့်
မိန်းမ ပေါင်းစည်းညီညွတ် သဟဇာ
တသည် လောကငြိမ်းချမ်းမှုပြသည်
ဟုလည်း ဆိုရပေမည်။ ထိုနှယ်ပင်
မိန်းမသည် ယောက်ျားတို့နှယ် ဦး

ဆောင်သူကဏ္ဍတွင် နေရာပေးခြင်းမခံ
ရသော်လည်း မိန်းမဟူသည် မိခင်မျိုး
နွယ်ရဖြစ်သည်မို့ ဂုဏ်တင့်သည်။
တန်ဖိုးမြင့်မားသည်ဟု ဆိုရမည်။

သို့သော် အဘယ်ကြောင့် မိန်းမ
တို့သည် မိမိ၏ဂုဏ်နှင့် မိမိ၏တန်ဖိုး
ကို ကျဆင်းစေနိုင်ပြုနေကြသနည်း။
မိန်းမတို့သည် မိမိတို့၏ဂုဏ်နှင့် တန်ဖိုး
ကို မသိကြသလော။ အလှအပနှင့်
ပကာသနရေယဉ်ကြောတူင် စီးပျော

ပါဝင်နေကြသနည်း။

မြန်မာစကားတွင် “မိန်းမတို့၏ ဥစ္စာကား အဆင်းတည်း”ဟု ရှိသလို “တောင်းမှာအကွပ် လူမှာအဝတ်”ဟု ဆိုရမည်။ အဆင်းဟူသည်ကား ပကတိအဆင်းကို ဆိုလိုခြင်းပင်။ ဖြူစင်သောနှလုံးသား၏ ရောင်ပြန်ဟပ်မှု အဆင်း(သို့မဟုတ်) ရိုးသားစင်ကြယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သဘာဝကိုဆန့်ကျင်သော အဆင်းမဟုတ်။

အဝတ်အစား တင့်တယ်ခြင်းသည် ဤသို့ပင်။ လျှပ်ပေါ်လော်လီသော ယဉ်ကျေးမှုကို ဆန့်ကျင်သော ဝတ်စားဆင်ယင်မှုလည်း ဂုဏ်ကိုတင့်စေသော ဝတ်ဆင်မှုမဖြစ်နိုင်။ “ဟိရိဩတ္တပ္ပ”တရားသည် မိန်းမတို့၏ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် တန်ဖိုးကို မြင့်မားစေသော မှတ်ကျောက်ဟု ဆိုလည်လည်း မမှားပေ။

(၂)

မိန်းမတို့သည် ခေတ်မီခြင်းနှင့် ခေတ်ဆန်ခြင်းကို ခွဲခြားသင့်တားသင့်သည်။ တချို့က မကွဲမပြားနှင့် အတွေးမှားနေကြသည်လည်း ရှိသည်။ ယခုတစ်လော မိန်းကလေးများကိုတွေ့တိုင်း ရင်မောရသည်။ ကိုယ့်တိုင်းပြည်သဘာဝနှင့် ကိုယ့်ယဉ်ကျေးမှုကို မေ့လျော့နေကြသလား မပြောတတ်။

ပင်တိစကတ်၊ ရှောင်ပင်၊ အခုအခံမဲ့သော ဘလောက်စ်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်မှုတို့သည် ယဉ်ကျေးမှုအဆင်တန်ဆာတွေ မဟုတ်ပေ။ မိန်းမတို့၏

တန်ဖိုးဖြင့် အဓိကတာဝန်မှာ “ဟိရိဩတ္တပ္ပ” စောင့်စည်းခြင်း ဖြစ်သည်။ အရှင်းလင်းဆုံး အနက်ဖွင့်ခြင်းဖြစ်သည်။ လျှို့ဝှက်သောအရာကို လျှို့ဝှက်ခြင်း မည်သည်။ ထိုအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဆွေးနွေးဖူးသည်။ အခြေစကားများ ဘဝင်ကျစရာမရှိ။

တိုးတက်မှု အရှိန်အဟုန်ဖြင့် နိုင်ငံတကာနှင့် ရင်ပေါင်တန်းနေတဲ့ အချိန်မှာ နိုင်ငံတကာ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကို အမှီလိုက်ဖို့ လိုတယ်လေ။ ဒါမှ ခေတ်မီမှာပေါ့”

ယဉ်ကျေးမှုကို ဦးစားပေးသည့် နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံအတွက် ထိုစကားလည်း စံချိန်မီစကားဟု မဆိုသာ။ ခေတ်ဆန်လွန်းသဖြင့် အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှု စံများလျော့ပါးသွားနိုင်သည်။ စံချိန်မီသော မိန်းမထုများ များပြားလာခြင်းကြောင့်လည်း မိန်းမတို့၏ ဖျတ်သုဉ်းခြင်း ဖြစ်လာမည်မှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲပေ။ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုတိုးတက်ပြီး စိတ်ယဉ်ကျေးမှု ဖျတ်ပြားနေလျှင် မိန်းမတန်ဖိုးသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှမြင့်မားလာမည် မဟုတ်ချေ။

(၃)

ညော်လမ်းညွှန် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တစ်ဦး၏ စကားတစ်ခုကို ပြောပြသည်။ “မြန်မာဆန်ဆန်လှတဲ့ မြန်မာမလေးတွေကို တွေ့ချင်သတဲ့” မြန်မာပြည်မှာ မြန်မာဆန်ဆန်လှတဲ့ အလှတရားတွေ ရှားနေပြီလား။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် မြန်မာထာဝီ

အစား၊ စကတ်ထာဝီများ လွှမ်းမိုးလာသည်မှာ ရင်မောစရာပင်။

သို့သော် မကြာမြင့်သည့် လကမူ ပီတိဖြစ်စရာစကားတကြားရသည်။ ဇော်ဒယ်ဆရာမ၏ ပြောသည့်စကားပင်။ “ဟိရိဩတ္တပ္ပ ရှေ့တန်းတင်တဲ့ မြန်မာဆန်ဆန်တစ်ခု လုပ်ဖြစ်အောင်လုပ်မယ်” သောစကားပင်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိမိခြင်းနှင့် ခေတ်ဆန်ခြင်းမကွဲပြားသ စိတ်ယဉ်ကျေးမှု အဓိကကျကြော့ခွဲခြားခြား မသိနားမလည်ဖြစ်နေ တွင် ထိုစကားသည် မဟာအထိ ရောင်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ တန်ဖိုး စကားဟု ဆိုနိုင်သည်။

မှန်သည်။ ဒီလိုအသိရှိသူများ နေသေးသဖြင့် အားတက်ရသည့် ဤအသိရှိခြင်းသည် စိတ်ယဉ်ကျေးမှု ဖျတ်သုဉ်းသေးကြောင်း ဖော်ပြချက်ဟု ဆိုလည်းမမှား။ လောကဓိ စိတ်ယဉ်ကျေးမှု မြင့်မားလာသည်အမျှ ယဉ်ကျေးမှု၊ ဣန္ဒြေနှင့် ထိဩတ္တပ္ပလည်း ထွန်းတောက်စိုးမိုးမည် မုချဖြစ်သည်။

ထိုအခါ မြန်မာလိုလှသော မာမလေးများ၏ တန်ဖိုးသည်လည်း မြင့်လာမည်မှာ မြေကြီးလက်ခတ်မပင်။

အောင်မြတ်ဦး

ဒုတိယ ခေါင်းလောင်းသံ

■ ကိုကိုလှ(ကမာမြေ)

လိုရာဆန္ဒပြည့်ဝခဲ့ပြီမို့ ဆရာမ
လေး မအေးချမ်း အပျော်ကြီးပျော်ခဲ့ရ
သည်။ အဲသည်နေ့ကို မအေးချမ်း
အယ်တော့မှ မမေ့။ မမေ့နိုင်စရာ
အကြောင်းက သက်သေပြနေသည်။
မအေးချမ်းနေခဲ့။ ပညာသင်ခဲ့ရသည့်
အခါ ကျောင်းဆရာမအဖြစ် တာဝန်
ယူရန် အလုပ်ခန့်အပ်လွှာ လက်ခံရရှိ
သည့် နေ့သည် ဘဝမှာ အပျော်ရွှင်
ဆုံး၊ ဆန္ဒအပြည့်ဆုံး၊ မမေ့ဆုံး ဘဝ
အချက်တစ်ခု။

ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေး
အဝ ပညာသင်ခဲ့သောကျောင်းမှာ
ကျောင်းဆရာမအဖြစ် တာဝန်ယူရ
ခြင်းသည် မည်သည့်ဘဝနှင့်မျှ မလဲ
ဆယ်နိုင်။ အချို့ကပြောကြသည်။
တောသူမို့ တောမှာပျော်သည်တဲ့။
အယ်သို့ဘယ်ပုံ ဆိုစေကာမူ မအေး

ချမ်းက မမူ။ မအေးချမ်း ရိုးသားကြိုး
ကုတ် တာဝန်ထမ်းဆောင်မှုကြောင့်
မအေးချမ်းရွာကလေး အားထားရာ
ကျောင်းတွင် မူလတန်းကျောင်းအုပ်
အဆင့် ရာထူးတိုးခံရပေတော့သည်။

ကျောင်းအုပ်ဖြစ်ရသည့် ဘဝ
သည်လည်း မေ့မရ။ မိမိအထက်
ကျောင်းအုပ်ကြီးမှ တာဝန်ပေးသော
ကျောင်းတက်ကျောင်းဆင်း ခေါင်း
လောင်းထိုးတာဝန်။ မအေးချမ်းခေါင်း
လောင်းကို အားလုံးက (ကျောင်းသား
မိဘကအစ) ကြောက်ရွံ့ကြသည်။
အထူးသဖြင့် ဥပဒေဆိုသော အပြစ်ကို
ကျူးလွန်မိမှာ စိုးရွံ့သော မိသားစု
အသိုင်းအဝန်းသည် ကျောင်းခေါင်း
လောင်းထိုးသံ ကြားသည်နှင့် သူတို့
၏သားသမီးများ ကျောင်းဝန်းပရိသတ်
သို့ အရောက်နှင်သည်။

ယခု မအေးချမ်း လုပ်သက်ရင့်၊
နှစ်သက်ရင့် ဘဝဒဿနခရီးစဉ်တွင်
ချစ်သူရည်းစား ဘဝအဖော်အဖွဲ့နှင့်
ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ရန် ငြိမ်းချမ်းလွတ်
လပ်သော ပန်းခြံတွင်းသို့ ရောက်ရှိ
အနားယူနေချိန် အသံတစ်ခု၏ နှိပ်
စက်မှုကြောင့် တန်ပြန်အလှည့်ခံစားရ
ခြင်းဟုတွေးရင်း -

ထိုထိုးနှက်ချက်သည် ခေါင်း
လောင်းသံကြားက ပန်းခြံတွင်းမှ ထွက်
ပေးရတော့မည်။ ဥပဒေကိုလေးစား
တတ်သော မအေးချမ်းဘဝ ချစ်သူနှင့်
ခေတ္တဖယ်ရှောင်ပေးရမည်။ ကျေနပ်
ခြင်းတော့မဟုတ်။

■ ကိုကိုလှ(ကမာမြေ)

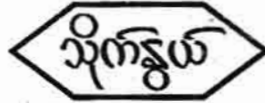
မအိမ်ကလေး
သိုက်နွယ်

ပန်းချီ: ခင်စုစု

မချို ငိုသောနေ့

ရွှေနှင်းဆီဆေးလိပ်ကို တစ်ထိပ်ပြီးတစ်ထိပ် ဖွာရှိုက်သောက်နေမိသည်။ မီးခိုးတန်းများသည် လေသယ်ဆောင်ရာနောက်သို့ ရွေ့လျားပါသွားလျက်ရှိ၏။ ရော်ရွှင်ဝါတို့သည် မြေပြင်တွင် တဖျပ်ဖျပ်ပြေးသွားသွားနေလျက်။ အတွေးစများသည် ဟိုသည်ဝေဝဲ ယုံလွင့်နေ၏။ ဗုဒ္ဓအိုက်သော လေပူများက ရင်ကို ကလူလူကျီစယ်နေပြန်သည်။ ပြာနက်ထဲမှ ဆေးလိပ်ပြာများသည် ခွက်ပြည့်လှနေချေပြီ။ ထိုင်နေမိသော အိမ်ရှေ့တန်းလျားသည် တကျီကျီမြည်လျက် ညည်းတွားနေရှာသည်။

“ဟေ့ . . . မောင်ဦး၊ ထိုင်လှချည်လားကွ”

အသံပေးနှုတ်ဆက် ဝင်လာသည့် ငြိမ်းမောင်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ငြိမ်းမောင်က ဆိုင်ကယ်ကို စက်သတ်ပြီး မောင်ဦးအနီးမှာ ရပ်သည်။ ပြီးတော့ . . .

“ငါကွာ၊ မနေ့ညကတည်းက မင်းကိုရှာနေတာ။ အပြင်မထွက်ဘဲ အိမ်မှာငြိမ်နေတာလား”

“အိမ်မှာတော့ အိမ်မှာပဲ။ ဒါပေမယ့် မငြိမ်နိုင်ပါဘူးကွာ။ အိမ်

မှာ အမေမရှိလို့ ငါတစ်ယောက်တည်း ငေါင်ပြီး အိမ်စောင့်ကျနေတာ”

နှုတ်ဆက်စကားပြောရင်း ငြိမ်းမောင်က ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ လူနှစ်ယောက် အလေးချိန်ကို တင်းခံထားရသည့် တန်းလျားလေးက ညည်းတွားလျက်ရှိ၏။

“မင်းလာတာနဲ့ အတော်ပဲ။ ငါမင်းကို တိုင်ပင်စရာရှိလို့”

“ပြောလေ၊ ငါဘာအကူအညီပေးရမလဲ။ လိုတာရှိပြော သူငယ်ချင်း”

မောင်ဦးက တံတွေးတစ်ချက်ကို ထွေးလိုက်ပြီး ငြိမ်းမောင်မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ

“ဟိုကွာ . . . မချိုက ငါ့ကို လက်ထပ်ဖို့ အတင်းပြောနေပြီ။ လူကြီးစုံရာနဲ့ဖြစ်ဖြစ် တောင်းရမ်းယူဖို့ ပူဆာနေတယ်”

“အဲဒါများကွာ . . . အခု မင်းအမေမရှိလို့ဆိုပြီး ခိုးယူလိုက်ပေါ့ကွာ။ ပြီးတော့လည်း ပြီးတာပါပဲကွာ။ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့တွေ၊ ဘာတွေ စဉ်းစားမနေပါနဲ့။ ချစ်သူနှစ်ယောက် ပေါင်းရဖို့သာ အဓိကပါ”

“ဒါတော့ ဟုတ်တာပေါ့ကွာ။ အခု ငါ့လက်ထဲမှာ ပြတ်နေလို့ကွာ။ အမေကမရှိတော့ ငါဘယ်လို ကြံဖန်

ရမလဲလို့ စဉ်းစားနေတာ”

“အဲဒါအတွက် မပူပါနဲ့ကွာ။ ငါမန်တီးပေးပါ့မယ်။ မင်းခိုးယူဖို့သာ ပြင်လိုက်တော့။ ဒါနဲ့ ဒေါ်လေးက ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာလဲ”

“အမေက . . . နောက်တစ်လ လောက်နေမှ ပြန်လာမှာကွာ။ အစ်မမီးဖွားလို့သွားတာ”

“ဒေါ်လေး တောင်ငူက ပြန်လာတဲ့အထိ စောင့်မနေနဲ့။ မင်းတို့ချင်း တရားရုံးမှာ လက်ထပ်ပြီးတော့ ဒေါ်လေးကို ဖုန်းဆက်အကြောင်း ကြားလိုက်ပေါ့”

မောင်ဦးက ဦးခေါင်းကို တညိတ်ညိတ်လှုပ်ခတ်ရင်း လေပူတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။ ငြိမ်းမောင်က ဆိုယ်ကယ်နောက်ဖုံးတွင်းမှ ပိုက်ဆံတစ်ထုပ်ကို ဆွဲထုတ်ကာ . . .

“ကဲ . . . သူငယ်ချင်း အဲဒါယူထား။ လိုရင် ငါ့ကိုထပ်ပြော။ အားမနာနဲ့၊ ပြန်ဆပ်စရာမလိုဘူး”

ငြိမ်းမောင်က မောင်ဦးလက်ထဲပိုက်ဆံထုပ်ကို ထည့်ပေးလိုက်၏။ ငြိမ်းမောင်၏ ပိုက်ဆံသုံးစွဲနိုင်မှုကို မောင်ဦး အံ့ဩနေမိသည်။

“လာ . . . လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားမယ်။ မချို ဈေးအပြန်တော့ပြီ”

တိုင်ပင်ရအောင်”

ငြိမ်းမောင်က ပြောပြောဆိုဆို ဆိုင်ကယ်ကို ပြန်ကွေ့ပြီး စက်နှိုးလိုက်သည်။ ပြီးမှ မောင်ဦးအလာကို စောင့်ကာ ဆိုင်ကယ်စက်ကို လှုပ်ရှားကစားနေလိုက်၏။

မောင်ဦးက အိမ်ပေါက်များ ပိတ်ပြီးမှ လာ၍ ဆိုင်ကယ်ပေါ် ခွထိုင်လိုက်သည်။ ငြိမ်းမောင် ဆိုင်ကယ်ကို လေးမှ လွှတ်လိုက်သည့် မြားတစ်စင်းပမာ သွက်လက်စွာ မောင်းသွားတော့သည်။

သံဖြူဇရပ်မြို့ဈေးက ဈေးမိလောင်ထားသော်လည်း ကုန်စိမ်းတန်းက စည်ကားလှသည်။ ဝယ်သူ၊ ရောင်းသူနှင့် တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် စည်ကားလျက်ရှိသည်။ မောင်ဦးနှင့် ငြိမ်းမောင်က ဈေးအနီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က သံစုံတေးသီချင်းများဖြင့် ယုံ့လွင့်နေလျက်။

“ချိုကျဆိမ့် နှစ်ခွက်”

စားပွဲထိုး လူငယ်ကလေးက အပြေးအလွှား ရောက်လာပြီး အော်လိုက်သည်။ ငြိမ်းမောင်နှင့် မောင်ဦး ထိုင်ခုံလွတ်ရှိရာ စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ဈေးပြန်လာသူများကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဈေးပြန်သူများက ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီများ၊ ဆိုက်ကားများဖြင့် သွားလာလျက်ရှိသည်။ ထိုစဉ်

“ဟိုမှာ . . မချိုပြန်တော့မယ်ကွ။ ဆိုင်ကယ်ဂိတ်ကို သွားနေပြီ”

ငြိမ်းမောင်ညွှန်ပြရာသို့ မောင်ဦးလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မချိုက ဈေးခြင်းတောင်းကိုဆွဲလျက် ဆိုင်ကယ်ဂိတ်ကို သွားနေလျက်ရှိ၏။ မောင်ဦး ထိုင်နေရာမှ ထပြီး မချိုဆီ အပြေးကလေး သွားလိုက်သည်။ အနီးချောက်မှ . . .

“ချိုလေး ဈေးဝယ်ပြီးပလား။ လာ . . . လက်ဖက်ရည်သောက်ရအောင်။ ငြိမ်းမောင်လည်း ပါတယ်။ ဟိုက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ”

မောင်ဦးက ပြောပြောဆိုဆို လက်ဆွဲခြင်းကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“အစ်ကိုတို့ ခဏစကားပြောရင်း လက်ဖက်ရည်သောက်ရအောင်နော်”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အတွင်းသို့ လှမ်းဝင်ခဲ့သည်။ နောက်မှ မောင်ဦးက ထိုင်ခုံလွတ် တစ်ခုချပေးကာ . .

“ကဲ . . . ချိုလေး ထိုင်၊ ခါတိုင်းလို ပေါဆိမ့်ပဲလား”

သူမက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ စားပွဲထိုးလူငယ်လေးကို လက်တို့မှာလိုက်တော့ အော်သံက ဟိန်းထွက်သွားသည်။

“ပေါဆိမ့်ကျ . . . ဝမ်း”

စားပွဲထိုးတိုင်းတွင် လူငယ်များ ပြည့်ကျပ်နေလျက်ရှိ၏။ သူမက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အတွင်း ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း မောင်ဦးကို လက်တို့လိုက်သည်။

“အစ်ကို ... ပြောစရာရှိတယ်ဆို၊ ပြောလေ”

လေသံဖြင့်ပြောနေသော သူမစကားသံကို ငြိမ်းမောင်ကြားသွားဟန်တူသည်။ ပြုံးပြ နှုတ်ဆက်နေရှာ၏။

“အင်း ... ဟုတ်တယ်။ အစ်ကိုဘယ်လို စပြောရမလဲ စဉ်းစားနေတာ။ ဟို ... ချိုပြောတဲ့ကိစ္စ အစ်ကိုဒီလိုစီစဉ်ထားတယ်။ အခုလောလောဆယ် အိမ်မှာ အမေကလည်း မရှိတော့ ချိုလေးကို အစ်ကို ခိုးယူလိုက်မယ်။ ပြီးကော့မှ အမေကိုလှမ်းမှာပြီး လူကြီးစုံရာနဲ့ ကန်တော့တောင်း တောင်းယူမယ်။ ချိုလေး ကျေနပ်တယ်မို့လား”

“ချိုက ညဆို အပြင်ထွက်မလွယ်ဘူး။ အခုတောင် ဈေးဝယ်လာလို့ ထွက်လာရတာ”

သူမက ခေါင်းယမ်းပြီး နှုတ်ခမ်းစွပ်လိုက်၏။ မောင်ဦး ခေါင်းကုတ်စဉ်းစားနေစဉ် ငြိမ်းမောင်က စကားတစ်ခွန်း ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလိုလုပ်ပါလား မချို။ အကတည်းက မချို မပြန်တော့နဲ့ ဈေးခြင်းတောင်း ကျွန်တော် သွားပေးမယ်၊ ဖြစ်တယ်မို့လား”

မောင်ဦးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ သူမစကားခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ ငြိမ်းမောင်က လက်ဆွဲခြင်းကို ထုတ်ယူပြီး ဆိုင်ကယ်စက်နှိုးကာ မောင်ဦးထွက်သွားသည်။ သူမက ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီတစ်စီးနှင့် မောင်ဦးခေါ်

လိုက်ပါခဲ့သည်။ ဈေးပြန်ချိန်မှ ဆိုင်
ကယ်ကယ်ရီတွေက သံဖြူဇရပ်မြို့၊
ကားလမ်းပေါ်တွင် ရွှပ်ထွေးလျက်ရှိ
သည်။ ကားလမ်းများတွင် ကားကြီး
ကားငယ်များ၊ ဆိုင်ကယ်များ၊ ဆိုက်
ကားယာဉ်များ၊ ခြေလျင်သွားသူများ၊
စက်ဘီးသမားများဖြင့် စည်ကား
လျက်ရှိ၏။ နေက ပူစပြုချေပြီ။

နွေနှောင်းရက်များသည် အပူ
လွန်ကဲလျက်ရှိ၏။ သင်္ကြန်နီးလေ
ပိုပူလေဖြစ်သည်။ နေပူပူ လေပူပူများ
က တိုးဝှေ့လျက် ယပ်တောင်ကလေး
ကိုင်းပြီး မောင်ဦးက ကိမ်ရှေ့တန်း
လျားပေါ် ထိုင်နေမိသည်။ အတွေး
တွေက ရောက်ယက်ခတ်လျက်။ အခု
တစ်လော ငြိမ်းမောင်က မလာတာ
ကြာပြီဆိုတော့ ငွေသုံးစွဲမှုအတွက်
စိတ်ဆင်းရဲမှုနှင့် ကြုံနေမိပြန်သည်။
သောကများစွာသည် ဦးနှောက်ထဲမှ
နှလုံးသားထဲ စီးဆင်းလျက်ရှိ၏။
ထိုစဉ် ...

“အစ်ကိုရယ် ... ချိုလေးကို
ပြန်အပ်ဖို့ စဉ်းစားဦးနော်။ အခုဆို
ချိုလေး အိမ်ကထွက်လာတာ တစ်
လကျော်သွားပြီ”

“အစ်ကို စဉ်းစားနေပါတယ်
ချိုလေးရယ်။ အမေ့ကို ဖုန်းဆက်မှာ
ထားတာ အမေကလည်းပြန်ရောက်
မလာသေးတော့ အစ်ကို စိတ်ဆင်းရဲ
နေတာ။ ဒီကြားထဲ ငြိမ်းမောင်က
လည်း ခရီးထွက်သွားတာ ပြန်ရောက်

မလာသေးတော့ ပိုက်ဆံမရှိဘူးဖြစ်
နေတယ်။ သူ့အမေက တရားစခန်း
ဝင်နေတော့ ပိုခက်သွားရော”

သူမက မောင်ဦးအနီး တန်း
လျားပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။
သစ်ပင်ရိပ်ကလေး ဖြန့်ကျက်အုပ်မှ
ထား၍ နေရှိန်က မပူလှတော့။ တစ်
ခါတစ်ရံ ဖြတ်တိုက်သွားသည့် လေ
ပြည်နုကလေးက ချစ်ကြင်စ သူတို့
ဇနီးမောင်နှံကို ကျီစယ်သလို ရှိနေ
ပြန်သည်။ သူမက ပါးစပ်အတွင်းမှ
လေပြေတစ်ချက်ကို လေးသွဲ့စွာမှုတ်
ထုတ်လိုက်ရင်း ...

“အစ်ကိုကို ချိုလေး ပြောစရာ
တစ်ခုရှိတယ်။ အစ်ကို စိတ်မဆိုးရ
ဘူးနော်”

မောင်ဦးက မျက်တောင်လေး
ကိုလှုပ်ခတ်ရင်း သူမဘက် လှည့်
လိုက်သည်။ ပြီးမှ ...

“မြောလေ ချိုလေး။ အစ်ကို
စိတ်မဆိုးပါဘူး”

“ဟိုလေ ... ကိုငြိမ်းမောင်နဲ့
သိပ်မပေါင်းစေချင်ဘူး။ ကိုငြိမ်း
မောင်က ပိုက်ဆံအရမ်းသုံးတော့
အစ်ကိုလည်း ပိုက်ဆံအရမ်းသုံးတတ်
သွားမှာ ကြောက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ
အလုပ်ကိုလည်း မကြိုက်ဘူး။ စိတ်
ပေါင်းကိုယ်ခွာပေါ့ အစ်ကိုရယ် ...
နော် ... အစ်ကို”

သူမရဲ့စကားသံများက မောင်ဦး
နားတစ်စုံမှ အသည်းနှလုံးဆီသို့ ထိုး
ဖောက် ဝင်ရောက်လျက်ရှိသည်။
တစ်ခဏခဏနှင့် တစ်ခွန်းချင်းပြောနေ

သော သူမစကားသံများသည် ချိုမြ
လျက်ရှိ၏။

“ကိုယ့်ယောက်ျားကို ချိုလေး
ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ အစ်ကို
သိပါတယ်နော်”

သူမက မောင်ဦးပခုံးပေါ် ခေါင်း
တင်မှေးရင်း မှီနေလိုက်၏။ မောင်ဦး
ကလည်း သူမခေါင်းလေးမှီရန်
အလိုက်သင့်နေပေးလိုက်သည်။ လေ
ပွေ့တို့က ပူတစ်လှည့်၊ အေးတစ်
လှည့်ဖြင့် သူတို့အနီးမှ ဖြတ်သန်း
သွားနေလျက် ရှိ၏။

“ဟိုလေ ...
ကိုငြိမ်းမောင်နဲ့
သိပ်မပေါင်းစေချင်ဘူး။
ကိုငြိမ်းမောင်က
ပိုက်ဆံအရမ်းသုံး
တော့ အစ်ကိုလည်း
ပိုက်ဆံအရမ်းသုံး
တတ်သွားမှာ
ကြောက်တယ်။
ပြီးတော့
သူ့အလုပ်ကိုလည်း
မကြိုက်ဘူး

ညနေဆည်းဆာက လေပြည်
ကလေး တိုက်ခတ်လျက်ရှိ၏ ... ။

မောင်ဦးက ရေချိုး၊ အဝတ်အစားလဲ
ပြီး လက်ပတ်နာရီကို ငုံ့ကြည့်နေခိုက်

“ကိုမောင်ဦး ... ဒီမှာ ခင်ဗျား
သူငယ်ချင်းဆီက ဖုန်းလာနေတယ်။
ရော့ ... ရော့၊ အိမ်အပြင်ထွက်ပြီး
ပြော”

မောင်ဦးက ဧည့်သည်ဆီက
ဖုန်းကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ပြီးမှ
အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာ၍ စကားပြော
သံများသည် ဖုန်းထဲတွင် တကျိကျိ
မြည်နေလျက်ရှိ၏။

ခင်ဗျားတို့
စားသောက်နေကြ
တာကို
အနှောင့်အယှက်
မပေးချင်ပါဘူး။
သတင်းအတိ
အကျရထားလို့သာ
ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်
ရေးမှူးနဲ့
ရပ်မိရပ်ဖတွေ
တစ်ခါတည်းခေါ်ပြီး
ခင်ဗျားအိမ်ကို
လာရှာတာပါ။

“ဟုတ်ပါတယ် ... မောင်ဦးပါ၊
ပြောလေ”

“ငါ အခု ဘုရားသုံးဆူက ပြော
နေတာ။ ဒီနေ့ညနေ ငါတို့အဖွဲ့ ပြန်
လာခဲ့မယ်။ အဲဒါ မင်းငါ့အိမ်က ဆိုင်၊
ကယ်တစ်စီးယူပြီး ငါ့ကိုလာကြိုဦး
ကွာ။ မင်းနဲ့ငါ စားသောက်နေကြ
ကွာလန်ရွာက စားသောက်ဆိုင်တို့
လာခဲ့။ အဲဒီမှာ ငါ့ကိုစောင့်နေ။ မိုး
ချုပ်လည်း မပြန်နှင့်နဲ့။ ငါတို့ရောက်
မှ အတူတူပြန်မယ်။ ကြားလား။”

“အေး ... အေး ငါလာလဲမယ်
လေ။ မင်းတို့လည်း သိပ်ပြီးမိုးမချုပ်
စေနဲ့ ဟုတ်လား။”

ဖုန်းက စကားပြောရင်း တစ်
ဖက်က ကျသွားချေပြီ။ ဖုန်းပြော
သံများက ယုံ့လွင့်နေလျက်ရှိ၏ ...။
မောင်ဦးက ဧည့်သည်ကို လှမ်းကြည့်
ကာ ...

“ကျေးဇူးပဲ ဘယ်လောက်ပေး
ရမလဲ”

“ပေးစရာမလိုပါဘူးဗျာ။ အချင်း
ချင်းတွေပဲ။ ကိုငြိမ်းမောင်ဆီကလား
သူတို့ဒီတစ်ခေါက်သွားတာ ကြာ
တယ်နော်။ ကဲ ... သွားပြီ”

ဖုန်းပိုင်ရှင်က နှုတ်ဆက်ပြီး
ထွက်သွားသည်။ မောင်ဦးလည်း
အိမ်ထဲပြန်ဝင်ပြီး အပေါ်အကျီလဲ
ဝတ်ကာ အိမ်ရှေ့ထွက်လာခဲ့သည်။

“ချိုလေးရေ ... အစ်ကိုထမင်း
မစားတော့ဘူး။ ညဇွန်ချုပ် အိမ်အပြန်
နောက်ကျရင် စားနှင့်။ အစ်ကို့ကို
စောင့်မနေနဲ့”

“ကိုငြိမ်းမောင်တို့ ပြန်လာ
လား”

“ဟုတ်တယ်”

မောင်ဦးက သူမကို နှုတ်ဆက်
ပြီး အိမ်ဝင်းအပြင်ဘက် လှမ်းထွက်
လာခဲ့သည်။ ဆိုင်ကယ် ကယ်ရီ
က လမ်းပေါ်မှာ အစုန်အဆန် ပြေ
လွှားသွားနေလျက်။

နေဝင်ဖျိုးဖျ လမ်းမီးရောင်မှာ
လင်းလက်ချိန်တွင် ကွာလန်ကျေးရွာ
ကိုရောက်သည်။ စားသောက်ဆိုင်
များတွင် သောက်စားနေသူများဖြင့်
စည်ကားလျက်ရှိသည်။

“ကိုမောင်ဦး ... တစ်ယောက်
တည်းလား။ ကိုငြိမ်းမောင်ကော
ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ခဏနေမှ သူမ
လာမှာ။ ငါ ကြိုပြီးလာစောင့်နေတာ”

မောင်ဦးက စားပွဲလွတ်တစ်
တွင်ဝင်ထိုင်ရင်း အချိုရည်တစ်ပုလင်း
မှာလိုက်သည်။ ထိုစဉ် ...

“အစ်ကို ... ကျွန်တော်တို့
စားပွဲလာပါလား။ တစ်ယောက်တည်း
ပေါင်နေမှာပေါ့”

“ရပါတယ်ကွာ။ အစ်ကို့ဆီ
အေးအေးဆေးဆေး နားချင်လို့ပါ”

မောင်ဦးက အချိုရည်သောက်
ရင်း ဆိုင်ရှေ့ကို လှမ်းကြည့်နေ
သည်။ ခဏအကြာ ဆိုင်ကယ်မီးမှာ
ဖွင့်လျက် တစ်စီးပြီးတစ်စီး ရောက်
လာတော့သည်။

“ဟာ ... မောင်ဦး၊ ရောက်နေကြပြီလားကွ။ ငါတို့လည်း မိုးချုပ်မှာကြောက်တာနဲ့ သုတ်သုတ်အာခဲ့တာ”

စကားပြောရင်း ပခုံးကို လာတတ်သည့် ငြိမ်းမောင်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ချွေးစက်စက်လေးများ သိခိုလျက်ရှိ၏။

“မကြာသေးပါဘူးကွာ။ ငါလည်း ခုနဲ့ရောက်တာ။ မင်းတို့ထိုင်နေမယ်မို့လား”

“မထိုင်တော့ဘူး သူငယ်ချင်း။ အိမ်ကြမ္မာ နားမယ်။ ကဲ ... သွားစို့”

ရေသန့်ဘူးနှင့် စခန်းတာဝါဝယ်ပြီး ဆိုင်ရှေ့ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။

“မောင်ဦး ... မင်းရှေ့က သွားနဲ့။ ငါတို့နောက်ကကပ်လိုက်ခဲ့မယ်”

မောင်ဦးက ဆိုင်ကယ်ကို စက်စနိုးပြီး ရှေ့က ထွက်လိုက်သည်။ ငြိမ်းမောင်တို့အုပ်စု မောင်ဦးနောက်ကကပ်လျက် လိုက်ပါလာကြသည်။ ဆိုင်ကယ်သံများသည် မောင်ဦးရဲ့နားထဲသို့ နေသော ကျေးရွာများကို အရှိန်နှင့် ဖြတ်သန်းရင်း ကွာလန်ကျေးရွာမှ သံဖြူရပ်မြို့ထဲသို့ ဦးတည်မောင်းနှင် လာကြသည်။

ညအမှောင်သည် စိုးမိုးလျက်ရှိ၏။ ငြိမ်းမောင်တို့နေထိုင်ရာ ရပ်ကွက်ကလေးသည်သာ အလုံည့်ကျအလင်းရောင်ဖြင့် လင်းလက်နေထွက်နေသည်။ အချို့အိမ်များ အိပ်

စက်အနားယူနေကြချေပြီ။ ငြိမ်းမောင်တို့က စားသောက်ရင်း စကားပြောနေကြချိန် လူစုမကွဲသေးခင်

“ဗျို ... ကိုငြိမ်းမောင်၊ ကိုငြိမ်းမောင်။ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနဲ့ ရပ်မိရပ်မိတွေ တစ်ခါတည်းခေါ်ပြီး ခင်ဗျားအိမ်မှာ ရွာစရာလေးရှိလို့ တံခါးဖွင့်ပါဦး”

“ကိုငြိမ်းမောင်၊ ကျွန်တော်တို့ ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့က ခင်ဗျားအိမ်ကို ဝိုင်းထားပြီးပြီ။ ထွက်ပြေးဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့။ အေးအေးဆေးဆေးအဖမ်းခံပါ”

ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့ စခန်းမှူးက တံခါးနားကပ်ပြီး စကားလုံးများစွာကို ပြောနေလျက်ရှိသည်။ တစ်ခွန်းချင်း၊ တစ်ခွန်းချင်း ပြောနေသော စကားလုံးများသည် မိသားစုသဖွယ် ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိလှသည်။

“ကျွန်တော်တို့ သတင်းအတိအကျရထားလို့ လာခဲ့တာပါ။ အေးအေးဆေးဆေးအဖမ်းခံပါ ကိုငြိမ်းမောင်”

အိမ်အတွင်းမှ တံခါးချက်ဖြုတ်သံကြားရပြီး တံခါးတစ်ရွက် ပွင့်လာသည်။ ပြီးတော့ ကိုငြိမ်းမောင်က မျက်နှာထွက်ပြက ...

“ဘာတွေလဲဗျာ။ ဘာသတင်းတွေ ရထားတာလဲ။ ခင်ဗျားတို့ဟာ ဘာမှနားမလည်တော့ဘူး။ ဘုရားဖူးကအပြန် သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး ထမင်းစားသောက်နေကြတာ။ အေးအေးဆေးဆေးပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ခင်ဗျားတို့ စားသောက်နေကြတာကို အနှောင့်အယှက် မပေးချင်ပါဘူး။ သတင်းအတိအကျရထားလို့သာ ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနဲ့ ရပ်မိရပ်မိတွေ တစ်ခါတည်းခေါ်ပြီး ခင်ဗျားအိမ်ကို လာရွာတာပါ။ ရွာဖွေပုံစံလည်း တစ်ပါတည်း ပါပါတယ်”

“ကဲ ... ရွာချင်လည်း ရွာဗျာ။ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ဘာမှမရှိပါဘူး”

ငြိမ်းမောင်နှင့် သူငယ်ချင်းတစ်စုက အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်ပေးကြသည်။ စားလက်စ ထမင်းဝိုင်းက လက်စမသတ်သေး။ စားပွဲပေါ်တွင် ဘီယာပုလင်းတွေ၊ ထမင်းပန်းကန်တွေ၊ ဟင်းပန်းကန်တွေက နေရာယူထား၏။ အတန်ကြာတော့မှ မောင်ဦးက အိမ်သာထဲမှ ထွက်လာပြီး ရပ်နေပေးလိုက်သည်။ စခန်းမှူးနှင့် တာဝန်ရှိသူ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တို့က အိမ်အတွင်း နှံ့စပ်အောင် ရွာဖွေနေကြလျက်ရှိ၏။ ထိုစဉ် ...

“ဗိုလ်ကြီး ... ဒီအိပ်ရာလိပ်ထဲက အထုပ်တွေတော့ တွေ့တယ်။ ဘာတွေလဲတော့ မသိဘူး”

ရဲသားတစ်ဦး၏ အော်ပြောသံနှင့်အတူ အထုပ်ငယ်ကလေးများကို တွေ့ရသည်။ ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးနှင့် ရပ်မိရပ်မိများကို သတိပေးသော ပြီး ရွာဖွေပုံစံနှင့်သိမ်းဆည်းလိုက်၏။

“ဟာ ... ဘိန်းဖြူတွေနဲ့ စိတ်ကြွဆေးတွေပဲ။ အရေအတွက် ကလေးချာရေတွက်ပြီး ရွာဖွေပုံစံမှာ ပေးရင်း

သွင်းပါ”

စခန်းမှူးက ငြိမ်းမောင်တို့အဖွဲ့ကို လက်ထိတ်ခတ်လိုက်သည်။ လှုပ်ရှားဝံ့သူ မရှိတော့။

“ကိုငြိမ်းမောင်တို့ အခုလို အေးအေးဆေးဆေး အဖမ်းခံတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ခင်ဗျားတို့ကို သတင်းရထားတာကြာပါပြီ။ ခင်ဗျားတို့အုပ်စု စိတ်ကြွဆေးတွေသယ်ပြီး ရောင်းဝယ် ဖြန့်ဖြူးနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သိပါတယ်။ မရေရာမသေချာသေးလို့ မဖမ်းသေးဘဲ စောင့်ကြည့်နေတာ”

စခန်းမှူးက စကားကို ခဏရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ ...

“မောင်ဦးလည်း ဒီအိမ်မှာ ရောက်နေတာဆိုတော့ လိုက်ခဲ့ဦးပေါ့ကွာ။ စခန်းကျမှ ရှင်းကြတာပေါ့။ မင်းမိန်းမဆီ တပ်သားတစ်ယောက်လွှတ်ပြီး အကြောင်းကြားခိုင်းလိုက်မယ်၊ ကြားလား။ ကဲ ... အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနဲ့ လူကြီးတွေလည်း စခန်းကို ခဏလိုက်ခဲ့ပြီး အကူအညီပေးပါဦးဗျာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့ ကားလေးက ငြိမ်းမောင်တို့အိမ်ရှေ့မှ ဖြည်းညင်းစွာ မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ကတ္တရာလမ်းမကြီးက ဘာမှမသိသလို လဲလျောင်းလျက်ရှိ၏။ မကြာမီ သံဖြူဇရပ်မြို့မရဲစခန်းရှေ့တွင် ကားငယ်လေးက ညင်သာစွာထိရပ်လိုက်သည်။ စခန်းမှူးနှင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေက ကားအနီး တန်းစီနေရာယူထားကြသည်။

“ကဲ ... အဲဒီတန်းလျားမှာ ထိုင်ကြဗျာ။ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးအဖွဲ့က တော့ ဒီဘက်က ထိုင်ခုံတွေမှာ ထိုင်ကြပါ။ စာရေးကြီးရေ ... တရားခံပုံစံရေးပြီး အမှုဖွင့်၊ စာရင်းအတိအကျရေးပြီး ရှာဖွေပုံစံမှာ စာရင်းသွင်းပါ။ အမှုနှင့်ဆက်စပ်တဲ့ ဆိုင်ကယ်တွေကို ဓာတ်ပုံနဲ့ မှတ်တမ်းတင်ပါ။ နယ်ထိန်းအဖွဲ့နဲ့ တာဝန်မှူး စက်နဲ့ သတင်းပို့ဖို့လုပ်ပါ”

စခန်းမှူးက လမ်းလျှောက်နေရာမှ လုပ်ငန်းများကို စီမံခန့်ခွဲလျက် ညွှန်ကြားနေ၏။ ထိုစဉ် ...

“အစ်ကို ... အစ်ကိုရေ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေရှင်”

ငိုသံနှင့် ပြေးဝင်လာသည့် မချိုတို့ တွေ့ရသည်။ မောင်ဦးက ထိုင်နေရာမှ ရပ်လိုက်ပြီး ငိုရွှိက်နေသည့် မချိုကို လဲကျမသွားစေရန် ထိန်းကိုင်ပေးလိုက်သည်။ မချို၏ ငိုကြွေးသံများက ရဲစခန်းအတွင်းတွင် တိန်းထွက်ဆူညံနေချေတော့သည်။

“ချိုလေးကြောင့် ... အစ်ကိုအခုလို ဖြစ်ရတာ၊ ချိုလေးကြောင့်၊ ကိုငြိမ်းမောင်တို့အားလုံးကို ကောင်းစားစေချင်တာနဲ့ ချိုလေး ... ချိုလေး ... ချိုလေးကြောင့် အစ်ကို ... ချိုလေးတို့ ခွင့်လွှတ်ပါ အစ်ကိုရယ်”

မချိုရဲ့ငိုရွှိက်သံများက တိတ်ဆိတ်သောညယ်တွင် ယုံလွှင့်နေလျက်ရှိ၏။ ကင်းတာဝန်ကျ ရဲတပ်သားက နာရီသံချောင်းခေါက်လျက် ...။

သံချောင်းသံ ၁၂ ချက်က မချို

ကို သတိပေးလိုက်သလို ဖြစ်၏။ စခန်းမှူးက ရပ်ကြည့်နေစကားတစ်ခွန်းကို ညင်သာတိုးပြောလိုက်သည်။

“ဆရာတို့လည်း တာဝန်သာ အမှုနဲ့ဆက်စပ်တဲ့သူတွေဖမ်းရတာပါ။ မဖမ်းချင်ပါဘူး။ ကဲ ... ပြန်တော့၊ နောက်နေ့မှတော့။ တရားကို နတ်စောင့်ပါကွယ်။ ဟောဒီက အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနဲ့ အတူတူပြန်။ ကားနဲ့ လိုက်ဖို့လိမ့်မယ်။ ဆရာတို့ကို အားလအားနာတယ်၊ ကျေးဇူးလည်းပါတယ်”

စခန်းမှူး၏ စကားသံဆုံးနေရဲကားလေး စက်နှိုးသံကြားရသတစ်ဦးချင်း ကားပေါ်တက်ပြီးမှ သူမ၏ငိုရွှိက်သံက ယုံလွှင့်လျက်ရှိသည်။

“အစ်ကိုရယ် ... အစ်ကိုအားကိုးပြီး နေတဲ့အိမ်မှာ အခုချိုလေးတစ်ယောက်တည်း ဘယ်ကိုအားကိုးပြီးနေရမှာလဲ ... ဟဲ”

ကားလေးက ရဲစခန်းဝင်းထဲတရွေ့ရွေ့မောင်းနှင် ထွက်ခွာလာသည်။ မချိုပါးပြင်ပေါ်တွင် ရှိရည်စက်များက တလိမ့်လိမ့်စီးလာနေလျက်။ ညယ်က တိတ်ဆိတ်လွန်းလှသည်။ မချိုငိုသံက မစသေငိုနေဆဲ ... ငိုနေမိချေပြီ ...။

အလင်းမဲ့သားကောင်

■ မိုင်လှမြင့် (အိမ်မဲ)

မိုးပြာပြာရွာလေးသည် တံငါရွာ
သစ်ဖြစ်သည်။ မိုးတွေကရွာ၊ ချောင်း
ရကတိုး။ မိုးပြာပြာ ပတ်လည်တွင်
ချည်ပိုင်းလျက်။

“ဟဲ့... မိတ္ထား၊ သားကြီးအံ့
မိခင်ကော”

“ကိုစိုးရယ်၊ ရှင်လည်း သားကြီး
ကြောင်းကို သိရက်သားနဲ့။ စော
ဆာက ရွာထိပ်က ကိုသံခဲတို့အရက်
ခိုက်ကို ထွက်သွားတာပဲ”

မိတ္ထားသည် လေးနှစ်သား
ရွယ်သားငယ်ကို ရင်ခွင်ပိုက်လျက်
အိုးမောင်ကို ပြန်ဖြေလိုက်၏။ ဦးစိုး
မောင်သည် မိတ္ထားကို တစ်ချက်လှမ်း
ကြည့်ပြီး ပိုက်ကွန်ကို လှေပေါ်သို့တင်
၏ -

“ခက်တာပဲ။ အံ့ခေါင်ကို ဒီ
အတိုင်းလွှတ်ထားလို့မဖြစ်ဘူး။ ကွန်
မိလည်းမလိုက်၊ အိမ်လည်းမကပ်၊
အရက်လေးတမြေမြေ အချိန်ကုန်နေ
တာပဲ။ ကဲ...ကဲ...ငါကွန်ပစ်ထွက်
ပိုက်ဦးမယ်။ သားငယ်ကိုလည်း ဂရု
တတ်လိုက်ဦးနော်။ ရေထဲကျသွားဦး
မယ်”

“စိတ်ချပါ ကိုစိုးရယ်”

မိတ္ထားသည် သားငယ်ကို ရင်
ခွင်ပိုက်လျက် နို့ချိုတိုက်ကျွေးနေရင်း
ရွာထိပ်ဘက်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်နေမိ
သည်။ သားကြီးအပြန်လမ်းကို မျှော်

တလင့်လင့်။ လှေများ တစ်စီးပြီးတစ်
စီး အိမ်ရှေ့မှဖြတ်သွားသည်။

မိတ္ထားသည် ရွာကိပ်ဘက်ကို
တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ရင်ခွင်ထဲမှ
သားငယ်ကို အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင်
ထားခဲ့ပြီး မီးဖိုချောင်ထဲကိုဝင်ခဲ့သည်။

“အရက်ကိုကြိုက်လို့ သောက်ခဲ့
သူ...ဟားဟားဟား”

အိမ်ရှေ့မှ အံ့ခေါင်၏ မူးမူး
ကြောင်ကြောင်အသံကို ကြားလိုက်ရ
၏။

“အမေရေ...ဒီမှာ ငါးကြီးပွက်
နေတယ်ထင်တယ်...ကဲကွာ”

“ဂွန်”

အိမ်ရှေ့ကို ပြေးထွက်လာသူမှာ
မိတ္ထား။ အိမ်ရှေ့တွင် မြင်လိုက်ရသည့်
မြင်ကွင်းမှာ အံ့ခေါင်သည် လှေပေါ်မှ
နေပြီး ရေပြင်ကို စားရှည်ကြီးနှင့် လှမ်း
ခုတ်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

“ဟင်...သားလေးပါလား။ အို
...လုပ်ကြပါဦး”

ရေပြင်တွင် သွေးများ ဆူပွက်
ဝေသွားလျက်။ အံ့ခေါင်၏စားသွား
တွင် ကလေးငယ်မှာ တန်းလန်း။

“အံ့ခေါင်...သားကြီး အရက်မူး
မူးနဲ့ သားငယ်ကို ဘယ်လိုလုပ်လိုက်
တာလဲ။ လာကြပါဦး...အံ့ခေါင် သား
ငယ်ကို သတ်လို့”

အိမ်နီးချင်းလူများလည်း လှေ

များနှင့် ရုတ်ခြည်းရောက်လာကြ
သည်။ လူကြီးတစ်ယောက်က မိတ္ထား
ကို မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မိတ္ထား”

“သားလေးကို အံ့ခေါင်က အရက်
မူးပြီး စားနဲ့ခုတ်လိုက်တာယ်”

လူကြီးသည် အံ့ခေါင်ကို စူးစိုက်
ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးမှ အံ့ခေါင်ကို ထန်
ထန်လေး မေးလိုက်သည်။

“အံ့ခေါင် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ
ပြောစမ်းပါဦး”

“ကျွန်...ကျွန်...ကျွန်တော်
အိမ်ပြန်လာတော့ အိမ်ရှေ့ရေပြင်မှာ
ရေပွက်နေတာ တွေ့ရတယ်။ ကျွန်
တော်က ငါးကြီးကူးနေတာထင်ပြီး
လှေပေါ်ကနေ စားရှည်နဲ့ခုတ်လိုက်မိ
တယ်”

လူကြီးသည် အံ့ခေါင်၏စကား
ကို သေချာနားထောင်နေရင်း ပြော
လိုက်သောစကားကြောင့် မိတ္ထားနှင့်
အံ့ခေါင်တို့သည် ရင်ကွပ်ပက်လက် ဖြစ်
ကြရတော့သည်။ လူကြီးပြောလိုက်
သောစကားမှာကား -

“မိတ္ထား...နှင့်ကလေး ရေထဲကျ
သွားတာ နင်မသိလိုက်ဘူး မဟုတ်
လား။ အံ့ခေါင်ကလည်း ရေထဲကျ
သွားတဲ့ကလေးကို ငါးကြီးထင်ပြီး မား
နဲ့ခုတ်လိုက်တာပဲ”

■ မိုင်လှမြင့် (အိမ်မဲ)

မာနီ

ပြန်လည်

မိမိတို့အတွက်
The Harlot Killer

ဝိဇ္ဇာရလူသတ်သမား

The Harlot Killer The Intruder by William Sanson

ဘနင်း(မြန်မာပြန်)

သူ့နာမည်ကို မည်သူမှ မသိကြပါ။ သူသည် ဗစ်တိုရီးယားခရိုင်တွင် မိန်းကလေးများကို လည်လိမ်သတ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

မိန်းကလေး လေးယောက်အား ကြိုးဖြင့် လည်ပင်းရစ်ပတ်ပြီးသတ်ခဲ့သည်။ ကြမ်းခင်းကော်စောမှ အစများကိုထုတ်၍ ကြိုးအဖြစ် အသုံးပြု၍ သတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ လူသတ်သမား၏ ပုံသဏ္ဌာန်ကို ရဲအဖွဲ့က အောက်ပါအတိုင်းဖော်ပြထား၏။ အရပ်ငါးပေ ကိုးလက်မခန့်၊ ပျက်လုံးနက်နက်၊ ဆံပင်အညိုပါးပါး၊ အညိုစင်းကုတ်အင်္ကျီ၊ မီးခိုးရှိုင်းဘောင်းဘီနှင့် အနက်ရောင်ဦးထုပ်ပျော့ ဆောင်းလေ့ရှိသည်။

* * *

ကလယ်ရာသည် အိပ်ရာပေါ်တွင်လှဲနေသည်။ ပူအိုက်သောညတစ်ညဖြစ်သဖြင့် လသာဆောင်ပြတင်းပေါက်ကိုဖွင့်ထားသည်။ ကလယ်ရာသည် ညနေထုတ်သတင်းစာကို ပျင်းရိစွာ ဖတ်နေမိသည်။

သူမဝတ်ဆင်ထားသော ညဝတ်သိုးမွေးမှာ အဟောင်းဖြစ်သော်လည်း အရောင်သိပ်မပြယ်သေးပေ။ ဖြူဆွတ်သောအသားနှင့် အလွန်လိုက်ဖက်နေ

သည်။ အခန်းထဲမှာ သူမတစ်ယောက်တည်းရှိနေသည်။ အဝတ်အစားများ လျှော်ဖွပ်၍ ညစာစောစောစားခဲ့ပြီးနောက် အနားယူနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမ၏ ခူးများအနီးစောင်ခေါက်ပေါ်တွင် မဂ္ဂဇင်းနှစ်အုပ်သုံးအုပ်တင်ထားသည်။ သူမရှိနေရာနှင့် အထပ်တစ်ထပ်သာနိမ့်သော လမ်းပေါ်တွင် လူများသွားလာနေကြ၏။

ကလယ်ရာသည် ကမ္ဘာ၏တစ်ဘက်ခြမ်းတွင် ဆန္ဒပြသူများ ရာနှင့်ချီပြီး အသတ်ခံရသည့် သတင်းကို ဖတ်နေ၏။ ထို့နောက် ဗစ်တိုရီးယားခရိုင်တွင် ဖြစ်ပွားသော လူသတ်မှုသတင်းကို ဖတ်မိပြန်၏။

“သို့သော် သူတို့ဘာမှ မတွေ့ကြသေးပေ။ ဖမ်းဆီးရနိုင်ဖို့လည်း မနီးစပ်သေးပေ။ ဗစ်တိုရီးယားလူသတ်မှုသည် ဂျက်သရစ်ပါးကဲ့သို့ ရူးသွပ်နေသူဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းကြ၏။ ဂျက်သရစ်ပါး၏ သားကောင်များမှာ ပြည်တန်ဆာအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးသော အမျိုးသမီးများ ဖြစ်၏။ အလားတူပင် ဗစ်တိုရီးယား လူသတ်သမားသည် အမျိုးသမီးများအား အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် မုန်းတီးပြီး သတ်ဖြတ်ခြင်းဖြစ်မည်ဟု ကောက်

ချက်ချကြ၏”

ကလယ်ရာသည် သတင်းစာကိုချပြီး သူမတစ်ပါးမှမတွေ့ဖူးသော အကြောင်းတစ်ခုကို တွေးနေ၏။ ထို့နောက် အလှပြင်စားပွဲတွင်ရှိသော မှန်ကို လှမ်းကြည့်ပြန်၏။ ဖျော့တော့ညှိုးနွမ်းနေသောမျက်နှာနှင့် ညှိနှိုင်းနှိုင်းဆံပင်များကို မှန်ထဲတွင်မြင်နေရ၏။ ယနေ့အထိ သူမအား မည်သူကမှ ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်း၊ ဂရုစိုက်ခြင်းမရှိသည်ကို တွေးမိပြီး စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ အသတ်ခံရသော မိန်းကလေးများသည် လူသတ်သမားစိတ်ဝင်စားအောင် ထူးခြားချက်ရှိသောကြောင့်ဖြစ်မည်ဟုလည်း သူမတွေးမိလိုက်သည်။

ကလယ်ရာသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် သတင်းစာကို ဘေးသို့ပစ်ချလိုက်၏။ သူမရုပ်သွင်အကြောင်းကို စဉ်းစားမိတိုင်း နာရီပေါင်းများစွာ သူမစိတ်ဓာတ်ကျရလေသည်။ ထို့နောက် မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကောက်ယူပြီး မျက်နှာဖုံးတတ်ပုံကို စူးစိုက်ကြည့်နေပြန်၏။ မျက်နှာဖုံးရှင်မှာ ထိပ်ထန်းရှပ်ရှင်မင်းသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ လှပစွာရယ်နေသောဓာတ်ပုံမှာ အေးရောင်စုံခြယ်ထားသဖြင့် အတွက်မှာပဲ နေ၏။ ကလယ်ရာသည် ခွဲခွဲခွဲခွဲ

ငါးမီး၏တံတိုက်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့်
စိတ်ချမ်းသာသွား၏။ တစ်နေ့တွင်
သူမကိုယ်တိုင် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလို ဖြစ်
လာရမည်ဟု မျှော်လင့်ပြီး အားတက်
သွားလေသည်။

အခန်းထဲတွင် တိတ်ဆိတ်နေ
၏။ လေတိုးသဖြင့် မဂ္ဂဇင်းစာရွက်များ
တဖျပ်ဖျပ်လွင့်သံသာ ပေါ်ထွက်နေ
သည်။ ကလယ်ရာသည် ကိုယ်အနေ
အထားကို ပြင်လိုက်၏။ သူမ၏အ
လုပ်အကြောင်း တွေးနေမိပြန်၏။ သူမ
အလုပ်လုပ်သောဆိုင်ပိုင်ရှင်အား လာ
မည့် စနေနေ့တွင် ခွင့်ယူလိုကြောင်း
ပြောပြခဲ့စဉ်က သူမအလုပ်ရှင်က ငြင်း
လေသည်။ သူမက ခွင့်ယူလိုခြင်း
အကြောင်းကို ပြောပြရင်း သူမကိုယ်
ပေါ်တွင် ကြောက်ရွံ့စိတ်များ ဖိစီးလာ
၏။ မဂ္ဂဇင်းကိုချပြီး အခန်းကိုဝှေ့ကြည့်
လိုက်၏။ လက်ချောင်းများဖြင့် မဂ္ဂဇင်း
ပေါ်တွင် တဖောက်ဖောက်ခေါက်နေ၏။
ထိုအသံသည် အခန်းထဲတွင် ကျယ်
လောင်စွာပေါ်ထွက်နေ၏။ ထို့နောက်
လူသတ်သမားအကြောင်းကို စိတ်
ရောက်သွားပြန်၏။ စာအုပ်ပေါ်တွင်
လက်ခေါက်နေရာမှရပ်ပြီး တံခါးသို့
လှမ်းကြည့်မိ၏။ ထိုအတွေးသည် သူမ
စိတ်ထဲတွင် အမြဲကိန်းဝပ်နေဟန်ရှိ
၏။ ရုတ်တရက် ကြောက်ရွံ့စိတ် ပေါ်
လာပြန်၏။ လူသတ်မှုများဖြစ်ပွားနေ
သော ဗစ်တိုရီးယားခရိုင်သည် သူမရှိ
သောနေရာနှင့် လမ်းမကြီး ခြောက်ခု
သာ ကွာဝေးလေသည်။

ကန့်လန့်ကာစများ လှုပ်ရှားနေ
၏။ သူမမျက်လုံးများ ပြူးကျယ်
ဝိုင်းဝန်းလာ၏။ ကြောက်စိတ်သည်
ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းသို့ စိမ့်ဝင်လာ၏။

ကန့်လန့်ကာစသည် အရှည်လိုက်လုံး
ထွေးပြီး သူမထံရွေ့လျားလာ၏။ တစ်
ယောက်ယောက်က နောက်မှတွန်း
လိုက်ပုံရ၏။ မကြာခင် လုံးထွေးနေ
သော ကန့်လန့်ကာစသည် ပြေသွား
သော်လည်း အထဲတွင် ဘာမှရှိမနေ
ပေ။ ကန့်လန့်ကာစသည် မူလရှိခဲ့
သောနေရာသို့ ပြန်ရောက်သွား၏။ ထို
အခါမှပင် အောင့်အည်းထားသော
သွက်သက်ကို မှုတ်ထုတ်နိုင်၏။ သူမ
မျက်နှာမှာ သွေးဆုတ်သလို ဖျော့တော့
နေ၏။ တံတွေးကို ကွဲခနဲ အသံမြည်
အောင် မျိုချပြီး ပြတင်းပေါက်ထိတ်
ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သို့သော်
ကန့်လန့်ကာများအနီးသို့ သွားရန်
ကြောက်နေ၏။ ကလယ်ရာသည်
ခုတင်ပေါ်မှာပင် ငြိမ်နေလိုက်၏။
မကြာခင် ကြောက်စိတ်များပြေသွား
တော့သည်။ တံခါးပိတ်ဖို့ စိတ်ကူးကို
ပင် မေ့သွား၏။ စာဆက်ဖတ်ရန်
စိတ်ကူးလိုက်၏။ ခန္ဓာကိုယ်ကိုစောင်း
၍ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကိုကောက်ယူရင်း
ပြတင်းပေါက်ကို လှမ်းကြည့်မိပြန်
သည်။ ပြတင်းပေါက်အလယ်တွင်
ကန့်လန့်ကာစများကို လက်တစ်ဘက်
စီဖြင့် ဆုပ်ကိုင်၍ရပ်နေသော လူတစ်
ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

* * *

ရွန်ရိုတ်(က်)၏အရပ်မှာ ငါးပေ
ကိုးလက်မရှိသည်။ မျက်လုံးနက်ပြီး၊
အညိုရောင်ဆံပင်များမှာ ကွဲပါးသည်။
အညိုရောင် စပို(တ်)ဂျက်ကက်ဝတ်
ပြီး ဦးထုပ်အနက်ဆောင်းထားသည်။
ကန့်လန့်ကာစများကို လက်တစ်ဖက်
စီတွင်ကိုင်ပြီး လသာဆောင်တွင် ရပ်

နေသည်။ ခုတင်ပေါ်မှမိန်းကလေး
ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ကန့်လန့်
ကာစကို လွှတ်ချပြီး၊ ရှေ့တွင်လာ
သည်။ သူ့ကို လမ်းပေါ်မှ လှမ်းမြင်
နိုင်တော့ပေ။ ဆေးသုတ်သမား
လေ့ကားမှ တက်လာရသဖြင့် မော
သည်။ အမျိုးသမီးသည် ကြောက်
တုတ်လှုပ်စွာဖြင့် သူ့ကို စိုက်ကြ
နေ၏။

ရွန်ရိုတ်(က်)သည် ပီရထ
ဘူတာရုံတွင် အကြာကြီးစောင့်နေ
ရ၏။ ထို့နောက် အမျိုးသမီးနှစ်
ယောက်၏ နောက်သို့ လိုက်ခဲ့သော်
လည်း အကျိုးမရှိခဲ့ပေ။ မီးလင်း
လူသွားလူလာများသော လမ်းများ
ရှောင်၍ မှောင်သောလမ်းထဲသို့ ဝင်
၏။ ပြတင်းပေါက်မှ ထိုးထွက်
သောမီးရောင်ဖြင့် မိန်းကလေးကို
မြင်ခဲ့၏။ ထို့နောက် ထူးဆန်းသော
စိတ်ကူးဖြင့် ဤအခန်းသို့ တက်
ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အမျိုးသမီးက အော်ဟစ်ရန်
ပြင်စဉ် ကော်စောပေါ်တွင် အသံမကြား
အောင်လျှောက်သွားပြီး ပြောသည်။

“ကိုယ် မင်းကို ဘာမှမလုပ်
ဘူး” ထို့နောက် အမျိုးသမီးအော်
သတ်မရနိုင်မီ စကားကိုဆက်ပြော
လိုက်သည်။

“တကယ်ပါ။ ကိုယ် မင်း
ဘာမှမလုပ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်း
မအော်ဖို့တော့လိုတယ်။ ကိုယ်
သတိပေးမယ်။ အော်ရင်တော့
အသံတိတ်အောင် လုပ်ရလိမ့်မယ်။”

သူက အပြုံးကိုဆောင်ရင်း
တိတ်လျှင်မြန်စွာ ပြောပြ၏။
နောက် ကုတ်အင်္ကျီအောက်သို့

နတ်ပြီး ရှေ့သို့ တိုးသွားလေသည်။ သူပုံစံမှာ စုံထောက်ရှုပ်ရှင်ကားထဲမှ အတ်လိုက်နှင့် တူနေ၏။ အိတ်ထဲတွင် ဆက်နက်တစ်ခုခုပါမည်ဟု အမျိုးသမီး ထင်နိုင်၏။

“ကိုယ် မင်းကို သေနတ်နဲ့မပစ် ခါဘူး။ ကိုယ်ဘာကြောင့် ဒီကိုလာ သလဲဆိုတာကို ရှင်းပြမယ်။ မင်း အောက်ဘဲ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နား ထောင်မယ်လို့ ကတိပေးပါ။ ကိုယ့်ကို ဖောက်ထွင်းသမားလို့ ထင်နေသလား၊ ဟုတ်ပါဘူး။ ဝိုက်ကံနည်းနည်းလို အပ်နေတာတော့ မှန်ပါတယ်။ အများ ကြီးမလို့ပါဘူး။ ဆယ်သျှီလင်ထဲပါ။ ဒါခုကွရောက်လာပါတယ်။ မင်းကို ပြောပြမယ်။ ဒီမှာ ကျေးဇူးပြုပြီး ငါ ပြောတာကို နားထောင်ပါ မစ္စ”

သူက တိုးတိတ်စွာဖြင့် တရစပ် ပြောနေ၏။ ထစ်ငေါ့ခြင်း မရှိပေ။ အမျိုးသမီး၏မျက်နှာမှာ ပျော့ပျောင်း လာ၏။

သူသည် ခုတင်ဘေးတွင် ရပ် နေ၏။ ခေါင်းပုဦးထုပ်ကိုချွတ်၍ ခုတင် စွန်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ပါးစပ် တလည်း တောင်းပန်သည်။ ထို့ နောက် အဖြစ်မှန်နှင့် အလွန်နီးစပ်စွာ တူသော သူ့အကြောင်းကို ပြောပြလေ တော့သည်။ သူသည် အသေအဖွဲခိုး မှုအတွက် ထောင်ကျခံရပြီးနောက် ထွက်ပြေးလာကြောင်း၊ တထိတ်ထိတ် တလန့်လန့်ဖြင့် ရဲများကို ရှောင်တိမ်း နေခဲ့ရကြောင်း၊ ရဲရာအလုပ်ကို ဝင် လုပ်ခဲ့ကြောင်း ပြောပြသည်။

အဖြစ်မှန်ဖြစ်သော မုဒိမ်းမှုဖြင့် ထောင်ကျသည့်အကြောင်းနှင့် လွန် ခဲ့သော ရက်သတ္တသုံးပတ်အတွင်းက

ကန့်လန့်ကာစများ
လှုပ်ရှားနေ၏။
သူမမျက်လုံးများ
ပြူးကျယ်
ဝိုင်းစက်လာ၏။
ကြောက်စိတ်သည်
ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းသို့
စိမ့်ဝင်လာ၏။
ကန့်လန့်ကာစသည်
အရှည်လိုက်လုံးထွေးပြီး
သူမထံ ရွေ့လျားလာ၏။

ကျူးလွန်ခဲ့သည့် အမှုများကို မပြောဘဲ ချန်ထား၏။ အမှန်မှာ ထိုအဖြစ် အပျက်များကို သူမနေလေသည်။ အမျိုးသမီးမှာ တဖြည်းဖြည်း တည်ငြိမ် လာသည်။ နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် ပြုံးရိပ် သန်းလာ၏။ သနားစိတ်ဖြင့် ချောမြူ ယုယုလှိမိတ်များပင် ပေါ်လာ၏။ အော် ဖို့ကိုပင် လုံးဝ စိတ်မကူးတော့ပေ။ ထိုလူပြောပြသော အဖြစ်အပျက်များ သည် သူမခုတင်ဘေး စားပွဲပေါ်ရှိ မဂ္ဂဇင်းများတွင်ပါသော ဝတ္ထုဇာတ် လမ်းများနှင့် တူလေသည်။

သူစကားပြောနေစဉ် သူမက တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်ကြားဖြတ်ပြီး ထင် ပြင်ချက်ပေးလိုက်သေးသည်။ အမှန် သမီး၏မျက်နှာပေါ်တွင် နှစ်ကြိမ်တိတ် ရှက်သွေးများ ဖြန်းသွားသည်။ ဒါက တော့ ထိုလူပြောပြသော လုပ်ကြံဇာတ် လမ်းကြောင့် မဖြစ်နိုင်ပေ။ သူ့ဆက် စကားပြောနေသည်။ သူ ဒီကိုလာ သည် ရည်ရွယ်ချက်ကိုမေ့သွားသည်။

ဖြူဖွေးသော မျက်နှာကလေးကို သူကြည့်နေမိသည်။ နှာခေါင်းတစ် ဝိုက်မှာ အနီရောင်ပြေးနေသည်။ ပြည့် တင်းဖောင်းအိသော နှုတ်ခမ်းများမှာ ပန်းနုရောင်ဖြစ်သည်။ ထူထဲနက်မှောင် သော မျက်ခုံးများအောက်မှ မျက်လုံး များမှာ အညိုရောင်ဖြစ်သည်။ ရွှေ ရောင်ဆံပင်များက ဖြူဖွေးသောမျက် နှာကလေးကို အနားသတ်ထားသည်။ သူ့ကြိုတင်မျှော်လင့်ခဲ့သလိုပင် သိပ် စွဲဆောင်မှု မရှိလှပါ။ သို့သော် သူတို့ သည် အချိန်ကြာမြင့်စွာ စကားပြော နေခဲ့ကြ၏။ ထို့နောက် မီးဖိုခန်းသို့ သွားပြီး လက်ဖက်ရည်ဖျော်သောက် ကြ၏။ မိုးလင်းခါနီးတွင် အမျိုးသမီး က သူ့အတွက်ညှော်ခန်းတွင် အိပ်ရာ ခင်းပေးလေသည်။

* * *

ရက်သတ္တနှစ်ပတ်ခန့် ကြာပြီး နောက် ကလယ်ရာသည် နေ့ခင်း ၅ နာရီတွင် အထုပ်နှစ်ထုပ်ယူဆောင်ပြီး အခန်းသို့ ပြန်လာလေသည်။ နက် ကတိုင်များ၊ လက်ထပ်ပွဲတွင် ခတ်ရန် အဝတ်အစားများနှင့် ယောက်ျားတိုင်း များ ဖြစ်သည်။

အိပ်ခန်းသို့ လျှောက်လာ

ရင်း ပြတင်းပေါက်များကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပိတ်ထားသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ရွန်အပြင်ထွက်သွားဟန်တူသည်။ ယနေ့မှာ ရွန်၏ ၃၂ နှစ်မြောက်မွေးနေ့ ဖြစ်သည်။ သူ့ကို လက်ဖက်ရည်ကောင်းကောင်း ဖျော်တိုက်ဖို့ စိတ်ကူးခဲ့သည်။ ပစ္စည်းများဝယ်နေရသဖြင့် နောက်ကျသွားခြင်းဖြစ်သည်။ လှေကားမှတက်ခဲ့ပြီး ဒုတိယထပ်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အခန်းမှာ အလွန်သပ်ရပ်သန့်ရှင်းနေသည်။ အထုပ်များကို ဆိုဖာ ပေါ်ချထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူမလုပ်ရမည့် အလုပ်များကို ဆက်တိုက်လုပ်နေတော့သည်။ ပထမဆုံး မီးလုံးများကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် အုပ်လိုက်၏။ အလင်းရောင်စူးရှလွန်းသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ခရစ်စမတ်အချိန်ကစပြီး မလဲခဲ့သော စားပွဲခင်းကို လဲလိုက်သည်။

သူ မရှိတာကောင်းတယ်ဟု သူမတွေးနေမိသေး၏။ တစ်ဆက်တည်းပင် သူနှင့် နှစ်ယောက်အတူစကားပြောရင်း လုပ်ရလျှင် ပိုကောင်းမည်ဟု တွေးမိပြန်သည်။ သူ ဘယ်ကိုသွားနေပါလိမ့်။

မီးဖိုခန်းသို့သွားပြီး ဝှက်ထားသော ကိတ်မုန့်ကိုယူသည်။ ကိတ်မုန့်၏အောက်ပိုင်းကို ရွှေရောင်စက္ကူပတ်ထား၏။ အထုပ်ထဲမှ ဖယောင်းတိုင်များကိုထုတ်ပြီး၊ ကိတ်မုန့်ပတ်လည်တွင် စိုက်ထောင်ထားလိုက်သည်။ မီးဖိုခန်းထဲ မီးခြစ်ကို ဘေးတွင်ချထားခဲ့သည်။

ယင်းတိုင် သုံးဆယ့်တစ်တိုင်သာ ထုတ်ထား၏။ သူ့အသက် သုံးဆယ့်တစ်သားရှိသည်ဟု ထင်စေလို

သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူသည် တိတ်ဆိတ်စွာ စဉ်းစားနေတတ်သူလည်း ဖြစ်သည်။

ဝက်သစ်ချသားကြောင်အိမ်နှင့် နံရံကပ်မိရှိအတွင်းမှ အရက်ပုလင်းများကို ထုတ်ယူပြီး စားပွဲအလယ်တွင် ချထားလိုက်သည်။ ပြောင်လက်အောင် တိုက်ထားသော ဖန်ခွက်နှင့် စီးကရက်သံဘူးကိုပါ ချထားလိုက်သည်။ အခုမှပဲ တကယ့်ပါတီပွဲတစ်ခုနှင့် တူသွား၏။ နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ကတ်ပြားအစိမ်းရောင်ပေါ်တွင် မင်နီဖြင့် 'ပျော်ရွှင်သော မွေးနေ့ဖြစ်ပါစေ ရွန်' ဟု ရေးလေသည်။

ကတ်ပြားအား နံရံမီးပွင့်နှစ်ခုအကြားတွင် ကပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် အခန်းတွင်းရှိ မီးပွင့်အားလုံးကို ဖွင့်လိုက်သည် အခန်းမှာ နွေးထွေးနေ၏။

အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးနောက် အခြားအခန်းတစ်ခန်းသို့ အဝတ်အစားလဲရန်ဝင်သွား၏။ မှန်ရှေ့တွင်ထိုင်ပြီး ဦးထုပ်ချွတ်၏။ မှန်ထဲတွင်မြင်ရသော သူမ မျက်နှာမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေသည်။ လုပ်စရာအလုပ်တွေ အများကြီးရှိသေးကြောင်း သတိရလာသည်။ ဦးသားဘလောက်အင်္ကျီကို ခပ်မြန်မြန် ဝတ်လိုက်၏။ ရွန် ရုပ်ရှင်ရုံမှ ပြန်မလာသေးဟု သူမထင်ခဲ့သည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် ရွန်အကြောင်းကို စဉ်းစားမိပြန်သည်။

ရွန်သည် လူသတ်မှုဖြင့် ရဲများအလိုရှိနေသူ ဖြစ်သည်။ မဖြစ်သည်ကို သူမ သေသေချာချာမသိပေ။ သူစရောက်လာသည့် ညကတော့ သူမ ဒီလိုပဲထင်ခဲ့၏။ သူ၏ နူးညံ့သိမ်မွေ့မှုများက ထိုအတွေးကို ဖယ်ရှားခဲ့၏။

နောက်ညတွင် သူ ညလယ်စာလာစား၏။ နောက်ညများတွင်လည်း ဆက်လာ၏။ ဤသို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် ခင်မင်ရင်းနှီးလာခဲ့ကြ၏။

သူမမှာ သူ့အတွက် ခိုလှုံရာဖြစ်ခဲ့၏။ သူမဘဝထဲသို့ သူဝင်လာပုံမှာ ထူးဆန်းလှသည်။ သူမလည်း သူ့ကို စိတ်ဝင်စားပုံပေါ်လေသည်။ မှန်ထဲတွင်ပေါ်နေသော သူမမျက်နှာကို ကြည့်မိပြန်၏။ သူမမျက်နှာမှာ တည်ကြည်လေးနက်နေသည်။ စားပွဲအံ့ဆို ကိုဖွင့်ပြီး အတွင်းဘက်ကို လက်ဖြင့် စမ်းနေ၏။ အံ့ဆွဲတွင်းမှ အထုပ်တစ်ထုပ် ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ အထုပ်ထဲတွင် နှုတ်ခမ်းနီဆိုးဆေးတောင့်နှင့် ပေါင်းတစ်ဘူး ပါလေသည်။

နှုတ်ခမ်းများကို ရှုပြီး ကြက်ဆွေရောင် နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးတောင့်ဖြင့် ဆိုးနေ၏။ ထို့နောက် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ သူမ ဘာကြောင့် ဤမျှထူးချင်နေသည်ကို ပြန်စဉ်းစားနေသည်။ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးများကို ပြန်သုတ်လိုက်၏။ သို့သော် နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးများမှာ အနည်းငယ်မှီခိုသွားရုံမှ အမပျောက်ဘဲ ရှိနေဆဲ။ မျက်နှာကိုမှန်ပြင်ဖြင့်ထိလှန်းပါး ကပ်ကြည့်လိုက်ပြန်၏။ မှန်မှ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ပခုံးကျုံ့လိုက်၏။ သူမ ကျေနပ်သွားတော့သည်။

ထိုည ၇ နာရီတွင် ရော်နယ်ရှိက်စ်သည် ရုပ်ရှင်ရုံမှထွက်ပြီး ကလယ်ရာ၏အခန်းသို့ လာလေသည်။ သူသည် ကားများကိုရှောင်တိမ်းပြီး ဆူနေသောမြို့လယ်မှ တိတ်ဆိတ်လေးရပ်ကွက်သို့ ခပ်သွက်သွက်ပြန်လာ၏။ အညှီရောင်အိမ်များရှိသော တိတ်

ဆီသည့် လမ်းအတွင်းသို့ သူဝင်
၏။ လေတစ်ချက်သုတ်ဖြူးလိုက်
ဖြင့် သူစိတ်ကြည်လင်သွား၏။
ဆီဆိတ်အေးချမ်းသော အခန်းနှင့်
ခိုင်မိန်းကလေးအကြောင်းကို သူ
တွေးမိပြန်၏။ မိန်းကလေးသည် သူ့
အား ကလေးသူငယ်တစ်ယောက်လို
ထုံခွင့် ပေးထားလေသည်။ မိန်း
ကလေးကို သူ အလွန်ကျေးဇူးတင်မိ
၏။ ယနေ့ညတွင် သူမွေးနေ့အတွက်
အထူးညလယ်စာ စီစဉ်ထားသည့်
အကြောင်းကို သတိရလာ၏...။
ဆောက်အံ့ဝင်ပေါက်တံခါးကို ဆွဲ
ပြီး လှေကားမှတက်လာခဲ့၏။

အခန်းမှာ နှစ်ခန်းတွဲဖြစ်သည်။
ညှိခန်းနှင့် အိပ်ခန်းဖြစ်သည်။ ဧည့်
သည်တံခါး သော့ပိတ်ထားသည်ကိုတွေ့
၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ကလယ်ရာ၏
သံကိုကြားရသည်။

“ရွန်လား ... ရွန် အိပ်ခန်းကို
ရှားလေ။ အဲဒီမှာ ဦးထုပ်ချွတ်ထားခဲ့။
ညှိခန်းထဲကို ခေါ်မှ ဝင်လာနော်။ ရှင်
အားသင့်သွားစေရမယ်”

သူသည် အပြင်ဘက် မှောင်နေ
သော ခန်းပြောင်အကြားတွင်ရပ်နေ
၏။ ထို့နောက် အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့
၏။ မျက်နှာသစ်ပြီးနောက် ခေါင်း
ကိုသပ်ရပ်စွာပြီး၏။ ဧည့်ခန်းနှင့်ဆက်
ထားသောတံခါးကို မကြာခဏ လှမ်း
ကြည့်နေ၏။ ထို့နောက် တံခါးကိုဖွင့်
လိုက်၏။

နေ့၏ အလင်းရောင်ထဲမှ လာရ
သူအတွက် တစ်ဖက်ခန်းမှာ ညပန်းချီ
ထားတစ်ချပ်နှင့် တူနေ၏။ မီးရောင်
နီနီထွန်းထားသဖြင့် ပြတိုက်ထဲတွင်
ခင်းကျင်းပြသထားသော ဖယောင်း

ရုပ်တုပြခန်းနှင့် တူလှသည်။ အတန်
ကြာအောင် သူ့မျက်စိများ မဖွင့်နိုင်
အောင် ဖြစ်သွား၏။ “ရွန် ဟက်ပီး
ဘက်သ်ဒေး”ဟု နှုတ်ဆက်သံ ပေါ်
လာ၏။ သူ့မျက်စိများ ပြန်ဖွင့်လာနိုင်
ပြီး အကြည့်သည် စားပွဲပေါ်သို့ရောက်
သွား၏။ အရောင်တောက်နေသော
ကိတ်မုန့်၊ ပုလင်းများ၊ ဖန်ခွက်များ၊
နှုတ်ဆက်စာရေးထားသော အစိမ်း
ရောင် စက္ကူချပ်များကို မြင်ရ၏။ မုန့်
၏ပတ်လည်တွင် ဖယောင်းတိုင်မီညွန့်
များ လှုပ်ရှားနေသည်။ သူအတန်
ကြာအောင်ပင် အံ့အားသင့်နေ၏။

စားပွဲနောက်ဘက် အမှောင်ထု
မှ ကလယ်ရာဟုထင်ရသော သဏ္ဌာန်
တစ်ခု ထွက်လာ၏။ သူမလက်များကို
ရှေ့သို့ ဆန့်တန်းထား၏။ သူမရယ်
သံသည် မှောင်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာ၏။
သူမဖြစ်ကြောင်း သေချာသွားသဖြင့်
အံ့အားသင့်မှုများ၊ ရုတ်တရက်ပျောက်
သွား၏။ အခန်း၏ ထူးခြားသောအဆင်
အပြင်များကို အခြားနည်းဖြင့် သုံးသပ်
မိပြန်၏။ သူ့မွေးနေ့အတွက် သူမ ဂရု
တစိုက်ရှိမှုကို ကျေးဇူးတင်မိသည်။

သူ ယခင်က တွေ့ကြုံခဲ့သော
ပါတီပွဲများ၊ ခရစ်စမတ်ပွဲများကို ပြန်
ပြောင်းသတိရနေ၏။ ဖန်ခွက်များထဲ
သို့ အနက်ရောင်ဘီယာအပြင်းများ၊
နီထွေးသော ပိုင်များလောင်းထည့်သည်
ကို စောင့်ကြည့်နေ၏။ ထို့နောက် သူ့
ဖန်ခွက်ကိုမြှောက်ပြီး သောက်၏။ သူ
တို့နှစ်ယောက်လုံး အရက်သောက်
လိုက်၊ စကားပြောလိုက်ကြသဖြင့် ပျော်
ရွှင်နေကြ၏။ သူတို့သည် စားပွဲပေါ်
သို့ နီနီချထားသော အလင်းရောင်
အောက်တွင် ရွေ့လျားနေကြ၏။

စားပွဲအောက်မှ
သူ့ခြေထောက်များ
ချိတ်ထားသဖြင့်
ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်
ထိုင်နေသော
ခန္ဓာကိုယ်ကို
အလွယ်တကူ
လှုပ်ရှားနိုင်အောင်
အသင့်ပြင်ထားလိုက်၏။
သူ့လက်များ
ကနာမငြိမ်ဖြစ်နေလေပြီ။

အလင်းရောင်ကို အောက်သို့နှိပ်ထား
သဖြင့် မျက်နှာများမှာ မသိမကွဲဖြစ်
နေ၏။ သူ့ဘောင်းဘီနှင့် သူမ၏ ခြေ
အိတ်များအပေါ်သို့ အလင်းရောင် ဖူးရ
စွာ ထိုးကျနေသည်။ အရက်နှစ်ပုလင်း
ကုန်အောင်သောက်ပြီးနောက် သူတို့
ပြန်ထိုင်ကြသည်။

မိတ်သည် အလင်းရောင်အောက်
တွင် မျက်တောင်တစ်ချပ်ချပ် ခတ်နေ
သည်။ အရာဝတ္ထုအားလုံးမှာလည်း
မျက်တောင်ခတ်နေသည်ဟု ထင်၏။

ရှုတ်တရက် သူရယ်ချလိုက်၏။ သူ
အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားနေလေပြီ။

ကလယ်ရာမှာ ကိတ်မုန့်လှီးရန်
စီစဉ်နေ၏။ အရက်ခွက်မြှောက်လိုက်
စဉ် သူမကျောကုန်းကို မျက်လုံးထောင့်
မှမြင်လိုက်ရ၏။ အရက်ခွက်မသောက်
ဘဲ ကိုင်ထားမိသည်။ အမျိုးသမီး၏
လှိုင်းတွန့်ဆဲပင်များအောင်မှ အရောင်
တောက်ပနေသော ဘလောက်(စ်)ကို
စိုက်ကြည့်နေ၏။ ကလယ်ရာ သူ့ပတ်
လည်တွင် ကန့်လန့်ကာများချထား
သည်မှာ ထူးဆန်းသည်ဟု သူထင်မိ
၏။ “ကလယ်ရာ” သူ့စိတ်ထဲမှ တိုး
တိုးခေါ်မိသည်။ သူမသည် ဆံပင်
ကောက်ပြီး၊ ဘလောက်စ်အသစ်တစ်
ထည် ဝယ်ခဲ့၏။ ထိုသို့တွေးရင်း သူ
ခေါင်းညိတ်နေပြန်သည်။ အမှတ်တမဲ့
သူ့နဖူးကို လက်ဖြင့်စမ်းလိုက်၏။ ထို
အချိန်မှာပင် ကလယ်ရာ သူ့ဘက်
လှည့်လာသည်။ သူမမျက်နှာပေါ်တွင်
မီးရောင် ဝင်းပစ္စာထိုးကျနေသည်။
ကလယ်ရာသည် ဖယောင်းတိုင်များ
ကိုမှုတ်ရင်း ရယ်နေသည်။ ဖယောင်း
တိုင်မီးညွန့်များသည် သူမပါးပြင်
အနီးတွင် ကျောက်မျက်ရတနာများလို
တောက်ပနေသည်။ ဖယောင်းတိုင်မီး
မှုတ်ရန် ဟန်ပြင်နေချိန်တွင် သူမ
ပါးများ ပြည့်ဖောင်း ဝိုင်းစက်နေပုံ၊
ရယ်လိုက်သောအခါ ဆေးဆိုးထား
သော နှုတ်ခမ်းလွှာများအကြားမှ သွား
တန်းများပေါ်လာပုံကို သူသတိထားမိ
လိုက်သည်။

ဖယောင်းတိုင်မီးမှ အခိုးအငွေ့
များသည် သူမခေါင်းအနီးမှ ဝေဝိုက်
ပြီးတက်သွားသည်။ သူ့မျက်လုံးများ
ထဲမှ ထူးဆန်းသောအရိပ်ကို သူမ

မြင်သွားသည်။

သူမက မေးသည်။

“ရွန် ခေါင်းကိုက်လို့လား”

သူက ဘာမှမဖြစ်သလို အပြုံး
ဖြင့် အဖြေပေးလိုက်၏။ စားပွဲအောက်
မှ သူ့ခြေထောက်များ ချိတ်ထားသဖြင့်
ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော
ခန္ဓာကိုယ်ကို အလွယ်တကူလှုပ်ရှား
နိုင်အောင် အသင့်ပြင်ထားလိုက်၏။
သူ့လက်များ ကနာမငြိမ်ဖြစ်နေလေပြီ။

ကလယ်ရာက သူ့ဘက်လှည့်
ထိုင်လိုက်သဖြင့် သူတို့ကုလားထိုင်
များမှာ အလွန်နီးကပ်စွာ တည်ရှိနေ
သည်။ သူမက ပြုံးမြဲပြီးနေ၏။ အဝတ်
အစားအသစ်များကြောင့် စိတ်ချင်ပျ
နေ၏။ လှလည်းလှနေသည်။ အလေ့
အကျင့်မရှိဘဲ အရက်များများသောက်
ထားသဖြင့် တက်ကြွဖျင်လတ်နေ
သည်။ သူမမျက်လုံးများက စကား
ပြောနေသည်။ သူမမျက်နှာပေါ်တွင်
ယခင်ကကဲ့သို့ ညှိုးနွမ်းမှုအားငယ်မှု
များ ပေါ်မနေတော့ပေ။ ဖြူဖွေးသော
ပေါင်ဒါမုန့်များအောက်တွင် ပျောက်
ကွယ်သွားလေပြီ။ ထိုအရာများအစား
သူမကိုယ်ကို သူမယုံကြည်စိတ်ချမှု
နှင့် တစ်စုံတစ်ရာကို မျှော်လင့်မှုများ
ပေါ်နေသည်။ မကောင်းမှုကို ကျူး
လွန်ဖို့ မျှော်လင့်နေသော မျက်နှာ၊ ဖြူ
ဆွယ်ဖျားယောင်းသော မျက်နှာမျိုး
ဖြစ်နေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်အတူ စားကြ၊
အရက်သောက်ကြ၊ ရယ်စရာပြော
ရင်း အလုပ်လုပ်နေသည့်တစ်ချိန်လုံး
ရွန်သည် သူမကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့
သည်။ သူ့အပြုံးမှာ အေးစက်တင်း
မာနေသည်။

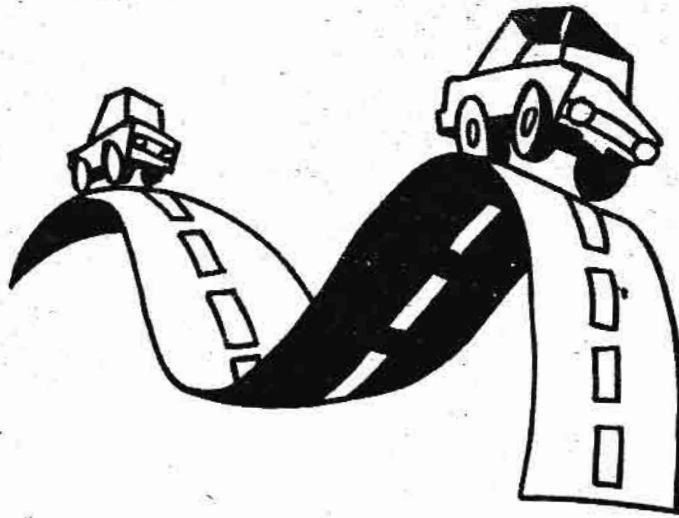
သူ ဘာလုပ်ချင်သည်ကို ထင်
သေသေချာချာသိသွား၏။ သူ့ထင်
များသည် သူ့ဘာလုပ်မှန်းမသိ
နက်ကတိုင်ပါသော အထုပ်ဆီ
ရောက်သွား၏။ လက်ချောင်းများ
ကြိုးကို စမ်းသပ်နေလေသည်။
အချိန်မှာပင် အလုပ်၏ အန္တရာယ်
ဟားပုံနှင့် နောက်ဆက်တွဲပေါ်ပေါ်
လာမည့် အကျိုးဆက်များကို သူ့စိတ်
ထဲက တွေးနေပြန်သည်။

အရက်သမားတစ်ယောက်
အရက်ကို တမ်းတသလို ထိုအလုပ်
လုပ်ဖို့ သူ့စိတ်က တိုက်တွန်းပြန်၏။
ထိုအလုပ်ကိုလုပ်ဖို့ တိုက်တွန်းစိတ်
ဖြစ်လာမည့် အကျိုးရလဒ်ကို ဆင်ခြင်
စိတ်များ သူ့ခေါင်းထဲတွင် တစ်လှည့်
စီပေါ်နေ၏။ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် သူ
ဘက်သို့ ကိုယ်ကိုကိုင်ညွှတ်လိုက်၏။
အကွာအဝေးကို ချိန်ဆနေ၏။
နောက် နောက်ကို ပြန်ဆုတ်လိုက်
ပြန်သည်။

ရှုတ်တရက် သူ့လက် အပေါ်
မြှောက်တက်သွား၏။ လည်စည်
သည် သူ့လက်ထဲတွင် ဟင်းသွား၏။
ကုလားထိုင်မှထရပ်ပြီး ကလယ်ရာ
ငုံကြည့်လိုက်သည်။ လည်စည်သည်
လည်ပင်းကို ရစ်နေ၏။ သူမသည်
နှုတ်ခမ်းကိုဟပြီး ပြုံးယောင်ယောင်
ဖြစ်သည်။ သူမကို သူနမ်းမည်ထင်
သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထို့နောက်
သူမနှုတ်ခမ်းများ ပိုဟသွား၏။ ဗဟို
ဗထွေးအသံများ ထွက်ပြီး သူမ ခြေ
သက်သွားတော့၏။

ဘန့်

ယာဉ်စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းသူများ တဝန်ကျေအောင်

ဝင်းဇော်[သုံးဆယ်]

နေ့စဉ်ထုတ် သတင်းစာတစ်စောင်တွင် “ကိုယ်ပိုင် ယာဉ်နှင့် အာဂရားယာဉ်များ စည်းကမ်းဖောက်မှုများလာ” ခေါင်း စဉ်ဖြင့် သတင်းတစ်ပုဒ်ဖတ်လိုက်ရပါသည်။ ထိုသတင်းတွင် ကိုယ်ပိုင်ယာဉ်နှင့် အာဂရားယာဉ်(တက္ကစီ)များ စည်းကမ်းဖောက် မှုများလာကြောင်း၊ သတ်မှတ်ထားသော လမ်းကြောအတိုင်း မမောင်းနှင်ကြကြောင်း၊ အချို့ ငွေကြေးချမ်းသာသူများ၏ ကိုယ်ပိုင်ယာဉ် (ကာနုကြီးကားကောင်းများ)ကို မောင်းနှင်သော် လည်း ခွဲမောင်းခြင်း၊ အခြားယာဉ်လမ်းကြောမှ မောင်းနှင်ခြင်း စသည်ဖြင့် စည်းကမ်းဖောက်ဖျက်မှုများကို ရေးသားထားပါ သည်။ ထို့ပြင် ခရီးသည်တင်ယာဉ်လိုင်းများမှ ယာဉ်လုပ်သား များကို အရေးယူဆောင်ရွက်လျက်ရှိသော်လည်း ကိုယ်ပိုင်

ယာဉ်နှင့် တက္ကစီများမှာ ကြပ်မတ်မှုကင်းဝေးနေသေးသည် ဟု ပါရှိပါသည်။

ထိုသို့ ဘာကြောင့် စည်းကမ်းဖောက်မှု များလာရပါ သနည်း။ အကြောင်းမှာ စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းမှု အားနည်း သောကြောင့် ဖြစ်ရပါသည်။ လမ်းပေါ်တွင် ယာဉ်စည်းကမ်း ဖောက်ဖျက် မောင်းနှင်နေသော ယာဉ်များ၊ လိုင်းကားမှ တက္ကစီကားများ၊ ကုန်တင်ယာဉ်များ၊ ဌာနဆိုင်ရာယာဉ်များ ကိုယ်ပိုင်ယာဉ်များ၊ အထူးကိုယ်ပိုင်ယာဉ်ဟု ခေါ်ရသော သော စတစ်ကာအမည်းတပ်ထားသည့် အသံထွက် အောင် မောင်းနှင်နေသော ယာဉ်များ နိဂ္ဂဟ ဥပဒေများကို နေကြသည်ကို လမ်းသွားလမ်းလာ ခရီးသည်များ ရော

မြင်နေကြရသည် မဟုတ်ပါလား။

လိုင်းကားများဆိုလျှင် ခရီးသည်အပြည့်အသိပ်တင်၍ တစ်စီးနှင့်တစ်စီး အလှအယက် အပြိုင်မောင်းနှင်ကာ စည်းကမ်းချိုးဖောက်နေကြသည်။ မှတ်တိုင်မဟုတ်သော နေရာတွင် ရပ်သည်။ မှတ်တိုင်မဟုတ်သော နေရာတွင် ခရီးသည်တင်သည်။ ထို့ပြင် ကားပေါ်တွင် ခရီးသည်မပြည့်သေးဟုဆိုကာ မှတ်တိုင်တွင် အချိန်အကြာကြီးရပ်ထားတတ်သည်။

အထူးယာဉ်များပေါ်တွင် သတ်မှတ်ခရီးသည်ထက် ပိုတင်သည်။ ထိုင်ခုံအပို တပ်ဆင်ထားသည်။ မီးပွင့်မိ၍ ယာဉ်တန်းရှည်လျှင် လမ်းကြောမျဉ်း အလယ်မျဉ်းကိုကျော်၍ တစ်ဖက်လမ်းကြောမှ ယာဉ်တန်းရှေ့မှောက်သို့ ကျော်တက်ပြီး နေရာဝင်ယူသည်။ မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်။ သူတို့(အခြားယာဉ်များ)ကို နေရာမပေး။ ဖယ်မပေးမိလျှင် ရန်စကားပြောသည်။ နောက်ကားကနီးလာလျှင် ထိုကားလိုက်မမီအောင် အသားကုန်မောင်းနှင်သည်။ မှတ်တိုင်ပါသည်ဟု ခရီးသည်က ပြောသည်ကိုပင် ဂရုမစိုက်။ သူ့ရပ်ချင်သည့်မှတ်တိုင်ခရီးရပ်ပြီး ခရီးသည်က ကျေနပ်ပုံမပေါ်လျှင် ယာဉ်စီးခပြန်ပေးသည်။ ကားပေါ်ပါခရီးသည်များကို လူလိုသဘောမထားကြပါ။

မြန်နှုန်းဖြင့် အလှအယက်မောင်း၍ ယာဉ်စည်းကမ်းကို ချိုးဖောက်ချင်သလို ချိုးဖောက်နေကြသည်။ ကိုယ်ပိုင်ယာဉ်နှင့် တကွစီးများသည်လည်း ဤနည်းတူပင်။ တချို့ရာထူးကြီး ပိုက်ဆံချမ်းသာသော သားသမီးများ၏ ပြိုင်ကားငယ်များ မိုင်ကုန်မောင်း၍ တစ်စီးနှင့်တစ်စီး ပြိုင်နေကြသည်များကိုလည်း မြင်တွေ့နေရပါသည်။ မလိုအပ်ဘဲ ဟွန်းတီးနေသော ကားများကလည်း ခုနှင့်ဒေးပါ။

ဤသည်များသည် လမ်းသွားလမ်းလာ ခရီးသွားပြည်သူများ နေ့စဉ် တွေ့ကြုံနေရသည်များပင် ဖြစ်ပါ သည်။ ထိုကိစ္စများကို သက်ဆိုင်ရာ ယာဉ်စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးကြီးကြပ်မှုကော်မတီများက မသိကြသည်လော။ သိကြပါသည်။ ယာဉ်စည်းကမ်း၊ လမ်းစည်းကမ်းကို ထိန်းသိမ်းပေးကြရသူများမှာ ယာဉ်ထိန်းရဲများ ဖြစ်ပါသည်။ ယာဉ်စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေး ကြီးကြပ်မှုကော်မတီမှ ပုဂ္ဂိုလ်များ သက်ဆိုင်ရာ ယာဉ်လိုင်းများမှ တာဝန်ရှိသူများလည်း ပါဝင်ပါသည်။ သို့သော် ယာဉ်ထိန်းရဲများသည် စည်းကမ်းထိန်းသည်

ထက် စည်းကမ်းဖောက်သော ယာဉ်မောင်းနှင့် ယာဉ်ခေါ်လိုက်များထဲမှ ပိုက်ဆံတောင်း အမှုဖျောက်သည်က များပါသည်။ ဥပဒေစည်းကမ်းအရ အမှန်တကယ်ထိရောက်စွာ ပြစ်ဒဏ်ပေးရမည့်အစား ငွေတောင်း၍ စည်းကမ်းဖောက်မှုကို လွှတ်ပေးလိုက်ကြပါသည်။ ထိုသို့ ငွေတောင်းပြစ်ဒဏ်မချမှတ်သည်များက များပြားလာသောအခါ စည်းကမ်းများကလည်း ပိုက်ဆံပေးလျှင် အမှုအေးတာသည့် သဘောဖြင့် ပိုက်ဆံပေးဖြေရှင်းပြီး စည်းကမ်းဖောက်တမ်း ဖောက်နေကြပါသည်။

ယခုအခါ ရန်ကုန်မြို့တော်ကြီးကို နိုင်ငံတကာ မီစီးပွားရေးမြို့တော်အဖြစ် ဖန်တီးနေချိန်ဖြစ်ပါသည်။ နိုင်ငံတကာစံချိန်မီ မြို့တော်ကြီးဖြစ်ရန် ယာဉ်စည်းကမ်းလမ်းစည်းကမ်း လိုက်နာရေးသည်လည်း တစ်ခုအပါအဖြစ်ပါသည်။ နိုင်ငံကြီးသားပီသသူများအဖို့ စည်းကမ်းလိုက်သည့်အကျင့်ကောင်းများ သက်ဆိုင်ရာတို့မှ လမ်းညွှန်ပေး အရေးယူအပြစ်ပေးသင့်သည်များကို ပေးသင့်ကြပါသည်။

ထို့ကြောင့် နိုင်ငံတကာအဆင့်မီ မြို့တော်အဖြစ်နှင့်အညီ ယာဉ်စည်းကမ်း၊ လမ်းစည်းကမ်းများ ယာဉ်ခေါ်များ၊ ခရီးသွားပြည်သူများက တိတိကျကျ လိုက်နာနိုင်စွမ်း စည်းကမ်းထိန်းသိမ်း ကြပ်မတ်သူများဖြစ်သည့် ယာဉ်ထိန်းသက်ဆိုင်ရာဌာနများမှ ယာဉ်စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးမှူးဝင်များသည် ယာဉ်စည်းကမ်း၊ လမ်းစည်းကမ်းဖောက်မှု၊ စည်းကမ်းဥပဒေနှင့်အညီ ထိရောက်သော ပြစ်ဒဏ်များစေရန် တိုင်းဒေသကြီးအစိုးရအဖွဲ့၊ သက်ဆိုင်ရာဝန်ကြီးများမှ ညွှန်ကြား၍ အကတိလိုက်စားသော ယာဉ်ထိန်းသက်ဆိုင်ရာ ယာဉ်စည်းကမ်းထိန်း တာဝန်ရှိသူများကို တာဝန်မှရပ်စဲ ပြစ်ဒဏ်ချမှတ် အရေးယူခြင်း အခြားသူများလည်း မထူးအောင် သတင်းမီဒီယာများမှ ဖော်ပြအရေးယူခြင်းများ ပြုလုပ်ပါမှ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းအတိုင်း လိုက်နာကြလိမ့်ဟု ထင်မြင်ယူဆမိပါသဖြင့် ရေးသားတင်ပြလိုက်သတည်း။

ဝင်းဇော်(သုံးဆူ)

စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ယှဉ်ပြိုင်မှုဥပဒေ ဖြစ်မှုနှင့် ဖြစ်ဒဏ်များ

ကေတီ-အောင်သိန်း(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ယှဉ်ပြိုင်မှုဥပဒေ အခန်း(၁၂)တွင် ဖြစ်မှုနှင့်ဖြစ်ဒဏ်များကို ဖော်ပြပြဋ္ဌာန်းထားရှိပါသည်။

ပုဒ်မ(၃၉)

(၁) မည်သူမဆို ဝယ်ယူဈေးနှုန်းနှင့် ရောင်းချသည့် ဈေးနှုန်း၊ သို့မဟုတ် အခြားကူးသန်းရောင်းဝယ်သည့် အခြေအနေများ၌ တိုက်ခိုက်နည်းဖြင့်ဖြစ်စေ၊ ဈေးနှုန်းညှိနှိုင်းသတ်မှတ်ခြင်း မပြုရ။ ပျက်ကွက်လျှင် -

(၂) ဈေးကွက်အတွင်း၌ ယှဉ်ပြိုင်မှုကို ကန့်သတ်ထိန်းချုပ်သည့် သဘောတူညီချက်များ မပြုလုပ်ရ။ ပျက်ကွက်လျှင်

(၃) မိမိ၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းသည် သက်ဆိုင်ရာ ဈေးကွက်အတွင်း၌ လွှမ်းမိုးထားနိုင်သည့်အခြေအနေအပေါ် အခွင့်အရေးယူ၍ အလွဲသုံးစား မပြုရ။ ပျက်ကွက်လျှင်

(၄) တစ်ဦးချင်း၊ အဖွဲ့အစည်း ဈေးကွက်ကန့်သတ်ထိန်းချုပ်မှုကို ဆောင်ရွက်ခြင်းမပြုရ။ ပျက်ကွက်လျှင်

(၅) ဈေးကွက်/ထောက်ပံ့မှု အရင်းအမြစ်များ မျှဝေရန်ကန့်သတ်ထားဆီးခြင်း မပြုရ။ ပျက်ကွက်လျှင် -

(၆) ထုတ်လုပ်မှု၊ ဈေးကွက်ရရှိမှု၊ နည်းပညာနှင့် နည်းပညာဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု၊ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုတို့ကို ကန့်သတ်ထိန်းချုပ်ခြင်းမပြုရ။ ပြုလုပ်ခဲ့လျှင် -

(၇) တင်ဒါ/လေလံဆွဲရာတွင် ညှိနှိုင်းသတ်မှတ်ခြင်း မရှိရ။ ပျက်ကွက်လျှင် ထောင်ဒဏ်သုံးနှစ်အထိ၊ ငွေဒဏ်ကျပ်သိန်း (၁၅၀)အထိ ကျခံကြရမည်ဖြစ်သည်။

ပုဒ်မ(၄၀)

(၁) မည်သူမဆို စီးပွားရေးလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်ရာတွင် တရားမျှတမှုမရှိသော ယှဉ်ပြိုင်မှုကို မလုပ်ရ။ အောက်ဖော်ပြပါ မတရားတရားမဝင် ကြော်ငြာခြင်းလုပ်ငန်းကို မပြုလုပ်ရ။ လုပ်လျှင်၊ ပျက်ကွက်လျှင် -

(က) သူတစ်ပါး၏ကုန်ပစ္စည်းနှင့် ဆင်တူယိုးမှား ကြော်ငြာခြင်း၊ မတရားသွေးဆောင်ဖြားယောင်းခြင်း မပြုလုပ်ရ။ ပြုလုပ်လျှင် -

(ခ) ဈေးနှုန်း၊ ဝတ်စုံ၊ အရည်အသွေး၊ ဒီဇိုင်းပုံစံများ၊ ထုတ်လုပ်သည့်ရက်စွဲ၊ ကြာရှည်စွာအသုံးခံမှု၊ မြှင့်ထုတ်လုပ်ခြင်း၊ လုပ်ငန်းတည်နေရာ၊ အာမခံကာလ စသည့် ရေးသားမှု (လိမ်လည်ဖော်ပြမှု)၊ တားမြစ်ထားသည့် ကြော်ငြာလုပ်ငန်းကို ပြုလုပ်ခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်လျှင် -

(၂) တရားမျှတမှုမရှိသော အောက်ပါယှဉ်ပြိုင်မှု လုပ်ဆောင်ခြင်းကို မပြုလုပ်ရ။ ပြုလုပ်လျှင်၊ ပျက်ကွက်လျှင် -

(က) တည်ဆဲဥပဒေအရထားမြစ်ထားသော အရောင်းမြှင့်တင်မှုနည်းလမ်းများကို ကျင့်သုံးဆောင်ရွက်ခြင်း၊ (ခ) ကုန်စည်ရောင်းဝယ်မှုတွင် ခွဲခြားဆက်ဆံခြင်း၊ (ဂ) လိမ်လည်ဈေးမြှင့်တင်ရောင်းဝယ်ခြင်း၊ စည်းရုံးဆောင်ရွက်ခြင်း။

(၃) မျှတမှုမရှိသော နည်းလမ်းဖြင့် ကုန်စည်များကို တင်သွင်းခြင်း၊ ကုန်စည်ပစ္စည်းများတို့ကို ဈေးကွက်ပေါက်ဈေးအောက်လျှော့၍ ရောင်းချခြင်းမပြုရ။ ပြုလုပ်လျှင်၊ ပျက်ကွက်လျှင် မည်သည့်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်မဆို ထောင်ဒဏ် (၃) နှစ်အထိနှင့် ငွေဒဏ်ကျပ်သိန်း(၁၅၀)အထိ ကျခံကြရမည်ဖြစ်၏။

ပုဒ်မ(၄၁)

မည်သည့်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်မဆို ဈေးကွက်လက်ဝါးကြီးအုပ် ဖြစ်ပေါ်စေသည့် အောက်ပါဆောင်ရွက်မှုကို မပြုလုပ်ရ။ ပြုလုပ်လျှင်၊ ပျက်ကွက်လျှင် -

ထောင်ဒဏ်(၂)နှစ်အထိနှင့် ငွေဒဏ်ကျပ်သိန်း (၁၀၀) အထိ ကျခံကြရမည်ဖြစ်၏။

၎င်းလက်ဝါးကြီးအုပ် တရားမဝင်နည်းလမ်းများမှာကား ၁။ (က) ကုန်စည်ဝယ်ယူဈေးနှုန်း၊ ရောင်းချသည့် ဈေးနှုန်းကို မတရားထိန်းချုပ်ထားခြင်း၊ ဝန်ဆောင်မှု အခကြေးငွေကိုလည်း မတရားထိန်းချုပ်ထားခြင်း။

(ခ) အကြောင်းပြချက်မရှိဘဲ ဝန်ဆောင်မှု၊ ထုတ်လုပ်မှု၊ ဝယ်ယူမှု၊ ဖြန့်ဖြူးမှု၊ လွှဲပြောင်းပေးမှု စသည်တို့ကို ဆိုင်ဆုံးထားခြင်း၊ လျှော့ချခြင်း၊ ကန့်သတ်ထားခြင်း၊ ကုန်စည်အသွယ်အသွေးကိုလျှော့ချခြင်း၊ ဖျက်ဆီးခြင်း၊ ဖျက်စီးခေါ်ဝေါ်ခြင်း။

(ဂ) ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားမှု ပြုလုပ်သော နယ်မြေ
ဧရိယာကို တရားထိန်းချုပ်ထားခြင်း၊

(ဃ) မတရား ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်း။

၂။ အခြားစီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုခု၏ လျှို့ဝှက်
ချက်များ ပေါက်ကြားသွားစေရန် မပြုလုပ်ရ။ (ဈေးကွက်စီးပွား
ရေးသတင်း အမျိုးမျိုးရှိရာ မည်သည့်နည်းဖြင့် ပေါက်ကြား
အကျိုးဝင်ပါသည်။)

၃။ အခြားစီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို တိုက်ရိုက်၊ သွယ်
ဝိုက်၍ တားဆီး၊ နှောင့်ယှက်ခြင်းမပြုရ။

၄။ စရိတ်အောက်လျော့နည်းသော ဈေးနှုန်းဖြင့် သွင်း
ကုန်များဖြစ်ပါက ဆိပ်ကမ်းရောက်တန်ဖိုးအောက် လျော့နည်း
သော ဈေးနှုန်းဖြင့် ရောင်းချခြင်းမပြုရ။

၅။ ဈေးကွက်အတွင်း၌ အရှိန်အဝါဩဇာကို အလွဲ
သုံးစားပြု၍ အောက်ပါဆောင်ရွက်မှုတစ်ခုခုကို မပြုလုပ်ရ။

(က) ယှဉ်ပြိုင်သူ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် ဈေးကွက်
အတွင်းမှ ထွက်သွားစေရန် ဆိပ်ကမ်းရောက်တန်ဖိုးအောက်
လျော့နည်းသော ဈေးနှုန်းဖြင့် ကုန်စည်များကို ရောင်းချခြင်း
မပြုရ။

(ခ) ဈေးကွက် ပေါက်ဈေးနှင့် ကိုက်ညီမှုမရှိသော
ဈေးနှုန်းဖြင့် ကုန်စည်များရောင်းဝယ်ခြင်း မပြုရ။ စားသုံးသူ
နှစ်နာထိခိုက်စေခြင်း မပြုလုပ်ရ။

(ဂ) အခြားနည်းဖြင့် တရားမျှတမှုမရှိအောင် ရောင်း
ဝယ်ဖောက်ကားခြင်း မပြုရ။

၆။ အောက်ဖော်ပြပါ အခြေအနေများ ဖြစ်ပေါ်လာ
စေရန်အတွက် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ခြင်း မပြုရ။

(က) ဈေးကွက်ဈေးနှုန်း အလွန်အမင်း ဖြင့်မားလာစေ
ရန် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ခြင်းမပြုရ။

(ခ) ယှဉ်ပြိုင်မှုကို ကျဆင်းလာစေရန် ပူးပေါင်းဆောင်
ရွက်ခြင်း မပြုရ။

၇။ ဈေးကွက်ဝေစု ကန့်သတ်ချက်ထက် ကျော်လွန်
ပါက မည်သည့်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်အချင်းချင်း ပူးပေါင်း
ဆောင်ရွက်ခြင်း မပြုလုပ်ကြရ ... စသည်တို့ ဖြစ်ပါသည်။

ပြုလုပ်လျှင်၊ ပျက်ကွက်လျှင် အပြစ်ရှိ၏။ အထက်တွင်
ဖော်ပြထားသည့် အပြစ်ဒဏ်တို့ကို ကျခံကြရမည်ဖြစ်ပါသည်။

ပုဒ်မ(၁၁)

မည်သည့်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်မဆို စားသုံးသူများ

အထင်အမြင်လွဲမှားစေသည့် အောက်ပါဆောင်ရွက်ချက် ထု
တ်ဝေမှုကို မပြုလုပ်ရ။ ပြုလုပ်လျှင် ထောင်ဒဏ်(၁)နှစ်နှင့် ငွေထု
သိန်း(၅၀)အထိ ကျခံကြရမည်။

(က) အခြားနာမည်ကြီးသည့် ကုန်အမှတ်တံဆိပ်
ယူပြီး ကိုယ့်ပစ္စည်းတွင် အတူကပ်ထားခြင်း၊ ထုပ်ပိုးခြင်း၊ အခြား
စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်၏ တရားဝင်မှတ်ပုံတင်ထားသည့် ကု
စည်အမည်ကို ခိုးယူအသုံးပြုခြင်း။

(ခ) အခြား တရားမဝင် ခိုးချ၊ ခိုးကြောင်းခိုးဝှက်နည်း
ဖြင့် အတူအပေါ်လုပ်ခြင်း၊ မသမာနည်းလမ်းကို အသုံးပြုခြင်း

၇။ အခြားသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်နှင့် တွေ့
လုပ်ကိုင်သူကို မတရားခြိမ်းခြောက်ခြင်း၊ သွေးခွဲခြင်း၊ အ
အထက်ပြုလုပ်ခြင်း၊ ချုပ်ငြိမ်းခြင်း မပြုလုပ်ရ။

၈။ နာမည်၊ ဂုဏ်သတင်း၊ ဝင်ငွေ၊ ငွေကြေး၊ နှစ်
ထိခိုက်ပျက်ပြားစေရန် မမှန်သတင်းထုတ်လွှင့်ခြင်း မပြုရ။

၉။ မည်သည့်စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်အချင်းချင်းသ
ခွဲခြားဆက်ဆံခြင်းမပြုရ။ တန်းတူညီမျှဆက်ဆံကြရမည်။

၁၀။ သဘောတူချုပ်ဆိုထားသော စီးပွားရေးပညာ
စာချုပ်ပျက် ပြားအောင်၊ ဖောက်ဖျက်ရန် သွေးဆောင်ပြု
ယောင်းခြင်း မပြုလုပ်ရ။

ပြုမူကျူးလွန်လျှင် အထက်တွင် ဖော်ပြထားသော
အပြစ်ဒဏ်ကို ကျခံကြရမည်ဖြစ်၏။

ပုဒ်မ(၄၂)

မည်သည့်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်မဆို စုံစမ်းစစ်
ရေးကော်မတီက လာရောက်စစ်ဆေးပြုလုပ်သည့်အခါထု
သက်ဆိုင်ရာလိုအပ်သော စာရွက်စာတမ်း၊ အထောက်အထား
များ ငွေကြေးစာရင်းထုတ်ပြန် အစစ်ခံကြရပါမည်။ ငြင်း
ပါက၊ အလုပ်ဝတ္တရားများနှောင့်ယှက်မှုပြုပါက အပြစ်ရှိ
ထောင်ဒဏ်(၃)လအထိဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် ငွေဒဏ်
တစ်သိန်းအထိဖြစ်စေ ကျခံကြရမည်ဖြစ်သည်။

ကေတီ-အောင်သိန်း(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

Ref:-

- ၂၀၁၅ ခုနှစ် ပြည်ထောင်စုလွှတ်တော်ဥပဒေအမှတ်
ရက်စွဲ (၂၄-၂-၂၀၁၅)
- ကြေးမုံနေ့စဉ် (ဖေဖော်ဝါရီ ၂၇၊ ၂၀၁၄)

ဘရာဇီးတွင် ဟိုက်ဒရိုဂျင်ဘတ်စ်ကား စတင်မောင်းနှင် အသုံးပြုပြီ

မောင်မောင်စန်းထွေး

သန့်ရှင်းသော အသစ်တီထွင်
မောင်းနှင်သည့် ဘတ်စ်ကားကြောင့်
လေထုညစ်ညမ်းမှု အများဆုံးဖြစ်
သော ဆောင်ပေါလို(Sao Paulo)မြို့
သည် လေထုညစ်ညမ်းမှု လျော့ပေါ့
သွားစေမည်ဟု ဆိုသည်။

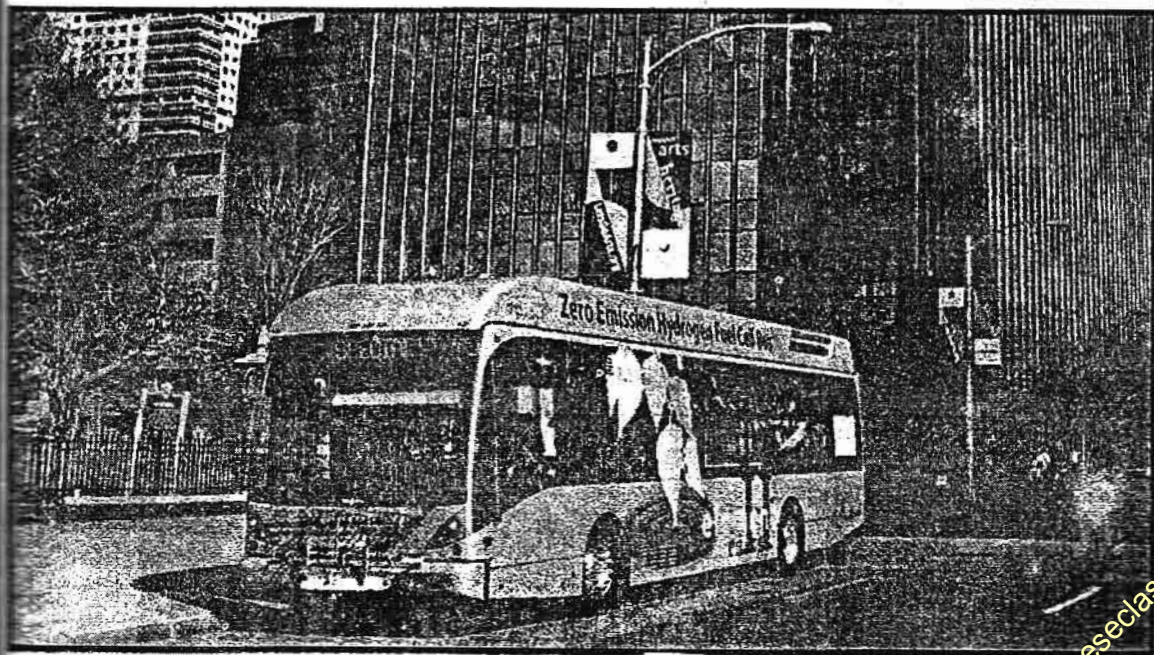
ယခုရက်ပိုင်း သင်သည် ဘရာ
ဇီးနိုင်ငံ၊ ဆောင်ပေါလိုမြို့ကို ရောက်
သွားပြီး မြို့တွင်းဘတ်စ်ကားစီးသွား
မိက သင်စီးနင်းလိုက်ပါသည့် ဘတ်စ်
ကားကို ဟိုက်ဒရိုဂျင်အားသွင်းဓာတ်ခဲ
(Hydrogen Fuel cells)ဖြင့် မောင်း

နှင်သော ဘတ်စ်ကားကို စီးနင်းလိုက်
ပါခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

မော်ပြပါ ဘတ်စ်ကားကို ဟိုက်
ဒရိုဂျင်အားသွင်းဓာတ်ခဲနှင့် အလွန်
အားကောင်းသည့် ဘတ်စ်ကားတို့ကို
တွဲဖက်ပေါင်းစပ် အသုံးပြုထားသည်။
ယင်းဘတ်စ်ကားကို ဟိုက်ဒရိုဂျင်အား
သွင်းဓာတ်ခဲဖြင့် ကီလိုမီတာ ၃၀၀
အထိ မောင်းနှင်နိုင်သည်ဖြစ်ပြီး ပူးတွဲ
ပေါင်းစပ်ထားသော အားကောင်း
သည့် ဘတ်စ် ခရီးဖြင့် ကီလိုမီတာ
၅၀ မောင်းနှင်နိုင်သည်ဆို၏။ ဆောင်

ပေါလိုမြို့တစ်ဝိုက်ရှိလူများကို ပို့ဆောင်
ပေးလျက်ရှိသည်။ ဟိုက်ဒရိုဂျင်ဘတ်စ်
ကားထုတ်လုပ်မှုတွင် ကုလသမဂ္ဂဖွံ့ဖြိုး
မှုအစီအစဉ် (UNDP)၊ ကမ္ဘာ့ဘဏ်၊
အခြားပုဂ္ဂလိကနှင့် ပြည်သူပိုင် အဖွဲ့
အစည်းများနှင့် နိုင်ငံတကာအဖွဲ့
အစည်းများက စီမံကိန်းဖွံ့ဖြိုးရန် ပံ့ပိုး
ပေးကြသည်။

အဆိုပါစီမံကိန်းမှ တာဝန်ရှိ
ပုဂ္ဂိုလ် ကာလို့ဗ်ဇွန် (Carlos Zundt)
က ဟိုက်ဒရိုဂျင်ဘတ်စ်ကားသည်
လက်တင်အမေရိကတွင် ပထမဆုံး

ကားဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

မစ္စတာဇွန်က ဟိုင်ဒရိုဂျင် ဘတ်စ်ကားသည် ရေငွေကိုသာထုတ် ပစ်သည့်အတွက် လုံးဝသန့်ရှင်းမှုရှိ သည်ဟုပြောသည်။ သမားရိုးကျ ဒီဇယ်ဖြင့်မောင်းနှင်သည့် ဘတ်စ်ကား များသည် အန္တရာယ်ရှိသော ကာဗွန် ခိုင်အောက်ဆိုဒ်နှင့် အခြားလေထုညစ် ညမ်းမှုကိုဖြစ်စေသည့် အငွေ့ကို ထုတ် ပစ်သည်ဟုဆိုသည်။ ကမ္ဘာတစ်ဝန်း တွင် ပြေးဆွဲနေသော ဘတ်စ်ကား အများဆုံးသည် ဒီဇယ်ကို အသုံးပြု သည်ဟု ဆိုသည်။ မစ္စတာဇွန်က ဆောင်ပေါ်လိုတစ်မြို့လုံးတွင် ဒီဇယ် ဖြင့်ပြေးဆွဲနေသော ဘတ်စ်ကားများ သည် ညစ်ညမ်းမှု အဓိက အကြောင်း အရင်း ဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။

ယခုထုတ်လုပ်လိုက်သော ဟိုက် ဒရိုဂျင်ဘတ်စ်ကား၏ တန်ဖိုးကို ထုတ် ပြန်ကြေညာခြင်း မပြုသေး။ ဟိုက်ဒရို ဂျင်ဘတ်စ်ကားများသည် သမားရိုးကျ ဘတ်စ်ကားများထက် အကုန်အကျ ပိုများသည်ဟု ဆိုသည်။ သို့ရာတွင် မစ္စတာဇွန်က လေထုညစ်ညမ်းမှု လျော့ပါးစေမှုနှင့် အက်စစ်မီးများ ကြောင့် ဆောင်ပေါ်လိုမြို့နေ လူများ သည် အသက်ရှူကျပ်ရောဂါ ခံစားကြ ရသည်ဟု ဆိုသည်။ ထို့ပြင် အသစ် တီထွင်လိုက်သည့် ဘတ်စ်ကားမှာ ညင်သာပြီး အသံဆူညံမှု မဖြစ်ဟုဆို သည်။ မစ္စတာဇွန်က ဟိုက်ဒရိုဂျင် ဘတ်စ်ကားသည် ပျမ်းမျှသက်တမ်း နှစ် ၂၀ အထိ ခံမည်ဟုဆိုသည်။ ဒီဇယ်ဖြင့် မောင်းနှင်သော ဘတ်စ် ကား၏ သက်တမ်းမှာ ၅ နှစ်မှ ၈ နှစ်အထိသာ ရှိသည်ဟုဆိုသည်။

ဆောင်ပေါ်လိုမြို့တွင် လူဦးရေ သန်း ၂၀ ရှိပြီး လူဦးရေတစ်ဝက်နီးပါး ခန့်က သွားလာရာတွင် ဘတ်စ်ကား ကိုသာ အသုံးပြုရသည်ဟု ဆိုသည်။ ဘရာဇီးနိုင်ငံတွင် ဟိုင်ဒရိုဂျင်ဘတ်စ် ကား ထုတ်လုပ်မှုသည် ကြီးမား၍ ခေတ်မီပြီး အပြိုင်အဆိုင်ထုတ်လုပ်နေ ကြသည့် ဘတ်စ်ကားထုတ်လုပ်သော စက်ရုံကြီးများ ရှိသည်ဟုဆိုသည်။ ဘရာဇီးနိုင်ငံသားတစ်ဦး၏ ပြောပြ ချက်အရ ကမ္ဘာတွင် ဘတ်စ်ကား အများဆုံး ထုတ်လုပ်သည့် နိုင်ငံငါး နိုင်ငံတွင် ဘရာဇီးနိုင်ငံပါဝင်သည်ဟု ဆိုသည်။ ကမ္ဘာတွင် ဘတ်စ်ကား အများဆုံးထုတ်လုပ်သော နိုင်ငံများမှာ အမေရိကန်၊ တရုတ်၊ ဂျာမနီနှင့် ဂျပန် နိုင်ငံတို့ ဖြစ်ကြသည်။

သို့ရာတွင် ဟိုက်ဒရိုဂျင် အား သွင်းဓာတ်ခံပြုနိုင် မောင်းသည့် ဘတ်စ် ကားများသည် မျှော်မှန်းထားသလို အနာဂတ်တွင်ဖြစ်လာမည် မဟုတ်ဟု ပြောဆိုသံများလည်း ကြားနေရသည် ဟု ဆိုသည်။

ဝေဖန် ပြောကြားသူများက တော့ ဟိုက်ဒရိုဂျင်ဘတ်စ်ကားများ ကို ထုတ်လုပ်ရာတွင် စရိတ်အကုန် အကျ ကြီးမားလွန်းသည်ဟု ပြောကြ သည်။ ထို့ပြင် ဝေဖန်ပြောကြားသူများ ကပင် အခြားစွမ်းအင်ကို အသုံးပြု၍ ရနိုင်မည့် ဘတ်စ်ကားမျိုး ထုတ်လုပ်မှု ကိုလည်းရွှေ့ချယ်သင့်သည်ဟုဆိုသည်။

မောင်မောင်စန်းထွေး

REF: American MOSAIC

ပဋ္ဌာန်းရွှေကျမ်းရတနာဒီပံ ရွှေအလင်းတိုင်

ပဋ္ဌာန်းဆက် အားကောင်း ၍ လူတုံ့လောကတွင် ကျင် လည်နေထိုင်လျက်ရှိကြသော ပါရမီရှင်များအတွက် အားထား စရာ ပဋ္ဌာန်းရွှေကျမ်း ရတနာဒီပံ ရွှေအလင်းတိုင် ပေါ်ထွက်လာ ပါပြီ။

ဤသို့ ပေါ်ထွက်ရအောင် လည်း ပဋ္ဌာန်းရွှေကျမ်းကျင့်စဉ် ကို အဓိဋ္ဌာန်တင် သမထစွမ်း အင်ဖြင့် စီမံ၍ထားသဖြင့် ပါရမီ ရှင်များ လိုအပ်သော ကိစ္စအဝဝ ကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ပါလိမ့် မည်။

အထူးသဖြင့် လျှို့ဝှက်စိမ့် ထားသော ဂန္ထိရပစ္စည်းတစ်မျိုး နှင့် တွဲဖက်၍ စီမံထားပါသည်။ အသေးစိတ်သိလိုသူများ လူ ကိုယ်တိုင်ကြွရောက်၍ မှာယူ နိုင်ပါသည်။

— ဆက်သွယ်ရန် —

ရောင်ပြန်မဂ္ဂလင်းတိုက်

အမှတ်(၂၇)၊ ၅၂-လမ်း(အောက်)၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း- ၀၉-၂၅၁၀၂၂၂

ပြည်နှင့်ဒဏ် ပေးသည်မှာ

■ မြတ်မင်း

ကမ္ဘာပေါ်ရှိ နိုင်ငံတိုင်းတွင် နိုင်ငံသားများရှိသကဲ့
နိုင်ငံခြားသား FOREIGNER များလည်း အနည်းနဲ့
များ ရှိစမြဲဖြစ်သည်။ နိုင်ငံသားတိုင်း သက်ဆိုင်ရာနိုင်ငံ၏
ဒေစည်းမျဉ်း၊ စည်းကမ်းများကို လိုက်နာရသကဲ့သို့ နိုင်ငံ
သားများလည်း မိမိတို့ရှိနေထိုင်ရာ နိုင်ငံ၏ဥပဒေများ
အလားတူ လိုက်နာကြရသည်။ သတ်မှတ်ထားသော
ဒေစည်း၊ ဥပဒေစည်းကမ်းများ ချိုးဖောက်သည့် နိုင်ငံ
သားများကို အရေးယူအပြစ်ပေးသည့် ပြစ်ဒဏ်တွင်
ပြည်နှင့်ဒဏ်ပေးခြင်း Deportation နှင့်
ညီညွတ်သည့် နှင်ထုတ်ခြင်း Removal ဟူ၍ နှစ်မျိုးနှစ်စား
ရှိသည်။ Removal ကို Warn to Leave ဟူ၍လည်း
ဆိုနိုင်ပါသည်။ Warn to Leave မှာ အချိန်ကာလ
သတ်မှတ်ပေးပြီး ထွက်ခွာစေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင်ကျင့်သုံးနေဆဲဖြစ်သော Deportation
ပြည်နှင့်ဒဏ်ပေးခံရသည့် မည်သည့်နိုင်ငံခြားသားမဆို
သတ်မှတ်ထားသော ပြည်နှင့်ဒဏ်အမိန့်ကို မပယ်မဖျက်ခြင်း
Evoked မလုပ်မခြင်း) လုံးဝထပ်မံ၍ မြန်မာနိုင်ငံတွင်းသို့
မရောက်နိုင်တော့ပါ။

Warn to Leave၊ သို့မဟုတ် Removed လုပ်ခံရ
သည့် နိုင်ငံခြားသားများအနေဖြင့် သတ်မှတ်ထားသော
စည်းကမ်းစည်းမျဉ်းများနှင့် ညီညွတ်ပါက နောက်တစ်ဖန်
ထည့်ဝင်ရောက်ခွင့်ပြုထားပါသည်။

ယခု ဤစာမူရေးသားရခြင်းအကြောင်းမှာ သတင်း
စာတစ်စောင်နှင့် ဂျာနယ်တစ်စောင်တွင် ပြည်နှင့်ဒဏ်ပေး
သော ၁၉၄၇ ခုနှစ် မြန်မာနိုင်ငံတော် လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေး
(လတ်တလောပြဋ္ဌာန်းချက်များ) အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၇(၁)
နှင့် ၇(၂)တို့ ချမှတ်ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ မှားယွင်းနေကြောင်း
တွေ့ရသဖြင့် ရေးသားရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူသည် ၁၀-၂-၁၉၅၈ မှစ၍ လူဝင်မှုကြီး
ကြပ်ရေးဌာန Immigration သို့ အရာရှိအဖြစ် စတင်
ဝင်ရောက်ခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ ၉-၁၁-၁၉၆၈ မှ ၁၈-၆-
၁၉၇၆ ထိ ပြည်နှင့်ဒဏ်ဌာနခွဲ Deportation Section
ကို တာဝန်ယူခဲ့ရသူလည်း ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံရှိ နိုင်ငံခြားသားများအနက် ဥပဒေစည်း
မျဉ်း၊ ဥပဒေစည်းကမ်း ဖောက်ဖျက်သူများကို ပြည်နှင့်
ဒဏ်ပေးနိုင်သော ဥပဒေများမှာ -

(၁) ၁၉၄၇ ခုနှစ် မြန်မာနိုင်ငံတော် လူဝင်မှုကြီးကြပ်
ရေး (လတ်တလောပြဋ္ဌာန်းချက်များ) အက်ဥပဒေပုဒ်မ
၇(၁) ဖြစ်ပါသည်။ မည်သည့်နိုင်ငံခြားသားမဆို ယင်းဥပဒေ
ပါ ပုဒ်မတစ်ရပ်ရပ်ကို ကျူးလွန်ဖောက်ဖျက်ပါက ပဏာမ
တန်း အာဏာအရတရားသူကြီး (သို့) အထူးအာဏာရ
တရားသူကြီးရုံးသို့ တိုက်ရိုက်တရားစွဲ Direct Complaint
တင်၍ အဆိုပါပုဒ်မ ၁၃(၁) ဖြင့် တရားစွဲဆိုရပါသည်။

ယင်းသို့ တရားစွဲဆို တင်ပို့ရာတွင် တရားခံနိုင်ငံခြား

သားသည် အပြစ်ရှိ/မရှိကြောင်း သက်သေပြန်ရန်မှာ သက်သေခံဥပဒေ (Evidence Act) ဌာန မည်သို့ဆိုထားစေကာမူ ၎င်း၏တာဝန်သာဖြစ်သည်။ တရားခံအားတရားစွဲဆိုတင်ပို့သော တရားလိုအရာရှိ၏ တာဝန်မဟုတ်ပါ။ ယင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃(က)နှင့် ပြဋ္ဌာန်းထားပါသည်။

အက်ဥပဒေ ၁၃(၁)ဖြင့် ရုံးတင်တရားစွဲဆို ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခြင်းခံရသော နိုင်ငံခြားသားအား ထောင်ဒဏ် (သို့မဟုတ်) ငွေဒဏ်ကျခံပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတော် လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေး (ချုပ်နှောင်ခြင်းနည်း) ဥပဒေအရ၊ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးမှူး အဆင့်ထက် မနိမ့်သောအရာရှိက တစ်ကြိမ်လျှင် ၁၅ ရက်သက်တမ်းရှိသော ချုပ်နှောင်ခြင်း(ရီမန့်)ဖြင့် ပြည်နှင်ဒဏ်ပေးသည့် အချိန်ထိ ဆက်လက်ချုပ်နှောင်ထားခွင့် ရှိသည်။ တရားသူကြီး၏ (ရီမန့်)မလိုတော့ပါ။

အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃(၁)အရ တရားစွဲဆို အပြစ်ကျပြီးသမျှသော နိုင်ငံခြားသားများကို ယင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၇(၁)ဖြင့် ပြည်နှင်ဒဏ်ပေးရပါသည်။ (Deportation after conviction) လုပ်ထုံးလုပ်နည်း ဖြစ်ပါသည်။

(၂) နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦးသည် သတ်မှတ်ပြဋ္ဌာန်းထားသော လဝက အက်ဥပဒေပါ ပုဒ်မတစ်မျိုးမျိုးကို ဖောက်ဖျက်ကျူးလွန်ပါက (အထူးသဖြင့် နယ်စပ်ဒေသများတွင်) အဆိုပါ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃(၁) ဖြင့် တရားစွဲဆိုရန် မလိုဘဲ ယင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ-၇(၂)ဖြင့် (Direct Deportation Without Prosecution) ပြည်နှင်ဒဏ်တိုက်ရိုက်ပေးရပါသည်။ ယင်းလုပ်ပိုင်ခွင့်ကို ထိုစဉ်က ခရိုင်ဝန် (Deputy commissioner) (ယခု ခရိုင်ဦးစီးဌာနမှူး) များနှင့် ၂၄-၄-၆၄ တွင် စတင်ဖွဲ့စည်းခဲ့သော နိုင်ငံခြားသား မတရားဝင်ရောက်မှု ကာကွယ်ရေးအဖွဲ့(မကမ)များကို လုပ်ပိုင်ခွင့်များ အပ်နှံထားခဲ့ပါသည်။

ထို့ပြင် နိုင်ငံခြားသားများအား ဥပဒေစည်းကမ်းများနှင့်အညီ ထိန်းသိမ်းရာတွင် သတ်မှတ်ပြဋ္ဌာန်းချက်များအား ကျူးလွန်ဖောက်ဖျက်သော နိုင်ငံခြားသားများကို အရေးယူအပြစ်ပေးသည့် အကြီးမားဆုံးပြစ်ဒဏ်ဖြစ်သည့် ပြည်နှင်ဒဏ်ပေးသော Deportatio ကို အောက်တွင်ဖော်ပြထားသော အက်ဥပဒေများအရလည်း ကျင့်သုံးနိုင်ကြောင်း တင်ပြလိုက်ရပါသည်။

(၁) ၁၈၆၄ ခုနှစ် နိုင်ငံခြားသား အက်ဥပဒေ Foreigners Act

(က) ပုဒ်မ ၃(က)ဖြင့် ကာလသတ်မှတ်ပေးထားသည့် ပြည်ပသို့နှင်ထုတ်ခြင်း Warn to Leave

(ခ) ပုဒ်မ ၃(ခ)အရ ပြည်နှင်ဒဏ်ပေးခြင်း Deportation

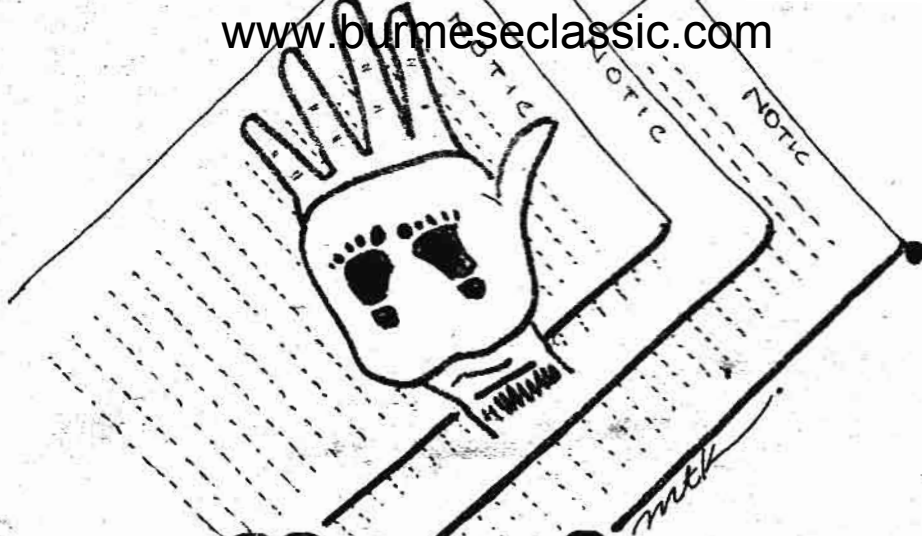
ယင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မနှင့်အညီ နိုင်ငံတွင်း၌ မလေးအပ်သော ပြုမူချက်များ ပြုလုပ်သည့် နိုင်ငံခြားသားများကို Undesirable Foreigners အဖြစ် သတ်မှတ်အပြစ်ပေးသည့် ဥပဒေပုဒ်မများ ဖြစ်ပါသည်။

(၂) ၁၉၄၀ ပြည့်နှစ် နိုင်ငံခြားသား မှတ်ပုံတင်ဥပဒေအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅(ခ)အရ ပြည်နှင်ဒဏ်ပေးခြင်း

(၃) ပြည်နှင်ဒဏ်ပေးခြင်း အဆင့်ထိ မရောက်သေးသော်လည်း မြန်မာနိုင်ငံတွင်းသို့ (ဗီဇာ) သို့မဟုတ် (ပါစပေါက်) ဝင်ခွင့်လက်မှတ်) မပါရှိဘဲ ဝင်ရောက်လာရန်အတွက် သယ်ဆောင်လာသည့် သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး Carrier (ဆယ်ယာဉ်/ရေယာဉ်) များက ယင်းနိုင်ငံခြားသားကို ချုပ်နှောင်ထားရမည်။ ထိုနိုင်ငံခြားသားကို လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးအဆင့်ထက် မနိမ့်သော လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေး အရာရှိမည်သည့် အချိန်အခါမဆို မြန်မာနိုင်ငံတွင်းမှ သယ်ဆောင်သွားစေလိုလျှင် သယ်ယူပေးသွားရမည်ဟု ၁၉၄၇ ခုနှစ် မြန်မာနိုင်ငံတော် လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေး (လတ်တလောပြဋ္ဌာန်းချက်များ) အက်ဥပဒေပုဒ်မ (၁၂)ဖြင့် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ယင်းဖြစ်ရပ်များကို အထူးသဖြင့် လေဆိပ်/လေဆိပ်များတွင် ကျင့်သုံးပါသည်။

အချုပ်အားဖြင့် တင်ပြလိုသည်မှာ မြန်မာနိုင်ငံတွင် နိုင်ငံခြားသားများအား ထိန်းသိမ်းကွပ်ကဲရာတွင် တာဝန်ယူထားသည့် လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေး အရာရှိများ(လတ်တလော) လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးမှူး အဆင့်ထိ အပါအဝင်သည် ယင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ(၁၀)အရ မည်သည့်နေရာဒေသ၊ မည်သည့်ယာဉ်မဆို ဝါရမ်း မပါဘဲ နိုင်ငံခြားသားများကို ရှာဖွေစစ်ဆေးဖမ်းဆီးနိုင်ခွင့်၊ လုပ်ပိုင်ခွင့် အပြည့်အဝ အပ်နှံထားကြောင်း တင်ပြလိုက်ရပါသည်။

ခေတ်မီတဲ့ သတိပေးစာ

■ ဦးကောင်းထူး

မြန်မာနိုင်ငံအထက်ပိုင်း တောင်
မြို့ကလေးတစ်မြို့။

တောင်ပေါ်မြို့ကလေး ဖြစ်သည့်
အတိုင်း ဖောက်လုပ်ထားသည့် လမ်း
ဆွေ၊ ပြောင့်ပြောင့်စင်းစင်းမရှိလှဘဲ
အကွေးအကောက်တွေက များမြောက်
အဝါဘိတော့သည်။

သည်သို့သော အကွေးအကောက်
ဆင်းတွေအနက် လမ်းတစ်လမ်း၏
အကွေးတစ်နေရာတွင် အသူတစ်ရာ
တစ်လှစွာသော ဇရာမချောက်ကြီး
တစ်ခုရှိလေ၏။

နမောနမဲ့နိုင်လှသော ကားမောင်း
ဆရာများ၊ ယစ်ရွှေရည်ခပ်တွေတွေ
နှင့် အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ မောင်းနှင်နေ
သူများ၊ အရှန်နန်းကို နည်းနည်းလေး
လျှော့မချချင်သော ကားဆရာများ
တွေက အဝီအပြင် ပညာပေးလျက်ရှိ
သော ချောက်နက်ကြီးဆိုလျှင် မမှား။
ထို့ပြင် မကြာခဏဆိုသလို သတိချို့

ယွင်းသော ကားများသည် ဇရာမ
ချောက်နက်ကြီးအတွင်းသို့ ထိုးကျတာ
မူခင်းသတင်း ဖြစ်သွားလေ့ရှိ၏။

သို့ဖြစ်၍ သက်ဆိုင်ရာမှ ကား
များထိုးကျလေ့ရှိသော ချောက်ကြီး၏
အစွန်းတစ်နေရာတွင်...

သတိ
အန္တရာယ်ချောက်ကြီး ဖြစ်၏။
ကားများကို အချိန်လျော့၍
သတိထားမောင်းနှင်ကြပါရန်။

ဟူသည့် သတိပေးဆိုင်းဘုတ်
ကြီးကို ပြတ်သားထင်ရှားလှစွာ စိုက်
ထူထားလေ၏။

မည်သို့ပင် သတိပေးပေး အခြေ
အနေက ထူးခြားသွားခြင်းမရှိခဲ့။

ကားဆရာ တော်တော်များများ
ပင် သတိမူခြင်းမရှိသဖြင့် မကြာခဏ
ဆိုသလို ချောက်အတွင်းသို့ ထိုးကျမြဲ
ထိုးကျလျက်ပင် ရှိချေ၏။ သည်
အတွက် မြို့ကလေး၏ အုပ်ချုပ်မှုပိုင်း

ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်များမှ မည်သို့မည်ပုံ
ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရမုန်း မသိ
အောင် အကြံရခက်နေကြလေ၏။

ဤတွင် ဉာဏ်ကြီးရှင်တစ်
ယောက် ပေါ်ထွက်လာခဲ့၏။

ထိုဉာဏ်ကြီးရှင်၏ တီထွင်ကြံ
ဆမှုဖြင့် ကားများ မကြာခဏ ချောက်
ထဲထိုးကျသည့်သတင်းကို မကြားရ
တော့။

အကြောင်းမူကား ထိုဉာဏ်ကြီး
ရှင် တီထွင်စိုက်ထူလိုက်သော စာသား
ကြောင့် ဖြစ်၏။ ထိုစာသားမှာ -

“သတိ ဤဆိုင်းဘုတ်၏နောက်
ဖက်တွင် သင့်ကားအတွက် အလွန်
သမျှ အပိုပစ္စည်းများ အခမဲ့ရနိုင်
သည်။ တစ်ခါတစ်ခေါက် အချောက်
လာလှည့်ပါရန် ဖိတ်ခေါ်ပါရမည်”
သတည်း။

■ ဦးကောင်းထူး

နန္ဒာ: ဂျေတစ်
ဝေဟန်ကျော်စိုး

ဝေဖန်ကုန်ကြီး

● နန္ဒဝင်းလျှော်ခေါင်

ဒါနနောက်က အသိဉာဏ် မလိုက်ရင် သံသရာရှည်မယ်။ သစ္စာ သိရင် ခန္ဓာရောင်းလှူ။

တဏှာခိုင်းတိုင်းသာ ကျွန်ုပ်တို့ လုပ်နေရင် အပါယ်လေးပါးရောက် မယ်။ တဏှာကိန်းလာရင် အရှက် အကြောက် မရှိတော့ဘူး။

“တိုင်းရင်းဆေးဆရာကြီး ဦးအောင်ဗလ” ဆိုတာ အသက်က ငါး ဆယ်စွန်းစွန်းပဲ ရှိသေး၏။ မယားဖြစ် သူ မစိန်မြက ဦးအောင်ဗလနှင့် အသက်တူ၊ ဂုဏ်တူ။ ဂုဏ်တူဆိုတာ က ဆေးပညာသင်ဘက် ဆေးဆရာမ ကြီးမို့ ဂုဏ်တူဟု ဆိုရခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော် သက်ဆိုးမရှည်ခဲ့။ အသက်လေးဆယ် ကိုးနှစ်တွင်းမှာ သေဆုံးသွားခဲ့၏။ သမီးလေးအသက် ဆယ်ကိုးနှစ်အရွယ်မှာ မအေဖြစ်သူ ဆရာမကြီး သေဆုံးခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ဆေးဆရာကြီး ဦးအောင်ဗလ နှင့် ဆေးဆရာမကြီး ဒေါ်စိန်မြတို့နှစ် ယောက်မှာ ညောင်တုန်းနယ်တစ် ကြောမှာ တစ်ဦးဆေးခန်းထိုင်ပြီး ဆေးကုရင် တစ်ဦးက Out Door (အပြင်ထွက်) လိုက်ဆေးကုသ၏။ စီးပွားဖြစ်၏။ ကြီးပွား၏။ သမီးတစ် ယောက်တည်းမို့ ပညာရေးဦးစားပေး သော်လည်း သမီးဖြစ်သူက ပညာရေး ဘက်တွင် ပါရမီနည်းခဲ့၏။

ပြောဖို့မနေနော်။ သမီးဖြစ်သူရဲ့ နာမည်က နှင်းမြရီတဲ့။ ရုပ်ချော့။ သဘောလည်းကောင်း၏။ နှင်းမြရီမို့ လမ်းထွက်လျှင် ကာလသားတို့ သမင် လည်ပြန်လှည့်၍ ကြည့်ရသည်သာ ဖြစ်ပေတော့၏။

ညညဆို နှင်းမြရီတို့ အိမ်ခြံဝိုင်း ရှေ့ဘက်မှ လျှောက်ပြန်သံပေး ခြေ အေးဝမ်းရောင် အသံပေးသည့် ဘင် ဂျီသံ၊ မယ်ဗလင်သံကတော့ တစ်ည ခြား။ နှစ်ညခြား ကြားရတတ်၏။

ထိုအချိန် ထိုကာလတွင် ဆေး ဆရာကြီး ဦးအောင်ဗလတစ်ယောက် နယ်ထွက်ဆေးကုသချိန် ဖြစ်လေ၏။

ဇနီးဖြစ်သူ ဆေးဆရာမကြီး ဒေါ်စိန်မြရှိစဉ်အခါက ညောင်တုန်းမြို့ ကမ်းနားရပ်နေ ဆေးဆရာကြီး ဇနီး မောင်နှံက အလှူကြီးအတန်းကြီးကို ငွေကုန်ကြေးကျအကုန်ခံပြီး လှူခဲ့ တန်းခဲ့ကြ၏။ ခုချိန်များမှာတော့ ဇနီး သည်သေဆုံးသွားလို့ အလှူအတန်း လည်းမပြုနိုင်တော့။ ပြုချင်စိတ်လည်း မရှိတော့။

ဆေးဆရာကြီး ဦးအောင်ဗလ ဆေးကုထွက်ရင် အိမ်တွင် သမီးလေး တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရသည်သာ ဖြစ်၏။ စိတ်တော့မချလှချေ။ ဘေး အိမ်က မုဆိုးမအဘွားကြီး ဒေါ်မြရှိ ပေလို့သာ နည်းနည်းတော်ရော၏။

တစ်ညတွင်တော့ ...သမီးနှင့် ဒေါ်မြရီတို့ လာချောင်းတဲ့ ကာလသား တွေလား။ ဦးအောင်ဗလအိမ်က ပစ္စည်းတွေကို ခိုးချင်တဲ့ သူခိုးတွေ လားဆိုတာ ကွဲကွဲပြားပြား မသိရတဲ့ အဖြစ်မျိုး ဖြစ်ပွားခဲ့လို့ ဆေးဆရာ ကြီးဦးအောင်ဗလတစ်ယောက် တစ် ဦးတည်းသော သမီးလေးအတွက် သောကပွားခဲ့ရ၏။

ဤ၌ ဆေးဆရာကြီး ဦးအောင် ဗလတစ်ယောက် စဉ်းစားရတော့၏။ အကြံထုတ်ရတော့၏။ ဆေးဆရာကြီး ဦးအောင်ဗလ၏မိတ်ဆွေ ညောင် လေးပင်က ပယောဂဆရာ ဆရာမြိုင် ထံသွားကာ အကူအညီတောင်း၏။

ပရောဂဆရာ ဆရာမြိုင်ဆိုတာ က နယ်နယ်ရရတော့မဟုတ်။ စုန်း၊ တစ္ဆေ၊ မြေဖုတ်ဘီလူး နိုင်၏။ စုန်း တိုက်၊ နတ်တိုက်၊ အနုနည်း၊ အကြမ်း ပတမ်းနည်း၊ နည်းမျိုးစုံကျမ်း၏။ အောက်လမ်းနည်းမဟုတ်၊ အထက် ဆရာကြီးများထံမှနည်းခံ ပညာရည်ရှိ သောက်စို့ခဲ့သော ဆရာကြီးတစ်ဆူ ဖြစ်၏။

ထိုပရောဂဆရာကြီး ဆရာမြိုင် မှာ မိတ်ဆွေဆေးဆရာကြီးဦးအောင် ဗလတောင်းသော အကူအညီကို ပြု ပြုလေးသာ ဆောင်ရွက်ပေးတိုက် ၏။ သို့သော် သူတို့ခိုင်းလျှင် ဘန်ရာ

ပေးပါ။ အောင့်ရှောက်ရမယ့်နေရာ
အတိအကျညွှန်ကြားပါ။ တစ်လတစ်
ကြိမ် အမဲသားတစ်ပိဿာကျွေးပါ။
မခိုင်းလိုလျှင် သူ့ထံ လာပြန်ပို့ပေးပါ
ရန် ပြော၍ တာတေကြီးဟူသော သရဲ
ကြီးကို ဆေးဆရာကြီး ဦးအောင်ဗလ
ထံ ထည့်ပေးလိုက်လေ၏။

ဆေးဆရာကြီး ဦးအောင်ဗလ
အိမ်ခြံဝန်းဟူသည်ကား ကေဝကခန့်
ကျယ်၏။ သီးပင်စားပင်များရှိ၏။
ငှက်ပျော၊ မာလကာ၊ သရက်ရှိသလို
ကုက္ကို၊ မအူ၊ မရန်းပင်တွေလည်းရှိ၏။
ညောင်တုန်းမြို့၏ နာမည်ကျော်ဆေး
ဆရာကြီးဖြစ်၍ အိမ်မှာလည်း တိုက်
ခံအိမ် ဖြစ်၏။

ဦးအောင်ဗလမှာ သူ၏တိုက်ခံ
အိမ်ကြီး၏ အနောက်တောင်ထောင့်
တွင်ရှိသော မရန်းပင်ကြီးတွင် သရဲ
တာတေကြီးကို နေရာပေး၏။ အစာ
ကျွေး၏။ အမဲတစ်ပိဿာကို တာတေ
ကြီးသည် နာရီဝက်ပင်မကြာလိုက်။
ပြောင်သလင်းခါအောင်စားပစ်လိုက်၏။
သို့သော် ဤတာတေကြီးကိစ္စ သမီး
ဖြစ်သူ နှင်းမြရီပင် မသိလိုက်ချေ။

တာတေကြီးကို ဆေးဆရာကြီး
ဦးအောင်ဗလ သူ့ပိုင်ခြံမြေကိုပြန်။
ဤမရန်းပင်ကြီး၏ အရှေ့သို့လား
သော် အိမ်ရှေ့ ကုက္ကိုပင်ကြီးထိ
ရောက်၏။ ဤကုက္ကိုပင်ကြီးမှ တောင်
ဘက်သို့ ထပ်မံလားသော် မအူပင်၊
ဤမအူပင်ကြီးမှ မရန်းပင်အဆုံး ထိ
မအူပင်မှ တာတေကြီးနေထိုင်ရာ
မရန်းပင်၊ ဤဝန်းအတိုင်း အကျယ်
အပြောကို တာတေကြီးစောင့်ရှောက်
ရန် ခြံ၏။

သို့သော် အဝန်းအဝိုင်းထဲကျူး

ကျော်လာလျှင် ခြောက်တန်လျှင်
ခြောက်၍လွှတ်ရန်။

အဓိကက လူ့အသက်ကိုသတ်
ရန် သေသေချာချာမှာကြား၏။

သရဲကြီးတာတေသည် အစ
ပိုင်းတွင် ဆေးဆရာကြီး၏ အမိန့်
စကားကို မြေဝယ်မကျ နာခံ၏။ တိတိ၊
ကျကျ လိုက်နာ၏။

သရဲကြီးတာတေ၏ အခြောက်
အလွန်ကို ပထမဦးဆုံး ရင်ဆိုင်ကြုံ
တွေ့လိုက်ကြသူများကတော့ ညောင်
တုန်းမြို့ ကာလသားတစ်စု ဖြစ်၏။
ကြုံတွေ့လိုက်ရပုံကို ပြန်ပြောင်းပြော
ပြရရင်ဖြင့် ရယ်ဖို့ပင် ကောင်းသေး
တော့၏။

ထိုနေ့ညက ကာလသားတစ်စု
ထုံးစံအတိုင်း ဆေးဆရာဖခင်ကြီးဦး
အောင်ဗလ မရှိဘူးထင်၍ သမီးဖြစ်
သူ နှင်းမြရီကို မယ်ဒလင်သံ တဒေါင်
ဒေါင်ပေးကာ လာရောက်ပိုးပန်းကြ
၏။ ဦးအောင်ဗလကလည်း မိတ်ဆွေ
ပယောဂဆရာကြီး ဆရာမြိုင်၏ သရဲ
တာတေကြီး အစွမ်းအစကို သိလို၍
အသံမပေးဘဲ တိတ်တဆိတ်သာ နေ
လေ၏။ မရန်းပင်က မရန်းသီးများ
ကလည်း အခိုင်လိုက်၊ အခိုင်လိုက်
သီးနေသည်မှာ နေ့ခင်းဘက်ဆို ဝါဝါ
ထိန်ပြီး ဝင်းမှည့်နေလေ၏။

ကာလသား တစ်စုမှာလည်း
မိန်းမလည်းပိုး၊ မရန်းသီးလည်းခိုးနှင့်
သူတို့အကြံနှင့်သူတို့ ဟန်ကျနေ၏။

နှင်းမြရီမှာ သူမကို လာရောက်
ပိုးပန်းနေသည်ကို သိ၏။ ဖခင်ကြီးရှိ
၍လည်း ဖခင်ကြီးဝတ်သည် တိုက်ပုံ
အင်္ကျီအပြဲလေးကို ဖာထေးချုပ်ပေး
နေရင်း အသံတိတ်နေ၏။

ညဉ့် ၉ နာရီကျော်သည်ကို
နှင်းမြရီတို့အိမ် တိုင်ကပ်နာရီကြီးမှ
တဖင် ဒင်မြည်သံပေးကာ အချိန်ကို
ညွှန်ပြနေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ကာလသား
တစ်အုပ်မှာ ဆေးဆရာကြီးဦးအောင်
ဗလခြံပိုင်းထဲမှ မရန်းသီးမှည့်များထိ
ခူးဆွတ်ပြီး စားကြရန် တိုင်ပင်ကြ၏။

သုံးယောက်မှာ ဦးအောင်ဗလ
ခြံပိုင်းထဲကို ခွေးတိုးပေါက်ရှာ၍ တို
ဝင်ရန် ကြိုးစားကြ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ခွေးတိုးပေါက်
မှဝင်လာကြသည့် လူငယ်တို့၏ ခေါင်း
အထက်မှ ကုက္ကိုပင်ကြီး၏ ကုက္ကို
ကိုင်းကြီးတစ်ကိုင်း လေမတိုက်ပါဘဲ
နိမ့်ဆင်းလှုပ်ယမ်းလာလေ၏။ သို့
သော် မရန်းသီးခူးရန်သာ စောကပ်
နေသည့် လူငယ်သုံးယောက် သတိ
မထားခဲ့ကြ။ ရှေ့သို့သာဆက်သွားခဲ့
ကြိုးစားကြ၏။ သူများပစ္စည်းများကို
အချောင်လိုချင်စိတ်သာ ကြိုးစား
၏။ ဆေးဆရာကြီး ဦးအောင်ဗလ၏
မရန်းပင်ကြီးရှိရာ ခြံကြီး၏အနောက်
ဘက်သို့ပင် ကုန်းကုန်းကွကွဖြင့် လာ
ခဲ့ကြရာ မရန်းပင်ကြီး အနီးသို့ပင်
ရောက်လာခဲ့ကြ၏။

ဆေးဆရာကြီး ဦးအောင်ဗလ
၏ ခြံပိုင်းကြီးအတွင်း၌လည်း ခွေး
တစ်ကောင် ကြောင်တစ်ခြီးပင် မရှိ၍
လွယ်ကူစွာ ဝင်နိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

လူငယ် သုံးယောက်တို့မှာလည်း
မရန်းပင်ကြီးအောက် ရောက်သည်
နှင့် ဝါဝါထိန်ထိန် ဖြုတ်သိပ်ကာသီး
နေသော မရန်းသီးအတွဲလိုက်၊ အနီး
လိုက်ကိုတွေ့လိုက်ကြကာ တစ်ယောက်
မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်၍ ပြော

လိုက်ကြ၏။

သို့သော် မရန်းသီးအတွဲအခိုင်များမှာ လူငယ်သုံးယောက်တို့၏ အရပ်ထက် နှစ်ပေနီးပါးခန့် ပို၍မြင့်နေသည်ကိုမြင်တွေ့ကာ အခက်တွေ့နေကြ၏။

ရန်၍လည်း မဝီ၊ တံချူကလည်း မရှိ။ ထိုအချိန်မှာပင် လူငယ်တစ်ယောက်က ထိုင်၍ချလိုက်ပြီး တစ်ယောက်သောလူငယ်ကို သူ့ကျောကုန်းပေါ်တက်ရန် ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့် အချက်ပေးလိုက်၏။ ချက်ဆို နားခွက်က မီးတောက်ပြီး ဖြစ်သော လူငယ်မှာ ထိုင်သောလူငယ် ကျောကုန်းပေါ် ထိန်း၍တက်လိုက်၏။

ထိုအခါ အောက်မှလူငယ်သည်လည်း ထိန်း၍ မတ်တတ်ထလိုက်၏။ ထျန်လူငယ်တစ်ယောက်ကမူ ထိုလူငယ်နှစ်ယောက်ကို ထိန်းမတ်ပေးနေချိန်မှာပင် မရန်းပင်ကြီးတစ်ပင်လုံး လေမတိုက်ပါဘဲလျက် လှုပ်ခါသွား၏။ မှည့်သောမရန်းသီးအချို့ မြေသို့ ကြွေကျ၏။

လူငယ်သုံးယောက်တို့မှာလည်း လေမတိုက်ပါဘဲ မရန်းပင်ကြီး လှုပ်ခါသွား၍ အံ့သြသွား၏။

ထိုအခါမှ မရန်းပင်ကြီး၏ပင်စည်ကိုမှီကာ လူငယ်သုံးယောက်တို့တိုက်ညှစ်နေသော ဥသျှစ်သီးလုံးခန့်ရှိသော မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံးနှင့် လူမည်းမည်းကြီးကို တွေ့မြင်သွားကြ၏။

လူမည်းမည်းကြီး၏ အရပ်အမောင်းမှာ ခုနစ်ပေခန့်မြင့်၏။ လူငယ်သုံးယောက်တို့မှာ မြင့်မားလှသော လူမည်းကြီးအား မြင်တွေ့ကာ

လွန်စွာ ကြောက်ရွံ့တုန်ခါသွားကြ၏။

ထိုအခါတွင်မှ လူမည်းမည်းကြီးသည် လူငယ်သုံးယောက်တို့အား သူ၏ပါးစပ်ကြီးအား ဖြဲ၍ပြလိုက်ရာ ပါးစပ်တွင်းမှ အစွယ်ဇွေးဇွေးကြီးအား မြင်တွေ့သွားကြပြီး သူ့ထက်ငါဦးစွာ လူမည်းမည်းကြီးအပါးမှ ထွက်ပြေးသွားကြကုန်လေ၏။

ထိုလူမည်းမည်းကြီးမှာ ဆေးဆရာကြီးဦးအောင်ဗလ၏ မိတ်ဆွေပယောဂဆရာကြီး ဆရာမြိုင်ထံမှ အမဲသားတစ်ပိဿာ လစဉ်ကျွေးပေးရန် ကတိခံခေါ်လာခဲ့သည့် သရဲကြီးတာတေပင် ဖြစ်လေတော့၏။

ထိုပထမဦးဆုံး သရဲကြီးတာတေ၏ ရွာခံလူငယ်သုံးယောက်အား မရန်းသီးခိုးသူရန်ကြိုးစားမှုကို စောင့်ရှောက်ကာကွယ်ပေးခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်း ဆေးဆရာကြီး ဦးအောင်ဗလ၏ ခြံဝိုင်းအတွင်း သရဲခြောက်သည်ဟူသော သတင်းသည် စတင်ကြီးလာလေတော့၏။

ဒုတိယအကြိမ် သရဲကြီးတာတေနှင့် ဆုံတွေ့ပြီး တာတေကြီး၏ အခြောက်အလှန်ကို ခံလိုက်ရသူ နှစ်ယောက်တို့မှာ သွေးပျက်မတတ် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ပြီး ကြောင်တောင်တောင်ပင် ဖြစ်သွားခဲ့ကြ၏။

ထိုဒုတိယအကြိမ် အဖြစ်အပျက်သည်ကား ...

ဆေးဆရာကြီး ဦးအောင်ဗလသည် မည်သည့်တိရစ္ဆာန်ကိုမှ မမွေးဟုဆိုသော်လည်း ဆေးသွားကုသသည် လူနာအိမ်မှ ကြက်ထီးနှင့် ကြက်မလေးတစ်စုံကို ဆရာကြီးအိမ်တွင် မွေးဖို့ဆိုကာ ပေးလိုက်လေရာ

ထိုကြက်ထီးနှင့် ကြက်မလေး နှစ်ကောင်မှ သုံးလေးနှစ်အတွင်း ပေါက်ဖွားပြီး ကြက်အကောင်သုံးလေးဆယ်ခန့် ဖြစ်ပွားနေလေ၏။

ထိုကြက်များမှာ ညဘက်အိပ်လျှင် သစ်ပင်ကြီးပေါ်တွင် အိပ်တန်းတက်ကြ၏။ ထိုသစ်ပင်များပေါ်၌ အိပ်တန်းတက်သောကြက်များကိုမှ ခိုးစားချင်သော ညောင်တုန်းမြို့ခံ အရက်သမားလူငယ်နှစ်ယောက်တို့သည် ည ၁၀ နာရီကျော်ကျော်လောက်တွင် ဆေးဆရာကြီးခြံဝိုင်းအတွင်း ဝင်ရောက်လာကြလေ၏။

အရက်သမားလူငယ်နှစ်ယောက်မှာ အကာလညအချိန် အမှောင်ထုကို အားပြု၍ ခြံစည်းရိုးကို တိုးဝှေ့ဝင်ရောက်လိုက်သည်နှင့် အေးစက်၍ လက်သည်းရှည်ကြီးများဖြင့် အတိပြီးသော လက်ကြီး နှစ်ဖက်သည် အရက်သမားလူငယ်တို့၏ လည်ကုပ်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်၏။

အရက်သမားလူငယ်နှစ်ယောက်မှာ မော့၍အကြည့် သရဲကြီးတာတေ၏ ကြောက်မက်ဖွယ်မျက်နှာကြီးနှင့် အစွယ်ကြီးနှစ်ချောင်းကို မြင်တွေ့ကာ အသံကုန်အော်ဟစ်၍ ထွက်ပြေးသွားကြရာ တစ်ယောက်သော အရက်သမားလူငယ်မှာ ခြံစည်းရိုးတိုင် သံချက်နှင့် ပုဆိုးငြိတွယ်ကာ သူ့ကို သရဲကြီးဆွဲထားသည် ထင်ပြီး အော်ဟစ်လေတော့သည်။

ထိုအခါတွင်မှ ရပ်ကွက်ထဲက လူများရောက်လာကာ သတိမေ့မြောနေသော အရက်သမားလူငယ်ကို သံချက်နှင့်ပုဆိုး ငြိနေကြောင်း သိ၍ သွားကြလေ၏။

ဤသည်ကား ဆေးဆရာကြီး ဦးအောင်ဗလ ခြံတွင်းမှ သရဲကြီးတာ တေနှင့် ညောင်တုန်းမြို့ လူငယ်နှစ် ယောက်တို့ ဖုတ်ယအကြိမ်အခြောက် အလှန့် အဖြစ်အပျက်ပင် ဖြစ်ပေ တော့၏။

တတိယအကြိမ် သရဲကြီးတာ တေနှင့် ညောင်တုန်းမြို့ နာမည်ကြီး သူခိုးကြီးငတေတို့ ဆုံတွေ့ဖြစ်ကြပုံမှာ လည်း လွန်စွာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် ဖွယ်အတိ ကောင်းလှပေတော့၏။

သူခိုးငတေသည် ညောင်တုန်း မြို့၏ နာမည်ကြီးသူခိုးတစ်ယောက် ဖြစ်လေ၏။ ငတေသည် ဆင်းရဲသား အိမ်ကို ခိုးခြင်းမပြုချေ။ လူချမ်းသာ လူကုန်တို့၏အိမ်များကိုသာ ရွေး၍ ခိုးတတ်၏။

ဆေးဆရာကြီး ဦးအောင်ဗလ အိမ် ခိုးရခြင်းအကြောင်းသည်ကား သူခိုးကြီးငတေတွင် ခိုးဖော်ခိုးဖက် သူငယ်ချင်းသူခိုးကြီးတစ်ဦး ရှိလေ ၏။ ဆေးဆရာကြီးအိမ်မှ တန်ဖိုးကြီး ပစ္စည်းတစ်ခုကို ရအောင်ခိုးယူနိုင်ခဲ့ ပါက ငွေတစ်သောင်း လောင်းကြေး ထပ်ထားကြကာ သူခိုးကြီးငတေမှာ ဆေးဆရာကြီးဦးအောင်ဗလအိမ်သို့ ခိုးရန်လာခြင်းပင် ဖြစ်ပေတော့၏။

သူခိုးတို့ အကြိုက်နှစ်သက်ဆုံး အချိန်သည်ကား အကာလ ညအချိန် ပင်ဖြစ်၏။ သို့သော် ကောင်းကင်တွင် လဆန်း ၃ ရက်မို့ ခုံးမျက်စသဏ္ဌာန် လကွေးကွေးလေးက မခိုတရီလေး သာနေလေ၏။

သူခိုးကြီး ငတေသည် ဆေး ဆရာကြီးဦးအောင်ဗလအိမ်ကြီးသို့ ရောက်ရန် ကုတ္တီပင်ကြီး၏ အကိုင်

ပေါ်သို့ သံချိတ်ပါသောကြိုးခွေကို ပစ် ချိတ်ကာ ကြိုးခိုင်သည်နှင့် နွယ် ကြိုးဗမာ နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင် ဘိုင်စကုတ် များထဲမှ တာဝန်စတိုင်ဖြင့် ခိုဆွဲကာ လွှဲကူးလေ၏။

ဆေးဆရာကြီး ဦးအောင်ဗလ အိမ်၏ အိမ်ဝရန်တာနှင့်နီးကပ်သော မအူပင်ကြီးသို့ ရောက်ခါနီး၌မှာပင် မအူပင်ကြီး၏ခွကြားမှ အသင့်စောင့် ကြိုနေသော သရဲကြီး တာတေမှာ ဥသျှစ်သီးခန့်ဗမာဏရှိသော မျက်လုံး ဖြင့် ပြူး၍ကြည့်ကာ သူခိုးကြီးငတေ ကို စောင့်ကြိုနေ၏။

ငတေမှာ သရဲကြီးတာတေကို တွေ့လိုက်သည်နှင့် လက်ထဲတွင်ဆုပ် ကိုင်ထားသောကြိုးကို လွှတ်လိုက် လေရာ သူခိုးကြီးငတေမှာ မြေပြင်သို့ ဝုန်းဆိုသည်အသံကြီး ထွက်ပေါ်လာ ကာ ပြုတ်၍ကျလေတော့၏။

သူခိုးကြီးငတေမှာ လွန်စွာနာ ကျင်လှသော်လည်း သရဲကြီးတာတေ ကို တွေ့မြင်လိုက်ပြီး ကြောက်လန့် တတ်သူပီပီ မအူပင်ကြီးအပေါ်သို့ မော့၍ကြည့်လိုက်လေရာ မအူပင် ကြီးအပေါ်တွင် သရဲကြီးတာတေမှာ ရှိမနေတော့ပါချေ။

သူခိုးကြီးငတေမှာ ကြောက် လန့်သည်စိတ်နှင့် အံ့သြသည်စိတ် စိတ်နှစ်စိတ် တစ်ပြိုင်တည်း ရော ထွေးခံစားလိုက်ရပြီး ဘေးဝဲယာသို့ လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ကာမှ သူခိုးကြီး ငတေမှာ သရဲကြီးတာတေကို မြင် တွေ့သွားလေတော့၏။

သရဲကြီးတာတေမှာ သူခိုးကြီး ငတေပြုတ်ကျရာ မအူပင်ကြီး၏ ပင် ခြေတွင် ငတေကိုကြည့်နေ၏။ သူခိုး

ကြီးငတေ ကြည့်လိုက်ကာမှ သရဲကြီး တာတေသည် လျှာကြီးကို တစ်ဆေ ကျော်ကျော်ခန့် ထုတ်လိုက်၊ သွင်း လိုက်လုပ်၍ ပြုလိုက်လေရာ သူခိုး ကြီးငတေမှာ နာကျင်ခြင်းများစွာ အလျဉ်းဂရုစိုက်နိုင်ခြင်းမရှိဘဲ လဲကျ သည့်နေရာမှ ထ၍ ထော့ကျိုး ထော့ ကျိုးဖြင့် ပြေးလေတော့၏။

ဤအဖြစ်အပျက်သည်ကား ဆေး ဆရာကြီးဦးအောင်ဗလအိမ်နှင့် မြဲ ဝိုင်းကြီးအတွင်းရှိ သရဲကြီးတာတေ ၏ တတိယအကြိမ် အဖြစ်အပျက် သာလျှင် ဖြစ်ပေတော့၏။

ဆေးဆရာကြီး ဦးအောင်ဗလ မြဲဝိုင်းကြီးအတွင်း သရဲခြောက်သည် ဟူသော သတင်းသည် ညောင်တုန်း မြို့တစ်ဝိုက်တွင် ပြန့်ကားသတင်းကြီး နေလေ၏။

အဖေတစ်ခု သမီးတစ်ခု ဘဝ ဖြင့် ဆေးဆရာကြီးဦးအောင်ဗလနှင့် သမီးဖြစ်သူ နှင်းမြရီတို့သားအဖနှစ် ယောက်ဘဝသည် အေးချမ်းနေသော် လည်း မုန်တိုင်းထန်လာစေရန် ဒေါ်ခက် ပန်ဟူသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဝင်လာလေ၏။

ဒေါ်ခက်ပန်သည် မုဆိုးမဖြစ် ၏။ သူမ၏ခင်ပွန်းမှာ အရပ်သမားပီပီ အရက်သောက်ပါများပြီး အသည်း ကျွမ်းကာ သေဆုံးခဲ့သည်ပင် လေး၏ နှစ်ရှိခဲ့ပြီဖြစ်လေ၏။ သို့သော် ဒေါ်ခက် ပန်သည်ကား 'ဒေါ်' သာ နာမည်ရှေ့ တွင်တပ်၍ခေါ်ကြသော်လည်း အသက် အရွယ်မှာ လေးဆယ်စွန်းစွန်းသာ လျှင် ရှိသေး၏။ ကိုယ်လုံးကိုယ်သည် မှာ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်၊ ရှိုက်ရိုက်ကြီးထယ် အသွယ်သွယ် ဖြစ်လေ၏။

တစ်သက်တွင် ဇနီးမယား မယူ
ဆာပါဘူး။ သမီးလေးနှင့်သာ အတူ
နေတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်
ဆေးဆရာကြီး ဦးအောင်ဗလမှာ
မည်း ဒေါ်ခက်ပန်နှင့် တွေ့မြင်ဆုံ
ည်းလိုက်သည်နှင့် သွားလေသူဇနီး
အား ဆေးဆရာမကြီး၏ မျက်နှာ
ပေါ်တွင် ကောက်ထားသော မှိုတော့
မလို တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး
မျက်နှာကိုလည်း ထောက်ထားခြင်း
ရှိတော့ချေ။

ဖခင်ဆေးဆရာကြီး နောက်
မိမိထောင်ပြုခြင်းကိစ္စနှင့် ပတ်သက်
၍ နှင်းမြရီမှာ ဖခင်ဖြစ်သူကို မပြော
၍ ငြိမ်နေရသော်လည်း မျက်ရည်
ချရသည်မှာ အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်၏။

ဖခင်ကြီး အိမ်တွင်ရှိလျှင် ခြံ
အောက်ရှိ မာလကာပင်ကြီးအောက်
တွင်း၌ ငို၏။ ဖခင်ကြီးနှင့် မိထွေးမရှိ
ချင် အိပ်ခန်းတွင်းမှာငို၏။

ဆေးဆရာကြီး ဦးအောင်ဗလ
သည် သူ၏မယားဖြစ်သူ ဒေါ်ခက်ပန်တို့
အနီးအနားသို့ ပေါင်းသင်းလိုက်ရ၏။
အဘယ်ကြောင့်သေတစ်ပန်သက်တစ်
နှစ် မပေါင်းသင်းလိုက်ရပါသနည်း
ဆိုသော် သရဲကြီးတာတေကြောင့်ဟု

သာ ပြောရပါချိမ့်မည်။
သရဲကြီးတာတေနှင့် ဒေါ်ခက်
ပန် ဆုံတွေ့ခဲ့ကြပုံကတော့ ...။

*****

ထိုညက လမင်းကြီး ထိန်ထိန်
သာနေ၏။ သို့သော် ဆေးဆရာကြီး
ဦးအောင်ဗလ ခြံကြီးအတွင်း၌ ကား
လရောင်းသည် ပြည်ပြည်ဝဝမသာနိုင်
ပါချေ။ သစ်ပင်များမှာ တစ်ခြံလုံး
ပြည့်ညက်နေလေ၍ လရောင်သည် ကျိုး
တိုးကျဲတဲသာ သစ်ပင်များ အကြို
အကြားမှ လင်းရောင်ကျနေသည်။

ထိုညက ဒေါ်ခက်ပန် ဝမ်းသွား
နေ၏။ အိမ်သာသည်လည်း တော
အိမ်ကြီးများဖြစ်၍ အိမ်နှင့်အိမ်သာ
အလှမ်းဝေး၏။ လသာနေ၍ လင်
သားဖြစ်သူကို မနှိုးဘဲ သွား၏။ အိမ်
သာမှအတွက်မှာပင် အိမ်သာမရန်း
ပင်ကြီးအောက်တွင် မည်းမည်းကြီး
ဖြင့် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသော တာတေ
ကြီးကို တွေ့သွား၏။ သို့သော် လူရိပ်
မည်းမည်းဟုသာ ထင်နေ၏။ ထို
အခိုက်မှာပင် တာတေကြီးမှာ သူ၏
ပါးစပ်ကြီးကို ဖြဲပြလိုက်လေရာ ပါးစပ်
တွင်းမှ အစွယ်ဖွေးဖွေးကြီး နှစ်

ချောင်းကို မြင်တွေ့သွားပြီး သရဲကြီး
မှန်းသိကာ အောင်မယ်လေးတူသော
အသံကြီးပေး၍ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ပြေးခဲ့
လေတော့၏။ အိမ်ထဲရောက်တော့
ဒေါ်ခက်ပန်ကို အတော်နှာနှစ်ယူရ၏။
ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟု ဆေး
ဆရာကြီး ဦးအောင်ဗလမှမေးတော့
ခြံထဲမှာ သရဲကြီးရှိကြောင်း ကြောက်
ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် ဖြေ၏။

နှင်းမြရီမှာ မိထွေး ဒေါ်ခက်
ပန်ကို သောက်ရေတစ်ခွက် ခပ်ပေး
ပြီး သူ့အခန်းတွင်း ပြန်ဝင်သွား၏။

ဆေးဆရာကြီး ဦးအောင်ဗလ
မှာ သူ့ကိုယ်တိုင် ခေါ်ယူငွေ့ထား
သည့် သရဲကြီးတာတေကို ဇနီးဖြစ်သူ
မြင်တွေ့သွားခြင်းဖြစ်သည်ကို တွေးမိ
တော့ ပြုံးရုံသာပြုံးမိပြီး ...

“မဖြစ်နိုင်တာ မခက်ပန်ရယ်။
ခြံထဲမှာ ဘယ်လိုသရဲရှိမှာလဲ”ဟု ဖြေ
သိမိ၏။

“အို ... ကျွန်မမျက်စိနဲ့ ထင်
ထင်ရှားရှားမြင်ရတာပါပေါ့။ အစွယ်
ကြီးမှ ပြုံးနေတာပဲ။ တော်ပြီ၊ တော်ပြီ
ရှင်တို့အိမ်မှာ ကျွန်မ မနေတော့ဘူး”

ဦးအောင်ဗလမှာ ဇနီးဖြစ်သူကို
ချော့မော့၏။ နှစ်သိမိ၏။ သို့သော် ...

လွန်စွာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသည့်ပြင် ဒေါသမှာလည်း
အခေါင်အဖျားသို့တိုင် ရောက်နေသည့်အတွက် မာလကာအူနီသီးများကို
ခြံတွင်းဝင်ရောက်ခူးဆွတ်နေသည့် ဘုန်းကြီးကျောင်းသား လူငယ်လေးအ
ကုပ်ချိုးကာ သတ်၍ စားလိုက်လေတော့၏။

ဒေါ်ခက်ပန်မှာ တား၍ဆီး၍၊ ချော
မော့ပြောဆို၍ မရခဲ့ပါလေ။ မိုးလင်း
သည်နှင့် သူမနေထိုင်ရာအိမ်သို့ ပြန်
ဆင်းသွား၏။

“ရှင် ကျွန်မကို ပေါင်းသင်းချင်
တယ်ဆိုရင် ကျွန်မအိမ် လိုက်ခဲ့။ ရှင်
အိမ်ကြီးမှာ ကျွန်မ မနေရဲဘူး။”

ဆေးဆရာကြီး ဦးအောင်ဗလ
မှာ ဇနီးသည်ကိုတားမရ၊ ဆီးမရ၍
အခက်ကြုံရတော့၏။ သံယောဇဉ်က
လည်း ဒေါ်ခက်ပန်အပေါ်၌ ဆေး
ဆရာကြီးဦးအောင်ဗလ ငြိတွယ်သွား
ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

တဏှာနှင့်ယှဉ်သော သံယော
ဇဉ်ဟူသည် ကိလေသာပင်ဖြစ်၏။ ကိ
လေသာဟူသည် မီးထက်ပူလောင်၏။

ကိလေသာမီး လောင်ခံရလေ
လေ ဆေးဆရာကြီးဦးအောင်ဗလမှာ
သူ၏ဆေးဝါးဓာတ်စာများဖြင့် သူ၏
ခန္ဓာကိုယ်အပူမီးကို ပြန်လည် ငြိမ်း
သတ်၍မရ ဖြစ်ခဲ့ရလေ၏။

သမီးဖြစ်သူကို စိတ်မချသော
ဦးအောင်ဗလ၊ ဇနီးဖြစ်သူအပေါ်
တွယ်ငြိလေသော ကိလေသာ သံယော
ဇဉ်မီးတောက်၊ သမီးဖြစ်သူနှင့် တစ်
ညနှစ်ည နေ၏။ ဇနီးဖြစ်သူထံမှာ သုံး
လေးငါး ညနေ၏။ ကူးချည် သန်းချည်
ဖြင့် တစ်လှည့်စီနေ၏။

ဝမ်းည ... သမီးဖြစ်သူ နှင်းမြရီ
ကို ဘေးအိမ်မှ မုဆိုးမအဘွားကြီး
ဒေါ်စောကို အဖော်အဖြစ်ခေါ်ထားပြီး
ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်ခက်ပန်နေထိုင်ရာ
လှော်ကားဒိတ်ကုန်းရွာကြီးသို့ ညကြီး
မိုးချုပ်အသွား လမ်းခုလတ်မှာပင် ပိုး
ထိ(မြွေကိုက်)လေတော့၏။

မနက်မိုးလင်း နေထွက်ချိန်

ရောက်မှ အသက်မရှိတော့သော ဆေး
ဆရာကြီးဦးအောင်ဗလ၏ အေးခဲ
တောင့်တင်းနေသော ရုပ်အလောင်း
ကြီးအား ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ရွာသူ၊
ရွာသားတို့မှတွေ့မြင်ပြီး သမီးဖြစ်သူ
နှင်းမြရီကို အကြောင်းကြားကြတော့
၏။ ယူကျုံးမရ အပူလုံးကြွရသူမှာ
သမီးဖြစ်သူ နှင်းမြရီပင် ဖြစ်၏။

ရွာသူရွာသားများ အကူအညီ
ဖြင့် ဖခင်ဆေး ဆရာကြီး၏ ရုပ်
အလောင်းကြီးအား မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်၏။
ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ကို ပင့်ဖိတ်
၍ ဖခင်ကြီးအားရည်စူးကာ အမျှဝေ၊
ရေစက်ချ သာသုခခေါ်ခဲ့၏။

ဖခင်ကြီးသေဆုံးပြီးနောက် နှင်း
မြရီမှာ မိမ္မေ့၊ ဖမ္မေ့ဖြစ်သော အိမ်ကြီး
နှင့် ခြံကြီးတွင် တစ်ဦးတည်းလိုလိုနေ
ရတော့၏။

ဆေးဆရာကြီး ဦးအောင်ဗလ
ခေါ်ဆောင်လာသည့် သရဲတာတေ
ကြီးကိုလည်း အမဲသားတစ်ပိဿာ
ချက်ကိုလည်း ဦးအောင်ဗလ မရှိ
တော့၍ တစ်လတစ်ခါ မကျွေးနိုင်
တော့ချေ။

သမီးဖြစ်သူ နှင်းမြရီမှာလည်း
ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် သရဲတာတေကြီးတို့၏
ကတိကဝတ်ကို မသိရှိခဲ့၍ မည်သို့မှ
ပြုလုပ်ပေးခြင်း မရှိချေ။

သရဲကြီးတာတေမှာလည်း ဆေး
ဆရာကြီးဦးအောင်ဗလ နေထိုင်ခဲ့
သည့် အိမ်ကြီးအား ညအခါတွင် အိမ်
ကြီးကိုကာရံထားသည့် ဖျဉ်ချပ်များ
အားပုတ်၍ လွန်စွာ ကြောက်စရာ
ကောင်းလှသည့် အသံနက်ကြီးဖြင့်
ပြောလေတော့သည်။

“အမဲသားကျွေး၊ မကျွေးရင်

နင်တို့ကို စားမယ်”

နှင်းမြရီမှာ သရဲကြီးတာတေ
အသံနက်ကြီးကို ကြားကာ လွန်စွာ
ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ပြီး နေရာထိုင်
စရာမရှိလောက်အောင် ခံစားမရ
လေသည်။

နှင်းမြရီ အဖော်အဖြစ်ခေါ်ထား
သော ဒေါ်မြမှာလည်း သရဲကြီးတာ
တေ၏ အသံနက်ကြီးကိုကြားကာ တစ်
ရက်နှစ်ရက်သာ လာအိပ်ပြီး နောက်
ညများတွင် လာအိပ်ဖို့ နှင်းမြရီ ကို
တိုင် သွားရောက်ခေါ်ဆောင်သော
လည်း သရဲကြီးကိုကြောက်သည်
ကာ အဖော်အဖြစ်လိုက်၍ အိပ်ခြင်း
ငြင်းဆန်လိုက်လေ၏။

ထိုရက်များအတွင်း ရွာဦးဘု
တော်ကြီးကျောင်းမှ ကျောင်းသား
ယောက်တို့မှာ ဆွမ်းခံရင်း မာလဏ
သီးအူနီများမှာ နီရဲဝင်းမူည့်နေသည့်
ကိုမြင်တွေ့ကာ နေခင်းကြောင်တော
အချိန်မှာပင် ခွေးတိုးပေါက်မှ
ရောက်ခူးဆွတ်တော့၏။

ခြံကြီးရှင်ဖြစ်သူ ဆေးဆရာကြီး
ဦးအောင်ဗလ မရှိတော့၍ ခြံကြီး
လည်း ပြုပြင်မည်သူမရှိဖြစ်ကာ တေ
အတိဗုံးလွှမ်းလာလေ၏။

သရဲကြီးတာတေမှာ ခြံပိုင်မှု
ကိုယ်တိုင်မှ ခြံကြီးကိုအပ်ကာ တစ်
လတစ်ကြိမ် အမဲသားကျွေးကာ တစ်
ဝန်ပေး စေခိုင်းခဲ့သည်မို့ ယခုအခါ
တွင်တော့ ခြံပိုင်ရှင်မှလည်း အမဲ
အစာမကျွေးသည့်အတွက် လွန်စွာ
ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသည်ဖြစ်
သမှာလည်း အခေါင်အဖျားသို့တိုး
ရောက်နေသည့်အတွက် မာလဏ
အူနီသီးများကို ခြံတွင်းဝင်ရောက်

ဆုတ်နေသည့် ဘုန်းကြီးကျောင်းသား
လူငယ်လေးအား ကုပ်ချိုးကာ သတ်
၍ စားလိုက်လေတော့၏။

ဘုန်းကြီးကျောင်းသားလေး၏
ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာ အော်ဟစ်
သံကိုသံကြီးမှာ ... ဆေးဆရာကြီး
ဦးအောင်ဗလ ခြံတွင်း၌သာမကခြံ
ကြီးအပြင်သို့တိုင် ပျံ့နှံ့သွားလေ၏။

ဆေးဆရာကြီး ဦးအောင်ဗလ
ခြံကြီးအပြင်သို့ ထွက်ပြေးသွားကြ
သည့် ဘုန်းကြီးကျောင်းသားလူငယ်
အစုံစုံယောက်တို့မှာလည်း ကျောင်းသို့
သွားရန်ပြေးကာ ခန်းနေဦးစင်းကြီးနှင့်
အပွယ်ကြီးအား ပြေး၍ပြောကြလေ
သည်။ ဦးစင်းနှင့် ကပွယ်ကြီးတို့
ရောက်လာသောအခါတွင်တော့ သေ
ဆုံးနေပြီဖြစ်သော ကျောင်းသားလေး
အလောင်းကိုသာ တွေ့လိုက်ကြရ
လေတော့၏။

ဆေးဆရာကြီးသမီး နှင်းမြရီ
က သရဲကြီးတာတေ၏ လက်ချက်ဖြစ်
သည်ကို သိ၏။ မပြောဝံ့၍ မပြောခဲ့
ချေ။ နှင်းမြရီမပြောသော်လည်း တစ်
ချောင်းလုံးသိ၏။

ဆေးဆရာကြီး ဦးအောင်ဗလ
ခြံတွင်း လူသေမှုမှာ ရဲအရေးပိုင်၍
ညောင်တုန်းရဲစခန်းမှ ရဲများရောက်
လာ၍ စစ်ဆေး၏။

ရဲအမှုစစ်အရာရှိ၏ နာမည်မှာ
အောင်ဗလဖြစ်၏။ ဤခြံကြီး၏ပိုင်ရှင်
မှာလည်း ဦးအောင်ဗလဖြစ်၍ နာ
မည်တူနေလေ၏။

သို့သော် ဦးအောင်ဗလမှာ ဆေး
ဆရာကြီးဖြစ်၍ အမှုစစ်မောင်အောင်
ဗလမှာ ရဲအရာရှိဖြစ်လေ၏။

ရဲအမှုစစ်အရာရှိ အောင်ဗလ

မှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသား နှစ်ဦးကို
စစ်မေး၏။ တစ်ခါ ခြံပိုင်ရှင် ဆေး
ဆရာကြီး မရှိတော့၍ သမီးဖြစ်သူ
နှင်းမြရီကို စစ်မေးပြန်၏။

ဤတွင် လွန်စွာ လှပသော၊
လွန်စွာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လွန်းသော၊
လွန်စွာ ကြောက်တတ်လေသော နှင်း
မြရီကို အမှုစစ်ရဲအရာရှိမောင်အောင်
ဗလသည် လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားမိလေ
တော့၏။

“မနှင်းမြရီ ဒါ လူသတ်မှုဆိုတာ
မနှင်းမြရီ သိပါတယ်နော်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်”

“ဒီအမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး မနှင်းမြ
ရီ တစ်ခုခုထိမ်းချန်ထားတယ်လို့ ကျွန်
တော်ထင်တယ်”

“ရှင်...”

“အံ့ဩသွားပြီလား မနှင်းမြရီ။
ကျွန်တော်တို့ ပြည်သူ့ရဲဆိုတာ ပြည်
သူ့ဘက်ကသာ ရပ်တည်တယ်ဆိုတာ
မနှင်းမြရီ ယုံပါ”

“ကျွန်မ မပြောရဲဘူး”

“ဘာကို မပြောရဲတာလဲ မနှင်း
မြရီ”

“ကျွန်မ တာတေကြီးကို ကြောက်
တယ်”

“တာတေကြီးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“တာတေကြီးဆိုတာ လူမဟုတ်
ဘူး”

“ဈာ ...”

အမှုစစ်ရဲအရာရှိ အောင်ဗလ
အံ့ဩသွား၏။

“တာတေကြီးက လူမဟုတ်လို့
ဘာတုံး မနှင်းမြရီ”

“တာတေကြီးဆိုတာ သရဲကြီး
ရှင်”

“သရဲကြီးဟုတ်လား ... မနှင်း
မြရီ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”
တစ်ကြိမ်ထပ်မံ၍ အံ့ဩသွား
ပြန်သူက ရဲအရာရှိ အောင်ဗလပင်
ဖြစ်ပြန်၏။

“သရဲက လူသတ်တယ်ဆိုတာ
ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား မနှင်းမြရီ”

“အဲဒါတော့ ကျွန်မ မသိပါဘူး
ရှင်”

“အဲဒီ သရဲကြီးတာတေက ဘယ်
မှာနေတာလဲ”

“ဒီခြံထဲမှာ နေတာပါ”

နောက်တွင်တော့ ... အမှုစစ်
အရာရှိ အောင်ဗလမှာ ဆေးဆရာ
ကြီး ဦးအောင်ဗလ၏ အိမ်နီးနားချင်း
များထံ စုံစမ်း၏။

စုံစမ်းသိရှိရသလောက် အဖြေ
ထွက်သည်ကတော့ ဆေးဆရာကြီး
ဦးအောင်ဗလ၏ ခြံစောင့်သရဲကြီး
ကုပ်ချိုးသတ်စားခြင်းဟူသော ယုတ္တိ
ဗေဒနည်းဖြင့် လုံးဝ မဖြစ်နိုင်သော
အဖြေသာထွက်နေလေ၏။

ဤ၌ အမှုစစ်ရဲအရာရှိ အောင်
ဗလမှာ နှင်းမြရီတို့အိမ်သို့ ထပ်မံ
သွား၏။ ဆေးဆရာကြီး ဦးအောင်
ဗလ၏ အိမ်ညောင်ခန်းတွင် ချိတ်ဆွဲ
ထားသော ဦးအောင်ဗလ၏ ရောင်စုံ
ဓာတ်ပုံကြီးကို အနီးကပ် သေသေချာ
ချာ လေ့လာ၏။

ဆေးဆရာကြီး ဦးအောင်ဗလ
ဝတ်ပုံ၊ စားပုံ၊ ဆံပင်နှင့် ဆေးပျက်မှု
ခေါ်ဒီဂရီမျက်မှန်တပ်ပုံများကို လေ့
လာခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် ရဲအမှုစစ်အရာရှိ
အောင်ဗလသည် ရဲတပ်သားနှစ်

ယောက်ခေါ်ကာ နှင်းမြီရီကိုအသိပေး
၍ ဤအိမ်ကြီး၏ သရဲကြီးရှိရာ ခြံဝိုင်း
အတွင်းသို့ ညအချိန် ဝင်ရောက်လေ
တော့၏။

သို့သော် အမှုစစ် ရဲအရာရှိ
အောင်ဗလမှာ ရဲဝတ်စုံ ယူနီဖောင်း
ဖြင့် မဟုတ်ချေ။ ရိုးရိုး အရပ်ဝတ်
အရပ်စားဖြင့် ဖြစ်လေ၏။

သို့သော် ...ထိုရိုးရိုးအရပ်ဝတ်
အရပ်စားဟူသည်ကား ဆေးဆရာ
ကြီး ဦးအောင်ဗလ၏ ဓာတ်ပုံထဲက
အတိုင်း ဝတ်စားပြင်ဆင်၍ ဝင်လာခဲ့
ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

အဖော်အဖြစ် ခေါ်ဆောင်လာ
သော ယူနီဖောင်းဝတ် ရဲနှစ်ယောက်
ကိုမူ နှင်းမြီရီတို့ ခြံကြီးအရှေ့တွင်
လက်နက်အပြည့်အစုံဖြင့် စောင့်ကြပ်
နေစေ၏။

နှင်းမြီရီတို့ခြံကြီးရှေ့မှ ခွေးနှစ်
ကောင်သုံးကောင်ခန့်သည် ည ၉ နာ
ရီသာသာခန့်သာရှိသေးသော်လည်း
မည်သည့်အရာကို မြင်တွေ့လေသည်
မသိ။ တုန်လှုပ်စွယ် သံရှည်ဆွဲ၍ အ
နေလေ၏။

အမှုကိုင် ရဲအရာရှိအောင်ဗလ
မှာ ဆေးဆရာကြီးဦးအောင်ဗလ၏ ခြံ
ဝိုင်းအတွင်း ဝင်ရောက်နေလေပြီဖြစ်
၏။ အမှုကိုင်ရဲအရာရှိ အောင်ဗလ
ရောက်ရှိနေသော နေရာသည်ကား
ဆေးဆရာကြီးဦးအောင်ဗလ ပိုင်
သော အိမ်ကြီး၏ အနောက်တောင်
ထောင့် အရပ်ရှိ မရန်းပင်ကြီး၏ ရှေ့
တည်တည်ပင်ဖြစ်၏။

မရန်းပင်ကြီး၏ အောက်တွင်
တော့ လူမည်းမည်းကြီးတစ်ယောက်
ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသည်ကို အမှုလိုက်

ရဲအရာရှိ အောင်ဗလ တွေ့လိုက်ရ
သည်အတွက် သေနတ်ထည့်ထား
သည့် ညာဘက်ဘောင်းဘီအိတ်ကို
ညာဘက်လက်ဖြင့် ထိုးနှိုက်၍ စမ်း
လိုက်သလို လက်ထိတ်ကိုထည့်ထား
သော ဘယ်ဘက်ဘောင်းဘီအိတ်ကို
လည်း ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် ထိုးနှိုက်
ကာ စမ်းလိုက်လေသည်။

အမှုကိုင် ရဲအရာရှိအောင်ဗလ
ဝတ်စားဆင်ယင်လာသည့်ပုံသဏ္ဌာန်
နှင့် ရုပ်ဗျက်လာသည့်အသွင်အပြင်
ကိုကြည့်ကာ မည်းမည်းကြီးမှာ ဆေး
ဆရာကြီးဦးအောင်ဗလ ထင်မှတ်၍
အမဲသားတောင်းလေတော့၏။

“အမဲသားကျေး၊ ငါ့ကို အမဲ
သားကျေး”

အမှုကိုင်ရဲအရာရှိ အောင်ဗလ
မှာ လူမည်းမည်းကြီးမှ ထူးထူးဆန်း
ဆန်း သူ့အား အမဲသားတောင်းနေ
လေ၍ အံ့သြနေ၏။ လူမည်းမည်းကြီး
မှာ အမှုလိုက်ရဲအရာရှိ အောင်ဗလ
ရှေ့တွင်ပင် ထိုင်နေရာမှ မတ်တတ်ထ
ရပ်လိုက်သည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရ
လေသည်။ ဤတွင်မှ မည်းမည်းကြီး
၏ အရပ်သည် ခုနစ်ပေကျော်ကျော်
ရှစ်ပေခန့်ပါးခန့် ရှိနေလေ၍ သာမန်
လူရိုးရိုးတစ်ယောက်၏ နှစ်ပြန်နီးပါး
ရှိနေသည်ကို မြင်တွေ့ကာ အနည်း
ငယ်ပင် ရွံ့တွန့်တွန့်ဖြစ်သွားလေ၏။

သို့သော် အမှုလိုက်ရဲအရာရှိ
အောင်ဗလမှာ ညာဘက်အိတ်ထဲမှ
သေနတ်ဒင်ကိုမူ ခပ်တင်းတင်းဆုပ်
ကိုင်ထားလိုက်၏။

အမှုလိုက်ရဲအရာရှိ အောင်
ဗလမှာ အရပ်ခုနစ်ပေကျော်ကျော်
မြင့်သော လူကြီးကို ကြည့်နေဆဲပင်

လူမည်းမည်းကြီးမှာ အမှုလိုက်
အရာရှိ အောင်ဗလ၏ မျက်စိရှေ့
ပြုန်းဆို ပျောက်ကွယ်သွား၏။

အမှုလိုက် ရဲအရာရှိ အောင်
ဗလမှာ လွန်မင်းစွာ အံ့သြသွားစေ
၏။ အရပ်ခုနစ်ပေကျော်ကျော်မြင့်
သော လူမည်းမည်းကြီး ဘယ်ရောင်
သွားလေသနည်း။

ထိုအချိန် ထိုကာလမှာပင် အ
မှုလိုက်ရဲအရာ အောင်ဗလ၏ လူ
ကုပ်ကို အေးစက်သော လက်ခြေ
တစ်ဖက်မှ လာ၍ဆုပ်ကိုင်လိုက်သ
ကို အောင်ဗလ သိလိုက်ရသည်။

ရဲအရာရှိ အမှုလိုက် အောင်
ဗလ အသိမဆုံးလိုက်ချိန်မှာပင် အ
အနောက်ဘက်မှ အသံသြသြကြီး
ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ဖွယ် အော်သ
သံကြီးတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။
“အား”

အမှုလိုက် ရဲအရာရှိအောင်ဗလ
လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဘာမျှမ
ဘာမျှမတွေ့ရချေ။

အမှုလိုက်ရဲအရာရှိ အောင်ဗလ
နောက်မှ ထိတ်လန့်ဖွယ်အော်သံကြီး
ကိုမူ နားနှင့်ဆတ်ဆတ် ကြားလိုက်
လေ၍ လွန်စွာအံ့သြရလေ၏။

ထိုအတူ ရဲအရာရှိအောင်ဗလ
၏ လည်ကုပ်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်
ကိုင်ခံလိုက်ရသည်ကိုလည်း အမှု
ရမိကာ ကြက်သီးမွေးညင်းများပင်
မိလေတော့၏။

နှင်းမြီရီပြောသော သရဲကြီး
တာတေဟူသည် အရပ်ခုနစ်ပေကျော်
ကျော်မြင့်သော အနီလူကြီးကိုများ
ညွှန်းလေသလားမသိ။

အမှုလိုက်ရဲအရာရှိ အောင်ဗလ

ခါ လည်တိုင်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော အဘအဘိုးသံ ပေးစွန့်ထားသော အန္တရာယ်ကင်း မာတ်တော်ပွားကြွတ် ကလေးမှာမူ လှုပ်ယမ်းလိုက်သည်ကို အမှုလိုက်ရဲအရာရှိ အောင်ဗလ သိရှိ လိုက်ရလေသည်။

ဤရဟန္တာမာတ်တော်ပွား ကြွတ် ကလေးကြောင့်များ သရဲကြီးတာတေ မှာ အမှုလိုက်ရဲအရာရှိအောင်ဗလ ခါ လည်တိုင်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ခြင်းမှ လွတ်လိုက်လေသလား မသိချေ။

အမှုလိုက်ရဲအရာရှိ အောင်ဗလ မှာ ရုပ်ဝါဒီကို ယုံကြည်လက်ခံထား သူမို့ ယခုကဲ့သို့ ပရလောကသားသရဲ ကြီးတာတေကို နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ မျက် မြင်သေသေချာချာ ကြုံတွေ့လိုက်ရ ကာမှ သရဲ၊ တစ္ဆေ ပြေဖုတ်၊ ဘီလူး တို့သည် လူဘုံလူရွာနှင့် တစ်ဆက် တည်း တစ်စပ်တည်း ဆိုသည်ကို ယုံ လိုက်ရလေ၏။

ထိုနေ့ညတွင် အမှုလိုက်ရဲအရာ ရှိ အောင်ဗလမှာ ရဲတပ်သားနှစ် ယောက်ကို ပြန်ခေါ်ကာ ရဲစခန်းသို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

နောက်တစ်နေ့မနက် နေထွက် ချိန်တွင် ညောင်တုန်းမြို့ ဆေးဆရာ ကြီးသမီး နှင်းမြရီတို့အိမ်သို့ သွား ရောက်တွေ့ဆုံသည်။

“မနှင်းမြရီ သရဲကြီးတာတေကို ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ”

“တာတေကြီးဆိုတဲ့ သရဲကြီးရှိ တယ်ဆိုတာ ရှင်ယုံပြီလား”

“ယုံပါပြီ မနှင်းမြရီ၊ ဒါပေမယ့် တာတေကြီးဆိုတဲ့သရဲကြီးက ရွာဦး ကျောင်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းသား လေးကို လည်ကုပ်ချိုးသတ်တာပါလို့

အထက်ကို ကျွန်တော် အစီရင်ခံတင် ပြဖို့ ခက်တယ်ဗျ”

နှင်းမြရီမှာ အမှုလိုက်ရဲအရာရှိ အောင်ဗလကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ သက်ပြင်းချ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ညောင်တုန်းမြို့ ဆေးဆရာကြီး ဦးအောင်ဗလအမည် ကိုမေး၍ လူကြီးတစ်ယောက် ရောက် လာလေသည်။

လိုက်ပို့ပေးသော ကလေးတို့ ယောက်ကို လူကြီးမှ ကျေးဇူးတင် ကြောင်းပြောကာ ပြုံးပြလိုက်သည်။

နှင်းမြရီမှာ ရောက်လာသောလူ ကြီးကို စတင် စကားပြော၏။

“အဘ ကျွန်မက ဆေးဆရာ ကြီးဦးအောင်ဗလရဲ့ တစ်ဦးတည်း သောသမီးပါ။ ကိစ္စရှိရင်ပြောပါ”

“သမီးအဖေကော”

“ဖေဖေဆုံးသွားတာ တစ်နှစ် ကျော်ခဲ့ပါပြီ”

“ဪ ...ကိုအောင်ဗလ ဆုံး သွားပြီကိုးကွဲ့”

အမှုလိုက် ရဲအရာရှိ အောင် ဗလမှာ နှင်းမြရီနှင့် ညှဉ်သည်လူကြီး တို့နှစ်ယောက်၏ စကားအသွားအလာ များကို မသိမသာ အကဲခတ်နေ၏။

“ကဲ ... သမီးအဖေ ဆုံးသွားပြီ ဆိုတော့ ပြောစရာစကားတွေ အား လုံးနဲ့ လုပ်စရာရှိတဲ့ အလုပ်တွေအား လုံး သမီးထံမှာပဲ ခွင့်တောင်းပြီး လုပ် ရမှာပဲ။ ဘာနာမည်က ဆရာမြိုင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါအဘ”

“ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ လွန်ခဲ့ တဲ့ လေးငါးခြောက်နှစ်လောက်က သမီးဖေဖေ ဦးအောင်ဗလ ဘာဘဆီ ရောက်လာတယ်ကွဲ့”

“ဘာကိစ္စနဲ့ ရောက်လာတာလဲ ဘာဘ”

“ကိစ္စကတော့ သမီးအဖေသေ ဆုံးသွားတော့ သမီးတစ်ယောက် တည်း ထားထားပြီး ဆေးကုထွက်ရင် သမီးကို စိတ်မချတာရယ်၊ သူ့ခြံကြီး ထဲက စိုက်ပျိုးထားတဲ့ သီးပင်စားပင် ဇွဲကို စိတ်မချတာရယ်ကြောင့် ဘာဘ ဆီက သရဲကြီးတာတေကို လာခေါ် သွားတဲ့ကိစ္စပဲ သမီး”

အမှုလိုက်ရဲအရာရှိ အောင်ဗလ မှ သရဲကြီးတာတေအကြောင်းပါလာ ၍ စိတ်ဝင်စားလာလေတော့၏။

“အခု ဘာဘက ဘာလုပ်ချင်လို့ လဲ”

“သမီးအဖေ ဦးအောင်ဗလ လည်း မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ တာတေ ကြီးကို ဘာပြန်ခေါ်သွားဖို့ ကိစ္စပဲ သမီး၊ ဒီကောင်ကြီး သမီးတို့ခြံထဲမှာ မကျွေးမမွေးဘဲထားရင် အန္တရာယ် သိပ်ကြီးတယ်ကွဲ့”

ဤစကားအရောက်၌ အမှု လိုက်ရဲအရာရှိ အောင်ဗလမှာ ဝင် ရောက်မေးမြန်းပြောဆိုလေတော့၏။

“ဘာဘ ကျွန်တော်မသိလို့ မေး ခွင့်ပြုပါ”

ပယောဂဆရာကြီး ဆရာမြိုင် မှာ အမှုစစ်ရဲအရာရှိ အောင်ဗလ၏ အမေးစကားကို မဖြေကြားသေးဘဲ အမှုစစ်ရဲအရာရှိ အောင်ဗလကို ပထမဆုံး ကြည့်၏။

“မောင်ရင်က ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော်က ညောင်တုန်းရဲ စခန်းက ရဲအရာရှိအောင်ဗလပါ”

ဤ၌ ပယောဂဆရာကြီးဆရာ မြိုင်မှာ အမှုစစ်ရဲအရာရှိအောင်ဗလ

ကိုမကြည့်တော့ဘဲ နှင်းမြရီကိုပြောင်း
လဲကြည့်ကာ မေးခွန်းထုတ်၏။

“သမီး ...သမီးတို့ခြံကြီးထဲမှာ
ဘာတွေဖြစ်နေသလဲကွဲ့”

နှင်းမြရီမှာ ဆရာမြိုင်ဆိုသည်
ပရောဂဆရာကြီး၏ အမေးစကားကို
မဖြေဘဲ အမှုစစ်ရဲအရာရှိ အောင်
ဗလကို ပြောင်းလဲကြည့်၏။

“ဆရာကြီးစကားကို ကျွန်
တော့်ကို ဖြေခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ”

ဆရာမြိုင်ဆိုသည် အဘိုးကြီး
မှာ နှင်းမြရီကိုကြည့်ရာမှ အမှုစစ်
အရာရှိ အောင်ဗလကို ပြောင်းလဲ
ကြည့်၏။

“လွန်ခဲ့တဲ့သုံးရက်က ဒီခြံကြီး
ထဲမှာ လူသတ်မှုဖြစ်ပွားခဲ့ပါတယ်”

“ဟင်”

ပယောဂဆရာကြီး ဆရာမြိုင်မှ
ခေါင်းလေးတည်တံ့တိပြုကာနေရင်း
အမှုစစ်အရာရှိ အောင်ဗလ၏ စကား
ကို ငဲ့လင့်နေ၏။

“အဲဒီ လူသတ်မှုရဲ့ လူသတ်
တရားခံကို ဖမ်းလို့ မမိသေးပါဘူး။
ရဲလုပ်ထုံးလုပ်နည်းအရ စစ်ဆေး
တော့လည်း တရားခံကို ရှာလို့မရဘူး
ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် အလောင်း
ကို ရင်ခွဲစစ်ဆေးတော့ သေသူရဲ့ ခန္ဓာ
ကိုယ်ထဲက အူတွေအသည်းတွေ
တစ်ခုမှမရှိတော့ဘူး ဆိုတာတော့
ဆေးမှတ်တမ်းမှာ တွေ့ရပါတယ်”

ပယောဂဆရာကြီး ဆရာမြိုင်
မှာ အမှုကိုင်ရဲအရာရှိ အောင်ဗလ၏
စကားကိုကြားပြီး ခြံကြီးရှင်လည်းဖြစ်
သော အိမ်ကြီးရှင်လည်းဖြစ်သော နှင်း
မြရီကို ပြော၏။

“ကဲ ... သမီး အဘက ညောင်

လေးပင်ကိုတောင်ပြန်ရဦးမှာမို့ အဘ
ကို လုပ်စရာရှိတာ သမီးမြဲထဲမှာ လုပ်
ခွင့်ပြုပါ”

“လုပ်ပါ အဘ”

အိမ်ကြီးရှင် ခြံကြီးရှင်၏ ခွင့်ပြု
ချက်ရခဲ့ပြီဖြစ်၍ ပယောဂဆရာကြီး
ဆရာမြိုင်မှာ ခြံဝန်းကြီးကို တစ်ချက်
အကဲခတ်၏။ သူ၏ဆေးလွယ်အိတ်
လေးထဲမှ နီသော၊ ပြာသော၊ ဝါသော
ဆေးမှုန့်လေးအချို့ကိုထုတ်ကာ ရော
စပ်ပြီးသကာလ ခြံထောင့်လေးထောင့်
ကို ပက်၏။

ဤတွင် နှင်းမြရီတို့ ခြံကြီး၏
အနောက်တောင်ထောင့် အရပ်ရှိ
မရန်းပင်ကြီး၏ အကိုင်းကြီးတစ်
ကိုင်းသည် လေမတိုက်ဘဲ ညွတ်ကိုင်း
၍ ကျလာလေသည်ကို မြင်လိုက်ကြရ
လေ၏။

“တာတေ မင်းကိုလည်း အပြစ်
မပြောလိုဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်း ဒီအရပ်
မှာ နေခွင့်မရှိတော့ဘူး...။ အခုချက်
ချင်း ငါနဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့ပေတော့”

ပယောဂဆရာကြီး ဆရာမြိုင်
မှာ မရန်းပင်ကြီး၏ ညွတ်ကျလာ
သော နေရာတစ်ဝိုက်ကို အနီမှုန့်၊
အပြာမှုန့်၊ အဝါမှုန့်များဖြင့် ကြံပက်
၏။ ထိုစဉ်မှာပင် မရန်းပင်ကြီး၏ ဝန်း
ကျင်တစ်ဝိုက်တွင် လွန်စွာပုပ်ဟောင်
သော အနံ့ဆိုးကြီးကို အမှုစစ်ရဲအရာ
ရှိအောင်ဗလနှင့် နှင်းမြရီတို့နှစ်ယောက်
စလုံး ရှူရှိုက်မိကြလေ၏။

နှင်းမြရီမှာ သူမ၏ နှာခေါင်း
လေးအား လက်လေးဖြင့် အုပ်ကာ
ထား၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ပယောဂ
ဆရာကြီးဆရာမြိုင်မှ နှုတ်ဆက်စကား
ဆို၏။

“ကဲ ...သမီး ဘာကိုခွင့်ပြုဦး
သမီးတို့မြဲထဲက တာတေကြီးကိုတော့
ဘာဘဲ ပြန်ခေါ်သွားပြီ။ နောက်နောင်
သမီးတို့ခြံကြီး အေးချမ်းသွားပါပြီ
ကွယ်”

ထိုကဲ့သို့သော နှုတ်ဆက်စကား
ဆို၏။ ပယောဂဆရာကြီးဆရာမြိုင်
ထွက်ခွာသွားလေ၏။ ပုပ်စော်နံ့သော
အနံ့ကြီးမှာလည်း ပယောဂဆရာကြီး
ဆရာမြိုင်နှင့်အတူ လေနှင့်တွဲ၍ မ
သွားခဲ့လေတော့၏။

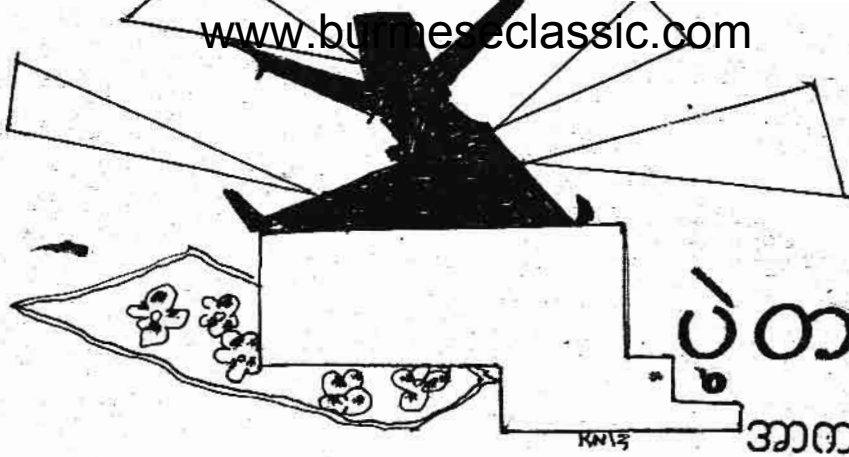
ဆေးဆရာကြီး ဦးအောင်ဗလ
၏ ခြံကြီးအတွင်း ဘုန်းတော်ကြီး
ကျောင်းမှ ကျောင်းသားလေးတစ်ဦး
သေဆုံးမှုမှာလည်း အမှုကိုင်ရဲအရာ
ရှိ အောင်ဗလမှ တရားခံမှာ ပရလေး
ကသား သရဲကြီးတစ်ကောင်နေထိုင်
ရာ အပင်ကြီးအောက်သို့ ကျူးကျော်
ဝင်ရောက်သည်အတွက် ဖြစ်ပေါ်လာ
သော အမှုဖြစ်၍ ရံစမ်းမရဟူသော
အစီရင်ခံစာကို ရေးသားတင်ပြလိုက်
လေတော့၏။

ထိုအမှုဖြစ်ပြီး မကြာမီ ညောင်
တုန်းရဲစခန်းမှ အမှုကိုင်ရဲအရာရှိ
လေး အောင်ဗလနှင့် ညောင်တုန်း
မှ ဆေးဆရာကြီး ဦးအောင်ဗလတို့
တစ်ဦးတည်းသော သမီးချော နှင်း
ရီတို့ နှစ်ဦးသည် မိသားစုသားပီ
မင်္ဂလာသဘင် ဆင်ယင်ကျင်းပခဲ့ပြီ
လေတော့သတည်း။

နန္ဒဝင်းကျော်ခေါ်

၀၉-၇၉၉၀၅၁၅၁၅.com

ပဲတင်သံ

အာကာထက်ရှား

ကိုမိုးဦးမှာ မိသားစုလေးယောက် နေပါသည်။ သူ့ရယ်၊ သူ့ဇနီးမေချိုရယ်၊ အစ်မနှစ်ယောက်၊ သားငယ်လေးရယ်၊ ယောက်ျားမ ကြီးရယ်ပေါ့။ ကိုမိုးဦးက ကားစက်ပြင် အလုပ် လုပ်ပါတယ်။ သူ့ဇနီးမေချိုက ဗဟိုကုမ္ပဏီမန်နေဂျာပေါ့။ ယောက်ျားမ ကြီးကတော့ မြေးထိန်းကျွမ်းကျင်သူ ဆိုပါ တော့။ ကိုမိုးဦးဝတ်ရှေ့က သူ့ယောက်ျားမ ကြီးရဲ့ အိပ်ခန်းမှာ ဖွင့်ထားပါတယ်။ တစ် နံရံမှာ ကိုမိုးဦးကို လမ်းမှာပျက်နေ ဆတ်တဲ့ ကားဆရာတွေက ခေါ်ယူအကူ အညီတောင်းတတ်ပါတယ်။

ပထမနေ့ ကိုမိုးဦးရဲ့ဇနီး မချိုက ရုံးသွားဖို့ပြင်နေတယ်။ သားလေးအိပ် ဆုံးနေလို့ ယောက်ျားမကြီးက အသံတိုး တိုး တရားတွေစွပ်ပြီး တရားနာနေတယ်။ ကိုမိုးဦးကတော့ အလုပ်ပါးလို့ ကလေး အနီးတွေနဲ့ ဇနီးအဝတ်တွေ လျှော်နေ တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဇာတ်လမ်းကစတာ ပေါ့။

“ကံကြောဆပ်နေတာပေါ့ကွယ်”
အိမ်ဘေးက အုတ်ကန်အနီးမှာ အဝတ်လျှော်နေတာကို ဘယ်အချိန်က ယောက်ျားမကြီး မြင်သွားတာလဲ မသိပါ သူ။

“ဆရာတော်ဟောတဲ့တရားက သိပ်မှန်တာပဲ။ အရင်ဘဝက ကံကြော့ပါ ထာရင် ဆပ်ရစမြဲပဲတဲ့”

လို့ ယောက်ျားမကြီးဟာ ကိုမိုးဦးနဲ့ ဇနီးမေချိုမှာရောက်လာပြီး မေချိုကို လှမ်း ခြေပြောသလိုလို၊ သူ့ဘာသာသူ ဆရာ

တော်တရားကို ပြန်ပြီးရေရွတ်သလိုလိုနဲ့ အနီးလျှော်နေတဲ့ ကိုမိုးဦးကို အနှောင့် အသွားမလွှတ်တဲ့စကားနဲ့ ရိုသွားတယ်။ ယောက်ျားမအိမ်ထက် သမက်မျက်နှာငယ် ဆိုတဲ့စကား သိပ်မှန်သွားတာပေါ့။

ဒုတိယနေ့ ... ရုံးသွားဖို့ အဆင် သင့်ဖြစ်နေတဲ့ မေချိုက -

“မောင်ရေ ... မောင့်သားလေး က မာမိုစောင်ပေါ်မှာ ရှူးတွေပေါက်ထား လို့တဲ့။ မောင့်ကိုလည်း မာမိုခေါ်နေတယ်။ သူ့စောင်ကိုလျှော်ခိုင်း မလို့တဲ့”

“ဘာကွ ...”

ကိုမိုးဦးစိတ်ထဲမှာ ရုတ်တရက်ဆို တော့ ဒေါသတွေထွက်သွားတယ်။ သို့ သော် ခေတ်ပညာတတ်တစ်ယောက်ပီပီ

“ယောက်ျားမဆိုတာ ဇနီးမချိုရဲ့ အမေဖြစ်တယ်။ မိန်းမနဲ့ပတ်သက်ပြီးမှ တော့ ကိုယ့်အမေပါပဲ”

ဆိုတဲ့ အတွေးမျိုး သူဦးနှောက်ထဲ မှာ ပြန်ဝင်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူငယ် ဆိုတာ လူငယ်အတွေးအခေါ်၊ လူငယ် မာန်မာနဆိုတာမျိုးလည်း ရှိစမြဲပဲမဟုတ် လား။ ဟိုတစ်နေ့က ကလေးအနီးလျှော် နေတာကို ကိုယ့်သမက်ဟာ မအားလပ် တဲ့ကြားက ကလေးအနီးတောင် လျှော်ပါ လား။ ရိုးသားကြိုးစားပါလားလို့ မတွေး ခေါ်တတ်တဲ့အပြင် ရှုတ်ချအပြစ်မြင်တတ် တဲ့ ယောက်ျားမကြီးတော့လား သူ့စောင်သူ လျှော်ပလေ့စေ”

ဆိုတဲ့အတွေးက ကောင်းစိတ်နဲ့ ဆိုးစိတ်နှစ်ခုဟာ အားပြိုင်ပြီး လွန်ဆွဲ

နေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးတော့ “မိုးဦးဟာ မိုးဦးပါပဲကွာ” ဆိုတဲ့ ကောင်း စိတ်ကအနိုင်ရပြီး စောင်လျှော်ပေးဖို့ ဆုံး ဖြတ်ချက်ချလိုက်တယ် ဆိုရင်ပဲ ...

“ဆရာမိုးဦး ရှိလား”

“ရှိတယ်ဟေ့”

“ဆရာ ကျွန်တော်ကား တာမွေမီး ပွိုင့်နားမှာ ဘရိတ်ပေါက်သွားလို့”

“ဟေ .. ဖြည်းဖြည်းမောင်းပြီးယူ လာခဲ့ပေါ့ကွာ”

“ကျွန်တော် မမောင်းရဲဘူးဆရာ”

“ဒီနေ့ကျမှ ငါ့တပည့်တွေလည်း မလာကြဘူး။ ငါလိုက်မောင်းပါ့မယ်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ သွားစို့”

ဆိုတော့ ကိုမိုးဦးလည်း ယောက်ျားမ ကြီးကို ရာနှုန်းပြည့်အပြုံးနဲ့ ပြုံးပြလိုက်ပြီး

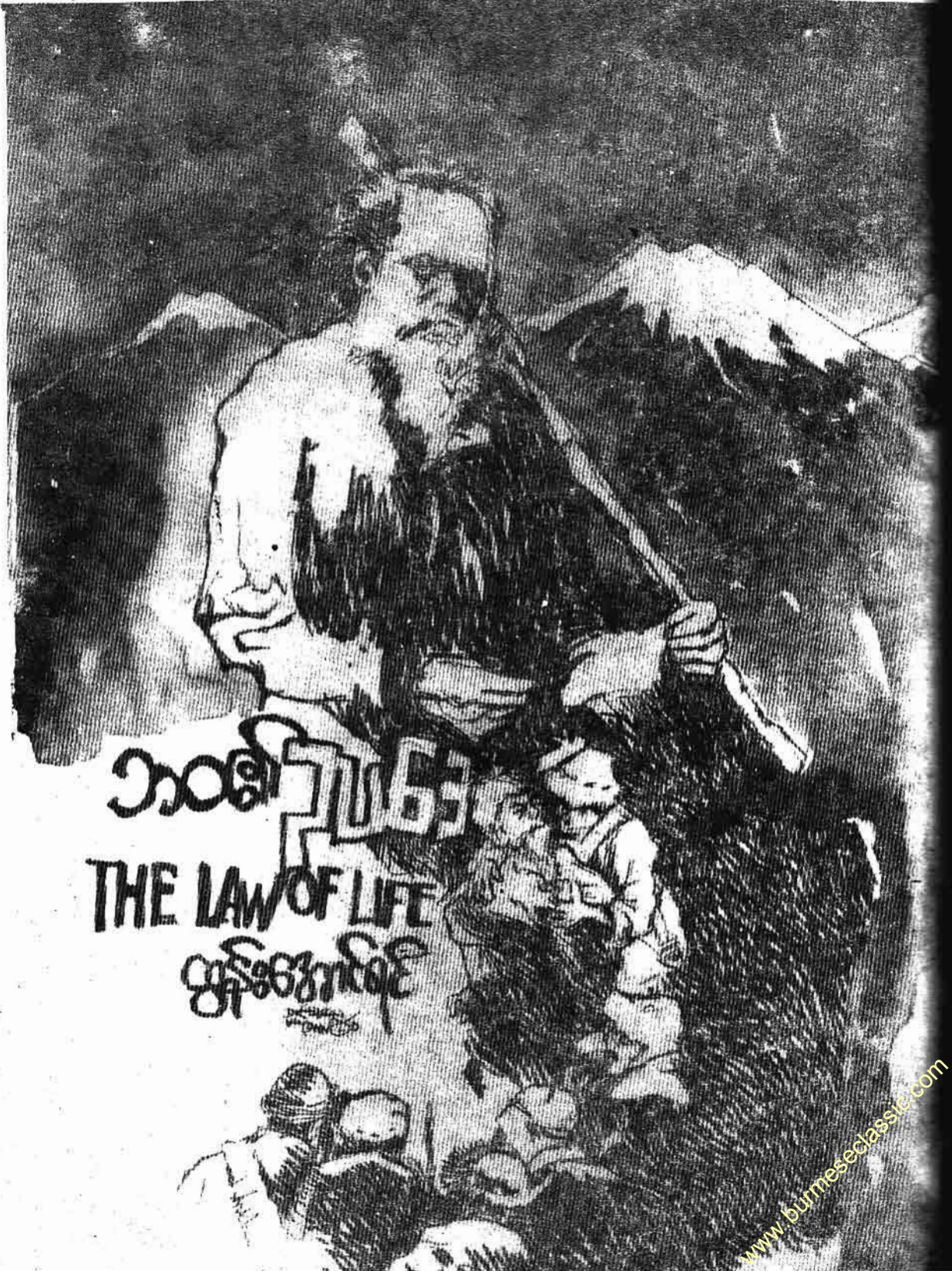
“မာမို သား ကားပြင်သွားလိုက်ဦး မယ်နော်”

ပြောတော့ ယောက်ျားမကြီးက ခပ် ပြင်းပြင်းလေသံနဲ့ “အင်း ...” တဲ့။

မေချိုက အိမ်မှာမရှိ၊ ကိုမိုးဦးလည်း မရှိ၊ သားလေးလည်းအိပ်ပျော်နေတုန်း၊ အားလပ်နေတဲ့ ယောက်ျားမ ဒေါသနဲ့ပြန် ကြိုးဟာ စောင်ကိုရှူးရှူးနဲ့စွဲသွားမှာ အလွန်ကြောက်တယ်ဆိုတာ ကိုမိုးဦးသိ တားပြီးမှီ စောင်လျှော်ပြီး ကံကြော့ဆပ် တော့မယ့် ယောက်ျားမကြီးကို အရမ်းအား နာ တယ်ဗျာ။ ။

အာကာထက်ရှား

ဘဝ၏ ဥပဒေ

The Law of Life

ထွန်းအောင်ရင်

မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်း ကချင်ပြည်နယ်၏ မြို့နယ် ၁၇ အနက် ချမ်းဘော၊ ခေါ်ဘူးဒဲနှင့် နောင်မွန်မြို့နယ်တို့သည် အစွန်အဖျားကျသော မြို့နယ်လေးများ ဖြစ်သည်။

ဒလဲရွာသည် ခေါ်ဘူးဒဲနှင့် နောင်မွန်မြို့တို့အကြားတွင် ရှိ၏။ ဖိုခနောက်ဆိုင်ဖြစ်နေသော လွယ်၊ စံ၊ ဆစ် ခေါ် တောင်သုံးလုံး၏ အလယ်တဟိုကျရာ ရေခဲပြင်ချိုင့်ဝှမ်းအတွင်းမှ ရွာငယ်လေးဖြစ်သည်။

ထိုရွာသားများမှာ အမျိုးမကင်းကြသူများဖြစ်သည်။ အခြားလူမျိုးစုများနှင့် ကူးလူးဆက်ဆံ ပေါင်းသင်းခြင်းမရှိကြပေ။ ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့များကို ယခုထိတိုင် ကျင့်သုံးနေထိုင်ကြဆဲဖြစ်၏။ ကချင်လူမျိုးကြီးခြောက်မျိုးဖြစ်သော ဂျိန်၊ ဖော၊ ဘဇီး (ကိုင်းဝါ)၊ လရီ (လားချစ်)၊ လီဆူ၊ ရဝမ်၊ မရူ (လောင်ဝေါ်)တို့မှ မရူခေါ် လာဝေါ်လူမျိုးနွယ်ဝင်များ ဖြစ်သည်။

ဘန်ဇီးမားသည် အသက် ၇၀ ကျော်ပြီဖြစ်သော ဒလဲလူရွာသား ကြီးဖြစ်၏။ တစ်ချိန်က ရွာလူကြီး ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ရွာ၏သူရဲကောင်းတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ ယခုအခါ၌ မျက်စိများ ကွယ်သွားခဲ့ပြီး

အောက်ပိုင်းများပါ မသန်စွမ်းတော့ချေ။ ယခုအခါ ဘန်ဇီးမား၏ သားဖြစ်သူ ဇူးလားကမျိုးနွယ်စုခေါင်းဆောင်လူကြီး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဒုက္ခိတဖခင်ကြီးကို စောင့်ရှောက်ထားသူဖြစ်၏။

ယနေ့ည ဇူးလား၏အိမ်တွင် ရွာသားများ ဆွေးနွေးပွဲရှိသည်။ ရွာလေး၏ပတ်ပတ်လည်တွင် နှင်းခဲတောင်တန်းကြီးများ ပိုင်းရံလျက်ရှိသဖြင့် အစဉ်အမြဲ အေးနေ၏။ ညဘက်တွင် ရေခဲအမှတ်အောက်ရောက်အောင် အေး၏။ နေဝင်စပြုသည်နှင့် မီးပုံဘေးမှာ အနွေးဓာတ်ပေးကာ သွေးခဲမသွားအောင်နေကြရသည်။

“အဖ . . . တဲအပြင်မှာ မီးဖိုထားတယ်။ အဲဒီမှာပြောင်းနေဖို့ အဖကို ငါသယ်သွားမယ်”

“ငါ ဒီမှာနေတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နင်တို့ ဆွေးနွေးစရာရှိတာ ဆွေးနွေးကြပေါ့”

သား၏စကားကို ဘန်ဇီးမားက ငြင်းဆန်သလိုပြောနေ၍ -

“သူတို့က အဖရွေ့မှာ မပြောချင်ဘူး။ အဖကို အပြင်မှာထားဖို့ မှာထားကြတယ်”

ဘန်ဇီးမားကြီးမှာ ဘာမှပြန်မပြောတော့၊ သားဖြစ်သူ၏ သန်မာ

သောလက်များဖြင့် ပွေ့ချီခြင်းကိုခံနေလိုက်သည်။ တဲအပြင်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ မီးဖိုကြီးနဘေးတွင် သားက သူ့ကိုသွားချထားပေးသည်။

ညမှောင်ရီ ပျိုးလာသည်နှင့် အမျှ ဆီးနှင်းများက တဖွဲဖွဲပို၍ကျလာသည်။ အအေးဒဏ်က မီးအကူအညီမရလျှင် လူတစ်ယောက်သွေးကို နာရီပိုင်းအတွင်း အေးခဲတောင့်တင်းသွားနိုင်လောက်အောင် အေးလွန်းလှ၏။

ရွာသားများစုံချိန်တွင် တဲအတွင်းမှ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ ဇူးလား၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ကဲ . . . လူစုံရင် ဆွေးနွေးပွဲစကြမယ်ဟေ့”

“စုံပါပြီ ခေါင်းဆောင်ကြီး”

“မနက်ဖြန်မနက်ကို အများဆန္ဒအတိုင်း ကြိုတင်ရွာထားတဲ့ နေရာသစ်ကိုပြောင်းကြမယ်”

တဲအပြင်ဘက်ရှိ ဘန်ဇူးမားကြီးက သူ့သားအသံကိုကြားနေရသည်။ သူ့တွင် အမြင်အာရုံ ချွတ်ယွင်းသွားသော်လည်း အနံ့ခြင်း၊ အာရုံစူးစူးထောင်ခြင်း အာရုံခံစားမှုက ယခင်ထက်ပင် ပိုကောင်း၍နေသည်။

“နင့်အဖအတွက် ဘယ်လိုစဉ်ထားလဲ ဇူးလား”

သေဆုံးသွားသော ဇနီးဖြစ်သူ၏အစ်ကို ဂျလန်း၏မေးသံမှန်း ဘန်ဇီးမားသိလိုက်သည်။ သားဖြစ်သူက ဘာပြောမည်ကိုလည်း နားစွင့်ထားလိုက်မိ၏။

“ဇူးလား . . . နင့်အဖေဒုက္ခိတကြီးကိုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခေါ်သွားလို့မဖြစ်ဘူးနော်။ ငါတို့မိသားစုလေးယောက်နဲ့ ဝန်စည်စလည်တွေက နည်းတာမဟုတ်ဘူး”

“ငါသိပါတယ် နမ်ဂျာ၊ ငါ သူ့ကိုထားခဲ့ရမှာ။ ဒါပေမယ့် ငါ့အဖေက ဒုက္ခိတကြီးမို့ ငါစိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ်”

သားဖြစ်သူ၏ ကရုဏာစကားကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူ့ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်၏။ တစ်ဆက်တည်း သားကို နှစ်သိမ့်ပေးနိုင်မည်စကား များကို သူ၎င်းစားနေလိုက်မိသည်။

ခဏနေတော့ သူ့နောက်ဘက်မှ သူ့သား၏ခြေသံ ကြားလိုက်ရသည်။ သူ့သားခြေသံဖြစ်မှန်းလည်း သူသိနေသည်။

“သား ဇူးလား။ မင်းတို့ပြောနေတာတွေ ငါအားလုံးကြားလိုက်ပါတယ်။ ငါ့အတွက် ဘာမှနောက်ဆံတင်းမနေပါနဲ့။ မင်းကခေါ်လည်း ငါကမလိုက်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ခေါင်းဆောင်လုပ်တဲ့သူဟာ သူ့ရွာထားတဲ့နေရာမှာ ခေါင်းချသည်အထိ နေသွားရမယ်ဆိုတာ တို့မျိုးနွယ်စုတွေရဲ့ စည်းကမ်းချက်ရှိတယ်လေ။ ငါ့ကိုထားခဲ့ပါ”

ဘန်ဇီးမားပြောသော မျိုးနွယ်စု၏စည်းကမ်းချက်ဆိုသည်မှာ အမှန်

တော့မရှိပါ။ သူ့သားစိတ်ဖြေနိုင်အောင် ပြောလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

“ငါ အဖကို အရခေါ်သွားချင်ပါတယ်။ အခုပြောင်းတဲ့နေရာသစ်က သိပ်ဝေးလွန်းလှတယ်။ ရေခဲတောင်စောင်းတွေ၊ ကမ်းပါးတွေကို ဖြတ်ရမှာဆိုတော့”

“ရပါတယ်သားရယ်။ အဖကိုယ်တိုင်က မလိုက်ချင်ပါဘူး။ ကဲသွားတော့၊ သွားတော့၊ မနက်ပြောင်းရွှေ့ကြဖို့ ပြင်ဆင်ကြပေတော့”

သူ့သားအိမ်ထဲဝင်သွားမှ ထင်းစများစမ်းပြီး မီးထပ်ထိုးကာ -

“ငါ့လို ဘာမှသုံးမရတော့တဲ့ လူအိုဒုက္ခိတကြီးအတွက် သားသမီးတွေကို ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး မဖြစ်စေချင်ပါဘူး”

ဘန်ဇီးမား၏ရင်ထဲမှ စကားသံများသာ ဖြစ်သည်။

•••••

တစ်ညလုံး မီးပုံဘေးတွင် သူငုတ်တုတ်ထိုင်၍ မိုးလင်းခဲ့သည်။ အလင်းရောင် မမြင်ခင်ကတည်းက ရွာသားများ ပြောင်းရွှေ့ကြဖို့ လုပ်နေကြပြီ။ ခရီးလမ်းမှာစားဖို့ ချက်ပြုတ်နေသည့်အနံ့များကို သူရနေသည်။

“ဇူးလား။ အားလုံးအသင့်ဖြစ်နေပြီ။ စထွက်ကြရအောင်”

ရွာသားတစ်ယောက်၏ ဆော်ဩသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ကောင်းပြီ၊ စထွက်ကြတာပေါ့။ ငါ့အဖကို နှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ်”

ယခုလိုနှုတ်ဆက်ခြင်းနှင့် ဖခင်မျက်နှာကိုမြင်တွေ့ခြင်းသည် နောက်ဆုံးအကြိမ်ပင်ဖြစ်ကြောင်း ဇူးလားသိနေပါသည်။

“အဖအိုကြီးကို ငါသနားမယ့် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ အများဆုံးအတွက် ငါသံယောဇဉ်ဖြတ်ရပေမယ့်ပေါ့”

ဇူးလား ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ကြည်းခြင်းများကို မျိုသိပ်ရင်း . . .

“အဖ . . . ငါတို့သွားကြတယ်မယ်။ ဒီမှာ ထင်းသုံးရက်စာပုံထားတယ်။ ဂျုံစွပ်ပြုတ်လည်း ဒီမြေအထဲမှာထည့်ထားပေးခဲ့တယ်။ ငါ့အပြုအတွက် ခွင့်လွှတ်ပေးပါ”

ဇူးလားက သူ့အဖလက်ဖက်ကို နောက်ဆုံးဆုပ်နယ်ခြင်းဖြင့် နှုတ်ဆက်ပြီး လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

အခုအချိန်မှာတော့ သူ့အဖသော သား၊ တပည့်များ၊ အပေါင်အသင်းများ၊ အို . . . အားလုံးပါ သူ့ဘဝထဲကထွက်ခွာသွားကြပြီ။ အတော့ သူတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့လေပြီ။

မချစ်ခွက်များ ပြုတ်ထားသော ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို မြေအိုးထဲဝါးခွက်ဖြင့် သူခပ်လိုက်၏။ ရေခွေးခွက်ထဲမှ အပူငွေ့များက သူ့မျက်နှာတို့ကိုထိလာ၍ ပူနွေးနွေးလေး အသားကို ခံစားလိုက်ရသည်။

•••••

အငွေ့နွေးနွေးလေးများ သူ့မျက်နှာပြင်တစ်လျှောက် လာရောက်ရိုက်ခတ်လာ၍ သူ့မျက်လုံးကို စွဲကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာလှလှထေတစ်ခုကို မြင်ရသည်။

“ဘန်ဇီးမား၊ ထတော့လေ၊ နွယ်မှာ အောင်ပွဲလုပ်ဖို့ အချိန်နီးနေပြီ။ ဘန်ဇီးမား၏ ခေါ်လောင်းပြီ”

သူ တယ်လျာက အာဠေ့လေးများ ခုတ်၍ သူ့ကိုနှိုးလိုက်ခြင်းကြောင့် သူ နိုးသွားခဲ့သည်။

တယ်လျာသည် သူတို့ရွာ၏ အချောဆုံး၊ အလှဆုံး ဖြစ်သည်။ ဝံပုလွေငါးကောင်သတ်နိုင်ခဲ့သော သူ့ အတွက် ရွာကလက်ဖွဲ့လိုက်သော သတို့သမီးဖြစ်သည်။ မနေ့ညက စည်းက သူတို့အတွက် ဆောက်ပေး ထားသော အိမ်အသစ်တွင် သူနှင့် အတူ အိပ်ခဲ့သည်။ ယနေ့တွင် သူတို့ တို့ ရွာမှ မင်္ဂလာဆောင်ပေးကြမည် ဖြစ်၏။ ပြီးနောက် သူ့ကို သူ့ရဲကောင်း အင်မြောက်ကြမည်ဖြစ်သည်။ အောင် မြင်မှု အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ပဒန် ခနောပွဲကို ကျင်းပပေးပြီး၊ မင်္ဂလာ ဆောင်သတို့သား၊ သတို့သမီးတို့က ကောင်းကင်နတ်ဟုခေါ်သော မဒိုင် နတ်ကို ကန်တော့ပွဲကျင်းပမည် ဖြစ် သည်။ ဘန်မီးမားအတွက် ဘဝတစ် လျှောက်လုံးတွင် ထိုနေ့က အပျော်ဆုံး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် သူက မျိုးနွယ် စု၏ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ခဲ့ပြီး မျိုးနွယ် စုအတွက် စားဝတ်နေရေးများ ဖြည့် ဆည်းကာ စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့သည်။ ရေကြည်ရာမြက်နုရာ နေရာဒေသ အသစ်ကို သူရွာခဲ့သည်။ အခု သူနေ ထိုင်နေသည့် အရပ်ပေါ့။ အခုလိုပဲ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်း ၄၀ ကျော်က ဒီအရပ်ဒေသကို ပြောင်းကြဖို့ သူ ဦး ဆောင်စီစဉ်ခဲ့ပြီး ယခင်ရွာသူကြီး ဟောင်းဖြစ်သူတို့ ရွာဟောင်း၌ ချန် ထားခဲ့ဖူးသည်။

“ရွာသားများ ငါ ရွာလူကြီး

ဟောင်း ဆလန်ဝါတို့ချန်ထားခဲ့တာ မကျေနပ်သူများ ရှိသလား။ သူက အောက်ပိုင်းလေဖြတ်နေတဲ့ ဒုက္ခိတ တစ်ယောက်မို့ ငါတို့ ဘယ်လိုမှ ခေါ် သွားလို့မဖြစ်ဘူး”

အဲဒီတုန်းက သူ နုပျိုချိန်၊ ဩဇာ ကြီးမားချိန်၊ ရွာသားများအားလုံး သူ့ ကို အားကိုးနေချိန်ဖြစ်၍ ဘယ်သူမှ မကန့်ကွက်ခဲ့ကြပေ။ အခုတော့ သူ့ အလှည့်ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ သူ့ကိုချန်ထား ပေးခဲ့သော ခိုကွာနှင့် ထင်းခြောက်တို့ က သုံးရက်စာသာရှိ၏။ ညအားဖြင့် သုံးညကို ကျော်လွန်သည်နှင့် ခိုကွာ များကုန်ပြီ။ ထင်းခြောက်များလည်း ကုန်ပေမည်။ ဒလဲလလို နှင်းတောင် များအလယ်က နေရာသည် ရေခဲ အမှတ်အောက်အထိ အေးသောဒေသ ဖြစ်၏။ အပူငွေ့မရသော လူသား တစ်ဦးအတွက် သွေးများခဲကာ သေ ချာပေါက်သေသွားမည်သာဖြစ်သည်။

ဒါတောင် ဒီသုံးရက်အတွင်း ဝံပုလွေတို့ အန္တရာယ်မပေးမှသာ သူ့အသက်သုံးရက် ရှင်သန်ခွင့်ရမည်။ သုံးရက်ကျော်လွန်သည်နှင့် မီးရောင် မရှိသောသူ့ဆီသို့ ဝံပုလွေများ ရောက် ရှိလာကြပေမည်။ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံးအား အုပ်စုဖွဲ့၍ စား သောက်ကြပေလိမ့်မည်။ သူ့ဘဝတွင် ဝံပုလွေရှစ်ကောင်အထိ သတ်ခဲ့ဖူး သည်။ သူ့ရွာသားများနှင့် အုပ်စုဖွဲ့၍ အားရပါးရ စားခဲ့ကြသည်။ ပျော်ရွှင် စွာ မီးဝံ့ပွဲကျင်းပခဲ့ကြသည်။ သူ၏ အာရုံခံကောင်းလှသော နားထဲတွင် ရွက်ခြောက်များအပေါ်နင်းလာသော ခြေသံများကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူ

သတိပြန်ဝင်လာပြီး နားကိုစွင့်ထား လိုက်၏။

ဟုတ်ပါပြီ သူတို့လာနေကြပြီ။ လူအုပ်စုမရှိတော့သော ရွာပျက်ကြီး ထဲမှ ဒုက္ခိတဖြစ်နေသည့် သူ့လိုလူ သားကို လုံးဝ ကြောက်ရွံ့ကြမည် မဟုတ်မှန်း သူသိနေသည်။ သူ့ကို သုံးရက်တောင် အသက်ရှင်ခွင့်မပေး ကြပါလား။ ယခုတော့ သူ့အလှည့် ကိုရောက်ပေပြီ။ သူက အာဏာမရှိ တော့သူ၊ ခွန်အားမရှိတော့သူ၊ အို မင်းမစွမ်းသူ၊ လူမှုအဖွဲ့အစည်းများ မရှိတော့သူ၊ သူဘာလုပ်နိုင်မည်နည်း။ သူဒီလိုအဖြစ်မျိုးရောက်အောင် ဘယ် သူကတရားခံလဲ။ အရွယ်အစားမင်းခြင်း လား။ ဒုက္ခိတဖြစ်ခြင်းလား။ သူ့ကိုချန် ထားခဲ့ကြသော သူ့သားနှင့် မျိုးနွယ်စု တွေလား။ သူ့ကိုစားကြတော့မယ့် ဝံပုလွေတွေလား။ သူ့သေချာစဉ်းစား ကြည့်တော့ ဘယ်သူတွေမှ မဟုတ်ပါ။

သူနောက်ဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုကိုခိုင်ခိုင်မာမာချလိုက်ပါသည်။ “လာကြပါတော့ကွယ် . . . စားကြပါတော့”

သူ ဒီလိုဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းဟာ အရှုံးပေးလိုက်ခြင်း မဟုတ်သလို၊ အနိုင်ယူလိုက်ခြင်းလည်း မဟုတ်ပါ ဘူး။ ဒါဟာ အလှည့်ကျလာသော ဘဝဥပဒေဟုပင် သူခံယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထွန်းအောင်နု

စာရေးဆရာကြီး- ဂျက်လ် *
၏ The Law of Life ကို မှီငြမ်းထား ပါသည်။

ထောင်ကျသွားတဲ့ သရဲ

မင်းစာနော်-နောင်လတ်

ထောင်ကျသွားတဲ့ သရဲ

☆ ပန်းတနော်နောင်လတ်

(၁)

ကျွန်တော့်မှာမည်က အောင်စိန်။ အရင်တုန်းကတော့ လူတွေက ကျွန်တော့်ကို 'အောင်စိန်' လို့ပဲ ခေါ်ခဲ့တာပါပဲ။ ခုတော့ ကျွန်တော့်ကို သူတို့ခေါ်ကြတာက 'သရဲလေးအောင်စိန်' တဲ့။

အသက်အရွယ် တော်တော်ကြီးတဲ့ လူကြီးတွေကတော့ 'သရဲလေးအောင်စိန်' ကို သိပါတယ်။ အကကောင်းကောင်း၊ အဆိုကောင်းကောင်းနဲ့ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ သရဲမျက်နှာလို အရုပ်ဆိုးဆိုး မင်းသား၊ ဇာတ်မင်းသားဆိုတာ သိကြတာပေါ့။

အဲဒီဇာတ်မင်းသား 'သရဲလေးအောင်စိန်' ဆိုတာ ကျွန်တော် မဟုတ်ဘူး။ ဇာတ်မင်းသား 'သရဲလေးအောင်စိန်' ခေတ်တုန်းက ကျွန်တော် မွေးတောင် မမွေးသေးဘူး။

'သရဲလေးအောင်စိန်' လို့ ကျွန်တော် အခေါ်ခံရတာက အကြောင်းရှိတယ်။

xxxxxx

(၂)

အကြောင်းက ဒီလို။

ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ အောင်စိန်က လူပျိုကြီး။ ပြီးတော့ ကလေးတွေကို

ချစ်တတ်တယ်။ ကလေးတွေမှာမှ ကျွန်တော်ချစ်တာက လိမ္မာတဲ့ ကလေး၊ ယဉ်ကျေးတဲ့ ကလေး၊ ပညာကြီးစားတဲ့ ကလေး။

အဖေနဲ့ အမေသေတော့ မိဘအမွေဖြစ်တဲ့ အိမ်နဲ့ခြံကို တစ်ဦးတည်းသားဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်ရတယ်။ ခြံက ပန်းခြံ၊ နှင်းဆီခြံ၊ စိုက်ပျိုးရေးဝါသနာပါလို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် စိုက်ပျိုးထားတာ။ မိဘတွေကို ဒီခြံကရတဲ့ငွေနဲ့ ကျွန်တော်ကျွေးမွေးပြုစု စောင့်ရှောက်ခဲ့တာ။

xxxxxx

(၃)

နှင်းဆီပန်း လာလာဝယ်တဲ့ လူတွေထဲမှာ မောင်နှမနှစ်ယောက် ပါတယ်။ အစ်ကိုက ကိုးနှစ်။ ညီမက ခုနစ်နှစ်။ မောင်ဇင်အောင်နဲ့ မမေဇင်ဖြိုးတဲ့။ မူလတန်း ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေ။

အဲဒီကလေးတွေက ကျွန်တော့်အိမ်နဲ့ အိမ်နီးချင်းအိမ်က ကလေးတွေ။ နှင်းဆီပန်းတွေ လာလာဝယ်တာက သူတို့အိမ်က ဘုရားကျောင်းဆောင်မှာရှိတဲ့ ညောင်ရေအိုးမှာထိုးပြီး ဘုရားကန်တော့ဖို့၊ ပြီးတော့ သူတို့မေမေပန်ဖို့၊

နောက်ပြီး သူတို့ကျောင်းက ဆရာမတွေကို ပေးဖို့။

ကလေးတွေ ပန်းလာဝယ်တိုင်း ကျွန်တော်က နှင်းဆီပန်းပွင့်တွေ အများကြီး အပိုပေးလေ့ ရှိပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ ပိုက်ဆံမယူပါဘူး။ သူတို့လေးတွေအတွက် မုန့်ဖိုး၊ ဒါမှမဟုတ် လိုရာသုံးဖို့၊ ဝယ်ဖို့ ပြန်ပေးတတ်ပါတယ်။

xxxxxx

(၄)

မောင်ဇင်အောင်တို့ အိမ်ကို ကျွန်တော် မကြာမကြာ ရောက်ပါတယ်။ ရောက်တာက မောင်ဇင်အောင်ရဲ့ဖေဖေ ဦးအောင်ကျော်က လက်ဖက်ရည်သောက်ခေါ်လို့၊ သူတို့အိမ်က ဟင်းကောင်းချက်ရင် စားဖို့ခေါ်လို့၊ ကျွန်တော့် နှင်းဆီခြံကပွင့်တဲ့ နှင်းဆီပန်း လှလှကြီးတွေကို လက်ဆောင်ပေးဖို့။

ကျွန်တော်နဲ့ ဦးအောင်ကျော်တို့ မိသားစုဟာ ဒီလိုနဲ့ နှစ်အိမ်တစ်အိမ် လိုဖြစ်နေ၊ ခင်မင်နေခဲ့တာ ကြာပါပြီ။

ဒီလိုအချိန်မှာ ကျွန်တော် ငြသသူနာ တက်ခဲ့တော့ပါပဲ။

xxxxxx

(၅)

အဲဒီနေ့က ဦးအောင်ကျော်တို့အိမ်မှာ ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်ခဲ့တယ်။ နာမည်က ဦးမိုးတဲ့။ ဦးမိုးက သူတို့ဆွေမျိုးရင်းချာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခြံနံ့ရာဟင်းကောင်း။ ခင်ရာဆွေမျိုး ဆိုသလို ခင်ခင်မင်မင်ရှိခဲ့ကြတာ ကြာပါပြီ။

ကျွန်တော် မှတ်မိပါသေးတယ်။ ကျွန်တော် မောင်ဇင်အောင်တို့အိမ်ကို သွားတဲ့အချိန်က ည ၈ နာရီ သတင်းလာပြီးတဲ့အချိန်။

ဒီအချိန်ဆို ကလေးတွေ မအိပ်သေးဘူး။ စာဖတ်စာရေး လုပ်နေမှာသေချာတယ်။ သူတို့လေးတွေက စာကြိုစားတာ ကျွန်တော်သိတာပေါ့။

သိလို့ ဆုပေးဖို့ သွားတာ။ လပတ်စာမေးပွဲနဲ့ ပတ်သက်လို့ သူတို့မောင်နှမရဲ့ Report Card ကို ကျွန်တော်ဖတ်ရတယ်။ အစ်ကိုဖြစ်တဲ့ မောင်ဇင်အောင်က စတုတ္ထတန်း(က) မှာ ပထမ၊ ညီမဖြစ်တဲ့ မမေဇင်ဖြိုးက ဒုတိယတန်း(က)မှာ ပထမ။

တစ်ယောက်ကို ငွေငါးရာစီ ဆုချဖို့။ ပြီးတော့ မမေဇင်ဖြိုးလေးအတွက် ခဲတံရောင်စုံတစ်ဘူး၊ မောင်ဇင်အောင်အတွက်က ကစားစရာမျက်နှာဖုံးတစ်ခု၊ အဲဒီမျက်နှာဖုံးက ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ သရဲမျက်နှာဖုံး။

အဲဒီ သရဲမျက်နှာဖုံးကြောင့် ပြဿနာတက်တာ။

xxxxxx

(၆)

လာဗျီ ကိုအောင်စိန်နီ။ အရီးတောင်းလက်ဖက်က ကောင်းတယ်ဗျီ”

အိမ်ရှင် ဦးအောင်ကျော်ရဲ့ ခေါ်သံကို ကျွန်တော်က အသံအမှတ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ပြုံးပြခဲ့ပါတယ်။

“အကြော်လေးတွေက မွမ္မလေးတော့...လာလေ”

ဦးအောင်ကျော်ဘေးနားမှာ ထိုင်နေတဲ့ ဒေါ်အိအိဇင်ကလည်း သူ့ယောက်ျားနည်းတူ ကျွန်တော့်ကို တရင်းတနီး ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က လက်ကာပြပြီး ကလေးတွေ စာကြည့်နေတဲ့ စာဖတ်ခန်းထဲ ခြေသံလုံလုံနဲ့ တစ်ဖြည်းဖြည်းဝင်ခဲ့တယ် ဆိုပါတော့။

ကျွန်တော့်လှုပ်ရှားမှု လုပ်ရပ်ကို ကြည့်နေ အကဲခတ်နေတဲ့ ဦးမိုးဆိုတဲ့ ဧည့်သည်ရှိနေတယ် ဆိုတာလည်း ကျွန်တော် သိပါတယ်။

မောင်ဇင်အောင်က ဂဏန်းတွက်နေတယ်။ မမေဇင်ဖြိုးက စာရေးနေတယ်။ ကျွန်တော့်ခြေထောက်ကို မြင်တော့ မောင်နှမနှစ်ယောက်က မျက်နှာတွေ မော့လာကြတယ်။

ကျွန်တော့်မျက်နှာကိုမြင်တဲ့ အစ်ကိုဖြစ်တဲ့ မောင်ဇင်အောင်က ရုတ်တရက် မတ်တတ်ရပ်လိုက်တယ်။ သူက မကြောက်တတ်ဘူး။

ကြောက်တတ်တာက သူ့ညီမ။ ဟုတ်ပါတယ်။ မမေဇင်ဖြိုးလေးက ကြောက်တတ်တယ်။ တော်တော်ကြီးကို ကြောက်တတ်တယ်။ ပြီးတော့ နှလုံးရောဂါလည်း ရှိတယ်။ ဒါကို ကျွန်တော် အရင်တုန်းက မသိခဲ့တာ အမှန်ပါ။

ကျွန်တော့် မျက်နှာကိုလည်းတွေ့ရော မမေဇင်ဖြိုးလေးက...

“အမလေး” လို့ တစ်ခွန်းပဲအော်

ပြီး လဲကျသွားရာက သေဆုံးသွားတယ်ဆိုပါတော့။

ပြောစရာတစ်ခု ကျန်တာက ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ် ဖုံးအုပ်ထားတာက မောင်ဇင်အောင်လေး ဆော့ကစားပါစေဆိုတဲ့ စေတနာနဲ့ ယူလာခဲ့တဲ့ သရဲမျက်နှာဖုံး။

ဦးအောင်ကျော်တို့အိမ်ကို လာတုန်းကတော့ ကျွန်တော့်မျက်နှာမှာ ဘယ်တပ်ထားမလဲ။ ကလေးတွေရဲ့ စာဖတ်ခန်းထဲဝင်မှ တပ်ခဲ့တာ။

xxxxxx

(၇)

ပုဒ်မ ၃၀၄(က) ပေါ့လျော့မှုကြောင့် လူသေတယ်ဆိုတဲ့ အမှု။ အဲဒီပုဒ်မနဲ့ တရားစွဲခံရပြီး ကျွန်တော်ထောင်ကျခဲ့ရတယ် ဆိုပါတော့။ အခုတော့ ထောင်က ပြန်လွတ်လာတာ နှစ်လကျော်ပါပြီ။

xxxxxx

(၈)

အဲဒီနောက်မှာ ကျွန်တော့်ကို ‘အောင်စိန်’လို့ မခေါ်တော့ဘဲ လူတွေက ‘သရဲလေးအောင်စိန်’လို့ ခေါ်ကြတော့တာပါပဲဆိုတဲ့ ကိုအောင်စိန်ရဲ့ စကားအဆုံးမှာ လူတွေကို ကိုအောင်စိန်လို ပေါ့ဆမှုကြောင့် လူသေမှုမဖြစ်ကြရအောင် ရှောင်နိုင်ရှားနိုင်ကြပါစေဆိုတဲ့ စေတနာနဲ့ စာတစ်ပုဒ်ရေးသားလိုက်ရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ပန်းတနော် နောင်လတ်

မျက်မြင်သက်သေနှင့် တရားစီရင်ရေး

■ ကေတီအောင်သိန်း(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

အပြစ်မရှိ ထောင်ဒဏ် ၃၉ နှစ်
ကျခံရသော U.S.A မှ ဂျက်ဆင်
လျော်ကြေးငွေ US\$ 1,000,000
ရရှိခဲ့။

စစ်မှန်သော ဒီမိုကရေစီစနစ်ကျင့်သုံးသော နိုင်ငံများတွင် တိကျမှန်ကန် တရားမျှတသည့် တရားစီရင်ရေး ဖြစ်ရပါမည်။ ယင်းသို့ တိကျမှန်ကန်၊ တရားမျှတသော တရားစီရင်ရေး ဖြစ်စေရန်အလို့ငှာ မျက်မြင်သက်သေများ ခိုင်ခိုင်လုံလုံ၊ ပြည့်ပြည့်စုံစုံရရှိမှ အပြစ်ပေးထောင်ချနိုင် ပေသည်။ တစ်နည်း အားဖြင့်ဆိုရသော် တိကျမှန်ကန်၍ တရားမျှတသော တရားစီရင်ရေးနယ်ပယ်တွင် မျက်မြင် သက်သေ (eye-witness)သည် အဓိကသော့ချက်ပင် ဖြစ် ချေသည်။ ၎င်း(eye-witness)မရှိ၍ လုံးဝ(လုံးဝ) မဖြစ်နိုင် ပေ။ တစ်ဖန် လူသတ်မှုများကဲ့သို့ ရာဇဝတ်ပြစ်မှုကြီးမျိုး ၌ တစ်ယောက်တည်းသော မျက်မြင်ထွက်ချက်ဖြင့် အပြစ် ပေးထောင်ချ ၍မရနိုင်ချေ။ (ဝါ) ထပ်ဆင့်ထောက်ခံချက် (Supportive (supported) Evidence) မရှိဘဲနှင့် အပြစ် မပေးနိုင်၊ မပေးသင့်ချေ။

ဥပဒေကိုးကားချက်(၁) 1966 B.L.R(cc) Pages: (644)

ဥပဒေကိုးကားချက်(၂)

မျက်မြင်သက်သေ ထွက်ချက်မရှိလျှင် အပြစ်ဒဏ် မပေးသင့်ချေ။ ခိုင်လုံသော ပတ်ဝန်းကျင်သက်သေ အထောက်အထားများ ရှိရပါမည်။

(1958-B.L.R(H.C) ဘလု(ခေါ်) (မောင်လှ) အမှု

စီရင်ထုံး။

ထို့ပြင် လူသတ်တရားခံသည် အိမ်ပေါ်တက်ပြီး တစ်စုံတစ်ယောက်အား ဓားဖြင့်ထိုးသတ်၍ အိမ်နောက် ဖေးမှ ထွက်ပြေးသွားခဲ့ရာ မျက်မြင်သက်သေခံက တရားခံ အား နောက်ကျောမှာ မြင်တွေ့ခဲ့ရကြောင်း ထွက်ဆိုခြင်း သည် မခိုင်လုံသဖြင့် တရားခံအပေါ် အပြစ်ဒဏ်မပေးနိုင်ပါ။ တစ်ဖန် ရုံးပြင်ပ၌ အမှုမှန်သည်၊ မှားသည်ကို ထည့်သွင်း စဉ်းစားခြင်း မပြုဘဲ၊ တရားရုံး၏အရှေ့တွင် ထွက်ဆိုသည့် သက်သေခံချက်များအပေါ် မူတည်၍ ချိန်ဆပြီး ဆုံးဖြတ်ရ သည်။ ထို့ကြောင့် သက်သေခံချက်များတွင် သံသယဖြစ် ပေါ်စေရန်အကြောင်း၊ အချက်အလက်များရှိပါက ယင်းသံ သယ၏အကျိုးကို တရားခံအား ခံစားစေသင့်သည်။ ဥပဒေကိုးကားချက်(၃) (1966- B.L.R (CC)Pages; (644) (မောင်တင်မြအမှု စီရင်ထုံး)

တစ်ဖန် ရဲအရှေ့ထွက်ဆိုချက်၊ ထောက်လှမ်းရေးခံ အရှေ့ထွက်ဆိုချက်၊ တရားရုံးအရှေ့ ထွက်ဆိုချက်များ စသည် တို့ကို ထပ်ဆင့်ထောက်ခံချက်၊ ပတ်ဝန်းကျင်သက်သေခံ ချက်ရှိပါမှ၊ ရှိမှသာလျှင် တရားခံအပေါ်အပြစ်ပေးနိုင် ပေသည်။ ဥပဒေကိုးကားချက်(၄) (2006 -B.L.R) (ဦးတင်ငွေအမှု စီရင်ထုံး) P.(1)

ဥပဒေကိုးကားချက်(၅)

လူသတ်မှုတွင် မျက်မြင်သက်သေ (eye-witness) မရှိသော်ငြားလည်း ခိုင်လုံ(ခိုင်မာ)သော ပတ်ဝန်းကျင်သက်သေခံချက်များရှိလျှင် အပြစ်ပေးနိုင်သည်။ (2007 B.L.R) Pages: (57) ဦးအောင်မြင့် အမှုစီရင်ထုံး (တရားရုံးချုပ်)

နယ်ချဲ့ကိုလိုနီခေတ် တရားမျှတခြင်းမရှိသော တရားစီရင်ရေး

မြန်မာနိုင်ငံ၊ ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့ကို လိုနီခေတ်တွင် တရားမျှတခြင်းမရှိသော တရားစီရင်ရေး၊ တရားရုံး၏ မှားယွင်းသောဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့် ထောင်မကျသင့်သူ ထောင်ကျခဲ့ရပြီး၊ အပြစ်ရှိသူလွတ်မြောက်ခဲ့ရသည့် သာဓက မြောက်မြားစွာ ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။

စာရေးသူ မှတ်မှတ်ရရဖြစ်ရပ်မှန်တစ်ခုမှာ လူသတ်မှုတစ်မှုတွင် သက်သေ၏လိမ်လည်ထွက်ဆိုခဲ့မှုကြောင့် တရားရုံးက မှားယွင်းစွာဖြင့် တရားခံအားထောင်ချခဲ့ဖူးရာ၊ တရားခံသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ထောင်ကျခဲ့ပြီးခါမှ အမှန်တကယ် လူသတ်မှုကျူးလွန်ခဲ့သော တရားခံအစစ်အမှန်သည် ပြင်ပ၌ နှစ်ပေါင်းများစွာ လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီး နောက်ဆုံး၌မူ အခြားအမှုတစ်ခုဖြင့် ထောင်ကျခဲ့၍ အကျဉ်းထောင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ရာတွင် ထိုတရားခံသည် အပြစ်မဲ့အကျဉ်းသားအား ဖွင့်ပြောရာ၌ “ကျွန်ုပ်သည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း(---)က လူသတ်မှုတစ်ခု ကျူးလွန်ခဲ့ရာ သက်သေ၏လိမ်လည်ထွက်ဆိုခြင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်လွတ်မြောက်ခဲ့ရပြီး ထိုလူသည် ထောင်ကျသွားသည်။ အတော်သနားစရာကောင်းသည်” ဟု ထုတ်ဖော်ခဲ့ဖူး၏။

ယင်းဖြစ်ရပ်မှန်မှာ အတော်ရင်နာဖွယ်ကောင်းလှသော ဖြစ်ရပ်မှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

တရားရုံးမှ မှားယွင်းဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် အပြစ်မဲ့သူ ထောင်ကျခဲ့ခြင်းအတွက် ထိုက်သင့်သည့်

လျော်ကြေးပေးခြင်း

မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဗြိတိသျှကိုလိုနီ နယ်ချဲ့ခေတ်က တရားရုံးမှ မှားယွင်းစွာ စီရင်ချက် (ဆုံးဖြတ်ချက်) ချမှတ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် အပြစ်မဲ့သူ ထောင်ကျခဲ့ရသူ (တရားခံ)အဖို့ ထိုက်သင့်သော နှစ်နာကြေး(လျော်ကြေး) ပေးခဲ့သည်ကို

စာရေးသူ မကြားဖူးပေ။

ယခု အမေရိကန်နိုင်ငံ၊ အိုဟိုင်းယိုးပြည်နယ်တွင် လူသတ်မှုဖြင့် ၃၉ နှစ်ကြာ ထောင်ကျခဲ့ရပြီးနောက် အပြစ်မရှိကြောင်း တွေ့ရှိသဖြင့် လွန်ခဲ့သော ၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလက ပြန်လည်လွတ်မြောက်လာခဲ့သူ မစ္စတာဂျက်ဆင်နှင့် အပေါင်းအပါနှစ်ဦးတို့ကို တရားသေ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပေးခဲ့သည့်အပြင် တရားရုံးက ၎င်းတို့အပေါ် နှစ်နာကြေး(လျော်ကြေး)အဖြစ် အမေရိကန်ဒေါ်လာငွေ ၁,၀၀၀,၀၀၀(တစ်သန်းနှီးပါးခန့်) ပေးအပ်ခဲ့သည်ဆိုပါသည်။

အမှုဖြစ်ရပ်မှန်များ

တရားရုံး၏ မှားယွင်းဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် မစ္စတာဂျက်ဆင်နှင့် အပေါင်းအပါနှစ်ဦးတို့သည် နှစ်အတော်ကြာသည့်အခါတွင် မျက်မြင်သက်သေအဖြစ် ထွက်ဆိုချက်ပေးခဲ့သော ထိုစဉ်က အသက်(၁၃)နှစ်အရွယ်သာရှိသည့် လူငယ်တစ်ဦးသည် ယခုအခါ မူခင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘာကိုမျှ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့မရှိကြောင်းနှင့် တရားရုံးအရှေ့ ထွက်ဆိုခဲ့သမျှသည် လိမ်လည်ထွက်ဆိုခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း ဖွင့်ဟဝန်ခံခဲ့ခြင်းကြောင့် မစ္စတာဂျက်ဆင်နှင့် အပေါင်းအပါနှစ်ဦးတို့သည် အမှုမှလွတ်မြောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

မှတ်ချက် ။ ။ တရားရုံး၏ အရှေ့တွင် လိမ်လည်ထွက်ဆိုခြင်း၊ သက်သေခံခြင်းပြုလျှင် ထောင်ဒဏ်(၃)နှစ်အထိနှင့် ငွေဒဏ်ပါကျခံနိုင်သည်ဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်လေရာ တိကျ၊ မှန်ကန်၊ တရားမျှတသော တရားစီရင်ရေး ဖြစ်ရန်အလို့ငှာ ရိုးသားမှန်ကန်စွာ သက်သေခံခြင်းအားဖြင့် ပြည်သူများဝိုင်းဝန်း ကူညီပေးသင့်သည့် ဖြစ်ကြောင်း ရေးသားတိုက်တွန်း နှိုးဆော်အပ်ပါသည်။

ကေတီ-အောင်သိန်း(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

Ref:-

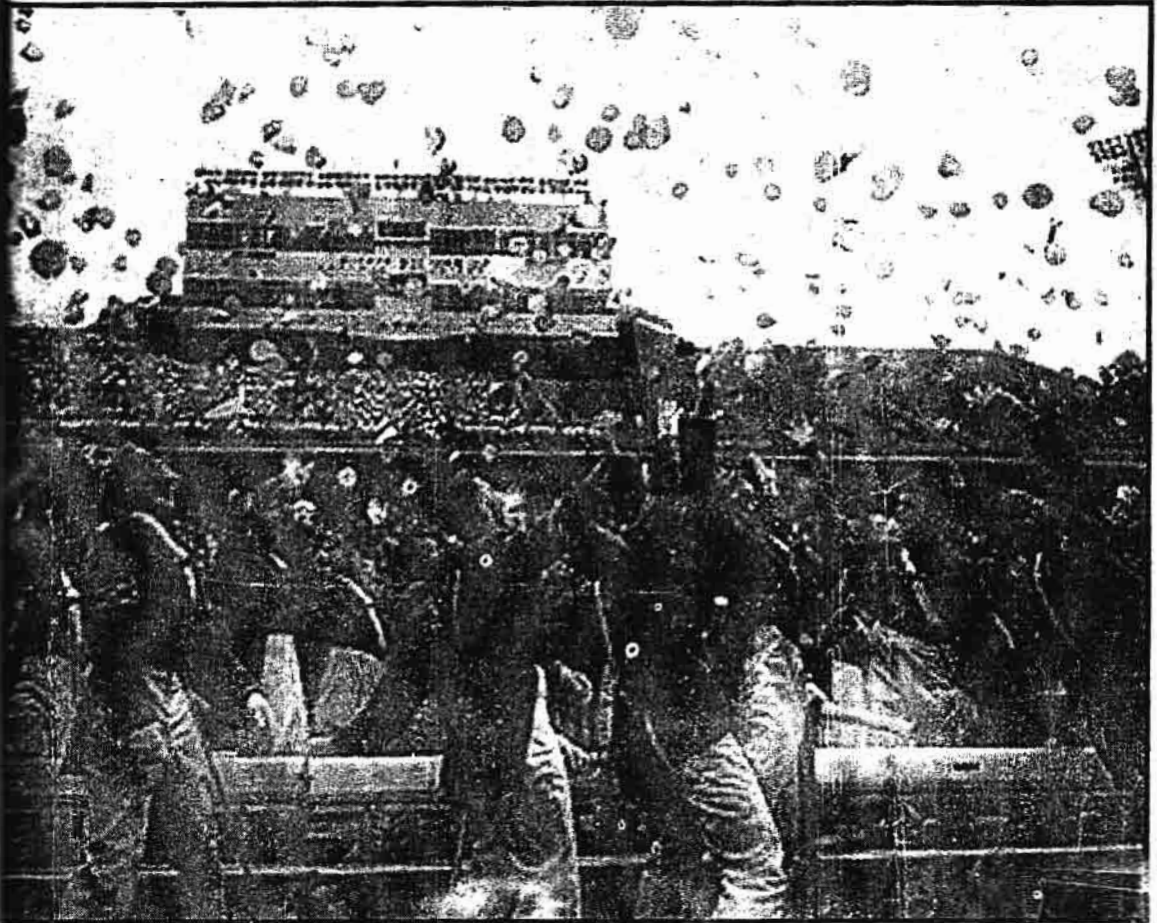
- (i) မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံးများ
- (ii) ကြေးမုံနေ့စဉ် (မတ် ၂၂-၂၀၁၅)

အမေရိကန်စစ်တက္ကသိုလ်များသို့

နိုင်ငံတကာမှ ကျောင်းသားများကို လက်ခံသင်ကြားပေး

◆ မောင်မောင်စန်းထွေး ◆

အမေရိကန် ကာကွယ်ရေးဌာန လက်အောက်ရှိ စစ်တက္ကသိုလ်များသို့ နိုင်ငံတကာမှ သင်တန်းသားများကို ဆက်ခံသင်ကြားပေးလျက်ရှိရာ တစ်နှစ်လျှင် သင်တန်းသား ၆၀ အထိ လက်ခံသင်ကြားပေးသည် ဆို၏။

အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုတွင် ပြည်သူပိုင်နှင့် အာဇာနည်ပိုင်ကောလိပ်နှင့် တက္ကသိုလ်များအား စစ်ပညာသင်

ကြားရန် ကမ်းလှမ်းထားသည်။ သို့ရာတွင် နိုင်ငံတကာမှ သင်တန်းသားများကိုလည်း နိုင်ငံ၏ စစ်တက္ကသိုလ်၏သို့လည်း တက်ရောက်နိုင်သည်ဆို၏။ အဆိုပါ တက္ကသိုလ်များအနက် စစ်တက္ကသိုလ်သုံးခုသည် ကာကွယ်ရေးဌာနလက်အောက်တွင် ရှိသည်။ ၎င်းစစ်တက္ကသိုလ်များမှာ နယူးယောက် ဝက်စ်ပွိုင့် (New York West

Point)ရှိ အမေရိကန်စစ်တက္ကသိုလ်ဖြစ်ပြီး တပ်မတော် (ကြည်း)မှ အရာရှိလောင်းများကို လက်ခံသင်ကြားပေးသည်။ ကိုလိုရာဒိုပြည်နယ်ရှိ စစ်တက္ကသိုလ်မှာ လေတပ် အရာရှိလောင်းများကိုသင်ကြားပေးသည့် ကိုလိုရာဒိုစပရင်စ် (Colorado Springs) လေတပ်စစ် တက္ကသိုလ်ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ရေတပ်စစ်တက္ကသိုလ်သည် မေရီလန်ပြည်နယ်(Maryland)၊ အန်နာပိုလ်ရှိ (Annapolis) ရေတပ်စစ်တက္ကသိုလ်ဖြစ်ပြီး ရေတပ်အရာရှိလောင်းများနှင့် မရိန်းတပ်ဖွဲ့ အရာရှိလောင်းများကို လက်ခံသင်ကြားပေးသည်။

ဖော်ပြပါ စစ်တက္ကသိုလ်များသို့ ဝင်ရောက်လိုသူများသည် အသက် ၁၇ နှစ်မှ ၂၃ နှစ်အတွင်းရှိပြီး အိမ်ထောင်မရှိသူ၊ သားသမီးမရှိသူများ ဖြစ်ရမည်။ ဖော်ပြပါ စစ်တက္ကသိုလ်များသို့ ဝင်ရောက်ခွင့်ကို ကွန်ဂရက်အဖွဲ့ဝင်မှ ခန့်အပ်သည်။ ကုန်ကျစရိတ်ကို မိမိတို့မှ အကုန်ခံရမည်။

သက်ဆိုင်ရာ အစိုးရများသည် ၎င်းတို့၏ တပ်မတော်တွင် လိုအပ်နေသည့်နေရာတွင် စစ်တက္ကသိုလ်မှ သင်တန်းဆင်း အရာရှိလောင်းများကို ခန့်အပ်နိုင်သည်။ လေးနှစ်သင်တန်း စစ်တက္ကသိုလ်သို့ တက်ရောက်လိုသူ အမေရိကန်နိုင်ငံသားများအနေနှင့် သင်တန်းပြီးဆုံးပါက တပ်မတော်တွင် ငါးနှစ်စစ်မှုထမ်းဆောင်ပေးရမည်။

အမေရိကန်ကာကွယ်ရေးဌာနသည် နှစ်စဉ် နိုင်ငံပေါင်း ၁၀၀ ကျော်ကို ရွေးချယ်ပြီး ၎င်းတို့၏နိုင်ငံမှ အမေရိကန်စစ်တက္ကသိုလ်များသို့ တက်ရောက်လိုသူများကို စေလွှတ်ပေးနိုင်ကြောင်း ဖိတ်ခေါ်လျက်ရှိသည်။ စစ်တက္ကသိုလ်တစ်ခုစီသို့ နိုင်ငံခြားကျောင်းသား ၆၀ အချိန်မရွေး တက်ရောက်နိုင်သည်ဆို၏။

ဥပမာတစ်ခု တင်ပြရလျှင် ရေတပ်စစ်တက္ကသိုလ်သို့ နိုင်ငံခြားကျောင်းသား ၁၈ ယောက်တွင် အမျိုးသမီးလေးဦးအပါအဝင် တက်ရောက်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ရေတပ်စစ်တက္ကသိုလ်တွင် နိုင်ငံခြားကျောင်းသား စုစုပေါင်း ၅၃ ဦးအထိ တက်ရောက်နိုင်သည်ဆို၏။

တင်းပ်ဒစ်ရှာ (Tim Disher) ဆိုသူ နိုင်ငံတကာ အစီအစဉ်ဌာနမှူးက အမေရိကန်ရေတပ်စစ်တက္ကသိုလ်သို့ တက်ရောက်ပညာသင်ကြားလိုသူများသည် သက်ဆိုင်ရာ နိုင်ငံ ရေတပ်ဌာနမှ အေဂျင်စီများနှင့် ဆက်သွယ်လျှောက်ထားနိုင်သည်ဆို၏။ ထို့ပြင် စစ်တက္ကသိုလ်အားလုံးသို့ ဝင်ခွင့်

ဖော်ပြပါ စစ်တက္ကသိုလ်များ

ဝင်ရောက်လိုသူများသည်

အသက် ၁၇ နှစ်မှ ၂၃ နှစ်အတွင်းရှိ

အိမ်ထောင်မရှိသူ၊ သားသမီးမရှိသူ

ဖြစ်ရမည်။ ဖော်ပြပါ စစ်တက္ကသိုလ်များ

ဝင်ရောက်ခွင့်ကို ကွန်ဂရက်အဖွဲ့ဝင်

ခန့်အပ်သည်။ ကုန်ကျစရိတ်

မိမိတို့မှ အကုန်ခံရမည်

နှင့်ပတ်သက်၍ သတင်းအချက်အလက်များကို ဝက်ဆိုက်များတွင် ကြည့်နိုင်သည်ဆို၏။

နိုင်ငံတကာမှ ကျောင်းသားများသည် နယူးလန်စ (New London)၊ ကွန်နက်တိကတ် (Connecticut) ရှိ ကမ်းခြေစောင့်တပ်ဖွဲ့စစ်တက္ကသိုလ် (Coast Guard Academy)နှင့် နယူးယောက် ကင်းစ်ပွိုင့် (King Point) ရှိ ကုန်သွယ်ရေးကြောင်းတက္ကသိုလ် (Merchant Marine Academy)များသို့လည်း တက်ရောက်နိုင်သည်ဆို၏။ ကမ်းခြေစောင့်တပ်ဖွဲ့ စစ်တက္ကသိုလ်မှ တစ်ကြိမ်လျှင် နိုင်ငံတကာမှ ကျောင်းသား ၃၅ ယောက်လက်ခံပြီး ကုန်သွယ်ရေးကြောင်းတက္ကသိုလ်မှ တစ်ကြိမ်လျှင် နိုင်ငံတကာ သင်တန်းသား ၃၀ လက်ခံသင်ကြားပေးလျက်ရှိသည်။

အထက်ဖော်ပြပါ တက္ကသိုလ်များသို့ ဝင်ရောက်ရန် ဝင်ခွင့်စာမေးပွဲများ ဝင်ရောက်ဖြေရမည်ဖြစ်သည်။

ကမ်းခြေစောင့်တပ်ဖွဲ့ စစ်တက္ကသိုလ်သို့ တက်ရောက်လိုသူများသည် မိမိတို့နိုင်ငံရှိ အမေရိကန်သံမှ စစ်သံမှူးရုံးနှင့် အဆက်အသွယ် လုပ်နိုင်သည်ဆို၏။ ကုန်သွယ်ရေးကြောင်းတက္ကသိုလ်သို့ ဝင်ရောက်လိုသူများသည် ကျောင်းဝင်ခွင့် လျှောက်လွှာများကို ကျောင်းသားလက်ခံဌာနသို့ တိုက်ရိုက်လျှောက်ထားရမည်ဆိုသည်။

မောင်မောင်စန်းထွေ

REF; American MOSAIC.

ခုနစ်ရက်သားသမီးများအတွက် ဆရာမ ဒေါက်တာစောယုနွယ်က ဆောင်ရွက်ပေးနေပြီ

အမိအဘတွေက ကိုယ့်သားသမီးတွေကို ဆင်းစီးမြင်းရုံပြီး ဘဝခရီးတစ်လျှောက် ပန်းခင်းတဲ့လမ်းကို လျှောက်လှမ်းစေချင်တာ ဓမ္မတာပါပဲ။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်သားသမီးလေးတွေကို ကံဇာတာမြင့်မားစေတဲ့ ရက်တွေ၊ နေ့တွေမှာ မွေးစေချင်ကြပါတယ်။ အဲဒီလိုကိစ္စတွေဖြစ်ခဲ့ရင် ဆရာမဒေါက်တာစောယုနွယ်ထံမှာ သင့်လျော်တဲ့ မွေးရက်ကို တွက်ချက်လိုက်ပါ။

မွေးရက်ရွေးခြင်း

မွေးလာတဲ့ကလေးအတွက် မွေးသည့်အချိန်မှစလို့ လူမှုရေးပညာရေးတွေ ကောင်းစေဖို့ ဆောင်ရွက်ပေးပြီး မျက်နှာမြင်ချစ်ခင်စေ၊ နာမည်ကြားရုံနှင့် လူတိုင်းက ဖြူစေမယ့် နာမည်ကောင်းတွေကို ရွေးလိုက်ပါ။

ကလေးအမည်ပေးလွှာ

မင်္ဂလာမောင်မယ်တို့အတွက် နေ့ကောင်းနဲ့ရက်သာကိုရွေးပြီး တစ်သက်မခွဲ ရွှေလက်တွဲရမယ့်အဆောင်။

မင်္ဂလာရက်မြတ်လက်ထပ်ရက်ရွေး

အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီး ဆိုင်ကြီးကုန်းကြီးတွေအတွက်

လုပ်ငန်းအမည်ပေး

ငွေကြေးအဆင်ပြေလို့ အိုးအိမ် အသစ်ဆောက်မယ့်အခါ။

အိမ်ဆောက်ပန်တင်မင်္ဂလာ

နာမည်ကျော်ကြား လူသိများပြီး ဝင်ငွေကောင်းစေမယ့်

အနုပညာရှင်တို့၏ အမည်ပေးလွှာ

စသည့်အကြောင်းအရာတို့ကို စနစ်တကျ တွက်ချက်ဆောင်ရွက်ပေးနေပါပြီ။ နယ်မှ ဆောင်ရွက်လိုသူများ တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ်ခဲ့ပါလျှင် စာတိုက်၊ မော်တော်ကား စသည့်ရောက်ရှိမည့် လမ်းကြောင်းများနှင့် ပြန်လည်ပေးပို့နေပါပြီ။

ချမ်းသာကိုယ်စိတ်မြဲပါစေ . . . .

ဆရာမဒေါက်တာစောယုနွယ်

အမှတ်-၂၀၅(က)၊ ပိတောက်(၅)လမ်း၊ **မြို့သစ်(၀)**

ဘုရင့်နောင်ရိပ်သာ၊ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ **ရန်ကုန်မြို့**

ဖုန်း-၀၁-၆၄၃၀၃၀

မင်္ဂလာဒိမိတ်ကောင်း

ဒေါက်တာမင်းသိန်း၏ နည်းစနစ်အတိုင်းဟောသည်

ဒေါက်တာစောယုနွယ်

တကယ်ဆိုတော့ . . . .

မိမိဘဝရဲ့ ကောင်းခြင်း၊ ဆိုးခြင်းဖြစ်ပျက်မှုတွေကို မိမိဘာသာမိမိ
အသိဆုံးပါ။ ဒါပေမဲ့ ပွဲမစခင် ပြည်ဖုံးကားနောက်ကွယ်မှာ
ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာကို ကြိုတင်ပြီး သိချင်ကြ
တာဟာ လူ့ဘဝရဲ့ဓမ္မတာပါပဲ။ ပြည်ဖုံးကား
နောက်ကွယ်က ဇာတ်ရုပ်တွေဟာ တစ်ခါတစ်ခါ
ကျတော့ ပျော်စရာကောင်းတာတွေ တွေ့ရသလို၊
တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း စိတ်ရှုပ်စရာတွေလည်း
တွေ့ရတတ်ပါတယ်။ အချိန်အခါ နေရာဒေသကြောင့်
သင့်ဘဝရဲ့ ပြည်ဖုံးကားကို လှစ်ခနဲသာ ဖွင့်လှစ်ပြသ
လိုက်ရတာကြောင့် ဒီစာမျက်နှာမှ သင့်ဘဝရဲ့
အဖြစ်အပျက် အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုတလေသာ
မြင်ရမှာဖြစ်လို့ ဘဝဇာတ်ခုံပေါ်မှာ မီးရောင်စုံ
အစုံအလင်နဲ့ သင့်ဘဝအပြည့်အစုံကို
မြင်ချင်တယ်ဆိုရင်ဖြင့် . . .

■ အမှတ် (၂၀၅/က)
ပိတောက်(၅)လမ်း၊
မြို့သစ်(၈)၊ ဘုရင့်နောင်ရိပ်သာ၊
အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
ဖုန်း ၀၁-၆၄၃၀၃၀

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လအတွက် ဟောစာတမ်း

တနင်္ဂနွေ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် အနည်းငယ် ညံ့တတ်ပါတယ်။ လုပ်သမျှလုပ်ငန်းတွေ မှာ အခက်အခဲ အကြပ်အတည်းတွေနဲ့ တွေ့ရပြီး အဆင်မပြေမှုလေးတွေ ကြုံတွေ့ရတတ်ပါတယ်။ ယခုကာလအတွင်း အလုပ်အပြောင်းအလဲ မလုပ်ပါနှင့် ဦး။ ကိုယ့်ရဲ့အထက်လူကြီးတွေကလည်း ကိုယ့်ကို ငြိမြင့်တတ်တယ်။ မနာလိုသူ များ၏ သွားပုပ်လေလွင့် ပြောဆိုခံရတတ်တယ်။ ယခုရောက်ရှိနေတဲ့ကာလတွင် တပို့တွဲလ၊ ပြာသိုလများ ပါဝင်နေရင် ပိုပြီးဂရုစိုက်ပါ။ ငွေဝင်နည်းပေမယ့် စုတ် ကောင်းလာဘ်ကောင်းဝင်ခြင်း၊ အချစ်ရေးကောင်းခြင်း၊ ယောက်ျားလေးဖြစ်လျှင် ဇနီးကောင်း ရတတ်တယ်။ သားသမီးရတနာများ ထွန်းကားတတ်တယ်။ ပြည်ပ ခရီးဝေးသွားဖို့ ကြံရွယ်ထားသူများ ယခုကာလအတွင်း လှုပ်ရှားပါက အောင်မြင်မှု ရတတ်တယ်။ မြေတစ်ကွက်လည်း ဝင်တတ်ပါတယ်။ မြေကွက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ငွေဝင်ကိန်းရှိတယ်။ သင်တန်းတစ်ခု တက်ရ ဆတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ဝမ်းဗိုက်ဥပါဒ်ပေးတတ်တယ်။ ဝမ်းဗိုက်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ဝေဒနာ ခံစားရတတ်တယ်။ ခြေထောက်တွင် ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရရှိတတ်တယ်။ မကြာခဏ ကြွက်တက်ခြင်း၊ ခြေသည်းလက်သည်း ပုပ်ခြင်းမျိုးလည်း ကြုံတွေ့ရတတ်တယ်။ ယခုကာလအတွင်း ပိတောက်သား ပုတီးဖြင့် 'ဗုဒ္ဓေါ၊ နမော' လို့ မကြာခဏ ရွတ်ဆိုပေးပါ။ ဒါကြောင့် သည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်၌ အုန်းညွန့်(၁)ညွန့်၊ ဘုံကော်(၁၅)ညွန့်၊ ယပ်အဝါရောင်(၁၇)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ဗုဒ္ဓဟူး၊ ကြာသပတေး၊ စနေ

ညံ့သောရက်

တနင်္လာ၊ သောကြာ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၅၂၊ ၅၃၊ ၇၄၊ ၇၅

အထူးသတိပြုရန်

မိမိအိမ်အနီးတွင် ခွေးတစ်ကောင်၊ ကြောင်တစ်ကောင် သေသောနိမိတ် တွေ့ပါက ကျန်းမာရေးညံ့တတ်တယ်။
ယခုကာလအတွင်း ရွှေငွေပေါင်နံ့ခြင်း၊ ချေးငှားခြင်း၊ အာမခံလုပ်ခြင်းများ လုံးဝမပြုလုပ်ပါနှင့်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်က ဘုရားတွင် မဟာမြတ်မုနိဘုရားကို ရည်စူးပြီး ထောပတ်ထမင်း လှူဒါန်းပေးပါ။ ပဌာန်းဒေသနာတော်ကြီးလည်း မကြာခဏ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ပေးပါ။

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လအတွက် ဟောစာတမ်း

တနင်္လာ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် အနည်းငယ် ညံ့တတ်ပါတယ်။ လုပ်သမျှ အလုပ်တွေ အလွဲလွဲအချော်ချော် ဖြစ်တတ်တယ်။ ပင်ပန်းသလောက် မအောင်မြင်ဘဲ ဖြစ်တတ်တယ်။ ကိုယ့်အပူတင် မဟုတ်ဘူး၊ မိသားစုအပူ၊ ပတ်ဝန်းကျင်အပူတွေ ကပါ ကိုယ့်ကို လာဟပ်စေတယ်။ မိသားစုဝင်ထဲက ကျန်းမာရေးညံ့လို့ ဆေးခံ မကြာခဏ သွားရတတ်တယ်။ ရပ်ဝေးက သက်ကြီးရွယ်အိုတွေ ဆေးကုသ အိမ်ကို လာတည်းလျှင် လက်မခံလိုက်ပါနဲ့။ ရုတ်တရက် ကျန်းမာရေးညံ့ ဆုံးပါးသွားတတ်တယ်။ ခရီးမကြာခဏ ထွက်ရတတ်တယ်။ ခရီးကောင်းစေ ပါပဲ။ ကူးသန်းသွားလာ ရောင်းဝယ်ခြင်းတွေ လုံးဝမပြုလုပ်သင့်ပါ။ ယခုကာလ တွင် ကဆုန်လ၊ ဝါခေါင်လများ ပါနေရင် ဇနီးမယားနဲ့ စကားအခြေအတည် ပြောရခြင်း၊ စွပ်စွဲပြောဆိုခံရတတ်တယ်။ ငွေလည်း ဆုံးရှုံးတတ်တယ်။

အိမ်ထောင်သည် အမျိုးသမီး ကိုယ်ဝန်ဆောင်နေရလျှင်တော့ ကလေးမီးဖွားရ ခက်ခဲတတ်တယ်။ စက်ပစ္စည်း ဒုက္ခပေး တတ်တယ်။ ရွှေနှင့် ရတနာပစ္စည်းများ ပေါင်နှံရတတ်တယ်။ ငွေအတွက် ပြောဆိုဖြေရှင်းရတတ်တယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်း ကုဋီတွေကို သန့်စင်ဆေးကြောပေးခြင်း ပြုလုပ်ပေးပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ အုန်းညွန့်(၁)ညွန့်၊ ကံကော်(၁၅)ညွန့်၊ ထီးနီ(၁၀)လက်တို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့စေ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

သောကြာ၊ တနင်္ဂနွေ

ညံ့သောရက်

အင်္ဂါ၊ စနေ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၁၆၊ ၆၁၊ ၁၃

အထူးသတိပြုရန်

မိမိပတ်ဝန်းကျင်တွင် အစာအဆိပ်သင့်ခြင်း၊ အဝတ်အစားမီးလောင်ခြင်း၊ နိမိတ်မျိုး ကြုံတွေ့ရပါက အမှုအခင်း ကြုံရတတ်တယ်။ ငွေကုန်ကြေးမီနီများတတ်တယ်။ ကိုယ်ခန္ဓာ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု သွေးထွက်သံယို ဖြစ်တတ်တယ်။ သတိထားပါ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် တနင်္ဂနွေနေ့နှင့် သောကြာနေ့တိုင်း အုန်းဆွမ်းများ၊ အသုပ်များ မကြာခဏ လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လအတွက် ဟောစာတမ်း

အင်္ဂါ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် ကောင်းကျိုးလေးတွေ ခံစားရပါလိမ့်မယ်။
 လုပ်ငန်းသစ်လုပ်ဖို့အတွက် အကြံအစည်ကောင်း၊ အဆက်အသွယ်
 ကောင်းများ ရတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လုပ်သလောက်တော့ အမြတ်အစွန်း
 မရနိုင်သေးပါဘူး။ ဟိုဟာလုပ်ရမလို့ ဒီဟာလုပ်ရမလို့နဲ့ အချိန်ကုန်သွား
 တတ်တယ်။ လုပ်ငန်းတစ်ခုကို ငွေများစွာရင်းနှီးပြီး လုပ်ရမယ့်အလုပ်ဆိုရင်
 မလုပ်ပါနှင့်ဦး။ စပ်တူကိစ္စတွေ ပေါ်လာတတ်တယ်။ စက်ပစ္စည်းများ
 ဝင်လာလိမ့်မယ်။ စက်ရုံတည်ဆောက်ဖို့ကိစ္စတစ်ခုလည်း ပေါ်လာတတ်
 တယ်။ မသွားချင်တဲ့ခရီးတွေ၊ သူများအတွက် သွားရတဲ့ခရီးတွေ ပေါ်လာ
 တတ်တယ်။ စန်းပွင့်တဲ့ကာလဖြစ်တဲ့အတွက် အပျို၊ လူပျိုတွေ ဂရုစိုက်ပါ။
 သင်သည် တပေါင်းလနဲ့ ကဆုန်လများ ဖြစ်နေရင်တော့ ငွေဝင်ပါလိမ့်မယ်။

ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ဦးခေါင်းဂရုစိုက်ပါ။ ခေါင်းလည်း မကြာခဏ ကိုက်တတ်တယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန်
 မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ ကံကော်ညွန့်(၁၅)ညွန့်၊ အုန်းညွန့်(၁)ညွန့်၊
 ကုက္ကား(၁၉)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္ဂနွေ၊ အင်္ဂါ

ညံ့သောရက်

တနင်္လာ၊ ကြာသပတေး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၁၃၊ ၃၁၊ ၁၆

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် ငွေဝင်လျှင် မြေဝယ်ခြင်း၊ အိမ်ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်
 ဆောက်ခြင်း မပြုလုပ်ပါနှင့်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ဘုရားတွင် ရွှေပညွှင်အမည်ရှိတဲ့ စေတီတော်ကြီးကို အာခံပြု၍
 အုန်းဆွမ်း မကြာခဏ လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လအတွက် ဟောတတ်ပန်း

ဗုဒ္ဓဟူး သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် စိတ်ပျော်ရွှင်စရာတွေနဲ့ ဖြတ်သန်းရမယ့်ကာလဖြစ်ပါတယ်။ လုပ်ငန်းသစ်များ လုပ်ကိုင်ရတတ်တယ်။ ထိုလုပ်ငန်းများသည်လည်း အကျိုးပေးသော လုပ်ငန်းများ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ အလှူအတန်းပြုရခြင်း၊ မင်္ဂလာပွဲများ စီစဉ်ရခြင်းမျိုး ကြုံရတတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် ငွေရှာရလွယ်ကူသလောက် စုဆောင်း၍ မရ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ငွေဝင်ငွေထွက်ကိုင်မထားဘဲ ရွှေဝယ်ထားလိုက်ပါ။ စနေနံပစ္စည်းများ ဝင်လာမည်သင့်အတွက် ခိုက်တတ်ပါတယ်။ ဆရာသမားကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များအဆင်မပြေ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ အလုပ်နေရာပြောင်းရခြင်း၊ အိမ်ပြောင်းရခြင်းမျိုး ကြုံရတတ်တယ်။ မြေနုင့်ပတ်သက်သော ကိစ္စများ၊ အမွေနှင့်ပတ်သက်သော ကိစ္စများ ကြုံရတတ်တယ်။ အိမ်ထောင်သည်တွေအဖို့ အိမ်ထောင်ရေး ဂရုစိုက်ပါ။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ဆေးမှား၊ အစားမှား ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ အုန်းညွန့်(၁)ခွက်၊ ကံကော်ညွန့်(၁၅)ညွန့်၊ ယပ်အဖြူ(၁၂)ချောင်းတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္လာ၊ ဗုဒ္ဓဟူး

ညံ့သောရက်

သောကြာ၊ အင်္ဂါ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၄၂၊ ၄၃၊ ၂၅

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် အမှုအခင်းဖြစ်နေသူကို ငွေမျှေးခြင်း၊ အာမခံခြင်းများ မပြုလုပ်ပါနှင့်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တိုင်း မကြာခဏ ကော်ရည်ခေါက်ဆွဲ လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လအတွက် ဟောစာတမ်း

ကြာသပတေး သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် အလုပ်နေရာ၊ အိမ်နေရာ ပြောင်းရတတ်ခြင်း၊ ပြင်ဆင်မွမ်းမံခြင်းမျိုး ကြုံရတတ်တယ်။ အိမ်အသစ်ဆောက်လျှင် အကျိုးပေးသောအိမ်မျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ လုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လက်ရှိအလုပ်အပြင် အဆက်အသွယ်သစ်များ ပေါ်လာတတ်တယ်။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းလုပ်တဲ့သူဆိုရင် လုပ်ငန်းတိုးချဲ့ရတတ်တယ်။ အစိုးရဝန်ထမ်းများအဖို့ ရာထူးတက်ခြင်းမျိုး ကြုံရတတ်တယ်။ အိမ်ထောင်မရှိသူများအဖို့ အိမ်ထောင်ကျတတ်သောကာလ ဖြစ်တယ်။ မင်္ဂလာဆောင်လျှင် စည်ကားသော မင်္ဂလာဆောင်မျိုး ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဘုရားဆင်းတုတော်၊ ဓာတ်တော်၊ ရှင်သီဝလီရဟန္တာပုံတော်များ ကြွလာတတ်တယ်။ လူမျိုးခြား၊ ဘာသာခြားတွေ မစတတ်တယ်။ အလုပ်ကောင်းတယ် ဆိုပေမယ့် အတိုက်အခံ ရှိတတ်တယ်။ မိမိအထက်လူကြီး(သို့မဟုတ်)ဖခင်မှ

အထင်အမြင် လွဲမှားတတ်တယ်။ အိုးပိုင်၊ အိမ်ပိုင် ရနိုင်သော ကာလဖြစ်သောကြောင့် သူတစ်ပါး၏ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ ပစ္စည်းများကို လက်မခံပါနှင့်။ မိတ်ဆွေရင်းတွေမှ ကိုယ့်ကို အထင်အမြင် လွဲမှားတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် အမြင့်မှ လိမ့်ကျခြင်း၊ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ အနာပေါက်ခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ခါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅) ခန့်တွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံ့ထောင့်၌ အုန်းညွန့်(၁)ညွန့်၊ ကံကော်ညွန့်(၁၅)ညွန့်၊ ဂျိတ်ရပ်စုံ(၆)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ဗုဒ္ဓဟူး၊ သောကြာ

ညံ့သောရက်

တနင်္ဂနွေ၊ ကြာသပတေး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၆၅၊ ၆၄၊ ၄၆၊ ၄၃

အထူးသတိပြုရန်

မိမိနေအိမ်အနီးအနားတွင် အိမ်ဖျက်ချခြင်း၊ အိမ်အမှုဖြစ်ခြင်း၊ မိန်းမအရွပ်အတွေး ပြဿနာများ ကြုံတွေ့ရလျှင် ညံ့တတ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်နှင့် လာရောက်တွေ့ဆုံပါ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရွှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ဘုရားတွင် မကြာခဏ ဓုန့်လုံးရေပေါ် လှူပေး။

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လအတွက် ဟောစာတမ်း

သောကြာ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် လက်ရှိအလုပ်ကနေ ပြောင်းချင်စိတ် ဖြစ်နေလိမ့်မယ် မပြောင်းပါနှင့်။ နောက်ပြောင်းတဲ့အလုပ်က အကျိုးမပေးဘူး ဖြစ်တတ်တယ် မထင်မှတ်တဲ့ခရီး၊ မရည်ရွယ်တဲ့ခရီးတွေ သူတစ်ပါးကိစ္စကြောင့် သွားရတတ်တယ်။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း လုပ်နေတဲ့သူတွေအဖို့ အလုပ်မှာ ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုတွေများနေတတ်တယ်။ ငွေပျောက်ခြင်း၊ ငွေအတွက် ဖြေရှင်းရခြင်းမျိုး ကြုံရတတ်တယ်။ အိမ်ထောင်သည်တွေအဖို့ အိမ်ထောင်ဖက်နှင့် စိတ်တိုင်းမကျခြင်း စိတ်ဝမ်းကွဲခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ အလှူပွဲ၊ မင်္ဂလာပွဲတွေ ရက်ရွှေ့ရတတ်တယ်။ မြေတစ်ကွက် ဝင်တတ်တယ်။ ကိုယ့်အတွက် အကျိုးရှိတဲ့ ပညာရပ်တစ်ခု သင်ကြားရတတ်တယ်။ ထိကံကောင်းသော ကာလဖြစ်တယ်။ နိုင်ငံရပ်ခြားနှင့်

ပတ်သက်သော ကိစ္စများ အောင်မြင်မယ်။ ယခုကာလတွင် အိမ်ပြင်ခြင်း၊ အိမ်ဆောက်ခြင်းမျိုး လုံးဝမလုပ်ပါနှင့်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ခြေထောက်နှင့် ကျောမှာ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရတတ်တယ်။ သွားတစ်ချောင်းကလည်း ခုကွပေးတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ အုန်းညွန့်(၁)ညွန့် ကံကော်ညွန့်(၁၅)ညွန့်၊ ကြက်လျှာ(၈)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညွှန်းများ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ကြာသပတေး၊ စနေ

ညံ့သောရက်

တနင်္လာ၊ သောကြာ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၇၆၊ ၇၇၊ ၇၈၊ ၇၄

အထူးသတိပြုရန်

မိမိအိမ်အနီးအနား၌ အလှူမင်္ဂလာပွဲပျက်ခြင်း၊ နာတာရှည်လူနာများ မိမိအိမ်သို့ လာရောက်တည်းခိုပါက သင် ညံ့တတ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်နှင့် လာရောက်တွေ့ဆုံပါ။
ယခုကာလအတွင်း သင်္ချိုင်းမြေ လုံးဝမနင်းပါနှင့်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ထဲသို့ မဟာမြတ်မုနိဘုရားကို ရုပ်တုပြီး ပေးပါ။ ပဌာန်းဒေသနာထော်ကြီးကိုလည်း ရွက်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ပေးပါ။

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လအတွက် ဟောစာတမ်း

စနေ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် ကောင်းစားမှုတွေ မလွဲမသွေ ကြုံတွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ မိမိအိမ်ရဲ့ မြောက်အရပ်၊ တောင်အရပ်တွေက လာဘ်လာဘများ ဝင်လာပါလိမ့်မယ်။ ကျောက်မျက်ရတနာတွေ ဝယ်ယူရတတ်တယ်။ ပြည်ပခရီးသွားဖို့ အခွင့်အရေးတွေလည်း ရလိမ့်မယ်။ အတတ်ပညာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သင်တန်းတစ်ခုတက်ရခြင်း၊ ပညာကောင်း ရရှိခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ရင်းနှီးသူ မိတ်ဆွေများနှင့် အဆင်မပြေ လမ်းခွဲရတတ်တယ်။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းဖြစ်စေ၊ ဝန်ထမ်းဖြစ်စေ ကြီးပွားတိုးတက် အောင်မြင်မယ့် ကာလဖြစ်ပေမယ့် အတိုက်အခံလေးတွေတော့ အနည်းငယ် ရှိတတ်ပါတယ်။ မပတူရှယ်ယာလုပ်ငန်းများလည်း ပေါ်လာလိမ့်မယ်။ အဖိုးတန် စက်ပစ္စည်းများလည်း ဝင်လာလိမ့်မယ်။ ယခုကာလတွင် ငွေရှာရလွယ်သလောက် ငွေအဝင်အထွက် ကြမ်းနေတတ်

တယ်။ ဆွေမျိုးသားချင်းထဲမှ ကျန်းမာရေး မကောင်းသတင်း ကြားရတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် စိုးရိမ်စရာ မရှိပါ။ အဲဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ အုန်းညွန့် (၁)ညွန့်၊ ကံကော်ညွန့်(၁၅)ညွန့်၊ ကန္တကွဒန်ထီး(၁၅)လက်တို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

အင်္ဂါ၊ ကြာသပတေး

ညံ့သောရက်

စနေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၅၆၊ ၅၃၊ ၃၄၊ ၃၅

အထူးသတိပြုရန်

မိမိအိမ်ရှေ့ ခေါင်းရင်းပိုင်းသစ်ပင်အမြင့်တွင် ဟူးခွံသော နိမိတ်တွေ့ပါက ပညာထူးရခြင်း၊ ရာထူးတိုးတက်ခြင်းများ ကြုံတွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ ယခုကာလအတွင်း နာရေးဆေးကုသမှုခံယူရန်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ခွင်ခရန်

မိမိနေအိမ်ကတုန်းတွင် ထိတ်နု(၂)ခု၊ နှုတ်(၂)ခု၊ လှူဒါန်းလေ။

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လအတွက် ဟောစာတမ်း

ရာဟု သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် အလှူအတန်းတွေ မုချပြုလုပ်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ငွေတွေလည်း ရုတ်တရက် ဝင်လာတတ်တယ်။ အလုပ်ကြောင့်လည်း ရတတ်တယ်။ ကံတရားကြောင့်လည်း ရတတ်တယ်။ စီးပွားအရှိန်အဟုန်တက်ကာ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း ထူထောင်နိုင်တဲ့ကာလဖြစ်တယ်။ မိမိလုပ်ငန်းကို အင်နှင့် အားနှင့် တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်သင့်သော်လည်း ငွေအလွယ်ရနိုင်တဲ့ ဖြတ်လမ်းနည်းဖြင့် ငွေရှာခြင်းမျိုး မပြုလုပ်သင့်ပါ။ လူမျိုးခြား၊ နိုင်ငံခြားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စများ အထူးအကျိုးပေးတဲ့ကာလ ဖြစ်တယ်။ ခရီးထွက်မယ်ဆိုရင် ဒီကာလမှာ ထွက်ဖြစ်အောင် ထွက်လိုက်ပါ။ အကျိုးပေး အောင်မြင်ပါလိမ့်မယ်။ အလုပ်ထဲမှာ အတိုက်အခံတွေ ပေါ်နေတတ်တယ်။ ဝန်ထမ်းဆိုရင် အလုပ်ထွက်ချင်စိတ် ပေါ်တတ်

တယ်။ စာရွက်စာတမ်းကိစ္စများ ဂရုစိုက်ပါ။ ယခုကာလတွင် ဘာတွေပဲကြုံကြုံ နှစ်ခါ နှစ်ခါ ဖြစ်တတ်တယ်။ သားသမီးနှင့် ပတ်သက်ပြီး အနည်းငယ် ပူပင်ရတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ဦးခေါင်း၊ ဝမ်းဗိုက်၊ ဆီး၊ မျက်စိရောဂါနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဖြစ်တတ်တယ်။ ရုတ်တရက် အရိုးကျိုးတတ်တယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ဖွေးနံထောင့်၌ အုန်းညွန့်(၁)ညွန့်၊ ကံကော်ညွန့်(၁၅)ညွန့်၊ ကနုကွဲဒါနိထီးဖြူ(၁)လက်တို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္လာ၊ စနေ

ညံ့သောရက်

ဗုဒ္ဓဟူး၊ တနင်္ဂနွေ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၂၂၊ ၃၃၊ ၂၃၊ ၃၂

အထူးသတိပြုရန်

မျက်နှာချင်းဆိုင်အိမ်၊ ခေါင်းရင်းအိမ်တွင် မင်္ဂလာဆောင်၊ အလှူ ရှိလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ မိမိအိမ်ကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည် လာရောက် မီးဖွားလျှင်သော်လည်းကောင်း ငွေများ အစုလိုက် အပုံလိုက် ရတတ်တယ်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရွှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကတည်းက တနင်္လာနေ့နှင့် စနေနေ့တိုင်း ၁မုန့် လှူဒါန်းပေးပါ။